

Giới thiệu Tai Tiếng

Edit: Sa

Bìa: Vy Vy

Thể loại: Hiện đại, nhẹ nhàng

Tai tiếng chính là cách để các mình tỉnh tự đạt được sự nổi tiếng nhanh nhất. Không sợ mình không có tai tiếng, chỉ sợ tai tiếng không đủ hấp dẫn người xem, không đủ để người khác nhớ đến mình lâu dài.

Quản lý nghệ sĩ Hạ Thanh Thời cũng nhân đó mà tạo ra một scandal, hay nói chính xác hơn là giúp nghệ sĩ của mình đạt được lợi ích tốt nhất từ những tin đồn bịa đặt, bằng cách dẫn hướng dư luận nghĩ theo lối mà cô sắp sẵn.

Nếu nghệ sĩ do mình quản lý bị đồn được bao nuôi, vậy ngại gì không loan tin người bao nuôi là người có máu mặt nhất!

Hạ Thanh Thời đọc các tiêu đề trên báo mạng:

“Nữ diễn viên Tiểu Tiêu xuất hiện tại sân bay với sợi dây chuyền số lượng có hạn trên toàn cầu, trùng hợp doanh nhân họ H cũng mua một sợi như vậy.”

“Nữ diễn viên Tiểu Tiêu đi vào biệt thự trên núi của doanh nhân họ H cả đêm không ra.”

“Nữ diễn viên Tiểu Tiêu sắp kết hôn? Nghi vấn bạn trai là doanh nhân có tài sản lên đến triệu đô.”

Về nhà, Hoắc tiên sinh đưa ra ba yêu cầu với Hạ Thanh Thời:

“Một, không được đưa trang sức anh tặng em cho người khác đeo.

Hai, sau này đưa bạn về nhà chơi không được để phóng viên chụp ảnh.

Ba, với tư cách là chồng của em, anh không muốn tên mình và cô gái nào đó không phải em cùng xuất hiện trên tin tức giải trí.”

Vấn án chỉ là ánh trăng lừa dối, bà con đừng bị lừa =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: Sa

Vào một buổi sáng sớm, Diệp Tiểu Quỷ tận mắt chứng kiến tiết mục bắt kẻ thông dâm vô cùng gay cấn. Cô vừa xử lý vấn đề cho khách xong, vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy có một cô gái đứng trước cửa phòng 1822 ở bên cạnh phòng cô đang đứng. Cô gái đó mang đôi giày Jimmy Choo cao bốn phân, ăn mặc rất thời trang, quần áo được đặt may riêng, tay cầm túi xách hiệu Mulberry Bayswater, nhìn là biết tuýp phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

Nhưng cô gái đó đang đập cửa ầm ầm.

Tìm Diệp Tiểu Quỷ roi lột bộp, không ổn rồi.

Phòng 1822 là phòng được thuê dài hạn, từ ngày Diệp Tiểu Quỷ bắt đầu làm việc tại khách sạn, vị khách ở phòng này rất hiếm khi tới đây nên cô chưa bao giờ gặp người đó. Nhưng rất không đúng lúc là tối qua có người vào phòng 1822, không chỉ thế, lúc nửa đêm còn có một cô gái trong phòng này gọi điện yêu cầu bao cao su vị chuối, mà hộp bao cao su vị chuối ấy là do đích thân Diệp Tiểu Quỷ đem lên. Lúc đem đồ lên, cô quan sát thấy bạn gái của vị khách phòng 1822 là một cô gái có rất gầy có vóc dáng cực kỳ nóng bỏng chứ không phải là cô gái đang đập cửa vào lúc này.

Tình huống bây giờ... rõ ràng là đang tới bất gian!

Diệp Tiểu Quỷ chỉnh lại cổ áo, hít sâu một hơi, chuẩn bị đi tới hỏi cô gái kia cần giúp gì không, nhưng không ngờ đối phương lại xoay người qua trước.

Mặc dù làm việc ở khách sạn chưa lâu lắm nhưng Diệp Tiểu Quỷ gặp vô số người đẹp, tuy nhiên, khi nhìn cô gái trước mặt này, cô phải thừa nhận rằng đây là người đẹp hiếm có khó tìm.

Gương mặt vô cùng xinh đẹp, đường nét sắc sảo, không phải là con lai nhưng lại có nét hao hao người Tây.

“Ngắn người ra đó làm gì? Cô bé, tôi đang nói cô đó.” Người đẹp vừa nói vừa vỗ tay mới gọi được hồn của Diệp Tiểu Quỷ về.

Diệp Tiểu Quỷ sực tỉnh, vội vàng tiến lên mấy bước, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Chào chị ạ, xin hỏi em có thể giúp được gì cho chị?”

Người đẹp hít sâu một hơi: “Gọi quản lý đến đây.”

Diệp Tiểu Quỷ biết đối phương muốn làm gì, thế là cô tỏ ra khó xử: “Thưa chị, là thế này ạ, khách sạn chúng em luôn đặt vấn đề bảo mật của khách lên hàng đầu, e rằng quản lý cũng không thể mở cửa phòng cho chị được ạ.”

Người đẹp liếc mắt, sau đó xoa thái dương, trầm giọng nói: “Bảo cô đi gọi quản lý thì đi đi, cứ nói là Hạ Thanh Thời tìm.”

Hạ Thanh Thời đứng chờ ba phút thì nhìn thấy quản lý khách sạn chạy về phía mình.

“Xin lỗi cô Hạ vì đã để cô chờ lâu ạ.” Quản lý lấy thẻ phòng từ túi áo khoác ra rồi đi tới quét thẻ. Sau khi đẩy nhẹ cửa ra một chút, anh ta liền lui về sau hai bước, mời Hạ Thanh Thời đi vào.

“Cảm ơn.” Hạ Thanh Thời cười, đặt tay lên nắm cửa, “Lát nữa còn phải đi nhờ lỗi đi dành cho nhân viên của quý khách sạn một chút.”

Nhìn quản lý khách sạn đã đi xa, Hạ Thanh Thời mới đẩy cửa vào phòng.

Cửa sổ sát đất kéo kín rèm, phòng rất tối, sàn phòng khách cực kỳ bừa bộn, trong không khí còn có mùi rượu và thuốc lá.

Hạ Thanh Thời nhin con tức cả buổi sáng, lúc này không có người ngoài nên cô không cần phải nhin nữa. Cô hùng hổ đi tới phòng ngủ đập mạnh cửa ra.

Ầm, tiếng động to dùng làm đôi nam nữ nằm xiêu vẹo dưới đất giật mình.

Phòng ngủ vô cùng bừa bộn, dưới sàn toàn là tàn thuốc lá, vỏ chai rượu, và... vô số bao cao su.

Hạ Thanh Thời giờ chân đá bay chai rượu, một giây sau, chai rượu chuẩn xác đập trúng đầu gối của người đàn ông đang nằm trên đất.

“Á á á á.” Có lẽ vì say rượu mà Nhậm Hoài Tây ôm đầu gối nằm cuộn tròn trên đất kêu đau rất lâu.

Trên bàn còn mấy lon bia tối qua uống chưa hết, Hạ Thanh Thời không hề do dự mà khui một lon rồi đổ lên đầu hai người đang nằm ngang nằm ngửa dưới đất.

“Á á á á!” Cô gái hét toáng lên, xem ra cũng tỉnh rồi.

Hạ Thanh Thời đá một cú vào người đàn ông đang nhắm chặt hai mắt nằm trên sàn, “Tỉnh chưa?”

Nhậm Hoài Tây vẫn nhắm mắt, thật ra là tỉnh rồi, nhưng đang giận dữ.

Hạ Thanh Thời tức giận, cô cười lạnh lùng, nói: “Cậu có biết tối qua là sự kiện gì không? Là buổi từ thiện một năm tổ chức một lần! Tất cả đạo diễn và nhà sản xuất máu mặt đều có mặt ở đó! Công ty đã xác nhận cậu tham gia rồi, cậu có biết tối qua có bao nhiêu phóng viên và fans đội mưa chờ cậu không?”

Cô nhìn sang cô gái gần như trần nửa người nằm bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu giỏi lắm, không những chơi trò mất tích mà chơi bôi lêu lổng với người mẫu?”

Rốt cuộc Nhậm Hoài Tây cũng mở mắt ra, anh ta ngồi dậy, cười lạnh lùng: “Tôi yêu ai, lêu lổng với ai thì liên quan gì tới cô?”

Hạ Thanh Thời còn chưa kịp mắng tiếp thì cô gái ở bên cạnh đột nhiên nói to: “Ôi, mọi người quá.” Sau đó cô ta quay sang nhìn Hạ Thanh Thời, cười: “Chị hai à, thứ nhất, tôi không phải người mẫu; thứ hai, tôi không chơi bôi lêu lổng cùng anh ta. Thần tượng quốc dân hóa ra là tên bất lực, cứ lòi bà đây thối bong bóng suốt cả tối, còn là vị chuỗi mới chịu cơ, quần què!”

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đây?!

Hạ Thanh Thời đỡ trán nhìn bong bóng vị chuỗi ném đầy đất, ngay đến giận cũng lười.

Cô lại đá Nhậm Hoài Tây một cái, “Mười giờ sáng cậu còn phải tham gia lễ cắt băng khánh thành, tôi cho cậu mười phút tắm rửa thay quần áo, thợ trang điểm đã ở trong xe bên dưới chờ cậu rồi.”

Ngừng một chút, cô bổ sung: “Nếu cậu không muốn đi cũng được thôi, có điều tôi sẽ không nói giúp cậu trước mặt sếp về vụ album không kiếm ra một đồng nào sắp tới của cậu đâu, cậu đừng mơ phát hành album nữa.”

Thật ra Hạ Thanh Thời chỉ đang uy hiếp anh ta thôi, vì cô không quan trọng đến mức gây ảnh hưởng tới quyết định của ông chủ. Nhưng ai cũng biết Nhậm Hoài Tây có hoài bão lớn lao với âm nhạc, điều này cũng đã trở thành trò cười với fans.

Nhậm Hoài Tây ra mắt lúc mười lăm tuổi, ban đầu công ty Kinh Kỳ muốn định vị anh ta là diễn viên, nhưng anh ta luôn quyết tâm trở thành ca sĩ, còn muốn là “ca sĩ tự viết ca khúc cho chính mình.” Công ty hết cách, vì muốn thuyết phục anh ta ký hợp đồng nên công ty đành nén đau thương mà đồng ý cho anh ta phát hành album, nhưng có một điều kiện: Nếu lượng tiêu thụ album không đạt yêu cầu thì sau này anh ta phải chấp nhận mọi công việc do công ty sắp xếp.

Khi đó Nhậm Hoài Tây vô cùng tự tin, suốt ngày chìm đắm trong tài năng âm nhạc của mình, cứ nghĩ album của mình bán được mười vạn bản chẳng phải chuyện khó nên vô cùng dứt khoát ký hợp đồng.

Sau đó, mọi chuyện đúng như công ty dự đoán, album đầu tay của Nhậm Hoài Tây bán ra chưa tới ba trăm bản trong ngày đầu tiên, ba tháng sau, tổng lượng tiêu thụ cũng chỉ gần hai nghìn bản.

Lượng tiêu thụ không đạt yêu cầu, công ty Kinh Kỳ lập tức cho Nhậm Hoài Tây đóng một dự án phim cổ trang được đầu tư với kinh phí lớn, anh ta đóng vai Lý Thế Dân, chỉ với một vai này, anh ta trở nên nổi tiếng. Tất nhiên Nhậm Hoài Tây vẫn không từ bỏ giấc mơ âm nhạc của mình, anh ta dành một nửa thời gian của mình để hát hò làm fans đau khổ không thôi, bọn họ hy vọng một ngày nào đó anh ta sẽ không bị lạc được nữa mà từ bỏ giấc mơ âm nhạc.

Quả nhiên lời uy hiếp này tuy thô lỗ nhưng vô cùng hiệu quả.

Nhậm Hoài Tây ngẩng đầu lên, trợn mắt trừng Hạ Thanh Thời, sau đó vò mạnh đầu, gầm lên một tiếng giận dữ rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hạ Thanh Thời dời mắt sang nhìn Model đang bất mãn tìm quần áo khắp phòng.

Cô lấy một tấm chi phiếu từ túi xách ra, viết một con số lên đó rồi đưa cho đối phương.

Model đang cúi người mặc quần thì ngừng lại, nhú mày, “Cô nghĩ tôi là gái?”

“Không không, đừng hiểu lầm.” Hạ Thanh Thời không muốn xúc phạm cô nàng, “Phí giữ miệng.”

“Giữ miệng cái gì cơ?” Model bật người, nhận lấy tấm chi phiếu, “Là không được nói tôi từng ngủ với anh ta hay không được nói tôi và anh ta ở cùng phòng mà không ngủ với nhau?”

“Không được nói gì cả.” Hạ Thanh Thời với lấy cái điện thoại màu hồng ở bên cạnh rồi lùi về sau, “Nói mật khẩu điện thoại đi.”

“Này!” Model giơ tay định giành lại điện thoại, “Cô lấy điện thoại của tôi làm gì?”

Hạ Thanh Thời nhún vai, “Xem cô có chụp mấy tấm hình không nên chụp không.”

Model nhét tờ chi phiếu vào túi xách, qua một lúc lâu mới nói với vẻ bất lực: “0527.”

Hạ Thanh Thời nhập số, điện thoại được mở khóa. Cô tỉ mỉ kiểm tra hết một lượt, không phát hiện điều bất thường nào mới trả điện thoại lại cho Model.

Model hừ lạnh một tiếng, nhận lấy điện thoại rồi xoay người sang hướng khác, nhặt cái áo khoác dưới sàn lên mặc vào.

Tâm trạng vào lúc này của Hạ Thanh Thời rất tốt, cô đánh giá Model từ trên xuống dưới rồi nói: “Dáng cô đẹp đấy, gia nhập công ty nào chưa? Tôi có quen với vài công ty người mẫu đang tuyển mộ người mới, đãi ngộ tốt lắm.”

Cô vừa nói vừa lấy tờ danh thiếp trong túi xách ra đưa cho đối phương.

“Chị hai à.” Model quay người lại, giật tấm danh thiếp đang được kẹp giữa hai ngón tay, “Tôi nói rồi, tôi không phải là người mẫu.”

Theo luật lệ của công ty, buổi sáng của ngày đầu tiên trong tuần sẽ mở cuộc họp, có điều gần một tháng nay, ông chủ luôn ở nước ngoài nên để điều chỉnh thời gian phù hợp với anh, cuộc họp phải chuyển sang buổi chiều tối.

Rebecca là một trong ba trợ lý của ông chủ, lần này cô không đi công tác cùng sếp mà ở lại trong nước để xử lý công việc. Tất nhiên, cô cũng phải tham gia cuộc họp.

Tan ca, Rebecca đi xuống căn tin dành cho nhân viên mua sandwich để làm bữa tối. Thời gian khá dư dả, lúc trở lại phòng làm việc, cô kiểm tra lại nội dung cần báo cáo đã được kiểm tra thêm mấy lần, vấn đề là chuyện khó để mở miệng lại là chuyện khác.

Đến sáu giờ năm mươi phút, ban quản lý của công ty lục tục vào phòng họp, Rebecca chuẩn bị xong thiết bị kỹ thuật, kết nối mạng, chỉ còn chờ bên kia online.

Bây giờ đúng, nhận được tín hiệu từ bên kia đại dương, gương mặt của Hoắc Đình Dịch hiện lên trên màn hình chiếu lớn trong phòng họp.

Hình như anh mới ngủ dậy, mặc bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, một ly cà phê và một tờ báo được đặt trước mặt.

“Chào buổi sáng.”

Cuộc họp bắt đầu đúng giờ.

Đây là cuộc họp thường kỳ nên chỉ kéo dài trong nửa tiếng, có điều lúc kết thúc lại xảy ra một chuyện nhỏ: trên màn hình đột nhiên lộ ra một cái đầu nhỏ nhỏ. Đó là một cậu bé kháu khỉnh, đôi mắt tròn xoe mở to tò mò nhìn vào màn hình.

Ngay sau đó, mọi người trong phòng họp nhìn thấy sếp của họ bé cậu bé đang gục trên ghế lên, “Joey, xuống ăn sáng nhé?”

Thấy sếp định tắt cuộc gọi, Rebecca vội vàng lên tiếng: “Anh Hoắc, tôi có việc cần xin chỉ thị của anh ạ.”

Vì Rebecca là trợ lý nữ duy nhất trong ba trợ lý nên Hoắc Đình Dịch đã để cô xử lý một số chuyện cá nhân.

Nghe cô nói thế, những người khác hết sức hiếu ý mà chủ động rời khỏi phòng họp.

Chờ phòng họp chỉ còn một mình mình, Rebecca mới dần đo nói: “Anh Hoắc, là chuyện về vợ anh ạ...”

Hoắc Đình Dịch gật đầu, tỏ ý bảo cô nói tiếp.

“Vẫn là những tin tức lá cải thôi... Tin vẫn chưa được đăng, tôi đã tìm được người phụ trách rồi, có điều...” Rebecca cảm thấy thực sự rất khó nói, “Bọn họ ra giá khá cao nên tôi muốn xin chỉ thị từ anh ạ.”

“Tôi đã nói rồi, loại chuyện này không cần phải xin ý kiến của tôi nữa.” Hoắc Đình Dịch trấn an cậu bé liên tục giãy giụa trong lòng mình, “Đề tin đó xuống, sau này cũng vậy.”

May là không hỏi nội dung tin tức, cuối cùng Rebecca cũng được thở phào nhẹ nhõm, “Dạ.”

Ngay sau đó, ảnh đại diện của đối phương tối thui, trước khi Hoắc Đình Dịch biến mất khỏi màn hình, Rebecca nghe anh nói với cậu bé trong lòng mình: “Không được, buổi sáng không được ăn lobster(1), chúng ta đã thống nhất với nhau rồi.”

(1) Lobster: tôm hùm

Rebecca đẩy ghế ra đứng dậy, duỗi cái lưng nhức mỏi, sau đó chuẩn bị thu dọn thiết bị.

Nào ngờ đột nhiên nhận được thông báo có video chat, một giây sau, gương mặt Hoắc Đình Dịch lại hiện lên màn hình lần nữa.

Không còn thấy cậu bé lúc nãy đâu nữa cả mà chỉ thấy anh nhũn mảy, suy tư vài giây mới nói: “Lúc này cô nói tin kia là tin gì ấy nhỉ? Gửi cho tôi xem.”

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Rebecca còn chưa kịp phản ứng thì cuộc gọi lại kết thúc.

Cứu với!

Chẳng lẽ chính miệng cô phải nói với sếp là sếp bị cấm sùng?

Công việc này có lương cao lại gần nhà, cô không muốn bị thất nghiệp đâu hu hu!!

Rebecca đành chấp nhận số phận trong nước mắt, vừa thầm cầu nguyện sếp đọc xong sẽ không giận cá chém thớt lên cô. Cô mở máy tính, sau đó chuyển tiếp thư điện tử có nội dung bài báo với tiêu đề là “*Nhậm Hoài Tây vô cơ vắng mặt tại buổi tiệc từ thiện! Nghi vấn qua đêm ở khách sạn cùng người quản lý xinh đẹp*” cho Hoắc Đình Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit: Sa

Nhận điện thoại từ tay Tiểu Đại, Hạ Thanh Thời trượt màn hình, xem mấy tấm ảnh được cho là “ảnh chụp lên”, cô giận đến mức bật cười.

“Cái gì nè trời? Bọn chó săn(1) thời nay có luyện tập để nâng cao tay nghề không đó? Không có lấy một tấm ảnh ra vào khách sạn mà dám nói chúng tôi vụng trộm?”

(1) Chó săn: Cách gọi tiêu cực, mỉa mai dành cho phóng viên chuyên rình mò đời sống cá nhân của người nổi tiếng.

Tiểu Đại ngồi ở ghế phụ lái chồm ra sau, giọng nói vô cùng chân thành: “Chị Thanh Thời, cứ làm theo lời em đi, lần sau mỗi khi chị mắng Kenny, em sẽ quay lại rồi tung lên mạng, đến lúc đó bảo đảm không còn ai tung tin đồn thất thiệt về hai người nữa đâu.”

“Được đó.” Hạ Thanh Thời cười uể oải, “Chị sẽ đề xuất ý kiến của em với sếp.”

Nghe thế, Tiểu Đại lập tức lè lưỡi, rụt cổ về, không dám trêu cô nữa.

Trên thực tế, nếu có thể hóa giải vấn đề, hơn nữa còn ngăn chặn triệt để việc cứ thỉnh thoảng lại có tin Nhậm Hoài Tây “vụng trộm” thì Hạ Thanh Thời sẽ không ngần ngại cống hiến cho công chúng khía cạnh đánh đá nhất của mình, nhưng chuyện này không đơn giản như vậy, so với bọn chó săn ngu ngốc, Hạ Thanh Thời sợ lượng fans không lồ của Nhậm Hoài Tây hơn.

Nhậm Hoài Tây là tiểu sinh có lưu lượng cao nhất trong nước, cũng là một trong những nghệ sĩ trẻ nổi tiếng nhất dưới trướng của Hoa Thần. Năm ngoái, Nhậm Hoài Tây xảy ra xích mích với công ty Tầm Nhìn Quốc Tế, tất cả công ty lớn nhỏ trong giới đều gioi “cảnh ô-liu”(2) về phía anh ta, hy vọng có thể sở hữu cây hái ra tiền này, nhưng chỉ có Hoa Thần mới có thể vừa giúp anh ta bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng lên tới chục triệu vừa đưa ra hợp đồng có đãi ngộ cực tốt nên đã thành công kéo anh ta về công ty.

(2) Gioi cảnh ô liu: chỉ ý “chào mừng”, thân thiện, trong trường hợp này là các công ty khác đã thể hiện thái độ mong muốn Nhậm Hoài Tây ký hợp đồng với mình.

Có điều kể từ lúc Nhậm Hoài Tây ký kết hợp đồng đến nay tuy chỉ mới hai năm rưỡi nhưng đã thay tới bốn người quản lý, Hạ Thanh Thời là người thứ năm. Dĩ nhiên nguyên nhân có hơn phân nửa là vì tính cách của Nhậm Hoài Tây.

Anh ta ra mắt vào năm mười lăm tuổi với hình tượng thiếu niên ương ngạnh, mà sự thật cũng đúng như vậy.

Nhậm Hoài Tây cực kỳ bướng bỉnh, rất khó quản thúc, khó có người quản lý nào thuần phục được anh ta hoàn toàn. Vì anh ta là cây hái ra tiền cho công ty nên ông chủ cũng để kệ anh ta, liên tục đổi người quản lý theo ý anh ta. Tất nhiên Hạ Thanh Thời hiểu rõ điều đó không có nghĩa là ông chủ chịu thua Nhậm Hoài Tây mà là ngược lại, cấp trên định trước tiên cứ nể mặt anh ta, sau này công ty muốn chỉ định người quản lý thì cũng không có ai dị nghị.

Quả nhiên, người quản lý thứ tư của Nhậm Hoài Tây chính là trưởng ban quản lý nghệ sĩ của Hoa Thần – Katie. Có thể nói Katie là công thần của công ty, từng dẫn dắt vô số nghệ sĩ hàng đầu, vì vậy chị không thèm coi vị tiểu sinh này là cái đỉnh gì cả, nhưng người tính không bằng trời tính, cuối cùng Katie bị fans của Nhậm Hoài Tây đồng loạt tẩy chay.

Nguyên nhân đầu tiên dẫn đến xung đột là vì Katie thay anh ta từ chối vai nam chính trong một dự án phim cổ trang được đầu tư lớn để nhận phim nghệ thuật của đạo diễn gốc Hoa vô danh. Lúc vừa công bố tin tức, fans của Nhậm Hoài Tây đều muốn bùng cháy. Nếu lúc này fans cũng chỉ bực bội thôi thì đến khi bộ phim cổ trang kia tạo ra cú nổ lớn ở trong nước, diễn viên Cao Dật ở tuyến một trăm tám mươi chỉ với bộ phim có tỷ suất người xem cao nhất tại thời điểm phát sóng lập tức nhảy lên hàng tiểu sinh đã khiến fans Nhậm Hoài Tây thực sự bùng cháy.

Trong suốt nửa tháng sau đó, mỗi ngày Katie và cả nhà Katie đều phải hứng chịu đủ hai mươi bốn tiếng những lời mắng chửi và nguyên rủa của thế giới. Gần hai mươi năm trong nghề, Katie chưa bao giờ phải chịu công kích như vậy, chị cũng không cần chịu đựng sự công kích đó, thế là chị lập tức bỏ, không làm nữa.

Người vinh quang tiếp nhận công việc của Katie chính là Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời về nước chưa tới một năm, vào công ty cũng chỉ mới nửa năm, trước khi làm việc cho Hoa Thần, cô không hề có kinh nghiệm liên quan tới giới giải trí. Tuy nhiên, cô đã thành công trong việc khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Mặc dù mới từ nước ngoài về nhưng cô cực kỳ am hiểu cách đối nhân xử thế của người Trung Quốc, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, cô trở thành nhân vật quen mặt và có danh tiếng nhất định trong công ty.

Lúc đó, trong tay cô chỉ có một nghệ sĩ nhỏ tuyến ba mãi vẫn không nổi, nhưng sau nửa năm đốc sức, cô đã lấy về khá nhiều tài nguyên cho nghệ sĩ của mình, ngoài ra cô cũng phối hợp rất tốt với các blogger nên mặc dù bây giờ Diệp Chân Chân cũng chỉ có thể miễn cưỡng được coi là tiểu hoa tuyến hai nhưng rất quen mặt với cư dân mạng, các bản xếp hạng tiểu hoa 9x của cư dân mạng cũng luôn có tên cô ấy.

Khi ông chủ giao Nhậm Hoài Tây cho mình, Hạ Thanh Thời hiểu rõ cô có thể mắng Nhậm Hoài Tây là vô đa phần sếp cảm thấy thiếu nợ cô, nhưng mắng cũng chỉ là lên lút mắng thôi, một khi bị fans phát hiện, đó là lúc Hạ Thanh Thời gặp nạn.

Tất nhiên, Hạ Thanh Thời tự biết tình huống hiện tại của mình cũng không tốt đẹp gì cho cam.

Thật ra những tám hình này chẳng là gì, nhưng điều đáng sợ nhất trong làng giải trí với những trường hợp như thế này chính là bỏ đá xuống giếng. Nếu hình bị tung lên mạng, đối phương thuê người tạo dư luận thì không biết sự việc sẽ phát triển đến đâu.

Tuy hình ảnh và tin tức bị đề xuống nhưng nó như quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ tung.

“Lạ ghê.” Yên tĩnh chưa được hai phút, Tiểu Đại ngồi ở ghế phụ lái lại lăm bầm, “Chị Thanh Thời ơi, tại sao bộ phận truyền thông của tập đoàn PR lại giúp Kenny đề tin này xuống ạ?”

“Ồ thì...” Hạ Thanh Thời trầm ngâm, trong đầu đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Tiểu Đại đột nhiên thờ dài: “Thôi, sao mà chị biết được chứ.”

Hạ Thanh Thời: “...”

“Á!” Tiểu Đại đột ngột ngồi thẳng người, quay đầu nhìn ghế sau, “Chị Thanh Thời!”

Hạ Thanh Thời đã quá quen với dáng vẻ hoảng hốt của cô nàng nên không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ “hừ” một tiếng coi như đáp lời.

“Chị này, có khi nào...” Tiểu Đại hạ thấp giọng, ra vẻ thần bí, “Thái tử PR thích Kenny không?”

Hạ Thanh Thời bắt gặp nhú mày, có vụ này nữa à? Sao cô không biết?

Thấy cô không nói gì, Tiểu Đại vội vàng nhắc: “Thái tử PR là giám đốc Hoắc mà thời gian trước nổi rần rần trên mạng ấy.”

Hoắc Đình Dịch nổi tiếng trên mạng là vì một dịp tình cờ. Nửa năm trước, vị thái tử này tham gia cuộc họp cổ đông của tập đoàn PR, đây cũng là lần đầu tiên người thừa kế tập đoàn PR chính thức ra mắt.

Lúc đó bộ phận truyền thông của tập đoàn PR đã đăng một bài viết, sau đó bài viết này được cư dân mạng điên cuồng chia sẻ. Có lẽ vì cuộc sống của vị thái tử này quá đáng mơ ước nên chỉ dựa vào vồn vẹn một tấm ảnh được làm mờ, trong một thời gian ngắn, anh đã thu hoạch được vô số người “muốn gả”. Tuy nhiên, dù trở nên nổi tiếng ở trên mạng nhưng không ai biết gì về thái tử của PR, đến cả truyền thông cũng không tìm hiểu được gì, thậm chí còn có người nghi ngờ ngay cả “Hoắc Đình Dịch” chỉ là cái tên giả.

Tiểu Đại siết chặt nắm đấm, giọng nói không biết đang tức giận hay hưng phấn: “Chồng thích chồng! Phải làm sao đây?”

Hạ Thanh Thời nhú chặt mày, chậm rãi nói: “Có lý lắm, không có khe hở nào luôn.”

Nhận được khích lệ, Tiểu Đại càng nói càng hăng: “Giám đốc Hoắc thích Kenny... hoặc là về cơ bản hai người họ đã có mối quan hệ gì đó! Nếu thế, tất nhiên giám đốc Hoắc sẽ không ngồi yên nhìn chị và Kenny có scandal với nhau... Tiêu rồi tiêu rồi, chị Thanh Thời, chị sắp phải hứng chịu con thịnh nộ của tổng tài bá đạo rồi!”

Hạ Thanh Thời không tỏ thái độ gì, lòng thầm nghĩ Tiểu Đại nói cũng có phần đúng, có lẽ cô thực sự sắp hứng chịu con thịnh nộ của tổng tài bá đạo rồi.

Nhưng không có gì là tuyệt đối cả.

Nửa năm nay, cô ăn cơm cùng đạo diễn chính là hành vi bán nhan sắc để lấy lợi lộc, lúc chụp ảnh chung với nghệ sĩ nam cũng chỉ cách nhau khoảng một centimet, tóm lại là bán tính phóng đảng... Cô đoán có lẽ Hoắc tiên sinh đã không thèm quan tâm đến mấy chuyện vô vị này từ lâu rồi.

Nghĩ thế, Hạ Thanh Thời an tâm hẳn lên.

Xe đến bên ngoài khách sạn, Hạ Thanh Thời mở cửa xe, trước khi xuống xe còn quay lại dặn dò Tiểu Đại thêm lần nữa: “Lễ trao giải bắt đầu vào bảy giờ tối mai, hai giờ chiều mai em phải đưa thợ trang điểm tới nhà cậu ta, nếu để cậu ta bỏ trốn, chị tính hết trên đầu em.”

Cái gọi là “đòi cha ăn mặn, đòi con khát nước” là đây sao?

Hạ Thanh Thời không thể không bội phục ánh mắt từng trải đầy sắc bén của Katie, hai năm trước chị ta bỏ ngoài tai những ý kiến bất đồng mà để cho Nhậm Hoài Tây diễn vai nhò trong phim nghệ thuật kia, sau khi chị ta nghỉ việc nửa năm, rốt cuộc bộ phim cũng trở thành con ngựa ô, mạnh mẽ tiến vào nhiều giải thưởng quốc tế lớn.

Lễ trao giải vào tối mai chỉ mới là điểm bắt đầu thôi.

Cô của Hạ Thanh Thời nhấn số phòng ăn tổ chức bữa cơm gia đình ở khách sạn Lệ Tuấn, lúc cô đến nơi thì đã trễ một tiếng.

Bà cô xưa nay luôn tạo ra nhả biến thành sư tử Hà Đông ở đầu bên kia điện thoại: “Hạ Thanh Thời, rốt cuộc cháu đang ở đâu? Mọi người đều ngồi trong phòng ăn đợi mình cháu thôi đó!”

Hạ Thanh Thời không hề thấy áy náy, cười nói: “Cô bảo cháu phải trang điểm rồi mới đến còn gì. Cô vừa bảo tăng mấy ấy nhỉ? Tầng hai đúng không ạ? Cháu lên ngay đây.”

Trên đường tới đây, cô của cô đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần là tối nay phải ăn vận đẹp đẽ. Cô không ngu, đi ăn bữa cơm với gia đình chứ có phải là đi thăm đồ đâu, mặc đẹp cho ai ngắm?

Vì vậy Hạ Thanh Thời suy đoán rất nhiều tình huống, cô còn hỏi người quản lý đưa cô lên lầu là trên đó có mấy người.

Tuy ngạc nhiên nhưng quản lý vẫn lễ phép trả lời cô: “Tổng cộng là có năm người ạ.”

Nghe đối phương nói vậy, Hạ Thanh Thời lập tức xác định tối nay chẳng phải bữa cơm gia đình gì.

Đến khi được quản lý dẫn lên tầng hai, không ngoài dự đoán của Hạ Thanh Thời, ngoài cô của mình ra, cô còn thấy hai bóng dáng quen thuộc, một là người vợ thứ hai của ông Hạ – Thẩm Lộ Dao, người còn lại là em gái cùng cha khác mẹ của cô – Hạ Hiểu Đường.

Hạ Hiểu Đường và Hạ Thanh Thời không bao giờ nói chuyện trong hòa bình với nhau, còn Thẩm Lộ Dao thì khác, vừa thấy Hạ Thanh Thời, bà ta tuy có hơi lúng túng nhưng không hề tỏ ra thất thố, mỉm cười, nói: “Thanh Thời tới đó à. Di và Hiểu Đường đi ăn cơm, không ngờ lại tình cờ gặp cô của con và bà Thái nên ngồi cùng luôn.”

Hạ Thanh Thời thấy bà ta nói năng lưu loát, chỉ cần một câu đã giải thích tình hình hiện tại thì cũng biết đây không phải Hồng Môn yến⁽³⁾ mà chỉ là một buổi xem mắt tầm thường thôi.

(3) Hồng Môn yến: Một sự kiện có thật trong lịch sử Trung Hoa. Từ này còn được hiểu theo nghĩa bóng là một cái bẫy hoặc một tình huống tương chừng như vui vẻ nhưng thực chất ẩn chứa nguy hiểm.

Đàng trai là con của bạn đại học của cô của Hạ Thanh Thời, nhà kinh doanh than đá, bản thân anh ta đi du học ngành y, năm ngoái về nước làm bác sĩ tại bệnh viện 301.

Đúng là điều kiện rất tốt, thảo nào Thẩm Lộ Dao mặt dày mày dạn kéo con gái tới đây.

Có điều lúc này Hạ Thanh Thời không quan tâm lắm tới sắc đẹp thay cơm của bác sĩ Lương, trưa nay cô chưa ăn cơm nên bây giờ thực sự rất đói, mà ở đây lại có món gan béo chính tông nhất ở đất Bắc Kinh này.

Đang lúc vui đầu ăn miệt mài, điện thoại trong túi xách reo chuông.

Là Tiểu Đại.

Hạ Thanh Thời rời bàn, vừa bắt máy liền nghe thấy tiếng gào thét của Tiểu Đại ở đầu bên kia điện thoại.

“Chị Thanh Thời, bây giờ chị còn ở Lệ Tuấn không? Kenny vừa lái xe đi tìm chị, trợ lý của anh ấy không ngăn lại được... Em sợ có phóng viên theo đuôi anh ấy quá, chị tuyệt đối đừng chạm mặt với anh ấy nhé, lỡ bị chụp chung thì toi đời... Tại sao lại đi tìm chị á? Anh ấy biết chị sắp xếp tạo scandal giữa anh ấy với Diệp Khả Du nên nổi giận, chắc là tới chỗ chị đòi giải thích đó!”

Hạ Thanh Thời cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, cô cúp máy, kiểm tra lịch trình của Nhậm Hoài Tây trong ngày hôm nay, chiều nay anh ta có buổi lễ cắt băng khánh thành cửa hàng mới của một nhãn hiệu xa xỉ phẩm lớn, theo kế hoạch, nghi thức cắt băng đã kết thúc vào nửa tiếng trước, từ chỗ đó lái xe đến đây chưa tới hai mươi phút.

Quả nhiên, ngay sau đó, điện thoại thông báo có cuộc gọi từ Nhậm Hoài Tây: “Cô đang ở đâu?”

Hạ Thanh Thời hiểu tính anh ta, biết rõ nếu hôm nay anh ta không gặp được cô thì sẽ không chịu bỏ qua nên liền nói: “Tôi ở bể bơi trên tầng tám, cậu lên gặp tôi đi.”

Cô rất thông thạo khách sạn này, biết rõ tầng tám là trung tâm tập thể hình, trên đó có bể bơi nhưng không dành cho khách mà chỉ cho hội viên tập thể hình được phép ra vào nên ở đó rất vắng người.

Quay lại bàn ăn, Hạ Thanh Thời xin lỗi bà Lương, cười nói: “Cháu xin lỗi, cháu đột nhiên có việc gấp, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa ạ, cháu xin phép đi trước.”

Đào mắt qua hết mọi người trên bàn ăn, mặt dù chỉ là thoáng qua thôi nhưng Hạ Thanh Thời đã nhìn thấy nụ cười kín đáo đầy đắc ý của Thẩm Lộ Dao.

Cô nổi lên ý xấu, lập tức chuyển hướng nhìn sang bác sĩ Lương ngồi đối diện, sóng mắt cô dịu dàng, nụ cười sáng ngời như ngọc, “Bác sĩ Lương, ở đây khó bắt xe, tôi có thể phiền anh tiễn tôi một đoạn được không ạ?”

Lương Hoàng ngần ngừ, sau đó đẩy ghế đứng dậy, “Không thành vấn đề.”

Ra khỏi phòng ăn, không quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của bác sĩ Lương, Hạ Thanh Thời kéo tay anh ta chạy thẳng lên tầng tám.

Cô giải thích đơn giản: “Bác sĩ Lương, tôi sợ có người chụp ảnh, phiền anh giúp tôi một việc, giả làm bạn trai tôi nhé?”

Ngừng một chút, cô nhanh chóng bổ sung: “Không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Lễ tân ở trung tâm tập thể hình nhận ra Hạ Thanh Thời, cô ấy bất giác gọi: “Hoặc...”

Nhưng khi nhìn thấy Lương Hoàng, cô nàng cố nuốt hai chữ “phu nhân” xuống.

Hạ Thanh Thời không để ý nhiều, chỉ lo nhanh chóng đi vào bể bơi.

Quả nhiên ở đây rất yên tĩnh, Nhậm Hoài Tây đã ở trong này chờ cô. Ngoài Nhậm Hoài Tây ra, cả bể bơi chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi, tầm lưng

sấn chắc, động tác khua nước thành thực, nhưng điều làm Hạ Thanh Thời giật mình nhất là anh ta bơi suốt hơn nửa hồ bơi mà không ngóc đầu lên thở.

Ánh mắt dõi theo hình dáng đang bơi dưới nước, Hạ Thanh Thời mới phát hiện ở đầu bên kia của bể bơi có một bé trai kháu khỉnh, cậu mặc áo phao, cả người nổi lênh phềnh trên mặt nước, hai chân quơ quấy trong nước.

Hạ Thanh Thời thu hồi tầm mắt, sau đó nhìn về phía Nhậm Hoài Tây.

Anh ta chưa thay quần áo mà vẫn mặc cái áo sơ mi có đầy nếp nhăn ngồi trên thành bể, trông cứ như con chó đang đưa đám.

Vừa thấy cô, con chó đưa đám lập tức đứng lên, sủa: “Tại sao cô lại tạo scandal giữa tôi với mẹ đàn bà đó? Cô đã hỏi ý kiến của tôi chưa?”

Hạ Thanh Thời bình thản, “Ý kiến của cậu không có giá trị tham khảo. Cậu chỉ cần làm theo sắp xếp của công ty là được.”

Mặt con chó đỏ bừng vì tức giận, “Tôi muốn đổi quản lý!”

“Tôi mong còn không được.” Hạ Thanh Thời cười lạnh, “Nói được thì làm được, cậu mà không đổi thì sẽ thành cháu chít của tôi.”

Mặt con chó càng đỏ hơn, có lẽ do không còn gì để nói, anh ta đưa mắt nhìn Lương Hoàng đang đứng cạnh Hạ Thanh Thời, cười lạnh lùng: “Người mới của cô đó à?”

Hạ Thanh Thời gạt đầu, “Ồ, đúng vậy.”

Đang lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, bể bơi đột nhiên vang lên tiếng nước ào ào.

Người đàn ông trẻ tuổi lúc này vịn thành bể nhảy lên bờ, anh ta lấy nón và kính bơi xuống, để lộ gương mặt đẹp trai quá thể đáng.

Mái tóc ướt đẫm của người đàn ông ấy không ngừng nhỏ nước, anh ta ngồi nhìn Hạ Thanh Thời, như cười như không nói: “Hoắc phu nhân, đang bận à?”

Hạ Thanh Thời hít vào một hơi, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh ngạc.

Cô ngậm miệng lại, cố gắng mím chặt môi để không cười, sau đó nói: “Hoắc tiên sinh.”

Cô nhìn thẳng vào mắt đối phương, dang hai tay ra, “Mừng anh về nước.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Sa

Mặc dù rất vui vì Hoắc tiên sinh về nước nhưng điều đó vẫn không ngăn được Hạ Thanh Thời cảm thấy lúng túng. Cũng may cô lần lẻ bò trườn ở làng giải trí hơn nửa năm, miễn cưỡng cũng có thể coi là có kinh nghiệm phong phú, vì vậy lập tức chuyển hướng sang Lương Hoàng, “Giới thiệu với bác sĩ Lương, đây là chồng tôi, anh ấy họ Hoắc.”

Lương Hoàng chưa bao giờ gặp tình huống thế này nên há to miệng, ngo ngác nhìn đôi vợ chồng trước mặt.

Hoắc Đình Dịch hết sức bình tĩnh, anh quen với mấy chuyện như thế này rồi nên nhanh chóng giơ tay về phía Lương Hoàng, nói: “Hoắc Đình Dịch.”

Ngoài bối rối, bác sĩ Lương càng cảm thấy bức bối hơn. Anh ta nhìn Hạ Thanh Thời, ánh mắt không rõ là cảm xúc gì, “Cô Hạ... À không, cô Hoắc, bây giờ chắc là cô không cần tôi chờ cô đi nữa nhỉ?”

Hạ Thanh Thời áy náy nhún vai, cười với anh ta.

Đợi đến khi bác sĩ Lương đi rồi, Hạ Thanh Thời thở phào nhẹ nhõm. Với tình huống thế này, dễ giải quyết hai người đàn ông hơn là ba người.

Cô nhìn Nhậm Hoài Tây, người vốn dĩ ngồi ưỡ oải thì lúc này đã đứng dậy, con chó sa sút tinh thần lúc này hiện đang dựng đứng đuôi lên, nheo mắt đầy cảnh giác.

Không có người lạ nên Hạ Thanh Thời nói chuyện chẳng thêm giữ kẽ: “Tạo scandal với Diệp Khả Du thì sao? Thiết thời cho cậu lắm à? Tuy người ta không xuất thân chính quy, không ra mắt lúc mới mười lăm tuổi, cũng không lăn lộn trong giới giải trí mười năm, nhưng nhớ là năm hai mươi tuổi người ta mới gia nhập showbiz, cũng bằng tuổi cậu mà bây giờ người ta đã là diễn viên điện ảnh quốc tế rồi!”

Có lẽ vì có Hoắc Đình Dịch ở đây nên phản ứng của Nhậm Hoài Tây với cô hung dữ hơn thường ngày rất nhiều: “Tôi cũng được giải *Nam diễn viên xuất sắc nhất*!”

Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng: “Mấy giải thưởng ắt ơ đó mà cậu cũng dám mang ra nói?”

Nhậm Hoài Tây tức giận hít sâu một hơi: “Giải Kim Lộc mà là giải thưởng ắt ơ?”

Anh ta đang nói đến giải *Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất* của mình với vai diễn trong phim nghệ thuật *Son hà tuế nguyệt* mà Katie đã nhận cho anh ta.

Hạ Thanh Thời rất sốc trước sự tự tin của anh ta, “Giải đó không liên quan gì tới cậu cả, đều là công lao của đạo diễn hết vì đã cho cậu đóng vai người mù.”

Bị vạch trần, mặt Nhậm Hoài Tây tái mét, “Cô nói đúng lắm, cô ta rất tài giỏi, thế nên tuyệt đối đừng để tôi dính dáng đến cô ta, tôi không xứng!”

Hạ Thanh Thời hiểu sự khó chịu của Nhậm Hoài Tây, giới này rất thực dụng, chẳng người nổi tiếng nào muốn có scandal với người ít nổi tiếng, đó cũng chỉ là chuyện thường tình thôi, không quen không biết, ai mà tình nguyện bị hút máu chứ.

Cô cố gắng không chế giọng nói của mình sao cho thật bình tĩnh:

“Nhất tỷ của Hối Tinh là Hoắc Tông Hi sắp mãn hạn hợp đồng, cô ấy sẽ không ký tiếp với họ nữa... Bây giờ dưới trướng Hối Tinh, ngoài Diệp Khả Du ra, không còn nữ diễn viên nào đủ khả năng để đưa lên thay thế. Năm nay Diệp Khả Du có hai phim điện ảnh và ba phim truyền hình sắp chiếu, phim nào cũng có tiềm năng, cậu chờ xem, muộn nhất là năm sau, cô ấy chắc chắn sẽ vụt sáng, còn cậu thì sao?”

Nhậm Hoài Tây, năm nay trừ quay một phim điện ảnh ra, cậu đã làm được gì? Bận rộn hoàn thành giấc mơ âm nhạc của cậu? Làng âm nhạc Trung Quốc đã bị bão hòa rồi. Thế giới này tàn nhẫn lắm, chỉ cần trong ba tháng cậu không có tác phẩm mới thì cậu sẽ bị khán giả quên lãng, tạo scandal với Diệp Khả Du rất có lợi cho cậu.”

Vì cô nói rất có lý nên Nhậm Hoài Tây không cãi nổi nữa, anh ta cúi đầu im lặng, lại biến thành con chó sa sút tinh thần. Thấy anh ta không cãi nữa, Hạ Thanh Thời đang chuẩn bị tinh thần để mắng thêm thì không biết phải xả vào đâu, cô hít sâu một hơi, sau đó quay sang nhìn Hoắc Đình Dịch đang đứng bên cạnh.

Mặc dù không đồng ý nhưng trước nay Hoắc tiên sinh luôn tôn trọng công việc của cô, vì vậy từ nãy đến giờ anh không xen vào, chỉ đứng một bên nghe cô mắng người ta suốt năm phút.

Hạ Thanh Thời chợt nhận ra tình huống lúc này, ở đây không phải là nơi để cãi nhau, sau này vẫn còn cơ hội dạy dỗ Nhậm Hoài Tây, việc cấp bách bây giờ là phải đưa anh ta trở về.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay Nhậm Hoài Tây vang chuông. Nhìn thấy tên Tiểu Đại trên màn hình, Hạ Thanh Thời giật cái điện thoại từ tay anh ta, “Alo.”

“Chị Thanh Thời à? Sao lại là chị? Em đã bảo hai người đừng chạm mặt nhau rồi mà. Em đang ở bên ngoài khách sạn, nhìn thấy cái xe có biển số 3849 đi theo chúng ta ba tháng nay ấy, không biết họ có vào khách sạn không, chị và Kenny tuyệt đối đừng ra ngoài nhé.”

Cúp điện thoại, Hạ Thanh Thời không nói gì mà nhìn hai người đàn ông trước mặt.

Dáng vóc của Hoắc Đình Dịch và Nhậm Hoài Tây khá giống nhau, mặc dù Hoắc Đình Dịch cao hơn một chút nhưng nếu nhìn xa thì khó mà phân biệt được.

Hạ Thanh Thời nhìn về phía Hoắc tiên sinh, nở nụ cười nịnh bợ.

Không cần cô nói, Hoắc Đình Dịch cũng hiểu được ý của cô, anh lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo cô không được nói gì.

Hạ Thanh Thời xụ mặt xuống, Hoắc Đình Dịch nhìn thoáng qua Nhậm Hoài Tây, nói: “Bảo cậu ta đến phòng thay đồ, thay quần áo của anh rồi đi ra ngoài.”

Hạ Thanh Thời muốn Hoắc Đình Dịch mặc quần áo của Nhậm Hoài Tây rồi đi ra ngoài để đánh lừa phóng viên, nhưng biết là không thể, hiện tại Hoắc Đình Dịch đã nhượng bộ lắm rồi. Nghĩ thế, cô lẳng lặng nhìn Nhậm Hoài Tây.

Chuyện hôm nay do anh ta mà ra, ngay cả anh ta cũng thấy mình sai nên không nói gì mà đứng đây đi vào phòng thay đồ.

Chờ anh ta đi xa, Hoắc Đình Dịch nhìn Hạ Thanh Thời, nói: “Về nhà cùng anh chứ?”

Hạ Thanh Thời gật đầu, “Về nhà thôi.”

Hoắc tiên sinh không phải là người sẽ chờ Nhậm Hoài Tây và phóng viên bỏ đi mới ra về, anh tới hồ bơi ôm cậu bé đang vùng vẫy dưới nước lên.

Đến lúc này, Hạ Thanh Thời mới ý thức được mình ngu tới mức nào mới quên chuyện quan trọng đến thế.

Hoắc Đình Dịch bế cậu bé, cả hai người ướt nhẹp, anh vừa đi về phía Hạ Thanh Thời vừa cúi đầu dỗ dành cậu nhóc trong lòng mình: “Ở nhà cũng có hồ bơi, chúng ta về nhà nhé?”

Hạ Thanh Thời lạnh lùng nhìn hai người.

Cậu bé khoảng hai, ba tuổi, trên người vẫn còn mặc áo phao, trông đáng yêu vô cùng. Cậu bé hơi xấu hổ, thấy Hạ Thanh Thời nhìn mình, cậu liền cup mắt xuống, đôi lông mi vừa dài vừa đen che khuất đôi mắt cậu, mấy giây sau, cậu quay đầu đi, vùi mặt vào vai Hoắc Đình Dịch.

Tất nhiên Hạ Thanh Thời biết cậu bé này là ai, nó có khuôn mặt giống y như đúc bố mẹ nó, cô muốn giả ngu cũng khó.

Cô không thích nó. Và cũng không thể phủ nhận sự bài xích này xuất phát từ lòng đố kỵ.

Hoắc Đình Dịch tự lái xe đến, cũng không đưa tài xế theo, vì vậy, nhân lúc hai người kia đi thay quần áo, Hạ Thanh Thời cầm chìa khóa xe rồi lái xe của Hoắc Đình Dịch ra khỏi khách sạn.

Thói quen xấu là lái xe nhanh của cô được hình thành lúc đi du học, bình thường Hoắc Đình Dịch cũng để mặc cô nhưng tối nay thì khác, xe chạy chưa tới một kilomet, anh đã nhắc nhở cô đến ba lần: “Em chạy nhanh quá.”

Cô nhấp môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Hoắc Đình Dịch như đọc được suy nghĩ của cô, anh nói: “Lúc em ở trên xe, anh không lái nhanh.”

Anh nói đúng.

Hạ Thanh Thời mím chặt môi, qua một lúc sau mới nói: “Đợt này anh đi lâu là để dẫn nó về đây?”

Hoắc Đình Dịch không trả lời, coi như thừa nhận.

Cảm thấy buồn cười, cô nhếch môi, “Lúc chúng ta kết hôn, không ai nói cho em biết là em phải sống cùng nó.”

“Thanh Thời.” Giọng nói của Hoắc Đình Dịch ẩn chứa sự bất lực, “Nó là em của em.”

“Nó là em anh.” Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng, “Không phải em của em.”

“Thanh Thời, đừng để bụng mấy chuyện vặt vãnh nữa.”

“Nếu người đàn bà bỏ rơi em lúc em mới ra đời cũng có thể được coi là mẹ em thì...” Cô bình tĩnh phản bác, “... nó đúng là em của em thật.”

Hoắc Đình Dịch xoa ấn đường, giọng nói hiện lên sự mệt mỏi khó che giấu: “Nó mới ba tuổi thôi, cũng không còn bố mẹ nữa... Anh không thể bỏ mặc nó được.”

Nó đã ba tuổi rồi.

Hạ Thanh Thời thản nhiên nói: “Em lớn lên trong tình cảnh đó đấy... Lúc trước có ai thương xót cho em không?”

Lời cô nói đã khiến Hoắc Đình Dịch im bật.

Qua một lúc lâu sau, anh mới chuyển đề tài: “Em không có gì để giải thích chuyện tối nay à?”

Nhắc tới chuyện này làm Hạ Thanh Thời đau đầu, cô không ngờ Hoắc tiên sinh lại gấp gáp về nước để bắt gian cô với Nhậm Hoài Tây, “Anh thấy em mắng cậu ta thế nào rồi mà.”

“Anh nói người khác kia.”

Hạ Thanh Thời càng thêm đau đầu, “Là do cô sắp xếp, em không biết gì hết.”

Hoắc Đình Dịch chỉ “ừ” một tiếng chứ không tỏ thái độ gì, một lát sau anh mới cười khê: “Hoắc phu nhân à, anh phải làm sáng tỏ một chút, anh về nước là để đón đại thọ sáu mươi tuổi của bố vợ.”

Hạ Thanh Thời quay đầu trừng anh.

Có thể nói bọn họ kết hôn là việc rất hoang đường nên Hạ Thanh Thời cứ lảng nhảng mãi mà chưa thông báo với người nhà. Hướng chi cho đến hôm nay, Hạ Thanh Thời cũng không biết phải nói thế nào với ông Hạ rằng cô đã kết hôn, không những thế, đối tượng mà cô kết hôn còn là anh trai kế trên danh nghĩa của cô, mặc dù trước đó, hai người chưa bao giờ sống cùng một mái nhà.

Về tới biệt thự đã gần chín giờ, cả tháng nay Hoắc Đình Dịch ở nước ngoài nên Hạ Thanh Thời cũng không về đây.

Hôm nay về nhà, cô mới phát hiện Hoắc Đình Dịch đã chuẩn bị xong xuôi phòng ngủ trẻ em cho thằng nhóc kia, đúng là không thể chu đáo hơn nữa được mà.

Hạ Thanh Thời lên phòng ngủ trên lầu, lúc tắm xong đi ra ngoài thì thấy Hoắc Đình Dịch đã về phòng.

Trong phòng chỉ bật một bóng đèn sát đất, cửa sổ đang mở, làn gió đêm thoang thoảng mùi hoa huệ.

Hoắc Đình Dịch đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, Hạ Thanh Thời tiến lại gần, không nói câu nào mà chui vào lòng anh.

Xa nhau lâu ngày, mặc dù thường xuyên video chat nhưng cô vẫn rất nhớ anh, dù trước nay cô không bao giờ nói ra vì ngượng ngùng.

Cô tựa vào vai anh, chọt ngón tay vào cúc áo anh.

Hoắc Đình Dịch đổi điện thoại sang tay kia, tay còn lại ôm eo cô gái đang ngồi trong lòng mình, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Sau khi cúp máy, Hoắc Đình Dịch ném điện thoại sang một bên, hai tay siết chặt eo cô, kéo cô sát vào người mình làm hai gương mặt gần kề nhau đến mức có thể nghe được tiếng thở của nhau.

Giọng anh khàn khàn: “Nhớ anh không?”

“Khoan đã.” Hạ Thanh Thời bất ngờ đẩy anh ra, chống hai tay lên ngực anh, không cho anh áp sát.

Cô rất vui lòng trêu chọc anh trong những giờ phút như thế này, cũng hy vọng anh có thể suy nghĩ lại chuyện kia.

Giọng cô mang theo tiếng thở nhẹ: “Anh dẫn nó về đây ở, nó lại gọi anh là anh, điều này làm em thấy rất giống loạn luân...”

Có điều Hạ Thanh Thời chưa kịp nói hết câu, Hoắc tiên sinh đã dùng một tay ôm cô lên, đi tới chiếc giường cỡ lớn rồi đặt cô nằm xuống.

Anh cười khê, giọng nói mang theo sự xấu xa: “Nghe em nói thế, anh thấy rất kích thích.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Sa

Đúng là kích thích thật.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Thanh Thời thức giấc, mặt trời đã lên cao. Trước giờ cô luôn có thói quen dậy sớm, nhưng tối qua bị lấn qua lộn lại ghê quá, có lẽ đó chính là cái được gọi là tiểu biệt thăng tâm hồn.

Lúc bị ai đó thay đổi các phương thức để giày vò, cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng biết vì sao Hoắc tiên sinh không nổi sùng khi gặp Nhậm Hoài Tây và bác sĩ Lương, hóa ra là anh chờ đến phút cuối cùng để đòi lại.

Cô vừa cử động thì cánh tay đang khoác ngang eo cô siết chặt, đằng sau vang lên giọng nói biếng nhác của đàn ông: “Dậy rồi hả?”

Nhiệt độ trong phòng hơi thấp, lúc ngủ Hạ Thanh Thời luôn rúc vào cơ thể nóng hổi của ai đó, nhưng bây giờ khi đã thức giấc rồi thì cô vô tình hất tay anh ra, vói lấy cái váy ngủ, định mặc vào để xuống giường. Nào ngờ khi cô vừa vén chăn lên đã bị người đằng sau kéo mạnh cánh tay cô lại.

Hạ Thanh Thời bị anh giằng vò cả đêm, bây giờ toàn thân ẽ ảm, thấy anh vẫn định sáp vô mình, cô lập tức đẩy anh ra, nói một cách chẳng nề nang: “Đừng làm phiền em!”

Vì được thỏa mãn nên tâm trạng Hoắc Đình Dịch rất tốt, đôi mắt anh hiện lên tia giảo hoạt khó nhận ra, “Mới sáng sớm mà Hoắc phu nhân hung dữ thế, không tốt cho cơ thể đâu.” Vừa nói vừa ôm cô vào lòng, “Đề anh giúp Hoắc phu nhân giải tỏa cơn giận.”

Hạ Thanh Thời đấm anh một cái, “Không biết xấu hổ!”

Hoắc Đình Dịch kêu đau trước cú đấm nhẹ hều của cô, sau đó lại trườn bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, cúi đầu hôn môi cô, “Chuẩn bị đi, buổi trưa anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại đặt trên tủ đầu giường reo chuông, Hạ Thanh Thời nhìn màn hình, là cô của cô gọi tới.

Cô có dự cảm xấu, quả nhiên, vừa nghe máy, cô của cô lại biến thành sư tử Hà Đông, hét lên đầy giận dữ ở đầu bên kia điện thoại: “Hạ Thanh Thời! Cháu giải thích rõ ràng cho cô! Tối qua cháu nói tăng ca, vậy anh chàng và thằng nhóc kia là ai? Nó là con của ai? Cháu sinh nó ở nước ngoài đúng không?”

Hạ Thanh Thời xoa huyết thái dương: “Cô ơi, cô nghĩ đi đâu thế...”

Con tức của đôi phương vẫn không suy giảm, “Bố cháu cũng biết rồi, để coi cháu nói sao với bố.”

Dứt lời, bà lập tức cúp máy, không cho Hạ Thanh Thời có cơ hội nói thêm một chữ.

Hạ Thanh Thời đặt điện thoại xuống, nhìn Hoắc tiên sinh đang nằm bên cạnh, cười lạnh lùng: “Ồ.”

Hoắc Đình Dịch làm như không có gì mà quay mặt đi, tựa như chuyện này hoàn toàn không liên quan tới anh.

Ban đầu Hạ Thanh Thời còn tưởng anh chàng bác sĩ Lương kia tố cáo mình, nhưng lúc này khi cúp máy, cô thấy điện thoại có thông báo tin tức giải trí được đăng cách đây mấy tiếng.

“Ông chồng quốc dân đã có gia đình? Đêm nay, giấc mộng của hơn sáu trăm triệu thiếu nữ tan vỡ!”

“Lộ diện vợ con của thái tử tập đoàn PR. Xem ngay!”

“Cô bé Lọ Lem biến thành hotgirl, liệu cô ấy đã dùng cách gì để bắt được trái tim của thái tử tập đoàn PR?”

Lúc thấy tiêu đề cuối cùng, Hạ Thanh Thời như cơn gió, thông thường muốn bắt gian người nổi tiếng thì không cần tự ra tay, cứ ngồi chờ phóng viên là được, chẳng lẽ Hoắc tiên sinh ngoại tình?

Cô nhấn vào đọc tin nhưng không thấy kẻ thứ ba đâu mà chỉ nhìn thấy hình một con mèo. Thì ra “hotgirl” mà bài báo nhắc đến là một con mèo đang nổi tiếng trên mạng.

Gần đây, tập đoàn PR đã bỏ vốn tài trợ cho một hội cứu trợ vật nuôi, hội này dần phát triển, tới bây giờ đã mở rộng mười mấy điểm cứu trợ trong thành phố, hội cũng đứng tên của tập đoàn PR.

Nhân viên của hội công bố các hành động cứu trợ mèo lên mạng theo đúng kỳ hạn, con mèo này trước kia bị vứt bỏ, sau đó được hội cứu trợ vật nuôi mang về chăm sóc, dựa vào vẻ ngoài xinh xắn và tính cách siêu cấp đáng yêu của mình, bé mèo đã hạ gục vô số cư dân mạng, chính thức trở thành đại diện cho thú cưng.

Hạ Thanh Thời đọc xong bài báo, trừ tiêu đề liên quan đến Hoắc Đình Dịch ra thì không tìm thấy thông tin nào nói rằng Hoắc tiên sinh hẹn hò với hotgirl, đây đơn giản chỉ là cách giật tít gây sự chú ý thôi.

Tắt trang báo đó, Hạ Thanh Thời mở trang báo khác có tung clip lên tới hàng triệu lượt xem, nội dung clip quả nhiên là hình ảnh ở khách sạn tối qua.

Cảnh Hoắc Đình Dịch ôm cậu bé lên xe cũng bị quay được, may mà Hạ Thanh Thời luôn ở trong xe nên clip không quay được mặt cô, chỉ có một ống tay áo là rơi vào ống kính. Có lẽ cô của cô nhận ra cô nhờ ống tay áo này.

Hạ Thanh Thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi tìm tin tức về Nhậm Hoài Tây. Tin tức mới nhất của anh ta vẫn là tin về lễ cắt băng khánh thành cửa hàng mới của nhãn hiệu xa xỉ phả vào chiều qua, xem ra tối qua cậu ta không bị chụp.

Lúc này, Hạ Thanh Thời mới nhận ra thì ra phóng viên ở ngoài khách sạn vào tối qua không phải theo dõi Nhậm Hoài Tây mà là họ đang bám đuôi theo Hoắc tiên sinh đang cực kỳ nổi tiếng ở trên mạng.

Hạ Thanh Thời chạy tới trước cửa phòng tắm đúng lúc Hoắc tiên sinh vừa đi ra, anh đang cầm khăn lau mái tóc ướt đầm.

Hạ Thanh Thời đưa điện thoại cho anh, trông rất hả hê: “Bộ phận truyền thông của tập đoàn anh nên thay nhân viên đi.”

Nghĩ đến việc thằng nhóc cũng bị quay được, khóe môi của Hạ Thanh Thời càng cong: “Nghĩ ra phải giải thích với mẹ anh thế nào chưa?”

Hoắc Đình Dịch không nhận điện thoại mà ôm cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô rồi mới xem clip đang phát trong điện thoại của cô.

Thấy mặt của cậu em đã được làm mờ, Hoắc Đình Dịch không quan tâm tới clip nữa mà hứng thú với tin tức đề xuất có tiêu đề *Cô bé Lọ Lem biến thành hotgirl* hơn, “Ai vậy?”

Hạ Thanh Thời liếc xéo anh, giả vờ giận dỗi: “Chuyện anh làm mà anh không biết?”

Hạ Thanh Thời nói xong liền nhét điện thoại vào lòng anh, hằm hừ bỏ đi, nhưng vừa mở cửa phòng ngủ ra, cô liền ngẩn người.

Tên nhóc tối qua hiện đang ôm quả bóng nhỏ đứng trước cửa phòng ngủ của họ, vừa thấy cô đi ra, cậu lập tức ôm quả bóng bỏ chạy, vừa chạy vừa

ngoảnh đầu nhìn cô như đang xác nhận cô có đuổi theo không.

Hạ Thanh Thời: “...”

Hạ Thanh Thời không có tình cảm gì với cậu em cùng mẹ khác cha này, thậm chí còn bài xích. Cô ghen tị cậu có đủ cả bố lẫn mẹ, ghen tị cậu được sống trong tình yêu thương.

Nhưng đáng tiếc, trong một vụ tai nạn giao thông vào nửa năm trước, bố cậu đã tử vong tại chỗ, mẹ cậu bây giờ còn đang nằm ở bệnh viện, cả người cắm đầy kim tiêm trong tình trạng nửa sống nửa chết.

Cậu bé bình an vô sự sau vụ tai nạn đó, nhưng vì tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm thiết của bố mẹ mà cậu bị mắc chứng PTSD(1), kể từ đó, cậu rất ít nói chuyện.

(1) PTSD: viết tắt của từ Post Traumatic Stress Disorder, có nghĩa là Rối loạn căng thẳng sau sang chấn, hay còn được gọi là Hậu chấn tâm lý. Đây là một loại rối loạn được hình thành sau khi bệnh nhân trải qua hoặc chứng kiến một sự việc căng thẳng, đáng sợ.

Cảm xúc của Hạ Thanh Thời thay đổi như chong chóng, lúc thì thấy cậu bé rất đáng thương, nhưng đôi khi cô lại thấy vô cảm, nó đáng thương thì liên quan gì tới cô? Huống chi trên đời này có hàng ngàn hàng triệu người đáng thương, cô đâu thể đồng cảm hết được.

Lúc ăn sáng, ông Hạ gọi điện thoại tới.

Hạ Thanh Thời biết ông gọi vì chuyện gì, ở trước mặt ông, cô luôn là đứa con gái ngoan ngoãn, “Chào buổi sáng bố ạ.”

Giọng nói của ông Hạ rất nghiêm túc: “Bố biết con đăng ký kết hôn khi còn ở nước ngoài rồi. Chuyện lớn như vậy mà sao con không nói tiếng nào với bố?”

Biết trước ông Hạ sẽ hỏi chuyện này nên Hạ Thanh Thời đã chuẩn bị đề đối phó, cô lập tức nhỏ nhẹ đáp: “Bố ơi, con không có ý giấu bố đâu... Đợi khi nào gặp nhau, con sẽ giải thích rõ ràng cho bố được không ạ?”

Hoắc Đình Dịch ngồi ở một bên ăn sáng, vì hiểu rõ tính cô nên khi nghe thế, anh liền cười khẽ.

Hạ Thanh Thời trừng anh rồi nói vào điện thoại: “Con định trưa nay về nhà ăn cơm, bố có ở nhà không ạ?”

Ông Hạ im lặng một lát rồi mới nói: “Con dẫn cậu ta về nữa.”

Cúp máy, Hạ Thanh Thời chợt phát hiện ra một chuyện, cô giật lấy tờ báo trên tay Hoắc Đình Dịch, “Phóng viên là do anh gọi đến!”

Anh bám theo cô đòi danh phận không chỉ một lần, ban đầu Hạ Thanh Thời còn đồng ý cho qua, nhưng sau đó thì dứt khoát kệ anh, không ngờ anh lại dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi(2), hay lắm!

(2) Rút củi dưới đáy nồi: khi đun nước, nếu ta rút củi ra thì nước sẽ bớt sôi. Câu này có thể hiểu đại khái là khi đã biết nguồn gốc của sự nguy hiểm, ta chỉ cần “đánh” vào đó để loại bỏ nguy hiểm.

Hoắc tiên sinh thở dài một hơi, làm ra bộ rất rộng lượng, vô cùng bao dung với cô vợ cố tình gây sự: “Nếu em đã nghĩ vậy thì anh cũng hết cách.”

Hai người đến nhà họ Hạ lúc mười hai giờ trưa.

Lúc bọn họ đến, Thẩm Lộ Dao đang ở trong phòng khách chờ họ, bà ta vẫn bày ra dáng vẻ chu đáo không một kẽ hở, có điều sau khi nhìn thấy Hoắc Đình Dịch, nụ cười của bà ta héo đi mấy phần.

Hạ Thanh Thời khó mà không biết bà ta đang nghĩ gì.

Cô và Hạ Hiểu Đường cùng tuổi, từ nhỏ đến lớn, Thẩm Lộ Dao luôn cố gắng hết sức để Hạ Hiểu Đường hơn cô, lúc đi học thì đua trường tốt, còn bây giờ thì đua chồng tốt.

Hạ Hiểu Đường đã có bạn trai, gia cảnh rất tốt, anh ta chính là Nhị thiếu gia Dịch Tiêu của nhà họ Dịch. Đáng tiếc anh chàng Dịch nhị thiếu gia này không có cơ hội thừa kế gia sản nên Thẩm Lộ Dao không hài lòng với cậu con rể này, vì thế khi cô của cô giới thiệu con trai độc nhất của nhà họ Lương cho cô, bà ta cũng muốn chen chân vào. Bây giờ gặp Hoắc Đình Dịch, chắc là bà ta tức đến mức mắt muốn rì máu luôn nhỉ?

Hạ Thanh Thời không bận tâm chuyện bà ta diễn xiếc, huống chi hai mẹ con họ đều ngu xuẩn như nhau, xưa nay luôn bị cô bắt chẹt.

Ông Hạ gọi Hoắc Đình Dịch lên thư phòng, Hạ Thanh Thời thấy vậy thì lên lầu hai tìm Yến Thời.

Phòng của Yến Thời ở trong cùng hành lang, Hạ Thanh Thời đứng trước cửa, gõ nhẹ, sau đó định mở cửa đi vào, có điều cô không vặn nắm cửa được.

Cô gọi: “Yến Thời? Anh đâu rồi?”

Trong phòng vang lên tiếng động, cô nghe thấy tiếng bước chân từ xa tới gần, cuối cùng dừng lại trước cửa, sau đó giọng nói mừng rỡ của Yến Thời vang lên: “Thanh Thanh, là em hả?”

“Em đây.” Nghe thấy giọng của anh, Hạ Thanh Thời yên tâm, cô xoay cái nắm cửa, “Anh Yến Thời, mở cửa cho em vào.”

Người trong phòng im lặng, qua một lúc mà vẫn không nói gì, Hạ Thanh Thời lo lắng: “Yến Thời, anh có sao không?”

Đang sau bỗng vang lên tiếng bước chân, cô ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy chị Lệ đang cầm một chùm chìa khóa. Thấy Hạ Thanh Thời nhìn mình, chị cười ngượng ngùng: “Tôi tới mở cửa cho cô.”

Hạ Thanh Thời không thể hiện thái độ gì, nhưng hai bên huyết thái dương giật mấy cái.

Thấy sắc mặt cô không tốt, chị Lệ do dự rồi cũng giải thích: “Trong nhà lu bu quá, mọi người không thể trông Yến Thời cả ngày nên bình thường bà chủ bảo chúng tôi khóa cửa phòng của cậu ấy lại, tránh để cậu ấy chạy lung tung rồi xảy ra chuyện gì thì khổ.”

Yến Thời là anh sinh đôi cùng cô ôm nhau suốt mười tháng trong tử cung, cũng là người bị hất hủi nhất trong cái nhà này.

Hạ Thanh Thời cắn chặt răng, qua một lúc lâu sau mới khẽ “Ừ” một tiếng, sau đó mỉm cười nói: “Đúng vậy, Yến Thời không hiểu chuyện, làm như vậy cũng tốt cho anh ấy.”

Cửa phòng được mở ra, Yến Thời đứng sau cửa, tay chân luống cuống, cười khúc khích.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, đi vào nắm tay Yến Thời, cười: “Anh ở trong phòng làm gì thế?”

Yến Thời kéo em gái tới trước giá vẽ, chỉ cho cô xem một xấp tranh, giọng rất hứng khởi: “Thanh Thanh! Em nhìn nè! Anh vẽ cả đấy!”

Hạ Thanh Thời xoa đầu Yến Thời, lần trước tới thăm anh, cô chưa kịp dẫn anh đi cắt tóc, không ngờ lâu thế rồi mà cũng không ai cắt tóc cho anh.

Cô kiềm chế để không khóc, ngẩng đầu nhìn Yến Thời: “Chúng ta xuống ăn cơm thôi.”

Yến Thời cười, tỏ ra rụt rè: “Anh, anh ăn ở trên này... Chị Lệ nói hôm nay nhà có khách.”

Anh biết mình đi ra ngoài sẽ khiến cả nhà mất mặt, cho nên những lúc có khách, anh luôn trốn trong phòng.

“Không có khách đâu.” Hạ Thanh Thời cố gắng tỏ ra thật thoải mái, cô kéo tay Yến Thời đi ra ngoài, “Ăn cơm xong chúng ta đi công viên chơi nhé? Lâu rồi anh chưa dẫn em đi công viên chơi.”

Hoắc Đình Dịch vẫn còn ở trong thư phòng của ông Hạ, lúc Hạ Thanh Thời dẫn Yến Thời đi xuống, phòng khách không chỉ có Thẩm Lộ Dao mà còn có cả Hạ Hiểu Đường.

Vừa nhìn thấy Yến Thời, Hạ Hiểu Đường lập tức nhú mày, quát lớn: “Anh xuống làm gì? Chị Lệ sẽ đem thức ăn lên cho anh mà.”

Hạ Thanh Thời nhú mày, bình tĩnh hỏi: “Tại sao anh ấy phải ăn ở trên lầu?”

Hạ Hiểu Đường cười lạnh lùng: “Chị biết anh ta ghê tởm đến mức nào không? Có anh ta thì ai mà ăn nổi!?”

Cô ta không thích Hạ Yến Thời, không chỉ là không thích mà là rất ghét. Có lần ăn cơm, anh ngồi bên cạnh cô ta, vì anh bị sặc mà thức ăn vung vãi lên tay cô ta. Hạ Hiểu Đường vẫn còn nhớ cảm giác ghê tởm đó.

Cô ta còn chưa nói xong đã bị Hạ Thanh Thời tát một cái.

Cả người của Hạ Hiểu Đường nghiêng qua một bên, đến khi biết chuyện gì đang xảy ra, cô ta ôm má, gương mặt hiện lên vẻ khó tin: “Sao cô dám đánh tôi?”

Hạ Thanh Thời nhìn cô ta, vẻ mặt thản nhiên: “Nếu thấy tởm thì đừng ăn.”

Hạ Hiểu Đường tức giận đến mức lạc cả giọng: “Ồ đây không phải là nhà cô, sao cô dám...”

Thẩm Lộ Dao ở đằng sau kéo con gái của mình lại, ngăn cô ta nói tiếp.

Hạ Thanh Thời nhìn cô ta, nói: “Bây giờ hoặc là cô im lặng ăn cơm, hoặc là cút về phòng.”

Hạ Hiểu Đường muốn đánh lại nhưng tay bị mẹ mình giữ chặt, mắt cô ta đỏ ngầu vì tức: “Tôi đã làm gì sai? Chị đừng y vào việc lúc nào bố cũng bênh vực chị!”

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, cô bật cười vì giận dữ.

“Hạ Hiểu Đường.” Nhìn cô em gái cùng cha khác mẹ đứng đối diện, cô cười lạnh lùng, nói, “Cô nhớ cho kỹ việc tôi đánh cô phụ thuộc vào tâm trạng của tôi chứ không phải cô có làm gì sai hay không. Tôi muốn đánh cô thì đánh, nếu cô không tin thì có thể thử lại lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Sa

“Thanh Thanh...” Yến Thời kéo tay em gái, giọng nói vừa căng thẳng vừa sợ hãi.

Hạ Thanh Thời ngoảnh đầu nhìn anh trai mình. Một người cao hơn 1m8 nhưng lúc này lại cúi thấp người trốn sau lưng cô, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Đáng ra không phải thế này.

Trước năm sáu tuổi, Yến Thời là người anh đáng tin cậy của cô. Nhưng sau đó, anh không bao giờ lớn nữa.

Ban đầu, cô là chị anh, sau này, cô trở thành mẹ anh.

Cô hít sâu một hơi rồi cười với Yến Thời, “Bố còn chưa xuống, chúng ta vừa ăn trái cây vừa chờ bố nhé.”

Yến Thời nhìn cô rồi lại nhìn Thẩm Lộ Dao, sau đó chần chừ gật đầu.

Khi ngồi xuống sofa, cuối cùng Yến Thời cũng thả lỏng tay chân, anh lấy một quả cam, cười tủm tỉm: “Thanh Thời thích ăn cam nhất, để anh bóc cam cho em.”

Nhìn anh trai, lòng Hạ Thanh Thời trở nên mềm mại, cô giơ tay xoa đầu anh, “Anh Yến Thời là giỏi nhất, từ nhỏ đã có thể bóc cam bằng tay không rồi.”

Bất ngờ được khen, Yến Thời ngượng ngùng, anh gãi ót, sau đó đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục bóc cam.

Nhìn sườn mặt rất giống với mình của anh, Hạ Thanh Thời bất chợt ngẩn người.

Cô biết hôm nay mình đã làm chuyện cực kỳ cảm tính. Ngày nào Yến Thời còn ở trong căn nhà này thì ngày đó anh còn nằm trong lòng bàn tay của người khác, việc cô xảy ra xung đột với mẹ con Thẩm Lộ Dao đối với Yến Thời mà nói là chuyện trăm hại mà chẳng có lợi nào.

Trước giờ Hạ Thanh Thời luôn hận đến tận xương tủy đối với những giây phút mất lý trí hiếm hoi đó của mình.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi, Hoắc Đình Dịch đã đi xuống tự bao giờ.

Dưới này chỉ có cô và Yến Thời, Hạ Hiểu Đường đã giận dữ bỏ lên lầu, còn Thẩm Lộ Dao thì đi dỗ cô ta.

Đột nhiên thấy có người lạ, Yến Thời luống cuống tay chân, anh hoảng hốt đứng bật dậy, nhìn Hoắc Đình Dịch rồi quay sang nhìn em gái, trông cực kỳ bối rối: “Thanh Thanh, anh, anh phải lên lầu đây.”

Không đợi Hạ Thanh Thời trả lời, Hoắc Đình Dịch đã lên tiếng trước, anh nhìn quả cam đã bóc xong trong tay Yến Thời, hỏi: “Quả này là quả gì thế? Có ngon không?”

Yến Thời ngẩn người, sau đó vội vàng giấu quả cam ra sau lưng, “Cái này là để dành cho Thanh Thanh.”

Hoắc Đình Dịch nghĩ ngợi một chút, hỏi một cách chân thành: “Không thể cho em được ư?”

Mặt Yến Thời đỏ bừng, anh ấy suy nghĩ rất lâu rồi mới ngập ngừng nói: “VẬY... Để tôi bóc cho anh một quả.”

Hoắc Đình Dịch cười, “Hay quá.”

Hạ Thanh Thời đi lên thư phòng tìm ông Hạ. Có lẽ cuộc trò chuyện trước đó rất thoải mái nên vẻ mặt của ông Hạ khá ôn hòa, lúc nhìn thấy cô, ông còn không hỏi việc cô đăng ký kết hôn đầy hoang đường ở nước ngoài mà lập tức đứng dậy khỏi bàn làm việc: “Đang chờ bố hả? VẬY mau xuống ăn cơm thôi.”

Hạ Thanh Thời tiến lên ôm cánh tay bố mình, mỉm cười nói: “Hiểu Đường giận con rồi, bố dỗ em ấy nha?”

Nghe thế, ông Hạ lập tức nhú mày, giọng rất không vui: “Nó lại gây chuyện gì nữa? Sao con vừa về mà nó đã phát điên rồi thế?”

“Bố.” Hạ Thanh Thời lắc tay ông, giọng áy náy, “Hiếu Đường là em, đáng ra con phải nhường em ấy mới đúng... Hơn nữa chuyện hôm nay là lỗi của con, con đánh em ấy.”

Nghe thấy cô bảo là mình đánh người khác, ông Hạ tỏ ra ngạc nhiên: “Nó làm gì con?”

“Nói chung là do con không đúng.” Ra khỏi thư phòng, Hạ Thanh Thời kéo ông đi về phía phòng Hạ Hiếu Đường, “Con đi xin lỗi em, bố giúp con dỗ em với, bố bảo em ấy là người lớn, đừng chấp kẻ tiểu nhân là con, bảo em ấy thứ lỗi cho chị gái được không bố?”

Tới phòng Hạ Hiếu Đường, hai người dừng bước.

Hạ Thanh Thời gõ nhẹ cửa, “Hiếu Đường ơi, em có trong đó không?”

Bên trong im thinh thịch, mấy giây sau, trả lời cô là tiếng va chạm lớn giữa vật cứng với cánh cửa.

Ông Hạ tức giận, định tiến lên đẩy cửa ra.

Hạ Thanh Thời vội vàng ngăn ông lại, nói nhỏ: “Bố, bố đừng mắng em, để con nói chuyện với em.”

Nói xong, cô gõ cửa, nhỏ nhẹ: “Hiếu Đường, chị biết em đang giận chị, nhưng vẫn phải ăn cơm... Nếu em không muốn ăn cơm cùng chị, vậy thì chị về đây.”

Cô còn chưa dứt lời, cánh cửa đột nhiên được mở ra để lộ gương mặt giận dữ của Hạ Hiếu Đường, “Hạ Thanh Thời, tôi không cần cô tới đây giả mù sa mưa đâu!”

Nói xong, cô ta quay sang nhìn ông Hạ, nói không chút kiêng dè: “Mấy người muốn diễn bố con tình thâm thì cũng đừng diễn trước mặt tôi! Tôi biết bố chỉ xem chị ta là con gái thôi, việc gì phải lo tôi sống chết ra sao?”

Những lời này quá hỗn xược, ông Hạ giờ tay tát cho cô ta một cái, cả người phát run vì giận: “Đúng là tao không có đứa con gái mất dạy như mày!”

Hạ Thanh Thời đứng đằng sau ông Hạ, khoanh tay nhìn hai bố con trước mắt.

Thật ra Hạ Hiếu Đường chẳng làm gì sai cả, cái sai duy nhất của cô ta là ước lượng sai địa vị của mình trong lòng ông Hạ, tự cho chị với thân phận con gái của ông là muốn làm gì thì làm.

Tại sao phải quan tâm?

Người nào không cần tình cảm, chỉ cần lợi ích thì kẻ đó có thể giành thắng lợi hầu hết những việc trên cõi đời này. Năm sáu tuổi cô đã hiểu rõ điều đó, nhưng đến tận bây giờ mà Hạ Hiếu Đường vẫn không hiểu.

Lúc rời khỏi nhà họ Hạ, Yến Thời đã trở nên thân thiết với Hoắc Đình Dịch, mở miệng là cứ gọi “Đình Đình” vô cùng thân mật.

Lên xe, Hoắc Đình Dịch nói: “Em không nói cho anh biết chuyện này.”

Hạ Thanh Thời liếc anh, nói thản nhiên: “Em còn nhiều chuyện không nói với anh lắm.”

Hoắc tiên sinh ngẹn lời, đành ngoảnh mặt đi, im lặng nỏ mấy xe.

Qua một lúc lâu, anh mới nói: “Cái tát vừa nãy chỉ làm em sáng khoái trong nhất thời thôi, không tốt cho Yến Thời đâu.”

Ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Em có thể đón Yến Thời về.”

Hạ Thanh Thời quay đầu sang, như cười như không, “Hoắc tiên sinh, em phát hiện ra anh rất có hứng thú với anh em trai của em, nhỉ?”

Trong chuyện này, Hoắc Đình Dịch tôn trọng ý kiến của cô nên không định xen vào, vì vậy anh gật đầu, nói: “Xem như anh chưa nói gì.”

Có lẽ là vì không đủ yêu. Hạ Thanh Thời nghĩ thế. Cô yêu Hoắc tiên sinh, nhưng chưa yêu đến mức có thể thoải mái xài tiền của anh. Hoặc cũng có lẽ vì quá yêu anh nên cô phải giữ lòng tự trọng trước mặt anh. Huống hồ chưa chắc Yến Thời đã muốn đi theo cô.

Hạ Thanh Thời không về nhà mà bảo Hoắc Đình Dịch chở cô qua hồ Nhạn Thê(1). Lễ trao giải tối nay sẽ được tổ chức tại trung tâm hội nghị ở đây. Buổi lễ bắt đầu vào lúc sáu giờ, cô tính giờ, trừ thời gian đi đến đó và trang điểm, cô còn được nghỉ ngơi một lát.

(1) Hồ Nhạn Thê: một thắng cảnh của Trung Quốc, nằm ở ngoại ô Bắc Kinh.

Hai nghệ sĩ do cô quản lý là Nhậm Hoài Tây và Diệp Chân Chân cũng sẽ tham dự, có điều Hoắc tiên sinh không hỏi han gì về Nhậm Hoài Tây, hiển

nhiên là không xem thần tượng quốc dân này ra gì.

Trước khi xuống xe, Hạ Thanh Thời nói: “Tối nay còn có tiệc chúc mừng nên em ở lại đây luôn, sáng mai mới về.”

Hoắc tiên sinh luôn tỏ ra bình thản thì lúc này đã tỏ vẻ không vui, anh nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó đưa ra kết luận: “Anh cảm thấy bọn em không giành được giải thưởng gì đâu.”

Anh như thế này đáng yêu quá.

Hạ Thanh Thời nhòm người, ghé tới hôn lên môi anh, sau đó buông anh ra, cười nói: “Chờ xem.”

Hoắc tiên sinh không chấp nhận một nụ hôn phớt như thế, một tay anh nắm tay cô, tay còn lại siết chặt eo cô, kéo cô lại gần.

Hạ Thanh Thời lao đảo, mắt trọng tâm, hai tay chống lên vai anh.

Cô quỳ một gối trên ghế, hai tay vịn vai anh, cứ giữ tư thế như vậy mà đón nhận nụ hôn của anh.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Đình Dịch mới buông cô ra.

“Mấy giờ kết thúc?” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, giọng khàn khàn, “Anh tới đón em.”

Ban tổ chức có sắp xếp phòng nghỉ cho khách, Hạ Thanh Thời đi tới phòng của Nhậm Hoài Tây trước.

Hôm nay anh ta đến đúng giờ, lúc Hạ Thanh Thời tới, anh ta đã tắm rửa, thay quần áo xong, đang ngồi chờ trang điểm.

Nhìn thấy Hạ Thanh Thời, anh ta ngó người, sau đó cười lạnh lùng: “Cô là người đến muộn nhất, tất cả mọi người đều đang chờ cô.”

Tiểu Đại đứng phía sau anh ta ra dấu “Ok” với Hạ Thanh Thời, ý bảo hôm nay anh ta không nổi điên.

Hạ Thanh Thời yên tâm, lười để ý tới anh ta nên lập tức xoay người đi ra khỏi phòng.

Đến phòng Diệp Chân Chân, thợ trang điểm và stylist vẫn chưa tới, cô nàng đang nằm đắp mặt nạ.

Vừa thấy Hạ Thanh Thời, Diệp Chân Chân liền gỡ mặt nạ xuống, vội vàng nói với cô: “Dịch Tiêu gửi tin nhắn cho tớ!”

Dịch Tiêu này chính là anh chàng bạn trai có tên Dịch Tiêu của Hạ Hiểu Đường.

Trái đất rất nhỏ. Ba người này là bạn học cấp ba của nhau, Diệp Chân Chân yêu thầm Dịch Tiêu nhiều năm mà không theo đuổi được, còn Hạ Hiểu Đường lên đến năm lớp mười hai mới chuyển đến trường đó, và chỉ một tháng sau đã bắt gọn Dịch Tiêu.

Biết rõ mối quan hệ lằng nhằng của ba người họ, Hạ Thanh Thời lập tức lườm cô nàng: “Đó là bởi vì anh ta và Hạ Hiểu Đường đang cãi nhau đòi chia tay.”

Không ngờ vừa nghe thấy thế, Diệp Chân Chân càng thêm phấn khích: “Tớ đã bảo hai người đó không hợp nhau từ lâu rồi mà!”

Hạ Thanh Thời rất ngứa mắt trước sự thiếu não của cô nàng, “Hạ Hiểu Đường xem anh ta là lớp xe dự phòng, còn anh ta lại xem cậu là lớp xe dự phòng. Ba người các cậu y như chuỗi thức ăn.”

Bị cô nói thế, Diệp Chân Chân hơi chột dạ, nhưng vẫn thản thi: “Tớ mặc kệ, dù gì đi nữa thì tớ cũng thích anh ấy.”

Hạ Thanh Thời lắc đầu, làm ra vẻ hận rên sắt không thành thép, đúng lúc này điện thoại reo chuông, cô nhìn màn hình, bình tĩnh đi ra ngoài nghe điện thoại. Là cuộc gọi của mẹ chồng cô.

Không lâu sau, cô quay lại phòng, Diệp Chân Chân thấy vẻ mặt cô khác thường thì hỏi: “Ai gọi thế? Xảy ra chuyện gì hả?”

Hạ Thanh Thời bồn chồn nói: “Không có gì.”

Nhưng đợi đến lúc trang điểm, Hạ Thanh Thời không kiềm được nữa mà nói: “Nếu cậu yêu một người đàn ông giàu có, mẹ anh ta dùng tiền bảo cậu rời xa con bà ấy thì cậu sẽ làm gì?”

Diệp Chân Chân ngẫm nghĩ, “Giàu cỡ nào?”

“Giàu hơn nhà họ Dịch gấp mấy chục lần.”

Diệp Chân Chân lập tức kích động: “Vậy thì việc gì phải chia tay? Tất nhiên là dùng đủ mọi cách để được gả vào nhà đó làm vợ chủ rồi!”

Hạ Thanh Thời nhủ mảy: “Nhưng nếu cậu biết chắc chắn hai người không thể ở bên nhau thì sao?”

“Ồ thì...” Diệp Chân Chân suy nghĩ vài giây, “Vậy thì phải moi một khoản lớn từ mẹ anh ta! Ít nhất là... ít nhất là... năm mươi triệu!”

Hạ Thanh Thời tự nhận mình yêu tiền như mạng, phương châm sống của cô là: “Chúc tất cả mọi người đều có được tình yêu đẹp, còn riêng tôi thì hãy cho tôi một người đàn ông giàu có”, ấy thế mà năm hai mươi tuổi, cô đã đá thái tử tập đoàn PR có giá bạc tỷ để nhận phí chia tay năm trăm ngàn tệ từ mẹ anh.

Năm trăm ngàn tệ.

Vậy mới nói có nhiều chuyện mà Hoắc tiên sinh không biết lắm. Anh không biết lúc đó Hoắc phu nhân vì năm trăm ngàn mà đá bay anh, cũng không biết mẹ ruột của mình vì anh mà chịu bỏ ra năm trăm ngàn.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời không phải diễn viên nên không cần quá lộng lẫy, vì thế cô chỉ trang điểm nhẹ, mặc bộ lễ phục màu đen dài đến đầu gối, vẻ trang sức thì ngoài nhẫn cưới ra, cô chỉ mang thêm sợi dây chuyền kim cương, cô mặc bộ này về công ty hợp luôn cũng được, cũng may cô rất đẹp nên trông trang phục cũng không đơn điệu lắm, còn toát lên sự hào phóng nữa.

Nhờ phúc của Nhậm Hoài Tây, Diệp Chân Chân chỉ đến để đi ké thăm đồ mà cũng được đạo diễn bố trí ở chỗ ngồi ở hàng ghế cuối.

Trong thời gian chờ đợi, Hạ Thanh Thời dạy dỗ cô nàng: “Phiền cậu sau này có nhớ giữ gìn chút, đừng suốt ngày nhớ thương bạn trai của người khác nữa, nếu cậu tập trung đóng phim như cậu đã bỏ công sức vào việc đó thì bây giờ cậu không trở thành bộ dạng nửa sống nửa chết như thế này đâu.”

Diệp Chân Chân ngán lẹ, tỏ vẻ không thể tin nổi: “Hôm bữa cậu nói nửa năm nay tớ tiến bộ rất nhiều.”

Hạ Thanh Thời bực mình trước dáng vẻ giả nai của cô nàng, cô lườm cô nàng một phát, không thềm nói gì nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, trợ lý của Diệp Chân Chân chạy ra mở cửa, sau đó nhìn thấy một cô gái trẻ mặc sườn xám đứng trước cửa, tay bung một cái khay đựng trái cây, “Ban tổ chức bảo tôi mang tới ạ.”

Thấy có trái cây, Diệp Chân Chân lập tức hưng phấn, nói: “Đem vào nhanh lên, tôi còn định ăn dưa hấu nè.”

“Không được ăn.” Hạ Thanh Thời ngăn cô nàng lại, “Tối nay cậu không được đi vệ sinh.”

Nhớ ra điều đó, Diệp Chân Chân thốt lên một tiếng thất vọng.

Bấy giờ Hạ Thanh Thời mới quay đầu đánh giá cô gái trẻ mặc sườn xám, cô ta không phải là nhân viên phục vụ, trông giống nhân viên lễ tân hơn, không biết vì sao lại tới đây.

Cô gái trẻ vẫn luôn nhìn cô chăm chăm, hai người nhìn nhau trong mấy giây, rồi cuộc đối phương chịu thua, lên tiếng trước: “Cô không nhớ tôi?”

Hạ Thanh Thời chợt nhớ ra đây là cô gái trong phòng khách sạn của Nhậm Hoài Tây vào tối hôm đó! Hôm nay cô ta thay đổi nhiều quá làm cô không nhận ra.

Model đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Hôm trước cô nói tôi có thể tới tìm cô.”

“Ồ, đúng vậy.” Hạ Thanh Thời lấy điện thoại ra mở danh bạ, “Tôi quen nhiều ông chủ của các công ty người mẫu lắm, cô muốn vào Thượng Mỹ, Đông Phương hay...”

Còn chưa nói xong, đối phương đột ngột cắt ngang lời cô: “Tôi đã nói tôi không phải là người mẫu rồi mà.”

Model hít sâu một hơi, giống như đang cố gắng kiềm chế mình không trợn trắng mắt, “Tôi nộp hồ sơ vào công ty của cô nhưng đợi mãi mà không có hồi âm.”

Rốt cuộc Hạ Thanh Thời cũng hiểu: “Cô muốn làm diễn viên?”

Model gật đầu.

Hạ Thanh Thời bắt đầu đánh giá lại cô nàng Model trước mắt.

Khách quan mà nói thì cô nàng không hề xấu, mặt trứng ngỗng, lông mày lá liễu, đôi mắt hạnh dịu dàng, trông đáng yêu thuần khiết chứ không phải kiểu mấy cô nàng hotgirl trên mạng. Nhưng không biết vì sao, có lẽ vì ấn tượng đầu tiên quá mạnh mà Hạ Thanh Thời cảm thấy ở cô ta có thần thái của bồ nhí, mà thần thái này lại không hòa hợp với khuôn mặt. Huống chi gương mặt của cô ta chẳng có gì đặc biệt. Trong giới giải trí, đây có thể coi là khuyết điểm trí mạng.

Nếu không có khả năng diễn xuất thì có thể nói khuôn mặt là tất cả của diễn viên. Nhưng trong làng giải trí, đâu đâu cũng có khuôn mặt kiểu như Model, tuyển một có Hoắc Tòng Hi, tuyển hai, tuyển ba có Tống Diệc Đình, Diệp Chân Chân và Thích Nhã.

Làng giải trí trong nước, nữ diễn viên đi theo hình tượng ngọc nữ là cạnh tranh khốc liệt nhất, trong đó có bốn người đã tạo được địa vị vững chắc. Trong ngành này, những ai đi theo hình tượng ngọc nữ đều bị bốn người đó chen ép, trừ khi bọn họ biến mất trong cùng một đêm, nếu không tuyệt đối không để những người khác ngóc lên được.

Huống chi chỉ bằng vào ấn tượng đầu tiên, Hạ Thanh Thời đã biết Model có nhiều vết nhor trong quá khứ, nếu lảng xê cô nàng, một khi nổi tiếng thì chắc chắn những vết nhor đó sẽ bị đào ra, đến lúc đó cho dù có tài năng đến đâu thì cũng vô dụng.

Có điều Hạ Thanh Thời cực kỳ khôn khéo, cô sẽ không bao giờ nói ra nguyên nhân thực sự mà chỉ cười: “Công ty có quy trình làm việc của công ty, tôi không quyền lực như cô nghĩ đâu, cô phải vượt qua vòng sơ tuyển của công ty thì tôi mới quyết định được là có ký với cô hay không.”

Nhưng đối phương không tin lời giải thích của Hạ Thanh Thời, “Hoa Thàn đề tùy mỗi bộ phận quyết định công việc, mà ở bộ phận của cô thì cô có quyền quyết định, trừ những nghệ sĩ được công ty chỉ định, các cô cũng có quyền tự ký hợp đồng với người mới.”

Hạ Thanh Thời nhún vai, không phủ nhận mà cười đầy ẩn ý: “Nhưng... ngay cả vòng đầu tiên mà cô cũng không qua thì lấy gì để tôi tin cô mang lại lợi ích cho công ty?”

Model nghiêng nhẹ rằng, dù hành động rất nhỏ nhưng cũng bị Hạ Thanh Thời nhìn thấy.

Ngay sau đó cô ta nói: “Tôi chịu được khổ, tôi cũng sẽ tuyệt đối phục tùng quyết định công ty, các cô muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm đó, chỉ cần tôi có thể nổi tiếng.”

Hạ Thanh Thời nghe mà chẳng mấy để tâm, hơn nửa năm nay có rất nhiều người chạy tới trước mặt cô nói những lời như thế. Người đầu tiên còn làm cô dao động, chứ đến bây giờ thì cô chẳng còn cảm giác gì nữa.

Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cô tên gì?”

Đối phương sững sốt, sau đó đáp: “Tiểu Vân Ngao.” Nói xong liền móc một tờ danh thiếp ra.

Hạ Thanh Thời nhận lấy tấm danh thiếp, nhìn hồi lâu: “Tiểu... Vân... Ngao?”

Cô buồn cười: “Cô đổi tên rồi hãy đến tìm tôi.”

Tên này mà muốn nổi tiếng á, chờ kiếp sau đi.

Tiểu Vân Ngao lập tức hỏi: “Đổi thành gì?”

Hạ Thanh Thời nhún mày suy nghĩ mấy giây, “Tiểu Tiêu đi.”

Tiểu Vân Ngao nhìn cô chằm chằm, “Tôi sửa tên rồi thì cô sẽ ký hợp đồng với tôi chứ?”

Hạ Thanh Thời lắc đầu không chút do dự, “Không nói trước được.”

Tiểu Vân Ngao ngớ ngàng, nói: “Tôi đi đây... Sau này tôi sẽ còn tới tìm cô.”

Nói xong, cô ta liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Đợi cửa đóng lại, trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng chặc lưỡi của Diệp Chân Chân, “Mấy cô bé thời nay lợi hại quá.”

Hạ Thanh Thời nghe thế thì không nói gì.

Thật ra cô rất tán thưởng, hoặc có thể nói là thích tính cách của Tiểu Vân Ngao, bởi vì trên đời này sẽ không có cái gì vô duyên vô cớ thuộc về bạn. Muốn có thứ gì thì bạn phải tranh giành mới có cơ hội chiếm được.

Cô thực sự không hiểu tại sao lại tồn tại kiểu người như Diệp Chân Chân: thỏa mãn với những gì mình có, không tranh không giành, một lòng chờ tổng tài bá đạo từ trên trời rơi xuống chấp tay dâng tài nguyên lên trước mặt mình.

Nếu không biết mật mã điện thoại của Model, Hạ Thanh Thời thực sự muốn dẫn dắt cô ta hơn Diệp Chân Chân. Nhưng đáng tiếc mật mã điện thoại của

cô ta lại là 0527... đó là sinh nhật của Nhậm Hoài Tây!

Nhậm Hoài Tây chỉ gặp dịp thì chơi, còn Model rõ ràng là đã có âm mưu từ lâu!

Hạ Thanh Thời tuyệt đối không cho phép nghệ sĩ dưới trướng của mình yêu nhau.

Sau khi đưa Hạ Thanh Thời đến hồ Nhạn Thê, Hoắc Đình Dịch không về nhà vì chiều nay anh có một cuộc phỏng vấn.

Kể từ lúc tiếp nhận tập đoàn PR tới nay, có vô số tòa soạn muốn phỏng vấn anh, cuối cùng bộ phận truyền thông của tập đoàn đã chọn ra một chuyên mục của đài truyền hình về ngành tài chính và kinh tế có ảnh hưởng rất lớn trong nước.

Việc anh nổi tiếng trên mạng là khá bất ngờ, lượt đọc và bình luận nhiều vô số hoàn toàn là do dân mạng đóng góp. Nhưng trong thời đại này, chẳng có cái gì *hot* quá ba ngày nếu không có tin tức mới, ấy thế mà còn Hoắc Đình Dịch lại “nổi tiếng” suốt nửa tháng trời, trong khi trừ tấm ảnh kia ra thì giới truyền thông không đào xới được tin tức gì nữa, tất cả là do bộ phận truyền thông của tập đoàn PR đứng sau thu xếp.

Đối với việc hy sinh nhan sắc để tuyên truyền cho công ty mình, không phải Hoắc Đình Dịch không bất mãn, nhưng việc này trăm lợi mà không có một hại, giám đốc bộ phận truyền thông lại đưa ra lập luận hùng hồn, thuyết phục rằng việc này chẳng những nâng cao danh tiếng của tập đoàn mà còn tạo hiệu ứng cho các nhãn hiệu, ông ta đều là vì muốn tốt cho công ty. Hoắc Đình Dịch không thể không nể mặt ông ta nên đành phải nghe theo.

Nửa năm là quá đủ để duy trì sự tò mò của công chúng dành cho Hoắc tiên sinh thần bí, bây giờ là thời cơ thích hợp nhất để nhận phỏng vấn của truyền thông.

Buổi phỏng vấn kéo dài hai tiếng, lúc sắp kết thúc, nữ MC luôn điềm tĩnh đột nhiên nói: “Anh Hoắc, tôi chợt nhận ra trong suốt thời gian phỏng vấn, anh rất ít đề cập tới bản thân mà chỉ tập trung nói về tập đoàn PR. Tôi nghĩ sau khi buổi phỏng vấn được phát sóng, sẽ có rất nhiều khán giả nữ thất vọng.”

Hoắc Đình Dịch cười, không nói gì.

Nữ MC cũng cười, giọng điệu trở nên hoạt bát: “Hôm nay anh đổi địa điểm phỏng vấn thành hồ Nhạn Thê khiến ê-kíp đã phải đi hơn sáu mươi cây số để đến được đây, anh có thể xem xét sự vất vả của chúng tôi mà trả lời vài vấn đề cá nhân không?”

Trước nay Hoắc Đình Dịch rất ga lăng với phụ nữ, vì vậy anh lập tức gật đầu không chút do dự.

Nữ MC cười: “Trên mạng có tin đồn anh đã kết hôn, hôn nữa còn có con, không biết có thật không?”

Hoắc Đình Dịch nói: “Điều đầu tiên là thật, còn điều thứ hai thì... sẽ thành thật nhanh thôi.”

Không ngờ anh lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, nữ MC thoáng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó liền hỏi anh một vấn đề lớn: “Chắc hẳn chị Hoắc rất hạnh phúc, tôi nghĩ các chị em ngồi trước màn hình ti vi cũng nghĩ như vậy... Thế cho đến bây giờ, anh có tất cả bao nhiêu mối tình?”

“Một mối.”

Tất cả nhân viên trong ê-kíp đều thấy máu trong người sôi trào! Bọn họ không ngờ lại dễ dàng đào được đời tư của anh như vậy, quá sung sướng!

Nữ MC cực kỳ hưng phấn, đang định nói tiếp thì Hoắc Đình Dịch bỗng dừng cướp lời: “Cũng là mối tình cuối cùng.”

“...” Nữ MC suy nghĩ một thoáng, sau đó hỏi câu cuối cùng, “Thưa anh Hoắc, điểm gì ở vợ mình mà anh thấy hấp dẫn nhất?”

Hoắc tiên sinh không cần suy nghĩ mà trả lời ngay: “Tự tin.”

Ở Hoắc phu nhân toát lên sự tự tin đến mức phách lối. Nếu không thì sau ba năm chia tay, ngay từ lần đầu tiên gặp lại nhau, cô đã không đòi kết hôn với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Sa

Tại buổi lễ trao giải Kim Lộc, Nhậm Hoài Tây bỏ túi giải thưởng *Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất*. Việc này nằm trong dự liệu, có điều Hạ thanh Thời không nói cho anh ta biết vì suy cho cùng, cô cảm thấy kỹ năng diễn xuất của anh ta không tốt, lần này chỉ gặp may thôi.

Son hà tuế nguyệt được đề cử ở mười một hạng mục, cuối cùng thu về bảy giải lớn, trở thành đoàn phim có chiến thắng oanh liệt nhất tại buổi lễ.

Bộ phim có vốn đầu tư chỉ năm triệu tệ nhưng lại thắng lớn ở các phòng vé, vì vậy, ngay khi chưa diễn ra lễ trao giải, đoàn phim đã lên lịch tổ chức tiệc chúc mừng.

Hạ Thanh Thời không có tâm trạng tham dự tiệc chúc mừng, đối với Nhậm Hoài Tây, giải thưởng này chính là con dao hai lưỡi. Không ai có thể làm thần tượng cả đời được, xét theo một phương diện nào đó, mặc dù hết chín phần là nhờ công đạo diễn có mắt chọn diễn viên, nhưng Nhậm Hoài Tây đã thành công xóa bỏ ấn tượng “trừ mặt ra không còn gì cả” với công chúng, điều này rất có lợi đối với việc chuyển đổi hình tượng sau này. Tuy nhiên, về khía cạnh khác, diễn xuất của anh ta vẫn không thể nào sánh được với bốn nam diễn viên khác cùng được đề cử, hiện tại vẫn chưa rõ dư luận như thế nào. Tóm lại, đối với Nhậm Hoài Tây, giải thưởng này chẳng biết là họa hay phúc.

Hạ Thanh Thời dặn dò Tiểu Đại: “Em gọi về công ty bảo hộ theo dõi dư luận trên mạng, kiểm soát tình hình không đi quá giới hạn. Chắc phải phiền họ tăng ca vào tối nay rồi.”

Tiểu Đại gật đầu, cười hi hi: “Chị Thanh Thời đừng lo quá, chị cứ làm như Tây Mễ vô dụng lắm í.”

Tây Mễ là tên cộng đồng fans của Nhậm Hoài Tây, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Ngày mai em sắp xếp mời các fan tiêu biểu ở Bắc Kinh ăn cơm, bảo hộ phải tinh táo, đừng vì thần tượng mới đạt giải thưởng thì fans liên kiêu căng, phách lối, hiểu chưa?”

Dặn dò hết từ việc lớn đến việc nhỏ, sau một vòng đi kính rượu với các nhà sản xuất phim và quản lý cấp cao của công ty giải trí Hối Tinh, Hạ Thanh Thời cầm túi xách lặng lẽ chạy ra khỏi phòng tiệc.

Xe của Hoắc tiên sinh đang đậu dưới bãi đỗ xe của khách sạn chờ cô, khi Hạ Thanh Thời đi xuống thì anh đã chờ gần một tiếng rồi. Lúc này anh phải gọi điện uy hiếp, nói nếu cô còn không xuống thì anh sẽ lên đó tìm cô.

Hạ Thanh Thời gồng mình cả đêm, bây giờ cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn Hoắc Đình Dịch, trông cô rất vui vẻ, ngay cả giọng điệu cũng bắt đầu trở nên giống con nít, đặc ý nói: “Em đã bảo là giành được giải thưởng mà, Hoắc tiên sinh, em thắng rồi!”

Nghe vậy, ngón tay đang gõ nhẹ trên vô lăng dừng lại, Hoắc tiên sinh quay đầu nhìn cô.

Hạ Thanh Thời vẫn giữ dáng vẻ đắc ý, đôi mắt đang chăm chú nhìn vào người đàn ông của cô sáng ngời, tựa như có hàng vạn ánh sao trong đó.

Không chờ Hoắc phu nhân kịp phản ứng, Hoắc tiên sinh chồm qua hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Hoắc tiên sinh nhanh chóng kết thúc nụ hôn phút này, anh ngồi lại ghế, vừa nổ máy xe vừa nói: “Phần thưởng đó.”

Ở đây có tài sản của nhà họ Hoắc, phía đông của hồ là khu biệt thự có tầm nhìn rất đẹp do tập đoàn PR sở hữu. Hiếm khi tới đây, hơn nữa ngày mai là chủ nhật nên Hoắc Đình Dịch muốn đưa cô tới đó ở một tối.

Xe chạy dọc theo bờ hồ, Hạ Thanh Thời kéo cửa sổ xe xuống, làn gió đêm se lạnh tràn vào xe.

Hạ Thanh Thời nheo mắt nhìn mặt hồ gợn sóng, giọng nói khát khao: “Em muốn chèo thuyền.”

Cô biết ở hồ Nhạn Thê có trò chèo thuyền, cô định chờ buổi lễ trao giải kết thúc thì sẽ ra chơi một chút, nào ngờ tới đây mới biết vì lý do an ninh nên đã ngừng tất cả các hoạt động vui chơi giải trí ở đây.

Nhìn đôi mắt khao khát của cô, Hoắc Đình Dịch cảm thấy sao mà cô đáng yêu quá đỗi, đồng thời cũng thấy buồn cười.

Anh cho xe chạy chậm lại, nói: “Ngày mai dẫn em đi.”

Ngày mai... Hạ Thanh Thời nhớ tới cú điện thoại hồi trưa, giọng bà Hoắc vô cùng điềm đạm: “Cô Hạ, tôi biết chuyện cô và Hoắc Đình Dịch kết hôn rồi. Trước khi hai bên gia đình gặp nhau, tôi hy vọng chúng ta có thể nói chuyện riêng. Chiều mai tài xế của tôi sẽ tới đón cô, được không?”

Hạ Thanh Thời thờ dài, làm như thấy vọng lắm: “Trưa mai cháu có hẹn với nhà sản xuất phim, còn buổi sáng thì cháu chưa về kịp... Thôi, cháu sẽ cố gắng ạ.”

Hoắc tiên sinh tự nhận mình là chính nhân quân tử, trừ trường hợp bắt buộc, anh sẽ không gọi điện cho nhân viên nữ. Tối nay là tình huống bắt buộc.

Điện thoại vừa đổ một hồi chuông liền được kết nối, trước hết Hoắc Đình Dịch bày tỏ sự áy náy, xin lỗi trợ lý vì đã làm phiền cô ấy vào đêm khuya, sau đó anh nói mình đang ở hồ Nhạn Thê, cần một chiếc thuyền.

Rebecca không hề tỏ ra ngạc nhiên trước yêu cầu quá đáng của ông chủ mà rất điềm tĩnh nói: “Anh Hoắc, không thành vấn đề. Tôi chuẩn bị ngay.”

Hoắc tiên sinh tốt bụng miêu tả chi tiết: “Chỉ cần đủ chỗ cho hai người là được.”

Ngừng một lúc, anh lại bổ sung: “Chạy bằng máy.”

Khoảng mười phút sau, nhân viên lái xe dọc bờ hồ, khi nhìn thấy một chiếc xe đậu ở ven đường thì họ đến dẫn hai người vào bến tàu, sau đó đưa cho hai vợ chồng một chiếc thuyền.

Vừa qua rằm vài ngày, trăng vừa tròn vừa sáng, mặt hồ được chiếu rọi bởi ánh sáng dịu dàng, mờ ảo. Khung cảnh đẹp vô hạn.

Hạ Thanh Thời hiếm khi hoạt bát như hôm nay, cô ngồi trên thuyền, cúi người xuống, đưa tay vẩy nước.

Nước hồ rất lạnh, Hạ Thanh Thời rút tay về, quay đầu nhìn Hoắc Đình Dịch ngồi ở bên cạnh.

Hoắc Đình Dịch đang xem lộ trình: “Có muốn đi quanh hồ Nhạn Thê không?”

Hạ Thanh Thời lập tức lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiếng máy ồn quá, tắt đi, chúng ta cứ để thuyền tự trôi trôi, ngắm trăng một lúc rồi về.”

Hoắc tiên sinh nhận ra hôm nay Hoắc phu nhân hơi lạ, thường ngày cô chẳng có chút tế bào lãng mạn, không biết hôm nay uống nhầm thuốc gì nữa.

Anh giờ tay sờ mặt Hoắc phu nhân, Hoắc phu nhân thuận thế rúc vào lòng anh. Hiếm hoi lắm cô mới bám anh thế này.

“Anh nói xem...” Hạ Thanh Thời ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

Hoắc Đình Dịch ôm cô vào lòng, lẳng lặng chờ cô nói hết câu, nào ngờ lời nói tiếp theo của cô khiến Hoắc tiên sinh rất ngạc nhiên: “... nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?”

Hoắc phu nhân không thể nào hỏi vấn đề nhảm nhí này được.

Hoắc Đình Dịch nâng mặt cô gái trong lòng mình lên, cẩn thận quan sát một lát, rốt cuộc cũng nhận ra cô lạ ở đâu. Cô uống rượu, say rồi.

Hoắc Đình Dịch biết tư lượng của cô rất kém, vì thế từ trước tới giờ anh không cho cô uống rượu ở bên ngoài.

Anh đen mặt: “Uống bao nhiêu rượu?”

Bị phát hiện làm chuyện xấu, Hoắc phu nhân chột dạ, cô giờ hai ngón tay ra ước lượng, “Chỉ chút xíu xiu xiu thôi.”

Hoắc Đình Dịch không nói gì nữa, mặt hầm hầm, tuy vậy, anh lại khom lưng lấy áo phao mặc vào cho cô.

Hạ Thanh Thời le lưỡi, nghiêng đầu gục vào mạn thuyền.

Mặt hồ phẳng lặng in bóng vàng trắng vàng óng, cô liếm môi, “Hoắc tiên sinh, anh biết chuyện con khi hái trăng(1) không?”

(1) Chuyện con khi hái trăng: Ngày xưa, có một con khỉ rất thích trăng, đến mức nó ngủ vào ban ngày để ban đêm được bầu bạn với trăng. Một buổi tối nọ, con khỉ khát nước, ra bờ sông tìm nước uống thì nhìn thấy mặt trăng nằm dưới nước. Nó muốn được gần gũi cùng mặt trăng nên đã nhảy xuống sông, sau đó bị chết chìm.

Hoắc tiên sinh sống ở nước ngoài từ nhỏ, có thể coi 95% là người nước ngoài nên ắt hẳn là anh không biết.

Hạ Thanh Thời muốn đùa, “Để em làm mẫu cho anh.”

Vừa nói cô vừa nhòm người dậy, chồm người định “hái trăng” dưới mặt hồ.

Hành động của cô rất nguy hiểm, người cô vừa chồm ra khỏi mạn thuyền liền bị một cánh tay quán ngang hông kéo trở lại.

Hoắc Đình Dịch kéo cô vào lòng mình, giọng nói hiện rõ sự hoảng hốt: “Em nổi điên cái gì...”

Còn chưa nói xong, cô gái trong lòng anh đột nhiên ngẩng đầu, đôi môi mềm mại thoang thoang mùi rượu ản lên môi anh.

Sau thoáng ngỡ ngàng ngẩn ngui, Hoắc Đình Dịch giữ gáy cô, hôn mạnh cô, anh như muốn trả thù mà gặm môi cô.

Nụ hôn của anh quá mãnh liệt, Hạ Thanh Thời không thở nổi, khuôn mặt đỏ bừng.

Khó khăn lắm mới thở được, cô vừa há mồm thở dốc vừa cười, nói: “Em đoán anh sẽ cứu em trước.”

Hoắc tiên sinh không nói gì, anh lại kéo cô gái trước mặt vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Hậu quả của một đêm phóng túng là sáng hôm sau, hai vợ chồng đều bị cảm cúm.

Hoắc phu nhân lật mặt còn nhanh hơn lật sách, cô lập tức đổ hết trách nhiệm lên đầu Hoắc tiên sinh, mới sáng sớm mà cô vừa cào anh vừa hét, “Tại anh hết! Đáng ghét, đáng ghét!”

Hoắc tiên sinh: “...”

Lúc hai người quay lại nội thành thì đã mười một giờ trưa.

Thực sự đứng như Hoắc phu nhân đã nói, trưa nay cô có hẹn với nhà sản xuất phim ở gần Oriental Plaza nên hai người đến Duyệt Đình gần đó ăn món Quảng Đông.

Ăn cơm xong, hai người tách ra ai làm việc nấy.

Ra khỏi nhà hàng, Hoắc Dịch Đình gọi điện về nhà: “Joey đang làm gì?”

Người giúp việc đáp: “Thưa anh Hoắc, bé vừa ăn trưa xong, hiện tại đang chơi ở phòng khách ạ.”

Hoắc Dịch Đình suy nghĩ một lát rồi nói: “Chị bảo tài xế chở nó tới chỗ tôi.”

Bố mẹ Hoắc Dịch Đình ly hôn khi anh còn nhỏ, từ nhỏ đến lớn, đa số thời gian anh sống cùng bố, nhưng điều này chẳng hề gây khó khăn để anh hiểu rõ mẹ mình. Với tính cách của bà Hoắc, không thể có chuyện đọc được tin tức mà không hỏi gì anh được. Tuy nhiên, bà thực sự không hỏi, điều đó chứng tỏ bà đã liên lạc với Hạ Thanh Thời.

Anh hiểu rất rõ mẹ mình, nhưng nghĩ đến tính cách của Hoắc phu nhân, Hoắc tiên sinh không xác định được giữa hai người họ, rốt cuộc ai sẽ chinh ai.

Hoắc tiên sinh hết cách, đành phải đưa Joey đến đó để di dời hỏa lực.

Vì mẹ của Hạ Thanh Thời là vợ sau của ông Hoắc nên mẹ anh không thích bà ấy. Bây giờ anh dẫn đứa con chung của ông Hoắc cùng vợ sau về nhà thì chắc chắn con gái của mẹ anh sẽ không tập trung hoàn toàn lên Hạ Thanh Thời, tuy nhiên, với giáo dục của mình, tuyệt đối bà sẽ không làm gì đứa bé ba tuổi.

Từ lúc theo anh về nước tới bây giờ, Joey hiếm khi được ra ngoài nên trên đường đi, cậu bé rất căng thẳng, luôn ôm chặt cổ Hoắc Dịch Đình, nói bằng cái giọng non nớt: “Anh dẫn em đi đâu vậy ạ?”

Hoắc Dịch Đình suy nghĩ một chút, đáp: “Chúng ta tới chỗ của một chị tên là Viên Viên. Em có muốn chơi cùng chị ấy không?”

Joey vẫn ôm cổ anh, vẫn là giọng nói non nớt ấy: “Viên Viên.”

Viên Viên là con gái của anh họ tên là Diệp Nghiêu Nhiên của Hoắc Dịch Đình, năm nay ba tuổi, lớn hơn Joey một tháng.

Lái xe vào đại viện không quân, dừng xe trước biệt thự, Hoắc Dịch Đình nhìn thấy Viên Viên đứng ngoài cửa, bên cạnh cô bé còn có một bé trai mặc quần yếm, hai đứa trẻ đang chăm chú nhìn con vẹt có bộ lông màu xanh trong lồng tre.

Hoắc Dịch Đình dẫn Joey xuống xe, Viên Viên vô cùng hào hứng khi nhìn thấy anh: “Cậu Đình Đình!”

Gọi xong, cô nhóc hưng phấn kéo tay cậu bé bên cạnh, giới thiệu: “Anh Sâu Sâu, đây là cậu Đình Đình của em! Cậu Đình Đình ơi, đây là anh Sâu Sâu, bạn thân nhất của cháu ạ.”

Cậu bé tên Sâu Sâu nghe thế thì ngẩng gương mặt bụ bẫm lên, lễ phép chào: “Cháu chào cậu Đình Đình của Tiểu Diệp Từ ạ!”

Hoắc Dịch Đình bật cười, anh cúi đầu nhìn Joey, phát hiện cậu nhóc vừa ôm chặt chân mình vừa nhìn hai người bạn đồng lứa trước mặt mà không dám tiến lên.

Anh cúi người đẩy cậu nhóc lên trước mặt Viên Viên và Sâu Sâu: “Đây là Joey, là...”

Nói tới đây, Hoắc tiên sinh bất giác ngừng lại, suy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp: “Joey cũng là cậu, là cậu nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Sa

Tuy đã qua nhiều năm nhưng Hạ Thanh Thời vẫn còn nhớ cú điện thoại của bà Hoắc vào năm đó. Cứ nghĩ tới là lại xấu hổ. Năm đó bà Hoắc yêu cầu cô chia tay Hoắc Đình Dịch, nhưng vị “mẹ chồng” này chưa từng lộ mặt, ngay cả thư ký của bà cũng chỉ tới gặp cô một lần.

Cô nhớ rất rõ giọng nữ điềm đạm, kiều ngạo trong cú điện thoại đầu tiên: “Cô Hạ, cô nên biết rõ cô và Đình Dịch không hợp nhau.”

Dừng một chút, bà nói tiếp: “Hai đứa cũng không thể ở bên nhau.”

Hạ Thanh Thời không đồng ý với câu trước, tuy cô và Hoắc Đình Dịch là anh em kế nhưng hai người chưa bao giờ sống với thân phận đó. Bọn họ yêu nhau thật lòng, chẳng phải loạn luân, không ai có quyền can thiệp. Nhưng cô không thể phản bác câu sau.

Bà Hoắc xuất thân từ gia đình cán bộ nhà nước, ngoại hình quý phái, lòng tự ái cao, từ nhỏ luôn được nâng như nâng trứng.

Trong cuộc hôn nhân miễn cưỡng kéo dài hai năm giữa bà với ông Hoắc, hai vợ chồng chưa bao giờ hòa thuận. Sau khi ly hôn, bà tuyệt đối không dây dưa với chồng cũ, càng không dễ dàng chấp nhận con của vợ sau của chồng cũ làm người nhà mình.

Tất nhiên, không chỉ có bà mà mẹ của Hạ Thanh Thời cũng vậy.

Hạ Thanh Thời chỉ lớn hơn Hạ Hiểu Đường hai tháng, khi còn bé, cô không hiểu điều đó có nghĩa là gì, nhưng lớn thì đã hiểu. Cô nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân mẹ ruột của cô bỏ rơi cô và Yến Thời để xuất ngoại.

Có thể nói cuộc hôn nhân tan vỡ vì sự phản bội của chồng là điều may mắn đối với mẹ của Hạ Thanh Thời. Cuộc hôn nhân thứ hai của bà tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với cuộc hôn nhân đầu tiên, chồng sau dù còn trẻ mà đã quản lý tập đoàn xuyên quốc gia. Hai người họ là bạn học thời cấp ba, hợp tính nhau, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Hạ Thanh Thời chỉ mới gặp bà ấy một lần, đó là lúc cô đi du học.

Trước đó Hạ Thanh Thời chưa từng gặp mẹ đẻ, năm mười tám tuổi, cô một thân một mình ra nước ngoài, cho dù bình thường tỏ ra chín chắn, điềm tĩnh bao nhiêu thì giờ phút gặp mẹ mình, cô vẫn rất hồi hộp.

Cô sẽ không tha thứ cho bà. Khi đó Hạ Thanh Thời đã nghĩ thế, không gì có thể bù đắp cho sự thiếu vắng tình thương và sự chăm sóc của mẹ trong suốt mười tám năm ròng. Nhưng cô muốn nghe một lời giải thích. Cô ép mình không được mềm lòng. Cho dù người đàn bà ấy có kể lể, có khóc lóc cầu xin tha thứ, muốn dùng nước mắt hồng trần kiếm sự đồng cảm thế nào đi chăng nữa thì cô cũng sẽ tuyệt đối không mềm lòng. Đáng tiếc tất cả cũng chỉ là suy diễn của Hạ Thanh Thời.

Khi gặp lại đứa con gái ruột mà mình đã bỏ rơi bao năm trời, bà ta không áy náy cũng chẳng hối hận, chỉ hờ hững nói: “Sau này cô đừng tìm tôi nữa.”

Đến lúc đó, Hạ Thanh Thời mới biết thì ra bà ta xem cô và Yến Thời chỉ là một sai lầm mà thôi.

Mẹ đẻ của họ giờ đã hạnh phúc mỹ mãn bên gia đình mới, còn cô và Yến Thời chẳng qua chỉ là một vết nhơ trong cuộc đời mà bà ta muốn xóa bỏ.

Hoắc Đình Dịch định dẫn Joey đi gặp mẹ mình nhưng chị Lan lại nói: “Mẹ cậu còn chưa về, buổi trưa nghe điện thoại xong thì đi rồi, nói rằng khoảng ba giờ sẽ về.”

Ngừng một chút, chị Lan tiến tới sát gần anh, nói nhỏ: “Rất cuộc cậu và cô Tiểu Hạ có quan hệ gì? Cô ấy nói hai người đã kết hôn rồi!”

“Cô ấy tới đây?” Hoắc Đình Dịch thấy thái dương của mình giật giật, “Cô ấy đang ở đâu?”

Chị Lan bĩu môi, chỉ lên lầu hai, “Ở trên phòng khách nhỏ(1), bà cụ đang hỏi chuyện cô ấy.”

(1) Phòng khách nhỏ: Là một phòng nhỏ dành để tiếp khách, có thể coi là phòng khách phụ trong nhà.

Nếu mẹ mình không có ở đây thì chẳng nhóc trong lòng mình không còn tác dụng đi đời hóa lực nữa.

Hoắc Đình Dịch bế cậu quay trở lại viện, đặt cậu xuống trước mặt Sâu Sâu và Tiểu Diệp Tử, nói nhỏ nhẹ: “Mấy cháu chơi cùng Joey được không?”

Sâu Sâu hào hứng gật đầu: “Được ạ! Thưa cậu Đình Đình!”

Còn Tiểu Diệp Tử thì nhìn Joey thấp hơn mình nửa cái đầu, tỏ ra nghi ngờ: “Rất cuộc cậu ấy là cậu hay dì ạ?”

Hoắc Đình Dịch bật cười, vừa định giải thích thì không ngờ cậu bé Sâu Sâu đã giành nói trước: “Là cậu họ!”

Sắp xếp cho Joey xong, Hoắc Đình Dịch lên lầu hai, đi thẳng tới phòng khách nhỏ.

Mẹ anh là con gái út trong nhà, mấy năm nay hai ông bà cụ lớn tuổi, sức khỏe không tốt, năm ngoái ông cụ qua đời bỏ lại bà cụ một mình nên bà chuyển về ở với mẹ.

Hồi bé Hoắc Đình Dịch ở nước ngoài cùng bố, bà cụ rất hiếm khi gặp anh nên từ nhỏ luôn thương đứa cháu ngoại này nhất.

Anh còn cách xa phòng khách mà đã nghe thấy tiếng cười.

Hoắc Đình Dịch thấy khó tin, cụ rất khó tính, ngay cả anh mà cũng thường xuyên làm mất lòng cụ. Đến khi vào sảnh, Hoắc tiên sinh nhìn thấy bà cụ ngày thường rất khó chiều ấy đang nắm tay Hạ Thanh Thời, cho cô ngồi gần mình, gương mặt hiền từ, cười út mắt nhìn cô.

Hạ Thanh Thời đã tính cả rồi. Mẹ chồng hẹn cô lúc ba giờ chiều nhưng cô đã tới lúc hai giờ kém.

Cô rõ hoàn cảnh gia đình Hoắc tiên sinh như lòng bàn tay: Mặc dù bà Hoắc là con gái út của cụ Diệp nhưng bà không phải là đứa con được thương yêu nhất. Tình tình bà Hoắc bướng bỉnh từ nhỏ, mà bà cụ cũng thuộc dạng người ngang ngược nên hai mẹ con cứ như oan gia. Tuy nhiên, bà Hoắc vẫn rất hiếu thảo, chỉ riêng chuyện chuyển về đại viện không quan để sống cùng mẹ là đủ thấy.

Hạ Thanh Thời biết từ trên xuống dưới nhà họ Diệp, người có thể làm bà cụ vui thì Hoắc Đình Dịch chỉ đứng thứ hai, người đứng thứ nhất là chất gái duy nhất trong đám chất trai của nhà họ Diệp – cô bé Tiểu Diệp Từ vừa ăn sinh nhật ba tuổi cách đây không lâu.

Buổi trưa Hạ Thanh Thời đứng chờ ngoài cửa nhà họ Diệp, mười mấy phút sau cô liền nhìn thấy Tiểu Diệp Từ cầm cái lồng chim đi ra cửa.

Hạ Thanh Thời rất rành cách dỗ trẻ con.

Mặc dù mới ba tuổi nhưng Tiểu Diệp Từ đã có mối tình đầu, đó là anh Sâu Sâu cùng sống trong đại viện.

Hạ Thanh Thời đi theo Tiểu Diệp Từ, cho đến khi nhìn thấy một cậu bé có cái đầu tròn tròn, cô mới biết hóa ra Tiểu Diệp Từ đi tìm anh Sâu Sâu. Nhưng đáng tiếc anh Sâu Sâu của Tiểu Diệp Từ không hiểu chuyện yêu đương gì cả, vừa nhìn thấy Tiểu Diệp Từ là bỏ chạy nhanh như thỏ.

Tiểu Diệp Từ cầm lồng chim vừa lau nước mắt vừa đuổi theo ông anh béo ị của mình: “Anh ơi! Anh Sâu Sâu ơi! Anh chờ em với!”

Cô nhận ra thằng nhóc Sâu Sâu kia, đó là cậu bé đang rất nổi trên mạng, tài khoản weibo là “Sâu quý lộc cộc cuộn mình”, được cư dân mạng xưng tụng là “Vua Sâu Mập.”

Thời gian gần đây, ban quản lý công ty đã họp nội bộ là có nên đi theo trào lưu mà ký hợp đồng bồi dưỡng các đứa bé nổi tiếng trên mạng không, và cậu bé Sâu Sâu này là ứng cử viên số một.

Hạ Thanh Thời từng liên lạc với “Sâu mẹ”, nhưng không ngờ cô vừa nói ra dự tính của công ty thì “Sâu mẹ” ở đầu bên kia điện thoại liền hùng hổ nói: “Mấy người coi tôi là hạng người bán con cầu vịnh hả? Mấy người đừng mơ mộng nữa! Tôi tuyệt đối sẽ không bán Vua Sâu Mập làm trâu làm ngựa cho mấy người đâu!”

Ban đầu Hạ Thanh Thời cứ tưởng đối phương nói đùa, nhưng khi giải thích lại lần nữa, cô mới biết hóa ra người ta nghĩ thế thật. Quả là một câu chuyện dở khóc dở cười.

Mặc dù không nhận được sự đồng ý nhưng Hạ Thanh Thời vẫn luôn chú ý đến tài khoản “Sâu quý lộc cộc cuộn mình” nên biết Sâu Sâu thích ăn cua và xoài nhất. Cua thì không được rồi, nhưng xoài thì có cách.

Hạ Thanh Thời lập tức đặt hai phần xoài lớn, vừa ngồi lau nước mắt cho Tiểu Diệp Từ vừa mỉm cười nói: “Viên Viên, mẹ là mẹ Đình Đình của cháu. Mẹ mời cháu và anh Sâu Sâu ăn xoài nhé?”

Tiểu Diệp Từ thút tha thút thít đáp: “Cháu không thích ăn xoài.”

Hạ Thanh Thời dỗ dành cô bé: “Nhưng anh Sâu Sâu thích.”

Tiểu Diệp Từ ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô: “Thật không ạ?”

“Mẹ bảo đảm, chắc chắn là thật.”

Không ngoài dự đoán của Hạ Thanh Thời, sau khi hai phần xoài tươi được đưa tới, Tiểu Diệp Từ thành công bắt được Vua Sâu Mập hoang dã.

Trên đường về nhà, Tiểu Diệp Từ vô cùng vui vẻ một tay nắm tay anh Sâu Sâu, một tay nắm tay người mẹ từ trên trời rơi xuống.

Lúc về nhà họ Diệp, bà cụ Diệp đang chăm sóc hoa ở ngoài sân, đột nhiên thấy chất gái dắt một người lạ về thì nhú mày.

“Bà cố ơi!” Tiểu Diệp Từ vui vẻ gọi to, “Mẹ Đình Đình mời cháu và anh Sâu Sâu ăn xoài đó cố.”

Sau khi hạ gục được Tiểu Diệp Từ, Hạ Thanh Thời lại nhanh chóng hạ gục bà cụ.

Biết cụ là người đã được tinh luyện qua năm tháng, Hạ Thanh Thời không dám giấu giếm gì trước mặt cụ mà lập tức giải thích quan hệ lằng nhằng giữa cô và Hoắc Đình Dịch.

Cô làm như sắp khóc: “Bà ngoại, cháu biết cháu và Đình Dịch không nên ở bên nhau, nhưng cháu thật lòng yêu anh ấy.”

Không ngờ bà cụ lại không để tâm, nói: “Bố mẹ nó ly hôn hai mươi năm rồi, hai cháu kết hôn cũng chẳng có gì đáng ngại.”

Nói xong, cụ nhìn Hạ Thanh Thời, “Lúc trước ngoại nghe nói Tiểu Hoắc gặp tai nạn giao thông, không qua khỏi, đúng không?”

Hạ Thanh Thời dè dặt gật đầu.

Bà cụ vung mạnh tay lên, “Người cũng không còn nữa, vậy thì chẳng có gì phải lo!”

Hạ Thanh Thời tiếp tục cài mìn bà cụ: “Nhưng mẹ không thích cháu... Bọn cháu lên đăng ký kết hôn, cũng là cháu sai.”

Nghe vậy, bà cụ nhú mồm, tỏ ra không đồng tình: “Giới trẻ ngày nay không biết nghĩ gì nữa, chuyện lớn như kết hôn mà cũng không báo với gia đình tiếng nào!”

Hạ Thanh Thời ngoan ngoãn nghe bà cụ dạy dỗ xong mới nói nhỏ: “Bọn cháu kết hôn vội vã như thế là vì...”

Bà cụ nhìn cô.

Hạ Thanh Thời cúi thấp đầu xuống: “... Cháu muốn sinh con cho Đình Dịch.”

Bà cụ Diệp kích động nắm chặt tay Hạ Thanh Thời.

Lúc Hoắc Đình Dịch đi vào phòng khách nhỏ thì nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Nhìn thấy anh, bà cụ lập tức thu lại nụ cười, giả vờ tức giận, nói: “Giỏi lắm! Anh còn biết gạt bà cụ này nữa đấy, có vợ mà đem giấu kỹ không cho tôi xem!”

Không đợi Hoắc Đình Dịch giải thích, bà cụ liền nói tiếp: “Thanh Thời nói với ngoại rồi, hai đứa muốn có con. Đừng quan tâm tới mẹ cháu, nó phiền phức lắm, chuyện gì cũng phải chen chân vào cho bằng được.”

Nói xong, cụ quay đầu nhìn Hạ Thanh Thời, “Sau này nếu con đó dám bắt nạt cháu thì cháu cứ tới tìm bà ngoại, bà ngoại làm chỗ dựa cho cháu!”

Hoắc tiên sinh đứng cách xa mấy bước, nhìn hình ảnh bà ngoại – cháu dâu yêu thương nhau trước mắt, huyết thái dương lại giật giật.

Một giây sau, bà cụ nhú mồm nhìn anh: “Hai đứa muốn có con thì tốt nhất là năm nay mang thai đi, năm sau sinh, vậy là kịp để tháng chín được đi học.”

Hoắc Đình Dịch im lặng.

Ban đầu kết hôn là do ý muốn nhất thời, hai người chưa bàn tới chuyện con cái. Sau đó hai người cùng thống nhất là bọn họ còn quá trẻ để có con.

Hoắc tiên sinh không ngu, với sự hiểu biết của anh về Hoắc phu nhân, anh lập tức hiểu được ý đồ của cô. Anh dời tầm mắt, nhìn sang Hạ Thanh Thời. Tay cô được bà cụ nắm chặt, trên mặt cô hiện lên nụ cười hiền lương thực đức, nhưng Hoắc tiên sinh vẫn nhận ra Hoắc phu nhân đang nghiêng nhẹ rằng, đôi mắt nhìn anh lúc lên về uy hiếp.

Hoắc tiên sinh hít sâu một hơi, đành chấp nhận số phận mà đóng vai ác, “Bà ngoại, bây giờ cháu còn chưa muốn có con.”

Bà cụ lập tức nổi giận: “Anh không muốn có con thì muốn cái gì? Đâu bảo anh...”

Đang nói, người thứ tư bước vào phòng khách. Đó là một người phụ nữ trung niên, vì được chăm sóc cẩn thận nên trông bà rất trẻ.

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy bà nhưng Hạ Thanh Thời vẫn lập tức đứng lên, cười nói: “Con chào mẹ ạ. Con là Thanh Thời.”

Người phụ nữ trung niên đứng cách đó mấy bước nhưn mồm đánh giá Hạ Thanh Thời từ trên xuống dưới.

Nhìn mẹ chồng, Hạ Thanh Thời cảm thấy sáng khoái lạ lùng, hướng chỉ trước mắt cô biết mình đã thắng bà một hiệp nên không hề khó chịu mà đứng đó mỉm cười để mặc đối phương đánh giá. Nào ngờ bà cụ rất thương đứa cháu dâu này nên liền kéo cô ra phía sau mình, trừng mắt nhìn con gái: “Nhìn cái gì mà nhìn? Mẹ hỏi cô, cô hẹn gặp nhà thông gia lúc mấy giờ?”

Bà Hoắc nhú mồm, “Con còn chưa đồng ý cuộc hôn nhân này đâu, gặp cái gì mà gặp?”

“Không cần cô đồng ý!” Bà cụ nhưn mồm, “Tôi đồng ý là được!”

Chương 9

Edit: Sa

Bà Hoắc lãnh đạm quét mắt qua ba người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người mẹ mình.

“Mẹ, chúng ta nói chuyện riêng một lát.”

Bà cụ nắm chặt tay cháu dâu, cảnh giác nhìn con gái mình, “Muốn nói gì thì nói ngay ở đây.”

Bà cụ đã đợi thẳng cháu ngoại bà thương nhất lấy vợ lâu lắm rồi. Năm ngoái có một lần cụ ngủ mơ thấy cháu ngoại yêu một anh chàng tóc vàng mắt xanh, nhưng vì bị phản đối nên cuối cùng phải lưu lạc đầu đường xó chợ để xin ăn, cụ tỉnh dậy, nằm một mình trong phòng không kim được nước mắt.

Buổi sáng bà Hoắc thấy mẹ mình thì hết hồn, sau khi hỏi rõ ngọn nguồn thì phải gọi điện đánh thức Hoắc Đình Dịch đang cuộn chăn ngủ, bảo mau chạy qua đây để cụ nhìn cháu ngoại, xem nó bây giờ đang sống tốt đến nhường nào.

Hoắc Đình Dịch không hiểu ra làm sao, cứ tưởng bà ngoại xảy ra chuyện gì, kết quả sau khi phóng xe như bay tới nơi thì mới biết cụ suy nghĩ lung tung.

Nào ngờ thấy cháu rồi, bà cụ vẫn không yên tâm, ôm anh khóc: “Cháu ngoan của bà, cháu thích ai thì cưới người đó, bà ngoại làm chỗ dựa cho cháu! Cháu dẫn cậu kia về đây cho bà gặp, chỉ cần cháu vui là được, cháu thích cậu ấy thì bà ngoại cũng thích!”

Mặc dù cháu ngoại luôn nói mình có xu hướng giới tính bình thường nhưng bà cụ chỉ tin vào giấc mơ của mình thôi, cụ cứ bảo Hoắc Đình Dịch dẫn “cậu kia” về ra mắt không biết bao nhiêu lần. Thế nên khi Hạ Thanh Thời xuất hiện, bà cụ vừa ngạc nhiên vừa vui sướng. Thấy cháu ngoại yêu quý cuối cùng cũng quay về chính đạo, tất nhiên bà cụ không thể để cháu dâu bị bắt nạt, càng không thể để con gái làm cháu dâu xinh đẹp, ngoan ngoãn sợ quá mà bỏ chạy.

Ngược lại, người cảm thấy không ổn là Hạ Thanh Thời. Mặc dù hôm nay cô đã khiêu khích mẹ chồng một lần nhưng trong lòng vẫn thấy sợ. Hạ Thanh Thời quá hiểu tính cách của mẹ chồng mình, bà không phải là quả hồng mềm để người ta muốn nắn sao thì nắn. Hôm nay cô chỉ muốn tìm chỗ dựa để mẹ chồng khách sáo với mình một chút thôi chứ không muốn những ngày sau này luôn phải chống đối với mẹ chồng.

Bây giờ nếu ý lại vào bà ngoại quá thì sau này người chịu khổ sẽ là cô. Vì vậy, cô lập tức vỗ mu bàn tay của bà cụ, cười nói: “Bà ngoại ơi, lúc này cháu đã đồng ý với Viên Viên là dẫn bé đi chơi rồi, nếu bây giờ còn chưa ra đó thì con bé sẽ tìm cháu khắp nơi mất.”

Về mặt bà cụ trông rất phức tạp, bà “ừ”, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm con gái.

Sợ Hạ Thanh Thời buồn nên lúc cô đi ra ngoài, Hoắc Đình Dịch cũng đi theo, “Anh đi cùng em.”

Hoắc tiên sinh cực kỳ khôn khéo ở những chuyện khác, nhưng trong chuyện này thì quả thật ngu không ai bằng.

Hạ Thanh Thời suýt bị anh làm học máu vì tức, nhưng vì có hai người lớn ở đây nên cô chỉ dám lên véo anh một cái thật mạnh, giọng dỗi hờn: “Anh đi theo em làm gì? Anh ít khi về, nên trò chuyện cùng bà ngoại với mẹ mới phải.”

Để Hoắc tiên sinh lại đây thực sự vô cùng có ích.

Thứ nhất là Hoắc tiên sinh có thể làm tai mắt cho cô, có anh ở đây, cô có thể biết hết nội dung cuộc nói chuyện giữa bà ngoại và mẹ chồng; thứ hai, nếu có Hoắc tiên sinh ở đây, cho dù mẹ chồng nói xấu cô với bà ngoại thì cũng có anh nói đỡ lại. Mà quan trọng nhất là chỉ cần có Hoắc tiên sinh ở đây, mẹ chồng sẽ không nói cho bà ngoại biết chuyện năm trăm ngàn tệ trước mặt anh.

Phụ nữ dù có ghét nhau thì cũng sẽ hiểu nhau, Hạ Thanh Thời và bà Hoắc cùng thông nhất điểm này.

Quả nhiên, bà Hoắc liền hiểu ra ý đồ của Hạ Thanh Thời, bà lạnh lùng liếc cô, trừng mắt nhìn con trai mình, “Con đi ra ngoài.”

Bà cụ càng thêm bất mãn, vỗ mạnh bàn: “Sao ai cô cũng không vừa mắt hết vậy? Đình Dịch ở lại với bà ngoại!”

Lúc Hạ Thanh Thời đi xuống, Tiểu Diệp Tử và anh Sâu Sâu của cô bé đang chạy từ ngoài vào, mỗi đứa đều nắm một nắm mã bạc hà không biết hái ở đâu, người nhể nhại mồ hôi.

Cô nhìn xung quanh, thấy không có ai thì cúi người xuống hù hai đứa bé: “Hai đứa hái ở đâu thế? Nếu phát hiện, mấy chú đội mũ sẽ tới bắt hai đứa cho coi!”

Không ngoài dự đoán, hai đứa bé lập tức bị dọa, do dự nhìn mấy bông hoa đỏ trong tay.

Hạ Thanh Thời cười tí mắt: “Đưa hoa cho mẹ, mẹ giấu giùm hai đứa.”

Nghe cô nói vậy, hai đứa bé nhìn cô rồi lại nhìn mấy bông hoa đỏ, trông vô cùng lưu luyến nhưng vì nỗi sợ mấy chú đội mũ đã đè bẹp được tình yêu dành cho hoa, cuối cùng hai đứa bé nén bị thương mà đưa hoa cho cô.

Lừa được hai bó hoa nhỏ, Hạ Thanh Thời cảm thấy rất khoái trá, lúc đang định nói thêm thì trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Là Joey.

Cậu bé nhỏ con hơn Sâu Sâu và Tiểu Diệp Từ một chút, không chạy nhanh bằng hai đứa kia nên bây giờ mới chạy tới đây.

Trong khi hai đứa bé kia cầm cả một bó hoa thì trong tay cậu chỉ có một bông hoa, cuống hoa bị gãy, cánh hoa héo queo, trông rất thiếu sức sống.

Thấy cậu bé đã kịp chạy theo, Sâu Mập lập tức nói một cách rất khẩn trương: “Cậu ơi! Mau đưa hoa cho mẹ cậu đi! Nếu không sẽ có chú tới bắt đó!”

Nghe thế, Joey tròn tròn mắt, chẳng biết cậu bé có hiểu hay không mà chỉ ngẩng gương mặt nhỏ bé, ngơ ngác nhìn Hạ Thanh Thời.

Nụ cười trên gương mặt Hạ Thanh Thời dần tắt, cô không nói gì.

Mỗi lần đối mặt với cậu bé, cô có cảm giác người cứ bức bối. Lúc này, bị cậu bé nhìn bằng ánh mắt vô cùng ngây thơ, Hạ Thanh Thời càng thêm khó chịu.

Cô thấy mắt tự nhiên, đang định lấy có bỏ đi thì cậu bé đứng cách cô một khoảng bỗng lao đảo tiến lên trước.

Cậu chạy lạch bạch lên trước mặt Hạ Thanh Thời, sau đó giơ hai bàn tay nắm chặt cành hoa lên cao khỏi đỉnh đầu, cố gắng giơ lên trước mặt Hạ Thanh Thời.

Cậu bé ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lo lắng, tựa như một con thú sơ sinh bị hoảng sợ.

Hạ Thanh Thời dễ dàng nhận ra sự nịnh nọt ẩn sâu trong ánh mắt cậu. Vì cô đã quá quen với nụ cười trên gương mặt cậu. Cô bất giác thần thờ, quên mất cánh tay cầm hoa mã bạc hà đang giơ cao ở trước mặt.

Có lẽ vì chờ lâu, đến khi Hạ Thanh Thời sực tỉnh, cánh tay cậu đã hơi thấp xuống, nụ cười lấy lòng trên gương mặt không còn nữa, cậu cúi đầu, đôi lông mi vừa dài vừa cong sụp xuống, trông rất mất mát.

“Em...” Hạ Thanh Thời mấp máy môi.

Cô biết cách nói chuyện với trẻ con, trừ cậu bé này ra.

Hạ Thanh Thời lắc đầu, định không nói gì nhưng sau đó vẫn khom người lấy nhánh hoa mã bạc hà trong tay cậu nhóc, nói nhỏ: “Đẹp quá, cảm ơn em.”

Đây là câu đầu tiên mà cô nói với cậu bé.

Ba đứa bé chạy đi chơi, không lâu sau, Tiểu Diệp Từ vừa khóc vừa chạy vào, nhào vô lòng Hạ Thanh Thời, vô cùng đáng thương: “Cháu bị lạc anh Sâu Sâu rồi, không thấy anh ấy đâu cả.”

Hạ Thanh Thời muốn dẫn cô vào trong viện, nhưng cô bé vô cùng bướng bỉnh: “Mẹ ơi, mẹ dẫn cháu đi tìm anh Sâu Sâu đi.”

Nhưng lúc này Hạ Thanh Thời rất lười, không muốn đi đâu cả, cô dỗ cô bé, “Cháu ở đây chờ anh Sâu Sâu về được không?”

Cô dẫn cô bé về sân, ngồi xuống mái hiên che nắng thoáng đãng, mở chai nước có ga đưa cho bé, “Cháu ngồi đây, chờ anh Sâu Sâu khát nước, quay lại đây thì cháu đưa nước ngọt cho anh ấy, như vậy là anh ấy sẽ thích cháu, đúng không?”

Tiểu Diệp Từ bị lung lay, mặt đỏ bừng, cô bé gật đầu, nhưng vẫn thấy lo lo: “Nhưng anh Sâu Sâu không thích chơi với cháu...”

Hạ Thanh Thời bật cười, cô thấy “tán” thằng nhóc ba tuổi chẳng có gì khó, vì vậy cô bắt đầu nói linh tinh với Tiểu Diệp Từ: “Tiểu Diệp Từ thích anh Sâu Sâu hả?”

Cô bé không phải là người dễ xấu hổ nên lập tức gật mạnh đầu, nói to: “Cháu thích anh Sâu Sâu lắm, cháu muốn anh ấy chỉ chơi với cháu thôi, không được chơi với ai khác.”

“Ham muốn sở hữu của cháu mạnh ghê.” Hạ Thanh Thời đánh giá cô bé trước mặt, xác nhận rằng ham muốn sở hữu không phân biệt tuổi tác, “Cháu và anh Sâu Sâu quen nhau thế nào?”

Tiểu Diệp Từ cười ngọt ngào: “Cháu bị một con chó rất to, rất to đuổi theo, anh Sâu Sâu đã cứu cháu.”

Hạ Thanh Thời cười: “Ngốc quá, đáng nhẽ cháu phải ăn vạ, bắt nó bồi thường cháu.”

Có người nói đa số những mối tình đều bắt đầu từ một bên ăn vạ. Ai dám nói không phải?

Năm mười tám tuổi, lần đầu tiên Hoắc phu nhân gặp Hoắc tiên sinh. Lúc đó Hoắc phu nhân không thể ngờ có một ngày cô sẽ mang họ của anh.

Năm đó Hạ Thanh Thời bị mẹ ruột đuổi ra khỏi ngôi biệt thự trên núi, trông rất chật vật. Cô quên mất lúc đó mình có khóc hay không, nhưng vẫn còn nhớ rõ vết thương chảy máu đầm đìa trên chân. Trước đó, cô luôn nghĩ nỗi đau tinh thần sẽ khắc cốt ghi tâm hơn bất cứ đau đớn về thể xác, nhưng bây giờ, cô mới biết hóa ra là ngược lại. Trẻ con bị bỏng sẽ không dám đụng vào nước sôi nữa, nhưng nếu bị người ta làm tổn thương thì vẫn mong mối tình yêu của họ.

Trong tất cả mọi chuyện, lời nói thật duy nhất của Hoắc phu nhân là: Ban đầu, thực sự cô không nghe thấy tiếng còi xe.

Hoắc tiên sinh nhấn phanh xe hết cỡ, xoay vô lăng 360 độ mới tránh đụng vào vị trí nguy hiểm của Hoắc phu nhân, nhưng vẫn đụng phải.

Khi tỉnh lại trong bệnh viện, nhìn thấy một gương mặt đẹp trai quá thể đáng, Hạ Thanh Thời hoảng hốt.

Lúc đó anh đang nghe điện thoại, nhìn thấy cô tỉnh lại thì anh giật đầu chào cô, sau đó xoay người sang chỗ khác nói nhỏ: “Di Châu, cháu có việc bận đột xuất, tối nay cháu không về ăn cơm với bố được.”

Châu Gia Doanh là tên của mẹ cô.

Người đàn ông điển trai này rất giống bố mình... Lúc ở căn biệt thự kia, Hạ Thanh Thời đã nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của mẹ cô và người chồng mới.

Rốt cuộc Hạ Thanh Thời cũng hiểu, thảo nào bà ấy gấp gáp đuổi cô đi đến thế, hóa ra là vì chồng và con riêng của chồng sắp về nhà.

Nửa phút sau, người đàn ông lúc nãy quay vào phòng bệnh, anh đưa cho cô một tấm danh thiếp, “Chào cô. Cô bị nứt xương và chấn động não nhẹ, tôi sẽ chịu toàn bộ tiền thuốc men, cô đừng lo.”

Rõ ràng không phải là lỗi của anh nhưng anh vẫn rất hào phóng.

Hạ Thanh Thời nhận lấy tấm danh thiếp mạ vàng.

Tên anh là Lawrence Fok.

Ngừng một chút, người đó bổ sung: “Nếu cần gì thì cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Hạ Thanh Thời nhìn người đàn ông trước mặt mình. Anh là thái tử của tập đoàn PR, là đứa con riêng của chồng mà Châu Gia Doanh cố hết sức để lấy lòng.

Cô mở ngăn kéo tủ ở đầu giường bệnh, bỏ tấm danh thiếp vào đó, trả lời một cách điềm tĩnh: “Vâng, tôi sẽ làm vậy.”

Thật ra chỉ là bị nứt xương thôi, nhưng Hạ Thanh Thời rất thận trọng, mỗi tuần đi khám bốn lần, lần nào cũng bảo Hoắc Đình Dịch lái xe đưa đón.

Hạ Thanh Thời nói với anh là cô bị cha mẹ bỏ rơi ngay từ lúc mới được sinh ra, trở thành trẻ mồ côi khi còn nhỏ xíu. Cô họ Hạ, vì viện trường cô nhi viện họ Hạ nên toàn bộ những đứa trẻ ở đó đều theo họ của ông ấy.

Cô cũng nói với anh là cô dốc hết tiền để xuất ngoại, lúc tới Mỹ, trên người cô không có lấy một xu. Hôm xảy ra sự cố ở khu biệt thự giành cho người giàu là vì cô muốn đến nhà bà Powell để xin làm người giúp việc.

Hoắc Đình Dịch rất áy náy khi chặt đứt cơ hội kiếm việc làm của cô nên anh lập tức nói: “Cô Hạ, nhà bố tôi đang cần người giúp việc, nếu cô muốn, tôi sẽ giới thiệu cô cho bố.”

Lúc ban đầu cô nói khá nhiều, nhưng về sau, khi anh càng có hứng thú với cô thì cô lại càng ít nói hơn.

Tuy nhiên, có một thứ lạ lùng đang dần hình thành... Anh biết, cô cũng biết.

Cho đến một ngày vào ba tháng sau, cô lại gọi bảo Hoắc tiên sinh đến đón mình.

Hoắc Đình Dịch đến rất nhanh, hôm đó anh không xuống xe đón cô mà ngồi trên ghế lái, khi cô lên xe, anh cũng không nói gì mà chỉ cho xe chạy nhanh tới bệnh viện.

Suốt đường đi, Hoắc Đình Dịch rất lạ, mặt anh tái nhợt, môi mím chặt, không nói tiếng nào.

Đến khi dừng xe trước cửa bệnh viện, anh mới ngoảnh đầu nhìn cô, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Hạ Di? Sống ở viện mồ côi? Đến Nob Hill để xin làm người giúp việc?”

Anh biết rồi. Đó là ý nghĩ duy nhất của Hạ Thanh Thời vào lúc bấy giờ.

Hạ Thanh Thời không giải thích, cũng không tranh cãi mà chỉ nói: “Chắc là sau này anh sẽ không muốn gặp tôi nữa.”

Cô đưa tay lên chốt mở cửa xe, nhẹ nhàng nói: “Thật ra hôm nay tôi không muốn đến bệnh viện. . . Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi muốn mua một cái bánh kem, gọi anh tới là vì muốn mời anh ăn bánh.”

Nói xong, cô lập tức mở cửa xe, vụng về xuống xe.

Hoắc Đình Dịch ngồi một mình trên xe, nhìn cô gái nhỏ nhắn đi khắp khênh càng lúc càng xa, gương mặt anh vẫn không có biểu hiện gì nhưng hai hàm răng lại cắn chặt nhau.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi bóng dáng kia sắp khuất, Hoắc Đình Dịch như bừng tỉnh, anh mở cửa xuống xe, chạy về phía Hạ Thanh Thời.

Hoắc Đình Dịch chưa bao giờ chạy nhanh đến thế, rõ ràng cô vẫn còn ở trong tầm mắt nhưng anh lại sợ chỉ ngay một giây sau, cô sẽ biến mất.

Lúc đuổi theo được cô rồi, tim anh đập mãnh liệt, anh nắm một tay Hạ Thanh Thời rồi kéo cô vào lòng mình, sau đó nâng mặt cô lên, hôn xuống môi cô.

Khi đó Hoắc tiên sinh không biết thật ra hôm ấy không phải là sinh nhật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Sa

Lúc Hoắc Đình Dịch đi xuống lầu, Hoắc phu nhân đã truyền thụ được hơn phân nửa bí kiếp tán trai, vô cùng nhiệt tình nghĩ cách giúp cô bé tóm được Vua Sâu Mập.

Nhìn thấy Hoắc tiên sinh ở phía xa, cô cúi đầu ghé vào tai Tiểu Diệp Tử, nói nhỏ: “Đây là bí mật giữa Tiểu Diệp Tử và mẹ nhé?”

“Dạ.” Tiểu Diệp Tử kiên định gật đầu, nói to, “Không nói cho cậu Đình Đình biết!”

Hoắc Đình Dịch đi tới, xoa đầu cô bé, “Ừ, không cho cậu biết. Hai người đang nói xấu gì cậu hả?”

Tiểu Diệp Tử che miệng lại, cười giảo hoạt, sau đó nhảy xuống khỏi ghế, chạy nhanh như thỏ.

Hoắc Đình Dịch ngồi xuống chiếc ghế mà Tiểu Diệp Tử bỏ lại, neho mắt đánh giá bó hoa mã bạc hà trước mặt Hoắc phu nhân, qua hồi lâu vẫn không nói gì.

Nhìn theo ánh mắt của anh, Hoắc phu nhân cầm bó hoa lên ngang người, xoay qua nói với Hoắc tiên sinh, “Đẹp không?”

Cô đắc ý, “Sâu Sâu và Tiểu Diệp Tử thích mẹ nên tặng hoa cho mẹ đây.”

“Đẹp.” Hoắc Đình Dịch rút một cành hoa ra rồi ngắm nghía nó trong tay mình, như cười như không nói, “Bà ngoại phải tốn sức trong ba năm, mời hơn hai mươi người làm vườn mới trồng được. . . Bọn em hái hết rồi à?”

Hoắc phu nhân trước giờ vẫn luôn lạnh lợi thì bây giờ bỗng hoảng sợ, lắp ba lắp bắp: “Anh. . . anh. . .anh. . . anh nói gì cơ?”

Hoắc Đình Dịch ngẩng đầu nhìn cô, “Em bảo bọn nó hái?”

“Tất nhiên không phải!” Hạ Thanh Thời vội vàng phui bỏ trách nhiệm, “Là bọn nó tự hái!”

Nói xong, cô vừa buồn bã vừa sợ hãi nhìn Hoắc tiên sinh, giọng nghèn nghẹn: “Vậy bây giờ. . . Em phải làm sao?”

Về mặt của Hoắc tiên sinh vẫn rất nghiêm trọng, anh trầm ngâm, sau đó nói: “Đi xem đám hoa còn lại thế nào đã.”

Giờ phút này bó hoa đỏ to đùng đã trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay, Hạ Thanh Thời vút không được mà cầm cũng không được, quả thực rất nan

giải.

Hoắc tiên sinh đã đi xa, Hoắc phu nhân hết cách, đành cầm bó hoa chạy chậm đuổi theo anh.

Quả nhiên, như Hoắc tiên sinh nói, đằng sau ngôi nhà của nhà họ Diệp là một khu vườn lớn có đầy đủ sắc màu, hoa lá tươi tốt, tràn đầy nhựa sống, nhìn rất thích mắt. Ở giữa vườn hoa trông thích mắt đó là một khoảng trụi lủi, trong góc đó còn sót lại duy nhất một cây mã bạc hà đang hấp hối chứng tỏ bạn bè của nó đã bị tiêu diệt.

Hạ Thanh Thời khóc không ra nước mắt: “Chỉ là mã bạc hà thôi mà, ở đâu chẳng có, sao lại quý?”

“Em có biết đây là loại mã nào bạc hà gì không?” Hoắc tiên sinh quay đầu liếc cô, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng, “Đây là giống lai mới, tên khoa học là Mạn Thập Lưu Lan Hương, loài này không sống được ở bán cầu Bắc. Em có biết bà ngoại phải mất bao nhiêu công sức để trồng được nó không?”

Hoắc phu nhân sợ đến nhũn cả chân, tay cô buông thõng, bó hoa mã bạc hà rơi xuống chân cô. Ba đứa kia chỉ là trẻ con ba tuổi, bà ngoại không thể so đo với chúng nó, như vậy cái tội này cũng chỉ có mình cô gánh thôi.

“Về thôi.” Hoắc tiên sinh nhanh chóng quyết định, “Bây giờ về nhà đã, đợi đến tết rồi hẵng qua đây, lúc ấy thì chắc con giận của bà ngoại cũng tiêu tan phân nửa rồi.”

Tết... Hoắc phu nhân bị hù xanh cả mặt, chỉ còn chưa bật khóc nữa thôi.

Quen biết bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sự hoảng sợ của Hoắc phu nhân nên tâm trạng của Hoắc tiên sinh rất tốt.

Anh hơi nhếch môi cười nhưng nhanh chóng kìm lại, vừa đi vừa nói, “Anh đi lấy xe, em tìm Joey đi, nhanh lên.”

Dưới tình huống nguy cấp, Hoắc phu nhân chẳng màng ân oán giữa mình và thằng nhóc kia nữa mà lập tức chạy đi tìm cậu bé.

Ba đứa bé không đi chơi xa mà ở trong sân của đại viện chơi chim, nhìn thấy cô ở phía xa, Sâu Sâu và Tiểu Diệp Tử hưng phấn gọi cô: “Mợ ơi! Mau tới đây!”

Hạ Thanh Thời đi tới bé Joey lên bằng một tay, “Mợ phải đưa Joey về, hôm khác chúng ta lại chơi nhé?”

Sâu Mập ngờ vực: “Mợ ơi, cậu là bảo bối của mợ à?”

Hạ Thanh Thời ngẩn người, mấy giây sau mới nói: “Đúng vậy, các cháu cũng là bảo bối của mợ, đúng không nào?”

Cậu nhóc nổi tiếng đáng yêu trên mạng rất khôn, Sâu Mập lắc đầu như cái trống bỏi, “Không phải không phải không phải, cháu là bảo bối của bố mợ cháu, không phải bảo bối của mợ ạ(1).”

(1) Ý của Sâu Sâu, “bảo bối” có nghĩa là con cái. Hạ Thanh Thời cũng hiểu theo ý đó nhưng cô cố tình trêu cậu bé.

Hạ Thanh Thời bật cười, cô xoa đầu hai đứa bé, nói: “Hôm khác mợ lại mua xoài cho hai đứa ăn nhé.”

Đằng sau vang lên mấy tiếng còi xe, Hạ Thanh Thời ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy chiếc Jaguar(2) quen thuộc đỗ ở cách đó không xa.

(2) Jaguar: một hãng ô tô.

Cô bé Joey đi thẳng tới xe, đặt cậu bé vào chỗ ngồi dành cho trẻ em ở ghế sau, đang định đóng cửa lại thì nhìn thấy đuôi cậu bé là lạ.

Chắc là hồi chiều cậu bé chạy vào vườn nên hai chân bị trầy xước khắp nơi, còn có cả dấu muỗi và côn trùng cắn nữa.

Joey không hiểu gì, cậu ngẩng đầu chăm chú nhìn cô, trong đáy mắt lại hiện lên nét cười lấy lòng.

Chẳng biết tại sao mà Hạ Thanh Thời rất muốn nổi giận với cậu bé. Cậu không nói gì, chỉ luôn chăm chú nhìn người ta bằng vẻ mặt đáng thương đó, ngay cả bây giờ bị côn trùng cắn mà cũng không biết nói, đúng là đứa ngốc, kẻ ngốc bị bắt nạt cũng đáng đời!

Càng nghĩ càng giận, nhưng Hạ Thanh Thời lại không biết mình giận cái gì. Cô ấn mạnh đuôi cậu, giận dữ nói: “Đau không?”

Mất cậu bé ngập nước, cậu vẫn ngẩng mặt nhìn cô, qua một lúc sau mới lắc đầu.

Đối với quan hệ của hai chị em, Hoắc Đình Dịch không can thiệp nhiều, anh đi mở hộp xe lấy hòm thuốc rồi nhét vào tay Hạ Thanh Thời, “Em ngồi sau bôi thuốc giúp nó đi.”

Trong xe không có ai nói gì, cô im lặng nâng chân Joey đặt lên đùi mình, sau đó bôi thuốc vào mấy miệng vết thương cho cậu bé. Qua một lúc sau, Hạ Thanh Thời mới bừng tỉnh, cô hơi áy náy vì vừa nãy đã to tiếng với Joey, không phải cô giận cậu, nhưng ngay cả chính cô cũng không biết mình đang giận ai.

Về đến nhà, Hạ Thanh Thời bảo người giúp việc dẫn Joey đi tắm, sau đó quay sang nhìn Hoắc tiên sinh: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Hoắc tiên sinh tình tế phát hiện ra lúc này thái độ của cô dành cho Joey rất khác, chỉ cần cô không hoàn toàn phớt lờ cậu bé thì sao cũng được.

Hạ Thanh Thời đang muốn nói với anh về chuyện đó. Cô tỏ ra hết sức thấu tình đạt lý: “Hiện tại nó không có chỗ ở nên em đồng ý cho nó ở đây.” Dừng một chút, cô nói tiếp, “Nhưng mà khi nào em tìm được chỗ tốt hơn, anh phải đưa nó đi.”

Hoắc Đình Dịch không biết phải làm sao: “Không có ai thích hợp nuôi nó hơn chúng ta đâu.”

Hạ Thanh Thời nhắc lại: “Nếu em tìm được chỗ tốt hơn, anh phải đưa nó đi.”

“Thanh Thời.” Hoắc Đình Dịch trầm giọng, anh nhìn cô chăm chăm, giọng nói rất nghiêm túc, “Em hận mẹ em vì bà ấy bỏ rơi em và Yến Thời, chẳng lẽ bây giờ em lại muốn trở thành người giống như bà ấy sao?”

“Em không có!” Hạ Thanh Thời cao giọng phản bác, nhưng ngay sau đó lại khổ sở ngoảnh đầu đi, không để đối phương nhìn thấy mặt mình.

Cô hít sâu nhiều lần, rốt cuộc cũng khiến mình bình tĩnh lại, “Em không có bất cứ trách nhiệm nào với nó cả, huống chi nó còn có một người anh tốt là anh mà, đúng không?”

Nói xong, cô không nhìn Hoắc Đình Dịch mà đi lên lầu.

Bạch. Đẳng sau vang lên tiếng động nhỏ.

Là Joey, lúc này khi được dẫn đi tắm thì cậu quên đem theo quần lót của mình, cậu chỉ mặc mỗi cái quần lót chạy về phòng lấy bóng, nhưng sau khi nghe hai người lớn nói chuyện, quần lót trong tay cậu rơi xuống sàn.

“Joey,” Hoắc Đình Dịch đi tới trước mặt cậu bé, sau đó ngồi xuống, nhẹ nhàng nói, “Thật ra chị em rất thương em, chị ấy chỉ chưa quen thôi, chúng ta cho chị ấy thời gian có được không?”

Mấy hôm sau là đại thọ sáu mươi tuổi của ông Hạ, là cơ hội tốt để hai nhà Hoắc – Hạ gặp nhau. Đây là lần đầu tiên phụ huynh hai nhà gặp nhau, tuy không cần quá nghiêm trang nhưng cũng không thể qua loa, sơ sài.

Hai vợ chồng dậy từ sáng sớm, sau khi xác nhận địa chỉ nhà hàng xong, Hoắc tiên sinh lái xe đi đón mẹ mình, còn Hạ Thanh Thời thì về nhà họ Hoắc đón Yến Thời.

Vì hôm nay nhà họ Hoắc đi ra ngoài ăn tiệc nên Yến Thời cũng được cho mặc đồ đẹp, không còn cái áo trùm mỳ cũ xỉ mặc quanh năm suốt tháng nữa mà thay vào đó là bộ tây trang mới tinh tươm.

“Ai thất nơ cho anh thế? Lẹch hết rồi nè.” Hạ Thanh Thời vỗ cánh tay Yến Thời, anh hiểu ý, lập tức cúi người xuống.

Hạ Thanh Thời tháo cái nơ méo xệch ra, thất lại cho anh đến chân, xác nhận không có sơ sót nào nữa thì mới vỗ vào người anh, cười nói: “Yến Thời nhà ta đẹp trai quá!”

Lúc Yến Thời không nói chuyện, trông anh giống như một anh chàng điển trai khỏe mạnh bình thường.

Không biết Thẩm Lộ Dao lên lầu từ bao giờ, bà ta hết nhìn Yến Thời rồi lại nhìn Hạ Thanh Thời, sau đó cười nói: “Thanh Thời, cháu nhìn xem bộ tây trang mà đi đặt may cho Yến Thời có đẹp không?”

“Ừ.” Hạ Thanh Thời cười, “Rất đẹp.”

Nói xong, cô dẫn Yến Thời đi xuống lầu.

“Chao ôi.” Thẩm Lộ Dao đi đằng sau họ, làm bộ muốn nói lại thôi, “Thế... Hôm nay Tiểu Hoắc có đến không?”

“Không biết, tôi còn chưa gặp anh ấy.” Nói xong, Hạ Thanh Thời thậm chí còn nhìn xung quanh giống như đang tìm Hoắc Đình Dịch, “Nếu đi Thẩm đã quan tâm anh ấy như vậy thì khi nào nhìn thấy anh ấy, di nhớ nói cho tôi biết nhé.”

Người Trung Quốc có quan niệm khi tổ chức đại thọ cho nam giới là qua chín chữ không qua mười(3), nên sinh nhật sáu mươi tuổi năm nay của ông Hạ không được tổ chức linh đình mà chỉ là bữa cơm gia đình mà thôi.

(3) Người Trung Quốc có quan niệm khi tổ chức tiệc mừng thọ cho nam giới tức là làm mừng thọ tuổi đuôi số 9, ví dụ 69 tuổi, 79 tuổi chứ không làm năm chẵn là 60 hay 70; còn cụ bà thì lại ngược lại, tiệc mừng thọ của các bà được là năm chẵn (60t, 70t), chứ không làm 69, 79...

Bạn trai của Hạ Hiểu Đường là Dịch Tiêu cũng tới, khi Hạ Thanh Thời dẫn Yến Thời xuống lầu đúng lúc anh ta bị Hạ Hiểu Đường đuổi ra khỏi phòng với bộ dạng hơi xốc xếch. Nhìn thấy Hạ Thanh Thời, anh ta ngượng ngùng sờ mũi, bắt chuyện: “Thanh Thời cũng về à.”

Hạ Thanh Thời cười với anh ta.

Một lát sau, như trong dự liệu, Diệp Chân Chân nhắn tin cho Hạ Thanh Thời.

“*Hôm nay Dịch Tiêu có tới nhà cậu không?*”

Diệp Chân Chân làm lớp xe dự phòng lâu năm của Dịch Tiêu, ước mơ lớn nhất trong đời là từ lớp xe dự phòng được nâng lên thành bánh xe chính thức. Lúc trước nghe tin Dịch Tiêu và Hạ Hiểu Đường cãi nhau đòi chia tay, nhưng vì chưa xác nhận được đó là sự thật hay tin vịt nên hôm nay nhân bữa tiệc sinh nhật của ông Hạ để nắm bắt tình hình. Nếu ngay cả hôm nay mà Dịch Tiêu cũng không đến thì chắc chắn hai người họ đã chia tay.

Hạ Thanh Thời dứt khoát đập tan ảo tưởng của cô nàng: “*Tới.*”

Những thành viên khác của nhà họ Hạ được tài xế chở đi, chỉ có Hạ Thanh Thời là lái xe chở Yến Thời.

Bữa tiệc bắt đầu lúc mười hai giờ, bây giờ vẫn còn sớm, vì vậy Hạ Thanh Thời tranh thủ thời gian đỗ xe ở trước một cửa hàng bánh, dẫn Yến Thời vào ăn kem.

Yến Thời rất thích ăn đồ ngọt, một tay anh cầm cây kem vani, tay kia cầm bánh sô-cô-la, cười tít mắt, “*Ngon quá!*”

“*Anh ăn chậm thôi, đừng vội.*” Hạ Thanh Thời vừa lấy giấy lau miệng cho anh vừa cười ngọt ngào, “*Ngon thì ăn nhiều vào.*”

Yến Thời liếm cây kem vani, “*Bọn họ nói hôm nay cũng có bánh.*”

“*Không thèm ăn bánh của họ, Yến Thời chỉ ăn bánh do Thanh Thanh mua thôi.*”

Yến Thời càng vui hơn: “*Ừm!*”

Khi đến nhà hàng, quả nhiên hai anh em là người tới trễ nhất.

Hạ Thanh Thời cười giải thích: “*Lần sau không thể đi tách nhau được, con chỉ đi sau mọi người năm phút thôi mà đường kẹt cứng luôn.*”

“*Đáng lý ra Đình Dịch phải đi đón mấy cháu mới phải.*” Cô vừa nói xong, một giọng nói quen thuộc vang lên, “*Vợ mình không đón lại đi đón bà với mẹ nó, coi sao được?*”

Hạ Thanh Thời nhìn về phía phát ra âm thanh, người vừa lên tiếng là bà cụ Diệp.

Cô chợt nhớ tới một khoảnh khắc mà bạc hà bị giẫm bẹp ở trong vườn thì lập tức sợ đến toát cả mồ hôi.

Dưới ánh mắt hiền từ của bà ngoại, Hạ Thanh Thời đứng ngồi không yên, cô cực kỳ nghi ngờ bà ngoại tỏ ra thân thiện vậy thôi chứ thật ra hôm nay đến đây tính sổ với cô.

Bà cụ Diệp là người lớn tuổi nhất nên tất cả người nhà họ Hạ đều tất bật chào hỏi cụ, Hạ Thanh Thời quay đầu nhìn Hoắc tiên sinh, cô phát hiện anh rất tự nhiên, chẳng có gì là khác thường.

Hạ Thanh Thời cảm thấy khó chịu, cuối cùng mượn cớ đi ra khỏi phòng ăn để gọi điện cho Lộc Tiểu Manh.

“*Hỏi cậu chuyện này, mã não bạc hà quý lắm hả?*”

“*Mã não bạc hà là gì? Chưa nghe bao giờ.*”

“*Tên khoa học... Tên khoa học hình như là Mạn Thập Lưu Lan Hương, cậu từng nghe qua chưa?*”

Tiến sĩ Lộc có kiến thức vô cùng uyên bác về thực vật học nói như chém đinh chặt sắt ở đầu bên kia điện thoại: “*Không có giống cây này.*”

Lòng Hạ Thanh Thời chùn xuống, “*Ừ, tớ biết rồi.*”

Mạn Thập Lưu Lan Hương, mạn thập là tên phiên âm tiếng Trung của từ Mentha, mà lưu lan hương cũng là bạc hà... Cô đúng là kẻ ngốc. Hoa mã não bạc hà mà bà đưa bé hái vào hôm đó chỉ là giống mã não bạc hà bình thường nhất mà thôi! Cái gì mà mã não bạc hà? Cái gì mà giống cây quý? Cái gì mà phải mất ba năm mới trồng được? Tất cả đều do Hoắc Đình Dịch bịa đặt cả!

Cô quay lại phòng ăn, Thẩm Lộ Dao đang nói chuyện không ngớt với bà cụ Diệp. Bà ta không thèm quan tâm tới Dịch Tiêu, trước mặt anh ta, bà ta ra sức chào hàng con gái mình, giống như hận không thể gả Hạ Hiểu Đường cho Hoắc Đình Dịch.

“*Hiểu Đường nhà cháu tốt nghiệp thạc sĩ hồi năm ngoái, bây giờ đang thực tập ở đài truyền hình, trường phòng của con bé nói nửa năm sau sẽ cho Hiểu Đường phụ trách một chương trình.*”

Hạ Hiểu Đường cảm thấy rất lúng túng, mặt hết xanh lại trắng, cuối cùng cô ta đặt mạnh ly trà xuống bàn, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Thẩm Lộ Dao vẫn bậm lái nhai: “*Hồi đi học, Hiểu Đường nhà cháu học giỏi lắm, năm lớp mười hai còn nhận được đơn tuyển thẳng vào trường y nữa cơ,*

nhưng mà con bé muốn trở thành phát thanh viên, cháu và bố nó không lay chuyển được nó nên đành để nó đi học phát thanh viên. Nếu con bé học y thì tốt biết mấy, tháng trước vào đúng sinh nhật nó thì nó bị viêm ruột thừa làm cháu sợ muốn chết. Lúc đó cháu đã nghĩ nếu trong nhà có bác sĩ thì yên tâm hơn nhiều.”

Hạ Thanh Thời hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nhận ra sơ hở trong mấy câu nói đó, nhưng bà cụ Diệp đúng là gừng càng già càng cay. Nghe Thẩm Lộ Dao nói thế, bà cụ không quan tâm sau khi Hạ Hiểu Đường bị viêm ruột thừa thì có chuyện gì mà chỉ cười nói: “Sinh nhật vào tháng trước à? Sinh nhật của Thanh Thời là ngày mấy? Ôi, cháu xem đó, bác già rồi nên lú lẫn cả, nhà cháu có hai chị em là Thanh Thời và Hiểu Đường, thế đứa nào là chị, đứa nào là em?”

Nghe bà cụ hỏi vậy, Hạ Thanh Thời sững sốt nửa giây, đến khi hiểu ra thì cô vùi đầu giả vờ húp canh để cười trộm.

Ông Hạ và Thẩm Lộ Dao cũng sững sờ trước câu hỏi của bà cụ, gương mặt hai người đều rất gượng gạo. Cô của Hạ Thanh Thời ngồi im từ đầu đến giờ rồi cuộc cũng đã tới lúc xả giận, giải thích với bà cụ: “Hai đứa cùng tuổi, Thanh Thời lớn hơn Hiểu Đường một tháng.”

Tuy không nói rõ ràng nhưng ai cũng hiểu là bà đang mắng Thẩm Lộ Dao là kẻ thứ ba, con gái của bà ta là đưa con ngoài giá thú.

Quả nhiên, bà vừa nói xong, Thẩm Lộ Dao lập tức ngồi đằng hoàng lại, cười xấu hổ, không dám nói gì nữa.

Thấy cuối cùng bà ta cũng chịu im lặng, bà cụ rất hài lòng, nói với ông Hạ: “Hai đứa nhỏ không hiểu chuyện, cưới xin mà không bàn với ai cả, nhưng chúng ta là người lớn, không thể làm theo chúng nó, thế nên chuyện hôn lễ cũng nên đăng lên báo mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Sa

Hơn nửa thời gian sau đó, nội dung trên bàn ăn đã trở thành buổi thảo luận chi tiết về hôn lễ của Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân.

Hạ Thanh Thời đã chuẩn bị tinh thần, lúc đầu khi đăng ký kết hôn cùng Hoắc tiên sinh, cô đã biết hôn lễ không phải do mình quyết định mà sẽ do người khác sắp xếp nên bây giờ rất thoải mái, thả lỏng tinh thần, để bọn họ tự quyết định.

Có điều trong phòng bí gió nên hơi ngột ngạt, dù tâm trạng thoải mái nhưng nghe một hồi cũng thấy nhức đầu. Nhìn sang Hoắc tiên sinh đang trò chuyện với Yên Thời, Hạ Thanh Thời đẩy ghế đứng lên, đi ra ngoài hóng gió. Không ngờ vừa mở cửa ra, cô nhìn thấy Hạ Hiểu Đường và Dịch Tiêu đang trò chuyện thân mật với nhau. Vừa rồi Thẩm Lộ Dao hành xử như thế trước mặt Dịch Tiêu nên bây giờ Hạ Hiểu Đường đang ôm cánh tay bạn trai nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh biết tính mẹ em mà. Mẹ cũng biết anh tốt với em thế nào, huống chi bây giờ em không muốn...”

Hạ Hiểu Đường nhìn thấy Hạ Thanh Thời mở cửa đi ra thì ngừng nói. Cô ta liếc mắt khinh thường rồi kéo Dịch Tiêu đi xa. Còn Dịch Tiêu trông thấy Hạ Thanh Thời thì nghiêng đầu về phía cô, cười tỏ ý xin lỗi.

Hạ Thanh Thời không cảm thấy gì, từ nhỏ đến lớn cô bắt nạt Hạ Hiểu Đường rất nhiều, cô ta không ưa cô là điều không thể bình thường hơn.

Cô đang định đi ra ngoài thì lại bất ngờ nhìn thấy một hình dáng quen thuộc. Cô gái đó có dáng vóc rất đẹp, mặc chiếc váy dài màu xanh, mái tóc dài gọn sóng buông xõa sau lưng, cô ấy không mang khẩu trang và kính râm để lộ gương mặt mịn màng, giống như chẳng hề có ý tránh phóng viên.

Đó là diễn viên Hoắc Tông Hi.

Có thể nói Hoắc Tông Hi là một trong những nữ diễn viên có địa vị cao nhất trong làng giải trí hiện nay, thậm chí nói cô ấy nữ diễn viên “quyền lực” nhất cũng chẳng sai. Năm nay Hoắc Tông Hi ba mươi ba tuổi, nhưng thời gian rất ưu ái cho cô ấy, trong khi các nữ diễn viên cùng lứa khác đã có dấu hiệu tuổi tác thì trông cô ấy chẳng có vết tích của năm tháng.

Có lẽ những điều đó một phần cũng do con đường sự nghiệp của cô ấy.

Hoắc Tông Hi ra mắt khi đang học năm hai tại trường Đại học sân khấu điện ảnh, lúc đó cô ấy mười tám tuổi.

Sự nghiệp của cô ấy rất thuận lợi, tuy là người mới nhưng lại vượt qua vô số tên tuổi để nhận được vai nữ chính trong một dự án phim lớn. Sau đó, trong suốt mười lăm năm, cô ấy luôn thuận buồm xuôi gió, có lực lượng fans lẫn anti-fans hùng hậu, nhận vô số giải thưởng lớn nhỏ, những hoa đán cùng thời đã rơi rụng hết, còn những người mới thì chẳng đâu nổi với cô ấy.

Con đường sự nghiệp của Hoắc Tông Hi vô cùng bằng phẳng, nhiều năm trước, khi cô ấy vừa nổi tiếng thì có tin đồn cô ấy và ông chủ của một công ty có quan hệ mờ ám, còn có người nói thẳng cô ấy là bồ nhí của Dung Vũ – ông chủ công ty giải trí Hối Tinh, nhờ vậy nên Hối Tinh mới dốc toàn lực lăng xê cô ấy.

Trước nay Hạ Thanh Thời luôn giữ thái độ hoài nghi trước những tin đồn thật giả lẫn lộn trong giới giải trí, huống chi so với những cuộc tình chớp nhoáng thì mối quan hệ đại gia – chân dài kéo dài suốt mười lăm năm khiến người ta phải dờ khóc dờ cười, không biết có nên khen mối quan hệ đó còn bền hơn vàng bạc không nữa.

Hạ Thanh Thời không quan tâm lắm đến chuyện riêng tư của cô diễn viên đó, điều cô quan tâm là chuyện hợp đồng sắp tới của cô ấy.

Tháng trước Hoắc Tông Hi đơn phương tuyên bố mình sắp hết hạn và chấm dứt hợp đồng nhưng Hối Tinh lại không hay biết gì, khi thấy báo chí đưa tin, họ còn mắng mỏ truyền thông bịa đặt, sau đó, Hối Tinh luôn giữ im lặng về việc này.

Mặc kệ Hoắc Tông Hi và ông chủ của Hối Tinh là Dung Vũ có phải là mối quan hệ đại gia – chân dài hay không nhưng ít nhất bây giờ, hai người đó đang mâu thuẫn.

Tuy trong tay đã có cây hái ra tiền là Nhậm Hoài Tây nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để Hạ Thanh Thời có chỗ đứng vững chắc ở Hoa Thần. Nếu có thể ký hợp đồng với Hoắc Tông Hi, cô sẽ có thể đứng hiên ngang tại Hoa Thần. Thế nên cho dù chỉ có một phần nghìn cơ hội, cô cũng muốn thử.

Hạ Thanh Thời tăng tốc, nhanh chóng bắt kịp Hoắc Tông Hi, lên tiếng chào hỏi: “Chào cô Hoắc.”

Người phụ nữ đang trước dùng chân, xoay người lại, gương mặt chẳng có vẻ gì là lo lắng khi bị nhận ra. Cô ấy thoáng ngẩn người, sau đó cười nói: “Chào Thanh Thời.”

Thế mới nói không phải khi không mà Hoắc Tông Hi thành công như ngày hôm nay. Hạ Thanh Thời từng nghe một người trong tổ đạo cụ nói suốt hai mươi năm ông ấy làm việc trong làng giải trí, Hoắc Tông Hi là người có trí nhớ tốt nhất mà ông ấy từng gặp. Sau ba tháng làm việc chung, cô ấy có thể nhớ hết tên từng nhân viên trong đoàn phim.

Lúc trước Hạ Thanh Thời cứ nghĩ ông ấy nói quá, nhưng bây giờ thì không thể không tin. Cô chỉ mới gặp Hoắc Tông Hi đúng một lần duy nhất tại buổi lễ trao giải vào ba tháng trước, không ngờ cô ấy vẫn còn nhớ cô.

Đối mặt với người thông minh, Hạ Thanh Thời bao giờ cũng đi thẳng vào vấn đề: “Cô Hoắc, hợp đồng của cô với Hối Tinh sắp mãn hạn, không biết cô có muốn đến Hoa Thần không?”

Cô phân tích lợi – hại trên phương diện là người quản lý: “Hoa Thần là công ty giải trí lâu đời có uy tín nhưng những năm gần đây gặp khá nhiều khó khăn khi có quá nhiều đối thủ cạnh tranh. Cô Hoắc, người trong ngành đều biết những đãi ngộ của Nhậm Hoài Tây khi cậu ta ký kết hợp đồng với Hoa Thần. Cô có địa vị cao hơn cậu ta nên chắc chắn Hoa Thần sẽ không để cô phải chịu thiệt. Hơn nữa cô cũng biết là Hoa Thần hiện thời vẫn chưa có nhất tỷ.”

Chỉ cần cô ấy về Hoa Thần, tất cả tài nguyên của Hoa Thần đều mặc sức cho cô ấy chọn.

Hoắc Tông Hi lịch sự nghe Hạ Thanh Thời nói hết mà không xen ngang, chờ cô nói xong, cô ấy mới nhoẻn miệng cười, nói: “Thanh Thời, tôi muốn giải nghệ.”

Vì câu này quá sức tương tượng nên nhất thời Hạ Thanh Thời không kịp phản ứng.

Thấy cô không nói gì, Hoắc Tông Hi cười, bổ sung: “Thực ra tôi chưa muốn nói, nhưng vì hôm nay đang vui nên nói cho cô biết cũng không sao.”

Nói xong, cô ấy nháy mắt, trông rất sáng khoái: “Cô là người thứ hai trên thế giới biết chuyện này đấy.”

Đến khi Hoắc Tông Hi đi vào phòng ăn của cô ấy, Hạ Thanh Thời mới bừng tỉnh. Cô vẫy tay gọi phục vụ, “Phòng này ghi sổ cho tôi.”

Trên đường trở lại phòng ăn, Hạ Thanh Thời suy nghĩ rất nhiều việc, lúc đi tới khúc quanh ở hành lang, cô vô tình đụng vào người ta. Đối phương không hề xin lỗi mà ngao ngạn nhìn cô một lượt, sau đó đụng mạnh vào vai cô rồi bỏ đi. Nếu là ngày thường, Hạ Thanh Thời sẽ không để yên như vậy, nhưng với tình huống bây giờ, cô phát hiện cô gái này quen quen.

Cô ta không xấu, nhưng cũng không đẹp, bình thường Hạ Thanh Thời sẽ không bao giờ có ấn tượng với người như thế khi đã lẫn lộn trong làng giải trí có đầy người đẹp. Đi được một đoạn, Hạ Thanh Thời mới chợt nhớ ra đó là Khang Hân Nhi – thiên kim tiểu thư của một vị tỷ phú người Hongkong, đồng thời cũng là vợ của ông chủ của Hối Tinh là Dung Vũ.

Nhìn tám lưng dần khuất của đối phương, cô ngẩn người hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Chân Chân.

“Cậu lập tức đến công ty, tớ sẽ sắp xếp huấn luyện viên thể hình cho cậu.”

Diệp Chân Chân đang đau khổ vì Dịch Tiêu và Hạ Hiểu Đường vẫn còn mặn nồng, lúc này cô nàng đang trốn trong nhà ăn uống để giải sầu, nghe vậy thì quên nhai luôn miếng sô-cô-la trong miệng, “Hử?”

“Hử cái gì mà hử?” Hạ Thanh Thời rất ghét mỗi lần cô nàng tỏ ra ngơ ngác, “Cậu phải giảm năm ký trong một tuần cho tớ!”

Diệp Chân Chân giật mình: “Năm ký? Giết người à?”

Hạ Thanh Thời xoa huyệt thái dương, không thể không giải thích với cô nàng ngốc nghếch này, “Cậu đang có cơ hội để vụt sáng. Trong một tuần phải

giảm được năm ký, tuần sau chúng ta đi L.A để thử vai phim của Thư Thành.”

Thư Thành là đạo diễn người Hoa mang tầm cỡ quốc tế, lúc trước có thông tin tiết lộ ông chuẩn bị quay phim mới quy tụ dàn diễn viên khủng, chỉ còn nữ chính là chưa công bố.

Thư Thành rất tỉ mỉ trong việc chọn vai chính, Thư nữ lang luôn là người mới hoặc diễn viên có kỹ năng diễn xuất. Nhân vật này không được công khai thử vai, có nghĩa là đạo diễn Thư không có ý định tìm người mới, từ sau khi bản thảo nội dung phim được công bố, ai cũng ngầm hiểu nữ chính trong phim mới của đạo diễn Thư hơn phân nửa là nữ diễn viên nhận được nhiều giải thưởng nhất ở mảng điện ảnh – Hoắc Tông Hi. Với tình hình trước mắt, Hoắc Tông Hi định giải nghệ, nên nhân vật này sẽ còn để trống.

Diệp Chân Chân có ngoại hình tương tự cô ấy, trong lứa tiểu hoa mới thì diễn xuất cũng xem như khá tốt, hình tượng cũng tốt, vậy nên họ có quyền hy vọng giành được vai này.

Về lại phòng ăn, lúc còn cách rất xa, Hạ Thanh Thời nhìn thấy Yến Thời đứng trước thang máy, cô định gọi anh thì bên cạnh anh bỗng xuất hiện một cô gái. Từ chỗ của Hạ Thanh Thời chỉ có thể nhìn thấy lưng cô gái, cô ta mặc váy ngắn tới bắp đùi, trông chất liệu có vẻ là hàng rơm, nhưng bên dưới chiếc váy là cặp chân dài miên man.

Hạ Thanh Thời thấy vóc dáng của cô ta quen quen, cô còn chưa nghĩ ra thì nghe cô ta nói với Yến Thời: “Anh đẹp trai, anh đến đây làm gì thế? Có đi chung với ai không?”

Lúc Yến Thời không nói chuyện, sẽ chẳng ai biết anh bị bệnh. Anh không nói gì, trông rất giống như chàng trai hướng nội dễ xấu hổ. Nhưng anh không phải là người biết im lặng lâu, nhất là lúc căng thẳng.

Anh đan hai bàn tay vào nhau, xoắn chặt, mặt đỏ bừng, trông rất sợ sệt, “Chị ơi, chị có nhìn thấy Thanh Thanh không? Thanh Thanh đi lâu lắm rồi, em không tìm được em ấy.”

Hành động của Yến Thời làm cô gái kia ngạc nhiên, cô ta khẽ hé môi, nhưng còn chưa kịp trả lời thì anh chàng đẹp trai trước mặt bị ai đó kéo về sau, sau đó một gương mặt quen thuộc hiện lên trước mắt cô ta.

Model nhanh chóng nở nụ cười, cô nàng nhìn Yến Thời rồi lại nhìn Hạ Thanh Thời, vừa ngạc nhiên vừa thích thú: “Quản lý Hạ, trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi.”

Thật ra đôi phương chưa làm gì quá đáng, cũng không có ác ý nhưng phạm là chuyện gì liên quan đến Yến Thời, cô luôn biến thành gà mẹ che chở cho con, cả người lập tức xù lông.

Cô cảnh cáo nhìn Model một cái, không nói gì mà kéo Yến Thời đi.

“Anh không ngoan gì cả, sao lại chạy lung tung một mình chứ?”

“Thanh Thanh, anh xin lỗi nha.” Yến Thời cúi đầu, ngượng ngùng xin lỗi, “Em không quay lại, Đình Đình cũng không quay lại. . . Anh sợ hai em lạc đường.”

Cô giơ tay xoa đầu anh trai, giọng nói có phần bất lực nhưng rất dịu dàng: “Thanh Thanh là người lớn, mà người lớn sẽ không lạc đường, đúng không?”

“Không đúng!” Yến Thời đột nhiên cao giọng, không còn là giọng nói chậm rãi thường ngày nữa mà là giọng điệu gấp gáp, “Mẹ cũng là người lớn, nhưng mẹ bị lạc đường rồi!”

Hạ Thanh Thời im bật, không biết phải nói gì.

Hai người gặp Hoắc Đình Dịch ở trước cửa phòng, trong tay anh cầm hai cây kẹo bông, một cây màu xanh, một cây màu hồng.

Anh mỉm cười khi nhìn thấy hai anh em, sau đó đưa cây kẹo màu hồng cho Hạ Thanh Thời rồi đưa cây màu xanh cho Yến Thời.

Hạ Thanh Thời nhướn mày, “Anh ra ngoài mua hả?”

Yến Thời tưởng em gái định mắng Đình Đình nên kéo tay áo cô, sợ sệt giải thích: “Thanh Thanh, đừng mắng Đình Đình. . . Là lỗi của anh, tại anh tham ăn.”

Hạ Thanh Thời quay đầu nhìn anh mình, nhiu mày: “Anh thực sự biết sai rồi?”

Yến Thời cúi đầu, “Ừ.”

Hạ Thanh Thời cố ý tỏ ra nghiêm nghị, vẻ mặt rất nghiêm túc, giơ cây kẹo màu hồng ra, “Em muốn đổi cây màu xanh với anh, em không thích màu hồng.”

Yến Thời thăm thò phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa cây kẹo của mình cho em gái, sau đó len lén ra đấu chiến thắng với Hoắc Đình Dịch.

Nhìn hai anh em, Hoắc Đình Dịch bất giác bật cười.

Mặc dù lúc trước Hoắc phu nhân đã cự tuyệt một lần nhưng Hoắc tiên sinh vẫn nhiều chuyện: “Em có thể đón Yến Thời về nhà.”

Hạ Thanh Thời chỉ nhìn anh mà không nói gì. Vì sao lúc đầu cô lại thích người đàn ông này nhỉ? Có lẽ là vì từ nhỏ cô đã luôn gồng mình để sống nên người có cuộc sống dễ dàng sẽ thu hút cô. Mà Hoắc tiên sinh chính là người đó.

Anh được sinh ra và lớn lên trong gia đình giàu sang, tuy bố mẹ ly hôn nhưng anh nhận đủ tình yêu thương, chưa một ngày phải hoảng sợ, lo lắng mình bị vứt bỏ. Anh không cần phải luôn cần răng nướu như Hạ Thanh Thời hay bao nhiêu người bình thường khác.

Vì thế, anh tốt bụng, rộng lượng, nhân hậu.

Anh có thể nhận nuôi em trai cùng cha khác mẹ mà không chút đắn đo, cũng có thể tha thứ cho Hạ Thanh Thời dù cô đã lừa dối và phụ tình anh. Bây giờ, anh lại đối xử rất tốt với Yến Thời.

Cô yêu anh, yêu tất cả những phẩm chất tốt đẹp của anh mà cô không có.

Im lặng một lúc lâu, cô mới quay đầu nhìn Yến Thời đang ăn kẹo ở bên cạnh. Cô đưa tay xoa mặt Yến Thời, dịu dàng nói: “Yến Thời, về nhà cùng Thanh Thanh được không?”

Yến Thời vội vàng gạt đầu: “Về nhà thôi!”

Hạ Thanh Thời bật cười, qua một lúc, cô bổ sung: “Không phải nhà anh đang ở mà là nhà Thanh Thanh. Anh muốn ở cùng bọn em không?”

Yến Thời ngừng ăn kẹo, anh suy nghĩ một lát, mặt anh hiện lên sự vui mừng nhưng nhanh chóng lắt đầu: “Anh muốn ở nhà đợi mẹ về.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit: Sa

Trước sáu tuổi, không riêng gì Yến Thời mà mỗi ngày cô cũng mong mẹ về nhà.

Hạ Hiểu Đường có mẹ, có thể ý lại, làm nũng trong lòng mẹ, còn anh em họ thì không có gì cả.

Từ nhỏ Hạ Thanh Thời đã rất hiếu thắng, chưa bao giờ chịu thua ai, nên mỗi khi như thế, cô sẽ thầm nghĩ trong lòng là cứ chờ đó, tao cũng có mẹ, chờ mẹ về rồi thì tại mày sẽ biết mẹ tao trẻ hơn, đẹp hơn, thương tao và Yến Thời hơn mẹ mày!

Với cô, mẹ như là một con dấu mờ nhạt nhưng vô cùng quan trọng. May là cô đã kịp thời tỉnh ngộ.

Năm sáu tuổi, nhìn Yến Thời hôn mê vì bị ngã từ trên cây xuống, cô đã tỉnh ngộ chỉ sau một đêm. Nếu họ thực sự có mẹ, vậy tại sao bà ấy lại nhẫn tâm để mặc Yến Thời trong tình cảnh như vậy? Yến Thời chịu đau chịu khổ, sao bà ấy có thể thờ ơ?

Cho nên người mẹ mà vì lý do gì đó nên mới không ở cùng bọn họ, nhưng bà vẫn luôn âm thầm dõi theo bọn họ trong tưởng tượng thật ra không tồn tại. Bọn họ không có người mẹ như Chúa cứu thế, có thể cứu bọn họ trong lúc khó khăn.

Trước kia không có, bây giờ không có, sau này cũng không có.

Cô đã từng nói như thế với Yến Thời, nhưng anh là một đứa ngốc.

Sáu tuổi, thế giới của anh chỉ có mẹ và em gái. Hai mươi sáu tuổi, thế giới của anh vẫn chỉ có mẹ và em gái. Điều đáng mong đợi nhất trong cuộc sống đơn điệu lặp đi lặp lại của Yến Thời là chờ mẹ về.

Năm mười tuổi, Hạ Thanh Thời đã mắng anh: “Anh không có mẹ! Chúng ta không có mẹ! Bà ấy bỏ rơi chúng ta! Sao anh cứ đợi bà ấy về hoài thế?”

Yến Thời hoảng sợ, anh vừa khóc vừa phản bác: “Không phải, mẹ đang lên nhìn xem chúng ta có ngoan hay không, nếu chúng ta ngoan ngoãn, mẹ sẽ về đón chúng ta. Không phải mẹ bỏ rơi chúng ta đâu!”

Từ nhỏ, Hạ Thanh Thời đã biết mình là kẻ xấu xa. Trong khoảnh khắc đó, những tức giận, ảm ức, không cam lòng tích lũy bao lâu đều bộc phát.

“Sao lại không phải?” Cô bật khóc, giận dữ quát Yến Thời, nói không ra hơi nhưng vô cùng tàn nhẫn, “Bà ấy đã bỏ rơi chúng ta! Là vì anh cả! Vì anh là

kẻ gốc nên bà ấy mới không cần anh, cũng không cần em! Tất cả là do anh hết!”

Cô hét khản cả giọng, nhưng gương mặt lại lạnh lẽo thấu xương.

Từ nhỏ cô đã xấu xa thế đấy, ngay cả chính cô cũng không phân biệt được rốt cuộc những lời độc địa ấy là để Yến Thời từ bỏ hy vọng với người mẹ không tồn tại kia hay chỉ đơn giản là để cô phát tiết hết những ám ức và oán hận của mình.

Không thể nào mà không ám ức cho được.

Ở trường, cô dốc sức học tập, tất cả các cuộc thi lớn nhỏ đều nằm trong nhóm ba người cao điểm nhất chỉ để nhận được một lời khen của ông Hạ. Ở nhà, cô luôn vui vẻ với tất cả mọi người, cố gắng làm họ vui chỉ để khi cô không có mặt, họ sẽ đối xử tử tế với ông anh gốc của cô.

Hạ Hiểu Đường có thể phát cáu với ông Hạ, có thể giận dỗi ông, còn cô thì không.

Cô phải nén giận, phải nuốt hờn tủi vào lòng, phải luôn tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt bố, như vậy mới có thể để cho ông Hạ nhìn hai anh em họ mà không nghĩ đến mẹ ruột của họ, để họ nhận được lời khen ngợi hiếm hoi.

Mười tuổi, nhẽ ra không nên có những băn khoăn và mệt mỏi như vậy.

Anh là anh em, đáng ra anh phải chia sẻ cùng em tất cả những điều đó. Nhưng vì sao anh lại là một đứa gốc? Tại sao anh không thể làm gì cho em, dù chỉ là một chút?

Sau đó, Hạ Thanh Thời hối hận. Những lời nói của cô khiến Yến Thời bị kích động, anh lén bỏ nhà đi vào một đêm mưa gió, lúc tìm được anh, anh bị sốt cao, tình trạng đã chuyển qua viêm phổi, rất nguy kịch.

Hạ Thanh Thời vô cùng hối hận. Cô hối hận vì mình đã nói những lời tàn nhẫn không nên nói với Yến Thời, cô không nên tự cho mình là đúng mà để anh biết sự thật phũ phàng. Anh là người anh sinh đôi của cô, là người thân thiết nhất của cô trên thế gian này. Trong khoảnh khắc suýt đánh mất anh, Hạ Thanh Thời mới hiểu chỉ cần anh sống bình an, còn cuộc đời này của anh cứ để cô gánh vác.

Anh muốn đợi mẹ về thì để anh đợi, cho dù đợi tới kiếp sau cũng không sao.

Về nhà, Thẩm Lộ Dao gọi Hạ Hiểu Đường lên phòng ngủ. Hạ Hiểu Đường đang giận mẹ mình, một phần là vì mẹ khinh thường bạn trai, một phần là vì mẹ nịnh bợ nhà chồng của Hạ Thanh Thời, điều đó khiến cô ta rất xấu hổ.

Thẩm Lộ Dao hiểu tính con gái nên nói: “Con biết là ngay từ đầu mẹ đã không đồng ý chuyện của con với Dịch Tiêu rồi mà.”

Hạ Hiểu Đường cười lạnh lùng: “Con và anh ấy yêu nhau rất lâu rồi, nếu thực sự phản đối thì sao trước kia mẹ không phản đối?”

Thẩm Lộ Dao nhìn con gái, ánh mắt đầy vẻ bất lực: “Có thể gả vào nhà họ Dịch, nhưng không được gả cho Dịch Tiêu. Trước kia mẹ đồng ý cho con hẹn hò cậu ta là vì mẹ hy vọng một ngày nào đó đầu óc của con được khai sáng, gần quan được hưởng lộc, nhưng theo mẹ thấy bây giờ thì con ngu dốt quá, hết thuốc chữa rồi.”

Hạ Hiểu Đường không phải là người nhạy cảm nhưng vẫn hiểu lời bóng gió của mẹ mình. Cô ta không thể nào tin nổi: “Gần quan được hưởng lộc... Mẹ vẫn muốn con dụ dỗ anh cả của Dịch Tiêu?”

Cô ta cười lạnh lùng: “Thảo nào năm ngoái, anh cả kết hôn, mẹ lập tức bảo con chia tay Dịch Tiêu...”

Thẩm Lộ Dao thừa nhận không chút xấu hổ: “Dịch Bàn có chỗ nào không xứng với con? Cậu ấy là cháu đích tôn nhà họ Dịch, sau này cả nhà họ Dịch sẽ thuộc về cậu ấy! Còn Dịch Tiêu thì sao? Con theo nó thì được cái gì? Theo nó rồi để sau này lấy mấy vạn tiền tiêu vặt? Hạ Hiểu Đường, con tỉnh lại cho mẹ! Con xem Hạ Thanh Thời cười ai kia! Từ nhỏ con đã thích ganh đua với nó lắm mà, bây giờ có giỏi thì thắng nó ở cửa này cho mẹ!”

“Đúng vậy, con không bằng chị ta đó!” Hạ Hiểu Đường lạnh lùng nói, “Vì con không biết giờ trò với đàn ông!”

“Con không biết? Vậy học cho biết!” Thẩm Lộ Dao nhìn con gái, thái độ của bà rất cứng rắn, hoàn toàn không phải là bà mẹ chiều chuộng con gái như thường ngày, “Từ nhỏ mẹ đã dạy con thế nào? Kết hôn là lần đầu thai thứ hai của phụ nữ, nhất là khi ngay lần đầu tiên con đã thua rồi. Chẳng lẽ hỏi nhỏ ba con không thích con hả? Nhưng tình thương của ông ấy bị con bào mòn cả rồi! Cho nên bây giờ dù ông ấy có thiên vị rõ rệt thì mẹ cũng không nói gì được. Bây giờ chẳng lẽ con muốn thua luôn Hạ Thanh Thời ở cả lần đầu thai thứ hai ư?”

Hôm nay con nhìn thấy nhà họ Hoắc chưa? Vòng tay của bà cụ là vòng phi thủy số lượng có hạn, lúc ăn cơm còn tặng sợi dây chuyền phi thủy cho Hạ Thanh Thời nữa! Mẹ đã nhìn thấy sợi dây chuyền đó ở buổi đấu giá rồi, tới hai mươi triệu đó!

Mẹ nói những điều này là vì ai? Còn không phải vì con à? Con tự nghĩ kỹ đi, nếu con cưới Dịch Tiêu, chờ khi bố cậu ta chết, anh của cậu ta dành hết tiền của thì sao? Bây giờ con không lo ăn không lo mặc, nhưng liệu có được thế cả đời không? Hai mươi năm sau, con nhìn lại con và Hạ Thanh Thời, con không thua nó cái gì cả, nhưng lúc đó nó ăn sung mặc sướng, nhà cao cửa rộng, còn con vẫn phải chịu khổ với tên luật sư nhỏ bé, rồi muốn cho con của con học trường tư cũng phải chạy vạy khắp nơi, có khi sau này con của con còn phải làm thuê cho con của nó nữa. Nếu con muốn sống như vậy thì cưới Dịch Tiêu đi, coi như hôm nay mẹ không nói gì hết!”

Sau khi rời khỏi phòng Joey, Hoắc tiên sinh về phòng ngủ thì nhìn thấy Hoắc phu nhân đang ngồi trước bàn trang điểm úm thừ sợi dây chuyện phi thúy.

Anh đi tới ôm cô từ phía sau, hôn lên vành tai cô, giọng nói trầm ấm êm ái: “Thích không?”

Tất nhiên là thích, nhưng mà...

Hạ Thanh Thời tháo sợi dây xuống, cất vào hộp trang sức, thờ dài, “Quý quá, em không dám đeo.”

Cô nói thật.

Thứ nhất là cô không có khí thế như bà ngoại để mang trang sức có giá tới mấy chục triệu; thứ hai là cư dân mạng tình mắt lắm, cô hoàn toàn tin rằng chỉ với sợi dây chuyện này, bọn họ sẽ đào được quan hệ của cô với Hoắc tiên sinh. Không chỉ là quan hệ vợ chồng, mà còn là... quan hệ anh em kế.

Tất nhiên Hạ Thanh Thời không ngại chuyện này, chỉ là chưa đến lúc để công khai.

Cắt sợi dây chuyện phi thúy xong, Hạ Thanh Thời xoay người lại, vừa ép vừa đẩy Hoắc tiên sinh ngã xuống giường.

Thật ra sức cô không lớn, nhưng hiếm khi cô nghịch ngợm nên Hoắc Đình Dịch cũng chiều theo cô, thuận thế ngã xuống giường, nhân tiện giờ tay kéo Hạ Thanh Thời nằm lên người mình.

“Đừng động tay động chân!” Hoắc phu nhân bò dậy khỏi người Hoắc tiên sinh, đồng thời đè tay lên lồng ngực anh, không cho anh lộn xộn, “Có chuyện muốn thăm vấn anh đây!”

Hoắc tiên sinh nằm trên giường ngẩng mặt lên, nghe cô nói vậy thì bật cười làm lồng ngực rung lên, “Hoắc phu nhân à, em thấy dùng tư thế này để thăm vấn thì có... thích hợp không?”

“Rất thích hợp!” Hoắc phu nhân hiếm khi muốn chơi đùa như bây giờ, cô cười lên người anh, thờ hồn hên, “Em còn muốn dùng tư thế này để thăm vấn anh nữa đó! Em hỏi anh, mã não bạc hà là cái gì?”

Suy cho cùng cũng không phải là người rành rẽ chuyện lừa người ta nên sau khi sừng sốt ba giây, Hoắc tiên sinh bật cười.

Thấy anh chưa đánh đã khai, Hoắc phu nhân cúi đầu cắn mạnh cằm anh, “Cố ý hù em nè!”

Hoắc tiên sinh khiêm tốn nói: “Tài nghệ không tinh, sau này còn phải học hỏi phu nhân.”

Không lâu sau, khi quan hệ hai người được công khai, trong một cuộc phỏng vấn, trước mặt khán giả cả nước, Hoắc phu nhân vô tình tiết lộ đến năm thứ sáu quen nhau, Hoắc tiên sinh mới biết ngày sinh nhật thật của cô làm vô số fans tức giận tra khảo: “Tại sao chồng lại cưới con người lừa dối như vậy? Mau tới cưới em đi, cưới em đi, cưới em đi!”

Tất nhiên Hoắc tiên sinh không trả lời.

Hoắc phu nhân đổi hình đại diện weibo bằng tám ảnh có ghi dòng chữ “Bồn cung chưa chết, các người cũng chỉ là phi tần thôi” để đáp lại cư dân mạng.

Cho đến khi có người đăng bài viết thức tỉnh người trong mộng: “Có lẽ mục đích chồng kết hôn với cô gái lừa đảo kia là để điều tra xem cô ta còn có bao nhiêu lời nói dối!”

Fans: “Đúng đúng! Chồng lại là của chúng ta rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit: Sa

Sáng hôm sau, Hạ Thanh Thời đến công ty để kiểm tra tiến độ tập luyện của Diệp Chân Chân. Quả nhiên như dự đoán, lúc cô đến phòng tập thể hình, Diệp Chân Chân đang nằm úp sấp trên quả bóng tập yoga như con chó chết, bên cạnh là huấn luyện viên Tony khom người tận lực khuyên bảo cô nâng.

Mặt Diệp Chân Chân như đưa đám, uể oải nói: “Anh nhiệt tình thế làm gì? Anh mắt nhắm mắt mở cho tôi qua tuần này cũng được mà! Đâu phải là không trả tiền cho anh, tại sao cứ ép tôi chết thế này?”

Tony đang định trả lời thì nhìn thấy một bóng người. Anh ta sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, nuốt lời sắp nói vào, thay vào đó là lời biện minh: “Cô Diệp, cô có thể không tôn trọng tôi nhưng phải nghề nghiệp của tôi, tôi tới đây để giúp cô giảm năm ký thì chắc chắn không thể thiếu một gam.”

Thấy không thể thương lượng, Diệp Chân Chân hét: “Tony Trần! Anh quả là tay sai của Hạ Thanh Thời!”

Đang sau Diệp Chân Chân vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc, sau đó là tiếng ho nhẹ. Không hiểu sao tiếng ho này quen quen, Diệp Chân Chân hốt hoảng quay đầu lại. . .

Tôi rồi. Diệp Chân Chân tro mắt nhìn nữ Diêm La đứng phía sau mình, cười lạnh lẽo nói: “Tony thu phí theo số cân của cậu, nếu cậu giảm đủ năm ký thì anh ta mới lấy được tiền.”

Khóa tập của Tony rất tốt, chỉ cần tập một khóa là đã thấy hiệu quả rõ rệt, vì thế anh ta rất nổi tiếng trong giới này. mấy năm gần đây, các diễn viên nổi tiếng đều muốn anh ta hướng dẫn riêng, nên chi phí nướn anh ta rất cao.

Để thử vai trong phim của Thụ Thành, Hạ Thanh Thời gần như đã róc thịt ra, còn chưa kịp báo cáo với ông chủ mà đã chấp nhận trả gấp đôi số tiền để giành được Tony từ chỗ khác.

Nếu Diệp Chân Chân giảm được năm ký, Tony sẽ lấy được số tiền đó, còn nếu cô nàng không giảm được năm ký mà chỉ giảm được bốn ký rưỡi thôi thì Hạ Thanh Thời sẽ không đưa cho anh ta nửa xu.

Nghe được sự thật tàn nhẫn đó, Diệp Chân Chân lại than khóc, cô nàng trượt khỏi quả bóng tập, ngồi xuống sàn nhà, ôm đầu, trông vô cùng đau khổ, “Tớ như bây giờ có lỗi có lỗi rất đẹp mà! Tớ không muốn giảm cân!”

Hạ Thanh Thời xoa huyệt thái dương, thực sự bất lực. Có cần phải kể ra mấy bình luận ác ý trên mạng dành cho diễn viên hơi mũm mĩm một tí không?

Diệp Chân Chân không tính là nữ diễn viên quá nổi tiếng, cùng lắm cô nàng cũng chỉ được xem là ngôi sao hạng B thôi, ấy thế mà cho dù cô nàng chỉ đóng phim thần tượng dài năm, sáu mươi tập vớ vớ vẫn nhưng cũng có người chi số tiền lớn để mời cô nàng tham gia sự kiện. Nếu không cần cố gắng mà cũng có được cả tiền của tiếng thì việc gì phải tranh võ đầu cái danh “Thụ nữ lang” với người khác? Huống chi đạo diễn Thụ Thành nổi tiếng là khát khe?

Thôi thôi thôi, từ lâu Hạ Thanh Thời đã hết sức dễ dãi với cô nàng Diệp Chân Chân không có chí tiến thủ rồi.

Nhưng nhiệm vụ của quản lý là mở ra con đường tốt nhất cho nghệ sĩ của mình, nghệ sĩ không nghĩ ra thì quản lý phải khơi thông cho họ, nghệ sĩ không nhìn thấy thì quản lý phải giúp họ nhìn rõ. Cô nhìn Diệp Chân Chân, cảnh cáo: “Tớ đã nói rồi, đây là cơ hội ngàn năm có một, nhân vật này có ngoại hình rất thích hợp với cậu, cũng thích hợp với Tống Diệc và Thích Nhã, nhưng cậu có ưu thế hơn hai cô ấy là đã biết sự thật, tại sao lại không lợi dụng cho tốt?”

Gương mặt không chút biểu cảm của Hạ Thanh Thời khi dạy dỗ người khác rất đáng sợ, thảo nào nhân viên trong công ty cứ lên gọi cô là “nữ Diêm La”.

Nữ Diêm La vẫn nói không ngừng, khi nói câu cuối, giọng cô nghe rất hùng hồn: “Nếu cậu muốn đóng mấy vai ngây thơ ngốc nghếch trong phim thần tượng thì đến năm ba mươi cũng chỉ mãi là diễn viên phụ thôi, cậu xem muốn làm sao thì làm!”

Nói xong, cô giẫm mạnh giày cao gót bỏ đi.

Ra khỏi trung tâm tập thể hình, Hạ Thanh Thời không kịp thở mà chạy ngay đến phòng làm việc của Katie.

Katie là tổng quản lý của các quản lý trong công ty, hoạt động lâu trong ngành, khá có máu mặt.

Hạ Thanh Thời không có cửa để đi gặp đạo diễn lớn như Thụ Thành, nhưng quan hệ giữa Katie và Thụ Thành không phải là bình thường, vì vậy xem như chị ấy cho Hạ Thanh Thời thiếu nợ một lần mà tự mình đứng ra giới thiệu cho cô.

Lúc Hạ Thanh Thời đến, Katie vừa ra khỏi phòng họp, nhìn thấy cô, chị vỗ vai cô, “Vào phòng làm việc của chị rồi nói.”

Katie mệt mỏi ngồi xuống ghế, xoay bả vai nhức mỏi, tiếng khớp xương vang lên rôm rốp.

Giọng chị mệt mỏi: “Đúng là Thụ Thành đang chọn lại nữ chính phim *Lệnh nguyệt*, ông ấy gặp rất nhiều người mới nhưng đều không hài lòng. Chị nghĩ có lẽ khoảng nửa tháng nữa, ông ấy sẽ bắt đầu công khai thử vai. Để Diệp Chân Chân đi thử vai sớm không hay lắm. . . Em cũng biết là có một bộ phim của Thụ Thành, tất cả diễn viên của đoàn phim đều đã gia nhập, phim cũng quay được một nửa rồi, nhưng kết quả lại xuất hiện nữ diễn viên thích hợp với vai chính, thế là ông ấy đổi nữ chính, cho quay lại từ đầu. . . Em định để Diệp Chân Chân làm người lót đường hay người thăm dò?”

Hạ Thanh Thời hiểu ý Katie, Thụ Thành rất nghiêm khắc, thậm chí là hà khắc với tác phẩm của mình, tám năm trước ông ấy làm bộ phim *Tiêu Diệp*, và nhờ chính bộ phim này mà một Hoắc Tông Hi còn đang lẩn lộn ở dòng phim thần tượng nhận được tám giải thưởng *Nữ diễn viên xuất sắc nhất*, một đêm thành huyền thoại.

Tóm lại, chưa đến giây phút cuối cùng, Thụ Thành vẫn sẽ có khả năng đổi diễn viên, dưới góc nhìn của Katie, để Diệp Chân Chân đi thử vai sớm không phải là việc sáng suốt. Nhưng Hạ Thanh Thời có ý kiến của riêng mình, vì vậy Katie không khuyên nhiều nữa mà nói: “Chị đã hẹn với Thụ Thành vào lúc hai giờ chiều ngày 21, các em qua đó trước hai ngày, bên đó sẽ có người sắp xếp chỗ ở cho các em.”

“Cảm ơn chị.” Hạ Thanh Thời thật lòng cảm ơn chị ấy, đừng nói là showbiz, cho dù là những ngành nghề bình thường thì việc lãnh đạo tình nguyện tận tâm tận lực giúp đỡ cấp dưới cũng được xếp vào nhóm động vật quý hiếm.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của hai người đồng thời vang lên tiếng thông báo, hai người nhìn nhau, sau đó cầm điện thoại lên.

Sáng sớm, mọi người mới đi làm thì đã nhận được tin tức chấn động do các bạn phóng viên cần cù tung ra.

“Ảnh hậu Hoắc Tông Hi hẹn hò cùng nam diễn viên ít tên tuổi!”

Hai người tặc lưỡi lắc đầu, tiêu đề này gây tổn thương quá.

Nam chính trong scandal bằng tuổi với Hoắc Tông Hi, hai người đều là sinh viên khóa 02 Học viện Điện ảnh. Khác với con đường sự nghiệp bằng phẳng đầy hào quang của Hoắc Tông Hi, anh ta đã lăn lộn trong showbiz hơn mười năm nhưng chỉ luẩn quẩn với mấy vai siêu phụ, đóng nhiều nhất là kiểu vai người chồng vô dụng khiến vợ bị mẹ chồng ức hiếp.

Trong bức ảnh thì hai người đang đi vào nhà nam diễn viên, hiển nhiên không phải mối quan hệ bình thường.

Phóng viên thực sự đã tung quả bom nặng ký, vì trước đó, không ai từng nghĩ đến việc hai người họ yêu nhau.

Katie nheo mắt nhìn điện thoại, sau đó ném nó lên bàn, cười nói: “Hồi Tinh làm.”

Điều này khiến Hạ Thanh Thời bất ngờ.

Katie đã lăn lộn trong giới giải trí mười mấy năm nên biết rõ các phương thức chiêu trò. Hoắc Tông Hi đang muốn kết thúc hợp đồng với công ty quản lý của mình, nếu cô ấy quyết làm tới cùng thì công ty tung ra một vài scandal để uy hiếp cũng là chuyện thường tình. Vì thế, rất hiếm trường hợp mâu thuẫn gay gắt đến mức cá chết lưới rách. Hơn nữa bên dưới bài viết này, đa số là bình luận chúc mừng, fans của Hoắc Tông Hi không những không chê chàng trai mà còn tỏ ra rất vui mừng.

Tất nhiên là Hạ Thanh Thời không cảm thấy mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

Hồi Tinh tung tin đã xảy ra vào nửa năm trước chắc chắn không phải để khán giả chúc phúc cho diễn viên của mình. Hạ Thanh Thời đoán kể tiếp họ sẽ ném thêm một quả bom.

Hạ Thanh Thời luôn theo dõi tin tức này, ngay cả chính cô cũng không hiểu lý do mình lại làm vậy vì dù sao đi nữa, tin này cũng chẳng là gì so với việc Hoắc Tông Hi giải nghệ.

Mặc dù bộ phim điện ảnh *Lệnh Nguyệt* phải chọn lại nữ chính đã phản nào chứng minh Hoắc Tông Hi sẽ giải nghệ nhưng Hạ Thanh Thời vẫn không tin lắm, một Hoắc Tông Hi dám đóng cảnh cháy nổ mà không cần diễn viên đóng thế, một Hoắc Tông Hi dám ở ẩn hai năm chỉ để chọn kịch bản phù hợp trong lúc nổi tiếng nhất sẽ không giải nghệ khi đang ở giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp.

Buổi chiều, sau khi bàn chuyện với nhà sản xuất, cô nhận được điện thoại của Hoắc Đình Dịch.

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nam trầm rất êm tai: “Hôm nay có tan làm đúng giờ không?”

Hạ Thanh Thời đang ở bên ngoài, lúc này đã năm giờ rưỡi nên cô không có ý định về lại công ty, liền nói: “Có. Anh thì sao?”

“Em đang ở đâu?” Đi cùng với lời nói của Hoắc Đình Dịch là tiếng lật giấy loạt xoạt, “Anh bảo tài xế đến đón em qua công ty.”

Cô đang ở gần tòa nhà làm việc của tập đoàn PR nên không cần xe tới đón mà tự bắt xe qua đó.

Hoắc Đình Dịch rất bận, anh chỉ mới tiếp nhận toàn bộ gia nghiệp vào nửa năm trước, chẳng những không được chú bác giúp đỡ mà còn có mấy lão già cổ đông chỉ chờ ăn tươi nuốt sống anh, thế nên anh cực kỳ vất vả.

Lúc Hạ Thanh Thời được Rebecca đưa vào phòng, Hoắc tiên sinh đang họp qua video.

Rebecca định đi ra ngoài thì bỗng nhiên Hoắc Đình Dịch lại gọi, “Rebecca.”

Nửa thân người của Rebecca đã ra khỏi cửa bước phải dừng lại, xoay người, “Anh Hoắc.”

Hoắc Đình Dịch thu tầm mắt về, lại tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, cúi đầu nói, “Khóa cửa lại.”

Rebecca đã đi theo ông Hoắc nhiều năm, bây giờ lại tiếp tục làm việc cho anh Hoắc, cô ấy còn là trợ lý nữ duy nhất trong ba trợ lý của anh, bây giờ... Quan hệ của hai người khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Mọi người đều đang âm thầm phỏng đoán quan hệ giữa sếp và Rebecca thì bỗng nhiên màn hình của sếp... đen thui...

Phó giám đốc Trương đang báo cáo thì nghệt ra, nhất thời cảm thấy rất đắn đo, không biết mình có nên báo cáo tiếp hay không.

Anh ta dừng lại khoảng nửa phút, cho đến khi tiếng của ông chủ lại vang lên lần nữa: “Tiếp tục đi.”

Thì ra vẫn còn họp... Phó giám đốc Trương sức tỉnh, tiếp tục báo cáo.

Hạ Thanh Thời cuộn vào lòng người đàn ông, nhìn camera trên máy tính đã bị che lại thì cười mấy tiếng rồi nhắm mắt một cách biếng nhác. Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng nghỉ, vì sợ cô khó chịu nên ai đó đã thay quần áo cho cô bằng cái váy ngủ nhẹ, dưới giường đặt một đôi dép kiêu nữ.

Hạ Thanh Thời vén chăn xuống giường, lúc đi ra ngoài, Hoắc Đình Dịch vẫn còn đang họp qua video.

Nghe tiếng bước chân của cô, anh giảm âm lượng máy tính xuống, hỏi nhỏ: “Đánh thức em hả?”

“Không có.” Hạ Thanh Thời đi tới, dựa cả người vào anh, hai tay ôm sát cổ anh, nói rất nhỏ, “Đói quá nên tỉnh!”

Hoắc tiên sinh bật cười, vừa ôm eo cô vừa nói: “Xong ngay đây.”

Đúng là cuộc họp sắp kết thúc, hơn một phút sau, Hoắc Đình Dịch nói: “Hôm nay đến đây thôi, mọi người vất vả rồi.”

Nói xong lập tức tắt video.

Không còn video nữa, Hoắc phu nhân lập tức hiện nguyên hình, hung dữ nói: “Anh giỏi lắm, gọi em tới đây là để tăng ca cùng anh đúng không?”

Hoắc tiên sinh đánh trống lảng: “Ăn cơm thôi.”

Rebecca đã mua thức ăn và đặt trên cái bàn nhỏ ở gần đó, vẫn còn chưa mở bao bì.

Hoắc phu nhân ngẫm nghĩ: “Hình như Rebecca không thích em cho lắm...”

Hoắc tiên sinh bảo Rebecca xử lý mấy tin đồn của cô, không biết cô nàng xử lý thế nào mà ai cũng tin thật!

Hoắc tiên sinh nhướn mày, “Cô ấy tỏ thái độ với em?”

“Không có.” Sợ người khác gặp nạn chỉ vì một câu nói băng quơ của mình, Hạ Thanh Thời vội vàng giải thích, “Ngày ngày anh đều cho người ta xem mặt tôi của em thì sao mà người ta có ấn tượng tốt với em được?”

“Ừ.” Hoắc tiên sinh ngoan ngoãn hòa theo cô, “Vậy sau này anh sẽ cố để mình liên quan tới chuyện của em.”

Cái con người này! Hạ Thanh Thời tức giận thở hắt hắt trừng anh. Trừng xong, cô nhớ tới chuyện chính.

“Em nghe nói nhà anh có quan hệ rất tốt với một nhà họ Dung ở Thượng Hải?”

Hoắc Đình Dịch nhíu mày, “Dung Vũ?”

Hạ Thanh Thời vội vàng gạt đầu, “Quan hệ của anh ta và vợ thế nào? Hoắc Tông Hi là tình nhân của anh ta thật hả? Bây giờ bọn họ đang xảy ra mâu thuẫn?”

Hoắc Đình Dịch thu tầm mắt, không nói gì.

Hạ Thanh Thời sức nhớ ra xưa nay Hoắc tiên sinh không đàm tiếu chuyện của người khác, muốn anh nói thực sự còn khó hơn lên trời.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoắc phu nhân đành tung chiêu cuối cùng. Cô áp sát vào người anh, môi son hé mở, hơi thở tựa làn: “Nếu anh nói cho em biết, em sẽ giúp anh...”

Môi cô càng lúc càng kề sát tai người anh, sau đó mấy chữ cuối biến mất giữa môi hai người...

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mặt Hạ Thanh Thời ửng hồng, yếu ớt ngã xuống sofa, trông đáng vẻ rất đáng thương, tựa như con cá thỏ hồn hèn vì bị mắc cạn trên sa mạc.

Hoắc Đình Dịch tiến lại gần thân mật hôn lên chóp mũi cô, “Đậy ăn nào, ăn xong anh bế em đi tắm.”

Thất lung và hai chân cô mỗi rã rệt, cả người cũng mềm nhũn nhưng vẫn gượng tay nắm anh một cái, “Anh tránh ra.”

Cúi đầu nhẹ hều, hơn nữa vì mới khóc xong nên giọng cô hơi nghẹn ngào, khàn khàn khiến Hoắc Đình Dịch rất hưởng thụ.

Sức cô không lớn, quả đầu rơi lên người nhẹ tựa bông, Hoắc Đình Dịch để cô đánh thêm vài cái rồi mới cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. Đáng vẻ lúc này của cô hết như con mèo đang giương nanh múa vuốt nhưng lại dễ thương hơn bình thường rất nhiều.

Hoắc Đình Dịch dứt cho cô ăn lưng lưng bụng rồi bế cô vào phòng tắm trong phòng nghỉ.

Trong phòng tắm, hơi nước lượn lờ, nước ấm đã được xả đầy vào bồn.

Hoắc Đình Dịch đặt cô gái trong lòng mình vào bồn tắm rồi cũng bước vào.

Được ngâm nước ấm, Hạ Thanh Thời như được sống lại. Nhớ tới chuyện chính, cô lập tức đẩy Hoắc Đình Dịch ra phía sau rồi gục lên ngực anh, “Mau nói cho em biết đi, rốt cuộc quan hệ giữa Hoắc Tông Hi và Dung Vũ là gì? Thực sự cô ấy là tình nhân mà anh ta bao nuôi à?”

Hoắc Đình Dịch cười, không nói gì.

Đợi khoảng nửa phút mà vẫn không nghe ai đó trả lời, Hạ Thanh Thời hung dữ nói: “Giỏi lắm, anh muốn nuốt lời!”

Hoắc tiên sinh tỏ ra hết sức vô tội: “Anh nuốt lời cái gì cơ?”

Tuy rất ngượng nhưng Hoắc phu nhân vẫn mạnh miệng: “Anh đã đồng ý rồi! Em giúp anh... anh sẽ nói cho em biết!”

“Hừm?” Hoắc tiên sinh nhướn mày, như cười như không, “Ai giúp ai?”

Cánh tay anh đang ôm eo cô siết chặt khiến cô áp sát gần anh hơn, hai người dính chặt vào nhau, gần tới mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau, giọng anh khàn khàn: “Nhóc lừa đảo, rõ ràng là anh giúp em.”

Thấy làm nũng hay uy hiếp đều không được, Hoắc phu nhân tức giận chết, thực sự rất muốn gào thét! Cô giận dữ cắn lên vai anh.

“Hừm...” Hoắc Đình Dịch hít vào một hơi, “Trước giờ anh không biết em tuổi chó đó, không lẽ đến cả năm sinh mà em cũng lừa anh?”

Câu nói của anh đã thành công đánh bại Hạ Thanh Thời, cô bật cười.

Thấy cuối cùng cô cũng cười, Hoắc Đình cốc nhẹ đầu cô, “Muốn làm gì? Chuyện của người ta, em quan tâm làm gì?”

“Có phải em nhiều chuyện đâu.” Hạ Thanh Thời không lộn xộn nữa mà ngoan ngoãn nằm trên ngực anh, “Là người cùng ngành, nếu biết rõ chuyện thì sẽ có lợi.”

Biết Hoắc tiên sinh chưa bao giờ bàn tán sau lưng người ta, Hoắc phu nhân hết cách, đành phải nghĩ ra biện pháp ven cả đôi đường.

“Anh không nói thì em nói.” Cô ngẩng đầu, nhìn anh bằng đôi mắt sáng tựa sao, “Nếu em nói sai thì anh phải nói cho em biết, chứ đừng để em vô duyên vô cớ nghĩ xấu cho người ta.”

Hoắc tiên sinh thờ dài.

Thấy anh không lên tiếng phản đối, Hạ Thanh Thời biết anh đã đồng ý nên lập tức nói: “Quan hệ giữa Dung Vũ và Hoắc Tông Hi không phải là bạn bè hay ông chủ – nhân viên mà là quan hệ nam nữ.”

Hoắc Đình Dịch không nói gì.

Hoắc Tông Hi hoạt động mười lăm năm luôn xuôi chèo mát mái, chưa bao giờ có scandal tình ái, mãi cho đến bây giờ khi cô ấy muốn chấm dứt hợp đồng với Hối Tinh thì mới bị tung tãi ảnh đi cùng đàn ông được chụp vào nửa năm trước.

Suy nghĩ một chút, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Quan hệ của họ đã kéo dài nhiều năm... cho đến gần đây mới kết thúc.”

Hoắc Đình Dịch cắt ngang lời cô: “Anh không biết.”

Hạ Thanh Thời nhướn mày: “Không biết họ đã kết thúc hay chưa?”

Hoắc Đình Dịch lại im lặng.

Nghĩ đến ngày gặp Hoắc Tông Hi ở nhà hàng, trừ cô ấy ra, cô còn gặp cả vợ của Dung Vũ là Khang Hân Nhi, kỳ lạ là có vẻ như hôm đó tâm trạng của

Hoắc Tông Hi rất tốt.

Hạ Thanh Thời nhú mảy suy nghĩ, sau đó hỏi: “Dung Vũ và vợ anh ta... là ông ăn chả bà ăn nem?”

Hoắc Đình Dịch trả lời cô, “Đó là chuyện vợ chồng nhà người ta, anh không biết.”

Tuy anh nói thế nhưng Hạ Thanh Thời hiểu rõ mấy câu ám cô chiêu khi đến tuổi thì mặc kệ có thích hay không, họ đều sẽ được gia đình an bài cho một đối tượng môn đăng hộ đối để kết hôn. Nếu thích thì ai cũng sẽ vui vẻ, còn nhờ không thích thì tất nhiên các cô thiên kim tiểu thư sẽ không chịu ở nhà chờ trở thành bà cô già, những cuộc hôn nhân như thế thì đa phần đều biến thành ông ăn chả bà ăn nem.

Nghĩ đến mấy thiếu gia nhà giàu ăn tạp, mặc dù đã kết hôn nhưng vẫn lang chạ khắp nơi thì trong lòng Hoắc phu nhân dâng lên cảm giác nguy cơ lạ lùng.

“Sau này ít đàn đúm với mấy kẻ đó cho em!”

Hoắc tiên sinh tỏ ra hết sức vô tội, “Anh có làm gì đâu...”

Chỉ trong giây lát, hơi thở của anh trở nên hỗn loạn, giọng nói không còn bình thản nữa: “Tay em... đừng nắm chặt quá!”

Không ngờ tiểu hồ ly còn nắm chặt hơn, đôi mắt cô long lanh nước, quỳn rũ khó nói thành lời. Có điều cái miệng của Hoắc phu nhân vẫn không chịu buông tha anh: “Nếu anh dám có suy nghĩ lung tung thì xem em thu thập anh...”

Còn chưa dứt câu, lời uy hiếp của Hoắc phu nhân đã nhanh chóng biến mất.

Cuối cùng, cô lại là người bị thu thập.

Có lẽ là vì bị chọc cho xù lông nên Hoắc tiên sinh ra tay khá tàn nhẫn, lúc được bế ra khỏi phòng tắm, Hạ Thanh Thời nhìn thấy phòng tắm rất bừa bộn, dưới sàn nước chảy lênh láng, áo choàng tắm và khăn tắm bị ném đầy đất.

Hoang đường, quá hoang đường.

Chờ khi được đặt lên giường trong phòng nghỉ, Hoắc phu nhân thấy hơi lo lo: “Đừng nói là anh sẽ để Rebecca dọn phòng tắm nhé?”

Nếu thật thì có lẽ cô ấy sẽ có thêm một ấn tượng với cô mang tên “dụ dỗ quân chủ”.

Hoắc Đình Dịch sấy tóc cho cô, “Có nhân viên vệ sinh.”

Tiếng máy sấy vang lên vù vù, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi mà Hạ Thanh Thời bị anh làm tới hai lần nên bây giờ cô mệt vô cùng, theo hơi ẩm ướt qua, cô tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi.

Lúc sắp ngủ say, điện thoại đặt ở đầu giường bỗng reo chuông. Cô nhìn màn hình, là một dãy số lạ. Sau vài giây suy nghĩ, cô quyết định nghe máy. Không ngờ người ở đầu bên kia điện thoại là Hoắc Tông Hi. Vừa nói xấu người ta sau lưng thì người ta lại lập tức tìm mình khiến Hạ Thanh Thời hơi chột dạ.

Giọng nói của Hoắc Tông Hi vẫn nhẹ nhàng như trước: “Thanh Thời, tôi xin lỗi vì đã gọi vào giờ này, không làm phiền cô chứ?”

Hạ Thanh Thời tỏ ra thân thiện, mặc dù chỉ mới gặp nhau hai lần nhưng cô cũng thân thiết gọi đối phương là “Tông Hi”, rồi lại hỏi tình hình dạo này của cô ấy.

Hoắc Tông Hi tìm Hạ Thanh Thời là vì có việc nhờ giúp đỡ.

Hoa Thần có vài tờ báo giải trí, mà đã là báo giải trí thì tất nhiên là có rất nhiều phóng viên. Phóng viên là nói cho dễ nghe vậy thôi, chứ phải gọi là chó săn mới đúng.

Hoắc Tông Hi cũng biết chuyện tung ảnh lần này là do công ty quản lý của mình làm. Đơn giản vì cho dù bọn chó săn rất muốn tung ảnh của cô ấy thì hơn phân nửa là không dám, còn Hối Tinh là công ty quản lý của cô, hơn mười lăm năm qua cô chưa từng đổi chủ, tất cả mọi việc lớn nhỏ đều do một tay Hối Tinh xử lý. Hối Tinh hiểu rõ cô ấy như lòng bàn tay cho nên mới tung ảnh của cô ấy với mối tình đầu.

Nghe đến đó, Hạ Thanh Thời cực kỳ ngạc nhiên, Lê Khôn là mối tình đầu của Hoắc Tông Hi? Nhưng khi nghĩ kỹ lại thì thấy điều này cũng bình thường thôi. Hai người là bạn học, lúc mới tốt nghiệp thì cũng coi như có điểm xuất phát ngang nhau, khi đó có ai mà ngờ một người chỉ lún quẩn với những vai phụ, còn một người thì càng bay càng cao, trở thành diễn viên nổi tiếng quốc tế.

Hoắc Tông Hi cười đầy bất lực: “Hôm đó là sinh nhật anh ấy nên cả đám bạn học cùng tổ chức sinh nhật cho anh ấy... Tôi uống rượu, anh ấy đưa tôi về nhà, phóng viên theo dõi chúng tôi suốt cả quãng đường nhưng lại chỉ đăng tẩm hình đó thôi.”

Hạ Thanh Thời không hỏi hôm đó gồm có những ai tham gia. Một khi chuyện rồi lên, mấy người bạn học đó vẫn không ra mặt giải thích thì có nghĩa là họ vẫn còn đang hoạt động trong làng giải trí, hơn nữa sự nghiệp cũng không quá thành công nên sẽ kiêng kỵ Hối Tinh, không muốn lên tiếng, lựa chọn làm người ngoài cuộc.

Hoắc Tông Hi nói tiếp: “Hôm đó có hai tòa soạn chụp hình tôi, một trong số đó là phóng viên của *Tuần san Cây Quýt*.”

Cả hai tòa soạn này đều có toàn bộ quá trình nhưng nửa năm trước đã bị bộ phận PR của Hối Tinh đề xuống, hiện tại muốn làm sáng tỏ chuyện này thì phải xin được đoạn clip ghi lại toàn bộ quá trình. Hoắc Tông Hi tìm Hạ Thanh Thời là muốn nhờ cô giúp cô ấy được gặp ông chủ của Hoa Thần.

Hạ Thanh Thời suy nghĩ ra đủ loại tình huống, cuối cùng quyết định rất nhanh: “Tám giờ sáng mai, chúng ta gặp nhau trước đã.”

Trên đường về, Hạ Thanh Thời luôn nghĩ về chuyện đó. Cô nghĩ rất lâu, quay đầu nhìn Hoắc tiên sinh đang chăm chú lái xe, hỏi: “Dung Vũ không kết hôn cùng cô ấy... là vì không thể hoặc không muốn, tóm lại là Dung Vũ sẽ không kết hôn cùng cô ấy, đúng không?”

“Vẫn chưa xong à?” Hoắc Đình Dịch liếc cô, “Chuyện này chấm dứt ở đây thôi.”

Thái độ của Hoắc tiên sinh rất rõ ràng, cho dù là cô đoán đúng hay sai thì anh cũng không nói gì thêm nữa.

Hạ Thanh Thời uể oải dựa vào lưng ghế.

Cô còn tưởng có gì đặc biệt, hóa ra Hoắc Tông Hi cũng chỉ như bao nữ diễn viên khác trong giới giải trí, còn trẻ thì làm bồ nhí cho mấy đại gia, khi làm kẻ thứ ba suốt mười lăm năm mà không thấy khả năng được làm vợ chính thức nên mới quay sang săn đón bạn trai cũ.

Lúc họ về tới nhà đã gần mười giờ tối. Không ngờ Joey vẫn còn thức, nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, cậu liền chạy chân trần ra khỏi phòng ngủ.

“Sao còn chưa ngủ?” Hoắc Đình Dịch cúi người xuống nói chuyện cùng cậu bé, “Hôm nay chơi cùng Tiểu Diệp Tử và Sâu Sâu có vui không?”

Sợ để cậu nhóc ở nhà một mình sẽ làm bệnh tình càng thêm nghiêm trọng nên ban ngày, Hoắc Đình Dịch sẽ bảo tài xế đưa cậu bé đến nhà bà ngoại để chơi cùng Tiểu Diệp Tử.

Bà cụ không hề thấy khó chịu, dù sao ông Hoắc và con gái của cụ đã ly hôn hơn hai mươi năm rồi, lại là đứa con rể cũ không thể tốt hơn, thêm nữa cậu nhóc chỉ là một đứa trẻ, không cha không mẹ, đáng thương vô cùng, người già cũng thích náo nhiệt, trong nhà có thêm một đứa bé thì càng vui.

Có điều Joey vẫn không nói gì, cho dù là lúc chơi cùng bạn bè đồng trang lứa như Sâu Sâu và Tiểu Diệp Tử.

Bà cụ rất lo lắng nhưng cũng không biết làm sao, Hoắc Đình Dịch an ủi cụ, cứ để từ từ, có lẽ chờ cậu bé lớn hơn một chút thì tình hình sẽ tốt hơn.

Bây giờ, cậu bé cũng không trả lời câu hỏi của Hoắc Đình Dịch mà chỉ gật đầu, sau đó giương mắt rụt rè nhìn Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời không đi lên lầu mà nhìn lại cậu.

Joey đứng im một lát, sau đó đột nhiên xoay người, chạy về phòng mình.

Hoắc Đình Dịch và Hạ Thanh Thời nhìn nhau, không hiểu ra làm sao.

Ngay sau đó, cậu nhóc lại chạy ra, trong tay cầm một nhánh hoa cúc héo rũ. Cậu bé cúi đầu, trông bộ dáng rất thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thấy cậu như vậy, Hoắc Đình Dịch cũng hiểu ra phần nào, anh cười nói: “Hoa này là Joey muốn tặng cho chị hả?”

Joey hạ cánh tay nắm chặt cành hoa cúc xuống, mặt càng lúc càng đỏ, cậu im thinh thích hồi lâu mới rặn ra được hai chữ: “Không có...”

Hoắc Đình Dịch không biết chuyện của hai chị em nên không hiểu gì cả. Nhưng Hạ Thanh Thời hiểu, ý của cậu bé là không có mã bạc hà nên cậu chỉ có thể hái hoa cúc.

Nhất thời, tâm trạng của cô rất phức tạp, cô do dự vài giây, cuối cùng tiến lên phía trước, ngồi xuống trước mặt cậu.

“Chị cũng thích hoa này.” Hạ Thanh Thời nhận lấy cành hoa cúc từ tay cậu, “Có điều...” Sau vài giây đắn đo, cô nói tiếp: “Sau này đừng hái cho chị nữa.”

Hôm sau, Hạ Thanh Thời tới gặp Hoắc Tông Hi đứng giờ.

Hoắc Tông Hi đã đến trước, cô ấy đeo kính râm và đội mũ ngồi ở một góc uống cà phê, giờ phút này, cô ấy không điềm đạm như hình ảnh thường thấy trên báo chí nữa mà trông khá thấp thòm. Vừa thấy Hạ Thanh Thời, cô ấy liền nói: “Cô Hạ, có thể sắp xếp cho tôi gặp tổng giám đốc Hoa được không?”

Hạ Thanh Thời sững sốt, bụng ly cà phê lên hóp một ngum.

Thấy thái độ của cô, đối phương càng thêm lo lắng.

Hoắc Tông Hi cười gượng gạo: “Tôi xin lỗi, tôi sốt ruột quá.”

“Không sao.” Hạ Thanh Thời cười, “Thật ra trước kia cũng có tình huống thế này, nhưng là người quản lý ra mặt, còn nghệ sĩ thì... Tôi nghĩ chắc hẳn chưa bao giờ có nghệ sĩ nào tự nói về chuyện này chứ đừng nói chỉ đến cô Hoắc đây.”

Hoắc Tông Hi muốn rời khỏi với Hối Tinh thì chắc là cũng từ bỏ luôn người quản lý, trợ lý và ekip đã theo cô ấy từ trước đến giờ.

Hạ Thanh Thời ngẫm nghĩ trong chốc lát, sau đó nói: “Cô Hoắc chưa từng xử lý những chuyện này nên chắc không hiểu rõ, về cơ bản thì không cần làm phiền tới tổng giám đốc Hoa mà chỉ cần tôi đi nói với tổng biên tập tòa soạn là được.”

Hoắc Tông Hi mừng ra mặt, cô ấy thở phào nhẹ nhõm, “Thanh Thời, cảm ơn cô nhiều lắm! Có điều phải làm nhanh một chút, nếu không...”

“Nếu không cái gì?” Hạ Thanh Thời cắt ngang lời cô ấy, nụ cười mỉa mai hiện lên trong ánh mắt, “Nếu không thì tin Lê Khôn đã kết hôn, thậm chí vợ anh ta còn đang mang thai sẽ bị phóng viên phanh phui đúng không?”

Hoắc Tông Hi ngạc nhiên nhìn cô: “Thanh Thời...”

Cuối cùng, cô ấy cười khỏ: “Hình như cô hiểu lầm tôi rồi.”

Hạ Thanh Thời nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, dung nhan sắc sảo, đường nét hoàn hảo, năm tháng không để lại dấu vết gì trên gương mặt của cô ấy, nhưng khi nhìn vào đôi mắt của cô ấy, người ta sẽ biết cô ấy đã từng trải qua rất nhiều chuyện.

Từ lần gặp trước, Hạ Thanh Thời rất có cảm tình với cô ấy, nhưng không ngờ cô gái ấy cũng như bao người đàn bà vô đạo đức tầm thường khác, sau khi phá vỡ một gia đình thì lại đi phá vỡ một gia đình khác.

Hoắc Tông Hi cười khỏ, nói: “Tôi và Lê Khôn không có gì cả. Chuyện của chúng tôi trước đây... vợ anh ấy cũng biết.”

Cô ấy thở dài, “Cô ấy đang mang thai, hơn sáu tháng rồi... Tôi không muốn cô ấy đọc được những tin tức này, cũng không muốn phóng viên đào bới đời tư của họ.”

Hạ Thanh Thời không nói gì. Cô biết, trong công việc, nhất là trong làng giải trí, không phải lúc nào cũng nên dùng đạo đức để phán xét. Ví dụ như đi làm ở văn phòng, biết đồng nghiệp ngoại tình thì cũng không ai chạy đến trước mặt người đó mắng họ là đồ cặn bã, hướng chỉ giới hạn đạo đức của người bình thường luôn thấp hơn so với giới giải trí.

Hạ Thanh Thời biết lúc này mình đã mất kiểm soát khi hỏi câu đó, Hoắc Tông Hi phá vỡ gia đình người khác chẳng liên quan gì tới cô cả. Cho dù Hoắc Tông Hi có phá vỡ hai trăm gia đình thì cũng không liên quan tới cô.

Chỉ mất lý trí trong một khoảnh khắc thôi, Hạ Thanh Thời tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội để Hoắc Tông Hi mắc nợ mình. Vì vậy, cô lập tức gọi điện cho tổng biên tập *Tuần san Cây Quýt* ngay trước mặt Hoắc Tông Hi.

Ronnie vô cùng dễ chịu, “Tôi giao clip và ảnh cho cô chứ chúng tôi sẽ không đăng, tự các cô nghĩ cách.”

“Không thành vấn đề, cảm ơn cô.”

Hạ Thanh Thời bật loa ngoài để Hoắc Tông Hi nghe đầy đủ và rõ ràng cuộc trò chuyện của hai người. Cô ấy thở phào, vai rũ xuống, cả người đều được thả lỏng.

Cúp máy, Hạ Thanh Thời nhìn cô ấy, “Cô Hoắc, mặc dù lúc trước đạo diễn Thư chưa từng công bố nữ chính của *Lệnh Nguyệt* nhưng tôi đoán là cô đúng không?”

Nghe cô nhắc đến *Lệnh Nguyệt*, Hoắc Tông Hi thoáng sững sốt, sau đó gật đầu, “Đúng vậy, là tôi.”

Hạ Thanh Thời mỉm cười: “Thế này, cô Hoắc, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

Hoắc Tông Hi cũng đoán ra ý định của cô, lập tức gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Mặc dù Diệp Chân Chân là khúc gỗ mục, không hề có dã tâm hay hoài bão trong nghiệp diễn nhưng khi nhìn thấy thần tượng đã trở thành huyền thoại là Hoắc Tông Hi, cô nàng vẫn cảm thấy lòng sôi sùng sục: “Cô Hoắc!!!”(1)

(1) Nguyên văn *Diệp Chân Chân* gọi Hoắc Tông Hi là “Hoắc lão sư”.

Hoắc Tông Hi cười rất thân thiện: “Chào Chân Chân, gọi chị là Tông Hi thôi.”

“Sao vậy được ạ?!” Diệp Chân Chân hoảng hốt, liên tục xua tay, “Chị lớn hơn em nhiều lắm, em vẫn nên gọi chị là cô Hoắc thì hơn.”

Hạ Thanh Thời liếc mắt, Diệp Chân Chân chẳng những có IQ thấp mà EQ cũng là số âm, may là không nổi tiếng, nếu không sẽ bị bôi đen đến chết, đến lúc đó công ty lại phải tốn nhiều tiền truyền thông.

Cũng may Hoắc Tông Hi không phải người chấp nhật, cô ấy không lảng tránh việc xưng hô nữa mà cứ để Diệp Chân Chân gọi mình là “cô Hoắc”.

Giọng của cô ấy rất hay, tựa như tiếng suối chảy róc rách: “Chân Chân, nữ chính của *Lệnh Nguyệt* là Thái Bình công chúa, kịch bản không dài lắm...”

Hạ Thanh Thời đứng ở bên cạnh vừa nghe vừa cảm thán, Hoắc Tông Hi hiểu rất rõ kịch bản, chỉ cần mấy câu đơn giản đã phân tích kỹ càng nhân vật, với một diễn viên như thế, việc diễn vai nào thì vai nấy đều thành kinh điển cũng là điều dễ hiểu, thảo nào đạo diễn Thư Thành cũng phải nể cô ấy mấy phần.

Không chỉ có thế, Hoắc Tông Hi còn là một giáo viên kiên nhẫn, trước cái đầu gỗ Diệp Chân Chân, cô ấy không hề tỏ ra khó chịu mà còn cực kỳ nhẫn nại giúp cô nâng phân tích nhân vật.

Gần hai tiếng sau, Hoắc Tông Hi mới dừng lại, uống ngụm nước rồi nhìn Hạ Thanh Thời, “Tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi.”

Hạ Thanh Thời bấm nút ngừng ghi âm, đứng dậy, “Tôi bảo tài xế chuẩn bị xe.”

Hoắc Tông Hi nhìn cô ấy, “Thanh Thời, cô tiền tôi xuống được không? Tôi có vài lời muốn nói với cô.”

“Tất nhiên.” Hạ Thanh Thời gật đầu, “Vốn dĩ tôi cũng định đưa cô về mà.”

“Không cần đâu.” Hoắc Tông Hi bật cười, “Chắc cô bận lắm.”

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng, đứng ngoài hành lang đợi thang máy.

Hoắc Tông Hi nhìn cô ấy, cười: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.”

“Hai mươi lăm tuổi...” Hoắc Tông Hi như hỏi ngược lại, ánh mắt xa xăm, “Năm hai mươi lăm tuổi, tôi đóng phim *Lá Chuối*, giành được giải thưởng đầu tiên trong đời.”

Hạ Thanh Thời tiếp lời: “Cũng là diễn viên trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải Kim Lộc, đồng thời là diễn viên châu Á trẻ tuổi nhất giành chiến thắng tại Liên hoan phim quốc tế Berlin.”

Hoắc Tông Hi nhìn cô, có phần hoảng hốt, “Thanh Thời, cô rất giống tôi hồi trẻ.”

Hạ Thanh Thời nhướn mày, “Ồ?”

“Tự tin, ngạo mạn, đã tâm, liễu lĩnh, muốn thành công, muốn đứng trên đỉnh thế giới.”

Hạ Thanh Thời cũng không che dấu dã tâm và hoài bão của mình, cô từ chối cho ý kiến, chỉ cười: “Thế à?”

“Thanh Thời.” Hoắc Tông Hi xoay đầu lại, vô cùng nghiêm túc nhìn cô, “Cô có từng nghĩ tại sao cô lại muốn bò lên đỉnh núi chưa?”

Hạ Thanh Thời không trả lời.

“Chờ khi cô chịu muốn đứng ngàn khò, vứt bỏ mọi thứ để lên đến đỉnh núi, nếu phát hiện ở đó không có gì, cô sẽ làm gì?”

Hạ Thanh Thời cười: “Cô Hoắc, hiện tại cô đang đứng trên đỉnh núi, cô cảm thấy xung quanh cô không có gì?”

Hoắc Tông Hi cười khò: “Hoa tươi, tiếng vỗ tay, ánh đèn sân khấu cùng vô số cặp mắt rình mò.”

“Rất nhiều người muốn mà không được.”

“Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, tôi sẽ không chọn con đường này.”

Con người luôn dễ dàng hối hận.

Nếu ban đầu Hoắc Tông Hi không đi theo Dung Vũ mà cùng bạn trai đi xin vai ở các bộ phim thần tượng nhảm nhí, đóng vai phụ, vai quần chúng thì có lẽ bây giờ cô ấy đã bắt đầu diễn vai mẹ của nữ chính. Rồi cô ấy cũng sẽ hối hận, hối hận vì hồi năm hai mươi lăm tuổi đã không nắm bắt cơ hội một bước lên trời.

Hoắc Tông Hi nhìn cô, “Thanh Thời, thật ra tôi biết cô từ rất lâu rồi. Năm năm trước, Dung Vũ dẫn tôi đi ăn cùng bạn anh ấy... Thái tử của nhà họ Hoắc vừa từ nước ngoài về cũng có mặt. Có lẽ vì không vui nên hôm đó anh ta uống rất nhiều, sau đó thì được đưa về nhà, áo khoác và ví bị bỏ lại ở nhà hàng, tôi đã nhặt được. Trong ví tiền của anh ta có hình cô.”

Năm năm trước.

Hạ Thanh Thời nhớ lúc đó cô vừa chia tay anh. Hình như khi đó cũng có người từng khuyên cô: “Anh ấy thích cậu, hai người chưa chắc không thể ở bên nhau... Cậu đừng dễ dàng chia tay anh ấy như thế.”

Dù đang khóc nhưng cô vẫn cực kỳ bình tĩnh phản bác: “Tình cảm là thứ không đáng tin nhất trên cõi đời này, hôm nay thích chưa chắc ngày mai vẫn còn thích, tớ không cần thiết phải dùng tuổi trẻ của mình để đánh cuộc xem anh ấy có vì thích tớ mà dám cãi lời bố mẹ hay không.”

“Cậu vẫn chưa thử mà... Có người yêu thương, có một mái nhà không tốt ư?”

“Người yêu thương? Nhà?”

Cô không tin những thứ đó, chỉ có cái gì nắm được trong tay thì mới thuộc về mình.

“Ai cũng muốn có người yêu, muốn có một mái nhà để được an ủi vào những khi yếu đuối. Thất bại, không được như ý thì vẫn còn có người yêu mình, còn có nhà của mình... Chẳng phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy ư?”

“Tớ không muốn nhà, cũng không muốn có người yêu... Tớ muốn không bao giờ phải chịu thất bại.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit: Sa

Hoắc Tông Hi là người rất chu đáo. Sau khi về nhà, cô ấy còn gửi video ghi lại buổi thử vai của cô ấy cho phim *Lệnh Nguyệt* vào hộp thư điện tử của Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời hơi bất ngờ, cô cảm ơn đối phương rồi gửi video đó cho Diệp Chân Chân, liên tục dặn dò cô nàng phải nghiên cứu thật kỹ.

Lúc ăn cơm trưa ở công ty, cô nhận được điện thoại của Hoắc Đình Dịch, anh bảo phải đi công tác ở nước ngoài nửa tháng, đầu tiên là Hongkong, Macao, sau đó là Singapore và Malaysia.

Kết hôn hơn nửa năm, hai người vẫn luôn trong trạng thái chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, anh không đi công tác thì cô cũng đi công tác, hiếm khi có thể ở gần nhau suốt một tuần như đợt này.

Bình thường nếu Hoắc Đình Dịch đi công tác thì cô sẽ về căn hộ nhỏ của mình, mặc dù không được thoải mái như ở biệt thự nhưng gần công ty, mà ở một mình muốn làm gì thì làm, coi như cũng tiện. Đây cũng là một trong những lý do Hoắc Đình Dịch gọi cho cô: “Joey ở nhà, anh lo nó sợ, em đừng về bên kia mà ở nhà với nó nhé.”

Có lẽ vì anh đi công tác đột ngột quá nên trong lòng Hạ Thanh Thời thấy hơi khó chịu, cô nhấn nhó, trách móc anh: “Anh tự đón nó về rồi bây giờ muốn em chăm sóc nó?”

Hoắc tiên sinh là người thức thời nên lập tức nịnh bợ: “Vâng vâng, sau này chuyện gì anh cũng sẽ thương lượng với vợ. Có điều đón cũng đón rồi, bây giờ đâu làm khác được, cho nên làm phiền vợ chăm sóc nó mấy ngày nhé.”

“Anh phiền phức quá!” Cô tức giận, “Đang ăn cơm, cúp máy đây.”

Hoắc Đình Dịch cười khề, “Tối lại gọi cho em.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Thanh Thời buồn hiu hiu như bị mất tiền. Đáng nhẽ không nên cúp máy nhanh như vậy, bây giờ anh còn rảnh, chứ khi đi rồi thì sẽ không nói chuyện điện thoại với cô lâu được.

Hạ Thanh Thời cũng bận đến sứt đầu mẻ trán, một phần là vì chuyện của Hoắc Tông Hi, trừ việc đăng tám hình kia lên mạng, cô còn phải vận dụng bộ phận truyền thông để chuyển hướng dư luận trên mạng; một phần là vì lịch trình của Diệp Chân Chân vào nửa cuối năm nay và đầu năm sau đã kín, nếu thử vai cho phim *Lệnh Nguyệt* thành công thì phải hủy hết, đến lúc đó lại phải đi giải thích cho từng nơi, đau đầu quá.

Còn cả Nhậm Hoài Tây nữa, anh ta quay phim xong đã nghỉ ngơi ba tháng rồi, có rất nhiều nhà đầu tư tìm anh ta, đưa ra thù lao rất cao nhưng chất lượng tốt xấu lẫn lộn. Mỗi ngày Hạ Thanh Thời đều nhận điện thoại của mười mấy nhà đầu tư, nhưng để chọn được kịch bản và đoàn phim tốt thì khó hơn lên trời.

Vì quá bận nên chuyện gì cô cũng... quẳng hết, đợi đến khi tan ca, theo thói quen, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Đình Dịch hỏi buổi tối anh muốn ăn gì thì mới sức nhớ ra ai đó đã đi Hongkong rồi.

Khi về nhà, cô nhìn thấy Joey ngồi trên bàn ăn, đầu gục xuống, hình như đang ngủ.

Hạ Thanh Thời nhìn đồng hồ treo tường, gần tám giờ rồi, cô quay sang nói nhỏ với người giúp việc: “Nó chưa ăn cơm nữa hả?”

Chị Phấn trả lời: “Ăn rồi, ăn rồi... Nhưng không chịu về phòng, cứ ngồi ở đó đợi cô về.”

Vụ gì đây? Cứ ngồi đối diện thẳng bệ thì Hạ Thanh Thời chẳng ăn nổi, vì thế cô liền nói: “Bế nó về phòng đi.”

Dứt lời, cô lên lầu thay quần áo. Đến khi đi xuống, Hạ Thanh Thời không còn thấy thẳng bệ đâu nữa. Cô thả lỏng người, ngồi vào bàn bắt đầu ăn tối.

Chị Phấn ở trong bếp vừa hâm nóng súp cho cô vừa nói: “Tôi cứ thấy lạ sao cậu bé lại ngồi chờ ở bàn ăn, hóa ra là nghe lời cậu chủ dặn là phải trông cô ăn cơm”

Chị Phấn liên tục lau bầu làm Hạ Thanh Thời nhức đầu vô cùng, nhưng cô không dám nói gì vì sợ hôm sau chị ấy sẽ nhỏ nước bọt vào nồi súp của cô nên đành nói lảng sang chuyện khác: “Hôm nay anh ấy về lúc nào?”

“Cậu chủ về hồi trưa.” Chị Phấn đặt chén súp vào tay cô, “Về lấy hộ chiếu với mấy bộ quần áo rồi đi ngay, còn không kịp uống ngụm nước.”

Gấp thật đấy.

Ăn tối xong, Hạ Thanh Thời lên phòng ngủ ở trên lầu, lúc mở tủ quần áo ra, cô nhìn thấy chỗ để đồ của Hoắc tiên sinh đã bị trống ra một khoảng.

Hạ Thanh Thời vào phòng tắm, lúc ngâm người, cô ngủ thiếp đi, đợi tỉnh dậy thì nước cũng đã lạnh.

Bên ngoài, tiếng chuông điện thoại reo to, cô đứng dậy khỏi bồn tắm, quấn khăn tắm rồi vội vã đi ra nghe điện thoại. Là cú điện thoại của Hoắc Đình Dịch, chắc là ở bên đó đã sắp xếp ổn thỏa nên anh mới gọi về.

“Ăn rồi, vừa ngâm người xong.” Nhiệt độ trong phòng hơi thấp, Hạ Thanh Thời vừa nói chuyện điện thoại với anh vừa vén chăn ngồi xuống giường. Nào ngờ cô vừa ngồi xuống thì bật thốt lên một tiếng, sau đó cảm lên một thứ.

Hoắc Đình Dịch nghe thấy tiếng kêu của cô thì vội hỏi: “Sao thế?”

Hạ Thanh Thời nhìn con gấu bông vừa lấy từ trên giường lên, không hiểu mô tê gì.

“Sao trên giường... có gấu bông?”

Hoắc Đình Dịch cười, “Joey tặng em đó.”

Dừng một chút, anh nói tiếp: “Anh nói với nó là buổi tối chị ngủ một mình sẽ sợ lắm, bảo nó nghĩ cách đừng để chị sợ nữa.”

“Anh cũng nói cho nó biết em lười ăn cơm?” Hạ Thanh Thời thực sự hết cách, “Đáng lý ra anh phải bảo nó ngủ cùng em chứ.”

Hoắc Đình Dịch chỉ cười chứ không trả lời. Thực ra cậu bạn Joey đã đưa ra phương án này nhưng bị Hoắc tiên sinh quyết đoán cự tuyệt. Không chỉ thế, anh còn nghiêm túc dạy dỗ cậu bé: “Chị là con gái, em không thể ngủ cùng chị được.”

Joey mở to đôi mắt tròn xoe, bấp búng phản bác: “Mẹ... Mẹ cũng là con gái, em, em cũng ngủ với mẹ mà...”

Chuyện này rất khó giải thích nên Hoắc Đình Dịch muốn tốc chiến tốc thắng để kết thúc cuộc tranh cãi này: “Chị không phải là mẹ của em”

Joey “ồ” một tiếng, thấy hơi buồn. Qua một lúc lâu, cậu hỏi: “Anh chị sẽ có em bé ạ?”

Hoắc Đình Dịch lại cố gắng để kết thúc cuộc tranh luận: “Em bé cũng không được ngủ với chị.”

Joey: “... Ồ.”

Tất nhiên, đối với quyền được ngủ với con cưng tương lai của mình bị tước đoạt, Hoắc phu nhân không hề biết gì cả.

Có điều bây giờ cô coi như cũng có kinh nghiệm, không kháng cự cậu bé trước mặt Hoắc Đình Dịch nữa vì như thế càng làm anh tích cực gắn kết mối quan hệ của hai chị em hơn mà thôi.

Cô đối sách lược, quyết định trước mắt cứ giả vờ thỏa hiệp, đến khi tìm được nơi thích hợp thì sẽ nhắc lại chuyện đưa cậu nhóc đi sau.

Hạ Thanh Thời vốn cho là nửa tháng nữa cô mới được gặp lại Hoắc Đình Dịch nhưng không ngờ còn chưa tới hai ngày, lịch trình của cô có sự thay đổi, phải đi Macao công tác, mục đích là để thảo luận phim mới của Nhậm Hoài Tây.

Ekip phim này rất tốt, đạo diễn là Lưu Vĩ Nghị, những tác phẩm hay của ông nhiều không đếm xuể. Bộ phim điện ảnh này do chính ông sản xuất, ekip

cũng là những người bạn cùng chung hoạn nạn với ông trong suốt mười mấy năm qua. Vốn dĩ bộ phim này sẽ khởi quay vào tháng mười, nam chính là Cao Dật – người đã nổi tiếng nhờ cơ hội mà Nhậm Hoài Tây đã bỏ qua. Sau hai năm Nhậm Hoài Tây rời khỏi Tầm Nhìn Quốc Tế để về Hoa Thành, Tầm Nhìn Quốc Tế không lãng xê được nam diễn viên nào nữa, khó khăn lắm mới tìm được Cao Dật đang nổi tiếng nên Tầm Nhìn Quốc Tế lập tức ký hợp đồng với anh ta, không những thế, công ty cũng đầu tư hơn hai trăm triệu cho phim mới của Lưu Vĩ Nghị để đổi lấy vai chính cho Cao Dật. Đáng tiếc là một tuần trước, trong lúc đang quay một bộ phim cổ trang, Cao Dật bị thương, bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi. Mà phim của Lưu Vĩ Nghị là phim hành động, thấy Cao Dật không thể đóng vai nam chính nữa, Tầm Nhìn Quốc Tế đành sắp xếp cho anh ta nhận vai nam thứ.

Chuyện Nhậm Hoài Tây chấm dứt hợp đồng với Tầm Nhìn Quốc Tế rất ồn ào, cũng coi như là kết thúc thâm cừu đại hận giữa đôi bên, Hạ Thanh Thời không tin Tầm Nhìn Quốc Tế lại hào phóng đến mức đầu tư phim để Nhậm Hoài Tây đóng vai chính. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hành động này của Tầm Nhìn Quốc Tế hoàn toàn là vì Cao Dật. Điều mà Cao Dật cần bây giờ là một cú hích, nếu bộ phim tiếp theo của anh ta không thành công thì rất dễ bị lãng quên, điều này không phải là chưa từng xảy ra. Mà muốn có địa vị vững chắc thì biện pháp tốt nhất là luôn giữ được sức hút với công chúng. Người chưa nổi tiếng “đỉnh” với người nổi tiếng, lâu ngày, mọi người sẽ nghĩ hai người họ cùng một đẳng cấp.

Nhậm Hoài Tây đang là tiểu sinh *hot* nhất nước, không có nam diễn viên đồng lứa nào có thể cạnh tranh với anh ta. Hiện tại Tầm Nhìn Quốc Tế “gắn chặt” Cao Dật vào Nhậm Hoài Tây nhằm mục đích để Cao Dật nổi tiếng nhanh chóng. Nếu không buộc chặt được thì cũng không sao, cái tên Nhậm Hoài Tây có rất nhiều đề tài và tin tức, đến lúc đó bọn họ không lo không có tin để viết.

Vốn dĩ Hạ Thanh Thời còn đang phân vân có nên nhận phim này không, nhưng trong lúc vô ý đã để Nhậm Hoài Tây nhìn thấy kịch bản. Lưu Vĩ Nghị là thần tượng của anh ta từ thời niên thiếu, sau khi gia nhập làng giải trí, anh ta luôn muốn được đóng phim của ông ấy nhưng mãi mà không có cơ hội, khó khăn lắm mới đợi được bộ phim này, thế mà lại bị đối thủ cạnh tranh giành mất vai nam chính, anh ta không chịu hạ mình để đóng nam thứ cho diễn viên đồng trang lứa cho nên đành phải bỏ qua. Bây giờ không ngờ có cơ hội đóng vai nam chính, Nhậm Hoài Tây vô cùng kích động lao vào phòng Hạ Thanh Thời giậm chân: “Phim này! Tôi quyết định rồi! Tôi phải đóng phim này!”

Hạ Thanh Thời đành dẫn anh ta đến Macao gặp đạo diễn.

Mặc dù không tình nguyện nhận công việc này nhưng đi Macao vẫn có cái tốt.

Trước khi đi, cô hỏi Rebecca về lịch trình của Hoắc Đình Dịch thì biết ngày cô đến Macao là ngày cuối cùng Hoắc Đình Dịch ở đó.

Năm giờ chiều là bàn bạc công việc xong, thật ra chẳng có gì để bàn bạc, nếu Nhậm Hoài Tây đã muốn đóng phim thì sắp sẽ gật đầu đồng ý, Hạ Thanh Thời chỉ đưa ra thù lao khoảng bằng 90% các buổi sự kiện, về các điều kiện ăn ở thì cũng được hạ thấp hơn so với những phim trước.

Sau khi kết thúc buổi gặp mặt với đạo diễn, Nhậm Hoài Tây vẫn còn chìm đắm trong sự hưng phấn, Hạ Thanh Thời dặn dò anh ta: “Cậu ngoan ngoãn về khách sạn đi, nếu muốn đi đâu thì phải gọi tài xế đi cùng, không được đi một mình, càng không được bar, ở đây nhỏ, người dân Macao đều biết cậu, dân xứ này cũng xài weibo, nghe hiểu không?”

Tâm trạng của Nhậm Hoài Tây rất tốt nên khi bị cô nói cũng không thấy tức giận mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu, có điều lại thấy khó hiểu: “Cô không về cùng chúng tôi à? Đã nói tôi nay đi dạo phố rồi mà.”

Hạ Thanh Thời không để ý tới anh ta mà quay sang nói với Tiểu Đại, “Không được để cậu ta đến mấy sòng bài.”

Tiểu Đại gật đầu như gà mổ thóc.

Hạ Thanh Thời mở cửa xe ra, trước khi xuống xe vẫn không quên dặn lại lần nữa: “Nhớ canh chừng cậu ta đấy.”

Khi đóng cửa, tiếng Nhậm Hoài Tây vang lên: “Cô đi đâu...”

Hạ Thanh Thời đi đến khách sạn tìm Hoắc Đình Dịch, lúc đăng ký ở quầy lễ tân, cô nói mình là Hoắc phu nhân.

Rebecca đã báo với lễ tân nên sau khi lễ tân đối chiếu thông tin xong liền cho cô thẻ phòng của Hoắc Đình Dịch.

Ai đó phô trương quá, đi đâu công tác cũng ở phòng tổng thống.

Vào phòng, Hạ Thanh Thời kiểm tra khắp phòng một lượt, khi đã chắc chắn anh không giấu phụ nữ thì mới đẩy cửa phòng ngủ chính ra, đi vào phòng tắm ngắm mình.

Tắm rửa sạch sẽ thơm tho xong, Hoắc phu nhân quần khăn tắm, chui vào cái chăn to ở trên giường, tạo dáng đang chờ lâm hạnh.

Có điều đợi hoài mà chẳng có ai về phòng, Hoắc phu nhân ngủ quên mất, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối đen, cô lấy điện thoại xem giờ, đã sắp chín giờ rồi mà vẫn chưa về phòng.

Nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng rầm rì ở bên ngoài phòng ngủ, cô choàng tỉnh, có lẽ là ai đó đã về rồi nhưng chưa vào phòng ngủ. Cô nổi hứng muốn đùa, vênh tai lên nghe động tĩnh ở bên ngoài, chờ anh nói chuyện điện thoại xong, cô lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại bàn trong phòng khách sạn.

Một giây sau, ngoài phòng khách reo lên tiếng chuông điện thoại. Điện thoại được kết nối, giọng nam trầm ấm vang lên: “Alo.”

Hạ Thanh Thời liếm môi, nói với giọng nhào nhột: “Chào anh, anh có cần phục vụ đặc biệt không?”

Trong tích tắc, điện thoại bị ngắt kết nối, tiếng bước chân đi về phía phòng ngủ, càng lúc càng gần. Sau đó, cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào phòng, Hoắc Đình Dịch đứng ở cửa.

Hạ Thanh Thời vẫn còn cầm điện thoại, thấy anh vào, cô lập tức rúc vào chăn cười khúc khích.

Hoắc Đình Dịch đi tới đè lên người đang trốn trong chăn, một tay luồn vào chăn, chạm vào làn da mịn màng.

Giọng anh khàn khàn, mang theo ham muốn khó nhận ra: “Có phục vụ đặc biệt nào? Hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời nằm giữa hai cánh tay anh, cô vươn đôi tay trần ra khỏi chăn, vòng quanh cổ anh. Cô cắn môi, đáng vẻ cực kỳ quyến rũ, tựa như muốn làm người ta tan chảy, “Hoắc tiên sinh muốn phục vụ đặc biệt nào?”

Hoắc Đình Dịch đặt tay lên eo cô, nghe cô nói vậy, ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, yết hầu bắt gặp cử động.

Thấy biểu hiện của Hoắc tiên sinh, Hạ Thanh Thời càng thêm đắc ý, cô ngồi dậy, tằm chăn trượt xuống khỏi người cô. Cô chỉ mặc cái váy ngủ mỏng như cánh ve, chẳng khác không mặc gì là bao.

Hạ Thanh Thời ôm cổ anh, khẽ nâng người lên, cọ vào bụng anh, nũng nịu: “Nhớ em không?”

Ánh mắt của anh càng thêm sâu thẳm, hô hấp trở nên nặng nề.

Hạ Thanh Thời đắc ý, nghiêng đầu hôn lên môi anh, trong phút chốc, hơi thở mát lạnh của anh ngập tràn chóp mũi cô.

Hoắc Đình Dịch siết chặt eo cô, kéo cô áp sát vào lồng ngực mình, tựa như muốn khảm cô vào xương cốt.

Nụ hôn càng lúc càng nồng nàn, ban đầu cô giữ thế chủ đạo, nhưng dần về sau, nụ hôn của anh càng trở nên mãnh liệt, hoàn toàn nắm thế tiến động, cô chỉ biết vịn vai anh đón nhận nụ hôn ấy.

Trong lúc mơ màng, Hạ Thanh Thời thấy bên hông chợt lạnh, lúc đó cô mới biết anh đã vén váy của mình lên... Nhưng ngay sau đó, Hoắc Đình Dịch lại buông cô ra.

Hơi thở của anh vẫn chưa ổn định, nhưng đầu óc đã tỉnh táo.

Anh mở nhẹ lên trán cô, “Thay quần áo đi, anh đưa em đi ăn cơm.”

...

Tuy không thừa nhận mình cảm thấy mất mát vì chuyện bị dang dở, nhưng Hoắc phu nhân vẫn coi là Hoắc tiên sinh không tôn trọng biểu hiện của cô. Rõ ràng là đang muốn nói cô không đủ sức quyến rũ đây mà!

Hoắc Đình Dịch nhận ra suy nghĩ của cô, vừa cảm thấy buồn cười vừa thấy sao mà cô đáng yêu quá đỗi, vì thế anh lại cúi đầu hôn lên môi cô: “Bên ngoài có rất nhiều người đang chờ anh. Nếu Hoắc phu nhân thực sự muốn cung cấp dịch vụ đặc biệt thì chờ ăn cơm về rồi phục vụ cũng được.”

Quyến rũ thất bại khiến Hoắc phu nhân giận dữ vì xấu hổ, cô vùng ra khỏi vòng tay anh, hàm hừ xuống giường.

Hoắc tiên sinh cài cúc áo, sau đó đi tới đầu giường bấm số điện thoại nội bộ, nói vào điện thoại: “Phiền cô đem lên đây một bộ váy dự tiệc, cao 1m7, nặng 55 kg.”

Sau đó, Hoắc tiên sinh nói số đo ba vòng cho đối phương.

Hạ Thanh Thời ở bên cạnh hồ hững nói, “Em đâu có nói là sẽ đi cùng anh.”

Hoắc Đình Dịch tỏ ra cực kỳ tự tin, “Có người khiến em hứng thú nên chắc chắn là em sẽ đi.”

Hạ Thanh Thời nghĩ ngợi trong chốc lát, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc tiên sinh, hỏi dò: “Dung Vũ?”

Hoắc tiên sinh cười, không phủ nhận.

Đúng như lời anh nói, Hạ Thanh Thời cực kỳ hứng thú. Cho dù không liên quan tới Hoắc Tông Hi thì cô vẫn rất có hứng thú với Dung Vũ.

Dung Vũ là cháu nội đích tôn của nhà họ Dung nhưng lúc trẻ không theo nghiệp của gia đình mà tự lấy tiền riêng thành lập Hối Tinh bất chấp sự phản đối của gia đình.

Ban đầu ai cũng ngạc nhiên nhưng không để tâm lắm, mấy cậu ấm thích cặp kè với chân dài là chuyện rất bình thường, việc Dung Vũ thành lập Hối Tinh để theo đuổi mấy nàng đào chẳng có gì lạ. Nhưng không ngờ Hối Tinh càng ngày càng phát triển, chẳng những lãng xê thành công vô số nghệ sĩ mà còn trở thành công ty giải trí hàng đầu trong nước, hơn nữa công ty còn mở rộng kinh doanh, ngoài việc đầu tư sản xuất phim ảnh, họ còn xây dựng nên hệ thống rạp chiếu phim lớn nhất nước.

Đến năm ba mươi tuổi, Dung Vũ chấp nhận sự xếp đặt của gia đình mà tiếp nhận công ty gia đình, đồng thời cũng đồng ý cưới con gái của đối tác là một tỷ phú Hongkong theo ý gia đình.

Trước khi kết hôn, mẹ Dung là người ăn chơi có tiếng, thường xuyên lên báo cùng các nam nghệ sĩ trẻ đẹp, sau khi cưới, chị ta kín tiếng hơn rất nhiều, nhưng đó chỉ là mặt nổi, chẳng biết đó là do chị ta thực sự không qua lại với trai trẻ hay là do hai bên gia đình ém tin xuống.

Hạ Thanh Thời không rõ trước kia thế nào, nhưng gần đây thì mẹ Dung an phận hơn nhiều.

Có người hay hóng chuyện nói mẹ Dung đã có tuổi, không chơi bởi nổi nữa mà muốn yên ổn ở nhà kiếm đứa con với Dung Vũ.

Hạ Thanh Thời vô cùng tò mò về cặp vợ chồng này: “Hoắc Tông Hi đi theo Dung Vũ từ rất lâu rồi, không biết giữa cô ấy và mẹ Dung kia là ai đến trước ai đến sau?”

Hoắc tiên sinh không thích bàn tán sau lưng người ta nhưng nếu người nhiều chuyện là Hoắc phu nhân thì anh sẽ không nói gì.

Phục vụ đưa lên bộ váy dài hở lưng màu xanh, tuy không quá hở hang và lộ liễu nhưng lại vô cùng gợi cảm.

Vì tính chất công việc, Hạ Thanh Thời rất ít mặc váy dự tiệc, cho dù có đi dự tiệc thì cô cũng chỉ mặc đồ công sở, nên mỗi khi cô mặc váy dự tiệc là y như rằng sẽ khiến người ta lóa mắt.

Hạ Thanh Thời đứng trước gương, sau khi quan sát bản thân, cô hết sức hài lòng, mặc thế này đi thăm dò còn được nữa là.

Hoắc Đình Dịch đứng đằng sau, chăm chú nhìn hình dáng cao ráo với đường cong quyến rũ của cô, yết hầu của anh liên tục chuyển động, anh tiến lên ôm eo cô, giọng khàn khàn: “Anh đổi ý rồi.”

Anh vòng hai tay quanh eo cô, đôi môi mơn trớn gáy cô, tỏ ra độc tài: “Không cho phép em đi ăn cùng bọn họ.”

Hạ Thanh Thời cười ngất.

Hoắc Đình Dịch đi Macao là vì Dung Vũ thích một mảnh đất, muốn khai phá nó thành khu du lịch, nhưng dự án này hơi quá tầm đối với nhà họ Dung nên anh ta muốn tìm người hợp tác.

Cả ngày hôm nay họ đi quan sát mảnh đất, vừa trở về thì Dung Vũ liền tổ chức bữa tiệc, sau đó còn sắp xếp các hoạt động giải trí.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thanh Thời gặp Dung Vũ, anh ta đã hơn bốn mươi nhưng có lẽ vì thích vận động và biết cách chăm sóc bản thân nên trông anh ta chẳng giống đàn ông bốn mươi gì cả, nói chỉ mới qua ba mươi thì chắc chắn cũng có người tin.

Chủ nhân bữa tiệc không chỉ có Dung Vũ mà còn có cả vợ anh ta – Khang Hân Nhi.

Hạ Thanh Thời đã từng gặp chị ta, chính là lần cô tình cờ gặp Hoắc Tông Hi. Đối phương cũng nhận ra cô, sau phút ngạc nhiên ngắn ngủi, chị ta nở nụ cười hiếu khách: “Cô Hoắc, chào cô.”

Hạ Thanh Thời cũng mỉm cười, bắt tay chị ta, “Chào chị Dung.”

Chờ ngồi vào bàn xong, đàn ông thì bàn chuyện làm ăn, phụ nữ thì thảo luận trang sức, mỹ phẩm.

Sau ba vòng rượu, Khang Hân Nhi đột nhiên nhìn về phía cô, “Tôi phải vào nhà vệ sinh để dặm lại phấn, cô Hoắc có muốn đi cùng không?”

Hạ Thanh Thời vui vẻ đồng ý, nhưng không ngờ vừa vào nhà vệ sinh, Khang Hân Nhi lập tức gỡ mặt nạ xuống, chị ta nhìn Hạ Thanh Thời, giọng nói lạnh lùng: “Chuyện chúng ta đã gặp nhau ở Hoa Phú, tôi hy vọng cô Hoắc đây sẽ không nói với ai.”

Hạ Thanh Thời hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghĩ tới việc sẽ nói chuyện đó cho ai biết, nhưng cô không thích bị uy hiếp, vì thế lập tức cười đáp lại: “Nếu tôi muốn nói thì liệu chị Dung có chặn miệng tôi được không?”

Dứt lời, cô liền bỏ ra ngoài.

Ăn tối xong, Dung Vũ mời bọn họ đi sòng bạc. Hoắc Đình Dịch thì sao cũng được, anh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh. Hạ Thanh Thời vô cùng hăng hái, lúc trước cô cũng tính đi sòng bạc dạo một vòng rồi, thế nên hoạt động mà Dung Vũ sắp xếp vô cùng hợp ý cô.

Tối nay Hoắc Đình Dịch rất thoải mái, chips(1) mà cứ xem như đồ chơi, không thèm nhìn ô nào mà cứ quăng mấy chồng ra, chớp mắt mà đã thua mất một nửa số chips.

(1) Casino chips (còn gọi là Casino tokens, chips, checks, hoặc cheques trong Tiếng Anh) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette, ... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

Có người trừu: “Coi bộ anh Hoắc đồ tình đây mà.”

Hoắc Đình Dịch cười, không đáp lại.

Lại bắt đầu ván mới, Hạ Thanh Thời đột nhiên ngồi thẳng người, Hoắc Đình Dịch quay sang nhìn cô, ánh mắt như đang hỏi gì đó.

Cô gật đầu.

Hoắc Đình Dịch cười, thu tay về, nhường chỗ lại cho cô.

Ai cũng nói người mới nhập cuộc thường rất may mắn, lính mới Hạ Thanh Thời cũng như vậy, chỉ qua mấy ván mà cô đã lấy lại được số chips bị thua lúc trước.

Cô xoay đầu, đặc ý nhìn Hoắc Đình Dịch. Hoắc Đình Dịch cười, cánh tay ôm eo cô siết nhẹ, trong ánh mắt đều là sự cưng chiều.

Khang Hân Nhi chơi rất khá, lúc trước luôn là tiêu điểm trên bàn, nhưng từ khi Hạ Thanh Thời vào chơi đã giành mất tất cả hào quang của chị ta, điều này khiến chị ta tức xanh cả mặt.

Hạ Thanh Thời thấy thế thì buồn cười, tới ván sau, khi chỉ còn lại hai người họ, Hạ Thanh Thời nhìn đồng chips chất đầy như núi, cô suy nghĩ một chút rồi đẩy hết một nửa ra.

Thoáng chốc, toàn thân Khang Hân Nhi như bị bao bọc bởi sự khiêu khích, chị ta không nói gì mà đẩy toàn bộ chips ra bàn.

Hạ Thanh Thời còn chưa kịp phản ứng thì có một cánh tay giơ ra, là Hoắc Đình Dịch.

Anh đẩy hết chips ra giữa bàn, giọng thân thiện: “All in.”

Dung Vũ ngồi đối diện bùng ly rượu vang hứng thú nhìn cuộc chiến, còn sắc mặt của Khang Hân Nhi thì thay đổi liên tục, cuối cùng chị ta bật cười, nhìn Hạ Thanh Thời, “Cô Hoắc, tôi rất thích sợi dây chuyền mà cô đang đeo, hay là chúng ta... cược thêm đi?”

Vừa dứt lời, để tỏ thành ý, chị ta liền cởi sợi dây chuyền hồng ngọc trên cổ mình xuống, ném vào đồng chips.

Hạ Thanh Thời cười, đưa tay gỡ sợi dây rồi cũng ném vào đồng chips.

Lúc chia quân bài cuối cùng, trên bàn có ba lá 4, 6, 7. Hạ Thanh Thời cược sảnh đồng chất(2), đối phương cũng cược sảnh đồng chất.

Hai người đồng thời lật hai lá bài tẩy lên, hai lá bài của Hạ Thanh Thời là 5 và 8, vừa khéo là trùng màu, còn bài của Khang Hân Nhi cũng là sảnh đồng chất nhưng lại khác màu.

(2) Sảnh đồng chất: Năm lá bài liên tiếp nhau.

Ván này coi như toàn thắng, Hạ Thanh Thời mừng phát điên, xưa nay ở trước mặt người ngoài cô luôn giữ bình tĩnh, nhưng bây giờ sự vui mừng hiện rõ trên gương mặt. Cô quay người ôm cổ Hoắc Đình Dịch hôn anh một cái, sau đó quay lại nhìn Khang Hân Nhi, cười vô cùng ngạo mạn: “Tuy hồng ngọc không hợp với lứa tuổi của tôi lắm nhưng vẫn cảm ơn chị Dung rất nhiều.”

Sự thật là tất cả giá trị của đồng chips trên bàn cộng lại cũng không bằng sợi dây chuyền hồng ngọc của Khang Hân Nhi, lần đầu kiếm được nhiều tiền đến thế nên Hạ Thanh Thời vui sướng phát điên lên được, cho đến khi đứng trong thang máy khách sạn mà cô vẫn còn ôm cánh tay Hoắc Đình Dịch la hét điên cuồng.

Hoắc Đình Dịch nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều, nhưng giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ: “Em làm mợ Dung mất mặt, thế thì làm sao anh làm ăn với Dung Vũ nữa?”

“Anh còn dám nói!” Hạ Thanh Thời quát anh, “Lúc này là ai nói all in? Em thấy rõ ràng là anh không muốn hợp tác với người ta nên mới lấy em ra làm bia đỡ đạn thì có.”

Tiếng quét thẻ phòng vang lên, cửa phòng tổng thống mở ra, Hoắc Đình Dịch đất cô đi vào phòng, một giây sau liền đóng cửa lại, ép cô vào cửa.

“Được rồi.” Bàn tay của Hoắc tiên sinh vô cùng linh hoạt, chiếc váy của Hoắc phu nhân dần tuột xuống theo bàn tay anh, để lộ cơ thể trắng muốt trước mắt anh.

Ánh mắt của anh trở nên sâu thẳm, “Đã đến giờ phục vụ đặc biệt rồi, Hoắc phu nhân à.”

Vì không có chuyện gì làm nên Hạ Thanh Thời thưởng cho mình một kỳ nghỉ ngắn.

Cô và Diệp Chân Chân sẽ đi Mỹ vào tối chủ nhật, còn Hoắc Đình Dịch sẽ ở Macao đến thứ sáu, vì thế cô quyết định sẽ rời khỏi Macao cùng lúc với Hoắc tiên sinh, có điều là một người đi Mỹ, còn còn một người thì về Bắc Kinh.

Nhưng vào sáng nay, khi còn đang say giấc, Hoắc phu nhân nhận được một cú điện thoại bất ngờ.

Trợ lý của Diệp Chân Chân là Tiểu Thiên vô cùng khó xử: “Chị Thanh Thời, Chân Chân... chị ấy đã không tới công ty hai ngày rồi, em tìm hoài mà không thấy chị ấy đâu cả, em thực sự hết cách rồi nên đành phải làm phiền chị...”

Hạ Thanh Thời lập tức tỉnh táo: “Sao không nói sớm?”

Cô vừa mặc quần áo vừa đặt chuyến bay sớm nhất về Bắc Kinh.

Vừa tảng sáng, Hoắc Đình Dịch cũng bị đánh thức, cơ thể trần truồng ngồi dậy, kéo cô đang thu xếp hành lý vào lòng, “Mới sáng sớm mà đã đi đâu thế?”

“Anh ngủ tiếp đi.” Cô nghiêng đầu hôn nhẹ anh, “Mấy người đó lúc nào cũng gây rối cả.”

Hoắc Đình Dịch day huyệt thái dương, nói một cách bất lực: “Em chờ anh một lát, anh thay quần áo rồi đưa em ra sân bay.”

Đến khi Hạ Thanh Thời về tới Bắc Kinh, Diệp Chân Chân tự thú: “Thanh Thời, tớ xin lỗi, tớ muốn xin nghỉ phép.”

“Lý do nghỉ? Nghỉ bao lâu?” Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng, trên máy bay cô đã tìm hiểu rõ những chuyện xảy ra ở Bắc Kinh trong mấy ngày qua: Dịch Tiều cầu hôn Hạ Hiểu Đường nhưng bị từ chối.

Cô cười lạnh lẽo: “Thế nào? Cậu không những muốn làm bánh xe dự phòng mà bây giờ còn muốn giúp người ta chữa lành vết thương?”

Diệp Chân Chân cúi đầu, giọng nghẹn ngào: “Thanh Thời, cậu đừng nói vậy mà... Anh ấy, anh ấy thực sự rất khổ sở, nhìn anh ấy như vậy tớ đau lòng lắm.”

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, cố gắng giữ mình thật bình tĩnh, “Cho nên bây giờ cậu xin nghỉ phép, cũng có nghĩa là không đi qua Mỹ thử vai với tớ nữa?”

Diệp Chân Chân ngập ngừng: “Thanh Thời, tớ xin lỗi, tớ cũng rất muốn...”

“Câm miệng!” Hạ Thanh Thời cắt ngang lời cô ấy, “Cậu có tin chỉ cần năm phút là tớ sẽ tìm được một tá người thay thế cậu không?”

Nói xong, cô liền nhìn Tiểu Thiên đang đứng ở một bên, “Em gọi điện cho cô người mẫu hôm bữa, là cái cô họ Tiều ấy, bảo cô ấy lập tức đến thử vai.”

Tiểu Thiên cầm điện thoại, chần chờ: “Tiều, Tiều gì ạ?”

Tiều gì nhỉ? Hạ Thanh Thời cũng không nhớ rõ.

Cô nhướn mày: “Tiều Vân Vân, Tiều Vân Ý, Tiều Vân Như... Đều không phải?”

Tiểu Thiên sợ sệt gật đầu.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, “Tiều Tiêu.”

Cô suy nghĩ: “Có người mẫu nào tên là Tiều Tiêu không?”

Tiểu Thiên tìm trong danh bạ một hồi rồi vui mừng nói: “Có có!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit: Sa

Cuộc gọi tới Model nhanh chóng được kết nối, sau khi giới thiệu xong, Tiểu Thiên liền lắp bắp. Thấy Diệp Chân Chân nhìn mình chăm chăm, Tiểu Thiên càng không biết phải nói thế nào, cô nàng hết nhìn Diệp Chân Chân lại ngập ngừng nhìn về phía Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời bình tĩnh nhìn cô nàng, giờ tay ra, “Đưa điện thoại cho chị.”

Tiểu Thiên đưa điện thoại cho cô.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khản trương của Model: “Cô Hạ, chào cô, tôi là Tiểu Tiêu.”

Cô nàng đổi tên thật.

Không giống mấy lần cà lơ phất phơ bất cần đời lúc trước, bây giờ giọng nói của cô nàng mang rõ sự mong đợi và căng thẳng, thậm chí còn gọi cô là cô Hạ.

Hạ Thanh Thời im lặng mấy giây rồi nói vào điện thoại: “Bây giờ cô rảnh không?”

Người ở đầu bên kia điện thoại trả lời ngay: “Dạ rảnh!”

“Tốt lắm.” Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, “Cô đến Hoa Thần ngay bây giờ, báo tên tôi với lễ tân, tôi cho cô hai tiếng.”

Cúp điện thoại, Hạ Thanh Thời nhìn gương mặt tái nhợt của Diệp Chân Chân, giọng vô cùng bình tĩnh: “Còn đứng đây làm gì? Cậu đi được rồi.”

“Thanh Thời,” Diệp Chân Chân nhướn môi, nở nụ cười gượng gạo, “Cậu, cậu đừng vậy mà...”

Trên thực tế, trong mắt Diệp Chân Chân, hành động của Hạ Thanh Thời rất quá đáng. Hạ Thanh Thời là quản lý của cô, tất cả mọi việc đều lấy lợi ích của cô làm mục đích, ấy vậy mà bây giờ lại dùng một Model nhỏ nhoe nhia để vả mặt cô, điên rồi!

Hạ Thanh Thời dời tầm mắt, không thèm để ý tới Diệp Chân Chân nữa mà lấy quyền tài liệu dày cộm về các nghệ sĩ mà công ty ký hợp đồng trong một năm trở lại đây.

Cô đã quá quen với những cái tên này nên lật nhanh xấp tài liệu ra, lấy hai tờ được gấp nếp đưa cho Tiểu Thiên, nói: “Liên lạc với hai người này, bảo bọn họ trong vòng hai ngày sắp xếp thời gian đến gặp chị.”

Thái độ của Hạ Thanh Thời khiến Diệp Chân Chân nổi giận. Nhưng cô ấy vẫn kiềm chế cơn giận, tuy nhiên, giọng cô ấy vẫn run run: “Thanh Thời, cậu có nhất thiết phải làm vậy không? Tờ đâu có nói là không đi thử vai nữa, chỉ không phải là bây giờ thôi... Thư Thành sắp công khai tuyên bố chính, chỉ cần tố biểu hiện tốt là được mà, bây giờ hay sau này đi thử vai có gì khác nhau?”

“Vớ vẩn, chỉ có bây giờ hoặc không bao giờ, cậu phải chọn một trong hai.” Hạ Thanh Thời dựa vào lưng ghế, “Cậu tự chọn đi.”

“Tớ thực sự không hiểu tại sao cậu cứ bắt tớ phải đi thử vai vào lúc này?” Diệp Chân Chân nhíu mày, giọng cũng cao hơn, “Rõ ràng là cậu không muốn tớ và Dịch Tiêu ở bên nhau!”

“Ở bên nhau?” Hạ Thanh Thời phì cười, “Người ta bị thương, cậu tới chữa trị, đến khi vết thương lành rồi thì người ta lại quay đầu quỳ gối dưới váy của Hạ Hiểu Đường, vậy cậu và anh ta ở bên nhau là bên nhau cái gì?”

“Diệp Chân Chân.” Cô nhìn cô ấy, cười mỉa mai, “Cậu có biết hai chữ “dự phòng” được viết như thế nào không?”

Hạ Thanh Thời hiểu rất rõ khúc mắc tình cảm của ba người, vì vậy cô vừa nói liền đâm trúng chỗ đau của Diệp Chân Chân.

“Anh ấy sẽ không làm thế đâu.” Diệp Chân Chân cắn chặt răng, tựa như đang nói với chính mình, “Mẹ con cô ta đã sỉ nhục anh ấy trước mặt bao nhiêu người... Anh ấy sẽ không quay lại bên cô ta nữa đâu.”

Đây cũng là cơ hội duy nhất của cô. Những năm qua, Dịch Tiêu luôn một lòng với Hạ Hiểu Đường, mặc kệ cô ta đối xử với anh thế nào, mặc kệ cô ta làm chuyện quá đáng ra sao, anh cũng chưa từng chê trách cô ta dù chỉ một câu. Nhưng lần này, Diệp Chân Chân biết anh đã thực sự thất vọng về Hạ Hiểu Đường.

Lúc Diệp Chân Chân tìm được Dịch Tiêu, anh đã say khướt ở trong gian phòng của quán bar, không biết trời trăng mây gió gì nữa. Cô sợ Dịch Tiêu xảy ra chuyện nên lập tức dựng anh dậy, chuẩn bị đưa anh đi bệnh viện, nhưng khi vừa chạm vào anh, anh liền xoay người ôm cô, bật khóc nức nở trong lòng cô.

Dịch Tiêu trong suy nghĩ của Diệp Chân Chân không phải như thế này.

Hồi cấp ba, anh là *hot boy* của trường, anh học giỏi, đẹp trai, cao ráo, lại đánh bóng rổ hay.

Hồi đó Diệp Chân Chân học không được giỏi lắm, lại thêm cô vừa xinh đẹp vừa dịu dàng hợp hồn các chàng trai trong trường, vì thế cô đã trở thành cái đinh trong mắt của cô chủ nhiệm.

Có lần cô quên làm bài tập về nhà, thế là bị cô chủ nhiệm phạt đứng ngoài hành lang. Cô là con gái, mặc dù tỏ ra không có gì trước mặt bạn học nhưng vừa ra khỏi lớp, mắt cô liền đỏ ửng. Không ngờ chẳng bao lâu sau, Dịch Tiêu cũng đi theo ra ngoài.

Thấy cô nhìn mình, Dịch Tiêu ngáp một cái, giọng nói đầy một mồm: “Tôi qua mãi xem bóng đá nên quên làm bài.”

Hôm đó là ngày Diệp Chân Chân trực nhật, sau giờ tan học, cô phát hiện một tờ giấy kiểm tra nhàu nhĩ trong thùng rác, không ghi tên, nhưng đó là chữ của Dịch Tiêu.

Không cần nhiều lý do để yêu một người. Chỉ một chuyện đó thôi đã khiến cô thích anh rất lâu, từ trước kia cho đến bây giờ.

Thời gian trôi qua, chàng thiếu niên luôn yêu hết mình giờ đã trở thành người đàn ông cứng chạch có sự nghiệp thành công.

Nhưng lúc này đây, anh lại gục vào lòng cô khóc tức tưởi như một đứa trẻ. Không phải anh không xuất sắc, ít nhất trong mắt Diệp Chân Chân, anh cái gì cũng tốt, là chàng trai dịu dàng nhất trên cõi đời này. Nhưng anh lại yêu người không biết quý trọng anh, tùy tiện giẫm đạp tình cảm của anh.

Nếu là cô...

Diệp Chân Chân luôn nghĩ, nếu là cô, cô sẽ chăm sóc anh chu đáo; nếu là cô, khắp thế gian này sẽ không có gì quan trọng hơn anh.

Không cần đến hai tiếng.

Lúc Model đến Hoa Thần cách thời gian Hạ Thanh Thời gọi cho cô ấy chưa tới một tiếng.

Mái tóc xoắn màu đỏ rượu trước đây của Model đã biến thành mái tóc đen thẳng mượt mà, chiếc váy ngắn cũn cỡn cũng biến thành chiếc váy dài màu xanh lam, hiển nhiên là theo phong cách của Diệp Chân Chân.

Lúc cô ấy đến, Diệp Chân Chân còn chưa đi, vì vậy khi đứng gần nhau, cả hai đều sững sốt.

Hạ Thanh Thời cũng giật mình, trong lòng có mấy phần ngỡ ngàng Model. Cô gái này rất có dã tâm, và cũng rất thông minh.

Hạ Thanh Thời nhìn chằm chằm mái tóc của cô ấy hồi lâu, sau đó nhíu mày nói: “Tháo tóc giả xuống đi.”

“Tôi...” Model như muốn giải thích, nhưng do dự vài giây, cuối cùng cũng im lặng gỡ tóc giả xuống.

Bên dưới bộ tóc giả vẫn là mái tóc xoắn màu đỏ rượu.

Tháo tóc giả xong, dưới cái nhìn của Hạ Thanh Thời, tay chân của cô nàng trở nên luống cuống: “Tôi đã hẹn với thợ làm tóc rồi, định chủ nhật này sẽ đi...”

“Được rồi.” Hạ Thanh Thời cắt ngang lời cô ấy, “Tôi biết rồi.”

Đột nhiên Hạ Thanh Thời cảm thấy rất khó chịu.

Từ trước tới nay cô luôn làm việc vừa khôn khéo vừa thỏa đáng. Cô không ngu, cô hiểu rõ *Lệnh Nguyệt* là bộ phim rất tốt, kể cả với những nữ diễn viên hàng đầu. Nhưng Model họ Tiểu này không phải là nghệ sĩ của Hoa Thần, nếu Hạ Thanh Thời thực sự bỏ Diệp Chân Chân mà dẫn cô nàng này đi thử vai thì cô không biết phải báo cáo với cấp trên thế nào. Lúc này cô bảo Tiểu Thiên gọi cho Model chỉ là vì muốn khích Diệp Chân Chân mà thôi, chứ thật ra cô chưa bao giờ nghĩ sẽ ký hợp đồng cùng Model.

Công ty có nhiều nghệ sĩ khác, mặc dù ngoại hình của họ không phù hợp bằng Model nhưng đó cũng là những lựa chọn ổn thỏa dành cho cô. Nhưng hiện tại, chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, từ khi tới đây cho đến bây giờ, tất cả lời nói và hành động của Model đều dè dặt để lấy lòng cô, khiến cô nhớ lại bản thân mình trước kia.

Khi ấy cô học năm ba đại học, rất muốn được thực tập ở đài truyền hình mà mình ao ước, nhưng sau khi trải qua không biết bao nhiêu cửa ải, đến phút cuối cùng cô mới biết hóa ra cuộc thi chỉ là hình thức để lót đường đưa con của một vị cổ đông vừa lên cấp ba vào đài truyền hình mà thôi.

Nếu hồi tưởng xa xưa hơn một chút thì chính là vào năm mười tám tuổi, cô vừa mong chờ vừa dè dặt được đến gần người mẹ ruột chưa bao giờ gặp mặt. Khi đó, cô không hề biết mình không được chào đón.

Cảm giác bị ruồng bỏ ngay từ lúc bắt đầu thực sự rất khó chịu.

Suy tư trong chốc lát, Hạ Thanh Thời bảo Tiểu Thiên dẫn Model đi thay quần áo, sau đó đưa video thử vai của Hoắc Tông Hi cùng toàn bộ tài liệu, kịch bản mà họ đã chuẩn bị cho Model.

Trong khi chờ Model thay quần áo, Hạ Thanh Thời không nói tiếng nào với Diệp Chân Chân.

Sau cùng, cô nói: “Nếu lần này cậu không đi thử vai, tớ cần cậu viết văn bản chứng minh là cậu tự nguyện từ bỏ.”

Diệp Chân Chân cắn môi, nói: “Được, không thành vấn đề.”

Văn bản rất đơn giản, chỉ ngắn gọn hai dòng, sau khi được in ra, Diệp Chân Chân lập tức ký tên.

Lúc nhận lấy tờ giấy, Hạ Thanh Thời hơi do dự, cuối cùng vẫn nói: “Cậu có thể đề nghị với sếp là muốn đổi quản lý.”

Lời nói của Hạ Thanh Thời rất rõ ràng, ý cô là sau này không muốn phí sức dúi dẩy Diệp Chân Chân nữa. Lý ra cô không nên nói những lời này. Cô luôn biết cách bảo vệ bản thân, nên mới cần phải có tờ giấy này của Diệp Chân Chân để làm đảm bảo. Nếu không nói những lời trên, sau này cho dù cô bỏ lơ Diệp Chân Chân, mặc kệ cô ấy có nhận được kịch bản hay không, cho đến khi cô ấy không chịu nổi nữa, buộc phải đề nghị đổi quản lý thì sẽ không ai gây khó dễ được cho cô. Tuy nhiên, Diệp Chân Chân là nghệ sĩ đầu tiên mà cô dúi dẩy, giống như khi nhìn tác phẩm do mình tạo ra, cho dù không hài lòng về nó đến đâu chăng nữa thì cũng vẫn có tình cảm. Nhưng đến giờ phút này, rốt cuộc Hạ Thanh Thời đành phải thừa nhận cô đã nhìn nhầm. Cô biết sau này mình sẽ không tài nào làm người quản lý tận tâm tận lực cho Diệp Chân Chân nữa nên mới nói như thế.

Diệp Chân Chân đã hoạt động trong làng giải trí nhiều năm nên cho dù có ngốc thế nào đi nữa cũng hiểu ý của Hạ Thanh Thời. Cô ấy hít sâu một hơi, sau đó gạt đầu, gượng cười, “Ừ, tớ biết rồi.”

Ngừng một chút, cô ấy nói tiếp: “Thanh Thời, cảm ơn cậu đã chăm lo cho tớ trong nửa năm qua.”

Gương mặt Hạ Thanh Thời vẫn lạnh lùng, ngoảnh đầu nhìn Tiểu Thiên đang không biết phải làm gì.

“Em,” Hạ Thanh Thời chỉ Tiểu Thiên, “Công ty sắp xếp em làm trợ lý cho cô ấy nên sau này em vẫn đi theo cô ấy.”

Tiểu Thiên như sắp khóc: “Chị Thanh Thời...”

“Ra ngoài đi.” Hạ Thanh Thời phát tay, “Đóng cửa lại giúp chị.”

Chờ hai người họ đi ra ngoài, Model cũng ra khỏi phòng thử đồ.

Tiểu Thiên chọn cho cô ấy bộ váy ngắn nâng ngực màu xanh nhạt, cô ấy lấy bộ tóc giả dài đen đội lên đầu, trông hài hòa hơn mái tóc màu đỏ rượu rất nhiều.

Model trang điểm lên khiến người ta phải lóa mắt, trông rất giống Hoắc Tông Hi thời trẻ, đáng vẻ xinh đẹp động lòng người, vừa thuần khiết vừa hoạt bát.

Đôi mắt của cô ấy rất đẹp, vừa to vừa sáng, long lanh hết như chú nai con, trông ngây thơ vô cùng.

Hạ Thanh Thời quyết định ký hợp đồng với cô ấy.

Hoắc Tông Hi sắp giải nghệ, lúc đó chắc chắn làng giải trí sẽ khuyết một vị trí, đó cũng là thời cơ để các nữ diễn viên đi theo hình tượng ngọc nữ tỏa sáng.

Cô nhìn Model, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cô còn thích Nhậm Hoài Tây không?”

Model im lặng, qua mấy phút sau cô ấy mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hạ Thanh Thời, nói: “Anh ấy thích cô.”

“Anh ấy thích cô...” Model lẩm bẩm, “Trong điện thoại của anh ấy toàn là hình của cô. Lúc uống say anh ấy cũng gọi tên cô... Nhưng cô lại không nói cho anh ấy biết chuyện cô đã kết hôn.”

Hạ Thanh Thời không tỏ ra ngạc nhiên mà hỏi ngược lại: “Quản lý có nghĩa vụ phải báo cho nghệ sĩ biết là mình đã kết hôn hay chưa không?”

Model lại cúi đầu, không nói gì nữa.

Hạ Thanh Thời hỏi lại: “Bây giờ cô còn thích cậu ta không?”

Cô không thể chấp nhận nghệ sĩ của mình yêu nhau.

Mặt model đỏ bừng, qua một lúc lâu mới nói: “Anh ấy thích cô thì tôi còn thích anh ấy làm gì? Tôi đâu mất giá tới mức đó.”

Tốt lắm.

Hạ Thanh Thời vô cùng hài lòng với câu trả lời này. Cô lập tức gọi điện cho phòng nhân sự, bảo họ chuẩn bị một bản hợp đồng.

Mãi đến lúc này, Model mới thờ phào nhẹ nhõm, cô nàng vỗ ngực, nói: “Chắc chắn hợp đồng mà cô ký với tôi sẽ không chịu lỗ đâu.”

Hạ Thanh Thời cười, không nói gì.

Lúc ký tên vào hợp đồng, Model viết hai chữ “Tiểu Tiêu”.

“Khoan đã.” Hạ Thanh Thời nhíu mày, chỉ vào chỗ ký tên, “Không được ký nghệ danh, phải ký bằng tên thật.”

“Đây là tên thật của tôi.” Model lấy giấy căn cước ra cho cô xem, “Nếu đã đổi thì phải đổi luôn tên thật.”

Hạ Thanh Thời cầm giấy căn cước, nhất thời không nói gì.

Tiểu Tiêu bất an khi thấy cô im lặng quá lâu, cô nàng ngập ngừng hỏi: “Sao, sao thế?”

Hạ Thanh Thời lắc đầu, “Không có gì.”

Danh lợi tựa như quái thú. Nó vừa điên cuồng vừa dịu dàng, vừa tàn nhẫn vừa từ bi. Nó cắn nuốt vô số khát vọng và ước mơ, mai táng vô số tình yêu và tuổi trẻ. Nó luôn cố gắng cuốn bạn vào, sau đó mãi mãi xoáy lầy bạn, nếu muốn thoát ra buộc phải trả giá bằng thứ tương ứng.

Có người lựa chọn tình yêu, có người lựa chọn khát vọng và ước mơ.

Hạ Thanh Thời nhìn cô gái trước mặt mình, bất giác mỉm cười: “Tiểu Tiêu, chắc chắn cô sẽ nổi tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Sa

Mấy ngày sau đó, Hạ Thanh Thời lại bận tới mất tối mữa.

Về phần Tiểu Tiêu, mặc dù Hạ Thanh Thời chăm được thần thái của cô nàng nhưng ở phương diện diễn xuất, kinh nghiệm của cô nàng là con số không tròn trĩnh – nếu không kể đến đoạn phim dài nửa tiếng được phát trên mạng mà cô nàng tham gia cách đây hai năm. Vì thế, đối với Tiểu Tiêu, muốn trở thành “Thư nữ lang” mà chỉ dựa vào “bí kíp” của Hoắc Tông Hi thì còn lâu mới đủ.

Hạ Thanh Thời mời giáo viên diễn xuất tốt nhất về dạy cho cô nàng, mục đích là để trong một thời gian ngắn, cô nàng có thể bắt chước được người khác.

Đáng mừng là Tiểu Tiêu vô cùng hợp tác, thậm chí còn tích cực hơn cả giáo viên, không biết hiệu quả ra sao nhưng ít nhất thái độ của cô nàng đã vượt qua bài kiểm tra của cô.

Ngoài chuyện đó ra, Hạ Thanh Thời còn có chuyện đáng quan tâm hơn.

Không biết cô nàng Tiểu Tiêu này là do hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghĩ mình sẽ trở thành diễn viên hay vì tính cách mà trên mạng có rất nhiều tin xấu về cô nàng.

Vừa tìm tên “Tiểu Vân Ngạo” trên mạng, kết quả tìm kiếm lập tức nhảy ra mấy tiêu đề khiến người ta phải nhức mắt.

Trước mặt các đồng nghiệp, cái mặt mo của Hạ Thanh Thời mất sạch. Cái quái gì thế này?

Cecilia của bộ phận truyền thông nén cười muốn nội thương, đợi đến khi cười xong, cô nàng an ủi Hạ Thanh Thời: “Không sao đâu, bọn em sẽ cố gắng xóa hết nấy tin tức này. Nhưng mà chị phải dặn cô ấy là đừng nói lung tung.”

Quay về phòng làm việc, Hạ Thanh Thời đăng nhập vào tài khoản weibo của Tiểu Tiêu, vào ngày ký hợp đồng, cô nàng đã khai báo mật mã.

Vì không đăng hình nên lướt theo dõi weibo của Tiểu Tiêu rất thấp, chỉ khoảng hơn một trăm người, thỉnh thoảng cô nàng còn nói xấu đồng nghiệp nên bị chửi thề thậm.

Hạ Thanh Thời lướt một lượt weibo của Tiểu Tiêu, cũng may cô nàng không ngờ ngẩn đến mức để lộ quá nhiều chuyện cá nhân, vì vậy, Hạ Thanh Thời không quá do dự mà xóa hết bài trên weibo của cô nàng, sau đó đăng hơn mười bài, cuối cùng là đi đăng ký tài khoản.

Chờ thêm một lúc lâu, tài khoản của Tiểu Tiêu đã được thêm xác minh chính chủ.

Cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng hoàn toàn yên tâm, sau khi sắp xếp trợ lý cho Tiểu Tiêu và đưa tài khoản weibo cho cô bé, cô dặn cô bé phải giữ kín mặt khẩu, Tiểu Tiêu muốn đăng cái gì cũng phải chờ cô xét duyệt.

Giải quyết xong đồng chuyện gây phiền lòng đó, Hạ Thanh Thời quyết định về nhà họ Hạ.

Trưa thứ bảy, chỉ cách lần về nhà gần đây nhất chưa tới nửa tháng mà trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, mà đứng mũi chịu sào là hôn sự của Hạ Hiểu Đường và Dịch Tiêu.

Đúng vậy, là hôn sự.

Thẩm Lộ Dao không ưng Dịch Tiêu là một chuyện, còn ông Hạ cảm thấy Dịch Tiêu là đứa con rể tốt lại là chuyện khác.

Ông mời bố mẹ của Dịch Tiêu về nhà để thương lượng hôn sự của hai đứa trẻ, không ngờ Thẩm Lộ Dao trước nay luôn ân cần dịu dàng, uyển chuyển khôn khéo lại thẳng thừng chê bai Dịch Tiêu ngay trước mặt ông bà Dịch ở trên bàn cơm.

Đến lúc này, cuối cùng Dịch Tiêu mới hiểu vì sao “mẹ vợ” lại đối xử thất thường với mình.

Vốn dĩ bà ta chưa bao giờ muốn gả Hạ Hiểu Đường cho anh. Nhưng mẹ vợ là một chuyện, còn tình yêu của anh dành cho bạn gái là chuyện khác. Dịch Tiêu cố gắng sắp xếp ôn hòa mọi chuyện trước mặt bố mẹ mình, mục đích là để họ không có thành kiến với Hạ Hiểu Đường. Nhưng Dịch Tiêu không lường được là trước mặt phụ huynh hai nhà, Hạ Hiểu Đường lại từ chối lời cầu hôn của anh.

Thế là xung đột nổ ra, đầu tiên là ông bà Dịch không chịu đựng nổi sự nhục nhã này, nói rằng cho dù có chết cũng không đồng ý Hạ Hiểu Đường làm dâu nhà họ Dịch. Sau đó, Thẩm Lộ Dao cũng lần đầu tiên cãi nhau với ông Hạ.

Có lẽ vì dè dặt quá lâu, bà ta chỉ vào mũi ông Hạ, mắng: “Tại sao con gái của Châu Gia Doanh lại được gả vào nhà họ Hoắc mà con gái tôi phải gả cho mặt hàng này? Từ trước đến nay ông luôn thiên vị, hơn hai mươi năm qua tôi không thêm so đo với ông, nhưng bây giờ là chuyện chung thân đại sự của Hiểu Đường, tôi sẽ không bao giờ gả nó cho cái loại đó.”

Những chuyện này là do chị Lệ kể cho Hạ Thanh Thời.

Khách quan mà nói thì Hạ Thanh Thời cảm thấy Dịch Tiêu là đối tượng rất tốt để kết hôn.

Nhà họ Dịch là gia đình danh giá ở Bắc Kinh, bản thân Dịch Tiêu cũng tốt nghiệp loại giỏi trường đại học Yale, mặc dù không thể kế thừa gia nghiệp nhưng đủ để xứng với Hạ Hiểu Đường chứ không hề làm cô ta xấu mặt.

Tất cả đều do Thẩm Lộ Dao quá tham lam.

Hạ Thanh Thời không quan tâm tới mấy chuyện đó, điều duy nhất cô quan tâm là Hạ Hiểu Đường có bản lĩnh trối chết Dịch Tiêu mãi mãi hay anh ta sẽ thuộc về cô nàng Diệp Chân Chân mù quáng trong tình yêu.

Yến Thời kéo ống tay áo cô, lo lắng: “Thanh Thanh, em đừng đi máy bay được không?”

Hạ Thanh Thời sực tỉnh, cô nhìn anh mình, cười tí mỉa: “Đi máy bay thì làm sao? Lần nào em đi máy bay cũng mua quà về cho anh mà.”

Mặt Yến Thời đỏ bừng, mắt ngập nước, giọng cũng trở nên nghẹn ngào: “Đừng đi mà, anh cũng không cần quà nữa.”

Hạ Thanh Thời xoa đầu anh, cười nói: “Ngốc quá.”

Có lẽ việc ngã cây năm sáu tuổi là ký ức đáng sợ nhất của Yến Thời nên anh rất sợ độ cao.

Lúc tốt nghiệp đại học, cô muốn đón anh tới tham dự lễ tốt nghiệp nhưng anh rất sợ, dù đã tới sân bay nhưng không chịu vào cửa kiểm tra an ninh mà khóc thảm thiết, cuối cùng người trong nhà đành dẫn anh về.

Vừa nãy Hạ Thanh Thời nói sẽ không về nhà trong nửa tháng tới nên Yến Thời biết em gái mình lại ngồi máy bay đi xa.

Thấy anh buồn so, Hạ Thanh Thời xoa đầu rồi lại vuốt mặt anh, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Em về nhanh thôi, đến lúc đó hai anh em mình và cả Đình Đình sẽ đi chơi cùng nhau, được không?”

Nhắc đến Đình Đình, sự chú ý của Yến Thời lập tức bị dời đi, anh đứng dậy đi tới cửa sổ, cẩn thận bê chậu hoa lan lên, lẩm bẩm: “Chờ nào Đình Đình mới tới đón hoa về?”

Hạ Thanh Thời sững sờ, đi qua chỗ chậu hoa lan, sực nhớ ra lúc trước, khi hai người đi thăm bà ngoại, Hoắc Đình Dịch đã xin bà ngoại một chậu hoa lan. Thì ra anh xin cho Yến Thời.

Hạ Thanh Thời ngắm chậu hoa lan, hỏi: “Anh không muốn chăm sóc nó giúp Đình Đình sao?”

“Không phải!” Yến Thời vội vàng phủ nhận, sau đó buồn bã cúi thấp đầu xuống, “Anh sợ nó chết... Nó là hoa của Đình Đình.”

“Không đâu.” Hạ Thanh Thời cười, giờ tay xoa đầu anh, “Anh chăm sóc nó tốt hơn Đình Đình mà, nếu trả lại cho anh ấy, hoa sẽ gặp tai ương đó.”

Để chăm sóc chậu hoa lan này, mỗi ngày phải tưới nước cho nó, phải cho nó phơi nắng đã khiến Yến Thời có cảm giác mình đang gánh trách nhiệm to lớn, có cảm giác rằng mình là người quan trọng.

Hoắc tiên sinh... Nghĩ đến anh, khoe môi Hạ Thanh Thời bất giác nhướn lên. Hoắc tiên sinh của cô tốt quá.

Hơn hai giờ, cô đỡ Yến Thời ngủ trưa rồi về phòng mình.

Căn phòng này được cô trang trí lại hồi cấp ba, sau khi lên đại học, cô rất ít khi về nhà, càng ít ngủ qua đêm nhưng tuần nào cũng có người quét dọn nên phòng rất sạch sẽ.

Hạ Thanh Thời nằm trên giường, cả người biếng nhác. Không có chuyện gì làm, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Đình Dịch.

Điện thoại vừa đổ một tiếng chuông liền được bắt máy, anh nói “Chờ chút”, sau đó vang lên tiếng bước chân, có lẽ là tìm chỗ yên tĩnh, “Alo.”

Hạ Thanh Thời tìm anh cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, hằng ngày họ đều gọi điện cho nhau vào buổi tối, bây giờ là ban ngày mà cô lại gọi cho anh. Hạ Thanh Thời không thể thừa nhận là mình nhớ anh nên bắt đầu nói linh tinh.

Cô liên tục cảm râm, từ chuyện của Dịch Tiêu và Hạ Hiểu Đường cho đến Diệp Chân Chân, sau đó lại nói về cô diễn viên Tiểu Tiêu mới ký hợp đồng... Hoắc Đình Dịch kiên nhẫn nghe cô nói, chờ cô nói xong, anh mới hỏi: “Không vui hả?”

Hạ Thanh Thời trả lời không chút do dự: “Không có.”

Thật ra cũng không phải là không vui, cô thờ dãi, “Anh nói đúng, lẽ ra em nên đón Yến Thời ra ở riêng sớm.”

Cô lật người, nhìn chùm đèn trên trần nhà, lẩm bẫm: “Khi nào về anh khuyên Yến Thời giúp em nhé, bảo anh ấy ở cùng chúng ta.”

Bảo anh ấy ở cùng chúng ta, đừng chờ mẹ nữa.

Hoắc tiên sinh luôn có biện pháp giải quyết vấn đề, chắc chắn Yến Thời sẽ nghe lời anh.

Hoắc Đình Dịch đồng ý, sau đó trêu cô: “Vậy Hoắc phu nhân định dùng cái gì...”

Cửa phòng bị đập ầm ầm, càng lúc càng to.

Hạ Thanh Thời nói vào điện thoại: “Tối em sẽ gọi lại cho anh.”

Nói xong cô cúp điện thoại, đứng dậy đi ra mở cửa.

Cửa mở, người đập cửa ngoài Hạ Hiểu Đường thì còn ai nữa?

Mất cô ta đồ hoe, nắc nhen, ngực phập phồng, ném điện thoại vào người cô, giọng run rẩy: “Cô là thứ dê tiện đúng không? Dịch Tiêu là bạn trai tôi, thế mà cô và Diệp Chân Chân suốt ngày dòm ngó anh ấy, có thấy tởm không? Tôi và anh ấy mới giận nhau mà cô ta đã lập tức thừa nước đục thả câu, có biết xấu hổ không? Không có đàn ông là sẽ chết hả?”

Hạ Thanh Thời không nói gì mà cúi người nhặt cái điện thoại ở dưới đất lên.

Năm phút trước, Diệp Chân Chân đăng weibo: *Rất lâu rất lâu trước đây, có người đã yêu anh từ đó.*

Kèm theo bài viết là hai bàn tay của nam và nữ đan vào nhau, trên tay cô gái còn có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Dịch Tiêu đã cầu hôn cô ấy.

Cùng lúc đó, điện thoại của Hạ Thanh Thời reo chuông, ông chủ gọi đến.

Tổng giám đốc chất vấn cô: “Diệp Chân Chân uống nhầm thuốc? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô làm quản lý kiểu đó hả?”

Không báo trước cho công ty mà tự ý công khai tình cảm là điều tối kỵ trong làng giải trí.

Lòng Hạ Thanh Thời chùng xuống, tuy cô và Diệp Chân Chân đã chấm dứt quan hệ hợp tác nhưng trên danh nghĩa, cô ấy vẫn là nghệ sĩ do cô quản lý, bây giờ xảy ra chuyện này, cô khó lòng mà thoát khỏi liên quan.

Hơn nữa khi Diệp Chân Chân từ bỏ cơ hội thử vai *Lệnh Nguyệt* vì Dịch Tiêu, lẽ ra cô phải lập tức báo cáo cho cấp trên, nhưng cô vẫn muốn giữ thể diện cuối cùng cho nhau nên mới bảo Diệp Chân Chân tự đi nói với ông chủ. Diệp Chân Chân đúng là tự nói thật, chỉ là không ngờ cô ấy lại dùng cách

này để thông báo với công chúng.

Cổ họng Hạ Thanh Thời thắt chặt, cô hít sâu một hơi, “Boss ạ, tôi xin lỗi, tôi cũng không rõ tình hình lắm... Bây giờ tôi lập tức liên lạc với Chân Chân, có tin gì sẽ báo cho sếp ngay ạ.”

Cúp điện thoại, Hạ Hiểu Đường vẫn đứng trước cửa phòng, nhìn cô với đôi mắt đỏ hoe, nghiêng răng nói: “Hạ Thanh Thời, tôi biết cô thích đóng kịch, nhưng đã đến nước này rồi thì cô có cần phải diễn nữa không? Chẳng phải chính cô khuyến khích Diệp Chân Chân dụ dỗ Dịch Tiêu ư? Trước mặt tôi mà cô còn giả bộ làm gì?”

Xem ra Hạ Hiểu Đường muốn úp hết đồng phân lên đầu cô đây mà.

Hạ Thanh Thời không chịu yếu thế, cô cười lạnh lùng mắng lại: “Cô và Dịch Tiêu chia tay nhau rồi mà nhỉ? Nếu đã chia tay thì ai cũng có quyền tự do cưới gả, anh ta muốn cưới ai thì cưới, muốn gả cho ai thì gả. Nếu cô không thích thì ngay bây giờ đi giành lại anh ta từ tay Diệp Chân Chân đi.”

Nước mắt Hạ Hiểu Đường lăn dài, cô ta định nói gì đó thì Thẩm Lộ Dao xuất hiện ở đằng sau, kéo tay cô ta đi, “Hiểu Đường, về phòng của con đi!”

“Tại mẹ cả đấy!” Hạ Hiểu Đường lại nổi giận, cô ta nhìn mẹ mình, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nghẹn ngào, “Con không hề muốn chia tay anh ấy, đều tại mẹ châm ngòi ly gián bọn con!”

Hạ Hiểu Đường nghiêng đầu sang chỗ khác, trừng mắt với Hạ Thanh Thời đầy oán hận, “Bây giờ cô hả hê, vui sướng khi nhìn tôi thế này lắm chứ gì!”

Sau khi biết chuyện, Thẩm Lộ Dao cũng thấy khó chịu trong lòng. Trong mắt bà ta, Dịch Tiêu luôn là bánh xe dự phòng của con gái mình, gọi là tới, đuổi là đi. Nhưng không ngờ chỉ mới mấy ngày mà cậu ta đã kết hôn với đứa con gái khác, xem ra cũng chẳng yêu thương gì con gái bà ta.

Thẩm Lộ Dao cực kỳ tức giận, bà ta biết Hạ Thanh Thời cố ý chọc tức hai mẹ con bà ta, nhưng thực sự không nhịn được, bà ta nhìn Hạ Thanh Thời, cười mỉa: “Cái cô Diệp Chân Chân ấy chỉ là diễn viên vô danh, chiếc nhẫn kim cương đó lẽ ra thuộc về Hiểu Đường nhưng con bé đầu chịu, thế mà cái cô diễn viên đó lại xem như bảo vật, tội nghiệp ghê.”

Hạ Thanh Thời lười đối phó với hai mẹ con bà ta, cô lấy xe lái thẳng đến công ty.

Suốt một thời gian dài sau này, cô vô cùng hối hận vì lúc đó đã không đưa Yến Thời theo cùng.

Nhân viên công ty cũng không liên lạc được với Diệp Chân Chân, ngay cả trợ lý của cô ấy là Tiểu Thiên cũng không liên lạc được, ai cũng lo sốt vó, nhưng không biết phải làm gì, chỉ có thể theo dõi sát sao dư luận trên mạng, nếu phát triển theo chiều hướng xấu thì lập tức điều chỉnh, dẫn dắt dư luận.

May mắn là trước tin này, đa phần cư dân mạng đều chúc mừng, tất nhiên đó là vì họ không hề biết bạn trai của Diệp Chân Chân bị bạn gái cũ từ chối lời cầu hôn chỉ mới ba ngày trước.

Hạ Thanh Thời ở công ty canh chừng suốt đêm, cuối cùng cũng đã khống chế được sự việc.

Lịch làm việc vào ngày mai của cô kín mít, mười giờ sáng phải đưa Nhậm Hoài Tây đi gặp nhà sản xuất, buổi chiều có một cuộc họp, chín giờ tối sẽ cùng Tiểu Tiêu ra sân bay đi Los Angeles.

Giải quyết xong chuyện của Diệp Chân Chân đã hơn bảy giờ sáng, Hạ Thanh Thời không kịp về nhà nữa nên đành tắm ở công ty, sau đó vào phòng làm việc ngủ hai tiếng, lúc tỉnh dậy đã chín giờ rưỡi.

Việc đầu tiên cô làm sau khi mở mắt là kiểm tra điện thoại, Tiểu Đại gửi tin nhắn cho cô, nói Nhậm Hoài Tây đã đến công ty, đang đợi cô ở phòng họp.

Hạ Thanh Thời vỗ mặt để tỉnh táo. Cô đứng dậy khỏi sofa, một tay cầm áo khoác một tay cầm túi xách đi ra ngoài.

Nhậm Hoài Tây ngồi trong phòng họp, Hạ Thanh Thời quay đầu hỏi Tiểu Đại: “Chuẩn bị xe chưa? Chúng ta đi ngay bây giờ.”

Tiểu Đại vội vàng lấy điện thoại ra định gọi cho tài xế nhưng bị Nhậm Hoài Tây ngăn lại.

Vốn dĩ anh ta đang rất uể oải, nhưng lúc này lại ngẩng đầu lên, mặc dù nói với Tiểu Đại nhưng mắt luôn nhìn Hạ Thanh Thời, “Không cần tài xế đâu, hôm nay tôi tự lái xe.”

Tiểu Đại phản đối: “Anh không thể tự lái xe được!”

Nhậm Hoài Tây nhũn mày, định nói tiếp thì Hạ Thanh Thời đột nhiên mở lòng từ bi: “Được rồi, cậu ta muốn lái thì để cậu ta lái.”

Dù sao cô cũng không cần nổi Nhậm Hoài Tây, bây giờ có cô thì để cho anh ta lái cho đỡ ghiền đi, kéo anh ta lên lút lái xe thì khổ.

Hạ Thanh Thời tưởng Nhậm Hoài Tây đi chiếc LaFerrari(1) mà anh ta mới mua nên mới đòi tự lái, nhưng khi xuống bãi đậu xe thì mới biết anh ta lái chiếc Volvo của công ty.

(1) LaFerrari: dòng siêu xe của hãng xe nổi tiếng Ferrari.

Cô không hỏi gì mà lên xe, đợi đến khi xe chạy ra khỏi bãi đậu xe, Nhậm Hoài Tây cho xe hòa vào dòng xe cộ, cô mới nhắc: “Không biết đường mà cứ đòi lái. Ở phía đông, lên giao lộ phía trước thì quay đầu xe đi.”

“Không nhầm đường.” Nhậm Hoài Tây không thèm đoái hoài tới cô, “Nghe nói tối qua cô không về nhà, tôi đưa cô về.”

“Đừng làm loạn.” Hạ Thanh Thời nhíu mày, “Chúng ta hẹn với khách lúc mười giờ đó.”

Sợ Nhậm Hoài Tây lại xù lông, cô nhỏ nhẹ: “Tôi vừa ngủ bù mấy tiếng ở văn phòng rồi, không sao đâu.”

Nhậm Hoài Tây quay đầu nhìn cô, nói: “Tôi đã gọi điện cho họ để dời giờ hẹn rồi, lúc đó cô đang ngủ.”

“...” Hạ Thanh Thời sùng sốt, sau đó giận muốn ngất đi được.

Thấy cô không nói gì, Nhậm Hoài Tây hơi bất an, anh ta quay đầu lại, nhưng vẫn dè dặt liếc nhìn cô.

Hạ Thanh Thời kiềm nén cơn giận: “Lái xe thì nhìn đường đi, nhìn tôi làm gì?”

Nhậm Hoài Tây nhanh chóng nhìn thẳng đường, đáp nhỏ, trong giọng nói không giấu nổi sự vui sướng.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Hạ Thanh Thời reo chuông. Cô tưởng là bên nhà sản xuất gọi điện khiển trách, nhưng khi lấy điện thoại ra khỏi túi xách thì mới biết là Hạ Hiểu Đường gọi.

Cô bắt máy, bên kia điện thoại truyền đến tiếng của Hạ Hiểu Đường: “Không thấy Yến Thời đâu cả... Anh ấy có đi tìm cô không? Cô có biết anh ấy ở đâu không?”

Hạ Thanh Thời có cảm giác như tìm mình muốn rớt ra khỏi lồng ngực, cô nghiêng rãnh, nhấn mạnh từng câu từng chữ chất vấn đối phương: “Yến Thời... Sao lại không thấy anh ấy? Các người đã làm gì anh ấy? Các người đã nói gì với anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Sa

Đèn đỏ, chiếc Volvo dừng giữa dòng xe cộ.

Hạ Thanh Thời cởi dây an toàn, giờ tay định mở cửa xe. Đúng lúc đó có một chiếc xe phóng lên, Nhậm Hoài Tây nhanh tay giữ cô lại, sau đó chồm tới đóng cửa xe, “Cô làm gì thế?”

Hạ Thanh Thời cố giữ bình tĩnh, kiềm chế giọng nói run rẩy của mình, nhanh chóng giải thích: “Nhà tôi có chuyện. Cậu về công ty trước đi, hoặc về nhà cũng được, tùy cậu. Tôi không tham gia cuộc họp chiều nay được, cậu xin phép với sếp giúp tôi. Còn về phần Tiểu Tiêu, nếu năm giờ tôi vẫn chưa tới công ty, cậu nhờ Katie đi giúp tôi nhé.”

Nhậm Hoài Tây chăm chú nhìn cô, “Hạ Thanh Thời.”

Hạ Thanh Thời như không nghe thấy mà tiếp tục lầm bầm: “Không được, không được, Katie là đàn chị, mấy chuyện kiểu này không thể nhờ chị ấy được. Nhưng công ty không còn ai...”

Nhậm Hoài Tây lên giọng gọi cô lần nữa: “Hạ Thanh Thời!”

Hạ Thanh Thời giật mình, như sực tỉnh lại. Trán cô rịn mồ hôi lạnh, tóc mai bết vào thái dương, trông hơi nhếch nhác.

Cô hít sâu một hơi, “Cậu lái xe tới ngã tư phía trước rồi bỏ tôi xuống.”

Nhậm Hoài Tây siết chặt vô lăng, “Rốt cuộc cô bị sao thế? Vừa rồi là ai gọi điện? Yến Thời là ai?”

Hạ Thanh Thời chậm chậm thở ra một hơi, dựa người vào lưng ghế, cúi đầu nói: “Là anh tôi. Anh ấy đi lạc rồi.”

Cô cố gắng kiềm chế giọt lệ bên khóe mắt, quay đầu nói với Nhậm Hoài Tây: “Phiền cậu đưa tôi về nhà với.”

Nhậm Hoài Tây quay đầu lại, mắt nhìn thẳng về phía trước, bẻ vô lăng, cho xe chạy về hướng địa chỉ mà Hạ Thanh Thời mới báo.

Làm việc chung đã lâu, vì là quản lý nên cô hiểu anh rõ như lòng bàn tay, nhưng anh thì không biết gì về cô cả. Hạ Thanh Thời chưa bao giờ nói về mình, kể cả chồng, gia đình, hay là người anh trai vừa xuất hiện. Anh ta không hề biết cô có anh trai cho tới ngày hôm nay.

Xe nhanh chóng đến nhà họ Hạ. Xe vừa dừng, Hạ Thanh Thời lập tức mở cửa lao xuống.

Nhậm Hoài Tây tắt máy, do dự vài giây, anh ta cũng xuống xe.

Cửa phòng ngủ trên lầu hai luôn được đóng kín quanh năm thì lúc này lại mở toang, trong phòng không một bóng người.

Hạ Hiểu Đường đưa chiếc máy bay giấy nhỏ cho Hạ Thanh Thời.

Sáng nay, lúc mới ngủ dậy, cô ta nhìn thấy trên hành lang có cái máy bay giấy.

Thường ngày, lúc bị khóa trong phòng, Yến Thời rất thích ngồi bên cửa sổ gấp máy bay giấy. Anh thích gấp một lúc năm, sáu chiếc, sau đó sẽ lần lượt phóng chúng ra ngoài cửa sổ, nhìn xem chiếc nào bay xa nhất. Tuy nhiên, sau nhiều lần người giúp việc than thở với Thẩm Lộ Dao, thú vui cuối cùng của Yến Thời đã bị tước đoạt.

Giọng của Hạ Hiểu Đường rất phức tạp: “Tôi là người đầu tiên phát hiện. Sáng nay, tôi thấy cửa phòng của anh ấy mở toang, không biết anh ấy đã đi đâu, tìm khắp nhà nhưng vẫn không thấy đâu. Tôi đã báo chị Lệ báo công an rồi.”

Hạ Thanh Thời nhíu mày: “Camera đâu? Xem camera chưa?”

Hạ Hiểu Đường thở dài: “Hôm qua kiểm tra mạch điện trong nhà, không mở camera.”

Hạ Hiểu Đường giải thích vô cùng hợp lý, Hạ Thanh Thời cũng hiểu bản tính của cô ta, cô ta sẽ không làm gì vượt quá giới hạn, vì vậy cô liền nhìn về phía Thẩm Lộ Dao.

Hạ Thanh Thời cố gắng giữ bình tĩnh, cô nhìn Thẩm Lộ Dao chăm chăm, gần giọng: “Bình thường bà sợ Yến Thời chạy lung tung nên bảo chị Lệ khóa cửa phòng suốt ngày, bây giờ đang yên đang lành thì sao lại không thấy Yến Thời đâu? Rốt cuộc anh ấy đã đi đâu?”

Thẩm Lộ Dao là người tinh ranh, trước câu hỏi đó, bà ta không hề tỏ ra hốt hoảng mà nhẹ nhàng nói: “Cô hai của tôi ơi, sao đi còn dám khóa phòng anh cháu chứ? Lần trước cháu qua nhà, biết đi khóa nó trong phòng, mặc dù ngoài miệng cháu không nói gì nhưng cháu nhìn đi bằng ánh mắt thế nào? Nếu cháu đi tố cáo với bố cháu thì đi có sống nổi không? Thanh Thời, đi biết cháu luôn cảm thấy đi đối xử tệ với anh cháu, nhưng phận làm mẹ kể cũng khó khăn lắm, anh cháu như vậy thì đi còn nở làm gì nó sao? Lúc trước khóa nó trong phòng là vì muốn tốt cho nó thôi. Cháu xem bây giờ đi, không khóa cửa nên nó mới bỏ đi ra ngoài đấy.”

Ngực Hạ Thanh Thời phập phồng, cô cắn chặt răng, gần từng chữ: “Tự anh ấy bỏ đi? Có chuyện gì mà anh ấy phải bỏ đi?”

Ở trong cái nhà này, lúc nào Yến Thời cũng ngoan, cũng sống dè dặt, khép nép đến mức khiến người ta phải đau lòng, huống hồ anh còn đang chờ mẹ về, sao có thể tự đứng lại bỏ đi?

“Sao đi biết được.” Thẩm Lộ Dao thở dài, “Đợi khi nào tìm được Yến Thời, đi cũng muốn hỏi nó xem ở trong cái nhà này, đi cho nó nhin đói hay sao mà nó lại bỏ đi.”

Nghe bà ta nói thế, Hạ Thanh Thời càng giận dữ, nhưng cô ép mình phải bình tĩnh, sau đó đẩy Thẩm Lộ Dao ra, đi vào phòng Yến Thời.

Phòng rất sạch sẽ, chăn gối được xếp ngay ngắn, không có dấu hiệu nào cho thấy đã có người ngủ trên giường, xem ra Yến Thời rời khỏi nhà vào tối qua.

Hạ Thanh Thời quét mắt nhìn từng chỗ của căn phòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên bệ cửa sổ. Yến Thời không mang theo gì cả, ngoại trừ chậu hoa lan mà Hoắc Đình Dịch cho anh.

Hạ Thanh Thời chợt nghĩ ra: Yến Thời đi tìm cô!

Nhưng Yến Thời chưa bao giờ đi ra ngoài một mình nên hoàn toàn không biết nhà cô.

Nhậm Hoài Tây đứng đằng sau đẩy tay cô: “Công an tới.”

Hạ Thanh Thời giật mình, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy hai người mặc đồng phục công an đứng bên ngoài, cô vội vàng đứng qua một bên để nhường lối đi cho họ.

Sau khi hỏi thăm tình huống, công an nói: “Được rồi, mọi người chọn ra ai đó để đến đồn công an xem camera giám sát.”

Hạ Thanh Thời nói ngay: “Tôi đi với các anh.”

Hạ Hiểu Đường mấp máy môi, nhưng không nói gì.

Đến khi Hạ Thanh Thời và Nhậm Hoài Tây đi theo công an, trong hành lang chỉ còn lại hai mẹ con Thẩm Lộ Dao, Hạ Hiểu Đường mới nhìn mẹ mình. Cô

ta nhưn mầy, hỏi: “Mẹ đã nói gì với anh ấy?”

“Mẹ nói gì cơ?” Thẩm Lộ Dao không nhìn con gái mà đi thẳng về phòng mình, “Hạ Hiểu Đường, con lên con động kinh hả?”

“Con không có!” Hạ Hiểu Đường sai bước, vượt lên cản mẹ mình lại: “Tối qua con thấy mẹ vào phòng anh ấy, rốt cuộc mẹ đã nói gì với anh ấy? Còn nữa, nhà mình kiểm tra mạch điện vào ngày 20 hàng tháng, hôm qua mẹ đột ngột gọi người ta tới kiểm tra nên mới tắt camera...”

Lúc đi xuống lầu, Hạ Thanh Thời mới chợt nhận ra Nhậm Hoài Tây vẫn còn ở đây. Cô xoa huyết thái dương: “Được rồi, cậu mau về đi.”

Nhưng Nhậm Hoài Tây không chịu: “Tôi tới đồn công an cùng cô.”

Hạ Thanh Thời quá mệt mỏi, không còn sức đâu để mắng anh ta nữa, giọng cô khàn khàn: “Nhậm Hoài Tây, cậu đừng quậy nữa có được không?”

“Tôi không quậy!” Nhậm Hoài Tây nhìn cô, giọng nói mang đầy sự cố chấp trước nay chưa từng có, “Anh cô đi lạc, bây giờ tất cả mọi người đều đi tìm anh ấy, còn chồng cô đâu? Sao xảy ra chuyện này mà vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu cả? Anh ta nỡ để cô tới đồn công an một mình ư?”

“Anh ấy đang đi công tác, không biết gì cả!” Hạ Thanh Thời cảm thấy người đối diện rất vô lý, “Cậu theo tôi tới đồn công an để làm gì? Lỡ như bị bọn chó săn chụp hình thì sao? Cậu lẫn lộn trong giới giải trí hơn mười năm, ắt hẳn phải hiểu rõ bọn họ sẽ viết lung tung thế nào hơn tôi chứ? Đánh nhau? Chơi gái? Hay là hút ma túy?”

Vì công việc nên có một số chuyện cô không nói rõ. Nhậm Hoài Tây thích cô, nhưng có lẽ chỉ một chút thôi, qua thời gian sẽ tự phai nhạt, nếu cô nói thẳng thì sẽ càng khiến hai người lúng túng hơn thôi. Nhưng đến lúc này, trong đầu cô chỉ toàn là Yến Thời, cô không muốn dây dưa với Nhậm Hoài Tây nên nói: “Nhậm Hoài Tây, tôi biết cậu thích tôi. Tôi không biết vì sao lại như thế, cũng không biết cậu thích tôi ở điểm nào, nhưng tôi phải nói cho cậu biết là tình cảm của vợ chồng tôi rất tốt, tôi không thích cậu, trước kia không thích, bây giờ không thích, sau này càng không thích.”

Những lời của cô rất thẳng thắn, không chút nể nang. Nhậm Hoài Tây lặng thinh, ngay cả tiếng hít thở cũng trở thành âm thanh nghe rõ mồn một trong không khí.

Qua một lúc lâu, anh ta mới nói: “Vì vậy, cho dù cô có kết hôn hay không, cô cũng không thích tôi, đúng không?”

Hạ Thanh Thời gật đầu, “Đúng.”

Anh ta chưa bao giờ là mẫu người mà cô thích.

Nhậm Hoài Tây đứng đó như người mất hồn, đôi mắt ngập chìm trong nỗi bi thương.

Anh ta rất đẹp trai, vì vào nghề từ nhỏ nên công ty định hướng hình tượng em trai quốc dân cho anh ta, dù tính cách có phần ngang ngạnh nhưng gương mặt cứ như thiếu niên, ai nhìn gương mặt của anh ta đều sẽ nghĩ anh ta ngoan ngoãn vô cùng.

Nhậm Hoài Tây khẽ cúi đầu, đôi lông mi dài che khuất ánh mắt, khóe miệng trễ xuống, trông cứ như đưa đám.

Nhìn gương mặt vừa ngoan ngoãn vừa đáng thương của anh ta, Hạ Thanh Thời lại nhớ đến Yến Thời, do dự một lát, cô kéo tay anh ta để an ủi, nhẹ nhàng nói: “Cậu về trước đi, tôi tự ứng phó được.”

Nhậm Hoài Tây đứng im, vẫn tỏ ra tức giận, qua một lúc lâu, anh ta mới nói: “Tôi gọi Tiểu Đại đến đây để đi cùng cô nhé.”

Để đỡ anh ta đi về, Hạ Thanh Thời không thể không đồng ý: “Ừ.”

“Tôi đưa cô đến đồn công an. Tôi không xuống xe đâu, đưa cô tới nơi thì tôi sẽ đi ngay.”

Hạ Thanh Thời gật đầu: “Ừ.”

Đồn công an ở gần đây, cách không tới hai cây số nên hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng không ngờ xe vừa ra khỏi khu biệt thự, Hạ Thanh Thời đã nhạy cảm chú ý tới chiếc xe đi theo sau.

Lúc mới ra khỏi công ty cô cũng đã thấy chiếc xe này, nhưng chỉ đi theo một đoạn nên cô không để tâm lắm, bây giờ lại thấy ở đây thì chắc chắn đó là phóng viên.

Hạ Thanh Thời nhắc nhở Nhậm Hoài Tây: “Lượn mấy vòng đi, cắt đuôi chiếc xe phía sau.”

Nhậm Hoài Tây sững sốt, ngược nhìn gương chiếu hậu, sau đó anh ta không đi hướng khác mà nhấn mạnh chân ga đi đến đồn công an.

Hạ Thanh Thời kinh ngạc: “Cậu làm gì thế?”

“Kệ bọn chó săn đó đi.” Giọng Nhậm Hoài Tây vẫn bình tĩnh, nhưng đôi môi nhếch lên đã tiết lộ cơn giận của anh ta, “Cô đến đồn công an quan trọng hơn.”

Tuy nhiên, anh ta chạy nhanh thì chiếc xe phía sau cũng tăng tốc theo, về sau thì không thêm giả vờ nữa mà bám đuôi theo sát, chỉ còn thiếu bốn chữ “Tôi là chó săn” lên đầu xe nữa thôi.

Lòng Hạ Thanh Thời chùng xuống, có lẽ đối phương đã chụp được hình mà họ muốn rồi.

Hạ Thanh Thời còn đang nghĩ phương án đối phó thì chiếc xe đằng sau đột ngột tăng tốc rồi ép sát vào sườn xe Volvo, Nhậm Hoài Tây không kịp né, anh đạp phanh xe, tiếng phanh gấp kéo dài vang lên, chiếc xe đâm vào mũi xe phía trước.

Nhậm Hoài Tây vốn nóng tính, lúc này lại bị như vậy nữa nên trán anh ta nổi cả gân xanh. Anh ta lập tức tháo dây an toàn ra, Hạ Thanh Thời không kịp cản lại, anh ta nhanh chóng mở cửa đi xuống xe.

Hạ Thanh Thời thấy không ổn, vội vàng xuống xe.

Nhậm Hoài Tây đi tới ghế lái của chiếc xe kia, anh ta mở cửa ra, lòi người ngồi ở ghế lái ra ngoài, “Mẹ nó, mày muốn làm gì?”

Mười một giờ sáng, Hoắc Đình Dịch vừa bàn xong một vụ làm ăn, một tiếng nữa sẽ diễn ra buổi tiệc mừng do đối tác tổ chức nên anh về khách sạn nghỉ ngơi một chút.

Về đến phòng, anh cởi áo khoác, mở ti vi lên, dò kênh giải trí. Đây là thói quen được hình thành sau khi Hoắc phu nhân làm quản lý nghệ sĩ.

Nữ MC đang nói bằng giọng vô cùng khoa trương: “Tiểu sinh nổi tiếng nhất hiện nay là Nhậm Hoài Tây được chụp có những hành động thân mật với quản lý, không những thế, Nhậm Hoài Tây còn tới nhà cô ấy. Sau khi phát hiện có phóng viên chụp ảnh, anh ta đã ra tay đánh phóng viên, sau đây là video đầy đủ.”

Nghe thấy tên người được nhắc đến, dây thần kinh của Hoắc Đình Dịch căng lên. Anh xem video, hình ảnh vô cùng hỗn loạn, nhưng vẫn có thể xác định người đang tức giận kia đúng là Nhậm Hoài Tây. Hoắc Đình Dịch không thấy Hạ Thanh Thời, nhưng lại nghe tiếng cô ngăn cản cuộc ẩu đả.

Sợ cô bị thương, Hoắc Đình Dịch lấy điện thoại gọi cho cô nhưng gọi hoài mà không ai nghe máy. Anh định gọi cho Rebecca, không ngờ ngay sau đó đối phương đã gọi cho anh.

Giọng cô ấy vô cùng nghiêm trọng: “Anh Hoắc, nhà vợ anh xảy ra chuyện rồi, hình như là anh trai chị ấy đi lạc, tôi không thể liên lạc được với chị ấy.”

Nghe vậy, lòng Hoắc Đình Dịch chùng xuống, anh lập tức đứng dậy, vừa mặc áo khoác vừa nói vào điện thoại: “Đặt vé máy bay về Bắc Kinh chuyển gần nhất giúp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Sa

Trên đường đến sân bay, Hoắc Đình Dịch không thể liên lạc được với Hạ Thanh Thời.

Anh rất giận, xảy ra chuyện lớn, đến cả nghệ sĩ dưới trướng cô cũng bị lôi vào nhưng anh lại không hay biết gì cả, không ngờ cô lại chẳng hề có ý thương lượng với anh. Nếu không phải anh bảo Rebecca lúc nào cũng phải chú ý đến tình hình của nhà họ Hạ thì e rằng bây giờ anh cũng không biết chuyện.

Nhưng suy cho cùng, Hoắc Đình Dịch đang ở nước ngoài, anh vẫn không hiểu rõ lắm chuyện trong nước. Vô cùng bất đắc dĩ, anh mới phải gọi điện thoại cho người bạn trong ngành công an, nói sơ qua chuyện của vợ mình, bày tỏ trong thời gian ngắn anh không về kịp nên mong đối phương giúp đỡ. Đây chẳng phải chuyện to tát nên đối phương đồng ý không chút đắn đo.

Cúp máy, rốt cuộc Hoắc Đình Dịch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đang mùa du lịch nên chuyến bay thẳng về Bắc Kinh đã bán hết vé, còn chuyến máy bay thì phải mất ít nhất là hai mươi tiếng, vì thế Rebecca vội vàng liên hệ với một công ty đối tác ở địa phương để đi nhờ chuyến bay chuyên cơ.

Vì tập đoàn PR qua lại với cục hải quan trong nước rất nhiều nên nhanh chóng nhận được lời đồng ý, chờ Hoắc Đình Dịch đi qua cửa kiểm tra an ninh xong, nửa tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh.

Anh lại gọi điện cho Hạ Thanh Thời, rốt cuộc lần này cũng kết nối thành công.

Vì vừa khóc nên giọng cô khàn khàn: “Alo.”

Hoắc Đình Dịch ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Khoảng bây giờ anh sẽ về tới Bắc Kinh.”

Hạ Thanh Thời sùng sốt, vẫn là cái giọng khàn khàn đó: “Hà?”

Hoắc Đình Dịch hạ giọng, nói: “Anh biết chuyện của Yến Thời rồi, em đừng lo, anh đã liên lạc với phía công an rồi. Bây giờ ở đâu cũng có camera giám sát, anh ấy đi đâu cũng đều được ghi lại, chỉ cần xem camera giám sát là chúng ta sẽ tìm ra anh ấy thôi, đúng chứ?”

“Em biết.” Giọng nói trầm ấm của anh làm người ta rất an lòng, nhưng lại càng khiến sống mũi của Hạ Thanh Thời cay cay, chỉ càng muốn khóc hơn. Giọng cô nghẹn ngào, “Nhưng Yến Thời không biết gì cả, một mình anh ấy đi lang thang bên ngoài, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Anh ấy biết tránh xe, mùa này trời không lạnh, anh ấy qua đêm ở bên ngoài cũng không phải vấn đề lớn, chỉ cần nhanh chóng tìm ra anh ấy là được.” Hoắc Đình Dịch trấn an cô, “Anh ấy đi bộ nên không đi xa được. Em nghĩ cho thật kỹ những nơi anh ấy có thể đi nhé.”

Hạ Thanh Thời biết chắc chắn Yến Thời đi tìm cô. Cô từng đưa Yến Thời đến căn hộ gần công ty của mình, nhưng cô chỉ đưa anh đến đó có một lần nên chưa chắc anh nhớ đường. Huống hồ cô cũng đã gọi điện cho quản lý khu chung cư ở đó, quản lý nói không nhìn thấy ai giống Yến Thời cả.

Khi kiểm tra camera giám sát, họ phát hiện Yến Thời rời khỏi nhà họ Hạ lúc hơn năm giờ sáng. Trong camera, anh ôm chậu lan đi ra khỏi khu biệt thự, trên đường không có một bóng người, chỉ có những chiếc xe lao đi vun vút. Hơn sáu giờ sáng, đường phố đã bắt đầu đông xe, Yến Thời vẫn như một cây kim lạc giữa thành phố, camera không bắt được hình ảnh của anh nữa.

Ba giờ chiều, ông Hạ chạy tới đồn công an, hỏi sáng Hạ Thanh Thời đã gọi cho ông nhưng đến bây giờ ông mới tới. Thấy ông, Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng: “Anh ấy đi lạc rồi, cuối cùng ông cũng được như mong muốn, đúng không?”

Đứa con gái luôn ngoan ngoãn trước mặt mình đột nhiên tỏ thái độ như thế khiến ông Hạ vô cùng kinh ngạc.

Suy cho cùng, ông ta cũng chỉ là một người đàn ông đạo đức giả tầm thường mà thôi, khi Yến Thời bình thường, ông ta cũng thương yêu anh, nhưng kể từ lúc Yến Thời bị bệnh, lại có Thẩm Lộ Dao nhỏ to bên gối nên ông ta lập tức thương yêu con gái của Thẩm Lộ Dao.

Hồi bé, tính cô khá u ám, là đứa khó ưa nhất trong ba đứa con nhà họ Hạ, nhưng trước năm sáu tuổi, cô có người anh trai mang tên Yến Thời bảo vệ, che mưa che gió cho cô. Sau đó, khi không có sự chở che của Yến Thời, những thứ cô nên có đều phải tự tay cô giành lấy.

Cô rất xinh đẹp, học giỏi, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, hồi cấp ba còn xin được suất học bổng đi du học hạng cao nhất, tốt nghiệp đại học bằng giỏi, sau đó lại được gả vào nhà họ Hoắc, có thể được coi như bước lên một tầng lớp khác.

Có đứa con gái như vậy thì sao mà ông Hạ không thích cho được?

Tuy nhiên, Hạ Thanh Thời luôn biết rõ điều ông Hạ thích cũng chỉ là những thứ đó thôi. Ông không thương Yến Thời, không thương cô, ngay cả mẹ con Thẩm Lộ Dao, ông cũng chẳng yêu thương gì. Thứ mà ông yêu nhất chỉ là bản thân mình.

Hạ Thanh Thời biết mình không nên để Yến Thời ở trong căn nhà đó. Yến Thời không biết gì cả, anh ở lại căn nhà đó để chờ người mẹ không bao giờ trở về, còn cô thì hứa theo sự ngây thơ của anh. Ban đầu là vì cô không có khả năng để đón Yến Thời ra ngoài sống, còn sau đó thì là do cô không cam tâm. Không chỉ dừng lại ở không cam tâm, cô còn hận, cực kỳ hận.

Cô không muốn chấp tay dâng tặng sản nghiệp nhà họ Hạ cho mẹ con Thẩm Lộ Dao, vậy nên mới để Yến Thời ở lại đó. Cô đã sắm vai con gái ngoan suốt bao nhiêu năm, giả vờ thêm vài ba năm nữa thì có làm sao? Yến Thời ở trong căn nhà đó từ nhỏ đến lớn, nên chắc không xảy ra chuyện gì. Cô sắp đuổi được hai mẹ con Thẩm Lộ Dao ra khỏi nhà họ Hạ rồi, ráng nhịn thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Cô biết mình là đứa con mà ông Hạ thích nhất, chắc chắn ông sẽ cho cô rất nhiều, nhưng nhiều đó vẫn không đủ. Cô muốn cả gia nghiệp của nhà họ Hạ, cô biết mình tham lam, nhưng chỉ có như thế thì mới có thể đảm bảo cuộc sống sung túc cho Yến Thời sau này.

Cô luôn tự nhủ như thế để thuyết phục chính mình, nhưng không ngờ điều đó lại gây ra hậu quả lớn như bây giờ.

Không có Yến Thời, cô cần những lợi ích đó để làm gì?

Hạ Thanh Thời không nhìn ông Hạ nữa, cô nhắm mắt lại, cúi đầu, giọng nói đầy mệt mỏi: “Ông đi đi... Tôi biết ông luôn xem Yến Thời là gánh nặng, là nỗi nhục nhã. Tôi cũng biết kể từ cái ngày anh ấy bị ngã, ông đã không xem anh ấy là con nữa rồi. Cảm ơn ông đã cho anh ấy cái ăn, chỗ ở trong suốt hai mươi năm qua, để anh ấy được sống tới bây giờ. Ông yên tâm, nếu tìm được Yến Thời, tôi sẽ không để anh ấy xuất hiện làm chướng mắt ông nữa.”

Hạ Thanh Thời nói những lời này mà không hề nể nang ai. Ngày thường cô luôn duy trì hình tượng đứa con gái tốt, cho dù ở trước mặt Thẩm Lộ Dao thì cũng không nói câu nào quá đáng.

Ông Hạ vô cùng tức giận, giơ tay chỉ vào mặt cô, giận đến mức không thốt nổi lời nào, ngực phập phồng lên xuống.

Hạ Thanh Thời không thèm quan tâm tới ông ta nữa mà đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Dưới làn gió lạnh, rốt cuộc cô cũng bình tĩnh hơn một chút.

Công an đang mở rộng phạm vi tìm kiếm, xem hết camera này đến camera khác khiến đầu cô choáng váng, đã vậy còn có bao nhiêu công việc cần cô giải quyết. Nhưng lúc này Hạ Thanh Thời không có tâm trạng lo những việc đó, cũng may trợ lý Rebecca của Hoắc Đình Dịch lấy danh nghĩa tập đoàn PR để ra mặt giúp cô xử lý truyền thông. Hàng năm, các bên truyền thông đều mong muốn được tập đoàn PR tài trợ nên giải quyết chuyện này chẳng có gì khó khăn.

Hiện tại, ngoại trừ cư dân mạng tự bàn tán, những diễn đàn hay báo mạng đều rất hạn chế đề cập tới chuyện Nhậm Hoài Tây.

Còn một chuyện nữa là theo kế hoạch, tối nay Hạ Thanh Thời sẽ đi LA, nhưng với tình hình này thì e không đi được. Bây giờ cô còn không lo được cho Yến Thời thì sao lo nỗi cho người khác? Cô gọi điện cho trợ lý An An của Tiểu Tiêu, dặn cô nàng để ý tới Tiểu Tiêu, qua bên đó sẽ có người của công ty sắp xếp ổn thỏa cho họ.

Hoắc Đình Dịch tới nơi lúc hơn bảy giờ, vì ngồi máy bay sáu, bảy tiếng nên trông anh có phần mệt mỏi.

Vừa thấy anh, mũi Hạ Thanh Thời lập tức cay cay, cả ngày nay luôn cố tỏ ra mạnh mẽ, bây giờ thấy anh thì chỉ muốn nhào vào lòng anh khóc cho thỏa.

“Tình hình sao rồi?”

Hạ Thanh Thời sụt sùi, “Xem camera giám sát thì chỉ thấy được anh ấy ở gần khu vực công viên Ngọc Uyên Đàm, sau đó thì không thấy nữa.”

Công an ngồi trước camera liên tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, đúng lúc này, một anh công an đột ngột nói to: “Thấy rồi!”

Anh ta vội vàng nhấn nút tạm dừng, chỉ cho Hạ Thanh Thời xem, “Đây có phải là anh cô không?”

Hạ Thanh Thời đứng bật dậy, nhìn vào màn hình.

Thân hình cao ráo khê khom người, ôm chậu hoa nhỏ trong lòng đó đích thị là Yến Thời.

Cô mừng đến bật khóc: “Đây là đâu? Tôi tới đó ngay.”

“Khoan, khoan,” Công an an dờ khóc dờ cười, “Đây là hình ảnh camera thu được hồi mười giờ sáng nay ở sân vận động Công Nhân. Haiz, một mình anh ấy chạy tới đó làm gì?”

Nghe tới sân vận động Công Nhân, Hạ Thanh Thời hoảng hồn, “Anh ấy... anh ấy muốn đến sân bay tìm tôi!”

Yến Thời không tới nhà tìm cô, anh nhớ em gái mình luôn ngồi máy bay nên mới ra sân bay tìm cô.

Hoắc Đình Dịch nhanh chóng quyết định: “Chúng ta ra sân bay thôi.”

Vì đã có phương hướng nên Hạ Thanh Thời cũng nhẹ lòng hơn đôi chút.

Trên đường ra sân bay, Hoắc Đình Dịch liên hệ với phía sân bay, đồng thời cũng gửi hình của Yến Thời để nhân viên sân bay hỗ trợ tìm kiếm.

Nhưng điều không ngờ tới là cú điện thoại mà họ chờ đợi lại đến từ Tiểu Tiêu. Cô nàng cười khúc khích qua điện thoại: “Chị quản lý à, chị đoán xem em gặp ai ở sân bay?”

Lúc Hạ Thanh Thời tới sân bay, Tiểu Tiêu đã qua cửa kiểm tra an ninh, cô ấy gửi Yến Thời tại quầy phục vụ, sau đó anh được nhân viên đưa lên phòng làm việc.

Yến Thời không bị sao, anh vẫn ra sức che chở cho chậu hoa ở trong lòng. Vừa thấy anh, nước mắt Hạ Thanh Thời rơi lã chã, dù trước mặt nhiều người, cô vẫn nhào tới ôm lấy anh mình.

Cô ôm Yến Thời rất chặt, giọng nghẹn ngào: “Sao anh lại bỏ đi một mình? Anh có biết em sợ muốn chết không hả?”

Cô sờ toàn thân Yến Thời, giọng run rẩy: “Có ai bắt nạt anh không? Có bị thương chỗ nào không? Có đói bụng không?”

Thấy em gái lo lắng, Yến Thời rất áy náy, anh bụm mặt, khóc tức tưởi: “Thanh Thanh, anh sợ em ngồi máy bay, anh sợ em cũng giống mẹ.”

Lòng Hạ Thanh Thời chùng xuống, hỏi anh: “Giống mẹ gì cơ?”

Cô ôm vai Yến Thời, hỏi: “Có phải Thẩm Lộ Dao nói gì với anh không?”

Yến Thời chôn đầu vào vai cô, cơ thể rung lên vì khóc: “Di Thẩm nói mẹ không bao giờ... tỉnh lại nữa, vì mẹ và máy bay cùng bị rơi xuống... Thanh Thanh, em đừng... đi máy bay nữa, được không?”

Hạ Thanh Thời cực kỳ giận dữ: “Bà ta nói bậy đấy!”

Yến Thời nín khóc trước giọng nói của cô, anh sợ hãi nhìn cô chăm chăm.

Cô choàng tỉnh, vội vàng trấn an Yến Thời: “Đừng nghe bà ta nói lung tung. Mẹ rất khỏe, chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn, mẹ sẽ về đón chúng ta, đúng không?”

Yến Thời sụt sùi gạt đầu.

Lúc họ đưa Yến Thời về biệt thự thì đã hơn mười một giờ.

Trên đường về, Hoắc Đình Dịch đã gọi điện về nhà báo chị Phân dọn dẹp một phòng ngủ mới, vì vậy khi về đến nhà, anh lập tức dẫn Yến Thời vào phòng.

Yến Thời sờ ga trải giường mới toanh, thấy không hay lắm nên vội vàng rút tay lại.

Anh ấy đứng trong phòng ngủ, dáng vẻ cực kỳ khó xử: “Anh, anh ngủ ở đâu?”

Hoắc Đình Dịch cười nói: “Yến Thời, đây là phòng của anh.”

Yến Thời gục đầu xuống, ngượng ngùng lắm lắm, “Đình Đình... Anh bản lắm.”

Hoắc Đình Dịch ngẩn người, lúc này mới nhớ ra Yến Thời lang thang ở bên ngoài cả ngày nên đúng là rất bản.

Anh mở cửa phòng tắm ra, đi vào xả nước, “Vào tắm đi, hôm nay anh mặc đồ ngủ của em nhé.”

Hoắc Đình Dịch đỡ Yến Thời ngủ xong thì lên lầu về phòng mình, đúng lúc đó Hạ Thanh Thời cũng vừa tắm xong.

Sau khi tìm thấy Yến Thời, cô lập tức trở lại là con người hăng hái có ý chí chiến đấu bùng bùng. Việc đầu tiên cô làm sau khi về nhà là vào phòng sách viết email xin lỗi cấp trên và Katie, sau đó liên lạc với đồng nghiệp ở Mỹ, thông báo mấy ngày nữa cô mới đến đó được, nhờ họ quan tâm tới Tiểu Tiêu.

Lúc này, nhìn thấy Hoắc tiên sinh, cô liền tiến lên ôm chầm lấy anh, chôn mặt vào lồng ngực anh.

Gần đây cô rất thường làm nũng, Hoắc Đình Dịch cực kỳ hưởng thụ với điều đó.

Hoắc tiên sinh giờ tay vuốt mái tóc ướt đầm của cô gái trong lòng mình: “Yến Thời vừa ngủ rồi.”

“Anh đối xử tốt với anh ấy quá.” Hoắc phu nhân cọ đầu vào ngực anh, giọng nói nũng nịu hết cô mèo con.

Hoắc phu nhân vòng tay quanh cổ anh, cười lên người anh rồi cúi đầu mổ nhẹ lên môi anh, cô quỵn rũ lả lừng. Cô áp sát vào người anh, nhẹ nhàng liếm bụng anh, trông rất giao hoạt: “Vậy... anh muốn người ta báo đáp thế nào?”

Hoắc tiên sinh giữ chặt eo cô, sau đó lật người lại, đặt Hạ Thanh Thời nằm dưới người mình.

Mất anh sâu thăm thẳm, nơi nào đó trên cơ thể thay đổi rõ rệt, giọng nói vô cùng nguy hiểm: “Hoắc phu nhân à, có phải đã tới lúc em nên giải thích với anh là rốt cuộc em và Nhậm Hoài Tây xảy ra chuyện gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit: Sa

“Rốt cuộc em và cậu tiểu thị tươi kia có chuyện gì?”

Clip Nhậm Hoài Tây đánh phóng viên bị đăng lên mạng, chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi mà đã có hơn mười triệu lượt xem.

Fans của anh ta rất đông nên trên mạng có vô số bình luận bênh vực anh ta, đại khái là nói tuy đánh người là không đúng nhưng phóng viên xâm phạm đời tư của nghệ sĩ một cách quá đáng, nghệ sĩ nổi nóng đánh phóng viên cũng là chuyện có thể thông cảm.

Nào ngờ bình luận đó bị người ta cắt chữ làm thay đổi ý nghĩa rồi tung lên mạng, chế nhạo rằng fans của mấy tiểu thít tươi bây giờ đều mất não cả, thần tượng đánh người mà còn bảo có lý, đúng là mụn nhọt của xã hội.

Bài này vừa đăng lên lập tức nhận được rất nhiều ủng hộ, có người nói đây là công việc của phóng viên, phóng viên người ta cũng phải nuôi gia đình, chụp hình nghệ sĩ thì sao chứ, chỉ có người nào làm chuyện xấu thì mới sợ bị chụp thôi; có người nói nghệ sĩ chẳng biết làm gì mà mỗi năm cũng có thể kiếm được mấy chục triệu, bây giờ mới bị phóng viên chụp hình mà đã không chịu nổi, thế thì đổi nghề đi. Ngoài ra còn có rất nhiều bình luận công kích khác nữa.

Đáng chết nhất là ngoài clip Nhậm Hoài Tây đánh người thì còn có hai tấm hình chụp cô và Nhậm Hoài Tây.

Tấm thứ nhất cô mở cửa xuống xe, Nhậm Hoài Tây đưa tay về phía cô, vì góc chụp nên trông giống như hai người đang ôm nhau, thế là phóng viên viết vì cô giận dữ nên Nhậm Hoài Tây đã ôm cô để dỗ dành.

Tấm thứ hai là bên ngoài nhà họ Hạ, hai người đứng ngoài xe nói chuyện, lúc đó Hạ Thanh Thời đã nắm tay anh ta để trấn an và bị phóng viên chụp được, trở thành bằng chứng cho quan hệ thân mật của hai người.

Khán giả rất thích xem mấy chuyện tình hường phần bí ẩn, vì vậy tin này được lan truyền một cách nhanh chóng, đến xế chiều, không còn ai quan tâm tới chuyện Nhậm Hoài Tây đánh phóng viên là đúng hay sai mà chỉ tập trung đào bới chứng tình cảm giữa Nhậm Hoài Tây và người quản lý xinh đẹp.

Cả ngày nay công ty loạn hết cả lên, giám đốc trước nay luôn rộng lượng nên không nói gì, người giận dữ nhất chính là Katie. Chị chưa từng thích Nhậm Hoài Tây, bây giờ anh ta và Hạ Thanh Thời lại gây rắc rối trước bàn dân thiên hạ. Trước kia, chị cứ nghĩ Hạ Thanh Thời có thể làm được chuyện lớn, nhưng không ngờ chị lại nhìn nhầm, cô không những không quản lý được nghệ sĩ dưới trướng mà còn để mình dính vào rắc rối!

Nếu là trước ngày hôm nay, khi bị lãnh đạo trực tiếp đánh giá như thế, e rằng Hạ Thanh Thời sẽ tự vẫn vì xấu hổ và giận dữ. Nhưng lúc ấy thần trí của cô chỉ nghĩ đến Yến Thời chứ hoàn toàn không màng công việc nên cô giao toàn bộ cho Rebecca xử lý.

Sau khi tìm được Yến Thời, Hạ Thanh Thời nghĩ tới mấy ngày qua mới phát hiện thời gian này mấy nghệ sĩ trong công ty có tin ồn ào đều thuộc quyền quản lý của cô, đầu tiên là Diệp Chân Chân, bây giờ là Nhậm Hoài Tây. Cô đã không quản lý tốt nghệ sĩ của mình khiến toàn công ty phải dập lửa giúp cô.

Ý thức được điều này, Hạ Thanh Thời liên tục đổ mồ hôi lạnh, ngay lập tức gửi email xin lỗi vô cùng chân thành đến ông chủ và lãnh đạo trực tiếp là Katie, đồng thời cũng đưa ra phương án giải quyết, xong xuôi mới thấy yên tâm hơn đôi chút.

Bây giờ Hoắc tiên sinh đột nhiên nhắc tới scandal của cô và Nhậm Hoài Tây khiến cô nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì lại giật mình.

Cô cứng người, hơi chột dạ trợn mắt, sau đó vừa giương mắt nhìn Hoắc tiên sinh đang nằm trên người mình, giả ngu: “Đã xảy ra chuyện gì? Phóng viên lại viết bậy bạ gì thế?”

Trước kia Hoắc tiên sinh còn có thể bị dăng vẽ này của cô lừa nhưng bây giờ thì... Nghĩ cũng không cần nghĩ!

Anh hạ thấp người xuống, cắn nhẹ mũi của nàng hồ ly, nghiêng răng nói: “Ừ hứ, cứ giả vờ tiếp đi.”

Đúng là hồ ly, giả hoạt đến mức khiến anh hận ngứa cả răng nhưng lại không làm gì được.

Hạ Thanh Thời không nhịn nổi nữa mà phì cười.

Hây da, tiếc ghê. Hoắc tiên sinh không còn tin cô là cô gái ngây thơ, đáng yêu như lúc mới quen nữa rồi.

“Còn cười?” Hoắc Đình Dịch cúi người cắn mạnh môi cô, hung dữ nói, “Ai cho em cười?”

“Ây da! Vua giẫm!” Hạ Thanh Thời nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, người rung bần bật vì cười, “Đình Đình là Vua giẫm! Vua giẫm của Đông Trục Môn(1)!”

(1) Đông Trục Môn: Một địa điểm ở Bắc Kinh, Trung Quốc.

Nghe thấy cái tên đó, Hoắc Đình Dịch nghệt ra, sau đó đen mặt, anh siết chặt eo cô, giọng nói rất nguy hiểm: “Em gọi anh là gì?”

Hạ Thanh Thời ngừng cười, cô nằm im, nhìn anh hết sức chân thành.

Cô ngắm ánh mắt dịu dàng của anh, trong đó như có ngàn ánh sao.

Hạ Thanh Thời ôm chặt anh, khề hôn lên môi anh, giọng nói thỏ thẻ đầy quyến luyến: “Đình Đình, em yêu anh lắm” Cô cắn môi, bày ra dáng vẻ điềm đạm, đáng yêu nhất có thể: “Đừng ghen mà, em và cậu ta không có gì đâu.”

Tay cô dôi xuống, cầm lấy bàn tay đang siết eo mình rồi đưa vào trong váy ngủ của mình, giọng nói mềm mại như nước: “Muốn phạt em thế nào tùy anh.”

Sáng hôm sau ngủ dậy, eo của Hoắc phu nhân như muốn đứt lìa làm hai, chân mềm nhũn không đứng vững nổi. Cái này là do Hoắc phu nhân tự làm tự chịu.

Chiều nay Hoắc tiên sinh sẽ bay qua lại Malaysia, ngày mai cô cũng phải lên đường sang L.A, sắp tới hai người phải xa nhau ít nhất là nửa tháng, ấy vậy mà cô còn năm lần bảy lượt trêu chọc Hoắc tiên sinh, kết quả là anh đã dồn hết nửa tháng tới vào tới qua luôn.

Cô không thấy đau sò gây chuyện đâu cả, anh có thói quen dậy sớm tập thể dục, bây giờ chắc là đi tập thể dục rồi.

Hạ Thanh Thời mặc thêm áo khoác rồi đi chân trần tới cửa sổ sát đất, kéo rèm ra.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa kính bao phủ người cô.

Cô nhìn xuống, trông thấy Joey đã dậy, cậu bé và người làm vườn đang ngồi dưới vườn hoa.

Cậu bé đội một cái nón cỏ, mặc quần yếm kaki, bên cạnh là cái xẻng nhỏ, trông y như người làm vườn.

Hạ Thanh Thời thấy thế thì bất giác mỉm cười.

Qua một lát, cô nhớ tới Yến Thời. Bình thường Yến Thời dậy rất sớm, nhưng có lẽ vì hôm qua lang thang ngoài đường cả ngày nên hôm nay mới ngủ dậy muộn.

Hạ Thanh Thời xuống lầu, đi tới phòng ngủ của Yến Thời, gõ nhẹ cửa.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng bước chân, đằng sau cánh cửa, giọng của Yến Thời nghe có vẻ lo lắng: “Ai đó?”

“Em đây.” Hạ Thanh Thời mở cửa phòng ra, nhìn thấy Yến Thời đã ăn mặc chỉnh tề, xem ra anh dậy từ lâu rồi.

Hạ Thanh Thời biết lúc Yến Thời ở nhà họ Hạ, Yến Thời đều ăn ở trong phòng nên cũng không hỏi nhiều mà chỉ cười, “Ở đây người ta bận lắm nên không có thời gian bung com vào phòng cho Yến Thời. Yến Thời ngoan nhé, đừng làm phiền họ, sau này mỗi ngày phải tự ra ăn com, được không?”

Nghe cô nói vậy, Yến Thời vội vàng gật đầu.

Cô dẫn Yến Thời ra phòng ăn, bữa sáng đã được chuẩn bị xong, bàn ăn cũng đã được dọn sẵn.

Hạ Thanh Thời nhìn Joey đang cầm cái xẻng nhỏ xới đất ngoài vườn hoa qua tấm kính, quay đầu hỏi chị Phấn: “Nó ăn chưa?”

Chị Phấn vội đáp: “Thằng bé ăn từ sớm rồi, cậu chủ đang ở hồ bơi trên lầu ba, vẫn chưa xuống.”

Hạ Thanh Thời gật đầu, “Ừ, tôi biết rồi.”

Nhìn Yến Thời cúi đầu chăm chú ăn trứng, Hạ Thanh Thời nghĩ tới một chuyện. Hôm qua, trong lúc xúc động, cô đã hỗn hào với ông Hạ, đây là việc làm vô cùng thiếu sáng suốt. Bây giờ, khi mà Yến Thời không bị tổn hại gì ngồi ăn sáng trước mặt mình, Hạ Thanh Thời càng thêm hối hận về hành động cảm tính của mình vào hôm qua.

Nhưng có hối hận thế nào cũng vô dụng, Hạ Thanh Thời suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng bỏ ly sữa xuống, xoay người đi lên phòng sách ở trên lầu.

Cô cẩn thận khóa kỹ cửa phòng lại, sau đó lấy điện thoại ra bấm số của ông Hạ, quyết định vút mặt mũi xuống đất.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, ở đầu kia điện thoại, giọng ông Hạ vô cùng lạnh nhạt: “Alo.”

Hạ Thanh Thời im lặng mấy giây, khi lên tiếng thì giọng nói trở nên nghẹn ngào: “Con tìm được Yến Thời rồi, con đã đưa anh về nhà con.”

Ông Hạ không nói gì.

Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Anh ấy một mực đòi mẹ về... Cả nhà mình, từ trên xuống dưới có mỗi anh ấy là không biết mẹ con sẽ không bao giờ về nữa.”

Giọng ông Hạ có phần áy náy: “Bố...”

Mặc kệ lời của ông, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Con tìm thấy anh ấy ở sân bay. Bố, bố có biết tại sao anh con lại ra sân bay không? Anh ấy không hiểu gì cả, nhưng vì đi Thẩm nói mẹ chúng con vì đi máy bay mà không bao giờ... tỉnh lại nữa. Anh con đã rất sợ hãi, vì thế anh con mới ra sân bay tìm bố.”

Giọng Hạ Thanh Thời nhỏ dần, cô nghẹn ngào:

“Anh con biết vì cái nhà này nên bố thường xuyên ngồi máy bay, anh ấy sợ bố sẽ giống mẹ, cũng không về nhà nữa, cho nên mới một mình ra khỏi nhà, tìm đường tới sân bay tìm bố.”

Những năm qua, bố xem anh con là nỗi xấu hổ, bố sợ anh ấy làm bố mất mặt nên nhốt anh ấy ở trong phòng, mỗi khi nhà có khách thì không cho anh ấy

ra ngoài. Nhưng bố không hề biết Yến Thời yêu bố nhường nào đâu.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói run rẩy của ông Hạ: “Thanh Thời...”

Hạ Thanh Thời cúp máy không chút do dự.

Cô hắng giọng, đè nén sự ghen ngào trong cổ họng, đến khi tâm trạng ổn định mới đi xuống lầu.

Khi cô xuống, Hoắc Đình Dịch cũng đã xuống, anh đang ngồi ở bàn ăn vừa ăn sáng vừa trò chuyện cùng Yến Thời.

Thấy cô đi xuống, anh vẫy cô, “Yến Thời nói em chỉ mới uống nửa ly sữa thôi. Qua đây ăn thêm đi.”

Hạ Thanh Thời trừng Yến Thời. Yến Thời vội vàng cúi đầu ăn trứng ốp la.

Hạ Thanh Thời vừa ngồi xuống thì Joey đang chơi ngoài vườn hoa bỗng nhiên chạy lạch bạch vào nhà. Cậu chạy thẳng về phía cô, trong tay cầm một chùm hoa màu trắng.

Cô dờ khóc dờ cười quay đầu nhìn Hoắc tiên sinh, nói: “Cần đây nó tặng hoa cho em còn nhiều hơn anh tặng em nữa. Hoắc tiên sinh, có phải anh nên kiểm điểm không?”

Hoắc Đình Dịch không để tâm tới lời cô mà nhũn mày nhìn chăm chăm cậu nhóc đang lúc lắc chạy tới.

Hạ Thanh Thời thấy lạ, cô nhìn theo ánh mắt anh, vẫn không nhận ra điểm bất thường.

Một giây, hai giây, ba giây...

Hạ Thanh Thời giật mình, hóa ra vấn đề là chùm hoa màu trắng trong tay cậu bé!

Cô quay đầu nhìn chậu hoa trước cửa. Hôm qua sau khi đưa Yến Thời về, cô đã tiện tay đặt chậu hoa của anh ở trước cửa nhà. Bây giờ chậu hoa trống không, điều đó chứng tỏ rằng chậu hoa mà Yến Thời chăm sóc như bảo bối giúp Đình Đình đã bị Joey thủ tiêu! Cậu bé đã ngắt chùm hoa lan quý báu của Yến Thời để tặng cho cô!

Nghhe thấy tiếng bước chân của Joey, Yến Thời nuốt miếng trứng trong miệng, ngẩng đầu lên, nghiêng người nhìn qua.

Hạ Thanh Thời sợ đến mức ngừng thở, cô không kịp suy nghĩ mà giờ tay ôm Joey hốt hoảng chạy ào ra ngoài nhanh như một con gió.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời ôm thẳng bé như đang ôm bom chạy vội ra ngoài.

Joey không hiểu gì cả, cậu cứ nghĩ chùm hoa trong tay cậu đã lấy lòng được bà chị hung dữ nên càng thêm giờ sát chùm hoa vào mặt cô, gần như muốn đâm vào mắt cô.

Đang sau, Hoắc Đình Dịch cũng kịp phản xạ, anh gọi: “Yến Thời!”

Sự chú ý của Yến Thời bị phân tán, anh ấy quay qua nhìn Hoắc Đình Dịch. Đáng tiếc là Hoắc tiên sinh xưa nay phản ứng nhanh nhạy thì lúc này nào bị ngừng hoạt động, anh ngồi im, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ đành đờ mắt với Yến Thời.

Hai người nhìn nhau ba giây, Yến Thời bỗng nhớ tới một chuyện, anh vỗ đầu mình, lẩm bẩm: “Đúng rồi, Đình Đình, anh đem hoa tới cho em nè, để anh đi lấy cho em xem.”

Vừa nói anh vừa đứng dậy định đi tìm chậu hoa.

“Đừng!” Rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng lên tiếng sau khi đờ não nửa phút, anh vội vàng ngăn Yến Thời lại: “Không cần gấp đâu, ăn sáng xong đã.”

Đồng thời, Hoắc phu nhân vốn dĩ co giò chạy như điên ra ngoài thì lúc này lại rón rén quay trở lại, cầm chậu hoa rồi lại chạy ra ngoài.

Đến khi đã thành công đem chậu hoa trống không ra ngoài, Hạ Thanh Thời mới thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ, cô mới nhận ra mình vẫn còn bế Joey mà

quên đặt thẳng bé xuống.

Cậu bé rất biết hưởng thụ, một tay cầm hoa một tay ôm cổ Hạ Thanh Thời, thích thú cọ đầu vào vai cô.

Hạ Thanh Thời ngừng lại, nhìn thẳng nhóc trong lòng mình. Cậu bé không cảm nhận được ánh mắt cô mà vẫn vui đùa vào hõm vai cô. Chắc, nói thế nào đây nhỉ? Chẳng biết khách sáo tí nào.

Hạ Thanh Thời khom người, định đặt cậu bé xuống, nhưng thẳng nhóc lại được voi đòi tiên, hai tay ôm chặt cổ cô, còn hai chân thì quấn vào eo cô, y như con bạch tuộc bám lấy cô.

Hạ Thanh Thời nhú mồm cúi xuống nhìn cậu bé trong lòng mình, đúng lúc chạm phải ánh mắt của cậu khi cậu ngẩng đầu nhìn cô.

Chỉ đơn giản là mắt chạm mắt như vậy thôi, cô còn chưa kịp lên tiếng thì người thẳng bé run lên, sau đó cậu lau bầu gì đó rồi tự động tụt xuống khỏi người cô.

Cô có khùng bỏ đến mức đó không?

Hoắc phu nhân xưa nay thích làm mặt lạnh, thích mặc đồ đen, thích giả vờ hung dữ lần đầu cảm thấy không vui. Cô nhanh chóng túm lấy lưng quần của cậu nhóc, xách cậu đi tới chỗ người làm vườn – chú Nguyễn.

Cô cầm chậu hoa của Yến Thời, chỉ vào chùm hoa trong tay Joey, nói với chú Nguyễn: “Nhà mình có hoa nào giống loại hoa này không ạ? Chú mau tìm một gốc cây trồng vào chậu hoa này giúp cháu với,”

Chú Nguyễn ngồi xuống ngắm chùm hoa trắng trong tay cậu bé, sau đó lắc đầu thờ dài, nói: “Đây là lan Vĩnh Hoài Tổ... Cháu để chú tìm coi có giống nào tương đồng không.”

Hạ Thanh Thời đốt đặc hoa cỏ, vậy nên mới dễ dàng bị “Mạn Thập Lưu Lan Hương” của Hoắc tiên sinh quay vòng vòng.

Chú Nguyễn chắc chắn sẽ không lừa cô, nghe giọng điệu của chú thì có vẻ như “Vĩnh Hoài Tổ” rất quý.

Tìm Hạ Thanh Thời rơi lộp độp: “Giống này bao nhiêu tiền?”

Chú Nguyễn tỏ ra rất thần bí, giơ hai ngón tay lên.

Hạ Thanh Thời sợ đến mức sắc nước bọt, “Hai triệu?”

“Không phải.” Chú Nguyễn phát tay, “Bỏ bớt một số 0.”

Joey đang ngồi nghịch đất, Hạ Thanh Thời nhìn thẳng bé dưới chân mình, muốn đá bay nó quá.

Thôi, dù sao cũng là tiền của anh nó, chẳng đáng để cô giận.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì tiền của Hoắc tiên sinh cũng là tiền của cô, vì vậy cô vẫn thấy xót, cho nên cô nhìn quanh vườn hoa đủ sắc màu, hỏi chú Nguyễn: “Ở đây hoa nào rẻ nhất vậy chú?”

Chú Nguyễn chỉ vào khoảnh hoa hồng ở một góc trong vườn hoa.

Hạ Thanh Thời bế cậu bé lên, đi đến chỗ hoa hồng.

“Chị thích hoa này.” Cô đặt Joey xuống đất, “Sau này, mỗi ngày hãy tặng chị một cành hoa này nhé, đừng hái hoa khác.”

Không biết thẳng nhóc nghe có hiểu không, Hạ Thanh Thời lại cảm thấy lo lắng khi nghĩ đến chậu hoa của Yến Thời. Nếu là cô, tùy tiện đổi thành hoa khác thì có thể sẽ bị lừa, nhưng Yến Thời thì khác, anh rất giỏi quan sát các chi tiết nhỏ trong cuộc sống, trí nhớ cũng cực kỳ tốt. Thật ra Yến Thời chưa bao giờ ngốc, hồi sáu tuổi anh rất thông minh, tiếc là không phải kiểu thông minh như xã hội này yêu cầu.

Thôi, tạm bỏ qua chuyện chậu hoa đi, dù sao chậu hoa cũng là do Hoắc Đình Dịch lấy ở chỗ bà ngoại, nếu bí quá thì bảo anh qua đó xin chậu khác là được.

Trước mắt, cô nói với Yến Thời là đã nhờ người ôm chậu hoa đi tưới để giấu anh.

Buổi sáng Hạ Thanh Thời phải đến công ty, vì thế ăn sáng xong cô liền lên lầu thay quần áo. Từ lúc quay vào nhà cô không thấy Hoắc Đình Dịch đâu cả nên khi đi ngang qua phòng sách, cô tiện tay đẩy cửa ra nhưng không ngờ cửa lại bị khóa trái.

Cô cảm thấy kỳ lạ, thế nên áp sát vào cửa phòng, nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói không rõ lắm.

Hoắc Đình Dịch rất ít khi tiếp khách ở nhà, lúc làm việc cũng không bao giờ khóa trái cửa, vì thế Hạ Thanh Thời cảm thấy hành động lúc này của anh thực sự bất thường.

Chưa đợi cô kịp suy nghĩ kỹ càng sự bất thường của Hoắc Đình Dịch, điện thoại của cô nhận được một tấm ảnh.

Người trong ảnh là cô, khung cảnh là phòng họp công ty cô, cô đang ngồi dựa vào ghế chủ tọa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đây là tấm hình chụp lén, góc độ, ánh sáng đều không tốt, điều này có nghĩa là nhân lúc không ai chú ý nên người đó đã lấy điện thoại ra chụp vội.

Hạ Thanh Thời phóng to bức ảnh lên gấp ba lần mới nhìn thấy tờ giấy ở trên bàn. Cô nhớ đây là lúc cô mới tiếp quản Nhậm Hoài Tây từ Katie, lúc đó cô cùng giám đốc, Karie và Nhậm Hoài Tây mở một cuộc họp. Trước đó một ngày, cô đi Thượng Hải gặp nhà sản xuất để bàn bạc về một bộ phim mới của Diệp Chân Chân, tối đó phải bay về gấp nên đến khi kết thúc cuộc họp, cô mệt muốn chết, vì thế ngay sau khi giám đốc và Katie vừa đi, cô liền tựa vào ghế chợp mắt năm phút.

Bây giờ, Hạ Thanh Thời mới nhận ra tấm ảnh này là do Nhậm Hoài Tây chụp.

Hôm qua sau khi anh ta xảy ra xung đột với phóng viên, đã có người báo công an. Công an nhanh chóng xuất hiện, đưa hai bên về đồn, lúc ấy anh ta không biết điện thoại bị rút mất, mãi đến hai tiếng sau, khi ra khỏi đồn công an, anh ta mới phát hiện không thấy điện thoại đâu cả, cũng không có ở trên xe.

Mặc dù Nhậm Hoài Tây khẳng định điện thoại của mình không có bất kỳ cái gì kỳ lạ nhưng Katie vẫn lo trong điện thoại của anh ta có ảnh giường chiếu nên lập tức ép anh ta báo mất để khóa điện thoại vĩnh viễn.

Mọi người đều cho rằng chuyện này đã xong, kể cả Hạ Thanh Thời, cho đến khi cô nhận được tấm hình vừa rồi.

Bây giờ ngẫm lại, ắt hẳn điện thoại của anh ta không phải bị mất mà là bị trộm.

Không kịp nghĩ nhiều, Hạ Thanh Thời thay quần áo xong rồi đi thẳng đến công ty. Lúc cô đến, Tiểu Đại cũng đang áp tải Nhậm Hoài Tây vào công ty.

Hạ Thanh Thời bảo Tiểu Đại ra ngoài, trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Nhậm Hoài Tây.

Cô lên tiếng trước: “Trong điện thoại của cậu, ngoài hình của tôi ra thì còn cái gì khác không?”

Nhậm Hoài Tây đang ngồi nghịch điện thoại mới thì giật mình, mặc kệ ván trò chơi đang chơi dở, anh ta hốt hoảng nhìn Hạ Thanh Thời.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Trên đường tới công ty, cô liên tục nhận được những tấm hình khác. Hạ Thanh Thời mở hình trong điện thoại của mình ra, ném về phía Nhậm Hoài Tây, “Cậu nghĩ xem có ai biết mật mã điện thoại của cậu không mà chỉ trong hai tiếng đã có thể lấy được những tấm hình này.”

Từ lúc anh ta vào đồn công an cho đến khi phát hiện bị mất điện thoại cũng chỉ hai tiếng đồng hồ thôi. Katie tính toán cẩn thận là để tránh những sự cố như thế này, nhưng điều đó cũng chỉ có thể phòng ngừa được người nhặt điện thoại chứ không thể phòng ngừa người có ý định trộm điện thoại.

Nhậm Hoài Tây im lặng một lúc lâu, rồi cuộc cũng phiền muộn mở miệng: “Tôi không nói với ai cả.”

“Mật mã điện thoại của cậu là gì?” Hạ Thanh Thời nhíu mày nhìn anh ta, “Sinh nhật tôi?”

Nhậm Hoài Tây tiếp tục im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

Hạ Thanh Thời day thái dương, nặng nề thở ra một hơi, nhìn anh ta bằng ánh mắt bất lực, “Thực tình là tôi không tài nào hiểu nổi. Tôi mắng cậu cả ngày mà sao cậu thích tôi được hay thế?”

Cô tập trung tinh thần, có hàng ngàn con chữ lướt qua trong đầu.

Người gửi tin nhắn cho cô dùng số điện thoại một chiều, cô vừa không gọi lại được vừa không gửi tin nhắn đến số được, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Điều đó có nghĩa là đối phương không có mục đích moi tiền mà chỉ đơn giản là thông báo cho phía cô biết họ đang giữ hình.

Sau một hồi im lặng, Hạ Thanh Thời phiền não thở dài, “E rằng kẻ đang giữ điện thoại của cậu là phóng viên đi theo chúng ta ngày hôm đó.”

Cô cảm thấy chuyện này hoang đường đến mức buồn cười: đầu tiên đối phương chụp hai bức ảnh để gây hiểu lầm để đăng lên mạng, ám chỉ hai người có mối quan hệ mờ ám, sau đó cố ý ép xe vào xe họ khiến Nhậm Hoài Tây nổi cáu. Khi clip anh ta đánh phóng viên bị đăng tải lên mạng, hình tượng nhanh chóng tuột dốc không phanh. Nhưng những chuyện này vẫn chưa là gì, đối phương đã nhân lúc hỗn loạn đánh cắp điện thoại của Nhậm Hoài Tây, nhờ đó thành công lấy được hình trong điện thoại của anh ta.

Chuyện này nối tiếp chuyện kia khiến Hạ Thanh Thời buộc phải tin rằng Nhậm Hoài Tây đang bị người ta theo dõi.

Hạ Thanh Thời cũng chỉ là một quân cờ của đối phương, xấu hay đẹp chẳng quan trọng, nhưng may mắn là ngoại hình của cô ưa nhìn nên khiến khán giả dễ tin tưởng vào tin đồn giữa cô và Nhậm Hoài Tây hơn. Càng hay ho hơn là cô đã có chồng, chỉ cần bị gán cái mũ “kẻ thứ ba”, đối phương sẽ thành công xô ngã Nhậm Hoài Tây.

“Ai mà hận cậu đến mức đó?” Hạ Thanh Thời day thái dương, đau đầu quá, “Từ lúc vào nghề, cậu có tất cả bao nhiêu kẻ thù vậy? Để tôi suy nghĩ một chút, gần đây nhất là... Chẳng lẽ là sếp cũ của cậu ở Tầm Nhìn Quốc Tế?”

Nhậm Hoài Tây ngồi đối diện cô, không nói gì mà chỉ nhìn điện thoại.

Hạ Thanh Thời bực mình, lập tức đứng dậy giật phắt cái điện thoại từ tay anh ta, “Đến lúc nào rồi mà cậu còn...”

“Đừng nhìn!” Nhậm Hoài Tây giờ tay định giật lại nhưng Hạ Thanh Thời đã nhanh chóng xoay cổ tay tránh thoát khỏi tầm với của anh ta.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, màn hình hiện lên trang weibo, nhưng không phải weibo của anh ta mà là của cô.

Hạ Thanh Thời có một tài khoản weibo đăng ký chính chủ nhưng không đăng bài viết về vấn đề riêng tư, bình thường cô cũng rất ít lên tài khoản đó mà giao cho Tiểu Đại xử lý, đa số dùng để đăng bài tuyên truyền cho sản phẩm mới của nghệ sĩ.

Vì hai tấm hình ngày hôm qua mà bên dưới bài đăng mới nhất của cô có tới hơn ba ngàn bình luận.

“*Oh man! Hổng lời biện minh của chị X!*”

“*Bà có biết xấu hổ không đó? Một đồng tuổi đội trên đầu rồi mà còn muốn dụ dỗ anh tui á hả? Ý là quản lý rồi muốn chơi trò quy tắc ngầm với Tiểu Tây của bọn tui hả? [phẫn nộ] [phẫn nộ] [phẫn nộ]*”

“*Làm fangirl thì phải như chị gái nhỏ Thanh Thời vậy nè! Đầu tiên là làm quản lý của thần tượng rồi sau đó ngủ với thần tượng luôn nè! Mì tuyên bố ngừng anti chị gái nhỏ Thanh Thời mà chuyển thành fan luôn rồi nè! Like điên cuồng cho chị gái nhỏ Thanh Thời nè! [khen ngợi] [khen ngợi]*”

Những bình luận này vẫn coi như khá lịch sự, đa số toàn là những bình luận mang tính công kích cá nhân và văng đầy phụ khoa.

Chắc chắc... Hạ Thanh Thời vừa đọc vừa cảm thán, mắng sáng tạo ghê, cô phải lưu lại vài câu để hôm nào có mắng ai thì lấy ra dùng.

“Đừng đọc nữa.” Nhậm Hoài Tây lấy điện thoại ra khỏi tay cô.

Im lặng một chốc, anh ta đột nhiên nói: “Mấy tấm hình đó là do tôi chụp, không liên quan gì tới cô... Cô thông báo tin kết hôn lên weibo đi, như vậy thì không có ai mắng cô nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: Sa

“Cô thông báo tin kết hôn lên weibo đi, không có ai mắng cô nữa đâu.”

Nếu là bình thường, Nhậm Hoài Tây mà nói ra những câu ngu xuẩn như vậy thì chỉ sợ đã bị Hạ Thanh Thời mắng cho thôi đầu, nhưng vào lúc này, cô không thể thốt lên những câu mắng chửi quá đỗi quen thuộc thường ngày được nữa.

Nhậm Hoài Tây không ngu, anh ta vào giới giải trí khi chỉ mới mười lăm tuổi, vậy nên anh ta hiểu rõ cái giới này hơn cô. Có thể bước lên thời kỳ đỉnh cao ở giới showbiz, không có ai là ngu cả, huống chi Nhậm Hoài Tây còn trải qua một đoạn đường dài để bước lên địa vị tiểu sinh *hot* nhất hiện nay.

Ai cũng biết Nhậm Hoài Tây trong ngành, hình tượng xưa nay của anh ta trước mặt công chúng cũng là như vậy, nhưng có rất ít người biết sự ương ngạnh của anh ta luôn nằm trong giới hạn nhất định.

Anh ta chỉ như những cậu trai mà bất cứ ai cũng gặp khi còn đi học: bắt cần đòi, cãi lời thầy cô, lén hút thuốc lá, thỉnh thoảng trêu ghẹo nữ sinh... Tuy hư hỏng nhưng chỉ là những chuyện vặt vãnh, không làm ảnh hưởng đến việc chung.

Nhậm Hoài Tây cũng vậy, anh ta ngang bướng, bắt cần đòi, không đến lễ trao giải, khi trả lời phỏng vấn, anh ta nói nếu không phải làm nghệ sĩ kiếm được nhiều tiền thì anh ta cóc làm... Những việc như thế nhiều không kể xiết, nhưng chưa bao giờ anh ta chạm tới giới hạn của công chúng.

Giữa thời đại “Nghệ sĩ mẫu mực” nhiều như nêm cối, có thể nói sự xuất hiện của Nhậm Hoài Tây là một làn gió mới, khơi gợi nhiều hứng thú đối với khán giả.

Huống hồ cho dù Nhậm Hoài Tây có hư hỏng thì cũng là hư hỏng trong tốt đẹp. Anh ta sẽ dừng lại ở ven đường giữa đêm khuya để giúp một bà cụ đẩy chiếc xe bán khoai dù đã rất mệt mỏi sau một ngày làm việc; sẽ ra tay đánh nhà đầu tư trong bữa tiệc khai máy, bị truyền thông và cư dân mạng thỏa mạ suốt ba ngày, mãi đến khi đoàn phim công bố rằng Nhậm Hoài Tây đánh nhà đầu tư là vì hấn ta lén sàm sờ diễn viên nữ ở nơi vắng người bị Nhậm Hoài Tây bắt gặp.

Fans của anh ta gọi cái đó là “ngầu lòi”, không cần nhiều quá, vì như thế sẽ gây cảm giác giả tạo. Chỉ cần vài ba tin như thế thôi vẫn có thể dễ dàng làm thay đổi ấn tượng của hầu hết khán giả dành cho Nhậm Hoài Tây.

Mỗi lần nghĩ thế, Hạ Thanh Thời thực sự phục sát đất quản lý đầu tiên của Nhậm Hoài Tây là Lương Tụng, chị ấy là người khai quật Nhậm Hoài Tây, cũng một tay chị ấy biến anh ta trở thành tiểu sinh nổi tiếng.

Có lẽ nhận ra với tính cách đó, Nhậm Hoài Tây sớm muộn cũng sẽ gây ra chuyện nên Lương Tụng đã xây dựng hình tượng ương ngạnh cho Nhậm Hoài Tây với bảy phần thật ba phần giả, từ đó đến nay, Nhậm Hoài Tây luôn duy trì hình tượng như vậy.

Mà sự thật chứng minh, hình tượng mà Lương Tụng xây dựng cho Nhậm Hoài Tây vô cùng chính xác, vì thế, dù trải qua nhiều người quản lý, nhưng ai cũng noi theo con đường đó.

Trên thực tế, trong những tiểu sinh, có lẽ Nhậm Hoài Tây mới thực sự là người theo khuôn phép. Ít nhất là từ lúc vào nghề cho đến nay, anh ta chưa bao giờ làm chuyện gì vượt quá giới hạn, trừ việc đánh phóng viên mới đây.

Bây giờ, Nhậm Hoài Tây bảo cô thông báo việc cô đã kết hôn không phải vì anh ta ngó ngàng mà là vì anh ta muốn bảo vệ cô.

Trên mạng đã có người nhiệt tình đào bới và soi mói những trường hợp xuất hiện cùng nhau của cô và Nhậm Hoài Tây. Có một tấm là Nhậm Hoài Tây đang nhìn cô. Chỉ một cái nhìn vô cùng bình thường nhưng được cư dân mạng phân tích là “Ánh mắt chan chứa tình cảm”.

Lúc nhìn thấy tấm hình đó, Hạ Thanh Thời vô cùng giận dữ, cô dùng tài khoản phụ bình luận: “Chẳng phải mấy người luôn mồm nói mắt anh ấy đơ như người mù ư? Sao bây giờ lại đọc được nhiều thứ trong ánh mắt của anh ấy thế? Coi bộ Oscar nợ anh Kenny một tượng vàng rồi à ghen!”

Đáng tiếc bình luận của Hạ Thanh Thời nhanh chóng bị bao phủ giữa rừng anti-fans.

Tóm lại, bây giờ trong mắt anti-fans, chắc chắn Nhậm Hoài Tây đang yêu quản lý của mình.

Về phần Hạ Thanh Thời, ngoài tấm hình cô kéo tay Nhậm Hoài Tây để giữ anh ta ra thì không còn bất kỳ chứng cứ nào cho thấy cô có tình cảm vượt mức với anh ta cả. Huống hồ trong điện thoại bị mất của Nhậm Hoài Tây cũng chỉ có ảnh mà anh ta chụp cô thôi chứ không có ảnh chụp chung của hai người. Vì vậy, một khi Hạ Thanh Thời công bố chuyện cô đã kết hôn thì có thể lập tức phủ sạch chuyện này, nhưng hệ lụy là Nhậm Hoài Tây sẽ bị công kích, bị gán cho cái mũ “kẻ thứ ba”, cả đời không tháo xuống được.

Cho tới bây giờ, chỉ mới nghe quản lý gánh tiếng xấu thay cho nghệ sĩ, còn việc nghệ sĩ chịu đổ cái bô lên đầu mình như thế này thì đây là lần đầu tiên Hạ Thanh Thời chứng kiến.

Cô day thái dương, đau đầu quá đi mất, hiếm khi nào mà cô nói chuyện ôn tồn với Nhậm Hoài Tây như bây giờ: “Kenny, cậu phải hiểu rõ là hiện tại người ta đang nhắm vào cậu chứ không phải tôi.”

Mặc dù bây giờ cô đang bị mắng xối xả nhưng những công kích đó cũng chỉ là con sóng nhỏ thôi, chỉ cần cô im lặng thì sẽ nhanh chóng lắng xuống. Nhưng Nhậm Hoài Tây thì khác. Ngành nào cũng giống một cái Kim Tự Tháp, giới giải trí cũng vậy. Anh ta đứng ở đỉnh tháp, cho dù không làm gì cả nhưng chỉ với việc đứng ở đó thôi thì là anh ta đang cản đường người khác; nếu không kéo anh ta xuống, họ không thể leo lên được. Đợi đến khi chuyện trở nên ồn ào ở một mức độ nào đó, những người ẩn nấp trong bóng tối, những kẻ muốn xô đổ anh ta sẽ nắm bắt cơ hội để khiến anh ta không tài nào ngóc đầu lên nổi.

Nhậm Hoài Tây nhũn mảy, nhưng vẫn tỏ ra bất cần: “Tôi bị bôi nhọ còn ít à? Quen rồi.”

“Cậu nghĩ mấy tin đồn nhỏ xíu lúc trước là do có người bôi nhọ cậu? Đó là vì Lương Tụng đã đoán được nên chặn đầu trước!” Hạ Thanh Thời vô cùng mệt mỏi, “Có một số việc chỉ cần đưa ra bằng chứng là có thể rửa oan, nhưng cũng có một số việc e rằng cậu càng giải thích thì sẽ càng khiến người khác cho rằng cậu giấu đầu lòi đuôi.”

Nhậm Hoài Tây ngẩng cao cổ, mặt đỏ bừng, cuối cùng chỉ có thể nói được một câu: “Dù sao hai chúng ta không có gì cả. Tôi không thẹn với lòng!”

Hạ Thanh Thời xoa ấn đường, không nói chuyện với anh ta nữa.

Cô nắm chặt điện thoại, sau một hồi do dự, cuối cùng mở danh bạ ra, gọi điện cho Lê Sóc.

Lê Sóc là anh đế, là nam thần quốc dân, là đại diện tiêu biểu cho diễn viên vừa có tài năng vừa có nhân cách, rất được khán giả yêu mến.

Mấy năm trước anh ta ký hợp đồng với Hoa Thần nhưng trên thực tế, tất cả công việc của anh ta đều do ekip riêng xử lý, ekip riêng của anh ta chỉ mang danh nghĩa thuộc Hoa Thần mà thôi.

Vì vậy, mặc dù trên danh nghĩa là quản lý của Lê Sóc, thực tế anh ta không thuộc quyền quản lý của Hạ Thanh Thời, cô cũng hiểu rõ tầm ảnh hưởng của cô đối với anh đế Lê Sóc là vô cùng nhỏ bé.

Cuộc gọi được kết nối, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói ôn hòa: “Thanh Thời, chào cô.”

“Chào thầy Lê ạ.” Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, “Kenny đang có chút chuyện, tình hình không được lạc quan lắm, tình huống cụ thể thì chắc anh đã đọc được trên mạng rồi. Hiện tại chúng tôi đang cố gắng hết sức để giảm thiểu ảnh hưởng đến mức thấp nhất, nhưng nếu cần thiết, tôi muốn nhờ anh giúp

một việc được không ạ?”

Lê Sóc im lặng mấy giây, sau đó nói: “Tất nhiên rồi Thanh Thời. Nếu có việc gì mà tôi có thể giúp, cô cứ nói.”

Hạ Thanh Thời thờ phào nhẹ nhõm.

“Giúp đỡ” mà cô nhắc đến là vây Ngụy cứu Triệu.

Lê Sóc và nữ diễn viên Diệp Hân Vi đã hẹn hò nhiều năm, những người thân quen đều biết chuyện, nhưng dù vậy, phóng viên vẫn không chụp được hình ảnh họ ở bên nhau.

Khán giả rất ủng hộ cặp đôi Lê Sóc và Diệp Hân Vi, hai người từng hợp tác trong không ít tác phẩm, vì vậy fans couple của họ cực kỳ đông, rất nhiều khán giả mong muốn họ thành đôi ở ngoài đời thật.

Cách đây không lâu, Lê Sóc đã thông báo với công ty rằng tháng sau là tròn mười năm anh ta và Diệp Hân Vi yêu nhau, anh ta đã lên kế hoạch cầu hôn Diệp Hân Vi vào sinh nhật của cô ấy trong tháng sau nên nói trước với công ty để công ty còn chuẩn bị.

Trước nay Hoa Thần không can thiệp quá sâu vào vấn đề cá nhân của nghệ sĩ, càng đừng nói Lê Sóc vốn không phải nghệ sĩ bình thường mà là ảnh đế quốc dân. Hơn nữa tình cảm của anh ta và Diệp Hân Vi vô cùng ổn định, không hề có scandal, ai cũng cảm thấy hai người là Kim Đồng Ngọc Nữ, chuyện tình của họ là bài ca tuyệt đẹp.

Tuần trước, Hạ Thanh Thời đã gặp quản lý của Diệp Hân Vi là Grace để thảo luận cách ứng phó sau khi công bố tin kết hôn của cặp đôi Lê Diệp. Nhưng mà bây giờ e rằng cô phải nợ Grace một món nợ ân tình rồi.

Nếu như chuyện của Kenny không thể giải quyết êm xuôi thì chỉ có thể nhờ Lê Sóc công bố tin kết hôn trước kế hoạch mà thôi. Vì dù sao, chuyện tình cảm, cưới hỏi của ảnh đế – ảnh hậu được người người yêu mến chắc chắn sẽ đề bẹp mọi tin tức khác.

Cú điện thoại của cô nằm trong dự đoán của Nhậm Hoài Tây. Chờ cô cúp máy, Nhậm Hoài Tây ngậm miệng từ nãy tới giờ bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi sẽ nhận phim của Diệp Hân Vi.”

Hạ Thanh Thời ngẩn người, sau đó quả quyết phản đối: “Không được!”

Anh ta đang nói đến một phim điện ảnh tình cảm sắp quay, nữ chính là Diệp Hân Vi, còn nam chính vẫn chưa quyết định.

Hạ Thanh Thời đã đọc kịch bản rồi, nội dung rất tệ, thực sự không có tư cách để nói là phim điện ảnh.

Lê Sóc không phù hợp với hình tượng của nhân vật nam chính nên dù muốn cũng không thể giúp, còn Diệp Hân Vi nhất quyết tìm tiểu sinh nổi tiếng để gánh doanh thu, vì thế tới bây giờ vẫn nam chính vẫn còn để trống.

Cô nhìn Nhậm Hoài Tây, nói: “Cậu đang trong giai đoạn thay đổi hình tượng, bộ phim này không giúp ích gì cho cậu cả, có khi các nhà phê bình phim ảnh sẽ nói vì không thay đổi được hình tượng nên cậu mới quay về con đường cũ, fans cũng sẽ tiếp tục nghĩ cậu chỉ hợp để đóng phim thần tượng thôi. Tuyệt đối không được!”

Nhậm Hoài Tây không nhìn cô nữa mà ngả đầu dựa vào thành ghế, nhìn đăm đăm trần nhà, nói nhỏ: “Coi như để trả món nợ này cho chị ấy.”

“Không được!” Hạ Thanh Thời vẫn rất cứng rắn phản đối: “Món nợ này tôi có cách để trả, không cần cậu bận tâm.”

Buổi trưa, Hoắc Đình Dịch rủ cô ăn cơm.

Căn tin của công ty lắm thầy nhiều ma nên Hạ Thanh Thời đặt chỗ ở nhà hàng gần đó, sau đó nhắn địa chỉ cho Hoắc Đình Dịch.

Lúc cô đến, Hoắc Đình Dịch đã ở đó đợi cô.

Vì đã qua giờ ăn trưa nên nhà hàng khá vắng, cô lại chọn chỗ trong góc khuất nên mấy bàn gần đó hoàn toàn không có ai.

Thấy cô tới, Hoắc Đình Dịch đứng dậy kéo ghế giúp cô, “Gọi món cho em rồi, bít tết, cơm đậu đỏ và bánh kem quế.”

Hạ Thanh Thời nhướn mày, cố ý chống đối anh: “Không muốn ăn mấy món đó. Em muốn ăn hải sản cơ!”

“Không được.” Giọng Hoắc tiên sinh rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên quyết, “Em sắp tới kỳ rồi, ăn đậu đỏ và bánh quế để bổ sung máu.”

Nghe anh nói, Hạ Thanh Thời mới sực nhớ ra. Trước nay anh luôn nhớ rõ kỳ sinh lý của cô còn hơn cả cô.

Hạ Thanh Thời thuộc thể hàn, kinh nguyệt không đều, sau khi thử vô số phương pháp Tây y nhưng vô dụng, cuối cùng Hoắc tiên sinh đã nhờ người tìm một bác sĩ Trung y hành nghề hơn bốn mươi năm để bốc thuốc cho cô, sau nửa năm uống thuốc, cuối cùng kinh nguyệt của cô cũng đều đặn.

Trước giờ cô không ăn nhiều vào buổi trưa, nhưng sau một hồi tìm cách làm nũng và giận dỗi thất bại, cô đành thuận theo quyết định của Hoắc tiên sinh, mà Hoắc tiên sinh cũng mặc kệ về mặt lên án của cô.

Chờ ăn lưng lưng bụng, Hoắc Đình Dịch bất ngờ nói: “Chiều nay Rebecca sẽ đưa ra thông báo, em chuẩn bị đi.”

Hạ Thanh Thời vừa giật mình vừa khó hiểu, Rebecca đưa ra thông báo thì liên quan gì tới cô?

Hoắc Đình Dịch im lặng, không có ý định giải thích.

Vài giây trôi qua, Hạ Thanh Thời mới chợt hiểu ra: “Công ty anh công bố quan hệ của chúng ta?”

Hoắc Đình Dịch lấy khăn ăn đang đặt trên đùi lau miệng rồi để lên bàn, bình tĩnh nói: “Đúng vậy.”

“Anh nghĩ gì thế?” Cô cảm thấy anh rất vô lý: “Anh muốn dồn Nhậm Hoài Tây vào chỗ chết ư?”

“Thanh Thời.” Hoắc Đình Dịch ngả người ra sau, nhìn thẳng vào mắt cô, “Em biết rõ là anh tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ nào dòm ngó vợ anh, càng không chấp nhận để vợ anh bị chửi rủa mà.”

“Được rồi, được rồi.” Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, nảo như muốn nổ tung, “Anh công bố quan hệ của chúng ta, sau đó thì sao? Anh muốn Nhậm Hoài Tây phải làm sao? Hay là...”

Hoắc Đình Dịch cắt ngang lời cô, giọng vẫn điềm tĩnh: “Ai cũng phải trả giá cho việc mình đã làm.”

Hạ Thanh Thời nói ra suy đoán hoang đường trong lòng mình: “Hay là từ đầu đến cuối, việc này là do anh bày ra, mục đích là để hủy hoại cậu ta... chỉ vì cậu ta yêu em?”

Hoắc Đình Dịch nghiêm nghị nhìn cô, gọi tên cô, “Thanh Thời.”

Giọng của anh đang rất kìm nén, coi như là lời nhắc nhở, cũng là cảnh cáo.

“Em xin lỗi.” Hạ Thanh Thời nhắm mắt lại, nhanh chóng xin lỗi anh. Cô biết câu nói vừa rồi của mình đã làm anh tổn thương.

Sao có thể là anh được chứ? Anh sẽ không bao giờ để cư dân mạng công kích cô chỉ vì muốn đạt được mục đích của mình.

Biết cô đã loại bỏ suy đoán vô căn cứ đó, Hoắc Đình Dịch nói tiếp: “Anh biết nguyên nhân em bước chân vào showbiz, nhưng mà Thanh Thời à, chắc em vẫn còn nhớ ước mơ của em luôn là trở thành nhà báo vĩ đại như Mike Wallace(1).”

(1) Mike Wallace (1918 – 2012) là nhà báo, người dẫn chương trình nổi tiếng người Mỹ.

Anh chăm chú nhìn cô, trầm giọng: “Em muốn gì, anh sẽ cho em. Bây giờ nên kết thúc trò chơi thôi.”

Hạ Thanh Thời cắn răng không nói gì, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên run rẩy.

Sau đó, cô ném khăn ăn lên bàn, đứng bật dậy, “Em không cần anh quyết định thay em là nên hay không nên làm gì!”

Cô đẩy ghế, bước nhanh ra ngoài. Hoắc Đình Dịch vội đuổi theo cô.

Cô đi rất nhanh, Hoắc Đình Dịch sai chân nhanh chóng đuổi theo cô, tóm lấy tay cô rồi ấn cô vào lòng mình.

Hạ Thanh Thời rất tức giận. Mỗi lần trái ý kiến với anh, cô đều dễ nổi giận hơn bình thường. Cô cố vùng ra khỏi ngực Hoắc Đình Dịch, “Anh buông ra!”

“Không buông.” Sức của anh lớn hơn cô rất nhiều, anh chỉ cần dùng một tay cũng đủ ghim cô vào lòng mình.

Rốt cuộc Hoắc Đình Dịch cũng nhượng bộ: “Công việc thì có thể tạm thời không đổi, nhưng quan hệ của chúng ta thì phải công bố.”

“Ai muốn công bố quan hệ với anh?” Hạ Thanh Thời giận dữ nói, “Bây giờ em chỉ muốn cắt đứt quan hệ với anh thôi! Anh buông ra!”

Hoắc tiên sinh vẫn chỉ thốt ra hai chữ: “Không buông!”

Trong khi anh và Hạ Thanh Thời vẫn cãi vã, Tiểu Đại gọi điện thoại tới. Ở đầu bên kia điện thoại, cô nàng la oai oái: “Chị Thanh Thời, chị Thanh Thời! Chúng ta được cứu rồi! Hoắc Tông Hi bị phóng viên chụp được ảnh đi bệnh viện phá thai, bây giờ trên bảng hot search đều là tin này! Tin của chị và Kenny được đẩy xuống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Sa

Tin tức động trời về Hoắc Tông Hi thực sự đã cứu Hạ Thanh Thời.

Mặc dù không qua lại nhiều với Hoắc Tông Hi nhưng cũng coi như được người ta giúp đỡ, vì vậy lúc biết tin, sau khi thở phào nhẹ nhõm, Hạ Thanh Thời vẫn thấy lo lắng cho cô ấy.

Theo lẽ thường, với thân phận và địa vị của mình, chắc chắn Hoắc Tông Hi không những đến bệnh viện tư nhân cao cấp mà còn đi cửa VIP, không thể nào bị người qua đường “tình cờ bắt gặp” được, càng không thể có chuyện phóng viên nhận được ảnh nhanh như thế.

Từ lúc vào nghề cho tới bây giờ, Hoắc Tông Hi chưa bao giờ công khai yêu đương, nay đột nhiên có tin đến bệnh viện phá thai, hơn nữa trên mạng luôn truyền tin Hoắc Tông Hi được bao nuôi, nhiều đó cũng đủ thấy tình cảnh trước mắt của Hoắc Tông Hi như đổ thêm dầu vào lửa.

Hạ Thanh Thời thấy hơi đồng cảm cho cô ấy.

Phá thai rất có hại cho cơ thể, huống chi Hoắc Tông Hi đã ba mươi ba tuổi rồi thì càng bị ảnh hưởng nặng nề hơn.

Đồng thời, việc này cũng khẳng định suy đoán của cô: Nếu cái thai là của Dung Vũ, vậy thì hành động của Hoắc Tông Hi cho thấy cô ấy thực sự muốn chấm dứt mối quan hệ với anh ta.

Hạ Thanh Thời nhớ tới ngày gặp nhau ở Macao, hình như Khang Hân Nhi rất sợ Dung Vũ biết chị ta từng gặp riêng Hoắc Tông Hi. Nếu vậy, có lẽ khi đó chị ta đã biết Hoắc Tông Hi có thai. Thì ra Khang Hân Nhi sợ Hoắc Tông Hi và Dung Vũ nối lại tình xưa. Nhưng nếu Dung Vũ không biết chuyện Hoắc Tông Hi quyết định bỏ đứa con trong bụng thì có nghĩa là quan hệ của hai người đã rất xấu.

Hiện tại cái thai không còn, sợi dây liên kết cuối cùng bị cắt đứt, Khang Hân Nhi sẽ nhận thấy Hoắc Tông Hi không còn đáng sợ nữa nên mới tìm phóng viên để tung tin, mượn chuyện này để làm sụp đổ hình ảnh của Hoắc Tông Hi.

Theo phong cách làm việc của Khang Hân Nhi, Hạ Thanh Thời biết những suy đoán của mình không phải là không thể xảy ra.

Nghĩ vậy, cảm xúc mà Hạ Thanh Thời dành cho Hoắc Tông Hi càng thêm phức tạp.

Hạ Thanh Thời rất muốn an ủi cô ấy, nhưng hai người không quá thân thiết, với tình hình bây giờ mà đi làm phiền người ta thì e là không thích hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, cô đành thôi.

Hoắc Đình Dịch không hề có phản ứng gì với sự kiện này mà chỉ nói: “Đối với cô ấy, chuyện này chưa chắc đã xấu.”

Quyết định cắt đứt mối quan hệ với người đàn ông chẳng thể cho mình tương lai đương nhiên không phải là chuyện xấu. Nhưng tin tức bị tung ra hôm nay là đòn trí mạng đánh vào hình tượng của Hoắc Tông Hi.

Hiện tại cư dân mạng vô cùng sôi nổi thảo luận ai là cha của đứa bé, mà người được nhắc tới nhiều nhất tất nhiên là ông chủ của Hối Tinh – Dung Vũ. Suy đoán này càng thêm khẳng định tin Hoắc Tông Hi được “bao nuôi”.

Hạ Thanh Thời lờm Hoắc Đình Dịch, “Đồ vô tình.”

Hoắc Đình Dịch dở khóc dở cười: “Thì ra em muốn anh có tình với cô gái khác.”

Hạ Thanh Thời lập tức cứng họng.

Hoắc Đình Dịch vẫn ôm cô, vì sợ cô lại làm loạn nên anh giữ chặt tay cô lại, nhắc nhở lần nữa: “Những lời vừa nói với em, em phải nhớ kỹ đó.”

Hạ Thanh Thời thấy đầu như phình to, “Bây giờ phóng viên chỉ bám theo Hoắc Tông Hi thôi, ai mà thèm quan tâm tới scandal của Nhậm Hoài Tây. Anh còn muốn công bố à?”

Cho dù là công chúng hay phóng viên thì đều thích hóng scandal có đầy đủ chứng cứ của Hoắc Tông Hi hơn.

Hoắc Đình Dịch không cho cô cơ hội lựa chọn, anh gạt đầu, thái độ rất kiên định: “Nếu em muốn tiếp tục làm công việc này thì bắt buộc phải công bố quan hệ của chúng ta.”

Nếu không phải mọi việc đang rối ren, Hạ Thanh Thời rất tình nguyện thừa nhận mình Hoắc phu nhân. Cô gái nào cũng có lòng hư vinh, có người chồng như Hoắc Đình Dịch là niềm hãnh diện to lớn, nhưng bây giờ không phải lúc.

Trầm ngâm chốc lát, cô thương lượng với anh: “Vậy để em tự nói. Cho em một tuần, nhé?”

Về công ty, Hạ Thanh Thời ngồi trầm tư trước máy tính, trên màn hình là dòng chữ hết xóa lại viết, viết xong lại xóa.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi đã kết hôn, chúng tôi rất hạnh phúc. Mong các bạn trước khi mắng người khác thì hãy nhìn lại mình đã.”

Không được không được, từ ngữ quá cứng rắn, sẽ khiến cư dân mạng giận dữ rồi lại bới chuyện này lên.

“Trí tưởng tượng của mọi người phong phú quá, nếu còn nói như vậy thì e là chồng tôi sẽ hiểu lầm mất. Vì hạnh phúc của gia đình, mong các bạn giờ cao đánh khẽ.”

Hừ! Giọng điệu này quá nịnh nọt, Hạ Thanh Thời không nuốt trôi được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô lên mạng tải hình hai tờ giấy đăng ký kết hôn rồi đăng lên weibo kèm theo dòng chữ: *“Cảm ơn các bạn đã quan tâm, tình cảm của vợ chồng tôi rất tốt, xin người ngoài đừng nói lung tung.”*

Giọng vẫn không nịnh nọt cũng không kiêu ngạo, đây là sự hồi đáp bình tĩnh nhất của Hạ Thanh Thời.

Cô hít sâu một hơi, đang định nhấn nút “Đăng” thì màn hình lại nhảy ra thông báo tin mới:

“Lộ diện người yêu trong bóng tối của Hoắc Tông Hi? Tin đồn “được bao nuôi”? Không có lửa làm sao có khói!”

Hết tin này tới tin khác, thực sự khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Hạ Thanh Thời mở bài báo ra, sau đó vô cùng bất ngờ khi thấy bài báo chỉ đích danh Dung Vũ.

Ảnh Hoắc Tông Hi đến bệnh viện phá thai bị tung ra khiến vô số phóng viên vây quanh nhà cô ấy. Nhưng mặc dù biết có vô số khẩu súng đang chĩa vào nhà cô ấy, Dung Vũ vẫn chạy tới nhà cô ấy, thậm chí trên đường còn vượt đèn đỏ – đây cũng là do phóng viên đào bới ra.

Chưa bao giờ thấy Dung Vũ lại thất thố như trong video, thậm chí anh ta còn không có ý tránh né mà lạnh lùng đẩy phóng viên đứng chắn đường ra.

Hạ Thanh Thời hiểu rõ scandal này cũng giống như scandal của Nhậm Hoài Tây, đều do có người đứng sau giật dây.

Mặc dù Dung Vũ không tới mức một tay che trời nhưng cũng khiến người trong ngành phải nể sợ. Bình thường cư dân mạng đồn đoán Hoắc Tông Hi được bao nuôi thì cũng chẳng có ai dám viết thành bài báo, chứ đừng nói chỉ chỉ thẳng tên Dung Vũ. Nhưng bây giờ lại dám tung cả video ghi lại hình ảnh của Dung Vũ, hẳn nhiên là có chỗ dựa.

Chuyện sau đó phát triển theo hướng nghiêm trọng đến nỗi Hạ Thanh Thời cũng không nghĩ tới.

Dung Vũ thời trẻ rất điển trai, hôm nay ở tuổi trung niên thì ở anh ta càng toát ra vẻ hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành.

Có người tự nhận biết rõ câu chuyện về cuộc tình tay ba này lên tiếng. Khang Hân Nhi có ngoại hình xấu xí, khỏe mắt và lông mày trông rất hung dữ. Còn Hoắc Tông Hi và Dung Vũ trông vô cùng xứng đôi, chuyện tình của hai người lập tức được cư dân mạng viết thành cuốn tiểu thuyết vài chục ngàn chữ.

Bên dưới bài viết Dung Vũ xuất hiện trước cửa nhà Hoắc Tông Hi, bình luận được “Thích” nhiều nhất là: *“Con xin lỗi Đảng, xin lỗi tổ chức! Đạo đức của con không vượt qua nổi sắc đẹp, hai người này thực sự quá đẹp đôi huhuhu. Mị chèo thuyền này nhé! Nhìn hai người mà muốn nuốt luôn màn hình!”*

Không ai ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này.

Hóng chuyện thì hóng chuyện, Hạ Thanh Thời vẫn nhớ tới chuyện chính.

Sau khi thương lượng với Katie, cô nhanh chóng công bố tin mình kết hôn lên weibo. Xong việc, cô lập tức gọi điện cho Hoắc tiên sinh để tranh công, làm như mình đã hy sinh rất nhiều: *“Vì chuyện này mà em đã cãi nhau một trận với Katie, em phải dọa nghỉ việc thì chị ấy mới đồng ý cho em công bố tin kết hôn đó.”*

Giọng nói của Hoắc Đình Dịch lộ vẻ mệt mỏi nhưng vẫn mang theo ý cười, anh an ủi cô: *“Tốt lắm, tôi về có thưởng.”*

Nghe thế, Hạ Thanh Thời nhớ tới một chuyện: *“Dạ? Anh không đi Malaysia nữa à?”*

“Ừ.” Anh đáp, *“Dự án bên Malaysia tạm ngừng rồi, trước mắt sẽ không qua đó nữa.”*

Cũng đúng, dự án đó do tập đoàn PR và Dung thị cùng hợp tác, với tình hình hiện nay, chắc Dung Vũ không thể chuyên tâm làm việc được.

Hạ Thanh Thời cứ nghĩ đã giải quyết xong scandal của Nhậm Hoài Tây là mọi việc yên ổn, nhưng không ngờ lúc gần tan làm, cô lại nhận được điện thoại của mẹ chồng.

Giọng của Diệp nữ sĩ vẫn lạnh nhạt, xa cách như trước nay, “Tối nay cô qua nhà một chuyến.”

Hạ Thanh Thời ngừng thở.

Một giây sau, Diệp nữ sĩ bổ sung: “Trước khi đến, tốt nhất cô nên nghĩ ra cách làm sao để giải thích hợp lý việc trên mạng.”

Hạ Thanh Thời: “...”

Diệp nữ sĩ dập máy.

Hoắc phu nhân lặng lẽ nhìn điện thoại trong tay mình, sau đó quyết đoán gọi cho Hoắc tiên sinh.

Hoắc Đình Dịch: “Alo.”

Hạ Thanh Thời: “Mẹ anh vừa gọi cho em bảo tối nay qua nhà mẹ để giải thích chuyện trên mạng em đoán mẹ sẽ thẩm tra em nên anh phải cứu em.”

Cô nói liền một hơi không kịp thở.

Hoắc Đình Dịch day thái dương, vừa bực mình vừa buồn cười: “Muốn anh cứu em thế nào?”

“Anh cũng phải về nhà!” Hoắc phu nhân nói nhanh, “Nhưng không được nói là do em mất báo, anh phải nói là do anh nhớ nhà nên mới về chơi!”

Hoắc Đình Dịch trêu cô: “Bà ngoại thương em lắm, có bà làm chỗ dựa rồi, em còn sợ gì mẹ anh?”

“Lần này đâu có giống!” Hạ Thanh Thời vừa bực vừa sợ, “Nếu ngoại biết em cầm sừng thằng cháu của ngoại thì ngoại có còn thương em nữa không?”

Cầm sừng... Giọng nói của Hoắc tiên sinh đột ngột trở nên nguy hiểm, “Hửm?”

“Á nhầm!” Hạ Thanh Thời vội vàng giải thích, “Ý em là lỡ như ngoại hiểu nhầm như thế thì sao?”

Hoắc Đình Dịch quả thực hết cách với cô rồi, rõ ràng đã bảo cô đừng gây chuyện, cô không nghe lời thì thôi, lại còn được voi đòi tiên, muốn anh giải vây giúp cô.

Dù điểm giới hạn càng ngày càng bị cô kéo thấp xuống nhưng Hoắc tiên sinh vẫn nghiêm nghị: “Chỉ lần này thôi đó.”

Hoắc phu nhân vui mừng: “Tất nhiên rồi, không thêm có lần sau đâu!”

Nhưng trong lòng thì thầm nhủ: Có lần sau thì anh cũng phải giải quyết giúp em.

Lúc sắp rời khỏi công ty, Hạ Thanh Thời nhận được một cú điện thoại hết sức bất ngờ.

Đối phương tự xưng là người trong tổ sản xuất chương trình truyền hình thực tế *Bằng mặt không bằng lòng*, nói rằng thấy cô đăng thông báo kết hôn, hỏi cô và chồng có muốn tham gia chương trình không.

Hạ Thanh Thời biết *Bằng mặt không bằng lòng*, chương trình này có tỷ suất người xem khá tốt, đã làm được hai mùa, khách mời không hoàn toàn là nghệ sĩ mà còn có người làm trong khâu hậu trường ở giới giải trí và người ngoài ngành.

Hạ Thanh Thời không muốn phơi bày cuộc sống riêng tư của mình để thỏa mãn sự hiếu kỳ của nhân dân cả nước, vì vậy cô lập tức lịch sự từ chối đối phương.

Tan làm, cô không nán lại công ty lâu mà lái xe đến đại viện không quân.

Để ngăn ngừa cô mê hoặc bà cụ, Diệp nữ sĩ luôn ngồi ở bên cạnh bà chờ cô tới.

Bà cụ không hề hay biết chuyện trên mạng, thấy Hạ Thanh Thời tới nhà thì vô cùng vui vẻ, đồng thời cũng tỏ ra vô cùng ghét bỏ mà đuổi con gái đi để hai bà cháu trò chuyện.

Diệp nữ sĩ tức đến mức mặt co rúm cả lại, lập tức nói với Hạ Thanh Thời: “Mười phút nữa vào phòng sách của tôi, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Chờ con gái đi, bà cụ “hừ” một tiếng, “Nó lại muốn làm khó làm dễ cháu đây mà, người đâu mà xấu tính!”

Hạ Thanh Thời cười nịnh nọt: “Bà ngoại ơi.”

Con gái vừa ngang ngạnh vừa ương bướng từ nhỏ, liên tục đập tan khát khao có đứa con gái đáng yêu của bà cụ nên bà cụ vô cùng yêu thương Hạ Thanh Thời.

Bà cụ Diệp vỗ lưng cô, an ủi: “Cháu đừng sợ nó, nếu nó dám mắng cháu thì cứ nói ngoại, ngoại sẽ là chỗ dựa cho cháu!”

Hạ Thanh Thời liên tục gật đầu: “Dạ vâng ạ.”

Ngừng một chút, có lẽ thấy mình nói quá nên bà cụ Diệp lại bắt đầu nói đỡ cho con gái.

“Thanh Thời à, cháu cũng biết mà, không phải nó ghét cháu đâu, mà nó... nó...” Bà cụ Diệp suy nghĩ từ nào cho thích hợp, “Sĩ diện ấy, cháu hiểu không?”

Hạ Thanh Thời thành thật lắc đầu.

“Là thế này.” Bà cụ Diệp thở dài, “Kết hôn với Tiểu Hoắc chưa được hai năm thì chúng nó ly hôn. Nó được người ta tặng bốc đầm quen nên không thể chấp nhận việc này mà vẫn luôn chờ người ta ngoảnh đầu van xin nó tái hợp. Nhưng vào năm thứ hai ly hôn, Tiểu Hoắc đã tái hôn với người khác khiến nó bàng hoàng.

Nó lại chờ xem bao giờ Tiểu Hoắc ly hôn. Kết quả thì cuộc hôn nhân thứ hai của Tiểu Hoắc còn chưa kéo dài được một năm. Nó thấy vậy thì rất vui, vì nghĩ nguyên nhân tan vỡ cuộc hôn nhân của nó với Tiểu Hoắc không phải do vấn đề ở nó.

Nào ngờ sau đó Tiểu Hoắc lại tái hôn với mẹ cháu. Mẹ cháu xem ra vẫn có bản lĩnh, sau khi thu thập được Tiểu Hoắc, hai vợ chồng sống hạnh phúc với nhau suốt hai mươi năm. Do vậy mà nó không vui, thế nên mới không vừa mắt cháu ấy chứ. Nó không nhắm vào cháu đâu, biết chưa?”

Nghe bà cụ nói xong, Hạ Thanh Thời phì cười. Cô cảm thấy Diệp nữ sĩ hơi hơi đáng yêu. Đổi lại là cô, nếu Hoắc tiên sinh dám sống với người phụ nữ khác mà còn hạnh phúc hơn cô, cô sẽ nổi điên mất, chứ không đơn giản là không vừa mắt thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời mè nheo với bà cụ đến khi nghe thấy tiếng xe ở bên ngoài thì mới đi vào phòng sách của Diệp nữ sĩ.

Diệp nữ sĩ vẫn nhìn cô bằng vẻ mặt nghiêm khắc nhưng bây giờ Hạ Thanh Thời lại thấy gương mặt bà sinh động hơn trước rất nhiều, cô mỉm cười, gọi: “Mẹ ạ.”

Diệp nữ sĩ không hề bị lay động, bà lạnh lùng: “Đừng có giả vờ giả vịt với tôi!”

Tuy bà nói thế nhưng Hạ Thanh Thời thấy rõ hai đầu chân mày của bà đã giãn ra, trông không có vẻ gì là không vui.

Không đợi Hạ Thanh Thời tiếp tục nịnh hót, Diệp nữ sĩ nói: “Cô nói đi, chuyện cô với cậu diễn viên kia là sao? Một mình cô thế nào, tôi mặc kệ. Nhưng bây giờ cô đã là vợ của Đình Dịch, là con dâu của cái nhà này! Nếu bạn bè, thân thích nhìn thấy, họ sẽ nghĩ gì về cô? Nghĩ gì về Đình Dịch? Nghĩ gì về cái nhà này?”

Nghe Diệp nữ sĩ chất vấn liên tục, suy nghĩ muốn sống hòa thuận với bà của Hạ Thanh Thời bị thủ tiêu sau khi hình thành chỉ được năm phút ngắn ngủi, bây giờ cô chỉ hận không thể trở mặt với Diệp nữ sĩ một cách sáng khoái mà thôi. Nhưng chưa chờ cô mĩa mai, Hoắc Đình Dịch đã đẩy cửa đi vào.

Cô muốn nhờ Hoắc Đình Dịch làm cứu binh nên chờ anh đỗ xe trước cửa nhà rồi mới vào phòng sách của mẹ chồng, bây giờ anh tới rồi nên cô không thể cãi lại mẹ chồng được nữa.

Vừa thấy anh, Diệp nữ sĩ cười lạnh lẽo: “Giỏi lắm, còn biết đường gọi nó tới để giải vây cho cô.”

Tất nhiên là Hạ Thanh Thời sẽ không thừa nhận, tuy lòng rất giận nhưng ngoài mặt vẫn phải cười: “Trùng hợp thôi ạ.”

Con trai tới, Diệp nữ sĩ lập tức chĩa mũi nhọn vào anh: “Hoắc Đình Dịch, tôi thấy anh có bản lĩnh lắm rồi đấy! Trở mặt với nhà họ Dung có lợi gì? Anh kết hôn rồi thì không phân biệt được lợi – hại nữa đúng không?”

Trở mặt với nhà họ Dung... Nhất thời, Hạ Thanh Thời không hiểu ra làm sao.

Hoắc Đình Dịch không trả lời Diệp nữ sĩ ngay mà quay qua nhìn cô: “Em ra ngoài trước đi.”

Hạ Thanh Thời ngệt ra, mặc dù có vô vàn nghi vấn nhưng cô luôn có thói quen không đối nghịch với anh để giữ mặt mũi cho anh trước mặt người ngoài chứ đừng nói là trước mặt mẹ chồng.

Hạ Thanh Thời cúi đầu đáp “Dạ”, nhìn Diệp nữ sĩ rồi mới đi về phía cửa.

Diệp nữ sĩ không cam lòng, thấy cô sắp ra ngoài thì nói to: “Anh còn không cho nó nghe? Cần phải cho nó biết anh. . .”

Những lời này là có ý cho Hạ Thanh Thời nghe, cô ngừng bước để nghe cho hết nhưng cửa đã đóng lại. Là do Hoắc Đình Dịch đi tới đóng cửa.

Tuy bây giờ không nghe được hết câu chuyện nhưng Hạ Thanh Thời không hề sốt ruột, dù sao về nhà cũng sẽ có cơ hội hỏi anh thôi.

Lúc Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân về nhà, thời gian vẫn còn khá sớm, Joey ngồi một mình gần vườn hoa chơi bóng, trông rất cô đơn.

Hạ Thanh Thời cứ tưởng hôm nay thì thằng nhóc và Yến Thời sẽ chơi cùng nhau, nào ngờ kết quả không như cô dự liệu. Cô lập tức đổ mọi tội lỗi lên đầu thằng nhóc: Chắc chắn là do nó không thèm chơi với Yến Thời!

Hạ thanh Thời bước nhanh tới, khom người véo má cậu bé, giả vờ tức giận: “Giỏi lắm! Hóa ra em có tới hai bộ mặt!”

Trước mặt cô thì tỏ ra đáng yêu, còn trước mặt Yến Thời thì lại là bộ mặt khác!

Cô không véo mạnh, hai ngón tay vân vê má cậu bé, thấy đồng thịt trên mặt cậu mềm mại quá nên lại véo thêm mấy cái cho sướng tay.

Dù còn nhỏ nhưng Joey cũng biết cô đang giỡn với mình, vậy là cậu lấy dũng cảm nhét quả bóng vào lòng cô, mở to đôi mắt thơ ngây nhìn chị mình.

Bị cậu bé nhét quả bóng vào lòng, Hạ Thanh Thời ngẩn người. Sao cô lại đi đùa với thằng nhóc nhỉ?

Hoắc Đình Dịch đứng một bên nhìn hai chị em, mặt Hạ Thanh Thời dần nóng lên, cô nghĩ tốt hơn hết là đừng cho thằng bé hy vọng, vì thế cô trả lại quả bóng cho Joey: “Chị không thèm chơi bóng với em đâu.”

Nói xong lập tức xoay người định bỏ đi. Vừa xoay người lại, cô nhìn thấy chị Phân đang đi ra. Về mặt của chị ấy rất lúng túng nhưng Hạ Thanh Thời không để ý lắm, cô hỏi: “Yến Thời đâu? Còn sớm mà đã đi ngủ rồi hả?”

Chị Phân ngập ngừng nói: “Cậu ấy ở trong phòng. Mẹ chủ, trong nhà có khách.”

Khách? Hạ Thanh Thời sững sốt, cô còn chưa kịp hỏi gì thì chị Phân vội vàng giải thích: “Ông ấy bảo tôi không cần gọi điện báo cho mẹ.”

Hạ Thanh Thời đi vào biệt thự thì thấy ông Hạ đang ngồi ở phòng khách.

Tất nhiên, vì đang ở địa bàn của người khác nên ông tỏ ra rất đau khổ.

Thảo nào Yến Thời không ở đây. Có lẽ là vì nhìn thấy ông Hạ nên anh ấy lập tức tự giác trốn trong phòng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trong đầu Hạ Thanh Thời hiện lên trăm ngàn suy nghĩ.

Cô ngẩng đầu, gọi: “Bố.”

Hoắc Đình Dịch đi sau cô, tuy cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ông Hạ nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Anh lặng lẽ đẩy Hạ Thanh Thời, dẫn cô ngồi xuống sofa rồi cũng ngồi xuống.

Những lời nửa thật nửa giả lúc trước của Hạ Thanh Thời khiến ông Hạ suy nghĩ rất nhiều. Nhớ tới đứa con ngốc nghếch bỏ nhà đi tìm ông vì lo lắng cho ông, sự áy náy lại nhen nhóm trong lòng ông Hạ. Ông nhìn con gái, nhỏ nhẹ: “Yến Thời không thể ở đây mãi được. Bố đến đón nó về.”

Hạ Thanh Thời không còn tỏ ra là đứa con gái ngoan ngoãn như trước kia nữa, cô khẽ cười, sau đó hỏi ông Hạ: “Lần này là vì Dịch Tiêu kết hôn với bạn của con mà đi Thẩm gian cá chém thớt lên đầu Yến Thời, vậy sau này thì sao? Nhờ con lại làm gì khiến bà ta giận dữ thì sao? Bà ta sẽ nói gì với Yến Thời?”

Cô thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của Thẩm Lộ Dao, nếu không thích Dịch Tiêu làm con rể thì việc Dịch Tiêu cầu hôn Diệp Chân Chân, bà ta phải vui mới đúng, đáng này bà ta vừa không cho người ta làm con rể vừa không chấp nhận con gái mình còn thua cả bánh xe dự phòng, thế là trút giận lên đầu Yến Thời.

“Bố đã dạy dỗ bà ấy rồi.” Ông Hạ ngượng ngùng, “Con còn muốn bố làm thế nào nữa?”

Nghe vậy, Hạ Thanh Thời đảo mắt, nhưng không nói gì. Nếu là trước kia, có lẽ là cô sẽ yêu cầu ông Hạ tống cổ mẹ con Thẩm Lộ Dao ra khỏi nhà, nhưng bây giờ thì không được, sau khi trải qua chuyện đó, cô sẽ không để Yến Thời xảy ra chuyện gì nữa.

Trong lúc Hạ Thanh Thời suy nghĩ xem nên từ chối ông Hạ thế nào mà có thể khiến ông áy náy nhưng vẫn giữ được mặt mũi, Hoắc Đình Dịch bỗng nhiên

lên tiếng: “Bố ạ, để Yến Thời sống ở đây là ý của con.”

Hoắc tiên sinh nói dối như thật: “Chắc vừa nãy bố cũng thấy Joey. Lúc bố con và dì Châu xảy ra tai nạn giao thông, nó cũng có ở đó. Thằng bé bị sốc, không thiết nói năng gì. Nhưng khi Yến Thời tới đây, nó đã mở miệng nói câu đầu tiên trong suốt nửa năm qua.”

Hoắc tiên sinh cười: “Yến Thời lại thích trẻ con, thế là anh ấy liên tục trò chuyện với thằng bé.”

Nhắc tới Joey, vẻ mặt ông Hạ càng thêm mất tự nhiên. Hạ Thanh Thời biết tình cảm của ông dành cho Châu Gia Doanh khá phức tạp. Lúc đầu, ông áy náy khi ngoại tình với Thẩm Lộ Dao trong lúc vợ mang thai, sau đó Châu Gia Doanh dứt khoát ly hôn, bỏ lại hai đứa con sinh đôi rồi cưới ông Hoắc vừa có gia thế vừa có thực lực bỏ xa ông khiến ông cực kỳ căm hận. Mãi sau này, khi biết tin vợ cũ bị tai nạn biến thành người thực vật, ông không những kể lại chuyện tình của mình và Châu Gia Doanh cho Hạ Thanh Thời nghe mà còn muốn đến bệnh viện thăm bà.

Bây giờ, khi Hoắc Đình Dịch nhắc tới Joey, trong lúc nhất thời, ông Hạ không biết phải nói gì. Ông ngồi trên sofa, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Vậy để Yến Thời ở đây cũng được, cũng được... Sau này bố lại qua đón nó về.”

Chờ ông Hạ về, Hạ Thanh Thời đi thăm Yến Thời.

Anh ngồi trong phòng, bật đèn bàn vẽ gì đó lên giấy.

Hạ Thanh Thời cúi xuống nhìn, hỏi: “Anh vẽ gì thế?”

Yến Thời vui vẻ nói: “Vẽ ếch cho Bóng Nhỏ.”

Hạ Thanh Thời hỏi tiếp: “Bóng Nhỏ là ai?”

“Bóng Nhỏ là... là Bóng Nhỏ đó.” Yến Thời ngừng vẽ, “Em ấy nói mẹ em ấy luôn gọi em ấy là Bóng Nhỏ.”

Hạ Thanh Thời ngẫm nghĩ, thảo nào thằng nhóc luôn ôm quả bóng đi khắp nơi, thì ra nó còn có một cái tên khác. Cô không biết biệt danh này của nó, cũng không nghe Hoắc tiên sinh nhắc đến, vậy có nghĩa là thằng nhóc chỉ nói cho một mình Yến Thời biết thôi, đúng là đồ hai mặt.

Cô nghiêng đầu nhìn Yến Thời đang tiếp tục vẽ ếch, vừa nhìn vừa khen anh: “Yến Thời giỏi quá, khó thế này mà sao anh vẽ được thế?”

Nghe cô nói vậy, Yến Thời lấy ra thêm một tờ giấy, “Thanh Thanh, anh dạy em vẽ nhé.”

Hạ Thanh Thời rất muốn vẽ cùng anh nhưng bụng dưới đột nhiên nhói đau, cô đau đến mức đổ hết mồ hôi lạnh.

Cô vịn bàn đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Ngày, ngày mai nhé. Em đi ngủ trước đây.”

Lên lầu, cô vừa ôm bụng vừa lục tìm đồ.

Hoắc Đình Dịch vừa tắm xong, anh đi ra khỏi phòng tắm, thấy cô như vậy, anh hiểu ngay là xảy ra chuyện gì. Anh lập tức đi về phía cô, ngăn cô lại, “Đừng cử động nữa, lên giường nằm đi.”

Mặt cô tái nhợt, “Thuốc của em đâu?”

Mỗi lần tới kỳ kinh nguyệt, cơn đau của cô rất nghiêm trọng, nếu không uống thuốc giảm đau trước hai ngày thì sẽ không chịu nổi.

“Anh vớt rồi.” Nghe giọng nói run rẩy vì đau của cô, Hoắc Đình Dịch rất xót xa, anh dịu dàng dỗ dành cô, “Đừng uống loại thuốc đó nữa, lên giường nằm đi.”

Hạ Thanh Thời có cảm giác như ai đó đang cầm dao đâm xoáy vào bụng mình, đau đến mức không có hơi để nói chuyện: “Đau quá... Đưa thuốc cho em.”

Hoắc Đình Dịch không nói gì nữa mà cởi áo khoác giúp cô, sau đó lấy chăn bọc cô lại, ôm cô từ phía sau, “Em cố chịu một chút. Dạ dày của em không khỏe, uống thuốc giảm đau có hại cho dạ dày lắm, sau này đừng uống nữa.”

Cô luôn lên Hoắc Đình Dịch uống thuốc giảm đau nên anh không biết cô lạm dụng thuốc như thế nào, mãi đến tháng trước cô bị xuất huyết dạ dày vì uống thuốc giảm đau thì Hoắc Đình Dịch mới biết.

Anh luôn tay vào chân, bàn tay to lớn ấm áp xoa bụng cô, dỗ dành: “Nói chuyện với anh để quên cơn đau đi.”

“Đáng ghét!” Hạ Thanh Thời đẩy tay anh ra, vừa tức vừa đau.

“Haiz.” Tay Hoắc Đình Dịch lại trườn lên bụng cô, “Hoắc phu nhân à, em có thấy bây giờ em giống con nghien lắm không? Lúc lên cơn thèm thuốc thì mất hết nhân tính.”

Hạ Thanh Thời đang xụ mặt, nghe anh nói thế thì bật cười, vừa cười vừa tức vừa đau, đúng là ngọt ngào trong đau khổ.

Thấy cô đã phân tán sự chú ý khỏi cơn đau, Hoắc Đình Dịch vén tóc mái ướt đầm mồ hôi của cô qua một bên, hôn nhẹ lên trán cô, “Đừng trả Yến Thời về nhé?”

“Em nói trả lúc nào?” Cô trừng anh, nhưng cái trừng chẳng hề có tác dụng, nói là cô đang làm nũng còn đúng hơn, “Nhờ có anh ấy, Bóng Nhỏ mới tốt lên mà.”

Hoắc Đình Dịch nghi hoặc: “Bóng Nhỏ là ai?”

Quả nhiên! Ngay cả Hoắc Đình Dịch cũng không biết biệt danh Bóng Nhỏ, có khi thắng nhóc đó bịa chuyện lừa Yến Thời nhà cô cũng nên.

Cô nhìn Hoắc tiên sinh, trên ngời, “Chắc chắn chắc, Bóng Lớn mà lại đi hỏi cậu em Bóng Nhỏ là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Sa

Bóng Lớn nghệt ra, sau đó bật cười, nói nhỏ: “Nó không nói cho anh biết nó còn có biệt danh đó.”

Từ bé, quan hệ giữa Hoắc Đình Dịch và bố không mấy thân thiết, sau này khi trưởng thành thì càng nhạt nhẽo, thời gian hai người gặp nhau ở công ty còn nhiều hơn gặp bố so với ở nhà.

Lúc ông Hoắc có con với vợ sau, anh không cảm thấy gì, nhưng Diệp nữ sĩ thì lập tức hành động. Khi biết tin, bà trách Hoắc Đình Dịch đã giấu chuyện Châu Gia Doanh mang thai, sau đó bà lập tức bay qua Mỹ ngay trong đêm, hùng hổ muốn đàm phán cùng chồng cũ. Nói đúng hơn là yêu cầu. Diệp nữ sĩ buộc chồng cũ phải đưa ra ý kiến rõ ràng về quyền thừa kế với con mình.

Về chuyện này thì ông Hoắc thấy chẳng có gì phải đưa ra ý kiến, ông luôn hài lòng với thằng con lớn của mình, cảm thấy việc anh tiếp quản tập đoàn là điều hiển nhiên, không hề có chuyện vì sự ra đời của con trai thứ hai mà thay đổi. Huống hồ ông cũng đã già, hai đứa con lại cách nhau hai mươi tuổi, tương lai của đứa con chung của ông và Châu Gia Doanh đều chỉ có thể dựa vào anh trai của thằng bé.

Sau khi xác nhận chồng cũ sẽ giao quyền quản lý tập đoàn cho Hoắc Đình Dịch, Diệp nữ sĩ vẫn thấy chưa yên tâm, bà đề nghị ông lập tức chuyển sáu mươi phần trăm cổ phần cho Hoắc Đình Dịch.

Trước nay ông Hoắc luôn có phần kiêng dè Diệp nữ sĩ. Thứ nhất là vì ông đã bỏ bà, thứ hai là thật ra ông cũng có dự tính ủy quyền cổ phần từ lâu nên lập tức chuyển cổ phần cho Hoắc Đình Dịch.

Vì nghĩ đến cảm nhận của Diệp nữ sĩ, ban đầu Hoắc Đình Dịch không quá thân thiết với Joey, từ lúc cậu bé ra đời, anh chỉ đi thăm cậu bé vài lần; sau này, hai anh em trở nên thân thiết là vì cậu bé chỉ còn một người thân là anh. Vậy nên việc anh không biết biệt danh của Joey cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng trong một phút chốc, Bóng Lớn thấy lòng chua chua: Anh đi theo làm người hầu, à nhầm, làm anh trai nhị thập tứ hiếu(1) lâu như vậy mà không bằng Yến Thời chỉ chơi với cậu bé đúng một ngày.

(1) Nhị thập tứ hiếu: xuất phát từ tác phẩm “Nhị thập tứ hiếu” (24 người con hiếu thảo) do Quách Cư Nghiệp biên soạn. Sau này, cư dân mạng TQ thường dùng từ “Nhị thập tứ hiếu” để chỉ những người cung phụng, chiều chuộng ai đó.

Hạ Thanh Thời cũng cười nhạo anh: “Hừ, anh xem lại đi, ngay cả biệt danh mà người ta cũng không thèm nói cho anh.”

Bộ dạng hóng chuyện của cô làm Hoắc Đình Dịch muốn đề cô ra tính sổ, nhưng Hoắc phu nhân trước giờ vốn mạnh mẽ thì nay lại yếu ớt, suy nhược nên anh không nỡ. Cô tựa vào lồng ngực anh, mồ hôi túa ra đầy mặt, lông mày không nhú chặt như lúc nãy nữa, có lẽ vì đã phân tán lực chú ý nên cũng không thấy đau như trước.

Thấy cô vui, Hoắc Đình Dịch cũng hòa theo ý cô, anh vờ giận dữ: “Vô lương tâm. Uống công hời sáng anh còn giúp nó, bây giờ phải đi nói với Yến Thời là Bóng Nhỏ đã bút sạch hoa của anh ấy mới được.”

“Anh làm gì thế?!” Hạ Thanh Thời tưởng thật, liền ngồi bật dậy.

“Haiz.” Hoắc Đình Dịch đổi tay, kéo cô nằm xuống.

Anh ôm chặt Hạ Thanh Thời, nói: “Dù sao em cũng không thích Bóng Nhỏ mà, anh đi tố cáo nó với Yến Thời thôi, em lo cái gì?”

“Em...” Hạ Thanh Thời im lặng hồi lâu, cuối cùng đánh mạnh miệng, “Em sợ Yến Thời buồn, được chưa?”

Hoắc Đình Dịch không nói gì, anh xoa bụng cô, nhờ hơi ấm từ lòng bàn tay anh mà bụng cô đỡ đau hơn.

Anh biết cô không phải là người sắt đá, Joey chỉ mới ở đây mấy ngày nhưng thái độ của cô dành cho cậu bé đã khác trước rất nhiều, ngoài miệng cô không chịu thừa nhận là vì sĩ diện thôi.

Do dự một lát, Hoắc tiên sinh thở dài, ngập ngừng: “Bố anh cưới dì Châu lúc anh năm tuổi nên anh cũng nhớ một ít chuyện của dì lúc đó.”

“Dì và Thẩm Lộ Dao đã từng quen biết trước đó.” Hoắc Đình Dịch chưa từng nói về chuyện riêng của người khác, bây giờ nói ra cũng phải đoán đo rất nhiều, “Lúc dì Châu mang thai em và Yến Thời, Thẩm Lộ Dao thường xuyên đến nhà em chơi mặt chược. Hai người đó từng là bạn rất thân.”

Hồ hấp của Hạ Thanh Thời chậm lại.

Cô không biết những chuyện này, không có ai nói cho cô biết. Nếu Thẩm Lộ Dao thực sự là bạn thân của bà ấy, vậy bà ấy đã chịu phải hai sự phản bội. Thảo nào cô và Yến Thời bị người đàn bà ấy coi là sai lầm, là quá khứ muốn quên đi.

Im lặng một lúc lâu, Hoắc Đình Dịch lại ngập ngừng nói tiếp: “Anh nói những chuyện này không phải để giải thích cho dì Châu mà là mong em được dễ chịu hơn.”

Năm đó mẹ cô phải đối mặt với sự lựa chọn mà hai cán cân chênh lệch rất nhiều.

Một là cô và Yến Thời; một là sự phản bội của chồng, sự phá hoại của bạn thân, nỗi căm hận và đau đớn khôn xiết.

Anh muốn cô biết rằng không phải vì cô và Yến Thời không đáng gì mà là cán cân bị lệch quá nhiều.

Hoắc Đình Dịch biết mình may mắn khi được cuộc sống ưu ái, sống bao nhiêu năm mà không phải hận ai. Tuy nhiên, anh biết cảm giác hận ai đó rất khó chịu, hướng chỉ là hận một người nửa sống nửa chết.

Anh không muốn cô phân cao thấp với người đời trước, càng không muốn cô so đo với bà ấy. Về chuyện của Châu Gia Doanh, Hoắc Đình Dịch chỉ nói một nửa, còn một nửa thì giữ lại.

Anh biết vì sao Hạ Thanh Thời muốn vào giới giải trí.

Trước khi cưới ông Hạ, Thẩm Lộ Dao từng là diễn viên có chút tên tuổi. Bà ta nổi tiếng không phải vì tài năng mà vì hai mươi năm trước, bà ta từng có scandal với một nam diễn viên đã có gia đình. Trùng hợp là Hạ Hiểu Đường cũng được thành hình trong thời gian đó. Điều Hạ Thanh Thời muốn chỉ là phủ đi lớp bụi quá khứ mà thôi.

Hoắc Đình Dịch biết chuyện đó không phải là bí mật. Cái mà cô cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, e rằng chưa bao giờ là con át chủ bài. Cô muốn mượn chuyện đó để đuổi mẹ con Thẩm Lộ Dao ra khỏi nhà, sợ cô phải thất vọng rồi.

Nếu không muốn cô thất vọng, việc tốt nhất là khuyên cô hãy gỡ bỏ khúc mắc càng sớm càng tốt.

Hạ Thanh Thời im lặng rất lâu, lâu tới mức Hoắc Đình Dịch cứ ngỡ cô đã ngủ, cô mới nói nhỏ: “Thật ra không phải em muốn bà ấy chịu trách nhiệm với em và Yến Thời đâu...”

Chẳng qua có đôi khi cô nghĩ nếu bà ấy không cần cô và Yến Thời thì ngay từ đầu đừng để họ đến thế giới này thì tốt biết bao.

Cô không nói nửa câu sau, nhưng Hoắc Đình Dịch hiểu. Cánh tay anh bắt giác siết chặt, tựa như muốn khảm cô vào lồng ngực.

Hoắc tiên sinh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô gái nằm trong lòng mình, hạ giọng: “Hoắc phu nhân, gặp em là may mắn của anh.”

Khó khăn lắm mới dỗ được cô ngủ, Hoắc Đình Dịch rón rén vén chăn xuống giường, đi vào phòng bếp tìm vỏ chai rượu, đổ đầy nước nóng vào, quần hai lớp khăn rồi mới đi lên lầu.

Hạ Thanh Thời ngủ không sâu giấc, anh mới đến bên giường, cô liền mở mắt ra.

Hoắc Đình Dịch luồn tay vào trong chăn, áp chai rượu lên bụng cô, “Đỡ hơn không?”

Hạ Thanh Thời gạt đầu, nhích người lại gần anh, tựa đầu lên cánh tay anh, giọng khàn khàn: “Anh và nhà họ Dung đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lúc trước định hỏi mà quên bém mắt. Vừa nãy trong lúc ngủ chập chờn, cô mơ thấy anh và Dung Vũ đánh nhau, đánh qua đánh lại thì anh thua cuộc, khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Hoắc Đình Dịch không biết giấc mơ của cô, anh hạ thấp người xuống cho cô kê đầu thoải mái hơn, “Chuyện làm ăn ấy mà, dài dòng lắm.”

Hạ Thanh Thời đã đoán được chút ít: “Dung Vũ cho rằng anh chính là người tung tin về Hoắc Tông Hi?”

Hoắc Đình Dịch ừ.

“Tại sao?” Hạ Thanh Thời lẩm bẩm, “Em còn tưởng là vợ anh ta làm.”

“Là chị ta.” Hoắc Đình Dịch vén tóc ra khỏi mặt cô, “Anh chỉ giúp một tay thôi.”

Hạ Thanh Thời chợt hiểu ra: Khang Hân Nhi là người tung tin Hoắc Tông Hi phá thai, còn clip Dung Vũ chạy tới nhà Hoắc Tông Hi là do Hoắc Đình Dịch liên hệ với truyền thông.

“Vậy chuyện làm ăn của anh và Dung Vũ bị hủy luôn hả?”

Cô thấy hơi bất an, nếu như để giúp cô và Nhậm Hoài Tây thoát khỏi sự chú ý thì chỉ cần tung tin đầu tiên là đủ, không đáng phải kéo Dung Vũ vào.

Hoắc Đình Dịch không nói cho Hạ Thanh Thời biết rằng chuyện của cô và Nhậm Hoài Tây là do Hối Tinh đứng sau lưng mà chỉ nói: “Hợp tác với loại người như thế, được không bù nổi mất.”

Hôm sau Hạ Thanh Thời lên máy bay đi Los Angeles.

Tiểu Tiêu rất đáng để tin cậy, mấy ngày qua không có cô nhưng cô nàng ở Los Angeles rất ngoan ngoãn, không gây ra sự cố nào. Quan trọng hơn là cô nàng đã gặp đạo diễn Thư Thành một lần.

Căn cứ vào tin tức mà trợ lý của Thư Thành là Danny nói với cô, Thư Thành có ấn tượng rất tốt đối với hình tượng cũng như biểu hiện trước máy quay của cô nàng, đây là điều hiếm có với diễn viên tay ngang.

“Tổ nghề cho cô bát cơm rồi đó.” Đó là nguyên văn câu nói của đạo diễn Thư Thành.

Lời khen ngợi này khiến Tiểu Tiêu như muốn vênh đuôi lên trời, trước mặt Hạ Thanh Thời, cô nàng đắc ý, “Vậy mà ban đầu công ty chị không chịu nhận hồ sơ của em!”

Hạ Thanh Thời bật cười.

Thời đại này, khi xem xét người mới, diễn xuất chỉ là thứ yếu, cái mà mọi người coi trọng là giá trị thương mại chứ không phải là giá trị nghệ thuật.

“Thời buổi bây giờ hầu như ai cũng cho rằng kiếm tiền là trên hết, tìm ngôi sao nổi tiếng có lượng fans khổng lồ an toàn hơn tìm diễn viên có diễn xuất.”

Tiểu Tiêu chăm chú nhìn Hạ Thanh Thời, qua một lúc lâu mới nói: “Chị Thanh Thời, chị thì sao? Chị cũng muốn kiếm tiền nên mới vào showbiz ư?”

Nụ cười trên mặt Hạ Thanh Thời tắt ngấm, cô không trả lời.

Thấy cô im lặng, Tiểu Tiêu lại nói: “Chị không giống với những người trong ngành này. Chị xem thường bọn em, chị xem thường cái giới này... Mặc dù chị giàu rất giỏi nhưng em biết chị xem thường chúng em. Giống như...” Cô ấy ngừng lại vài giây, như đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp, “Giống như những học sinh giỏi tuy nói cười với mình nhưng mình vẫn biết họ xem thường những đứa ngu ngốc như mình.”

Tiểu Tiêu nhìn cô, “Chị Thanh Thời, vì điều gì mà chị lại tiến vào giới này?”

Ngẫm nghĩ một lát, cô nàng đổi cách nói: “Hay là vì ai?”

“Em ngốc chỗ nào?” Hạ Thanh Thời khẽ thở dài, giọng nói mang theo sự vui vẻ: “Em chẳng ngốc tí nào đâu.”

Nói xong, Hạ Thanh Thời khéo léo chuyển đề tài, “Nếu thích đóng phim, sao ban đầu không thi vào trường điện ảnh?”

Nếu như cô nàng được đào tạo chính quy thì con đường sự nghiệp sẽ thuận lợi hơn bây giờ rất nhiều.

Nghe thế, Tiểu Tiêu vốn đang vui vẻ bỗng nhiên lặng thinh.

Hạ Thanh Thời sững sốt, nhận ra mình đã nói sai. Cô không tiếp tục đề tài này nữa mà lấy sổ tay ra.

“Hồi sáng chị có nói chuyện với Danny, Thư Thành đã đồng ý cho em gia nhập đoàn phim, nhưng em phải nhớ kỹ điều này không có nghĩa em là nữ chính của *Lệnh Nguyệt* vì ông ấy vẫn sẽ tiếp xúc với các nữ diễn viên khác. Một khi có người thích hợp hơn em, ông ấy sẽ lập tức thay người, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Tiểu Tiêu rất tự tin, cô nàng ngập dài, tỏ ra khinh thường: “Vậy thì cũng phải xem ông ấy có tìm ra ai thích hợp hơn em không?”

“Tốt lắm.” Hạ Thanh Thời rất hài lòng về sự tự tin của cô nàng. “Trừ vấn đề này ra, chị cần phải nói với em thêm hai chuyện: thứ nhất, trong lúc quay *Lệnh Nguyệt*, em không thể tiếp nhận những công việc khác, đoàn phim được quay bí mật ở Tây An, một tháng chỉ được về Bắc Kinh một lần; thứ hai, phim này quay khoảng một năm, nhưng thù lao của em chỉ có năm trăm ngàn, còn thấp hơn rất nhiều so với phim chiếu mạng.”

Đối với mức thù lao này, Hạ Thanh Thời cũng không thể làm gì hơn. Nhưng hầu hết nghệ sĩ đều không thể mặc cả trước mặt Thư Thành, có vô số nữ diễn viên muốn trở thành Thư nữ lang, e rằng ai cũng sẽ đồng ý với mức thù lao đó thôi.

Tiểu Tiêu là người mới hoàn toàn, có thể trở thành nữ chính của *Lệnh Nguyệt* đã là cơ hội từ trên trời rơi xuống rồi.

Hạ Thanh Thời hết sức an ủi cô nàng: “Lúc Hoắc Tông Hi đóng phim *Lá chuối* còn không nhận được một đồng nào, so ra em mạnh hơn cô ấy nhiều.”

Hậu quả của việc nói xấu sau lưng người khác là mấy ngày sau, vừa về nước, Hạ Thanh Thời liền nhận được điện thoại của Hoắc Tông Hi. Lúc thấy tên người gọi điện, phản ứng đầu tiên của Hạ Thanh Thời là chột dạ, không phải vì cô nói xấu cô ấy với Tiểu Tiêu mà là vì Hoắc Đình Dịch.

Anh bày mưu tính kế để truyền thông đưa tin Dung Vũ đến nhà Hoắc Tông Hi, mặc dù không nhắm vào cô ấy nhưng không thể phủ nhận việc đó gây ảnh hưởng đến cô ấy. Tên thực tế, Hoắc Tông Hi là người bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Dung Vũ chỉ mất bình tĩnh trong phút giây đó. Sau đó, anh ta vẫn tỏ ra phong độ như thường, còn đưa vợ đi tham gia tiệc tùng.

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Hoắc Tông Hi vẫn rất nhỏ nhẹ: “Thanh Thời, đã quyết định nữ chính phim *Lệnh Nguyệt* rồi, chúc mừng cô. Có điều sao không phải là Diệp Chân Chân?”

“Chuyện này...” Hạ Thanh Thời day ấn đường, “Nói ra dài dòng lắm.”

Lúc trước Hạ Thanh Thời phân vân không biết có nên đi thăm Hoắc Tông Hi hay không nên luôn giả vờ không biết, bây giờ người ta chủ động gọi điện, huống chi cả thế giới đã đọc tin tức rồi nên Hạ Thanh Thời không kiêng kị nữa, “Cô có đang ở nhà không? Tôi muốn tới thăm cô.”

Lần gặp này chỉ cách lần trước chưa tới một tháng nhưng Hoắc Tông Hi tiêu tụy thấy rõ.

Hạ Thanh Thời thấy vậy thì thầm hoảng hốt, ai cũng nói cô ấy được thời gian ưu ái, nhưng bây giờ nhìn cô ấy, cô nhận ra thế giới này làm gì có cái gọi là ưu ái.

Hoắc Tông Hi mặc quần áo dài tay, cửa sổ đóng chặt, giống như cô ấy đang lạnh lắm.

Hạ Thanh Thời đưa cháo gà mà cô nhờ chị Phân hầm cho Hoắc Tông Hi, “Nghe nói ăn cái này bổ lắm.”

Húp hai ngụm cháo nhỏ, Hoắc Tông Hi bỗng cười, nhỏ nhẹ nói: “Thật ra tôi gọi điện không phải để chúc mừng cô mà là mượn cớ để cô tới đây trò chuyện với tôi.”

Hạ Thanh Thời không biết trả lời thế nào, đành im lặng nhìn đối phương.

“Lúc đầu, tôi và anh ấy yêu nhau như những đôi bình thường. Nhà anh ấy coi trọng việc môn đăng hộ đối, mà bố tôi là tài xế, vì thế nhà họ Dung không bao giờ chấp nhận tôi.

Lúc họ kết hôn, chị ta đã gặp riêng tôi, nói rằng cuộc hôn nhân của chị ta và anh ấy chỉ vì lợi ích kinh tế giữa hai nhà chứ không hề có tình cảm với nhau, sau khi kết hôn, chị ta sẽ không can thiệp chuyện của chúng tôi.

Tôi đã tin... Thanh Thời, cô nói đi, tôi ngu lắm đúng không? Ba mươi tuổi không muốn một mái nhà không có nghĩa đến năm bốn mươi tuổi cũng không muốn.

Chị ta chơi một rồi thì lại muốn chồng, muốn con. Chị ta muốn con mình có bố, có một gia đình đầy đủ, vì thế tôi biến thành kẻ thừa thãi.”

Hạ Thanh Thời nghe mà trong lòng đau nhói.

Hoắc Tông Hi ngẩng mặt lên, một giọt nước mắt lăn xuống gò má cô ấy.

“Tôi cứ nghĩ nếu phá thai theo lời của chị ta, chị ta sẽ buông tha tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời không ngờ sự thật là như thế. Hóa ra trong cuộc tình tay ba này, Khang Hân Nhi mới là người đến sau.

Phải rồi, Hoắc Tông Hi từng nói sau khi chia tay bạn trai đầu tiên là Lê Khôn lúc tốt nghiệp đại học, cô ấy đã hẹn hò với Dung Vũ. Dung Vũ lớn hơn cô ấy bảy tuổi, cô ấy hai mươi mốt, Dung Vũ hai mươi tám, khi đó anh ta còn chưa kết hôn.

Trong giới này, công tử nhà giàu cặp kè với diễn viên không phải là chuyện hiếm, nhưng hầu như hai bên đều hiểu rõ giữa họ là mối quan hệ lợi ích, một bên cần người đẹp có thể mang đi khoe và nằm trên giường, một bên cần tiền bạc và tài nguyên phát triển sự nghiệp. Có cung có cầu, hết sức công bằng.

Khi bắt đầu mối quan hệ này, Hoắc Tông Hi cũng biết cô không thể bước chân vào nhà họ Dung.

Nhà họ Dung là danh gia vọng tộc, danh tiếng gần trăm năm, mà để tồn tại được trong những gia tộc lớn, hôn nhân có lợi ích cho cả hai gia đình là cách tốt nhất. Vì vậy, nhà họ Dung tuyệt đối sẽ không cho phép người thừa kế cưới diễn viên có gia thế bình thường. Cho dù gia thế của cô ấy trong sạch, chính bản thân cô ấy cũng trong sạch thì cũng không bằng thiên kim tiểu thư có tiếng tăm lừng lẫy nhưng môn đăng hộ đối.

Không công bằng. Tất nhiên là không công bằng. Thế giới này luôn phân chia giai cấp, thứ bậc. Ai cũng không thể tránh thoát.

Huống hồ dường như chính bản thân Dung Vũ cũng không muốn kết hôn với cô ấy. Nếu không, vì sao một người vừa trải qua sự việc mất bình tĩnh thì sau đó vẫn về bên vợ mình, thể hiện tình cảm thâm thiết cho cả thế giới xem?

Hạ Thanh Thời không biết nên an ủi người phụ nữ ở đối diện như thế nào, đành nói: “Chuyện đứa bé... Thật ra cũng không hẳn là xấu.”

Nếu đứa bé đó được sinh ra, e rằng hoàn cảnh của nó còn khó khăn hơn cả Hoắc Tông Hi gấp vạn lần.

Ngừng lại một lát, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “So với những người khác, lựa chọn của cô vẫn tốt hơn rất nhiều.”

Cô ấy mới ba mươi ba tuổi, sau này còn có nhiều cơ hội gặp người tốt hơn.

Thẳng thắn mà nói, chỉ riêng về khía cạnh lợi ích, Hoắc Tông Hi lựa chọn giao dịch này hoàn toàn không lỗ vốn. So với những cô gái được cho ít vàng bạc, trang sức rồi bị đá văng không thương tiếc, thứ mà Dung Vũ cho cô ấy là dùng sức mạnh của mình để lãng xề cô ấy, đến ngày hôm nay, cô ấy đã bước vào trang sử điện ảnh Trung Quốc. Ít nhất cô ấy còn có sự nghiệp, đó mới là thứ an toàn nhất đối với phụ nữ.

Hạ Thanh Thời thờ dãi: “Bây giờ cô... vẫn muốn giải nghệ ư?”

Hoắc Tông Hi vẫn luôn im lặng từ nãy giờ bỗng đứng dậy, cô ấy đi ra ban công, sau đó quay trở vào cùng một chậu hoa nhỏ.

Cô ấy gơ chậu hoa ra trước mặt Hạ Thanh Thời, gương mặt nhợt nhạt mỉm cười, “Giúp tôi chăm sóc nó một thời gian được không?”

Được thì được... Hạ Thanh Thời chần chờ nhận lấy chậu hoa, cảm thấy rất lo lắng cho tâm trạng hiện giờ của Hoắc Tông Hi.

Cô nhìn Hoắc Tông Hi, dè dặt: “Cô...”

“Cô yên tâm đi, tôi chưa muốn chết.” Hoắc Tông Hi cười, “Chỉ muốn đi đâu đó cho khuây khỏa thôi, nếu để nó ở nhà, không có ai tưới nước thì nó sẽ chết trước khi tôi về mất.”

Ngồi thêm một lát, Hạ Thanh Thời đứng dậy ra về.

Cô vẫn thấy hơi lo cho Hoắc Tông Hi, cô ấy cứ lạ lạ, sợ rằng trong lúc xúc động cô ấy lại nghĩ quẩn.

Hạ Thanh Thời lấy điện thoại mở danh bạ ra định gọi điện cho quản lý của Hoắc Tông Hi, nhưng nghĩ lại thì ekip của Hoắc Tông Hi đều là người của Hối Tinh, hiện giờ cô ấy đang có mâu thuẫn với Dung Vũ nên có lẽ sẽ không muốn gặp ai liên quan tới Dung Vũ.

Nhưng Hạ Thanh Thời cũng không nghĩ ra nên gọi cho ai... Có lẽ Lê Khôn – bạn trai đầu tiên của cô ấy là lựa chọn tốt nhất, nhưng cô không chắc sẽ không còn phóng viên rình mò nhà Hoắc Tông Hi dù chuyện đã xảy ra nửa tháng. Nếu bị phóng viên chụp ảnh thì cô sẽ là người mang rắc rối đến cho cô ấy.

Trong lúc Hạ Thanh Thời do dự, thang máy kêu “Đỉnh”. Cửa thang máy mở ra, người đàn ông ở bên trong là... Dung Vũ.

Hạ Thanh Thời lùi về sau một bước để nhường đường cho anh ta, “Anh Dung.”

Dường như anh ta cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Thanh Thời nhưng vẫn lịch sự gật đầu với cô, “Chào Thanh Thời.”

Ánh mắt anh ta quét qua chậu hoa, dừng lại hai giây, sau đó đi vào nhà.

Buổi chiều về công ty, Hạ Thanh Thời bất ngờ khi thấy Diệp Chân Chân cũng tới công ty.

Diệp Chân Chân tới để phát kẹo cưới, hộp kẹo có hình ngọc trai rất tinh xảo, trông vô cùng bắt mắt.

Mấy cô gái trong công ty cũng túm tụm quanh Diệp Chân Chân trò chuyện rôm rả, vô cùng náo nhiệt.

“Hộp kẹo đẹp quá! Chân Chân, chồng chị tốt với chị phết, chuẩn bị hôn lễ có lòng ghê.”

“Đúng đó! Chồng chị vừa đẹp trai vừa tốt nghiệp loại giỏi trường Yale, quan trọng là yêu chị quá đỗi! Hâm mộ chết mất!”

“Khi nào anh chị tổ chức lễ cưới? Có thông báo với truyền thông không? Nhân dịp này tuyên truyền rầm rộ vào.”

Hạ Thanh Thời đi vào phòng họp, mọi người đang nói cười vui vẻ bỗng im bật, quay đầu nhìn nhau.

Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng nhìn Diệp Chân Chân đang ngồi giữa vòng vây.

Nhìn Hạ Thanh Thời như vậy, những người khác thấy rất khó xử, lập tức lục tục tản ra.

Thấy cô tới, Diệp Chân Chân vội vàng đứng dậy, cười nịnh: “Thanh Thời.”

Hạ Thanh Thời ngồi xuống bàn, không đáp lời. Cô nhận ra Diệp Chân Chân quả thật như người đang gặp chuyện vui, cả người từ trong ra ngoài đều toát ra hơi thở hạnh phúc, điều đó khiến cô thấy lúc trước mình rất vô lý, vậy nên cô không xử lý nữa.

Mặc dù cô đã nói rõ với Diệp Chân Chân là không giúp cô ấy được nữa, nhưng đã một tháng mà cô nàng vẫn chưa chủ động đề nghị giám đốc đối quản lý.

Lúc này thấy Hạ Thanh Thời tới, cô nàng ngoan ngoãn đứng dậy: “Thanh Thời, cậu còn giận tớ à?”

Giận, tất nhiên là giận.

Nếu không giận, Hạ Thanh Thời sẽ mặc kệ cô nàng sống chết tùy thích, dù sao cũng không liên quan đến cô. Nhưng cô biết Diệp Chân Chân rất lương thiện, là người chẳng có đầu óc, lại quá giàu lòng từ bi, chỉ cần ai đó đối tốt với cô nàng dù chỉ một chút thôi thì cô ấy sẽ dùng hết tim phổi để đối xử với người đó.

Người như thế rất dễ bị đàn ông lừa dối tình cảm. Nhưng sợ rằng họ lại tình nguyện bị lừa dối, dù biết rằng sẽ máu chảy đầm đìa.

Nếu Diệp Chân Chân toàn tâm toàn ý phát triển sự nghiệp, khi có chỗ đứng nhất định trong showbiz thì sau đó, có làm gì cũng sẽ không chịu kết cục quá thê thảm.

Hạ Thanh Thời biết có lẽ cô không thể nào thoát khỏi cảnh lo chuyện bao đồng, dù đã cố nhịn nhưng cuối cùng cô vẫn nghiêng răng hỏi: “Cậu gặp gia đình anh ta chưa? Thái độ của họ thế nào? Khi nào tổ chức đám cưới? Hai người đăng ký kết hôn chưa? Anh ta có ký hợp đồng phân chia tài sản trước hôn nhân không?”

Nghe được một loạt câu hỏi của cô, Diệp Chân Chân phì cười.

“Thanh Thời, tớ biết cậu quan tâm tớ nhất mà.”

Hạ Thanh Thời hừ lạnh.

Có lẽ vì mấy ngày qua thực sự vui vẻ nên trông Diệp Chân Chân như phát sáng, gương mặt tràn ngập niềm hạnh phúc của cô dấu mới.

“Thanh Thời, Dịch Tiêu rất tốt với tớ, gia đình anh ấy cũng rất tốt. Hôm qua anh ấy tham gia một buổi đấu giá, giành được cho tớ một sợi dây chuyền hồng ngọc.”

Nói tới đó, Diệp Chân Chân áp sát vào gần Hạ Thanh Thời, hạ nhỏ giọng: “Tớ đọc báo thấy viết sợi dây đó có giá tới hơn ba triệu lận.”

Diệp Chân Chân cười rất ngọt ngào, gương mặt còn hiện nét ngượng ngùng, “Anh ấy tốt với tớ nhường thế nên tớ tin anh ấy yêu tớ.”

Tất nhiên Hạ Thanh Thời sẽ không thừa nhận mình khẩu xà tâm phật, nhưng Diệp Chân Chân ngốc quá, cả công ty trừ cô ra thì còn ai chịu làm quản lý của cô nàng? Thôi, khi nào tìm được người thay thế thì cô sẽ lập tức tổng khứ Diệp Chân Chân ngốc nghếch đi.

Diệp Chân Chân lẳng lặng đăng ký kết hôn với Dịch Tiêu, bây giờ tin kết hôn mới chỉ lan truyền trong nội bộ công ty, vậy thì cô đành tương kế tựu kế. Kết hôn thì cũng kết hôn rồi, Hạ Thanh Thời không thể thu về tay trắng được mà phải có chút ít gì đó.

Trên đường về, Hạ Thanh Thời xem tin tức giải trí, chưa có tờ báo nào viết tin Diệp Chân Chân kết hôn, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, cô cũng đọc được một tin thú vị. Bài báo viết hôm qua tại một buổi đấu giá, cậu hai nhà họ Dịch đã mua sợi dây chuyền hồng ngọc trị giá ba triệu tệ để làm vui lòng bạn gái. Bài báo còn viết người dùng nhiều tiền nhất trong buổi đấu giá không phải là cậu hai nhà họ Dịch mà là một người phụ nữ trung niên đã bỏ ra bốn mươi triệu tệ để sở hữu sợi dây chuyền kim cương từng thuộc về hoàng hậu Josephine(1).

(1) Hoàng hậu Josephine: là người vợ đầu tiên của vua Napoleon I (Pháp)

Đọc bài báo này, Hạ Thanh Thời khẽ lắc đầu. Người có thể sẵn sàng bỏ ra mấy triệu để mua trang sức có lẽ là vì họ thực sự thích nó, nhưng liệu đàn ông bỏ ba triệu để mua trang sức cho bạn thì chứng tỏ anh ta thật lòng yêu bạn?

Hạ Thanh Thời không nghĩ vậy. Cô hiểu rõ sự giả tạo của giới thượng lưu. Mỗi năm người chồng sẽ bỏ ra mấy triệu để mua mỹ phẩm, trang sức cho vợ, tất nhiên không phải vì họ yêu vợ hoặc vì những món đồ đó đáng giá mà là vì trong giới thượng lưu, các bà vợ càng tiêu xài nhiều càng chứng tỏ gia đình đó có khối tài sản khổng lồ, làm ăn thuận lợi. Chồng người ta mua mỹ phẩm mấy chục triệu cho vợ mà không thèm chớp mắt, trong khi đó anh lại không mua gì cho vợ thì chứng tỏ tài chính đang có vấn đề, đến lúc đó ai dám hợp tác với anh?

Cô biết gần đây nhà họ Dịch đang gặp khó khăn trong vài dự án, nên không rõ cậu hai nhà họ Dịch sẵn sàng ném ba triệu để mua trang sức liệu có phải là mưu kế cho bỏ anh ta bày ra hay không? Không biết hành động này có phải là tín hiệu để người ngoài yên tâm, nhằm mục đích là để công ty gia đình anh ta có thời gian giải quyết rắc rối hay không?

Cùng lúc đó. Tại tập đoàn PR.

Hoắc Đình Dịch nhìn hộp trang sức hình chữ nhật trước mặt mình. Mở hộp trang sức ra, bên trên lớp nhung màu đen là sợi dây chuyền kim cương lấp lánh sắc màu, ánh sáng cực kỳ đẹp mắt.

Hoắc Đình Dịch ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện, giọng nói chắc nịch: “Cô ấy sẽ thích lắm đây.”

Đối diện Hoắc Đình Dịch là trợ lý hơn hai mươi năm của Diệp nữ sĩ, đến cả Hoắc Đình Dịch cũng phải gọi bà bằng “cô”.

“Cô Giang, khi nào có thời gian, cô hẹn cô ấy ra ngoài rồi nói cái này là do mẹ cháu tặng cho cô ấy giúp cháu nhé.”

Ngừng một lúc, anh bổ sung: “Cô đừng nói chuyện này cho mẹ cháu biết ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit: Sa

Về nhà, Hạ Thanh Thời đặt chậu hoa của Hoắc Tông Hi trong phòng ngủ.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc thỉnh thoảng Joey sẽ vào phòng cô (bằng chứng là con gấu bông được cậu bé nhét vào trong chăn của cô lúc trước), Hạ Thanh Thời đi xuống lầu, tìm thấy cậu bé làm vườn đang ngồi ở vườn hoa cùng Yến Thời.

Cậu bé làm vườn mặc trang phục để làm vườn: đầu đội mũ rom, mặc chiếc quần yếm vải kaki, khuôn mặt đỏ bừng do phơi nắng. Cậu bé vừa đào được một con giun đất, giơ ra trước mặt Yến Thời như đang dâng thứ gì đó quý giá lắm, nói bằng cái giọng ngọt ngào: “Anh xem nè!”

Yến Thời giật mình, ngay sau đó sốt sắng khuyên cậu: “Bóng Nhỏ, em đừng cầm nó như vậy, nó sẽ đau đấy.”

Nghe thế, Bóng Nhỏ trở nên bối rối, nhưng tay vẫn cầm con giun. Cậu bé đưa nó về phía mặt mình, lắc tay, “Giun ơi giun, mày có đau không?”

Cậu bé mở to mắt nhìn giun, hồi hộp chờ nó trả lời. Nhưng giun chưa trả lời thì bỗng nhiên đằng sau bàn tay nắm cổ cậu, “Chỉ nắm cổ em như thế này em có đau không?”

Yến Thời ngoảnh đầu lại, vui vẻ gọi: “Thanh Thanh!”

Bóng Nhỏ cũng muốn ngoảnh đầu nhưng vì cổ cậu đang bị Hạ Thanh Thời giữ nên cậu không thể cử động.

Hạ Thanh Thời lướt tay xuống dưới nách cậu rồi ôm cậu bằng một tay đi lên lầu.

Lên tới phòng ngủ, Hạ Thanh Thời vỗ hai má mồm mồm của cậu bé để lôi kéo sự chú ý của cậu từ khoảnh vườn bên ngoài cửa sổ về phòng, sau đó chỉ vào chậu hoa, “Em không được hái nó, biết chưa?”

Tuy lời cảnh cáo này giống như Lão Râu Xanh(1): Càng cấm thì sẽ càng gây tò mò, do đó có thể sẽ khiến người ta hành động ngược lại, nhưng Hạ Thanh Thời cảm thấy Bóng Nhỏ rất ngoan, cô nghĩ chỉ cần dặn cậu là cậu sẽ nghe lời.

(1) Lão Râu Xanh: là nhân vật trong cuốn “*Những nhân vật của Mẹ Goose*” của tác giả người Pháp Charles Perrault, được xuất bản năm 1697.

Dặn dò xong, Hạ Thanh Thời lại xách cậu bé xuống lầu.

Yến Thời ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ chờ hai người, Hạ Thanh Thời vừa đặt cậu bé xuống đất thì cậu liền kéo yếm chạy tới chỗ Yến Thời.

Hai anh em quen biết nhau chỉ mới hơn mười ngày ngắn ngủn, cũng không có ai nói cho họ biết họ là anh em cùng mẹ khác cha nhưng hai anh em rất nhanh chóng thân thiết với nhau, đến mức khiến Hoắc Đình Dịch phải ghen tị.

Bóng Nhỏ gục đầu lên vai Yến Thời, cậu bé ôm cổ anh trai, ghé đầu vào tai anh, môi mấp máy thầm thì gì đó. Tuy cậu bé đã cố hạ thấp giọng nhưng Hạ Thanh Thời vẫn nghe được mấy từ “xấu xa, “bắt nạt em”, “rất đáng sợ”. Còn biết mách lẻo cơ à?

Không chờ Bóng Nhỏ nói xong, Hạ Thanh Thời xông lên nắm lấy cổ cậu bé, nhướn mày nói: “Mách cũng vô ích thôi, anh ấy sẽ nghe lời chị.”

Bị bắt quả tang tại trận, Bóng Nhỏ khịt khịt một tiếng.

Yến Thời lấy hết can đảm: “Thanh Thanh, em đừng bắt nạt em ấy nữa...”

Tình cảm của hai anh em đến mức này rồi ư? Cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng hiểu được cảm giác “bị cho ra rìa” của Hoắc Đình Dịch.

Hạ Thanh Thời đang nắm cổ Bóng Nhỏ thì nhìn thấy bên ngoài cổng có người liên tục gõ vào nhà mình. Cô buông tay ra, Bóng Nhỏ lập tức rúc đầu vào vai Yến Thời.

Hạ Thanh Thời đi ra cổng, hóa ra người đứng ngoài đó là ông Thịnh – hàng xóm của họ.

Ông Thịnh là chủ tịch một tập đoàn có tiếng trong nước, tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng trông rất phong độ.

Hạ Thanh Thời và ông ấy không quá thân thiết, nói đúng ra thì cũng chỉ quen biết sơ sơ thôi. Cô chưa từng thấy người nhà ông ấy, nghe nói nhà họ có bốn người, ngoài cô con gái do người vợ đầu tiên đã qua đời sinh ra thì còn có người vợ hiện tại và con gái riêng của vợ.

Trong ấn tượng của cô, ông Thịnh là người đường hoàng, vì vậy khi thấy ông đứng dáo dác bên ngoài nhà mình, cô cảm thấy rất kỳ lạ.

Cô chào đối phương, sau đó hỏi: “Chú đi ngang qua hay tìm Hoắc Đình Dịch có việc ạ?”

Cô vừa hỏi xong, đối phương tỏ ra rất lúng túng. Ông nhìn Bóng Nhỏ, sau đó lại ngoảnh đi, “Không có gì đâu, chú chỉ muốn tặng quà cho cu cậu thôi.”

Nếu là ngày thường, Hạ Thanh Thời không bao giờ tùy tiện nhận đồ của người khác, khi không lại đi tặng quà, ai biết sau này họ có mục đích gì không. Nhưng “quà” mà ông Thịnh nói đến chỉ là chiếc máy bay điều khiển bình thường, Hạ Thanh Thời do dự vài giây, cuối cùng vì nể mặt nên để Bóng Nhỏ nhận quà.

Chờ ông Thịnh đi về, Hạ Thanh Thời véo má Bóng Nhỏ, không ngờ mới ở đây mấy ngày mà đã người hâm mộ rồi.

Suy đi tính lại, Hạ Thanh Thời vẫn thấy lo lo, cô kéo tay Bóng Nhỏ, tra hỏi: “Trước kia em có nhận quà của người lạ không?”

Đúng lúc chị Phân đi ngang qua nên kịp thời giải cứu cậu bé, chị nói: “Gần đây chủ tịch Thịnh hay cho quà lắm.”

Hạ Thanh Thời nhú mày, cảm thấy chuyện không hề đơn giản.

Chị Phân tiến sát về phía cô, nói, “Nghe đồn con gái của chủ tịch Thịnh dẫn cháu ngoại của ông ta bỏ nhà đi rồi, vậy nên mới...”

Hạ Thanh Thời nhướn mày, “Ông ấy có cháu ngoại bao giờ?”

Chị Phân hạ thấp giọng: “Con gái ông ấy sinh con lúc mới mười tám tuổi, vì sợ mất mặt nên gia đình luôn giấu giếm. Mấy hôm trước đứa bé không thấy mẹ đâu, thế là gào khóc om sòm, nhờ vậy mà hàng xóm mới biết.”

Hạ Thanh Thời và chị Phân nhìn nhau...

Đúng là tin chấn động.

Hạ Thanh Thời tỏ ra vô cùng thông cảm: người già không có con cô đơn thật, chậc chậc chậc.

Trong bữa cơm tối, Hạ Thanh Thời kể chuyện này cho Hoắc Đình Dịch nghe.

Hoắc tiên sinh vốn dĩ không thích đàm tiếu chuyện của người khác nên phớt lờ việc cô cả nhà họ Thịnh chưa chồng mà đã có con, anh chỉ quan tâm tới Bóng Nhỏ: “Joey đáng yêu quá nên ai cũng thích.”

Hạ Thanh Thời đặt đĩa xuống, suy xét: “Cháu ngoại ba tuổi của ông Thịnh không có nhà, ông ấy cô đơn, đáng thương lắm. Hay là cho Joey qua đó chơi?”

Nhế? Coi như là quan tâm người già neo đơn.”

Bóng Nhỏ đã ăn com xong, đang ngồi ngoài phòng khách xem phim hoạt hình như có dự cảm, cậu ngoảnh đầu nhìn về phía hai người.

Hoắc Đình Dịch cười: “Ừ, ngày mai anh sẽ gọi điện cho nhà họ Thịnh.”

Hoắc phu nhân đưa ra vấn đề chẳng liên quan gì tới cô đề thảo luận khiến Hoắc tiên sinh rất yên lòng. Cô trêu Joey, đem Joey ra đùa là dấu hiệu tốt.

Ăn tối xong, hai người lên phòng sách riêng của mình. Hai phòng nằm ở hai đầu hành lang, không ai ảnh hưởng tới ai.

Thời gian này Hạ Thanh Thời khá rảnh rỗi, điều này là phải cảm ơn mấy vị tổ tông do cô dẫn dắt cực kỳ an phận, không gây ra rắc rối nào, nhờ thế mà cô không phải tăng ca, không phải đem việc về nhà làm.

Bộ phim điện ảnh mới của Nhậm Hoài Tây đến tháng sau mới bắt đầu quay, trước lúc đó, anh ta cần phải nghỉ ngơi đầy đủ, quan trọng hơn hết là anh ta không thể dính vào scandal nào nữa. Vì vậy, Hạ Thanh Thời đã cho anh ta đi du lịch, đúng lúc phim tiếp theo của anh ta là phim hành động, rám nắng một chút sẽ giúp anh ta dễ thoát khỏi cái vỏ tiểu thệ tươi hơn.

Tiểu Tiêu đã vào đoàn phim bắt đầu huấn luyện, mặc dù đạo diễn Thư Thanh liên tục tổ chức thử vai nhưng Tiểu Tiêu vẫn tràn đầy tự tin, ngay cả Hạ Thanh Thời cũng không tự tin bằng cô nàng.

Diệp Chân Chân có hai hợp đồng quảng cáo sắp hết hạn, sau khi xác nhận cô ấy không muốn ký tiếp, Hạ Thanh Thời lập tức gửi tư liệu của Tiểu Tiêu cho bên nhãn hàng, bây giờ vẫn còn đang đợi kết quả.

Hôn lễ của Diệp Chân Chân sẽ được tổ chức vào cuối tuần này.

Nhà họ Dịch là gia tộc lớn nên lễ cưới của cậu hai rất hoành tráng, mặc dù thời gian gấp gáp nhưng vẫn được chuẩn bị kỹ càng, đâu vẫn không bằng lễ cưới của anh trai Dịch Tiêu.

Tuy không được lòng Thẩm Lộ Dao nhưng Dịch Tiêu vẫn là bạch mã hoàng tử của nhiều cô gái. Ngoại hình, gia thế, trình độ học vấn, công việc của anh ta không có gì để phàn nàn, gần như phù hợp hoàn toàn với những mong ước của phụ nữ, vì vậy bất kể là truyền thông hay người hâm mộ đều vô cùng quan tâm đến cuộc hôn nhân này. Có thể nói đây là sự kiện mà Diệp Chân Chân được chú ý nhất từ trước đến nay.

Thậm chí còn có tờ báo đặt tiêu đề “*Dù không có danh tiếng trong làng giải trí nhưng cô ấy lại có tình yêu và hôn nhân được các nữ ngôi sao hàng đầu mong đợi*”.

Các tòa soạn vừa nghe tin về hôn lễ đã lập tức hành động nhằm có tất cả các tin tức dù là nhỏ nhặt nhất.

Hạ Thanh Thời đã sớm đoán ra được điều đó, cô kiểm soát các tin tức liên quan đến hôn lễ để có thể mang đến hiệu quả tuyên truyền tốt nhất.

Đoán rằng cuộc hôn nhân này sớm muộn cũng gặp trục trặc, vì vậy ngay từ đầu, cô đã xây dựng hình tượng Diệp Chân Chân là cô gái si tình, dù gì đó cũng là sự thật thôi.

Cô làm vậy là để tạo đường lui cho Diệp Chân Chân. Hiện tại Diệp Chân càng si tình thì công chúng sẽ càng mong đợi vào cuộc hôn nhân này, như vậy nếu tương lai xảy ra điều gì, mọi người cũng sẽ quan tâm hơn. Đến lúc đó, nếu kết quả xấu như cô nghĩ, Dịch Tiêu làm chuyện có lỗi với Diệp Chân Chân, dựa vào ấn tượng si tình của cô ấy, công chúng sẽ thông cảm cho cô ấy, cô ấy muốn làm lại từ đầu thì cũng sẽ dễ dàng hơn.

Hạ Thanh Thời thờ dài, day án đường. Mấy nghệ sĩ này làm cô mệt quá đi mất.

Cô vừa thay Diệp Chân Chân nhận lời phỏng vấn của một tờ báo diễn ra vào ngày mai, bây giờ phải viết bản thảo cho cô nàng. Cô không phải là người có thể yêu ai đó một cách mù quáng, vì vậy mà cứ viết rồi xóa, xóa xong lại viết tiếp, khó quá.

Trong khi cô đang suy nghĩ nát óc thì có người gõ cửa. Là Hoắc Đình Dịch.

Về mặt Hạ Thanh Thời như đưa đám: “Xong việc rồi ạ? Anh về phòng ngủ trước đi, không cần chờ em đâu.”

Hoắc tiên sinh đi vào, đóng cửa lại, kéo cô ngồi xuống ghế, buồn cười: “Chuyện gì khiến Hoắc phu nhân buồn phiền thế?”

Cô thực sự không biết phải xây dựng hình tượng của Diệp Chân Chân thế nào để sau này hôn nhân của cô ấy và Dịch Tiêu có trục trặc, mọi trách nhiệm có thể đổ lên đầu phía trai.

Hạ Thanh Thời lại day thái dương, nặng nề thờ dài một hồi.

“Em cảm thấy hình như mình đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Sau bao nhiêu năm Dịch Tiêu hẹn hò cùng Hạ Hiểu Đường, Hạ Thanh Thời tự nhận bản thân cũng tương đối hiểu con người Dịch Tiêu.

Khách quan mà nói Dịch Tiêu là người đàn ông có trách nhiệm, tuy anh ta cầu hôn Diệp Chân Chân rất qua loa nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ qua loa với cuộc hôn nhân này. Từ lúc cầu hôn cho đến bây giờ đã gần một tháng, Dịch Tiêu có vô số cơ hội để đổi ý, nhưng anh ta không làm vậy.

Huống chi nếu nhắc tới hôn nhân không đáng tin thì chẳng phải cô và Hoắc Đình Dịch còn không đáng tin hơn ư? Vì lần đầu tiên gặp lại nhau kể từ lúc chia tay, sau khi nghe cô đề nghị kết hôn, hành động đầu tiên của Hoắc Đình Dịch là... xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Edit: Sa

Bây giờ nhớ lại, lúc cô chia tay Hoắc Đình Dịch thực sự rất quá đáng, thế nên dù tới tận ba năm sau, Hoắc Đình Dịch vẫn không muốn nhìn thấy cô, nhưng anh không thể không gặp cô. Vụ tai nạn giao thông đã khiến ông Hoắc tử vong tại chỗ, Châu Gia Doanh bị thương nặng, bây giờ đã trở thành người thực vật.

Sự việc không chỉ khiến nhà họ Hoắc rối ren mà tập đoàn PR cũng vô cùng hỗn loạn. Tuy rằng từ lâu ông Hoắc đã giao cho con trai xử lý hầu hết công việc trong công ty nhưng sự tồn tại của ông giống như Định Hải Thần Châm(1), bình thường không thấy tầm quan trọng, đến khi không có thì khiến lòng người hoang mang, những suy tính xấu xa dần hình thành khắp nơi.

(1) Định Hải Thần Châm: hay còn gọi là Gậy Như Ý, là vũ khí của Tôn Ngộ Không trong tác phẩm “Tây Du Ký”, được dùng để hàng yêu phục ma.

Khi tin tức ông Hoắc tử vong bị lan truyền, tập đoàn Predator lập tức lên kế hoạch thu mua PR, họ vừa mua vào một số lượng lớn cổ phiếu của PR vừa bí mật tiếp xúc với các cổ đông lớn của tập đoàn nhằm chiếm được phần lớn cổ phần của PR.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà Predator đã nắm giữ 13,5% cổ phần của PR. Đúng như cái tên, Predator hệt như một con dã thú muốn nuốt chửng PR.

Thời điểm đó Hoắc Đình Dịch buộc phải đối mặt với thù trong giặc ngoài, chưa đến nửa tháng sau, khi anh đã ổn định được phần nào tình hình công ty thì Predator đã giành được tới hai cái ghế cổ đông của tập đoàn. Sau đó, hai bên liên tục giằng co, Hoắc Đình Dịch ra sức trấn an các cổ đông còn lại, còn Predator cũng dùng mọi cách để lôi kéo họ để bầu lại hội đồng quản trị.

Nhờ sự ép buộc lúc trước của Diệp nữ sĩ nên ông Hoắc đã lập di chúc từ lâu, tuy rằng ông tử vong tại chỗ nhưng quyền thừa kế chắc chắn thuộc về Hoắc Đình Dịch, vấn đề nằm ở Châu Gia Doanh.

Ông Hoắc từng tặng cho Châu Gia Doanh 2% cổ phần của tập đoàn, lúc này, 2% đó trở thành yếu tố quyết định thắng bại của cuộc chiến. Bây giờ, Châu Gia Doanh đã trở thành người thực vật, cha mẹ bà ấy đều đã qua đời, người có quan hệ huyết thống với bà trừ Joey mới lên ba ra thì chỉ còn hai người con sinh đôi của bà ấy với chồng cũ. Mà người duy nhất vừa có quan hệ huyết thống với bà vừa có năng lực hành vi dân sự để trở thành người giám hộ của bà là Hạ Thanh Thời.

Lần thứ hai Hạ Thanh Thời gặp Châu Gia Doanh xảy ra trong trường hợp thế đó.

Nữ trợ lý xinh đẹp Sandra của Hoắc Đình Dịch dùng chuyên cơ tư nhân Gulfstream 650(2) tới San Francisco đón cô về New York. Máy bay hạ cánh sau năm giờ bay, cô được đưa thẳng đến trước giường bệnh của Châu Gia Doanh.

(2) Gulfstream 650 là máy bay cá nhân sang trọng nhất thế giới.

Nhìn người vốn là mẹ mình nằm trên giường không có chút sức sống, cả người bị cắm đầy dây nhợ đầy người, Hạ Thanh Thời bỗng thấy mặt mờ.

Sandra dùng thái độ như đang làm việc nói với cô: “Ý của anh Hoắc là cô sẽ là người quyết định tiếp tục điều trị hay từ bỏ.”

Nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh, trong một khoảnh khắc, Hạ Thanh Thời rất muốn tự tay rút ống hô hấp của bà ấy ra. Hạ Thanh Thời hiểu rất rõ cô muốn làm vậy không phải là vì không muốn Châu Gia Doanh chịu đau khổ mà là vì cô muốn trả thù.

Nhưng suy nghĩ đáng sợ đó xuất hiện trong đầu cô chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó cô hỏi Sandra: “Khả năng tỉnh lại là bao nhiêu?”

“Chưa tới 5%.”

Không hiểu sao vào lúc đó, Hạ Thanh Thời lại nhớ tới một câu: Còn cha mẹ, con còn chỗ trú ngụ; cha mẹ đi rồi, con chẳng chốn nương thân.

Mặc dù Châu Gia Doanh chưa bao giờ làm đúng trách nhiệm của một người mẹ nhưng cô vẫn không muốn mình mất một chỗ trú ẩn.

“Vậy cứ để thế đi.” Cô nghe tiếng mình nói.

Năm xưa Châu Gia Doanh lựa chọn đưa cô và Yến Thời đến với thế giới này rồi vứt bỏ, vậy thì bây giờ cô sẽ đem chút tình nghĩa cuối cùng này để trả ơn sinh nặng đẻ đau cho bà.

Sandra rất bất ngờ trước quyết định của cô, qua một lúc lâu, cô ấy mới nói: “Bà Châu Gia Doanh đang nắm giữ 2% cổ phần của tập đoàn PR, số cổ phần này khá lớn. Cô Hạ, bây giờ cô là người giám hộ của bà Châu nên cô có toàn quyền quyết định với số cổ phần này.”

Cô nhìn Sandra, ánh mắt lướt từ đôi môi đỏ mọng xuống xương quai xanh quyết rũ, cuối cùng dừng lại ở bờ ngực đầy đặn.

Hạ Thanh Thời khẽ cười, giọng bất cần: “Cô là ai? Tại sao tôi phải nói chuyện với cô? Bảo Hoắc Đình Dịch đến gặp tôi.”

Xem đi, cho dù Hoắc Đình Dịch không muốn nhìn thấy cô nhưng cuối cùng vẫn phải tới gặp cô thôi.

Cô hẹn địa điểm ở Riverpark(3), đây là nơi các cặp tình nhân hay hẹn hò.

(3) Riverpark là một nhà hàng nổi tiếng sang trọng ở thành phố New York, Mỹ.

Qua giờ hẹn nửa tiếng, Hoắc Đình Dịch mới xuất hiện. Không những tới muộn mà còn đưa cô trợ lý Sandra đi cùng.

Hạ Thanh Thời không nhìn Hoắc Đình Dịch mà nhìn Sandra, cô nâng cằm, lạnh lùng quan sát đối phương, sau đó nói bằng thái độ xác xược: “Cô đi được rồi đó.”

Sandra hít sâu một hơi, xoay người định bỏ đi, nào ngờ Hoắc Đình Dịch bảo cô ta ở lại, sau đó còn bảo nhân viên phục vụ lấy thêm ghế.

Xong xuôi, anh mới nhìn Hạ Thanh Thời, gương mặt không có chút cảm xúc: “Sandra là trợ lý của tôi, cô ấy có quyền tham dự những trường hợp như thế này.”

Trường hợp như thế này?

Ồ, trường hợp như thế này... Anh cho rằng đây là cuộc hẹn làm ăn?

Hạ Thanh Thời nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu trắng, không nói gì, về mặt hồ hững.

Phụ nữ sẽ biết đối phương là địch hay là bạn chỉ trong cái nhìn đầu tiên.

Sandra có làn da trắng, mặt đẹp, ngực lớn, eo thon, chân dài, trông vô cùng quyến rũ. Ngay từ lần gặp đầu tiên, Hạ Thanh Thời đã rất không thích cô ta. Hừ... Không biết Hoắc Đình Dịch có ý gì khi để một bảo vật như vậy làm trợ lý.

Sandra đẩy một xấp giấy tờ ra trước mặt Hạ Thanh Thời, nói: “Cô Hạ, đây là hợp đồng chuyển nhượng 2% cổ phần của cô cho chúng tôi, mời cô xem.”

Hạ Thanh Thời không thèm xem, cô đẩy hợp đồng qua một bên, nhìn Hoắc Đình Dịch.

“Cần cổ phần chứ gì? Được thôi, nhưng trước hết hãy đuổi việc cô ta.”

Tay cô chỉ vào Sandra, giọng nói thản nhiên, tựa như cô vừa nói ra điều gì đó rất bình thường.

Sandra không thể tin nổi, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói, bộ ngực phập phồng mãnh liệt, sau đó cô ta cắn môi, đôi mắt đăm lệ nhìn Hoắc Đình Dịch.

Hoắc Đình Dịch vẫn không có chút cảm xúc: “Cô Hạ, chuyện đó không liên quan gì tới việc chúng ta thảo luận ngày hôm nay.”

Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng, ung dung nói: “Hôm trước, đầu tiên cô Sandra đây hỏi tôi có muốn rút ống của Châu Gia Doanh ra không, sau đó mới nói cho tôi biết chuyện Châu Gia Doanh nắm giữ 2% cổ phần. Tôi thấy cô ấy trung thành với anh lắm.”

Một khi cô chọn rút ống, 2% cổ phần của Châu Gia Doanh sẽ tự động chuyển sang cho Joey, mà Hoắc Đình Dịch chính là người giám hộ của Joey, điều đó có nghĩa mọi thứ sau này sẽ không còn liên quan gì tới Hạ Thanh Thời nữa. Nhưng cô hiểu Hoắc Đình Dịch. Anh tìm cô thì chắc chắn sẽ nói cho cô biết toàn bộ thông tin. Như vậy có nghĩa là Sandra đã tự ý làm thế.

Hạ Thanh Thời nhìn Sandra, mỉa mai: “Làm người, điều tối kỵ là tự cho mình thông minh. Tuần trước, người của Predator đã đến gặp tôi. Cô nghĩ tôi không biết chuyện 2% cổ phần à?”

Quả nhiên, Hoắc Đình Dịch nhìn Sandra, dùng ánh mắt để dò hỏi.

Sắc mặt Sandra trở nên rất xấu, cô ta nhấp máy môi: “Anh Hoắc, tôi...”

Hoắc Đình Dịch tựa lưng vào ghế, phát tay, giọng nặng nề: “Được rồi, cô về trước đi.”

Hạ Thanh Thời mỉm cười nhìn đối phương đứng lên rồi ra về.

“Tôi sẽ đuổi việc cô ta.” Hoắc Đình Dịch đẩy hộp đồng tới trước mặt cô, “Bây giờ bàn chuyện cổ phần được chưa?”

“Tôi nay không muốn bàn.” Hạ Thanh Thời lại đẩy nó đi.

Về mặt Hoắc Đình Dịch đột ngột thay đổi.

Hạ Thanh Thời chăm chú nhìn anh, sau đó cười: “Đừng nói là không bàn chuyện hợp đồng thì ngay cả bữa tối, anh Hoắc cũng không muốn ăn cùng tôi?”

Tuy hỏi thế nhưng Hạ Thanh Thời biết cho dù thế nào đi nữa, anh vẫn sẽ ăn cơm cùng cô. Dưới gầm trời này nếu có chuyện tốt thì đó chính là Hạ Thanh Thời quá hiểu Hoắc Đình Dịch.

Tối nay cô không muốn nói đến chuyện cổ phần nên Hoắc Đình Dịch cũng không nói gì nữa nhưng vẫn ở lại ăn tối. Suốt bữa ăn chỉ có tiếng chén nĩa chạm vào nhau khẽ khàng vang lên.

Ăn xong, Hạ Thanh Thời buông dao ăn xuống, cô ngẩng đầu lên, gương mặt vẫn nở nụ cười.

Hai người sánh vai nhau rời khỏi nhà hàng, Hạ Thanh Thời bắt ngờ lên tiếng: “Tôi muốn ngắm cảnh đêm ở Sông Đông(4), anh đi cùng tôi nhé.

(4) Sông Đông: một eo biển ở thành phố New York, Mỹ.

Hoắc Đình Dịch giờ tay nhìn đồng hồ, hạ giọng nói: “Tôi còn có việc, phải tiễn cô về khách sạn ngay bây giờ.”

“Việc gì?” Cô ngoảnh đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Trên gương mặt điển trai luôn ga lăng và chu đáo ấy lúc này đây lại hiện rõ sự lạnh lùng và thiếu kiên nhẫn.

Hạ Thanh Thời thăm mắng: “Đừng nói là về an ủi cô Sandara kia đấy nhé?”

Ngay sau đó, cô bị vấp chân, cả người ngã xuống bậc thang. Hoắc Đình Dịch chỉ kịp kéo cổ tay cô chứ không ngăn cô ngã xuống được.

Hạ Thanh Thời ngồi trên bậc thang xoa mắt cá chân, cô hít vào một hơi vì đau, đôi mắt đăm lẹ, “Có khi nào gãy xương rồi không?”

“Đừng cử động.” Hoắc Đình Dịch nói, anh ngồi xuống xem xét mắt cá chân của cô.

Nhân lúc anh ngồi xuống trước mặt mình, Hạ Thanh Thời ôm cổ anh, hôn nhẹ lên má anh. Hoắc Đình Dịch cứng đờ người, lập tức giờ tay đẩy cô ra, nhưng Hạ Thanh Thời cứ ôm chặt cô anh không chịu buông tay.

Đôi môi cô tỏa ra mùi hương trái cây ngọt ngào quen thuộc khiến anh nhớ lại ký ức ở vô số buổi tối đã có chôn giấu, trong phút chốc, tim anh đập loạn nhịp. Nhưng ngay sau đó, cô lại chủ động buông anh ra.

“Cô Sandra là gì của anh? Tại sao lại tự ý quyết định giùm anh?”

Nhớ tới khuôn ngực 34D của cô ta, Hạ Thanh Thời cực kỳ giận dữ: “Bình thường cô ta cũng mặc áo khoét sâu cổ vậy hả?”

“Anh...” Cô đột ngột ghé sát vào anh, hơi thở vẩn vút, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Anh đã ngủ với cô ta chưa?”

Cho đến lúc này, Hoắc Đình Dịch mới tìm lại được lý trí. Anh hít sâu một hơi, sau đó đẩy cô ra, đôi mắt sâu thăm thẳm, “Hạ Thanh Thời, rốt cuộc cô muốn gì?”

“Muốn gì?” Hạ Thanh Thời nhướn mày, “Em muốn kết hôn.”

“Anh.” Cô chỉ vào anh, rồi lại chỉ vào mình, “Và em.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Sa

“Em muốn kết hôn.” Hạ Thanh Thời chỉ anh rồi chỉ vào mình, “Em và anh.”

Trong phút chốc, gương mặt Hoắc Đình Dịch trở nên tái nhợt. Có lẽ vì cảm thấy bị xúc phạm nên sắc mặt anh rất xấu.

Qua thật lâu sau, anh mới cất tiếng, giọng khàn khàn: “Cô Hạ, chúng ta đã chia tay cách đây ba năm rồi. Chẳng lẽ cô quên rồi ư?”

Cứ “cô Hạ cô Hạ”, thấy ghét. Cái cô Sandra gì kia họ gì? Tại sao anh gọi cô ta là Sandra, mà tới lượt cô thì lại lạnh lùng gọi là cô Hạ?

Hạ Thanh Thời cười, “Chưa quên.”

Cô còn nhớ cô mới là người đá anh.

Hoắc Đình Dịch nhìn cô, cái nhìn vô cùng lạnh lùng và xa cách, “Hạ Thanh Thời, em nghĩ tôi là ai? Rốt cuộc em muốn gì?”

Cuối cùng anh cũng không gọi cô là “cô Hạ” nữa, nhưng ba chữ “Hạ Thanh Thời” vẫn không làm cô dễ chịu.

Hạ Thanh Thời chậm chậm cúi đầu, giọng nói rất nhỏ: “Không muốn làm gì cả, em chỉ phát hiện hóa ra anh giàu hơn em tưởng thôi.”

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trên gương mặt cô vẫn là nụ cười tươi tắn: “Predator đưa ra mức giá này.”

Hoắc Đình Dịch không nói gì nữa, vẻ mặt càng thêm khó coi.

Ý của cô rất rõ ràng. Cô nghĩ anh là ai? Là kẻ ngốc. Cô muốn gì? Muốn tiền. Không chỉ là số tiền của 2% cổ phần mà là cả tài sản của nhà anh. Vậy nên cô mới đề nghị kết hôn.

Hoắc Đình Dịch bỗng thấy mình rất buồn cười. Có vài chuyện anh tự hiểu rõ là được rồi, cần gì phải hỏi?

Anh lặng lẽ đứng lên, sau đó bỏ đi mà không hề ngoảnh đầu lại.

Bị bỏ lại một mình, Hạ Thanh Thời vẫn ngồi bệt dưới đất.

Thật ra mắt cá chân của cô không nghiêm trọng lắm, vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng, nhưng không hiểu sao cô lại thấy đau đến bật khóc.

Hạ Thanh Thời chôn mặt vào đầu gối, nhe răng, “Rõ ràng là...”

Rõ ràng là anh tìm cô trước, tại sao anh lại hỏi cô muốn gì?

Chuyện cũng không xa xưa lắm, nên bây giờ nhớ lại, cô vẫn còn tức ngửa cả răng.

Cô bỗng nổi giận, rụt vai lại, tránh khỏi người đàn ông đang cho cô tựa vào người thư giãn, “Anh tránh ra!”

Hoắc tiên sinh không hề biết cô đang nghĩ tới chuyện gì nên vô cùng khó hiểu, đang yên đang lành sao cô lại giận rồi?

Hạ Thanh Thời ngồi xuống ghế làm việc, anh kéo cô vào lòng mình, sau đó ôm cô ngồi xuống sofa đơn, tay anh xoa nhẹ bụng cô, giọng phiến muộn: “Em vừa hết kỳ rồi mà, sao vẫn...”

Khó ờ thế?

Nhớ lại lúc mình ăn nói khép nép với anh trước khi kết hôn, Hạ Thanh Thời vô cùng khó chịu. Nhưng càng làm cô khó chịu là cô nàng Sandra kia. Tuy Sandra đã bị Rebecca thay thế từ lâu, nhưng cứ nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp và vóc dáng quyến rũ của cô ta là Hạ Thanh Thời tức không chịu được.

Cô bị Hoắc Đình Dịch ôm chặt trong lòng anh nên không thể động đậy, dưới con tức giận, cô cúi đầu, há miệng cắn cánh tay anh.

“Đừng là kẻ thù mà.” Hoắc Đình Dịch cố ý hít sâu một hơi, sau đó cốc nhẹ đầu cô, “Sao hôm nay giận ghê thế?”

Hoắc Đình Dịch nâng cằm cô lên, hôn nhẹ mũi cô, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt chân thành, “Dạo này tính tình thất thường quá, có khi nào có rồi không?”

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô buồn vui thất thường như vậy.

“Đừng động tay động chân!” Hạ Thanh Thời gạt tay anh ra, giơ tay chắn ngang hai người, không để cho anh hôn cô, “Có chuyện muốn tra khảo anh đây!”

“Ừ.” Hoắc Đình Dịch ôm chặt cô hơn, anh luồn tay vào áo cô, tiếng thở càng lúc càng nặng nề, “Em tra khảo việc của em đi, anh làm việc của anh.”

“Em và cái cô Sandra...” Hạ Thanh Thời hừ, “Đáng ai đẹp hơn?”

Sandra, Sandra... Hoắc Đình Dịch thấy đầu mình như muốn nổ tung, lại nữa! Vấn đề này anh đã trả lời rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ qua ải.

Có một lần, anh không chút do dự bày tỏ tất nhiên là đáng của Hoắc phu nhân đẹp hơn. Kết quả là Hoắc phu nhân lập tức bùng cháy: “Công ty anh có biết bao nhiêu người tên Sandra, sao anh biết em nhắc tới Sandra nào? Xem ra anh không thể quên được cô ấy nhỉ! Được thôi, em sẽ lập tức đi tìm cô ấy về làm trợ lý cho anh!”

Lần tiếp theo, Hoắc tiên sinh đã rút kinh nghiệm, khi nghe câu hỏi này, anh liền nhủ mảy suy nghĩ trong ba phút, sau đó ngoảnh hỏi Hoắc phu nhân Sandra mà cô nhắc tới là Sandra nào. Tất nhiên, đây mới chỉ là ả đầu tiên.

Chờ Hoắc phu nhân thân nhiên nhắc Sandra là cô trợ lý cũ của anh, Hoắc tiên sinh mới “à” một tiếng, sau đó bày tỏ: “Tất nhiên là đáng em đẹp hơn rồi!”

Nào ngờ Hoắc phu nhân vẫn nổi bão, cô nắm chặt cổ áo anh: “Giỏi lắm! Anh còn biết đáng người cô ta có đẹp hay không luôn cơ đấy! Lúc trước ngày nào anh cũng ngắm đúng không? Thảo nào cô ta thích mặc áo trễ ngực thế, hóa ra là mặc cho sếp coi! Được thôi, em sẽ lập tức đi tìm cô ấy về làm trợ lý cho anh!”

Hoắc Đình Dịch nhắm mắt lại chấp nhận buông xuôi.

Bây giờ nó... lại tới nữa!

Cũng may Hoắc tiên sinh đã có kinh nghiệm đầy mình, anh lập tức đường hoàng nói: “Em nói Sandra nào? Vóc dáng gì cơ? Sao anh biết đáng người ta đẹp hay xấu? Trừ em ra, anh còn chưa nhìn thấy cơ thể của cô gái nào khác mà.”

“Không biết?” Hạ Thanh Thời lại hừ lạnh, đẩy anh ra, “Lần đầu tiên anh đâu có nói vậy.”

Lần đầu tiên là lúc Hạ Thanh Thời chủ động đi tìm anh.

Sau lần gặp nhau ở Riverpark, cô nói muốn kết hôn rồi hai người ai về nhà nấy trong phiên muộn thì suốt ba ngày sau đó, Hoắc Đình Dịch không tìm cô nữa, cũng không cho người đến gặp cô, trong khi giám đốc Lục của Predator năm lần bảy lượt gọi điện hẹn gặp cô.

Predator đưa ra điều kiện cực kỳ hấp dẫn: trừ việc trả gấp đôi giá trị cổ phiếu ngoài thị trường cho 2% cổ phần thì họ sẽ tặng cô một tấm chi phiếu có giá trị cực lớn để cảm ơn. Cô không biết bên Hoắc Đình Dịch đưa ra điều kiện gì, nhưng điều kiện của Predator đủ để cô xao động.

Hạ Thanh Thời tự nhận mình là người thông minh, mà người thông minh thì nên bán 2% cổ phần trong khi các bên đang tranh giành kịch liệt, nếu không e rằng sau này cô sẽ không lấy được dù chỉ một xu. Nhưng cô vẫn từ chối lời hẹn của Predator mà chủ động đến biệt thự tìm Hoắc Đình Dịch.

Lúc đó đang trong dịp Giáng sinh, tháng mười hai đằm mình trong tuyết, gió lạnh thấu xương.

Tầng một ngôi biệt thự tối đen như mực, trên tầng hai có một ô cửa sổ sáng đèn, hình như có người ở phòng đó. Nhưng Hạ Thanh Thời nhấn chuông cửa suốt nửa tiếng đồng hồ vẫn không có ai mở cửa.

Cô đứng run cầm cập trong gió rét, lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Đình Dịch, nhưng mãi không có ai nghe máy.

Hạ Thanh Thời lạnh đến mức chảy cả nước mắt nước mũi, tuyết rơi lên đầu, lên người cô tan thành nước khiến mái tóc và quần áo của cô ướt nhẹp, sau đó dần đóng thành băng.

Cô vừa đứng đợi trước cửa nhà anh trong gió tuyết vừa khóc. Tại sao Hoắc Đình Dịch lại ngớ ngẩn đến thế, anh thật sự tin rằng cô muốn kết hôn với anh chỉ vì tiền ư?

Cô vừa sụt sịt vừa cố kiềm nước mắt, lúc này sau khi cô khóc, nước mắt ướt đầm gò má, cơn gió thổi qua khiến mặt cô giống như bị những lưỡi dao cứa vào, đau rất thấu xương.

Không biết qua bao lâu, túi xách rung lên, có người gọi điện thoại cho cô.

Hạ Thanh Thời lấy điện thoại ra, qua làn nước mắt, cô nhìn thấy tên Hoắc Đình Dịch trên màn hình điện thoại.

Cô giận dữ từ chối cuộc gọi, nhưng vừa nhấn nút từ chối xong, cô lập tức hối hận.

Hôm nay cô tới để giảng hòa, không thể làm cao như vậy được, huống hồ chưa chắc Hoắc Đình Dịch sẽ dễ dàng cô như lúc trước.

Cô do dự không biết có nên gọi lại cho anh hay không, khi cô còn chưa đang do dự thì cánh cửa vang lên tiếng động nhỏ, sau đó cửa được mở ra, Hoắc Đình Dịch xuất hiện trong tầm mắt cô.

Hoắc Đình Dịch chỉ mặc cái áo thun đơn giản, thấy Hạ Thanh Thời đứng giữa trời tuyết, anh không kịp mang dép mà lập tức đi ra kéo cô đứng dậy. Nhìn cô gái bị đông cứng, môi tím tái, tóc ướt sũng, Hoắc Đình Dịch nhíu mày: “Em đứng ngoài này suốt thế hả? Không biết nhấn chuông cửa hay gọi điện hả?”

Hỏi xong, anh chợt nhớ ra hôm nay là giáng sinh, anh đã cho người giúp việc nghỉ phép, còn anh ở trong phòng sách, mà điện thoại thì bỏ ở phòng ngủ, do đó cho dù cô nhấn chuông cửa hoặc gọi điện thì cũng không ai hay biết.

Hạ Thanh Thời lẳng lặng theo anh vào nhà, sau đó nhìn thấy trong phòng khách có một người mà cô không ngờ tới: Sandra.

Cô cần chặt môi dưới.

Hoắc Đình Dịch đã đồng ý với cô là sẽ đuổi việc Sandra, nhưng bây giờ cô ta lại ở trong nhà anh. Lúc này ở trên lầu chỉ có một phòng sáng đèn, tức là họ đã ở chung một phòng.

Cô quay sang nhìn Hoắc Đình Dịch, nhưng anh không có vẻ gì là muốn giải thích mà chỉ kéo tay cô lên cầu thang, “Em phải đi tắm nước nóng ngay.”

Mất Hạ Thanh Thời đồ ừng. Từ lúc gặp lại nhau cho tới bây giờ, cuối cùng cô cũng không thể không thừa nhận rằng có lẽ là cô đã tự mình đa tình. Họ chia tay nhau ba năm, mà ba năm là bao lâu? Ba năm là hơn một nghìn ngày đêm. Trong hơn một nghìn ngày đêm đó, phụ nữ tiếp cận anh nhiều không đếm xuể, có lẽ anh đã bắt đầu những cuộc tình mới từ lâu rồi.

Hạ Thanh Thời ương bướng đứng im một chỗ, không chịu nhúc nhích.

Hoắc Đình Dịch im lặng vài giây, anh biết cô đang nghĩ gì. Anh hít sâu một hơi, sau đó nhìn Sandra, “Xong việc rồi, cô về đi.”

Chờ Sandra ra về, anh thở dài, giải thích: “Cô ấy có nghỉ việc thì cũng không thể nghỉ ngay được, còn phải bàn giao công việc nữa.”

Hạ Thanh Thời buồn bã đứng im, không nói, cũng không động đậy.

Hoắc Đình Dịch kéo cô lên lầu, “Em tắm nước nóng trước đã, kéo nhiễm lạnh bây giờ, có gì tắm xong rồi nói.”

Lúc chỉ còn một mình, Hạ Thanh Thời quan sát phòng ngủ của anh.

Phòng ngủ của anh rất đơn giản, màu chủ đạo là đen và xám, thiết kế cũng rất tối giản, ngoài các vật dụng cơ bản ra thì không có gì nữa. Chiếc giường cỡ lớn hết sức sạch sẽ, không hề có dấu hiệu vừa có người nằm lên đó. Cô nhanh chóng kéo ngăn tủ đầu giường ra, tốt lắm, không có bao cao su.

Hạ Thanh Thời thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng nhận ra một sự thật: đây không phải là căn phòng sáng đèn mà cô đã nhìn thấy lúc đứng bên ngoài, xem ra căn phòng đó là phòng sách.

Vào phòng tắm, Hạ Thanh Thời kiểm tra hết mọi góc ngách, ngay cả dưới tủ cũng không bỏ qua. Rất tốt, không có dấu vết của phụ nữ.

Hạ Thanh Thời cởi quần áo ướt ra, khi cơ thể chìm vào bồn nước ấm, cô như được sống lại.

Đối với Hạ Thanh Thời, những giây phút yếu đuối chỉ diễn ra trong chớp mắt, chỉ cần vài phút ngắn ngủi, cô đã khôi phục lại ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Người đàn ông này là của cô, không ai cướp được hết! Đừng ai hòng cướp anh khỏi tay cô!

Nhà của Hoắc Đình Dịch không có quần áo phụ nữ nên anh đành đưa cho cô quần áo mặc ở nhà của mình.

Hạ Thanh Thời cảm bộ đồ lên người, không ngờ Hoắc Đình Dịch còn chu đáo xắn ống quần lên giúp cô.

Hạ Thanh Thời phì cười, ném cái quần vào bồn tắm, sau đó mặc cái áo chỉ dài đến đùi rồi đi ra ngoài.

Cô tìm thấy Hoắc Đình Dịch ở phòng sách, anh đang nói chuyện điện thoại, thấy cô đi vào, anh ngăn người trong thoáng chốc, sau đó cúi đầu tiếp tục nói vào điện thoại: “Cảm ơn Denis hộ tôi. Vâng, vâng, tôi biết mấy năm qua ông ấy luôn giúp đỡ bố tôi, cảm ơn nhiều lắm.”

Hạ Thanh Thời quét mắt qua phòng sách. Trên bàn chất đầy giấy tờ, xem ra lúc này hai người họ thực sự bàn công việc chứ không phải chơi trò chuyện tình của chàng giám đốc và nàng thư ký.

Hoắc Đình Dịch cúp điện thoại, nhướn mày nhìn Hạ Thanh Thời, đôi chân dài thẳng tắp cực kỳ cuốn hút, ánh mắt anh bất chợt lướt xuống dưới, nhưng lập tức tỉnh táo, cố gắng dời tầm mắt khỏi chân cô, nói: “Hạ Thanh Thời, em muốn làm gì?”

Cô đi tới rồi ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm cổ anh, ánh mắt vô cùng quyến rũ, trông cô tựa như một nàng hồ ly tinh.

“Em và cái cô Sandra ấy, đáng ai đẹp hơn?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Mặt Hoắc Đình Dịch không chút biểu cảm nhìn cô gái ngồi trên đùi mình, giọng khàn khàn: “Xuống.”

Hạ Thanh Thời cắn chặt môi, nụ cười cứng đờ. Điều này nằm ngoài dự tính của cô. Cô đã hạ mình đến mức này nhưng không ngờ vẫn không thể đã động được anh.

Hạ Thanh Thời có cảm giác như con gì đó vừa cắn vào tim mình một cái rất mạnh, nhưng cô nhanh chóng bình thường trở lại. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ cười lạnh lùng: “Vậy anh cho em vào nhà làm gì?”

Không lẽ cho cô dùng phòng tắm của anh, giữ cô ở lại qua đêm chỉ vì lòng tốt mà thôi?

Hoắc Đình Dịch nói: “Tôi đoán em không muốn để Sandra thấy bộ dạng khốn khổ của mình.”

Hạ Thanh Thời nín thở, hóa ra anh biết! Phải rồi, mùi thuốc súng giữa cô và Sandra nồng nặc vậy mà, sao Hoắc Đình Dịch không biết được chứ?

Cô hiểu rõ ý của Hoắc Đình Dịch. Anh biết cô sĩ diện, nhất là trước mặt tình địch. Vừa rồi anh cho cô vào nhà là vì Sandra cũng ở đó, anh nể tình xưa nghĩa cũ nên mới cho cô bậc cầu thang đi xuống. Bây giờ Sandra đã đi rồi, vậy nên anh cũng không cần phải quan tâm tới mặt mũi của cô nữa.

Sắc mặt Hạ Thanh Thời hết xanh rồi lại trắng, tuy không nói gì nhưng lồng ngực đang phập phồng lên xuống dữ dội, chứng tỏ cô đang rất tức giận.

Cô hạ mình đến nhường đó là vì cảm thấy áy náy khi chia tay Hoắc Đình Dịch vào ba năm trước. Cô hối hận vì đã chia tay anh, hối hận từ lâu lắm rồi, từ khoảnh khắc thốt ra hai tiếng “chia tay” thì cô đã hối hận.

Bây giờ ông Hoắc đã qua đời, Châu Gia Doanh trở thành người thực vật. Cô cứ tưởng những chương ngại vật giữa họ đã biến mất nên mới đến tìm anh, mới phải dùng thái độ đùa giỡn nói ra hai chữ “kết hôn”. Nhưng giờ nhìn lại, hóa ra chỉ do cô tự mình đa tình.

Hạ Thanh Thời là người cực kỳ sĩ diện, khi nhận ra anh không còn chút cảm giác gì với mình, trái tim nóng hổi của cô như bị tạt gáo nước lạnh. Cô đẩy lồng ngực Hoắc Đình Dịch ra, xoay người bỏ đi.

Hoắc Đình Dịch nhíu mày nhìn cô, cố kiềm chế để không đuổi theo, nhưng đến khi cô sắp rời khỏi phòng sách, anh bỗng đứng bật dậy đi nhanh ra cửa, chụp lấy cánh tay Hạ Thanh Thời kéo cô trở lại.

“Buông ra.” Cô nén nước mắt, cố gắng không để giọng nói nghẹn ngào, “Anh làm gì đó?”

Hoắc Đình Dịch kiềm chế cơn giận trong lòng, anh siết chặt cổ tay cô hơn, giọng khàn đặc: “Em tìm tôi, trừ việc muốn lên giường ra, không còn điều gì khác?”

Hạ Thanh Thời ngẩn người, sau đó mới hiểu.

Cô nghiêng rằng: “Tôi sẽ không bán 2% cổ phần cho người khác đâu, anh yên tâm rồi chứ?”

Cổ phần đó là do ông Hoắc tặng cho Châu Gia Doanh, bây giờ trả lại cho nhà họ Hoắc là chuyện hiển nhiên.

Hoắc Đình Dịch bất giác nghiêng chặt răng.

Qua một lúc sau, anh mới buông cô ra, sau đó gật đầu, nói: “Tốt, rất tốt.”

Hạ Thanh Thời thấy mũi cay cay, cô cố nén nước mắt, xoay người bỏ đi.

Tay cô vừa đụng vào tay nắm cửa thì cổ tay bỗng bị chụp lấy, sau đó cả người bị kéo về đằng sau.

Hoắc Đình Dịch nhìn cô gái trước mặt, lồng ngực phập phồng vì tức giận, lý trí của anh hầu như đã bị thiêu trụi hoàn toàn.

Lúc đó, người nói lời chia tay là cô.

Chính miệng Hạ Thanh Thời nói với anh rằng cô không thích anh, ban đầu tiếp cận anh là vì cô muốn biết Châu Gia Doanh sẽ phản ứng như thế nào khi thấy hai người hẹn hò, và điều mà cô càng mong đợi hơn là nếu ông Hoắc biết họ yêu nhau, liệu ông ấy có hiểu lầm Châu Gia Doanh giật dây cô dụ dỗ Hoắc Đình Dịch rồi đổ hết mọi tội lỗi lên đầu bà ta hay không. Ha, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi.

Hoắc Đình Dịch biết động cơ đó cực kỳ nực cười và hoang đường, nhưng Hạ Thanh Thời thực sự có thể làm vậy. Hóa ra trong mối quan hệ tình cảm này, từ đầu chí cuối chưa bao giờ liên quan tới anh.

Hoắc Đình Dịch không tin, cô nói: “Thật ra sinh nhật của tôi là tháng sáu chứ không phải tháng chín. Tôi đã luôn lừa anh.”

Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô.

Cô vẫn mỉm cười như thường ngày, nhưng những lời thốt ra khỏi miệng cô lại vô cùng tàn nhẫn: “Tôi không thích anh. Từ đầu cho tới bây giờ, chỉ có câu này là thật.”

Hai người ở bên nhau lâu đến thế, trao cho nhau không biết bao nhiêu lời âu yếm, hóa ra không có câu nào thật lòng.

Đã ba năm rồi.

Bình thường, Hoắc Đình Dịch rất ít khi nhớ tới những chuyện liên quan tới cô, nhưng hôm nay anh không thể không nhớ. Lần này, vẫn là cô trêu vào anh.

Hoắc Đình Dịch nhìn đắm đắm người phụ nữ trước mặt mình, giọng nói mang theo sự run rẩy khó phát hiện, mắt anh đỏ ngầu, nghiêng rằng nói: “Hạ Thanh Thời, em dựa vào đâu mà cho rằng em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

Dứt lời, anh nâng mặt cô lên, hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Đến lúc này, Hạ Thanh Thời mới biết sức mạnh giữa nam và nữ có sự chênh lệch rất lớn.

Trước đây cô và Hoắc Đình Dịch thường xuyên đùa giỡn, có những lúc cô còn đắc ý vì chế ngự được anh, nhưng bây giờ cô mới biết thì ra lúc đó là do anh nhường cô thôi.

Hoắc Đình Dịch dùng một tay kìm chặt hai tay cô ở đằng sau lưng cô, một tay ôm eo cô rồi nâng người cô ngồi lên bàn làm việc. Hạ Thanh Thời bị anh ép sát không thể cử động, cô biết chuyện gì sắp xảy ra, giọng run rẩy: “Tôi không...”

Ngâm mình trong nước nóng, Hạ Thanh Thời sáng khoái thở ra một hơi, cuối cùng cũng sống lại rồi.

Nhìn gương mặt lạnh lùng người đàn ông, cô vừa tức giận vừa không cam lòng, cô ngồi thẳng người, chồm tới hôn lên môi anh. Cô nhẹ nhàng nhắm nháp môi anh, cô muốn anh đừng làm mặt lạnh nữa, muốn nhìn thấy anh cười, nhưng có vẻ như không hiệu quả lắm.

Hạ Thanh Thời quyết định từ bỏ, cô cắn cằm anh cho hả giận, sau đó nhõng nhẽo: “Em khát nước.”

Hoắc Đình Dịch đẩy cô ra, đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, mặc áo choàng tắm rồi đi ra ngoài.

Anh vừa đi, Hạ Thanh Thời lập tức mở vòi sen, nhanh chóng tắm rửa rồi khoác áo choàng tắm vào.

Hạ Thanh Thời đi ra ngoài đúng lúc Hoắc Đình Dịch bung ly nước lên lầu.

Cô ngồi trên giường lau tóc, thấy anh vào phòng thì vẫn ngồi im chờ anh dứt nước cho mình.

Hoắc Đình Dịch không làm theo ý cô mà đưa ly nước cho cô, nói: “Em ngủ trước đi, tôi còn phải làm việc.”

Nói xong liền xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Phòng làm việc vô cùng bừa bộn, giấy tờ bị quét xuống đất, quần áo của hai người bị vất lung tung, cái quần lót lọt khe cũng bị anh ném vào đồng quần áo đó.

Hoắc Đình Dịch cố gắng đè nén máu nóng đang sôi sùng sục trong người mình.

Thu dọn xong xuôi, anh lại ngồi vào cái ghế xoay sau bàn làm việc. Anh biết hôm nay mình điên rồi.

Người phụ nữ đó... Từ lâu anh đã biết rõ mình không nên chạm vào cô. Nhưng anh vẫn chạm vào cô, chẳng những thế, anh còn cưỡng ép cô. Mọi chuyện bỗng trở nên phức tạp. Cô nói cô muốn kết hôn, nhưng anh không muốn cưới cô.

Hoắc Đình Dịch ngồi một mình trong phòng làm việc rất lâu, sau đó lấy điện thoại bấm một dãy số.

Người ở đầu bên kia điện thoại tỏ ra ngạc nhiên khi thấy anh gọi, “Đình Dịch, xảy ra chuyện gì hả?”

“Luật sư Chu, cháu xin lỗi vì đã quấy rầy ngày nghỉ của chú.” Giọng nói của Hoắc Đình Dịch vừa trầm vừa kiên quyết, “Cháu có chuyện muốn nói với chú.”

Luật sư Chu là luật sư riêng trước đây của ông Hoắc, cũng là luật sư cố vấn của tập đoàn PR, có rất nhiều việc Hoắc Đình Dịch phải thông báo cho ông.

“Cháu nói đi.”

Hoắc Đình Dịch gõ nhẹ lên mặt bàn, qua một lúc lâu mới hạ giọng nói: “Cháu muốn kết hôn.”

Anh là người điều hành, đồng thời cũng là cổ đông lớn nhất của tập đoàn PR nên những việc lớn như kết hôn phải được báo trước cho hội đồng quản trị.

“Kết hôn?” Luật sư Chu hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, “Ừ, chú biết rồi.”

Dừng một chút, luật sư Chu hỏi: “Cháu đã chuẩn bị hợp đồng tài sản trước hôn nhân chưa? Chú có một người bạn rất am hiểu lĩnh vực này.”

“Không cần đâu, cảm ơn chú.” Hoắc Đình Dịch thân nhiên từ chối ý tốt của đối phương.

Luật sư Chu hiểu ý anh: “Cháu... không có ý định lập hợp đồng tài sản trước hôn nhân?”

Hoắc Đình Dịch không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Luật sư Chu thấy vô cùng nhức đầu, ông thở dài, “Cháu phải ký hợp đồng tài sản trước hôn nhân, nếu không thì hội đồng quản trị sẽ không đồng ý đâu.”

Đây là thông lệ từ lâu. Hoắc Đình Dịch đang nắm giữ 32% cổ phần của tập đoàn PR, nếu không lập hợp đồng tài sản trước hôn nhân, lỡ sau này ly hôn thì sẽ bị mất một nửa cổ phần, như vậy tập đoàn sẽ bị lung lay. Không những ông mà hội đồng quản trị cũng sẽ không đồng ý.

Hoắc Đình Dịch im lặng vài giây, sau đó nói: “Chú yên tâm, bộ phận quản lý tài sản cá nhân của cháu sẽ xử lý.”

Luật sư Chu thầm tắc lưỡi, ý của Hoắc Đình Dịch là trừ 32% cổ phần của tập đoàn PR, những tài sản khác đứng tên anh cũng sẽ không cần làm công chứng. Ông trêu: “Xem ra cháu gặp được tình yêu đích thực rồi. Khi nào tổ chức hôn lễ?”

Hoắc Đình Dịch cười, “Vẫn chưa xác định ạ.”

Cúp máy, anh vẫn ngồi trong phòng làm việc cho đến khi Hạ Thanh Thời tìm anh.

Cô vẫn chưa ngủ, lúc này, cô đi chân trần, trên người chỉ mặc cái áo sơ mi của anh, cái áo dài xuống đùi cô. Cô mở ba cúc áo trên cùng để lộ xương quai xanh xinh đẹp và bờ vai nhỏ nhắn, bên dưới là đôi chân dài trắng muốt cực kỳ quyến rũ.

“Anh làm việc xong chưa? Sao vẫn chưa đi ngủ?” Cô cố ý làm nũng, giọng nói nũng nịu, “Em bị lạ giường, không có ai ôm thì không ngủ được.”

Cô vừa nói vừa đi về phía anh. Sau đó cô đột ngột dừng lại, một tờ giấy rơi dưới đất đã hấp dẫn sự chú ý của cô. Nói chính xác là dòng chữ to trên đầu tờ giấy đã làm cô chú ý.

EQUITY TRANSFER AGREEMENT (hợp đồng chuyển nhượng cổ phần)

Hạ Thanh Thời cúi xuống nhặt tờ giấy lên.

Trong hợp đồng ghi rõ người sở hữu chuyển 5% cổ phần tập đoàn PR cho Hoắc Đình Dịch, được ký vào ngày hôm qua.

Hạ Thanh Thời sững sờ, qua một lúc lâu cô mới suy nghĩ kỹ càng, nếu được ký vào hôm qua thì chứng tỏ Hoắc Đình Dịch đã giành chiến thắng trong cuộc chiến với Predator. Có lẽ anh đã thuyết phục thành công cổ đông này bán cổ phần cho mình. Với 5% cổ phần, chiến thắng đã nằm trong tay anh, hóa ra 2% mà cô đang giữ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hoắc Đình Dịch rút tờ hợp đồng ra khỏi tay cô, sau khi bỏ lên bàn, anh nói: “Em muốn kết hôn đúng không? Được thôi.”

Hạ Thanh Thời giật mình: “Gì cơ?”

Anh chăm chú nhìn cô, giọng nói chậm rãi, như gần từng chữ: “Tôi có thể kết hôn với em, nhưng em phải ký hợp đồng tài sản trước hôn nhân.”

Hạ Thanh Thời ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì.

Hoắc Đình Dịch thấy cổ họng mình thắt chặt, anh cắn chặt răng, tiếp tục nói: “Trước khi kết hôn, tôi còn phải ứng hai mươi năm tiền lương của mình với hội đồng quản trị.”

Anh nhìn cô, giọng nói càng lúc càng căng thẳng: “Vậy thì em còn muốn kết hôn với tôi không?”

Nếu không lấy được một đồng nào, cô có đồng ý kết hôn với anh không?

Cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng thoát khỏi nỗi khiếp đảm. Cô hít sâu một hơi, ngay sau đó một cái tát rơi xuống mặt người đàn ông đối diện, “Hoắc Đình Dịch... Anh là tên khốn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: Sa

Cái tát tới hôm đó là xung đột kịch liệt nhất giữa hai người từ lúc quen nhau tới bây giờ. Cho dù là lần chia tay vào ba năm trước, hai người họ vẫn coi như là chia tay trong hòa bình, chưa từng cãi nhau đến mức làm nhau khó xử.

Cái tát nằm trong dự đoán của Hoắc Đình Dịch, nhưng khi cô thực sự ra tay, anh vẫn thấy vô cùng phần nộ.

“Thế nào?” Hoắc Đình Dịch nắm chặt cổ tay cô, nhích tới gần cô, lạnh lùng nói, “Nói trúng tim đen nên tức giận?”

Anh hy vọng cô phản bác, chỉ một câu thôi cũng được, hoặc là có bị tát thêm cái nữa cũng không sao, nhưng cô không làm thế.

Lúc ngẩng đầu lên, Hạ Thanh Thời đã lấy lại nụ cười như thường ngày. Cô mỉm cười nhìn Hoắc Đình Dịch, nụ cười đầy mệt mỏi nhưng lại quyến rũ vô cùng.

“Đúng vậy.” Cô nhẹ nhàng nói, “Tính sai cả rồi, không tức giận sao được?”

Dứt lời, cô xoay người bỏ về phòng ngủ chính, đi vào phòng tắm tìm quần áo của mình.

Hoắc Đình Dịch đuổi theo cô, anh đứng chặn ở cửa phòng tắm, giọng khàn khàn: “Em muốn đi đâu?”

“Về nhà. Anh không muốn kết hôn thì tôi còn ở đây làm gì?” Hạ Thanh Thời ngẩng đầu cười với anh: “Về sớm để còn kiếm thẳng góc khác, anh thấy hợp lý không?”

Giọng cô rất bất cần, cô cởi áo sơ mi ra ngay trước mặt anh, sau đó cúi người nhặt quần áo của mình lên rồi mặc vào.

Hoắc Đình Dịch cố kiềm chế cơn giận, “Em ở lại đây một đêm đi, ngày mai tôi sẽ sai người đưa em về.”

Dừng một chút, anh bổ sung: “Tôi ngủ ở tầng dưới, em đừng lo.”

Hạ Thanh Thời phì cười. Cô đi tới trước mặt Hoắc Đình Dịch, ngẩng đầu nhìn anh. Cho dù lúc này chỉ mặc áo ngực nhưng cô hoàn toàn không thấy ngượng ngùng mà ưỡn ngực nhìn anh.

“Hoắc Đình Dịch, anh không thấy...” Cô nghiêng đầu cười, tựa như đang tìm từ thích hợp, “Anh không thấy anh như thế là cực kỳ giả tạo ư?”

Hai người vừa trải qua một cuộc mây mưa, bây giờ anh giữ cô lại qua đêm mà còn bày trò làm chính nhân quân tử.

Nụ cười.

Hô hấp của anh chậm lại, không nói gì, sắc mặt rất xấu.

Hạ Thanh Thời xoay người quay vào phòng tắm, cúi người nhặt áo len.

Hoắc Đình Dịch nhìn chăm chăm lưng cô, qua một lúc sau, anh nói: “Tôi lái xe đưa em về.”

“Không cần.” Cô lạnh lùng từ chối, lại nhặt tiếp cái áo khoác, lấy điện thoại trong túi áo ra rồi gọi điện đặt taxi. Nhưng đang trong ngày lễ Giáng sinh, ở đây lại là khu biệt thự xa xôi nên phải ít nhất ba tiếng sau xe mới đến.

Hạ Thanh Thời lẳng lặng cúp máy.

Hoắc Đình Dịch cũng nghe thấy nội dung cuộc gọi, anh trầm giọng: “Tôi đưa em về.”

Hạ Thanh Thời không trả lời, qua một lát, cô mới cất tiếng: “Cho tôi mượn một chiếc xe, tôi tự lái về.”

Hoắc Đình Dịch suy nghĩ khoảng nửa phút rồi gật đầu đồng ý.

Hạ Thanh Thời biết anh có sở thích sưu tầm xe thể thao, lúc trước trong ga-ra biệt thự ở Nob Hill có tới mấy chiếc xe thể thao đã ngừng sản xuất, có lẽ ở đây còn nhiều hơn.

Hoắc Đình Dịch dẫn cô xuống ga-ra.

Cô rất hiểu anh. Trong dãy xe xếp thẳng hàng, chỉ cần nhìn lướt qua là cô biết ngay chiếc Ferrari Enzo(1) màu trắng là chiếc xe anh thích nhất.

(1) Ferrari Enzo: một trong những dòng siêu xe đắt nhất thế kỷ 21 với giá niêm yết là 660.000 USD, nhưng trên thực tế, hiện nay, một chiếc xe này được bán với giá ít nhất là triệu USD, có chiếc còn được rao bán tới 3,9 triệu USD (hơn 88 tỷ VND) vì đây là dòng xe có hạn, chỉ sản xuất 400 chiếc trên toàn cầu.

Hạ Thanh Thời dừng chân trước chiếc Enzo, đá một cái vào bumper, sau đó quay sang nhìn Hoắc Đình Dịch, “Tôi muốn chiếc này.”

(2) Bumper: thanh chắn trước và sau ô tô, nhằm giảm lực khi xe bị đâm.

Hoắc Đình Dịch không nói gì, đưa chìa khóa xe cho cô.

Hạ Thanh Thời mở cửa, không nói tiếng nào ngồi vào xe, sau đó tra chìa khóa.

Từ nãy giờ tuy cô luôn cười nhưng trong lòng thì con giận đang sôi sùng sục. Ngoài mặt cô càng cười vui vẻ, càng tỏ ra không có gì thì trong lòng càng điên tiết.

Bây giờ, cô đang ngồi trên chiếc Ferrari Enzo, dòng xe này ra được đưa ra thị trường vào năm 2002, cả thế giới chỉ có bốn trăm chiếc, trong đó có một chiếc được đưa cho Giáo hoàng Gioan Phaolo II(3) để tặng Thượng Đế, ba trăm chín mươi chín chiếc còn lại được công khai rao bán.

(3) Giáo hoàng Gioan Phaolo II (1920 – 2005) là vị giáo hoàng thứ 264 của Giáo hội Công giáo Roma, được tạp chí TIME bình chọn là một trong bốn người có ảnh hưởng nhất thế kỷ 20 và đầu thế kỷ 21.

Ferrari Enzo đã qua sử dụng còn được rao bán lên đến hơn mười triệu tệ, là siêu xe hàng thật giá thật.

Hạ Thanh Thời nghiêng răng, nổ máy xe, sau đó nhấn mạnh chân ga.

Kèm theo tiếng “rầm” là hình ảnh chiếc Ferrari Enzo đâm vào vách tường ga-ra. Đầu xe bị lõm xuống, khói bay nghi ngút.

Chiếc xe hơn hai mươi triệu tệ, có tiền chưa chắc đã mua được, đã bị phá hủy trong phút chốc.

Bị vùi trong túi khí an toàn, Hạ Thanh Thời mới thấy con giận của mình tiêu tan đi mấy phần.

Hoắc Đình Dịch không ngờ Hạ Thanh Thời lại hành động như vậy, sau giây phút sững sờ ngẩn ngui, anh cảm thấy mình như ngừng thở, phản ứng đầu tiên là chạy ngay tới chỗ tay lái mở cửa xe ra.

Người phụ nữ ngồi trên ghế lái cười tươi như hoa, sóng mắt dịu dàng nhưng lời nói lại khiến người ta hận ngửa răng.

“Không muốn tốn tiền?” Hạ Thanh Thời nhướn mày, khiêu khích nhìn anh, “Không có cửa đâu!”

Sắc mặt Hoắc Đình Dịch đen như đáy nồi. Tuy cô không sao nhưng anh vẫn còn rất sợ, anh kéo cô xuống xe, quát to: “Hạ Thanh Thời, em điên hả? Lái xe đâm vào tường? Em không muốn sống nữa đúng không?”

Hạ Thanh Thời mỉm cười, rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng. Khóe môi đang cười nhưng vành mắt cô càng lúc càng đỏ. Đúng vậy, cô điên rồi nên mới vút lòng tự trọng mà chạy đến đây tìm anh.

Qua hồi lâu, một giọt nước mắt lăn xuống gò má cô, cô nói nhỏ: “Hoắc Đình Dịch, kết thúc thôi... Sau này tôi sẽ không bao giờ... tìm anh nữa.”

Về “đề bài đòi mạng” liên quan đến Sandra, Hoắc tiên sinh vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình đã trả lời thế nào. Kỳ thật là do anh tự đào hố chôn mình. Nếu lúc đầu anh không cố ý đưa ra đáp án đó để kích thích Hoắc phu nhân thì có lẽ nó sẽ không trở thành đề bài đòi mạng, càng không gây vò anh suốt những năm tháng sau này. Nhưng hối hận đã quá muộn.

Hoắc Đình Dịch không dám giải thích, cũng không dám chỉ trích Hoắc phu nhân lời chuyện cũ ra mà chỉ có thể đánh trống lảng.

Anh ôm Hoắc phu nhân vào lòng, ánh mắt rơi trên xương quai xanh xinh đẹp của cô.

“Sợi dây chuyền em đeo hôm nay đẹp quá, rất hợp với da em.”

Bị gọi lên ký ức không vui khiến Hoắc phu nhân hơi bức mình, mà chuyện liên quan đến Sandra càng làm sự giận dữ của cô lên mức cao nhất. Thấy câu chuyện đột ngột rẽ sang sợi dây chuyền, Hạ Thanh Thời sờ lên cổ theo phản xạ.

Sợi dây chuyền kim cương này là do Hoắc Đình Dịch tặng cô vào ngày đăng ký kết hôn. Sợi dây có kiểu dáng đơn giản nhưng sang trọng, mặt dây chuyền hình quả lê óng ánh được kết hợp với sợi dây bạch kim trông đẹp vô ngần.

Phụ nữ giống nhau ở chỗ không thể nào cưỡng lại trang sức kim cương, Hạ Thanh Thời cũng không ngoại lệ.

Mà sợi dây này cũng không quá mức gây chú ý, có ai hỏi thì cô chỉ nói là hàng giả, hầu như là ngày nào cô cũng đeo.

Nghe Hoắc tiên sinh khen ngợi, Hoắc phu nhân lập tức nheo mắt lại.

Cô nhìn anh, tuy bề ngoài đang cười nhưng trong lòng không vui: “Hôm nay là lần đầu anh thấy em đeo sợi dây này?”

Tình hình có vẻ không giống như anh đoán?

Hoắc tiên sinh biết với tình huống này, do dự một giây là chết, vì vậy anh lập tức phủ nhận: “Tất nhiên không phải!”

Dứt lời, anh như mây, bắt đầu nghiêm túc nói linh tinh: “Tại anh thấy kiểu tóc, màu son, khuyên tai hôm nay của em rất hợp với sợi dây.”

“Thế à?” Hạ Thanh Thời vuốt sợi dây trên cổ, như cười như không, “Đây là quà anh tặng em lúc đi công tác ở Nam Phi về đấy.”

Nghे vậy, Hoắc tiên sinh lập tức nâng cao cảnh giác gấp mười hai vạn lần. Cô nói anh mua từ Nam Phi về thì chắc chắn không phải mua từ Nam Phi về.

Hoắc tiên sinh biết rõ Hoắc phu nhân đang thử mình, do đó, anh lập tức phủ nhận, nói: “Em nhớ nhầm rồi, không phải mua ở Nam Phi đâu.”

Quả nhiên, Hoắc phu nhân không hề tỏ ra ngạc nhiên mà vẫn như cười như không nhìn anh, “Ồ? Vậy anh tặng em dịp nào ấy nhỉ?”

Hoắc tiên sinh hít sâu một hơi, não bắt đầu hoạt động cấp tốc. Bình thường anh không thích mua kim cương, thứ nhất là thấy khoe mẽ quá, chẳng thà mua ngọc còn hơn; thứ hai là phần lớn kim cương mà anh tặng cô đều mua từ những buổi đấu giá, còn viên nhỏ thế này thì...

Hoắc tiên sinh bỗng nhớ ra: “Vào ngày chúng ta đăng ký kết hôn.”

“Đúng vậy.” Hoắc phu nhân vương tay ôm cổ anh, tỏ ra vô cùng hài lòng với đáp án này, cô cười ngọt ngào, “Anh đã tặng em vào ngày kết hôn.”

Hoắc tiên sinh thăm thò phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Hoắc phu nhân lại nói tiếp: “Kiểu tóc này hợp với nó không? Em để kiểu tóc này lâu rồi, em thấy hơi già, đang định đổi kiểu khác.”

Đối với các loại câu hỏi này, Hoắc tiên sinh không giỏi lắm, anh cẩn thận đánh giá Hoắc phu nhân, sau đó nghiêm túc nói: “Già chỗ nào? Sao anh không thấy nhỉ?”

Dừng một chút, để phòng ngừa bỏ sót điểm cộng, Hoắc tiên sinh bổ sung: “Nhưng nếu em muốn đổi thì đổi đi, dù sao để tóc gì cũng đẹp thôi. Để hôm nào anh đi với em.”

Hoắc tiên sinh đang đắc ý vì mình đạt điểm tối đa thì bỗng dưng Hoắc phu nhân đẩy anh ra. Hoắc phu nhân thản nhiên nói: “Hôm nay em vừa đổi kiểu tóc.”

Lúc trước cô để tóc thẳng, hôm nay đi làm tóc với Diệp Chân Chân nên nhân tiện cô uốn xoắn đuôi tóc luôn.

Đàn ông đều mù hết rồi hả? Cái này mà cũng không nhìn ra?

Hoắc phu nhân chỉ tay ra cửa, “Anh đi ra ngoài cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời cảm thấy mình y như bà mẹ già, hết lo đông lại lo tây.

Truyền thông và cư dân mạng cực kỳ quan tâm đến hôn lễ của Diệp Chân Chân và Dịch Tiêu.

Bố mẹ Diệp Chân Chân ly hôn sớm, sau đó đều có gia đình riêng rồi lần lượt ra nước ngoài định cư, từ nhỏ Diệp Chân Chân sống với bà ngoại, vì là quản lý của Diệp Chân Chân nên Hạ Thanh Thời gần như đại diện cho nhà gái để chuẩn bị hôn lễ.

Vô số phóng viên mặc kệ thân hay không thân, quen hay không quen đều cố gắng liên hệ với Hạ Thanh Thời để xin thiệp mời. Đối với chuyện này, nhà họ Dịch đã kín đáo phê bình. Dù sao từ trước đến giờ nhà giàu đều xem thường người trong giới giải trí, Dịch Tiêu kết hôn với Diệp Chân Chân đã khiến cho ông Dịch cực kỳ bất mãn chứ đừng nói tới việc cả thế giới đều biết nhà họ Dịch cưới con hát vào nhà.

Ngày nào Hạ Thanh Thời cũng về muộn, mệ, có việc bố trí hôn lễ thôi mà cũng la hét om sòm, động một chút là mắng người như mắng chó, nhìn đã biết khó ở rồi. Vì vậy, không khó hiểu khi nhà họ Dịch bắn lửa đạn vào Diệp Chân Chân, tìm mọi cơ để hành hạ cô con dâu mới, cũng may còn Dịch Tiêu làm chỗ dựa cho cô nàng.

Hạ Thanh Thời mừng thầm: Nhân phẩm của Dịch Tiêu không tồi, do đó tuy rằng có lẽ anh ta sẽ không thể quên mối tình nồng thắm với Hạ Hiểu Đường nhưng một khi đã quyết định sống cả đời cùng Diệp Chân Chân thì sẽ dang đôi cánh chở che cho cô ấy.

Có điều người nhà họ Dịch có vô số cách gây khó dễ người khác, về mặt nổi thì Dịch Tiêu có thể che chắn cho Diệp Chân Chân, nhưng với mặt chìm thì chỉ có thể để mình cô ấy giải quyết.

Đáng tiếc Diệp Chân Chân là “bánh bèo” chính hiệu, hiện tại cô nàng lấy tình yêu làm cơm ăn nước uống, bị lạnh nhạt thì có là gì chứ, cô nàng có thêm đề ý đâu.

Hạ Thanh Thời không nhìn nổi, nếu Diệp Chân Chân cứ ngớ ngẩn thì e rằng cô nàng sẽ bị xem thường mất.

Cô lên dạy dỗ Diệp Chân Chân, hy vọng cô nàng có thể phản kháng với nhà họ Dịch, nào ngờ người ta lại thẹn thùng nói: “Họ xem tớ như người nhà nên mới yêu cầu cao thôi.”

Hạ Thanh Thời tức gần chết, mà ngày nào cũng bị chọc tức làm cô nản chí muốn mặc kệ cô nàng luôn.

Sau khi qua cơn giận, cô cũng chẳng bận tâm nữa. Uổng công cô sợ Diệp Chân Chân bị coi thường, bây giờ nghĩ lại mỗi ngày cô lo giải quyết hậu quả cho Diệp Chân Chân há chẳng phải cô còn đáng khinh hơn à?

Mặt khác, hôn lễ của Diệp Chân Chân cũng không phải là không có chỗ tốt.

Tuần trước, Hoắc Tông Hi tổ chức họp báo, đây là lần đầu tiên cô ấy xuất hiện công khai sau scandal nên truyền thông cực kỳ chú ý.

Khi đối mặt với vô số câu hỏi, Hoắc Tông Hi không hề giải thích tin đồn mình “được bao nuôi”, “chen chân vào gia đình của người khác” mà ở trước mặt phóng viên, cô tuyên bố một chuyện.

“Năm mười tám tuổi, nhờ được giáo viên đề cử, tôi đóng bộ phim đầu tiên là phim *Xích Vàng* của đạo diễn Đằng Tuấn. Từ khi gia nhập làng giải trí cho đến bây giờ đã mười lăm năm. Suốt mười lăm năm qua, tôi luôn cố gắng hoàn thiện bản thân qua từng vai diễn. Mười lăm năm này cũng nhờ có các bạn phóng viên và người hâm mộ ở bên tôi.”

Nói đến đây, Hoắc Tông Hi bỗng đứng dậy, cô ấy hướng về máy quay cúi thấp người chào. Sau đó, cô ấy tuyên bố rút lui khỏi làng giải trí vĩnh viễn.

Cả người trong ngành lẫn ngoài ngành đều bàn tán xôn xao.

Hoắc Tông Hi đã trở thành tượng đài của giới giải trí, có sức ảnh hưởng tương đối với thị trường quốc tế, được công nhận là nữ diễn viên đại diện cho làng điện ảnh Hoa ngữ. Hiện nay cô ấy chỉ mới ba mươi ba tuổi, đang ở đỉnh cao sự nghiệp, tuy dính scandal lớn nhưng ai cũng rõ tài năng của cô ấy, các đạo diễn lớn cũng muốn hợp tác cùng cô ấy, suy cho cùng, cô ấy không phải là tiểu hoa đán sống dựa vào fans. Có scandal thì cũng chỉ ồn ào vài ngày, qua một thời gian khán giả sẽ quên thôi, không ảnh hưởng nhiều tới cô ấy. Vì thế, thật sự không ai ngờ Hoắc Tông Hi lại quyết định giải nghệ vào lúc này.

Hạ Thanh Thời không thấy bất ngờ trước tin này. Lúc trước, sau vài lần gặp Hoắc Tông Hi, cô nhận ra đôi phương thực sự chán nản với showbiz. Cô cũng không lo lắng cho cô ấy lắm, dù sao cũng là người có địa vị trong giới, cho dù dính scandal thì vẫn có cơ hội khôi phục lại sự nghiệp, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nhân dịp này, Hạ Thanh Thời bắt đầu lên kế hoạch cho Tiểu Tiêu xuất hiện trước truyền thông.

Ngày Hoắc Tông Hi thông báo giải nghệ, lập tức có tòa soạn phát hiện điều khác thường: Hoắc Tông Hi giải nghệ, nhưng *Lệnh Nguyệt* vẫn đang quay ở Tây An, chẳng lẽ *Lệnh Nguyệt* đã thay nữ chính từ lâu rồi?

Mặc dù Tiểu Tiêu đã ký hợp đồng giữ bí mật với đoàn phim *Lệnh Nguyệt* nhưng nhờ những phóng viên thân thông quảng đại đồng quân tại bên ngoài trường quay, cái tên Tiểu Tiêu chỉ chít khắp các mặt báo, không phải nữ chính thì còn ai vào đây nữa.

Trong lúc khán giả rối rít suy đoán rốt cuộc Tiểu Tiêu là thần thánh phương nào, Hạ Thanh Thời đã tiết lộ với tòa soạn thân thiết: Tiểu Tiêu là đồng môn của Diệp Chân Chân, quan hệ của hai người họ rất tốt, cô ấy còn làm phụ đầu cho Diệp Chân Chân.

Đối với việc này, Diệp Chân Chân không mấy vui vẻ. Dù sao, từ góc độ của mình, Tiểu Tiêu đã cướp vai nữ chính trong *Lệnh Nguyệt* của cô.

Hướng chỉ hai người lại có hướng phát triển giống nhau, cho dù Diệp Chân Chân không mấy quan tâm tới sự nghiệp thì khi có người luôn chăm chăm muốn thay thế vị trí của mình, cô cũng sẽ khó chịu.

Hạ Thanh Thời mắng cô nàng xối xá: “Cho cậu cơ hội, là tự cậu không chịu đi thử vai, bây giờ trách móc cái gì? Cho dù cậu đi, vai này cũng không rơi xuống đầu cậu đâu, làm ơn tỉnh táo cho tớ nhờ!”

Nghĩ một hồi, cô mắng tiếp: “Truyền thông của công ty là người cũ diu dắt người mới, lúc cậu mới ra mắt, Quan San cũng phải dẫn cậu đi tham gia chương trình để giới thiệu cậu chứ đâu.”

Từ xưa đến nay, Diệp Chân Chân luôn bại trận trước Hạ Thanh Thời, hơn nữa dạo này không chỗ nào trên người cô nàng là không có sự hạnh phúc của thiếu nữ, vì vậy dù bị mắng, cô nàng cũng không cãi lại mà chỉ cười ngọt ngào làm Hạ Thanh Thời nổi hết da gà.

Hạ Thanh Thời ghé sát vào người Diệp Chân Chân, hạ thấp giọng: “Các cậu... ngủ chưa?”

Là người có kinh nghiệm, nhìn thấy Diệp Chân Chân sóng mắt long lanh, sắc mặt hồng hào, chắc chắn là có biến, nhưng không ngờ Diệp Chân Chân lại

vội vã lắc đầu, rồi lại cười ngọt ngào: “Anh ấy nói muốn chờ đến khi kết hôn.”

Hạ Thanh Thời thương hại nhìn cô gái ngốc nghếch trước mặt mình. Chờ kết hôn? Đòi hỏi Dịch Tiêu xem lúc anh ta hẹn hò với Hạ Hiểu Đường thì có chờ đến khi kết hôn không. Nhưng sự thật mất lòng, hơn nữa hai người sắp làm đám cưới tới nơi rồi nên Hạ Thanh Thời không nhắc đến chuyện đó nữa.

Lúc sắp tan tầm, Hạ Thanh Thời nhận được một cú điện thoại từ trợ lý lâu năm của Diệp nữ sĩ – trợ lý Giang.

Đối phương hẹn cô ở một quán trà gần công ty. Hạ Thanh Thời vừa phiền muộn vừa thấp thỏm, nghĩ mãi mà không biết vì sao đối phương lại hẹn gấp cô.

Trợ lý Giang không để cô tò mò quá lâu, vừa thấy cô, bà liền nói vào chuyện chính: “Thanh Thời, lúc trước cháu tặng quà cho mẹ của Đình Dịch, bà ấy rất thích nên cũng tặng lại cháu món quà.”

Thì ra là vậy.

Mấy ngày trước Hoắc Đình Dịch nói sắp tới sinh nhật Diệp nữ sĩ, bảo cô tặng quà cho mẹ. Điều này khiến Hạ Thanh Thời rất phiền lòng. Lấy lòng mẹ chồng rất khó, lấy lòng mẹ chồng giàu có càng khó hơn, với tình hình kinh tế của mình, cô không thể nghĩ ra món quà nào vừa mắt mẹ chồng. May mà Hoắc tiên sinh đã chuẩn bị quà giúp cô.

Diệp nữ sĩ thích nhạc cổ điển, trùng hợp là tháng sau có buổi hòa nhạc do dàn nhạc ở Viên đi lưu diễn, mà vé của buổi hòa nhạc này rất khó lấy. Diệp nữ sĩ phải nhờ vào quan hệ mới lấy được vé, nhưng là vé buổi biểu diễn ở Hongkong, điều đó có nghĩa là Diệp nữ sĩ phải bôn ba qua Hongkong để xem hòa nhạc.

Hoắc Đình Dịch đã lấy được một tấm vé VIP của buổi hòa nhạc được tổ chức tại Bắc Kinh, anh không trực tiếp hiểu kính mẹ mình mà chuyển giao cho Hoắc phu nhân.

“Anh nhớ buổi trình diễn ở Trung Quốc lần này của dàn nhạc là do Hoa Thành tổ chức, đến lúc đó em đưa tấm vé này cho mẹ, bảo nhờ đồng nghiệp nên mới có vé.”

Vì để món quà này giống như chính tay cô tìm, Hoắc tiên sinh đúng là đã suy nghĩ nhiều.

Do vậy, tới đó, tuy rằng anh không nhận ra vợ mình uốn tóc nhưng Hoắc phu nhân vẫn đồng ý cho anh về phòng ngủ.

Lúc Hạ Thanh Thời tặng quà cho Diệp nữ sĩ, cô cảm nhận được tâm trạng của bà rất tốt, bây giờ trợ lý Giang chuyển quà cho cô, điều đó có nghĩa buổi hòa nhạc rất xuất sắc nên mới khiến Diệp nữ sĩ hài lòng đến vậy.

Trợ lý Giang cười, lấy một cái hộp gấm hình chữ nhật từ trong túi ra, đẩy tới trước mặt Hạ Thanh Thời.

“Mẹ của Đình Dịch bảo cô mua ở buổi đấu giá, cháu mở ra xem có thích không.”

Hạ Thanh Thời không nghĩ nhiều, nhanh chóng mở cái hộp gấm ra.

Vừa mở ra, sợi dây chuyền kim cương phát sáng làm cô lóa hết cả mắt.

Sợi dây rất đẹp. Ở giữa sợi dây là viên kim cương hình quả trám to khoảng 12 carat, hai bên viên kim cương là mười hai viên ngọc lục bảo hình quả lê, các mắc xích còn lại của sợi dây được làm thành hình lá cây, sợi dây phản chiếu đủ màu sắc dưới ánh nắng, trông đẹp vô ngần.

Hạ Thanh Thời nhận ra đây là sợi dây chuyền từng thuộc về hoàng hậu Josephine mà cô đã đọc qua báo cách đây không lâu. Cô nhớ hôm đó đọc tin cậu hai nhà họ Dịch hào phóng trả giá ba triệu cho sợi dây chuyền hồng bảo thạch, đồng thời bài báo cũng nhắc tới có một người phụ nữ bí ẩn dùng bốn mươi triệu để giành được sợi dây chuyền kim cương này. Hóa ra người phụ nữ bí ẩn đó là trợ lý Giang.

Hạ Thanh Thời cảm thấy khó tin: “Cái này... cho cháu à?”

Trợ lý Giang mỉm cười gật đầu.

Hạ Thanh Thời có cảm giác nụ cười của trợ lý Giang như giấu dao găm, cô nhìn bà rồi lại cúi đầu nhìn cái hộp.

Vì quá mức hoảng sợ, Hạ Thanh Thời không biết mình về nhà bằng cách nào. À đúng rồi, do có sợi dây chuyền bốn mươi triệu nên trợ lý Giang không cho cô về một mình mà để vệ sĩ đưa cô về.

Năm xưa, lúc Diệp nữ sĩ yêu cầu cô chia tay với Hoắc Đình Dịch, bà cũng bảo trợ lý Giang xuất hiện. Tình hình lúc đó rất giống hôm nay. Điều khác biệt duy nhất là băng giá đã từ năm trăm ngàn tăng lên thành bốn mươi triệu.

Hạ Thanh Thời cắn chặt răng, lòng chùn xuống. Diệp nữ sĩ lại muốn dùng tiền đuổi cô đi đây mà.

Cho đến tận bây giờ, Hạ Thanh Thời vẫn không cho rằng Diệp nữ sĩ có thể can thiệp vào hôn nhân của cô và Hoắc Đình Dịch. Nhưng nói đi cũng phải

nói lại, Diệp nữ sĩ tặng cô sợi dây bốn mươi triệu thì chắc chắn đã chuẩn bị sẵn kế hoạch nào đó, và có thể là bà đang nắm thóp cô. Hạ Thanh Thời nghĩ tới nghĩ lui, thứ duy nhất mà bà có thể uy hiếp cô là năm trăm ngàn tệ mà cô đã nhận năm đó.

Cô day huyệt thái dương, đau đầu quá. Nếu là chuyện khác thì không sao, nhưng xoay đi ngoảnh lại cứ là chuyện đó. Cô biết Hoắc Đình Dịch rất nhạy cảm với loại chuyện như thế này. Lúc trước, anh một mực cho rằng cô muốn kết hôn với anh là vì tiền, và cô cũng chưa từng giải thích. Nếu không phải sau này xảy ra chuyện kia, e rằng cả đời này hai người sẽ không gặp lại nhau nữa.

Hoắc phu nhân mang theo tâm sự nặng nề khóa mình trong phòng sách, sau đó giấu sợi dây vào kết sắt.

Cùng lúc đó, Hoắc tiên sinh cũng hết sức phiền lòng.

Theo như lời của trợ lý Giang, Hoắc phu nhân đã nhận được sợi dây chuyền, nhưng trong bữa cơm tối, cô lại không nhắc tới, ngược lại còn có tâm trạng nặng nề, ăn cơm xong lập tức trốn vào phòng sách.

Không hiểu nổi, cũng chẳng đoán nổi.

Hoắc tiên sinh nặng nề thở dài, quyết định hưởng thụ khoảng thời gian không cần giải đáp đề bài đòi mạng.

Ngày hôm sau, Hạ Thanh Thời lén lút đi đến nhà họ Diệp.

Cứ sáng thứ hai và thứ năm hàng tuần, bà ngoại sẽ đi Hương Sơn, cô cố ý đến nhà vào thời gian này để không gặp những người khác.

Lúc về đến nhà họ Diệp, cô phát hiện Bóng Nhỏ – đã được tài xế đưa đến đây từ sáng sớm – đang chơi cùng Sâu Mập ngoài cổng.

Không biết vì sao mà Bóng Nhỏ và Sâu Mập cãi nhau hết sức kịch liệt.

Hai cậu bé cầm lấy hai cánh cửa con chim cánh cụt bông, không ai chịu buông tay.

Mặt Sâu Mập đỏ bừng, thở hổn hển: “Đây là chim cánh cụt của cháu! Nó tên là Chiêm Chiếp! Tại sao nó lại ở chỗ cậu? Tại sao cậu lại lấy Chiêm Chiếp của cháu?”

Từ trước đến nay, Bóng Nhỏ luôn kiêu lời như vàng thì lúc này cũng lên tiếng, giọng cậu ngọng nghịu: “Cái này là của em! Nó không phải là Chiêm Chiếp, anh Yến Thời gọi nó là Chạy Chạy!”

Hạ Thanh Thời nhớ ra con chim cánh cụt này là do ông Thịnh hàng xóm tặng cho Bóng Nhỏ.

Vì cháu ngoại không có ở nhà nên người già cảm thấy buồn tẻ, vì thế ngày nào ông Thịnh cũng qua nhà chơi với Bóng Nhỏ, không những thế lần nào sang ông cũng mang theo vài món đồ chơi.

Có lần cô hỏi, ông Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhóc chết tiệt, uống công chú thương nó! Đồ chơi của nó, chú đem cho Bóng Nhỏ hết!”

Chẳng lẽ thằng bé Sâu Mập trước mặt đây chính là cháu ngoại béo ú bỏ nhà đi của ông Thịnh?

Hạ Thanh Thời lắc đầu, lúc này cô không có sức để suy nghĩ mấy quan hệ phức tạp đó nên bỏ mặc hai đứa trẻ cãi nhau mà đi vào nhà.

Diệp nữ sĩ ở trong phòng sách, thấy cô đến, bà rất bất ngờ, nhướn mày nhìn cô, “Cô tới đây làm gì?”

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, quyết định đi thẳng vào vấn đề. Cô lấy cái hộp từ trong túi xách ra rồi đặt xuống trước mặt Diệp nữ sĩ, giọng điệu châm chọc: “Mẹ, con không thể nhận sợi dây chuyền mà mẹ tặng được.”

“Dây chuyền?” Diệp nữ sĩ nhíu mày, giơ tay mở cái hộp ra.

Sợi dây chuyền lấp lánh đủ màu sắc đẹp mê li bất ngờ hiện ra trước mặt Diệp nữ sĩ.

Diệp nữ sĩ hít một hơi lạnh, bà nhìn hồ ly tinh đã chiếm đoạt con trai mình đang đứng trước mặt, sắc mặt bà đen như đáy nồi.

“Sợi dây này là do tôi tặng cô?”

Kế hoạch tỉ mỉ nhằm xoa dịu mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu của Hoắc tiên sinh thất bại cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Edit: Sa

Lúc Hoắc Đình Dịch chạy tới nhà họ Diệp, Bóng Nhỏ và Sâu Mập vẫn còn đang giành con chim cánh cụt. Tiểu Diệp Từ đứng xem đầy phấn khích, thỉnh thoảng còn ủng hộ anh Sâu Sâu nữa.

Sâu Mập hùng hồn: “Chiêm Chiếp là cục cưng của cháu! Lúc đi tìm mẹ, cháu quên mang nó theo! Tại sao cậu lại muốn giành cục cưng của cháu?”

Tuy bình thường Bóng Nhỏ ít nói lại hiền lành nhưng lúc này cũng biết bảo vệ quyền lợi của mình. Một tay cậu nắm một cánh con chim, tay kia nắm một chân của con chim, vì cần chặt răng lại nên hai bên hàm bạnh ra, giọng nói rất kiên định: “Đây là Chạy Chạy của em và anh Yến Thời! Không phải là Chiêm Chiếp của anh!”

Hoắc Đình Dịch không muốn làm quan tòa cho hai cậu bé, nhưng lúc này tại tầng hai đang có ba người phụ nữ chờ anh, chẳng khác gì tam đường hội thẩm(1), anh không muốn phải bị xét xử sớm nên đành kiếm chuyện khác để làm.

(1) Tam đường hội thẩm: Trong chế độ phong kiến Trung Quốc, với những vụ án cực kỳ nghiêm trọng thì sẽ cho ba cơ quan xét xử.

Anh ngồi xuống cạnh hai đứa trẻ, đổ dầu vào lửa: “Sâu Bảo, ngày nào Bóng Nhỏ cũng ôm Chạy Chạy ngủ, sao cháu nói nó là của cháu?”

Có chỗ dựa, giọng Bóng Nhỏ to lên mấy lần, ngông nghênh nói nương theo lời người lớn: “Tại sao?”

Trông thấy cậu Đình Đình, Sâu Mập mấp má môi, tay nắm chặt sợi dây đỏ trên cổ, mắt cụp xuống làm đôi lông mi dài che khuất cặp mắt to, cậu tủi thân: “Cháu, cháu...”

Thấy anh Sâu Sâu của mình bị bắt nạt, Tiểu Diệp Từ nhăn mặt vì tức giận, “Cậu Đình Đình đáng ghét!”

Hoắc Đình Dịch co tay thành nắm đấm đưa lên miệng ho nhẹ, nghiêm túc nói: “Nhưng Sâu Bảo rất ngoan, mà lời nói của em bé ngoan rất đáng tin, đúng không?”

“Đúng à!” Nghe vậy, Sâu Mập lập tức hùng hổ trở lại, cậu siết chặt nắm đấm, “Đây là Chiêm Chiếp! Mẹ cháu có thể làm chứng! Mẹ luôn lên đánh Chiêm Chiếp!”

Nói tới đó, mắt Sâu Mập sáng rực lên, cậu bé chỉ vào bụng của con chim cánh cụt, nói: “Cậu nhìn đi! Bụng của Chiêm Chiếp bị mẹ cháu đánh xẹp lép nè!”

“Đừng gấp, đừng gấp.” Hoắc Đình Dịch giơ tay xoa đầu hai cậu nhóc, trấn an, “Muốn điều tra rõ ràng chuyện này rất khó. Để cậu Đình Dịch giúp mấy đứa...”

“Đình Dịch?”

Không biết chị Lan đi ra từ lúc nào, nhìn thấy anh ngồi cùng hai đứa bé thì lập tức kéo cánh tay anh, “Sao tới rồi mà không vào nhà? Cậu ở ngoài này làm gì? Tất cả mọi người đều đang trên lầu chờ cậu đó.”

Chỉ cần một trong ba người trên lầu thôi cũng đã có thể tiêu diệt anh rồi, đằng này cả ba người còn tấn công cùng lúc, Hoắc Đình Dịch cảm thấy mình khó toàn mạng sống.

Anh cười với chị Lan: “Hai thằng nhóc đang cãi nhau, sao em phớt lờ được? Chị đừng vội, chờ em dỗ chúng nó xong thì lên ngay.”

Chị Lan nhìn một cái là hiểu tính toán của Hoắc Đình Dịch, chị không khuyên anh nữa mà chuyển hướng sang Sâu Mập và Bóng Nhỏ, nói: “Bây giờ cậu Đình Đình bận rồi, hai cháu ngoan nhé, đừng cãi nhau nữa để cậu Đình Đình đi công việc, được không?”

“Dạ!” Sâu Mập gật đầu không chút đắn đo, sau đó cậu nhìn Bóng Nhỏ: “Vậy hôm nay nhường Chiêm Chiếp cho cậu đó, ngày mai cậu nhớ đem trả lại cho cháu nha.”

Thấy anh Sâu Sâu rộng lượng, Bóng Nhỏ cảm thấy rất ngượng ngùng, cậu buông lỏng con chim cánh cụt ra rồi nhét nó vào lòng Sâu Mập: “Em, em cũng không cần nữa! Cho anh đó!”

Chị Lan quay đầu nhìn Hoắc Đình Dịch, hất cằm chỉ lên lầu.

Hoắc Đình Dịch nhìn hai thằng bé: Bình thường sao không thấy mấy đứa ngoan ngoãn như bây giờ? Mấy đứa ngoan mà cũng biết lựa dịp nữa hả?

Anh thở dài, đành đi lên lầu.

Sự thật đúng là tam đường hội thẩm. Không khí trong phòng khách ở tầng hai vô cùng nặng nề, bà cụ, Diệp nữ sĩ và Hoắc phu nhân mỗi người chiếm một góc, ai cũng im lặng, gương mặt cực kỳ nghiêm túc.

Chờ anh vào, Diệp nữ sĩ hừ lạnh, Hoắc phu nhân liếc anh rồi lạnh nhạt nhìn sang chỗ khác, còn bà cụ thì đằng hắng rồi chỉ cái ghế bên cạnh, “Ngồi đi.”

Hoắc Đình Dịch vâng lời, dè dặt ngồi xuống, mắt liếc qua chỗ mẹ mình, ngay sau đó, Diệp nữ sĩ cười lạnh lùng: “Tôi có thằng con trai tốt quá!”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Diệp nữ sĩ càng nghĩ càng giận: “Xem ra vé hòa nhạc cũng là do anh mua rồi đưa cho vợ để tặng tôi nhỉ?”

Vì không có cơ hội để “khớp cung”, Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua Hoắc phu nhân, biết cô đã thừa nhận nên cũng không giải thích nữa mà quay sang nhìn mẹ mình, cười nịnh nọt: “Con với cô ấy ai mua có khác gì nhau đâu mẹ, bọn con đều muốn hiếu kính mẹ mà.”

“Bớt mồm mép đi!” Diệp nữ sĩ tức giận quát, “Hiếu kính tôi? Cũng phải ghi công anh khổ cực tính toán đấy!”

Hoắc Đình Dịch biết mình đuối lý nên lập tức ngậm miệng. Nhưng Diệp nữ sĩ không có ý định bỏ qua cho anh, bà hỏi tiếp: “Tầm vé đó bao nhiêu tiền?”

Hoắc Đình Dịch: “...”

“Anh không nói thì để tôi nói giúp. Giá vé là bốn ngàn tệ! Bốn ngàn tệ đó!”

Hoắc Đình Dịch ngừng thở, không dám hó hé tiếng nào.

“Sợi dây chuyền mà anh mua cho vợ bao nhiêu tiền? Tự anh nói đi!”

Đây là câu hỏi đòi mạng hàng thật giá thật, Hoắc Đình Dịch không dám nói tiếng nào, nửa chữ cũng không dám.

Nhưng không ngờ lại có người trả lời thay anh.

Bà cụ động cây gậy xuống, vô cùng đau xót nói: “Bốn mươi triệu!”

Mặc dù bà cụ thích Hạ Thanh Thời nhưng khi thấy cháu ngoại bỏ số tiền quá lớn để mua quà cho cô thì trong lòng cũng không vui. Huống chi mua đồ đắt tiền như vậy mà còn không cho lên báo, tức chết mà!

Sắc mặt Diệp nữ sĩ đen như đáy nồi, tức muốn nổ hết pèo phôi, bà lặp lại lần nữa: “Tôi đúng là có thằng con trai tốt mà! Có vợ xong là quên mẹ!”

Không nói tiếng nào cũng không phải là cách hay, Hoắc Đình Dịch đắn đo chốc lát rồi nói: “Mẹ, mẹ coi đi, với tiền lương của Thanh Thời thì tặng tám vé hòa nhạc mới hợp lý chứ. Nếu cô ấy tặng mẹ sợi dây chuyền bốn mươi triệu, mẹ có tin không?”

Diệp nữ sĩ cười lạnh lùng: “Vậy anh giả danh tôi tặng nó sợi dây bốn mươi triệu thì nó tin? Sợi dây bốn mươi triệu đó, tôi giữ lại đeo không sướng hả? Mặc gì tôi phải tặng cho nó?”

Nói xong, bà nhìn Hạ Thanh Thời đang ngồi đối diện, “Cô dám tin không?”

Hoắc phu nhân lập tức lắc đầu. Vì không tin nên cô mới đi tìm mẹ chồng đây nè.

Hoắc Đình Dịch: “...”

Hoắc phu nhân nhận được món quà to của chồng, tuy ngoài mặt không dám thể hiện gì nhưng trong lòng rất vui. Vậy nên cô rộng lượng một lần, hạ mình dỗ dành mẹ chồng: “Mẹ ơi, con không dám đeo sợi dây này đâu. Chỉ có mẹ mới đủ khí thế để đeo nó thôi, hay là mẹ cứ giữ đi ạ.”

Tất nhiên Diệp nữ sĩ sẽ không lấy đồ thừa của con dâu, điều này nằm trong dự liệu của Hạ Thanh Thời. Cô hạ mình thêm lần nữa, nói: “Nếu không thì con bán nó nhé? Sợi dây này quý quá, con đeo không hợp.”

Diệp nữ sĩ chỉ hừ chứ không nói gì.

Thấy con gái gây khó dễ cho cháu dâu, bà cụ không chịu được, liền nói: “Mua rồi lại bán thì còn ra thể thống gì? Muốn để người ngoài biết rồi cười vào mặt chúng ta à? Được rồi được rồi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ một sợi dây chuyền, mua rồi thì thôi. Hai đứa về đi.”

Hai vợ chồng lần lượt xuống lầu, mặt ai cũng nghiêm túc, im lặng không nói gì.

Chờ khi xe chạy ra khỏi nhà họ Diệp, Hoắc phu nhân lập tức cười phá lên. Về mặt của Diệp nữ sĩ đặc sắc quá, ha ha!

Hoắc Đình Dịch: “...”

Tâm trạng của Hoắc phu nhân rất tốt, cô ngoảnh đầu giỡn với Bống Nhỏ ngồi ở ghế sau, “Hôm nay em không hái hoa tặng chị đấy nhé.”

“Không được hái hoa!” Bống Nhỏ lập tức phản bác, “Anh Yến Thời nói hoa cũng biết đau, chị đừng nghịch ngợm nữa!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Kể từ lúc Yến Thời tới nhà, Bóng Nhỏ như tìm được chỗ dựa, từ một cậu bé hiền lành đáng thương nay đã hóa thành ranh con, chẳng những không hái hoa tặng cô mà còn lên tiếng chỉ trích. Thậm chí có những lúc cô nói chuyện với cậu bé mà cậu phớt lờ cô luôn. Còn lúc này đây, sau khi hào hiệp từ chối hái hoa tặng cô, Bóng Nhỏ liền cúi đầu chơi với con chim cánh cụt.

Hạ Thanh Thời rất tức giận, cô muốn véo hai cái má mồm mồm của thằng nhóc nhưng xa quá, với không tới.

Trên ghế lái, Hoắc tiên sinh vừa lái xe vừa nói: “Sau này cũng đưa Yến Thời tới đây nhé.”

Bà ngoại thích trẻ con, càng đông càng vui, lúc nào cũng bà cũng bảo anh dẫn Bóng Nhỏ qua chơi. Nhưng Bóng Nhỏ tới đó thì chỉ có một mình Yến Thời ở nhà, chẳng khác gì ở nhà họ Hạ lúc trước.

Mặc dù không hòa thuận với mẹ chồng nhưng Hạ Thanh Thời cũng hiểu rõ lòng dạ của người nhà họ Diệp không xấu, huống chi Yến Thời cũng không gây ảnh hưởng gì tới lợi ích của họ, biết sẽ không có ai ăn hiếp anh mình, cô liền gặt đầu đồng ý.

Không ngờ Hoắc tiên sinh nhanh chóng chuyển đề tài làm cô không kịp trở tay, “Nhận được dây chuyền sao không nói với anh trước mà đi tìm mẹ?”

Hành động này vô cùng khó hiểu, nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là Hoắc phu nhân cho rằng Diệp nữ sĩ tặng dây chuyền bốn mươi triệu là đang phát tín hiệu cho cô, vì thế cô mới vội vã đi tìm bà.

Anh quay đầu nhìn Hoắc phu nhân, như cười như không nói: “Chẳng lẽ giữa em và mẹ anh... còn có bí mật gì à?”

Sau khi hai người cãi nhau, Hạ Thanh Thời lập tức đi chuyển bay sớm nhất về Los Angeles. Lúc đó cô đã tốt nghiệp đại học khoảng một năm, phải trải qua không biết bao nhiêu khó khăn mới vào được một đài truyền hình lớn của Mỹ, sau đó cô luôn nghiêm túc làm việc, học tập.

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Thanh Thời lúc nào cũng xuất sắc nên luôn có rất nhiều người theo đuổi cô. Sau khi trở về, cô nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống như cũ, bắt đầu tiếp nhận những lời theo đuổi.

Khi đó trong số những người theo đuổi cô, có một người có điều kiện rất tốt, người đó là đàn anh cùng trường đại học với cô, hơn cô một khóa, bố anh ta là một trong những cổ đông lớn của đài truyền hình.

Ở lần hẹn hò thứ ba, Hạ Thanh Thời mượn điện thoại của anh ta để gọi điện, đúng lúc đó điện thoại hiện lên thông báo có tin nhắn mới, chỉ ngần ngừ năm chữ “Người ta nhớ anh lắm” kèm theo tấm hình một cô gái trông rất e lệ đang chu môi và mặc cái áo khoét sâu cổ.

Hạ Thanh Thời nhấn lại: “Ngoan, thuê phòng chờ anh.”

Cô cầm điện thoại, khoảng mười phút sau, điện thoại rung lên. Vẫn là số điện thoại lúc này, tin nhắn lần này là để thông báo khách sạn và số phòng.

Tất nhiên mối quan hệ của cô và anh ta chấm dứt ngay lập tức. Bất ngờ là trong lúc cô gọi chai rượu vang đỏ lên người đối phương thì gặp người quen. Đó là người muốn mua 2% cổ phần của cô, đồng sáng lập công ty Predator, Kevin.

Hạ Thanh Thời không biết rõ anh ta lắm, chỉ biết anh ta họ Hà, người Bắc Kinh, lúc đang học đại học Harvard thì bỏ giữa chừng để cùng đàn anh trong trường lập nghiệp. Chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, công ty của họ lên như điều gặp gió, tài sản của anh ta đã trên tới hơn trăm triệu, là một chàng trai vô cùng xuất sắc.

Kevin lái xe đưa cô về nhà trọ, nói đùa: “Thật ra cô có thể nhờ nhân viên phục vụ lấy nước sôi chứ gọi rượu Château Cheval Blanc 1995(2) thì phí quá.”

(2) Château Cheval Blanc: là một nhà sản xuất rượu vang nổi tiếng thế giới nằm ở xã Saint-Émilion thuộc quận Libourne, tỉnh Gironde, cách thành phố Bordeaux 35km.

Hạ Thanh Thời nghiêng đầu nhìn anh ta, nhướn môi cười: “Anh thích rượu vang hả? Tháng sau đài truyền hình chúng tôi sẽ đi Bordeaux thực hiện phỏng vấn, nhân tiện sẽ đi tham quan Château Cheval Blanc, có thể mua giúp anh một, hai chai rượu.”

Khi ấy cô không hề biết Hoắc Đình Dịch đang ngồi trong chiếc xe Buick(3) màu đen ở gần đó.

(3) Buick là nhãn hiệu xe sang trọng của General Motor.

Đến lần thứ hai đi chơi với Kevin, khi trở về nhà trọ, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa nhà mình.

Hoắc Đình Dịch áp cô vào tường, hai tay siết chặt eo cô làm cô không thể động đậy. Mắt anh đỏ ngầu, giọng khàn khàn: “Em đang hẹn hò với anh ta?”

Lời tác giả:

Đình Đình: Con ghen làm mình xấu xa, con ghen làm mình hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Sa

Trước lễ cưới một ngày, cô dâu Diệp Chân Chân và Hạ Thanh Thời cùng đi spa, đúng lúc Tiểu Tiêu từ Tây An về, mỗi tháng đoàn phim cho nghỉ một ngày, đợt này cô nàng về Bắc Kinh để làm phù dâu cho Diệp Chân Chân nên Hạ Thanh Thời cũng rủ cô nàng đi cùng.

Trước khi đi, Tiểu Tiêu hết sức dè dặt hỏi: “Ai trả tiền vậy ạ?”

Hạ Thanh Thời lờm, “Chồng Diệp Chân Chân trả.”

Thật ra không thể trách Tiểu Tiêu keo kiệt, mặc dù cô nàng đang là nữ chính trong phim của đạo diễn quốc tế Thư Thành nhưng thù lao rất thấp. Tuy đang làm gương mặt đại diện cho hai nhãn hàng nhưng trong giới giải trí thì chỗ nào cũng cần dùng tiền, vậy nên không thể tiêu xài phung phí. Hiện tại Tiểu Tiêu chưa dư đông nào, thậm chí còn nghèo hơn lúc trước, vì vậy khi nghe có người trả tiền cho, rốt cuộc cô nàng cũng yên tâm, vui vẻ đi theo Hạ Thanh Thời.

Diệp Chân Chân và Tiểu Tiêu vẫn không tra nhau, vừa nhìn thấy Tiểu Tiêu, Diệp Chân Chân nói bóng nói gió: “Ơ? Đại minh tinh về Bắc Kinh đấy à? Tưởng ở Tây An quay phim mười mấy tiếng một ngày chứ.”

Diệp Chân Chân không hề bị ảnh hưởng bởi sự xuất hiện của Tiểu Tiêu, nhưng Tiểu Tiêu thì cảm thấy hơi khó chịu, cô nàng mỉm cười nói: “Chị Chân Chân, hôm nay cảm ơn chị đã mời em đi spa, nghe nói là anh rể thanh toán phải không ạ? Anh rể tốt quá, còn yêu chị nữa, em muốn gặp anh rể quá đi mất! May là ngày mai được gặp anh rể trong lễ cưới rồi, mong đợi quá đi mất!”

Kể từ khi hẹn hò với Dịch Tiêu, Diệp Chân Chân luôn đề cao cảnh giác, không những bạn gái cũ là Hạ Hiều Đường mà bất cứ cô gái nào có ý định đến gần Dịch Tiêu, cô nàng đều muốn đánh chết hết.

Bây giờ trước sự khiêu khích của Model, Diệp Chân Chân giận muốn bốc cháy.

Hai người vừa gặp nhau đầu đầu còn hăng hơn chơi gà, xem ra độ ghét nhau đã lên mức đỉnh điểm.

Tối qua Hạ Thanh Thời bị lật qua lật lại cả đêm, buổi sáng ngủ dậy còn có hai quầng thâm dưới mắt, lúc này toàn thân đều tỏa ra không khí lạnh, mặt không chút cảm xúc nhìn chằm chằm hai kẻ đang cãi nhau, “Nói tiếp đi, hai đứa nói tiếp nghe xem nào.”

Diệp Chân Chân lập tức ngậm miệng, Tiểu Tiêu đang ở thế thắng nên không muốn ngừng chiến, nhưng sau khi đắn đo vài giây, cô nàng cũng biết điều ngậm miệng lại.

Cái hay của phụ nữ là một khi đã xây dựng được tình hữu nghị thì lập tức trở nên thân thiết.

Lúc thay quần áo, Hạ Thanh Thời nhận được một cuộc điện thoại, thời gian nói chuyện hơi lâu, đến khi cô vào phòng massage thì phát hiện Diệp Chân Chân và Tiểu Tiêu đang hào hứng nói xấu người khác.

“Tôi nói với cô rồi, Thích Nhã chẳng tốt đẹp gì đâu, có lần tôi và cô ta cùng ghi hình, tổ chế tác chương trình đã thông báo trước là không được mang giày cao gót, kết quả là trong khi ai cũng mang giày đế bằng thì cô ta lại mang giày cao ít nhất tám centimet! Cô thấy cô ta quá đáng không? Đúng là thứ không biết xấu hổ!”

“Đúng là quá đáng!” Tiểu Tiêu tặc lưỡi, lập tức nói xấu kẻ thù chung, “Đợt trước em gặp cô ta khi cô ta tới Tây An thử vai, thấp hơn em tới nửa cái đầu lận đó! Em cao 1m68, chắc cô ta cao lắm là 1m60.”

“Hả? Cô ta thấp thế hả?” Diệp Chân Chân tỏ ra rất ngạc nhiên, “Trong profile của cô ta ghi cô ta cao 1m64 lận, mặt dày quá thế!”

Hai người nói qua đáp lại vô cùng náo nhiệt.

Hạ Thanh Thời nằm sấp ở giường bên cạnh lẳng lặng ngoảnh mặt đi nơi khác.

Cô nhớ chuyện hôm ghi hình, thật ra hôm đó Diệp Chân Chân cũng mang giày cao nhưng không lộ liễu như Thích Nhã mà bên trong đế giày độn bốn centimet. Vì tính sao cũng không bằng người ta nên cô nàng mới ghi hận tới tận bây giờ.

Còn về phần Tiểu Tiêu thì... Hạ Thanh Thời thờ dãi.

1m68 là ghi trong profile vậy thôi, chứ sự thật là cô nàng cũng chỉ cao có 1m63, cũng chỉ ngang ngực cổ Thích Nhã mà thôi.

Rốt cuộc là hai cô nàng đang nói cái quái gì vậy?

Hạ Thanh Thời không để ý tới hai người đó nữa mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng không biết vì sao mà hai người lại bỗng chuyển đề tài về cô.

Tiểu Tiêu nhìn cô, sau đó nhanh chóng quay đầu đi, chôn đầu vào giường, cười khúc khích: “Chị Thanh Thời, tối qua kịch liệt lắm hả?”

Hạ Thanh Thời ngẩn tò te, nhất thời không hiểu mô tê gì.

Tiểu Tiêu cười xấu xa chỉ vào cổ mình, Hạ Thanh Thời giờ tay sờ lên bên cổ mình, sau đó mới hiểu.

Hồi sáng lúc soi gương cô nhìn thấy dấu màu đỏ nên cô đã quấn khăn lụa, nhưng bây giờ thì quên bém mắt, nếu Tiểu Tiêu không nói thì cô cũng chẳng nhớ.

Có điều điều là phụ nữ trưởng thành cả rồi nên nói mấy chuyện như thế này cũng bình thường thôi.

Hạ Thanh Thời lười nhác nằm sấp trên giường, cô mặc kệ, nóng quá, chẳng muốn che cổ. Trước ngực và giữa hai chân cô cũng chỉ chút vết hôn, nếu hai cô nàng mà nhìn thấy thì chắc ngạc nhiên lắm nhỉ?

Tiểu Tiêu biết Hạ Thanh Thời đã kết hôn, cô nàng còn tò mò về chồng Hạ Thanh Thời còn hơn cả Dịch Tiêu nên hỏi: “Chị Thanh Thời, ngày mai anh rể có tham dự lễ cưới không ạ? Anh ấy làm nghề gì?”

Để tránh bị dòm ngó, với những phụ nữ khác, từ trước đến giờ cô luôn giấu Hoắc tiên sinh rất kỹ nên lập tức trả lời: “Bán thuốc.”

Tiểu Tiêu kêu “à” một tiếng, “Được sĩ ạ?”

Diệp Chân Chân không nhịn cười nổi nữa nên úp mặt xuống giường cười rúc rích.

Hạ Thanh Thời không muốn nói đến chuyện riêng của mình nên lập tức chuyển đề tài về Tiểu Tiêu.

“Trong hai năm tới em không được yêu đương, nếu lỡ hẹn hò thì cũng không được để bị phát hiện. Còn nữa, không được để đàn ông chụp ảnh hay quay clip giường chiếu, có chụp cũng không được để lộ mặt, nghe rõ chưa?”

Nói tới đó, cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội nhìn Tiểu Tiêu, “Trước đây em không để ai giữ mấy thứ như thế chứ?”

Tiểu Tiêu hiểu ý cô, cô nàng xấu hổ đỏ bừng mặt.

Thấy cô nàng phản ứng như vậy, Hạ Thanh Thời cảm thấy rất kỳ lạ: “Không lẽ em là virgin(1) như Diệp Chân Chân?”

(1) Virgin: trinh nữ

Đột nhiên bị vạch trần, Diệp Chân Chân bất mãn: “Này!”

Thấy Tiểu Tiêu không hiểu mô tê gì, Hạ Thanh Thời rất tốt bụng giải thích virgin là gì. Kết quả là cô nàng lập tức phủ nhận: “Không phải!”, sau đó quay sang nhìn Diệp Chân Chân, tỏ ra rất khó tin: “Không ngờ cô lại bảo thủ thế đấy.”

Quá là bất ngờ.

Trong giới giải trí, để nổi tiếng, các nữ diễn viên cái gì cũng dám nói, không ít người còn trả lời báo chí rằng mình còn trinh, nhưng đa số đều bị khai ảnh đi thuê phòng cùng đàn ông, cũng có người tuyên bố không quan hệ trước hôn nhân nhưng cuối cùng lại cưới chạy bầu, những điều đó đều trở thành trò cười.

Diệp Chân Chân xinh đẹp, nay đã hai bốn, hai năm tuổi, lại còn lăn lộn chốn showbiz mà đến giờ vẫn là virgin, quả thật rất khó tin.

Tâm trạng của Hạ Thanh Thời rất tốt nên kiên nhẫn phổ cập giáo dục cho Tiểu Tiêu về chuyện của Diệp Chân Chân.

Cô và Diệp Chân Chân đi du học cùng năm, cộng đồng du học sinh người Hoa rất ít nên ra nước ngoài không lâu, Diệp Chân Chân đã trở nên nổi tiếng trong cộng đồng du học sinh người Hoa.

Diệp Chân Chân rất đẹp, người theo đuổi cô ấy nhiều không đếm xuể nhưng mỗi lần cô nàng hẹn hò với ai thì cũng đều kết thúc ở buổi đi chơi thứ hai, chưa có chàng trai nào hẹn được cô ấy ba lần trở lên.

Tiểu Tiêu không hiểu: “Hả?”

Hạ Thanh Thời nhin cười, tiếp tục phổ cập giáo dục: “Vì nếu hẹn hò lần thứ ba chứng tỏ có cảm tình với nhau, nên có một quy định bất thành văn là sau khi hẹn hò được ba lần, nếu cảm giác không tồi thì có thể đi thuê phòng khách sạn.”

Mà Diệp Chân Chân thì muốn giữ thân cho Dịch Tiêu.

Trong buổi hẹn hò thứ hai của Hạ Thanh Thời và Kevin, hai người chuyện trò rất vui vẻ, tối đó anh ta đưa cô về, cảm giác của cả hai đều rất tốt.

Trước khi xuống xe, Kevin hỏi cô: “Đặt vé máy bay tối thứ sáu đi Bordeaux rồi hả?”

Cô gật đầu.

Kevin cười nói: “Đầu tháng sau kỳ nghỉ phép dài hạn của anh mới kết thúc, anh đi cùng em được không?”

Hạ Thanh Thời chớp mắt: “Em đi làm việc mà.”

Kevin nắm tay cô, “Chủ nhật bọn em cũng phải nghỉ ngơi chứ, hôm đó chúng ta có thể đi Avignon(2) chơi.”

(2) Avignon: một thành phố của Pháp.

Ý của anh ta rất rõ ràng, còn gì tuyệt hơn nếu buổi hẹn hò thứ ba của hai người diễn ra ở thành phố lãng mạn miền nam nước Pháp.

Hạ Thanh Thời suy nghĩ một lát rồi đồng ý. Sau đó khi biết Hoắc tiên sinh lúc ấy đang ngồi ở trong xe nhìn hai người cười đùa, Hạ Thanh Thời có thể tưởng tượng ra ra cảnh anh tức giận đến mức mắt muốn phun lửa.

Còn có một chuyện mà Hoắc phu nhân không biết, đó là sau buổi hẹn hò thứ hai của cô với đàn anh cùng trường, Hoắc tiên sinh không nghĩ sẽ có lần thứ ba. Kết quả lại nằm ngoài dự tính của anh. Cũng may vị đàn anh này không quá khó để đối phó.

Buổi tối hẹn hò thứ ba, vừa vào nhà hàng, Hạ Thanh Thời liền bị một người va mạnh, điện thoại rơi xuống hồ. Cô chỉ có một cái điện thoại nên đành mượn điện thoại của đàn anh.

Cùng lúc đó, tấm hình vị đàn anh đó ăn cơm với Hạ Thanh Thời được gửi vào điện thoại của mười mấy người bạn của anh ta. Tất nhiên, trong hình chỉ chụp được sau lưng của Hạ Thanh Thời. Đúng như dự đoán, có một cô gái trông thấy bức ảnh thì cố ý gửi cho anh ta tấm hình khêu gợi cùng lời nhắn mập mờ. Đó chính là tấm hình chu môi khoe ngực mà Hạ Thanh Thời nhìn thấy.

Một vài lần thì Hoắc tiên sinh còn có thể giữ được lý trí, tỉnh táo tìm sơ hở của đối phương, nhưng đến lượt Kevin thì anh không bình tĩnh nổi nữa.

Hoắc Đình Dịch từng tiếp xúc với tình địch nên anh biết Kevin là mẫu người mà Hạ Thanh Thời thích. Ngay cả anh cũng không thể phủ nhận hai người họ rất xứng đôi. Điều này càng làm anh mất lý trí.

Lúc Kevin gọi điện cho Hạ Thanh Thời, họ đã vào nhà, trong căn nhà tối đen như mực, anh áp người con gái trong lòng mình vào tủ đựng giày.

Ở đầu bên kia điện thoại, Kevin hơi lo lắng: “Em lên nhà chưa? Sao không thấy bật đèn?”

Hạ Thanh Thời vội vàng giải thích: “Em đến...”

Chưa nói xong nhưng cô lập tức ngậm chặt miệng để kìm nén tiếng rên rỉ đang tràn ra khỏi cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Edit: Sa

Sáng sớm, Hạ Thanh Thời đuổi theo Bóng Nhỏ mười vòng quanh biệt thự.

Cô cầm cái nơ nhỏ màu đỏ định đeo cho cậu bé nhưng thằng bé không chịu, cứ nhìn thấy cái nơ là chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hạ Thanh Thời thở hổn hển đuổi theo cậu bé, cuối cùng nổi giận, ném cái nơ lên bàn, giận dữ nói: “Không dẫn em đi nữa!”

Lời uy hiếp này rất hiệu quả, cậu bé lập tức ngoan ngoãn dừng lại, xoay người chăm chú nhìn cô, “Em muốn xem cô dâu!”

Hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của Diệp Chân Chân nên cô muốn nhân cơ hội này dẫn Yến Thời ra ngoài chơi.

Hạ Thanh Thời cũng từng lo Yến Thời sẽ làm trò cười trong hôn lễ nhưng cô nhanh chóng tỉnh ngộ: Cô đang sợ Yến Thời làm mình mất mặt ư? Nếu vậy thì có khác gì việc ông Hạ nhốt Yến Thời trong phòng?

Yến Thời đã rời khỏi nhà họ Hà một thời gian nhưng anh vẫn dè dặt như xưa, thường xuyên trốn trong biệt thự, người duy nhất chơi với anh là Bóng Nhỏ.

Hạ Thanh Thời không muốn thấy anh như vậy. Mặc dù cô biết Yến Thời không thể nào có cuộc sống như một người bình thường, nhưng cô vẫn không cam lòng. Cô không muốn, cũng không cho phép Yến Thời sống khép nép như bây giờ.

Vì thế, dù Yến Thời rất không muốn đi nhưng cô vẫn ép anh đi: “Thay quần áo xong thì ra ăn sáng, ăn xong chúng ta đi xem cô dâu.”

Không biết hai chữ “cô dâu” có kích thích thần kinh Bóng Nhỏ hay không mà Hạ Thanh Thời vừa đi, cậu bé liền ôm chân Yến Thời làm nũng, liên tục gọi: “Cô dâu! Cô dâu!”

Đợi đến khi Yến Thời thay đồ xong rồi ra khỏi phòng, bên chân anh có thêm một “món trang sức” mới.

Đạo này Hạ Thanh Thời rất ngứa mắt với hai anh em. Thứ nhất là vì Yến Thời quá cưng chiều Bóng Nhỏ làm cô ghen tị, thứ hai là kể từ khi có chỗ dựa là Yến Thời, Bóng Nhỏ dần dần lộ bản chất thật, càng ngày càng to gan, bây giờ nó không thèm coi cô ra gì luôn. Vì thế, Hạ Thanh Thời kiếm chuyện nói: “Hai anh em đang làm cái gì vậy? Đừng cũng không đứng đằng hoàng, ngồi xuống ăn cơm cho tôi!”

Ở trong nhà, địa vị của Hoắc phu nhân là cao nhất nên Hoắc tiên sinh dù muốn cũng không giúp được gì, chỉ nhìn hai anh em rồi sau đó tiếp tục đọc báo, coi như chuyện không liên quan tới mình.

Bóng Nhỏ biu môi nhảy xuống khỏi người Yến Thời, vừa kéo quần vừa bò lên ghế ăn dành cho trẻ em. Cậu bé bụng lỵ sữa tươi của mình uống một ngụm lớn làm mép môi có một đường màu trắng do dính sữa, sau đó cậu bé chồm tới gần Yến Thời đang ngồi ở bên cạnh, nói nhỏ: “Chị đỡ quá.”

Hạ Thanh Thời buông cái nĩa trong tay xuống, thân nhiên nói: “Chị nghe thấy đấy nhé.”

Bóng Nhỏ rất muốn đi xem cô dâu. Lúc đầu Hạ Thanh Thời không muốn dẫn cậu bé đi vì cô biết tính cậu nhóc, nhìn thì tưởng ngoan ngoãn lắm nhưng thật ra rất nghịch, nếu cô dẫn nó theo thì đến lúc đó lại phải phân thân để trông nom nó, thực sự khó mà làm được.

Nhưng Hoắc Đình Dịch nói: “Hôm qua em nói còn thiếu hoa đồng mà, anh thấy cho nó làm được đó.”

Ba ngày trước khi diễn ra hôn lễ, cậu bé hoa đồng ăn bậy rồi bị nhập viện làm bọn họ phải đi tìm người thay, nhưng khó mà tìm ra đứa con nít khoảng từ ba đến năm tuổi nên đành chọn một cậu nhóc tám tuổi.

Hạ Thanh Thời cũng từng nghĩ tới việc cho Bóng Nhỏ làm hoa đồng, nhưng lại nghĩ hiện nay Bóng Nhỏ đâu dễ mời, mới bé tí mà tài sản đã lên tới một tỷ rồi, mời nó làm hoa đồng thì lấy tiền đâu trả.

Cô nhìn Bóng Nhỏ đang ngồi đối diện mình, mới có vài giây mà nó đã biến thành cậu bé ngoan ngoãn, đáng yêu rồi.

Cậu bé ngẩng gương mặt mũm mĩm lên, tròn xoe mắt nhìn cô, trông đáng yêu khôn tả.

Hoắc phu nhân day huyệt thái dương, cô đang do dự.

Hoắc tiên sinh đệm thêm: “Anh sẽ trông nó cho.”

Hoắc phu nhân sùng sốt: “Anh cũng đi?”

Hoắc tiên sinh gật đầu.

Tất nhiên nhà họ Dịch sẽ muốn mời Hoắc Đình Dịch tham dự hôn lễ, nhưng thông thường Hoắc Đình Dịch đều từ chối những lời mời như thế này nên Hạ Thanh Thời cứ nghĩ lần này anh cũng không đi.

Có Hoắc tiên sinh rồi thì việc trông nom hai anh em tất nhiên sẽ được giao cho anh. Vì thế Hạ Thanh Thời gật đầu, thay bộ tây trang cho Bóng Nhỏ.

Chín giờ, trong khi quan sát thợ trang điểm vây xung quanh cô dâu, Hạ Thanh Thời nhận được điện thoại của Tiểu Đại.

Cuối tuần này Nhậm Hoài Tây sẽ bắt đầu quay phim mới, vì thế mấy ngày trước cô đã gọi điện kêu anh ta về, nhân tiện tham gia hôn lễ của Diệp Chân Chân luôn.

Ở đầu dây bên kia, Tiểu Đại nói: “Khoảng mười giờ Kenny sẽ xuống máy bay, bây giờ em đi đón anh ấy, có thể tới tham dự lễ cưới đúng giờ.”

Hạ Thanh Thời nói: “Ừ, em vất vả rồi.”

Cúp máy, Hạ Thanh Thời chợt hiểu ra một chuyện. Thảo nào hôm nay Vua Giấm lại đi dự hôn lễ, hóa ra là vì thế.

Hạ Thanh Thời ngoảnh đầu thì thấy cô dâu và phù dâu lại cãi nhau.

Vì thợ trang điểm là do Hạ Thanh thời đi mời từ chỗ Katie, đều là nhân viên của công ty nên cũng bị cô sai trang điểm cho Tiểu Tiêu.

Lúc nói xấu các nữ diễn viên khác, hai người thân như chị em ruột, bây giờ thì lại như kẻ thù truyền kiếp.

Diệp Chân Chân bực mình nói với thợ trang điểm: “Để tóc bình thường là được rồi, việc gì phải cho cô ta mang cài tóc kim cương?”

Tiểu Tiêu không nói tiếng nào, vui vẻ nhìn gương thường thức vẻ đẹp của mình.

Lúc trước có rất nhiều nhãn hiệu trang sức liên hệ với Hạ Thanh Thời để mong được tài trợ trang sức cho Diệp Chân Chân trong lễ cưới, nhưng nhà họ Dịch cho rằng điều đó sẽ khiến người ngoài nghi ngờ khả năng tài chính của họ nên không đồng ý.

Cuối cùng sau khi thương lượng, hai bên quyết định nhãn hiệu sẽ tài trợ vương miện cho cô dâu.

Trong mấy món đồ được tài trợ, Diệp Chân Chân đã chọn một cái vương miện kim cương nên Tiểu Tiêu được hưởng kẻ cái kẹp cài tóc còn dư lại.

Biết cô dâu lo lắng mình bị lép vế, Hạ Thanh Thời trấn an cô nàng, “Cái kia đâu phải vương miện, hơn nữa là vì cậu không dùng nên mới đưa cho con bé mà.”

Diệp Chân Chân mím môi, trông vô cùng tức giận nhưng cũng không nói nữa.

Hạ Thanh Thời rất muốn đánh đòn cô nàng một trận toi bồi nhưng vì hôm nay là lễ cưới của người ta nên cô đành nhẹ nhàng dỗ dành: “Hôm nay cậu là cô dâu, đâu ai dám giành sự chú ý của cậu. Hơn nữa...” Cô ghé sát vào Diệp Chân Chân, hạ nhỏ giọng, “Trên mạng đều nói cô ấy là bản sao bị lỗi của cậu mà, cậu lo gì chứ?”

Quả nhiên câu đó đã thành công làm vui lòng Diệp Chân Chân, cô nàng lập tức ngân nga điệu dân ca.

Hạ Thanh Thời thở phào một hơi, sau đó cô gọi Tiểu Tiêu ra ngoài.

Lúc này đông người nên có mấy lời cô không tiện nói, nhưng không thể không nói: “Lát nữa Nhậm Hoài Tây cũng tới dự lễ cưới, mà có rất nhiều phóng viên, em biết em nên làm thế nào rồi chứ?”

Tiểu Tiêu hừ một tiếng, không trả lời.

Con đường sự nghiệp của Tiểu Tiêu rất xán lạn, cô nàng không thèm ngó ngang đến Nhậm Hoài Tây từ lâu rồi, tất nhiên cũng có một khả năng là từ ngày phát hiện thân tượng bị bắt lức, cô nàng đã không còn yêu thích anh ta nữa. Tóm lại, với tình hình của Tiểu Tiêu bây giờ, cô rất yên tâm.

Hai người đang trò chuyện thì Diệp Chân Chân đã trang điểm xong mở cửa ra.

Hai trợ lý của thợ trang điểm cẩn thận nâng váy, Diệp Chân Chân tạo dáng, cười tươi như hoa: “Đẹp không?”

Cô ấy vốn có vẻ đẹp trong sáng, hôm nay trang điểm thành cô dâu lại càng xinh đẹp vô ngần. Cùng là phụ nữ nhưng Hạ Thanh Thời cũng ngỡ ngàng trong chốc lát.

Không chờ câu trả lời, Diệp Chân Chân đi tới cuối hành lang, sau đó gõ cửa phòng. Bà nội của Diệp Chân Chân đang ở trong phòng, từ nhỏ cô đã sống cùng bà, khi lớn lên cũng luôn ở bên bà.

Bà cụ đã hơn tám mươi tuổi, đi đứng khó khăn, bệnh tật quanh năm nên Diệp Chân Chân đón bà tới ở với mình, mỗi tháng đều chi rất nhiều tiền để thuê y tá chăm sóc 24/7.

Thấy bà cụ, lòng Hạ Thanh Thời hơi chua xót.

Hôm nay là ngày rất quan trọng nhưng bố mẹ của Diệp Chân Chân đều vắng mặt, chỉ có hai bà cháu mà thôi.

Lúc trước Hạ Thanh Thời từng hỏi Diệp Chân Chân về chuyện những ai trong gia đình tham dự lễ cưới, kết quả là một cô gái luôn hiền hòa bỗng nổi giận đập điện thoại. Sau đó, cô lên liên lạc với bố mẹ Diệp Chân Chân, không ngờ hai người đều từ chối về nước tham dự hôn lễ, một người thì nói bận làm việc, một người thì bảo bận tham gia lễ khai giảng của con gái riêng của chồng. Nghe lý do của họ, tâm trạng của cô rất phức tạp, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Diệp Chân Chân lại nổi giận. Thảo nào cô ấy đã đem tất cả tấm lòng của mình trao cho Dịch Tiêu.

Bà Diệp đã lớn tuổi nên cũng hơi lẩm cẩm, lúc trước Hạ Thanh Thời tới chào bà, bà còn nhận nhầm cô thành cháu gái của bà.

Hôm nay có rất đông người nên bà cụ không muốn ra khỏi phòng.

Diệp Chân Chân mặc chiếc váy màu trắng nửa quỳ trước mặt bà ngoại, cũng may lúc này bà cụ đang tỉnh táo.

Bà cụ cười tươi để lộ hàm răng đã rụng gần hết, nụ cười của bà hết như một đứa trẻ. Bà vỗ tay cháu gái, tiếng nói không rõ ràng lắm nhưng có thể cảm nhận được niềm vui của bà: “Lớn thật rồi, phải lấy chồng rồi.”

Diệp Chân Chân rung rung lệ, gật đầu.

Hạ Thanh Thời lo cô nàng khóc sẽ làm hư lớp trang điểm nên cố ý nói to: “Bà nội, bây giờ chúng ta đi ra chờ chú rể thôi ạ, anh ấy sắp tới rồi, sau đó chúng ta sẽ đi đến khách sạn.”

Diệp Chân Chân khịt mũi, nói: “Bà không đi đâu.”

Hạ Thanh Thời ngơ ngác, cô nàng giải thích: “Bà lớn tuổi rồi, sợ đi sẽ gây phiền toái cho người khác.”

Sau đó, Diệp Chân Chân đưa điện thoại cho cô, “Chụp giúp tớ và bà ngoại tấm hình nhé, tớ muốn đăng lên weibo.”

Lúc chú rể tới đón dâu, vì sợ Dịch Tiêu chịu khổ nên Diệp Chân Chân không cho phù dâu gây khó dễ chú rể, ở trong phòng vừa nghe tiếng của anh ta, cô lập tức mở cửa ra làm Hạ Thanh Thời tức ói máu.

Đến khách sạn, Dịch Tiêu mới nhận ra điều khác thường, anh hỏi Diệp Chân Chân: “Sao không thấy bà ngoại đâu?”

Diệp Chân Chân lắc đầu, “Đồng người quá, bà không tới đâu.”

Dừng một chút, cô ấy kiễng chân, ôm vai và hôn lên khóe môi anh: “Khi nào xong lễ cưới, chúng ta về thăm bà nhé, bà sẽ vui lắm.”

Có lẽ đoán được gút mắc của vợ, anh an ủi Diệp Chân Chân: “Bố mẹ anh hơi... Nhưng bà nội là bậc trưởng bối, bố mẹ đã sắp xếp chỗ dành cho gia đình hai bên cho bà rồi. Em đừng lo, có anh ở đây, không ai dám làm gì bà đâu.”

Diệp Chân Chân thấy mũi cay cay, “Dịch Tiêu...”

Dịch Tiêu giờ tay nhìn đồng hồ, “Qua đó phải mất bốn mươi phút. Em vào phòng nghỉ chờ một lát nhé, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Dạ?” Nghe anh bảo sẽ tự đi đón bà, Diệp Chân Chân thấy lo lo, cô nín ửng tay áo của anh lại, giọng tội nghiệp, “Để người khác đi đón là được rồi.”

Hạ Thanh Thời đứng bên cạnh im lặng nghe hội thoại của hai người. Điện thoại trong túi xách reo chuông, cô lấy ra xem, mặt tái nhợt. Cô lập tức nói với Dịch Tiêu: “Được rồi, anh đi nhanh đi, muộn thêm chút nữa là kẹt xe đấy.”

Dịch Tiêu gật đầu, nói với người em họ Dịch Tề: “Em đi với anh.”

Dịch Tiêu đi trước, Dịch Tề đang đuổi theo thì bị Hạ Thanh Thời gọi lại, “Cậu đang giữ điện thoại di động của anh ấy phải không? Đưa tôi đi.”

Dịch Tề biết Hạ Thanh Thời là quản lý của Diệp Chân Chân nhưng vẫn rất khó hiểu: “Chị lấy điện thoại của anh ấy làm gì?”

Hạ Thanh Thời không giải thích mà chỉ lặp lại: “Đừng hỏi nhiều, đưa đây.”

Dịch Tề định hỏi tiếp thì đột nhiên vang lên một giọng nam trầm, “Đưa cho cô ấy đi.”

Hạ Thanh Thời ngoảnh đầu lại, hóa ra người vừa lên tiếng là anh trai của Dịch Tiêu – Dịch Bàn.

Anh ta rất có tiếng nói trong gia đình nên vừa lên tiếng, Dịch Tề không ý kiến nữa mà lập tức đưa điện thoại của Dịch Tiêu cho Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời thờ phào nhẹ nhõm, quay lại định nói cảm ơn thì đối phương đã đi xa rồi.

Vừa nãy cô nhận được tin nhắn của chị Lệ, nói là Thẩm Lộ Dao đã ra khỏi nhà cách đây nửa tiếng.

Mấy ngày qua truyền thông đã tô vẽ hôn lễ của Diệp Chân Chân thành hôn lễ trong mơ, với tính cách của Thẩm Lộ Dao thì bà ta sao có thể bỏ qua cơ hội đập đổ tiết mục đặc sắc như vậy được?

Quả nhiên, vào mười một giờ, Tiểu Thiên chịu trách nhiệm đón khách gọi điện cho cô: “Chị Thanh Thời, ở đây có một vị khách không có thiệp mời, bà ấy nói bà ấy là...”

Hạ Thanh Thời đã đoán ra nội dung nửa câu sau, cô nói hết lời giùm Tiểu Thiên: “Nói bà ta là mẹ vợ hệt của chú rể?”

Tiểu Thiên không trả lời, ý là ngầm thừa nhận.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, hỏi tiếp: “Dương Anh tới chưa?”

“Chờ em tìm một chút ạ... Vẫn chưa đến.”

“Vậy sắp xếp cho bà ta ngồi cạnh Dương Anh đi.”

Dương Anh là nhà sản xuất phim danh tiếng trong nước, Diệp Chân Chân và bà ấy từng hợp tác vài lần nên Hạ Thanh Thời đã nương vào nguyên nhân đó để mời bà tham dự hôn lễ.

Dương Anh cùng một nam diễn viên nổi tiếng kết hôn đã nhiều năm, có với nhau một đứa con gái, là cặp vợ chồng mẫu mực của giới giải trí.

Nếu Hạ Thanh Thời nhớ không nhầm, hơn hai mươi năm trước, vị nam diễn viên đó từng có scandal với Thẩm Lộ Dao khi Dương Anh đang mang thai.

Hạ Thanh Thời không xuất hiện, cô dâu và chú rể cũng không xuất hiện, Thẩm Lộ Dao ngồi ở khu dành cho khách một lát thì mất kiên nhẫn.

Chiếc điện thoại mà Hạ Thanh Thời đang cầm reo chuông, trên màn hình hiện lên chữ “Cô Thẩm”. Cô không bắt máy cũng không từ chối cuộc gọi, để mặc đối phương gọi năm cuộc gọi mà không ai nghe máy thì tự giác ngừng gọi.

Mấy phút sau, điện thoại nhận được một tin nhắn: “Dịch Tiêu à, cô biết hôm nay là ngày vui của cháu, nhưng mấy ngày nay Hiếu Đường không thiết ăn uống gì hết, cứ nhốt mình khóc trong phòng thôi. Con bé không cho cô nói với cháu nên cô cũng không dám tìm cháu. Nhưng hôm nay đã là ngày thứ ba con bé nhịn ăn rồi, sức khỏe của nó không tốt, thân làm mẹ, vì hết cách nên cô mới đành đến tìm cháu. Nể tình hai đứa yêu nhau bao năm qua, cháu đi thăm Hiếu Đường một lần, khuyên con bé ăn cơm giúp cô được không?”

Hạ Thanh Thời lập tức chụp màn hình rồi xóa tin nhắn.

Cô bận sắp xếp cho hôn lễ nên không quan tâm tới Thẩm Lộ Dao, một lát sau, cô đi vào phòng nghỉ xem tình hình của Diệp Chân Chân.

Diệp Chân Chân vừa trang điểm lại xong, cả người như phát sáng. Trông thấy Hạ Thanh Thời, cô nàng cười ngọt ngào đầy thỏa mãn, “Thanh Thời, cậu thấy chưa, tớ đã bảo rồi mà, Dịch Tiêu rất tốt với tớ.”

Con bé ngốc nghếch, suýt nữa thì chồng sắp cưới của cậu chạy đi gặp bạn gái cũ đấy.

Cô lấy một thanh chocolate từ trong túi xách ra đưa cho Diệp Chân Chân: “Còn lâu mới được ăn đó, ăn cái này chóng đói đi.”

Hạ Thanh Thời đi ra ngoài thì thấy Nhậm Hoài Tây đã đến. Cô đã không gặp anh ta một khoảng thời gian nên bây giờ thấy anh ta khác rất nhiều. Đen hơn, gầy hơn, nhưng trông mạnh mẽ hơn kiểu thư sinh mặt búng ra sữa như trước kia nhiều.

Hôm nay có rất nhiều phóng viên đến tác nghiệp, vừa thấy Nhậm Hoài Tây, tất cả đều vô cùng nhiệt tình nghênh đón, rồi rít hỏi có phải đạo này anh ta “bề quan” là vì đóng phim mới hay không, còn đùa nói họ bị Tây Mễ mắng không có năng lực vì trong suốt một thời gian dài mà không thể chụp nổi một tấm hình mờ của anh ta.

Hạ Thanh Thời gọi Tiểu Tiêu rồi cùng đi đến chỗ Nhậm Hoài Tây.

Về scandal của hai người thì có thể coi là đã hoàn toàn chìm xuống rồi. Thứ nhất là vì trong khoảng thời gian này có rất nhiều tin tức chấn động, thứ hai là vì sau khi công bố tin đã kết hôn, thỉnh thoảng Hạ Thanh Thời sẽ đăng bàn tay hay ống tay áo của Hoắc tiên sinh, hoặc là hoa và quả mà Hoắc tiên sinh tặng cô lên weibo.

Hơn nữa ekip cũng đã bắt đầu lăng xê CP(1) Nhậm Hoài Tây và Diệp Khả Du, vì vậy scandal kia đã bị fans khẳng định là bịa đặt.

(1) CP: couple, nghĩa là cặp đôi.

Phóng viên thấy cô và Tiểu Tiêu thì càng hưng phấn, tiếng máy ảnh vang lên liên tục.

Hạ Thanh Thời giới thiệu đơn giản thân phận của Tiểu Tiêu với phóng viên, chỉ nói cô ấy là nghệ sĩ mới của Hoa Thần, là đàn em cùng công ty của Nhậm Hoài Tây.

Có phóng viên hỏi Tiểu Tiêu: “Cô Tiểu, nghe nói cô được đạo diễn Thư Thành chọn đóng vai nữ chính trong *Lệnh Nguyệt*, xin hỏi việc này có thật không? Là một người mới...”

Mặc dù mục đích là giới thiệu Tiểu Tiêu đến với công chúng nhưng vẫn cần có giới hạn. Hạ Thanh Thời cắt ngang lời phóng viên, cười nói: “Xin lỗi mọi người, hôm nay là hôn lễ của Chân Chân, chúng ta cũng nên tôn trọng người mới, hy vọng mọi người không hỏi những vấn đề không liên quan đến hôn lễ.”

Phóng viên bị cô chặn ngang nên rất khó chịu, nhưng đối mặt với người đẹp cùng nụ cười dịu dàng như gió xuân của Hạ Thanh Thời, mọi người không thể giận nổi.

Có phóng viên yêu cầu chụp ảnh chung của ba người, Hạ Thanh Thời định đi qua đứng bên cạnh Tiểu Tiêu thì bị Nhậm Hoài Tây ôm vai rồi kéo lại gần.

Anh ta cười, “Quản lý thì nên đứng ở giữa.”

Không muốn bị phóng viên nhìn ra điểm bất thường, Hạ Thanh Thời không cự cãi với anh ta mà vô cùng tự nhiên đứng ở giữa, mỉm cười chụp ảnh.

Chụp xong, cô lấy điện thoại ra, phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhớ, đều do Hoắc Đình Dịch gọi đến.

Cô gọi lại cho anh, chỉ mới đổ chuông một tiếng thì lập tức được kết nối, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói quen thuộc: “Bọn anh đang ở phòng nghỉ, tới đây đi.”

“Anh đến rồi hả?” Hạ Thanh Thời đi tới chỗ vắng, “Em đang bận.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó vang lên giọng nói vô cùng thân thiện: “Bóng Nhỏ tè dầm rồi, anh không xử lý được.”

“Cái, cái gì cơ?” Hạ Thanh Thời suýt cắn trúng lưỡi mình.

Lớn to đầu rồi mà còn tè dầm, hết nói nổi.

Nhà họ Dịch có sắp xếp phòng nghỉ riêng cho khách VIP, tất nhiên Hoắc Đình Dịch cũng nằm trong số đó.

Hạ Thanh Thời hỏi số phòng của anh, sau đó nhấn thang máy đi lên. Bấm chuông, cửa nhanh chóng được mở ra, đằng sau cánh cửa là Hoắc Đình Dịch.

Cô nghe thấy tiếng phim hoạt hình, vội vàng đi vào phòng, “Tè dầm á? Nó đâu? Chỉ có mỗi bộ tây trang đó thôi, ướt rồi thì phải làm...”

Còn chưa dứt lời, cô bị ai đó bế bổng lên.

Hạ Thanh Thời giật mình, vội ôm cổ anh, “Anh làm gì thế?”

Ai đó bế cô vào phòng tắm, vội vã đóng cửa lại. Ngay sau đó, anh bỏ cô xuống, áp cô vào tường.

Anh cắn lên môi cô như trừng phạt: “Sau này không được đứng gần người đàn ông khác như vậy nữa.”

Cô giải thích: “Đó là chụp hình mà!”

“Chụp hình cũng không được!”

“Nhỏ mọn!” Hạ Thanh Thời tuy giận nhưng cũng hết cách, đành oán hận: “Ngang ngược! Bảo thủ! Gia trưởng! Vua Giấm của Đông...”

Còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân lạch bạch, sau đó là giọng nói non nớt, ngọng ngịu:

“Anh ơi, em buồn quá!”

Hạ Thanh Thời sùng sốt, cô vội đẩy vai anh, nói nhỏ, “Bóng Nhỏ đang ở bên ngoài kia, anh buông em...”

Cô còn chưa nói xong thì cúi đầu rên một tiếng.

Hoắc Đình Dịch cười khê, không quan tâm tới cậu nhóc bên ngoài mà cẩn thận đôi môi đang mím chặt của cô, “Bảo bối, những lúc thế này, em rất nhạy cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit: Sa

Hơi thở của hai người dần trở nên nặng nề, Hạ Thanh Thời vẫn còn chút lý trí, cô cố quay mặt đi, thở hổn hển: “Anh, nó đang ở ngoài đó.”

“Kệ nó.” Hoắc tiên sinh trả lời ngắn gọn, sau đó lại hôn tiếp.

Trong lúc Hoắc tiên sinh đang bận rộn thì Bóng Nhỏ không đang chán chường vật vờ gõ cửa.

Đình Đình vô tình vô nghĩa! Đình Đình lòng dạ sắt đá!

“Uhm...” Hoắc phu nhân cuống quay trong nụ hôn của Hoắc tiên sinh, cô cố níu tia lý trí còn sót lại, yếu ớt đẩy vai Hoắc tiên sinh, dùng dằng, “Anh giải quyết nó đi, nếu không thì nó khóc đó.”

“Khóc kệ nó.” Hoắc tiên sinh thoạt nhìn như không để ý nhưng giọng chua lè, “Để nó đi tìm anh Yến Thời của nó đi.”

Hạ Thanh Thời không ngờ chồng mình lại ngây thơ đến mức giận dỗi với đứa con nít ba tuổi, hết biết. Nhưng sau đó, cô nhận ra mình cũng vậy nên lập tức ngậm miệng.

Bên ngoài, Bóng Nhỏ liên tục kêu gào: “Anh ơi, em không vui chút nào hu hu.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Thanh Thời nghe cậu bé nói một câu dài như vậy.

Hoắc Đình Dịch nhìn ra suy nghĩ của cô, anh cười: “Suốt ngày em trưng bản mặt khó ở với nó thì sao nó dám nói chuyện trước mặt em?”

Hạ Thanh Thời lo lắng cho cậu nhóc ở bên ngoài, cảm thấy không nên bỏ mặc cậu bé như thế. Nhưng sau một lát lắng nghe tiếng khóc của cậu bé, cô nhận ra đó không phải là tiếng khóc thật mà là cậu bé gào thét giả vờ khóc.

Hoắc Đình Dịch nâng mông cô, đi mấy bước rồi đặt cô lên bồn rửa tay, tiếng khóc bên ngoài nhỏ đi rất nhiều.

Hạ Thanh Thời gục đầu lên vai anh, nén tiếng cười. Cười xong, cô ngồi thẳng dậy, chống hai tay lên vai anh, “Không được, em bận giúp chuẩn bị lễ cưới.”

Hoắc tiên sinh phiền muộn không lên tiếng, anh chăm chú nhắm nháp xương quai xanh xinh xắn của cô, qua một lát sau mới bực bội nói: “Bạn gì? Bạn chụp hình cùng tiểu thối tuối?”

Hoắc tiên sinh không cam lòng. Anh ở đây trông nom em trai và anh vợ như bà mẹ già, còn cô thì hay rồi, dám ôm người đàn ông khác chụp ảnh trước đám phóng viên. Anh không xứng để đứng cùng cô à? Không thể chấp nhận được.

“Anh có lý gì giúp em được không?” Cô dịu dàng dỗ dành người đàn ông của mình, ghé sát vào anh rồi hôn lên môi anh, “Rõ ràng là chụp ba người, sao...”

Cô còn chưa nói xong thì khẽ than một tiếng, âm cuối cũng cao lên khiến trái tim của anh như bị móng vuốt mèo cào nhẹ.

“Bây giờ không được!” Giọng cô run run, chặn bàn tay xấu xa của anh lại.

Hoắc phu nhân đang vui nên rất tinh nguyện dỗ dành anh. Cô nói giọng nhõng nhẽo, dán chặt người vào cơ thể anh làm nũng: “Nhậm Hoài Tây chỉ là đứa trẻ chưa đủ lông đủ cánh thôi, anh ăn giấm của cậu ta không thấy ngượng à? Giống như Kevin mới đáng...”

Cô còn chưa nói xong, Hoắc tiên sinh đã chen mạnh vào giữa hai chân cô, mặt còn đen hơn đất nồi.

Về chuyện Kevin, bây giờ nhắc lại vẫn thấy hết sức khó xử.

Tối đó, ở đầu dây bên kia, Kevin hầu như nghe toàn bộ quá trình.

Lúc đầu, cô bất ngờ hét lên đau đớn, Kevin nghe thấy thì ngay lập tức ân cần hỏi han: “Thanh Thời, em sao thế?”

Hạ Thanh Thời cắn chặt răng, cố không phát ra tiếng động không nên để người khác nghe thấy.

Thấy cô không trả lời, Kevin hỏi tiếp: “Thanh Thời? Em có nghe không?”

Hạ Thanh Thời: “Chưa bật đèn... Vừa đụng trúng bàn trà.”

Kevin nghe thế liền hỏi: “Có nặng lắm không? Anh lên xem thế nào nhé.”

Cô dùng tia lý trí cuối cùng để nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Không, không cần đâu.”

Ngay sau đó, cô bị ai kia bế vào phòng ngủ.

Mặt cô đỏ ửng, toàn thân không có chút sức lực, điện thoại bị tuột khỏi tay rơi xuống giường.

Kevin vẫn còn đang nói gì đó nhưng cô không nghe rõ.

Hoắc Đình Dịch cười lạnh lẽo, cầm điện thoại mở loa ngoài.

Hạ Thanh Thời vừa xấu hổ vừa giận dữ, cô giờ tay định đánh anh nhưng bị anh chụp được. Anh đè hai tay cô lên đỉnh đầu cô, giữ chặt.

Kevin vẫn đang nói liên hồi: “Thức ăn tối nay không hợp khẩu vị của em hả? Anh thấy em ăn ít quá, bây giờ có đói không?”

Hạ Thanh Thời cắn răng không trả lời, nhưng ai đó lại càng quá đáng khiến cô suýt kêu thành tiếng.

Ngay sau đó, Hoắc Đình Dịch cầm điện thoại lên, nói với người đang ân cần quan tâm ở đầu dây bên kia: “Tôi là người đàn ông của cô ấy, sau này đừng tìm cô ấy nữa.”

Nói xong, anh nhanh chóng cúp máy.

Không còn kiêng kỵ gì nữa, Hạ Thanh Thời lập tức vùng vẫy, trong lúc anh không để ý, cô rút được một tay ra. Cô tát lên mặt anh, “Khốn kiếp!”

Cô rất giận, nhưng cái tát thì lại chẳng thấm vào đâu.

Nếu họ có con thì tốt quá.

Hoắc Đình Dịch đã nghĩ như vậy, nhưng ở giây phút cuối cùng, anh vẫn bắn ra ngoài.

Thôi vậy, những chuyện mà cô không muốn, anh sẽ không ép. Chuyện này cũng vậy, anh phải nhận được cái gật đầu của cô mới được.

Hai người ôm nhau nghỉ ngơi, Hoắc Đình Dịch thấy cô gái nằm trong lòng mình sắp ngủ thì hôn lên vành tai cô, “Đừng ngủ vội, tôi tắm cho em.”

Cô gái nằm trong lòng anh tỉnh lại, cô đánh anh, sau đó hai người dính lấy nhau từ phòng ngủ vào phòng tắm. Lúc đặt cô vào bồn tắm, trên mặt Hoắc Đình Dịch đã có thêm một vết tích: bên má trái của anh bị móng tay cô cào xước một đường.

Anh biết cô cần phải phát tiết cơn giận nên để cô đánh thoải mái.

Chờ cô đánh không ngừng nghỉ suốt mười mấy phút, anh nắm lấy cổ tay cô lại, nâng cao giọng để răn cô: “Đánh đủ chưa?”

Hạ Thanh Thời rút tay về, đá vào đầu gối anh, “Khốn kiếp! Không đeo bao!”

Không biết tại sao mà lời cô nói làm anh rất vui, nhưng anh vẫn làm mặt lạnh, giọng cũng lạnh: “Được rồi, lần sau sẽ đeo.”

“Lần sau?” Cô cười lạnh lẽo, “Ai có lần sau với anh?”

Mặt Hoắc Đình Dịch biến sắc, anh nhướn mày nhìn cô, cúi người ghé sát vào cô, “Thích tên Kevin gì đó?”

Cô bắt cần “hừ” một tiếng.

Anh nhìn cô chằm chằm, con ngươi co lại: “Anh ta cho em cái gì?”

Hạ Thanh Thời ngược mắt nhìn anh.

Lúc hỏi câu này, tim anh như bị ai bóp chặt. Nếu cô nói ra hai chữ đó, anh sẽ nói cho cô biết anh cũng có thể cho cô được.

Nhưng cô lại tỏ ra bất cần: “Tôi và anh đã chia tay từ lâu lắm rồi. Tìm người để thỏa mãn nhu cầu sinh lý ấy mà.”

Nói xong, mắt cô hiện lên sự giao hoạt.

Đáp án này khiến Hoắc Đình Dịch giận sôi gan. Anh nghiêng răng, gằn từng câu từng chữ qua kẽ răng: “Không cần anh ta, tôi cũng làm được.”

Hoắc phu nhân hồi hận đến mức ruột xoắn cả lại. Khó khăn lắm mới dỗ dành anh bớt giận, nhưng lại lỡ mồm làm anh nhớ tới chuyện Kevin.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng một người: “Đình Đình ơi, em có trong đó không? Đình Đình ơi ơi.”

Là Yến Thời, xem ra Bóng Nhỏ đi cầu cứu viện binh rồi.

Hạ Thanh Thời trừng mắt với người đàn ông trước mặt, muốn đẩy anh ra để nhảy xuống. Nhưng Hoắc Đình Dịch chống hai tay bên hông cô, cô bị vây chặt trong lòng anh, không thể cử động.

Hạ Thanh Thời đành nũng nịu dỗ dành: “Muộn rồi...”

Cô ghé sát vào ngực anh, vừa hôn vừa liếm môi anh, nói: “Hai mươi phút nữa là hôn lễ bắt đầu rồi...” Cô cố ý khích tướng Hoắc tiên sinh, nhìn anh bằng ánh mắt ngạo, “Chẳng lẽ anh chỉ cần hai mươi phút là xong?”

Câu này hoàn toàn khiêu chiến với tự tôn đàn ông của Hoắc tiên sinh!

Hoắc Đình Dịch do dự vài giây, cuối cùng buông tha cho cô gái trong lòng mình. Tối nay anh sẽ cho Hoắc phu nhân không biết trời cao đất rộng hiểu rõ anh cần thời gian bao lâu!

Sau khi sửa sang lại quần áo, mở cửa phòng tắm ra, Hạ Thanh Thời liền nhìn thấy Yến Thời và Bóng Nhỏ đứng bên ngoài.

Yến Thời ngớ ngàng, “Thanh Thanh, em đến lúc nào thế?”

“Mới đến thôi.” Nói xong, Hạ Thanh Thời vừa đi vừa cúi đầu nhìn Bóng Nhỏ.

Quả nhiên, trước mặt cô, Bóng Nhỏ lập tức biến thành một quả bóng ngoan ngoãn, không kêu gào đòi “hết buồn” nữa, thoạt nhìn đáng yêu vô cùng.

Mặc dù đã biết hơn phân nửa là Hoắc tiên sinh lừa mình nhưng Hoắc phu nhân vẫn không yên tâm, cô cúi người sờ mông Bóng Nhỏ, khô ráo.

Cô thờ phào nhẹ nhõm.

Theo lời của Hoắc Đình Dịch, từ bé Bóng Nhỏ đã thường xuyên được nhờ làm hoa đồng nên có kinh nghiệm rất phong phú, không cần phải tập dượt trước.

Hạ Thanh Thời kéo cậu bé lại gần, hỏi: “Trước kia lúc đi xem cô dâu, em làm gì?”

Bóng Nhỏ chớp chớp đôi mắt tròn xoe đen láy của mình, dè dặt nói: “Em đi phía trước tung hoa.”

Hạ Thanh Thời thờ phào, cúi đầu nhìn Bóng Nhỏ, “Giỏi lắm! Hôm nay em cũng làm giống vậy nhé, cầm giỏ hoa đi phía trước cô dâu rồi tung hoa nhé, có làm được không?”

Hiếm khi thấy bà chị dữ dằn của mình đột nhiên trở nên dịu dàng như bây giờ, Bóng Nhỏ thử yêu cầu: “Em muốn vui...”

Hạ Thanh Thời nén con buồn nôn, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cậu bé: “Ừ, cho em hết đó.”

Bóng Nhỏ áp đầu vào ngực cô một cách thân mật, được voi đòi tiên: “Em muốn vui thật nhiều, thật nhiều!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Nhưng không ngờ trong lúc diễn ra nghi lễ, Bóng Nhỏ mềm mại, đáng yêu này lại gây chuyện.

Trong lúc đợi cô dâu vào sảnh, Hạ Thanh Thời đứng ở một góc nhìn quanh hội trường, không thấy Thẩm Lộ Dao đâu cả. Sau khi Thẩm Lộ Dao tới, để đề phòng xảy ra chuyện không hay, Dịch Bản đã bố trí hai vệ sĩ giám sát bà ta, nếu cần thiết có thể lập tức đuổi bà ta đi. Nhưng xem ra sự bố trí này là dư thừa vì bà ta đã bỏ chạy ngay khi nhìn thấy Dương Anh.

Hạ Thanh Thời đi tới chỗ Dương Anh, ngồi xuống bên cạnh bà ấy.

Dương Anh quay sang nhìn cô, không nói gì, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Thấy đối phương như thế, Hạ Thanh Thời biết bà đã đoán ra có người có ý sắp xếp cho Thẩm Lộ Dao ngồi gần bà.

Hạ Thanh Thời cười, hạ nhỏ giọng: “Chị Dương, nghe nói chị có một cô con gái rất giỏi giang, hiện đang học nghề bác sĩ ở Đức.”

Dương Anh nhú mày, không đáp lời.

Hạ Thanh Thời tiếp tục cười: “Em nhớ hồi nhỏ thường hay xem một quảng cáo của chồng chị trên ti vi, hay lắm... Mà chị Dương này, em phải nhắc nhở chị một chuyện, hình như con ngoài giá thú cũng được quyền thừa kế đấy.”

Cuối cùng Dương Anh không thể giả lơ được nữa, bà quay sang nhìn Hạ Thanh Thời: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Hạ Thanh Thời không trả lời câu hỏi của bà mà nói: “Ban đầu Thẩm Lộ Dao mượn cái thai để mong được kết hôn, tuy không thành công nhưng bà lại đẻ bà ta sinh đứa bé. Đứa bé ra đời, chắc chắn tương lai cả nó và mẹ nó đều sẽ xuất hiện trước mặt vợ chồng bà.”

Bị rạch vào vết sẹo cũ, đến một người luôn bình tĩnh như Dương Anh cũng không chịu nổi nữa mà lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Giọng bà rất lớn khiến mọi người xung quanh ngó nhìn.

Hạ Thanh Thời vẫn cười, cô nói:

“Hai mươi năm trước, tiểu sinh Hoa Tấn cực kỳ nổi tiếng, bất kể cô gái nào có được anh ta đều không chịu buông tay. Còn hai mươi năm sau thì sao? Kể từ nấy năm trước, ông ấy đã bắt đầu đóng vai cha, tiền đóng phim một năm còn không bằng chị đầu tư một bộ phim.

Hai mươi năm trước, để bảo vệ hôn nhân, bảo vệ gia đình, chị đã lựa chọn níu kéo người chồng phản bội, cứu vãn một gia đình sắp tan vỡ... Khi đó chị không có lựa chọn nào khác, nhưng bây giờ, quyền quyết định đang nằm trong tay chị.”

Hai người coi như có cùng mục đích.

Hạ Thanh Thời muốn làm Thẩm Lộ Dao xấu mặt, để bà ta không thể lấy cái danh vợ của bố cô ra ngoài phách lối nữa.

Chờ cô nói xong, Dương Anh đã bình tĩnh trở lại chứ không giận dữ như lúc nãy nữa.

“Cô Hạ, cô bao nhiêu tuổi? Hai mươi lăm chưa? Chờ cô đến tuổi của tôi, cô sẽ hiểu gia đình và hôn nhân có ý nghĩa như thế nào đối với một người phụ nữ trung niên.”

Hạ Thanh Thời không nói thêm gì nữa. Nếu đối phương không muốn, cô có nói nữa cũng vô ích. Đợi mẹ con Thẩm Lộ Dao xuất hiện trước mặt bà ấy, bà ấy sẽ tự khắc đi tìm cô.

Đèn trong sảnh tối dần, nhạc vang lên.

Cô dâu tiến vào sảnh, đi phía trước là cặp hoa đồng. Bé trai là Bống Nhỏ, bé gái là họ hàng bên nhà họ Dịch, cô bé khoảng bốn tuổi, đôi mắt to tròn xoe, cao hơn Bống Nhỏ một chút, mặc bộ váy xòe màu hồng, lưng đeo đôi cánh nhỏ màu trắng, trông vô cùng xinh xắn, đáng yêu.

Mọi người chăm chú đợi cô dâu tiến vào. Đột nhiên, Bống Nhỏ giơ cao giò hoa lên, sau đó up cái giò lên đầu cô bé bên cạnh. Cô bé òa khóc. Tim Hạ Thanh Thời như muốn rớt ra ngoài. Không dừng lại ở đó, Bống Nhỏ nghiêng rặng, hai má phồng lên đầy giận dữ, cậu nắm lấy đôi cánh trên lưng cô bé rồi ra sức giật mạnh xuống.

Cô bé khóc tức tưởi được người nhà bồng đi, MC cố gắng dùng tài ăn nói để xoa dịu bầu không khí, mọi người phối hợp cười to, tiếng nhạc vang lên lần nữa mới khiến cảnh tượng xấu hổ vừa rồi nhẹ nhàng trôi qua.

Hạ Thanh Thời vừa sợ vừa tức, cô xách Bống Nhỏ vào phòng nghỉ. Cô đóng cửa lại, bỏ cậu bé xuống đất, tức giận nói: “Sao em lại nghịch thế hả?”

Bống Nhỏ nắm chặt đôi cánh, nghe Hạ Thanh Thời mắng, cậu mếu máo, nước mắt lăn dài nhưng không nói gì.

Thấy thế, Hạ Thanh Thời càng giận, cô cao giọng: “Giỏi lắm, còn dám ăn hiếp người khác nữa. Trước kia mẹ em dạy em thế nào hả? Chẳng có giáo dục gì cả!”

Tiếng “mẹ” này khiến Bống Nhỏ lập tức hét lên: “Em muốn mẹ! Em không muốn chị! Em không muốn chị! Em không muốn chị! Chị là phù thủy độc ác! Phù thủy độc ác!”

Cậu bé càng khóc thì Hạ Thanh Thời càng giận, cô bế cậu bé rồi lên đánh vào mông cậu. Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu nhóc ngang bướng đến nhường này, giọng cô run lên vì tức: “Cho chừa cái tội không nghe lời! Sau này còn dám bắt nạt người khác không hả?”

Cô chỉ muốn dọa cậu bé thôi nên không đánh mạnh, nào ngờ cậu bé càng lúc càng khóc tức tưởi.

Cậu vùng vẫy trong lòng Hạ Thanh Thời, nước mắt như mưa: “Nó là người xấu! Nó bắt nạt anh Yến Thời trước, còn nói anh Yến Thời bị ngược nữa! Em chỉ báo thù cho anh Yến Thời thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Sa

Không ngờ mình lại đổ oan cho người tốt, nhất thời, Hạ Thanh Thời thấy hơi ngượng ngùng. Nhìn Bống Nhỏ vừa bị cô đánh vào mông ở trong lòng mình, cô chợt dạ: “À... Chị xin lỗi, nhé?”

Đáng tiếc Bống Nhỏ không chấp nhận lời xin lỗi của cô.

Cậu bé vừa đập hai chân lung tung vừa hét: “Chị tránh ra! Chị là kẻ xấu! Em không cần chị! Em cần anh Yến Thời!”

Thấy cậu bé như vậy, Hạ Thanh Thời lại muốn đánh nó. Cô cố không nổi cáu, nhỏ nhẹ dỗ dành cậu bé: “Chị xin lỗi mà, chị không nên đánh em, em tha thứ cho chị được không?”

Bống Nhỏ không la hét nữa nhưng vẫn khóc, miệng mếu máo, trên gương mặt mũm mĩm trắng ngần là cái mũi đỏ ửng, trông y như cái bao trắng trắng hồng hồng.

Cái bao trắng trắng hồng hồng vẫn mếu máo, nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Em không phá phách, em là đứa trẻ ngoan!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hạ Thanh Thời vội vàng hứa theo lời cậu, ôm cái bao trắng trắng hồng hồng vào lòng, an ủi, “Bống Nhỏ là đứa trẻ ngoan, trẻ ngoan mới bảo vệ được anh Yến Thời, đúng không?”

Bống Nhỏ vẫn khóc, cơ thể khẽ rung lên vì nấc cục, trông cực kỳ đáng thương.

Cậu nín chặt ống tay áo của Hạ Thanh Thời, thút thít: “Em ngoan mà sao chị không thích em?”

“Chị...”

Câu hỏi này thực sự đã làm khó Hạ Thanh Thời. Nếu nói thích thì hành động thường ngày của cô với Bóng Nhỏ hoàn toàn không thể hiện được điều đó, còn nếu nói không thích thì việc gì cô phải giải thích với cậu bé, nó giận cô thì liên quan gì tới cô?

Cô cố nén cơn buồn nôn, nâng Bóng Nhỏ lên cao một chút rồi hôn lên trán cậu, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Tại vì trước kia chị không biết Bóng Nhỏ rất ngoan, bây giờ chị biết rồi nên sau này sẽ thích Bóng Nhỏ, chịu không?”

Cái bao trắng trắng hồng hồng thút thít: “Chị còn bắt nạt Bóng Nhỏ nữa!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Cô lại muốn đánh nó rồi.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi để bình tĩnh, sau đó hỏi: “Cô bé kia bắt nạt anh Yến Thời thế nào?”

Bóng Nhỏ dụi đôi mắt đỏ bừng, tức giận nói: “Nó ném sữa vào người anh Yến Thời, nằng anh ấy ngốc! Nó mới ngốc! Nó ngốc nhất!”

Hạ Thanh Thời nghe thế thì im lặng. Tình cảnh đó sao mà quen thuộc quá đỗi, hồi bé, cô cũng đã chứng kiến vô số lần Yến Thời bị mấy đứa trẻ khác bắt nạt.

Trẻ con còn tàn nhẫn hơn cả người lớn, bởi vì khi chưa được học cách cảm thông cho người khác, sự tổn thương mà chúng gây ra còn trần trụi hơn người lớn rất nhiều.

Lúc đầu, khi bị bắt nạt, Yến Thời chỉ biết chạy về nhà khóc tức tưởi. Cô thấy thế thì giận dữ đi tìm kẻ đã bắt nạt anh mình để đánh cho chúng một trận. Hồi bé, cô rất nóng nảy và không biết trời cao đất dày là gì. Cho dù bọn chúng là con trai và cao hơn cô một cái đầu, cô cũng không sợ. Cô hét cào rồi lại cắn, khiến những kẻ đã bắt nạt Yến Thời phải trả giá. Tất nhiên, điều không thể thoát khỏi là phụ huynh của những đứa trẻ đó tới nhà mắng vốn. Họ vừa chỉ cho ông Hạ thấy những vết thương trên người con họ vừa than phiền con gái nhà họ Hạ quá nghịch ngợm. Sau đó, cô bị ông Hạ đánh như đòn.

Kể từ đó, Yến Thời dần dần ngừng khóc, lúc nào cũng cười ngây ngô. Mặc kệ mấy đứa trẻ kia vừa ném đá vào người anh vừa cười vang: “Thằng ngu tới kia!” thì Yến Thời cũng không bao giờ khóc nữa mà bỏ chạy, nếu không chạy thoát thì đành chịu bị bắt nạt, về nhà cũng không khóc không nói gì mà cứ cười như bình thường.

Sau đó, Hạ Thanh Thời phát hiện vết thương trên người anh, cô biết ngay vì sao.

Anh Yến Thời của cô ngốc chỗ nào? Anh ấy không ngốc một chút nào cả, chẳng những không ngốc mà còn là người tốt nhất trên đời.

Hạ Thanh Thời nhìn Bóng Nhỏ. Cô siết chặt cậu bé có đôi má phúng phính vào lòng, nói: “Sau này gặp mấy chuyện như thế thì em cũng không nên đánh bạn trước mặt nhiều người, biết chưa?”

Nước mắt vẫn chưa khô, đôi lông mi dài cong vút ướt nhep, nghe Hạ Thanh Thời nói thế, Bóng Nhỏ nhú mày, cắn ngón tay, không trả lời.

Trong lúc Hạ Thanh Thời do dự, không biết có nên truyền đạt thế giới đen tối của người lớn cho cậu nhóc ba tuổi hay không thì cửa phòng nghỉ được mở ra.

Hoắc Đình Dịch vừa bước vào, câu đầu tiên anh nói là: “Joey, sao hồi nãy em bắt nạt chị hả?”

Từ nhỏ Hoắc tiên sinh đã được dạy dỗ là phải lịch thiệp nên không thể chấp nhận hành vi ăn hiếp con gái. Kể từ khi đón Bóng Nhỏ về ở cùng mình, anh cũng luôn dạy em trai như vậy. Nhưng anh không ngờ thằng nhóc lại dám ụp giò hoa lên đầu cô bé trước đám đông, khiến anh vừa hoảng hốt vừa giận dữ.

Anh đi xin lỗi cô bé cùng gia đình xong xuôi thì mới đi tìm thằng nhóc. Bây giờ có thể bình tĩnh nói chuyện với Bóng Nhỏ như thế này là anh đã dùng hết sự giáo dục tám kiếp của mình rồi.

Vì vừa bị Hạ Thanh Thời nằng một trận nên lúc này Bóng Nhỏ không nói gì mà rúc đầu vào lòng Hạ Thanh Thời, phớt lờ anh mình.

Hoắc tiên sinh chưa kịp nói tiếp thì Hoắc phu nhân giận dữ nói: “Anh có thái độ gì đó?”

Hoắc tiên sinh thấy khó hiểu, “Anh làm sao?”

“Anh nói chuyện với em ấy bằng thái độ gì thế?” Hoắc phu nhân bực mình nhắc nhở anh, “Em nó mới ba tuổi thôi, anh hung dữ thế làm gì?”

Cùng lúc đó, Bóng Nhỏ vùi đầu vào lòng Hoắc phu nhân, khóc thút thít.

Hoắc tiên sinh không thể nào bảo chữa: “Anh...”

Trong chớp mắt, Hoắc phu nhân phát hiện Hoắc tiên sinh rất kỳ lạ.

Từ lúc đi vào phòng, động tác của anh rất cứng nhắc, anh không đứng đối diện với Hoắc phu nhân mà là đứng nghiêng người, tư thế vô cùng kỳ lạ.

Hạ Thanh Thời nhú mồm, bé Bóng Nhỏ đến gần anh, “Anh bị sao vậy?”

Thấy cô đến gần, Hoắc tiên sinh xoay người đi, anh nắm tay thành nắm đấm rồi đưa lên che miệng, đằng hắng một tiếng, vẻ mặt mất tự nhiên, “Không có, không có gì.”

Thấy anh như thế, Hạ Thanh Thời càng nghi ngờ, cô tăng tốc đi tới trước mặt anh, không cho anh cơ hội trốn tránh. Chờ đến khi đứng đối diện với Hoắc tiên sinh, Hạ Thanh Thời ngạc nhiên đến mức không thể thốt thành lời.

Nửa thân trên của anh vẫn rất phong độ, nhưng nửa thân dưới thì...

Bóng Nhỏ ở trong lòng Hạ Thanh Thời giành hét lên trước: “Anh ơi, anh tè dầm kia!”

Ban đầu khi lấy thân phận thái tử vào làm việc cho tập đoàn PR, vấn đề phiền não nhất mà Hoắc tiên sinh đối mặt là mỗi ngày phải thay ít nhất ba bộ đồ.

Cho dù là ở trong thang máy, phòng uống nước, phòng họp hay phòng tập thể hình, luôn có nhân viên nữ dùng đủ mọi tư thế với đủ mọi lý do mà đổ cà phê, sữa, trà, nói chung là đủ loại đồ uống lên người anh.

Vì đã được dạy dỗ từ nhỏ rằng phải đối xử nhẹ nhàng, lịch thiệp với phái nữ nên sau mỗi lần bị đồ uống lên người, Hoắc tiên sinh không những không tức giận mà còn lịch sự đưa khăn giấy cho đối phương, đồng thời cũng hỏi thăm cô ấy có bị bỏng không.

Lúc đó anh và Hoắc phu nhân còn chưa chia tay mà vẫn đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, không biết bằng cách nào mà chuyện này được truyền tới tai Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân biết rõ động cơ của họ. Tuy nhiên, chút tài mọn đó còn chẳng đáng xách dép cho Hoắc phu nhân, vì vậy cô không hề có ý định xử lý đám ong bướm đó.

Nhưng số lần Hoắc tiên sinh thay đồ mỗi ngày càng lúc càng tăng, cùng với việc từ cà phê đã chuyển thành nước đá, cuối cùng Hoắc phu nhân không nhịn được nữa.

Vì thế, vào một ngày nào đó, sau khi Hoắc tiên sinh bị gội nước lên đũng quần ba lần, buổi tối gặp nhau, Hoắc phu nhân nhìn đũng quần anh, nói mát: “Bây giờ gội thức uống thì bình thường quá rồi, chẳng thể nào tạo ấn tượng sâu sắc với Hoắc tiên sinh được nữa. Em nghỉ vài bữa nữa thôi thì chắc là sẽ có người đổ nước sôi lên đũng quần Hoắc tiên sinh đấy.”

Hoắc tiên sinh tái mặt.

Hoắc phu nhân còn nói đầy ẩn ý: “Nếu bị người ta gội nước nóng rồi hư mất thì chắc là em không...”

Vì thế ngày hôm sau, sau khi đổ trà sữa lên đũng quần Hoắc tiên sinh lần thứ năm nhưng vẫn không đạt được mục đích, nữ nhân viên đó đã nhận được hóa đơn một số gồm sáu chữ số, đó là giá tiền của bộ đồ vest thủ công cao cấp của Hoắc tiên sinh.

Từ đó về sau, nội bộ tập đoàn PR bắt đầu lưu truyền những tin đồn đại khái như sau:

“Hoắc tiên sinh rất bình thường chứ không phải người thích bị ngược đãi, đổ nước lên người anh ấy cũng không làm anh ấy yêu cô đâu.”

Tất nhiên, không ai dám to gan chạy tới trước mặt Hoắc tiên sinh nói rằng: “Anh đừng tưởng anh giàu thì giỏi lắm.”

Vì sự thật là thế mà.

Suốt một thời gian dài sau đó, cuộc sống của Hoắc tiên sinh bình thường trở lại.

Cho đến hôm nay.

Sau khi xin lỗi gia đình và cô bé bị Bóng Nhỏ đánh, trên đường quay về, anh đụng phải một cô gái trẻ bung ly rượu vang đỏ.

Ly rượu đỏ gội lên đũng quần anh không sót một giọt, cô gái hoảng hốt định lau giúp anh, cũng may anh đã kịp thời tránh né.

Nhìn đôi mắt mờ to tròn xoe đầy gian xảo của cô nàng, nếu tin rằng đây chỉ là vô ý thì Hoắc tiên sinh cũng tự thấy mình ngu.

Hoắc phu nhân cười hả hê: “Biết ngay mà, xem ra anh không thể tới những chỗ có đồng phụ nữ rồi.”

Bóng Nhỏ hưng phấn nói: “Lớn to thay rồi mà vẫn còn tè dầm, anh xấu hổ quá! Xấu hổ quá!”

Hoắc Đình Dịch nắm cổ cậu nhóc, tâm trạng vô cùng phức tạp: “Anh tè dầm mà em vui thế à?”

Hoắc phu nhân cười ha hả, nhưng rất nhanh sau đó, cô không cười nổi nữa.

Tối đó, tất cả các trang báo lớn nhỏ đều giật tít về Tiểu Tiêu:

“*Tìm ra chỗ dựa đằng sau Tiểu Tiêu có tài sản hơn trăm tỷ!*”

“*Nữ diễn viên mới Tiểu Tiêu được đóng phim Lệnh Nguyệt là nhờ có người chống lưng?*”

“*Hotgirl có ngàn vạn fans bị nữ diễn viên vô danh cướp người yêu!*”

Được rồi, không cần đọc tin cuối cùng thì cô cũng biết “hotgirl” mèo lên ké tin.

Nhưng mà mấy tin tức này... Nhìn tấm hình Hoắc tiên sinh và Tiểu Tiêu ôm nhau mà thực tế chỉ là bị đụng vào nhau mà thôi, Hoắc phu nhân lấy điện thoại ra gọi cho nhà sản xuất chương trình *Bằng mặt không bằng lòng*.

Cô gần từng chữ: “Tôi và chồng muốn tham gia chương trình, đúng, ngay bây giờ! Càng nhanh càng tốt!”

Cô mà không khoe nữa thì e rằng mấy người này còn không biết rốt cuộc Hoắc tiên sinh thuộc về ai!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: Sa

Người giới nước lên quần Hoắc tiên sinh là Tiểu Tiêu, điều này khiến Hoắc phu nhân rất bất ngờ.

Lúc báo chí còn chưa đưa tin, Hạ Thanh Thời đã hỏi Hoắc tiên sinh ai là người va vào anh ở tiệc cưới nhưng Hoắc tiên sinh không trả lời được. Anh hầu như không biết gì về giới giải trí, kể cả nữ diễn viên nữ hạng A hay nam ca sĩ hàng đầu thì anh đều không biết, huống hồ ở lễ cưới còn có khách khứa bên nhà họ Dịch, anh còn chẳng biết người giới nước anh có hoạt động trong giới giải trí hay không.

Nhưng Hoắc phu nhân vẫn không từ bỏ ý định, cô hỏi: “Trông người đó thế nào? Đẹp không? Là người nổi tiếng hả?”

Trong giới giải trí, khi lên ti vi, vì có quá nhiều người đẹp nên sẽ thấy ai cũng như ai, nhưng ở ngoài đời thật, gương mặt của nghệ sĩ có thể sẽ đánh bật vô số người bình thường, vì vậy rất dễ phân biệt người nổi tiếng và người bình thường ở một hoạt động tập thể.

Hoắc tiên sinh không phát hiện đây là một câu hỏi đòi mạng nên anh nhanh chóng trả lời dựa vào ấn tượng của mình: “Rất đẹp, chắc là nghệ sĩ.”

Dứt lời, Hoắc tiên sinh lập tức nhận ra mình vừa phạm sai lầm.

Quả nhiên, Hoắc phu nhân hừ lạnh, nói móc mỉa: “Ồ, xem ra anh nhớ rõ nhỉ.”

Hoắc tiên sinh vội vàng tìm cách cứu thân, nói nhanh: “Cô ấy giống Diệp Chân Chân nên anh mới nhớ.”

Vì Diệp Chân Chân có gương mặt khá phổ biến trong showbiz nên Hạ Thanh Thời không truy hỏi về Tiểu Tiêu nữa mà đánh vào sơ hở trong lời nói của Hoắc tiên sinh: “Ồ, hóa ra anh cũng để ý tới Diệp Chân Chân.”

Hoắc Đình Dịch nhắm mắt buông xuôi, “Ai cũng nhìn cô dâu trên sân khấu mà.”

“Thế à?” Hoắc phu nhân như bị Conan nhập, nụ cười của cô khiến người ta sồn hết gai óc, “Bóng Nhỏ là hoa đồng, nó đánh con gái nhà người ta, anh đi xin lỗi gia đình cô bé, sau đó bị giới nước... Lúc đó cô dâu còn chưa ra sân khấu, anh thấy cô dâu trên sân khấu bao giờ?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Sự thật là Diệp Chân Chân là nữ nghệ sĩ trong nước duy nhất mà Hoắc tiên sinh nhớ mặt đặt tên, nguyên nhân là vì thỉnh thoảng Hoắc phu nhân sẽ lên weibo đăng hình Diệp Chân Chân để tuyên truyền, thế nên Hoắc tiên sinh mới nhớ mặt cô ấy.

Anh không nói gì chứng tỏ bản thân đang chột dạ, Hoắc phu nhân càng tức giận: “Nói đi, tại sao không nói?”

Hoắc tiên sinh đã rút kinh nghiệm, càng bôi sẽ càng đen nên mặc kệ Hoắc phu nhân chất vấn thế nào đi chăng nữa, anh cũng ngậm chặt miệng không nói tiếng nào.

Nào ngờ ngay sau đó, Hoắc phu nhân bỗng dung nổi đóa: “Em đang nói chuyện với anh đó! Tại sao anh không để ý đến em? Thấy một mình em tự biên tự diễn anh vui lắm hả?”

Trước kia, Hoắc tiên sinh luôn cho rằng khi phụ nữ nổi giận, im lặng là phương thức thỏa đáng nhất, cho đến khi hẹn hò với Hoắc phu nhân, anh mới biết không được ngồi im chịu trận mà phải đưa qua đây lại, đối đáp với nhau, như vậy mới làm Hoắc phu nhân cảm thấy quan tâm, được tôn trọng, mới thuận tiện để cô mắng anh tiếp.

Là một người đàn ông tốt, đồ dành vợ mình không hề dễ dàng, chẳng những phải hầu ăn, hầu ngủ mà còn phải hầu mắng.

Hoắc tiên sinh thở dài một hơi, sau đó ôm cô gái đang nổi giận vào lòng, “Đạo này sao nóng tính thế.” Vừa nói anh vừa sờ bụng cô, nhịu mảy, “Tháng này còn chưa tới kỳ. Có khi nào có rồi không?”

Lúc bị Hạ Thanh Thời gọi điện kêu đến phòng làm việc, Tiểu Tiêu thấy hơi lo, chẳng lẽ bị chị ấy phát hiện rồi? Nhưng cô nàng và anh ngốc chỉ nói chuyện một lát thôi mà. Cô nàng đâu làm gì tiểu ca ca, có đến mức phải hỏi cung không?

Tiểu Tiêu thấp thỏm đi vào phòng làm việc của Hạ Thanh Thời, thấy cô ngồi sau bàn làm việc, cô nàng nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Lúc quản lý lạnh lùng không nói tiếng nào quả thật khiến cho người ta phải sợ chết khiếp.

Tiểu Tiêu bất giác rung mình, suy nghĩ đầu tiên là: Không được! Mình còn chưa nổi tiếng mà! Mặc kệ, mặc kệ! Nhận sai trước rồi tính sau!

Hạ Thanh Thời ngồi đằng sau bàn làm việc nhìn Tiểu Tiêu, cười lạnh lẽo: “Biết người hôm qua là ai không?”

... Quả nhiên là thế!

Biết, tất nhiên là biết. Hôm tiểu ca ca đi lạc, chính cô nàng đã trông chừng anh ấy ở sân bay mà.

Tiểu Tiêu không dám giờ trò trước mặt Hạ Thanh Thời, đành ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy cô nàng gật đầu, sắc mặt Hạ Thanh Thời đã đen lại càng đen hơn. Cô nhướn mày nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, giọng nói hết sức không vui: “Biết là ai mà em còn dám nhào tới?”

Tuy đã quen với việc ong bướm vờn quanh Hoắc tiên sinh nhưng khi ong bướm đó là nghệ sĩ dưới trướng của mình, Hoắc phu nhân rất khó chấp nhận.

Cô cứ tưởng Tiểu Tiêu không biết Hoắc tiên sinh là ai, cho dù có biết thì cô nàng cũng sẽ không thừa nhận, ai ngờ Tiểu Tiêu lại sáng khoái thừa nhận ngay tắp lự, điều này khiến Hạ Thanh Thời vừa ngạc nhiên vừa tức giận! Con gái thời nay mặt dày vậy sao?

Dưới ánh mắt có thể giết người của Hạ Thanh Thời, Tiểu Tiêu chột dạ cúi đầu: “Em, em chỉ thấy trên anh ấy rất vui thôi mà.”

Lần đầu gặp nhau ở nhà hàng, Tiểu Tiêu đã hơi nghi ngờ, đến khi gặp anh ấy bị lạc ở sân bay, cô nàng biết rõ hóa ra tiểu ca ca đẹp trai ấy bị ngốc. Nhưng tiểu ca ca đẹp trai bị ngốc rất tốt, đơn thuần hơn nhiều so với những anh chàng đẹp trai giàu có khác, thực sự anh ấy là một giọt nước tinh khiết trong biển đàn ông.

Cô ấy không ngờ Hạ Thanh Thời lại dẫn tiểu ca ca đi dự hôn lễ, vì thế khi nhìn thấy anh ấy từ phía xa, cô nàng lập tức lại gần trên chộc người ta.

Hạ Thanh Thời cảm thấy khó tin: “Cứ vui là em nhào tới?”

Cô thừa nhận tiêu chuẩn đạo đức của mình rất thấp nhưng không ngờ tiêu chuẩn của Tiểu Tiêu còn thấp hơn cô!

“Đừng giận, đừng giận mà.” Tiểu Tiêu biết cô rất bảo vệ anh trai nên lập tức nhận lỗi, “Hôm qua em tạo được tin tức lớn, coi như lấy công chuộc tội nhé chị!”

Tìm Hạ Thanh Thời rơi lộp bộp, cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó sai sai. Cô im lặng vài giây rồi mới hỏi: “Tin lớn gì?”

“Em lên trang nhất mà!” Chẳng lẽ tin đó còn chưa đủ lớn?

Tiểu Tiêu kích động nói: “Mặc dù lợi dụng anh Hoắc nhưng anh hùng không hỏi xuất thân! Em đã dùng thực lực của mình để hưởng ké lên trang nhất! Sao không tự hào cho được, đúng không chị?”

Hạ Thanh Thời day huýt thái dương, “Thời gian trước anh ấy bị phóng viên phát hiện có vợ con rồi.”

“Thế thì sao chứ?” Tiểu Tiêu không phục, “Em có làm kẻ thứ ba đâu, chỉ giới nước thôi mà!”

Nói tới đây, Tiểu Tiêu như có thêm động lực, “Hãy da! Nếu vợ anh ta lên báo mắng em thì tốt quá!”

Hạ Thanh Thời bình tĩnh hỏi lại: “Sao lại tốt?”

“Dạ? Sao đến cả chuyện này mà chị cũng phải để em giải thích?” Tiểu Tiêu bắt đầu phân tích cho cô nghe, “Em chỉ bắt cần làm đổ nước lên người anh ta thôi, ngoài ra không làm gì nữa cả, mấy tin tức kia đều là do phóng viên tự tưởng tượng ra hết! Xấu xa!”

Tiểu Tiêu càng nói càng phấn khích: “Nếu vợ của anh ta công khai mắng em, em sẽ càng dễ tỏ ra đáng thương, thuận tiện đẩy đề tài càng *hot* càng tốt, đúng không chị Thanh Thời?”

Hạ Thanh Thời: “...”

Tiểu Tiêu: “Chị Thanh Thời? Chị Thanh Thời? Chị có đang nghe không?”

Hạ Thanh Thời giật mình, nói: “Đừng nói nhảm nữa, lúc này nói tới đâu rồi?”

Vòng tới vòng lui cũng vòng về chỗ cũ!

Tiểu Tiêu tỏ ra đau khổ, nói: “Em chỉ nói chuyện với anh trai chị mấy câu thôi mà, đâu có động tay động chân gì đâu...”

Hạ Thanh Thời nhú chặt mày, động tay động chân? Cô không nói gì, nhìn Tiểu Tiêu bằng vẻ mặt không chút cảm xúc.

Dưới ánh mắt uy hiếp của cô, Tiểu Tiêu cảm thấy rất áp lực, đành thừa nhận: “Được rồi, được rồi, em thừa nhận là em có lén sờ tay anh ấy.”

Lúc đó tiểu ca ca đỏ bừng mặt tránh né nhưng cô nàng muốn đùa dai nên càng nắm chặt tay anh ấy hơn, không ngờ anh ấy như sắp khóc tới nơi: “Em bần lăm, chị đừng chạm vào em...”

Tiểu Tiêu nhìn tiểu ca ca đẹp trai đang xấu hổ, anh mặc bộ tây trang phẳng phiu mới tinh tươm, mùi nước hoa thoang thoảng dễ chịu, “bần” là bần chỗ nào?

Mặc dù trong lòng rất muốn bùng cháy nhưng ngoài mặt Hạ Thanh Thời vẫn không tỏ thái độ gì mà tiếp tục nhìn Tiểu Tiêu bằng gương mặt vô cảm

“...”

“...”

Tiểu Tiêu muốn khóc: “Được rồi, được rồi, em cũng thừa nhận em còn uống chung ly nước với anh ấy nữa. Thực sự không còn gì nữa đâu!”

Về chuyện này thì cô nàng đã cố ý. Cô nàng đưa ly nước ép của mình cho tiểu ca ca, nhưng tiểu ca ca không chịu uống, anh nói anh bần, không thể uống ly của người khác. Không biết vì sao điều này khiến Tiểu Tiêu rất tức giận. Như để chứng minh anh không bần, cô nàng giật lấy ly nước ép của anh, uống sạch.

Hạ Thanh Thời không để ý tới cô nàng nữa mà đề nút điện thoại bàn bảo gọi trợ lý của Tiểu Tiêu vào, phân phó: “Chiều nay quay lại Tây An, nhớ trông coi cô ấy cẩn thận, trước khi *Lệnh Nguyệt* đóng máy, không được để cô ấy về Bắc Kinh!”

Mấy ngày sau, đoàn phim *Bằng mặt không bằng lòng* gọi điện cho cô, nói rằng cần quay thử trước khi chính thức ghi hình.

Địa điểm quay phim là nhà của đôi vợ chồng, mỗi lần ghi hình kéo dài bốn mươi tám tiếng vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật, mục đích là ghi lại những sự kiện ngọt ngào cũng như mâu thuẫn trong sinh hoạt hằng ngày của hai vợ chồng.

Hôm trước vì nhất thời xúc động nên Hạ Thanh Thời mới liên lạc với đoàn phim, vài hôm sau cô cực kỳ hối hận, nhưng lời đã nói không thể thu hồi. Sau đó Hoắc tiên sinh nói với cô rằng anh không thể ghi hình như bình thường được, nguyên nhân rất đơn giản: Hội đồng quản trị không đồng ý.

Trước kia lúc Hoắc Đình Dịch nổi tiếng trên mạng, hình tượng của anh chính là hình tượng của tập đoàn PR, vì thế chỉ có tập đoàn PR mới được quyền quản lý hình ảnh của anh.

Hiện tại, nếu anh tham gia chương trình truyền hình thực tế, tập đoàn PR sẽ không có quyền biên tập và cắt ghép hậu kỳ, điều đó khiến hội đồng quản trị e ngại việc anh tham gia chương trình sẽ làm ảnh hưởng đến hình ảnh công ty, trừ khi...

Hạ Thanh Thời hỏi đạo diễn: “Chồng tôi không tiện lên hình. Nếu tham gia chương trình, tôi yêu cầu phía các anh phải làm mờ mặt chồng tôi, ngoài ra, nhân viên còn phải ký hợp đồng bảo mật để bảo đảm phía các anh không để lộ thân phận của chồng tôi.”

Đạo diễn rất muốn mắng người, giọng nói hiện rõ sự khó chịu: “Cô Hạ, cô cưới hoàng tử hả? Tôi nói nè, hoàng tử và vương phi thì nên ở yên trong nhà đi, đừng hành tẩu giang hồ làm gì.”

Hạ Thanh Thời: “Vậy thì thôi.”

“Áy, khoan đã!” Nếu không phải vì không tìm được khách mời thích hợp thì còn lâu anh ta mới để ý tới hai vợ chồng ngớ ngẩn nhà này, “Cô phải nói với tôi chồng cô là ai trước đã chứ!”

Tám giờ sáng thứ bảy, ekip *Bằng mặt không bằng lòng* tới nhà họ Hoắc. Vì hôm nay là buổi quay thử nên chỉ cần một buổi sáng, mục đích là để khách mời làm quen với máy quay, đồng thời cũng để ekip và khách mời thảo luận vị trí đặt máy quay.

Quan trọng nhất là đạo diễn nói sẽ không cho lên sóng phần ghi hình hôm nay nên Hạ Thanh Thời chẳng chuẩn bị gì cả, lúc đoàn phim đến nhà, cô vẫn còn ngủ say sưa.

Hoắc tiên sinh vừa bơi xong, đi xuống nhà tìm Bống Nhỏ nhưng không thấy cậu bé đâu mà lại gặp đoàn phim. Lúc này anh mới nhớ tới chuyện quay phim, liền nói: “Tôi lên lầu gọi cô ấy xuống.”

Người quay phim đi theo Hoắc tiên sinh lên lầu.

Anh mở cửa phòng ngủ, ra hiệu đối phương đứng bên ngoài chờ, sau đó đi vào phòng.

Trên chiếc giường lớn, Hoắc phu nhân đang cuộn chăn ngủ say sưa vì tối qua quá mệt, ngoài ra còn có cả Bống Nhỏ nằm thu lu ở một góc giường.

Bống Nhỏ ăn mặc chỉnh tề nằm ngủ say sưa, Hoắc tiên sinh đoán cậu bé đi lên gọi cô dậy ăn sáng nhưng khi bò lên giường thì cũng bại trận trước thần ngủ.

Anh cúi người bế Bống Nhỏ lên, sau đó đi tới gần đầu giường lay Hoắc phu nhân đang trong cơn mơ dậy, hạ nhỏ giọng: “Đoàn phim tới rồi, đang chờ bên ngoài kia.”

“Sao cơ?” Hoắc phu nhân bật dậy, “Ở đâu? Ở đâu?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Vội vã rửa mặt, Hoắc phu nhân nhìn vào gương, cố ý chải tóc sao cho giống vừa ngủ dậy, sau đó mặc áo khoác ngủ, giả vờ như mới tỉnh giấc đi ra nghênh đón đoàn phim.

Hoắc tiên sinh đứng một bên chứng kiến toàn bộ quá trình: “...”

Ra tới cửa, cô dừng lại, giành lấy quả bóng mũm mĩm đang ngáp dài từ trong lòng Hoắc tiên sinh, sau đó ưỡn ngực mở cửa ra.

Cô đã quá quen với ống kính nên khi nhìn máy quay, cô không hề thấy khó chịu.

Cô vừa bế Bống Nhỏ đi xuống lầu vừa cười với người quay phim: “Xin lỗi, hôm qua bận quá nên ngủ muộn. Bình thường tôi dậy sớm lắm, nếu có thời gian thì còn có thể nấu bữa sáng cho cả nhà nữa.”

Sau đó cô dịu dàng nhìn quả bóng trong lòng mình, ân cần: “Joey, dậy nào. Chào chú đi nào.”

Bống Nhỏ dụi mắt, ngáp thêm cái nữa, “Cháu xin chú ạ.”

Đi xuống phòng ăn, Hạ Thanh Thời đặt Bống Nhỏ vào ghế dành cho trẻ em, sau đó giải thích với đoàn phim: “Joey không phải con tôi. Nó là em chồng tôi, năm ngoái bố mẹ chồng bị tai nạn nên chồng tôi đón Joey về nhà.”

Nhân viên đoàn phim lập tức tiếp chuyện: “Bình thường cô là người chăm sóc cậu bé hả? Nhưng theo như chúng tôi biết, công việc của cô rất bận rộn, nếu chăm sóc cho cậu bé nữa thì có vất vả lắm không?”

“Trẻ con thì phải tự tay mình lo mới được, tuy vất vả nhưng có thể chứng kiến thằng bé lớn lên mỗi ngày, tôi cảm thấy rất đáng giá.”

Hạ Thanh Thời trầm nghĩ nếu đoạn phim này mà được phát sóng, có lẽ ekip sẽ tạo một quảng sáng sau lưng cô như là thiên sứ.

Cô đã hạ quyết tâm, nếu quyết định tham gia chương trình thực tế thì phải nhân cơ hội này cải thiện hình tượng, để đám fans của Nhậm Hoài Tây không tới weibo của cô gửi mấy trăm ngàn bình luận chửi mắng mỗi ngày nữa. Mà để cải thiện hình tượng, con đường ngắn nhất là làm mẹ hiền vợ đảm.

Tất nhiên, với tư cách là người quản lý, Hạ Thanh Thời không khuyến khích nghệ sĩ đi theo hình tượng quá khác so với con người thật vì khó có ai mà lúc nào cũng có thể giả làm một người không phải mình cả đời được, đến lúc bị lộ tẩy thì thiệt nhiều hơn lợi.

Nhưng Hạ Thanh Thời cũng cho rằng nghệ sĩ không giữ được hình tượng là vì kém thông minh, mà cô thì cực kỳ tự tin vào chỉ số thông minh của mình nên cô tin rằng mình sẽ không để lộ sơ hở. Dù sao cũng chỉ có một mùa, tổng cộng là tám tuần, mỗi tuần hai ngày. Giả làm vợ hiền mẹ đảm mười sáu ngày sao có thể làm khó được cô?

Hoắc phu nhân nhìn Hoắc tiên sinh vừa ngồi vào bàn, thấy anh định cầm ly sữa thì dè tay anh lại. Cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng như nước, nhỏ nhẹ: “Xem anh kia, lại định uống sữa lạnh, đã nói với anh là không tốt cho dạ dày rồi mà. Anh chờ một chút nhé, để em đi hâm lại.”

Nói xong, cô lấy ly sữa từ tay anh.

Hoắc tiên sinh thấy hơi mệt mệt, rất nghi ngờ đây lại là câu hỏi đòi mạng mới, anh thấy đầu tê rần: “Anh không cần đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Sa

Hoắc phu nhân khá háo hức, chuyện gì cũng phải hơn người ta, việc gì cũng phải đạt được kết quả tốt nhất. Nguyên tắc sống của cô là: Không giành được vị trí thứ nhất thì đều là thất bại.

Lần này cũng không ngoại lệ. Nếu đã quyết định tạo hình tượng mẹ hiền vợ đảm thì Hoắc phu nhân sẽ hướng tới tiêu chuẩn cao nhất, trở thành mẹ hiền vợ đảm khuôn mẫu trong mắt công chúng.

Hoắc tiên sinh hết sức sùng sốt. Tuy nhiên, trừ những lúc bị dồn vào các câu hỏi đòi mạng thì trong đa số thời gian, Hoắc tiên sinh hiểu rõ tâm tư của Hoắc phu nhân như lòng bàn tay. Chỉ vài phút ngắn ngủi, anh nhanh chóng hiểu được: Hoắc phu nhân muốn thể hiện trước ống kính.

Trong lúc Hoắc tiên sinh đang cân nhắc xem nên phối hợp với Hoắc phu nhân hay vờ như không thấy thì Hoắc phu nhân đã đặt ly sữa nóng xuống trước mặt anh, sau đó ngoảnh đầu nhìn Bống Nhỏ.

Cô xoa đầu Bống Nhỏ, gương mặt hiền từ: “Bống Bảo, em còn đang tuổi lớn, sao không ngủ thêm một lát mà dậy sớm thế?”

Bống Nhỏ đang gật gù, nghe thế thì mắt tròn to như hai viên bi cỡ lớn, hoảng hốt quay sang nhìn Hoắc Đình Dịch.

Hoắc tiên sinh không dám đón nhận ánh mắt của Bống Nhỏ nên lập tức cúi đầu, vờ như không có gì tiếp tục ăn sáng.

Thấy thế, Hạ Thanh Thời hơi bức. Thăng nhóc Bống Nhỏ thật là! Bình thường nhiệt tình ôm cô làm nũng lắm mà, bây giờ có máy quay thì sao lại bày ra đáng vẻ như bị ức hiếp thế kia?

Đồ Bống Nhỏ hai mặt! Đồ Bống Nhỏ trong ngoài không đồng nhất! Đồ Bống Nhỏ thích giả vờ đáng thương!

Cũng may kỹ năng điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt của Hoắc phu nhân vô cùng cao siêu nên chưa tới nửa phút, cô lại nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

Rót sữa nóng vào ly của Bống Nhỏ, cô ngoảnh đầu nhìn Hoắc tiên sinh, nói: “Chuyện cho Bống Nhỏ đi học mầm non chúng ta bàn vào hôm qua ấy, anh suy nghĩ thế nào rồi?”

Đi học mầm non gì cơ???

Hoắc tiên sinh mãnh liệt đè nén nghi vấn trong đầu, cố gắng không tỏ ra ngạc nhiên. Sau khi suy nghĩ hai giây, anh trả lời rất nhanh: “Cứ làm theo ý em đi.”

“Anh thật là!” Hoắc phu nhân liếc anh, trách móc, “Chuyện gì cũng phui qua cho em.”

Hoắc tiên sinh chỉ biết thở dài: “...”

Hoắc phu nhân có khả năng diễn xuất trời sinh, không cần anh phối hợp, cô cũng có thể tự biên tự diễn vô cùng đặc sắc. Một lát sau, cô nói tiếp: “Vậy chọn trường mầm non quốc tế Sóc Chuột đi, hôm bữa em đã liên lạc với cô Ngưu để tham khảo rồi, thấy ổn lắm.”

Tâm trạng của Hoắc tiên sinh vô cùng phức tạp: trường mầm non quốc tế Sóc Chuột... Cô đầu tư cho vai diễn ghê.

Bống Nhỏ hoàn toàn không biết số phận của mình chuẩn bị thay đổi, cậu bé uống hết ly sữa, sau đó nhồm người lấy hai cái trứng luộc.

Hạ Thanh Thời vội vàng ngăn cậu lại: “Bống Bảo, chị đã bảo mỗi ngày chỉ được ăn một quả trứng thôi mà.”

Bống Nhỏ nhìn cô đầy cảnh giác, giống như sợ cô cướp mất, cậu bé nhanh chóng giấu hai quả trứng gà ra sau, nói: “Em một quả, anh Yến Thời một quả!” Sau đó nhanh chóng nhảy xuống ghế, chạy nhanh như thỏ.

“Này!” Hạ Thanh Thời định gọi cậu bé lại nhưng không thành công nên đành lẩm bẩm: “Làm gì mà chạy nhanh dữ.”

Yến Thời không có ở nhà.

Hạ Thanh Thời không muốn Yến Thời lộ mặt trên truyền hình, vì vậy khi ông Hạ gọi điện đến nói muốn đón Yến Thời về chơi một ngày để hai bố con bồi đắp tình cảm thì cô đồng ý ngay.

Có thể là vì lương tâm trời dậy sau khi bị Hạ Thanh Thời chỉ trích, hoặc cũng có thể chỉ vì nổi hứng, dù thế nào đi nữa, bây giờ ông Hạ là người xuống nước trước.

Ông Hạ liên tục gọi điện qua nói muốn đón Yến Thời về nhà ở, nhưng Hạ Thanh Thời chết cũng không đồng ý, lần nào cũng khéo léo từ chối. Cho đến ngày hôm qua, có lẽ là vì đã hết cách nên ông Hạ vô cùng khếp nép: “Bố biết trước kia bố ít quan tâm đến Yến Thời, làm thằng bé bị tổn thương sâu sắc, cũng làm con mất niềm tin ở bố... Nhưng trong lòng bố, con và Yến Thời là người thân thiết nhất, con cho bố thêm một cơ hội được không?”

Hạ Thanh Thời không trả lời.

Ông Hạ nói tiếp: “Bố đã hủy toàn bộ công việc vào ngày mai rồi, bố định dẫn con và Yến Thời leo núi. Không biết con còn nhớ không, hồi các con còn bé, bố thường dẫn hai anh em đi Hương Sơn... Ngày mai chỉ có ba người chúng ta thôi, sẽ không có người khác đâu.”

Hạ Thanh Thời thờ dãi, nói: “Con không đi đâu, bố dẫn Yến Thời đi đi. Buổi trưa con sẽ đến đón anh về.”

Cô biết rõ tận sâu đáy lòng mình, cô vẫn cầu mong tình thương của cha, nhưng luôn chọn cách chôn vùi. Tuy nhiên, Yến Thời thì khác, anh ấy quá tự ti, luôn cho rằng người khác đối xử tệ với anh ấy là vì lỗi của anh ấy, là vì anh ấy không tốt nên người ta mới không thương mình. Nếu có thể cảm nhận được tình yêu thương của ông Hạ, liệu Yến Thời có thay đổi? Chỉ cần một chút thôi cũng được.

Bóng Nhỏ ngồi đào giun trong vườn hoa mà mặt như đưa đám, cậu bé khóc thút thít, sau đó vứt cái xẻng, ngồi bệt xuống đất.

Hôm qua anh Yến Thời không có ở nhà, hôm nay anh ấy cũng không có ở nhà! Đào giun một mình không vui tẹo nào!

“Bóng Bào.” Sau lưng bỗng vang lên một giọng nói rất dịu dàng làm Bóng Nhỏ giật mình.

Hạ Thanh Thời cũng mặc trang phục làm vườn, đi sau cô là người quay phim, cô ngồi xuống cạnh Bóng Nhỏ, về mặt hiền từ: “Em đang làm gì thế? Chị đào giun cùng em được không?”

“Tại sao phải đào giun? Giun cũng biết đau mà!” Bóng Nhỏ đứng dậy, kéo ống quần lên, nhúu chặt lông mày, trông vô cùng khí phách, “Chị ác quá!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Thằng nhãi thích diễn này phải cảm ơn máy quay, vì nếu không có máy quay thì chắc chắn nó sẽ bị đánh đòn ngay tức khắc.

Sau nhiều lần bị Bóng Nhỏ hai mặt làm mất vui, Hoắc phu nhân quyết định tạm thời không quan tâm tới nó nữa. Cũng may nội dung ghi hình hôm nay không được phát sóng, cô còn một tuần để dạy dỗ thằng nhãi Bóng Nhỏ hai mặt này.

Hạ Thanh Thời đi vào trong nhà.

Nhân viên đoàn phim đang mượn có tìm hiểu hoàn cảnh để hỏi đông hỏi tây Hoắc tiên sinh. Hạ Thanh Thời nhúu mày, sau khi nhận thấy nữ biên kịch có vòng một ít nhất là 34D, cô lập tức mất bình tĩnh đi tới gần.

Nữ biên kịch hỏi mười mấy câu liên tục: “Anh và chị Hoắc yêu nhau mấy năm? Kết hôn khi nào? Ai cầu hôn? Cầu hôn ở đâu? Buổi cầu hôn có được chuẩn bị kỹ lưỡng không?”

Hoắc phu nhân chặn trước mặt Hoắc tiên sinh, cười đáp: “Tất nhiên là anh ấy cầu hôn rồi, dầu gì cũng không thể để phụ nữ chủ động đúng không? Địa điểm cầu hôn hả? Ở một thành phố nhỏ thuộc miền Nam nước Pháp.”

Nhìn sau gáy Hoắc phu nhân, tâm trạng của Hoắc tiên sinh vô cùng phức tạp.

Thành phố nhỏ thuộc miền Nam nước Pháp... Cô còn dám nhắc tới chuyện này?

Hồi còn chưa kết hôn, khi tự cho rằng đã đẩy lui được tình địch là Kevin, Hoắc Đình Dịch hỏi cô có phải để ý Kevin không. Hạ Thanh Thời không trả lời khiến anh rất căng thẳng. Vì thế anh lại hỏi Kevin có thể cho cô những gì. Thật ra, theo như hiểu biết của anh về Hạ Thanh Thời, nếu không có mục đích khác, cô là người cực kỳ cẩn trọng trong chuyện tình cảm. Kevin không có gì mà cô cần cả, nếu có thì cũng chỉ là một thứ mà thôi.

Khi đó anh đã rất mong đợi cô nói ra hai chữ “hôn nhân”. Nếu cô nói như vậy, anh sẽ có cơ hội nói cho cô biết anh cũng cho cô được. Đáng tiếc lúc đó Hạ Thanh Thời lại nói cô muốn tìm bạn trai chỉ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý.

Đáp án này khiến anh muốn nổi điên, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy buồn cười, lúc đó anh đã trả lời rằng cô không cần đi tìm Kevin, vì anh có thể thỏa mãn được cô.

Hạ Thanh Thời bật cười đầy chế nhạo, nói: “Vậy khi nào tôi muốn thì sẽ gọi anh.”

Sau đó cô ngược mắt nhìn anh, ôn hòa ra lệnh đuổi khách: “Anh thu dọn xong thì đi đi, tôi buồn ngủ rồi.”

Hoắc Đình Dịch không lập tức trở về New York mà ở lại Los Angeles.

Anh thực sự đã bị coi thường.

Mấy ngày sau, anh lại tới nhà trọ của cô, đậu ở bên dưới lầu ba tiếng, đợi đến bảy giờ tối mà vẫn không thấy cô đâu. Hoắc Đình Dịch tưởng tượng ra rất nhiều chuyện không vui nổi, cái tên Kevin cứ lẩn vẩn trong đầu anh.

Anh không kìm lòng nổi mà gọi điện cho cô. Giọng anh rất lạnh lẽo, thái độ vô cùng hời hợt: “Chùng nào em về? Hôm qua tôi bỏ quên đồ ở nhà em.”

Chỗ cô rất ồn ào, qua một lúc lâu mới nghe cô hỏi: “Đồ gì?”

Hoắc Đình Dịch không quen nói dối, trong ba tiếng đồng hồ anh chỉ nghĩ ra mỗi câu nói dối đó nên bây giờ khi bị cô hỏi lại, anh không tài nào đáp trả. Im lặng ba giây, anh nói: “Giấy tờ công ty.”

Hạ Thanh Thời cười giễu cợt: “Anh Hoắc này, bình thường anh cũng vậy hả? Lúc lên giường với người khác cũng phải tranh thủ xử lý công việc?”

Hoắc Đình Dịch nghẹn lời.

Có điều cô cũng không làm khó anh, nói: “Tôi sẽ gọi cho quản lý nhà trọ nhắc ông ấy cho anh vào.”

Nói xong, cô lập tức cúp máy.

Hoắc tiên sinh thấy thoải mái hơn đôi chút. Cô biết anh nói dối nhưng vẫn cho anh vào nhà, điều này chứng tỏ cô không kháng cự anh.

Vào nhà, lần đầu tiên Hoắc Đình Dịch cẩn thận đánh giá căn hộ của cô, có lẽ đây là căn hộ điển hình của phụ nữ độc thân bận rộn làm việc.

Hoắc tiên sinh định gọi dịch vụ dọn vệ sinh nhưng nhớ ra chủ căn hộ có tính tình quái đản, nếu cô biết người lạ động vào đồ của mình thì có khi lại nổi điên mất.

Hoắc tiên sinh cởi áo khoác, xắn tay áo lên bắt đầu quét dọn nhà cho cô.

Đợi đến khi hút bụi lần thứ hai xong xuôi, Hoắc tiên sinh nhìn giờ tay nhìn đồng hồ, chín giờ đúng.

Anh hít sâu một hơi, lấy điện thoại ra, “Em đang ở đâu? Khi nào về?”

Ở đầu bên kia điện thoại vẫn rất ồn ào, Hạ Thanh Thời ngạc nhiên nói: “Chín giờ rồi đó, anh vẫn chưa tìm thấy giấy tờ hả?”

Hoắc tiên sinh thấy lồng ngực nghèn nghẹn, suýt vỡ ngực vì tức. Anh hít thở sâu vài lần, sau đó nói: “Không tìm thấy. Em về xem thử liệu có khi nào em cất ở đâu rồi không?”

“Tôi bận lắm.” Anh có thể tưởng tượng ra cảnh cô trợn trắng mắt, “Không tìm ra thì tự tìm tiếp đi, tìm thấy rồi thì mau cắt cho tôi.”

Nói xong lập tức cúp máy.

Hoắc tiên sinh nén giận. Anh quay vào phòng bếp, mở tủ lạnh lục tìm nguyên liệu nấu ăn. Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ, Hoắc Đình Dịch suy nghĩ một chút, sau đó quyết định nấu ba món mặn và một món canh.

Anh nấu ăn rất ngon, lúc yêu cô còn bắt đầu học nấu món Trung. Bây giờ tuy đã lâu không nấu, nhưng vẫn rất ngon.

Bê thức ăn ra bàn, Hoắc tiên sinh lại giờ tay nhìn đồng hồ, mười một giờ rồi.

Từ bốn giờ chiều tới mười một giờ, đúng bảy tiếng. Sự kiên nhẫn của Hoắc tiên sinh bị mài mòn triệt để, có nguy cơ bùng phát.

Anh lại gọi điện cho cô, không nói nhiều mà chỉ trầm giọng “Alo”.

Thấy thái độ của anh, Hạ Thanh Thời cũng xuống nước, cô nhỏ nhẹ nói: “Anh vẫn còn ở nhà hả? Được rồi, tôi về ngay.”

Hoắc Đình Dịch thấy dễ chịu hơn nhiều. Suy nghĩ một chút, anh nói: “Tôi có nấu bữa khuya, chờ em về ăn.”

Giọng cô rất dịu dàng: “Anh nấu món gì thế?”

Nghe cô hỏi, Hoắc Đình Dịch cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua người mình, vừa thoải mái vừa thỏa mãn.

Giọng nói của anh cũng bất chợt trở nên dịu dàng: “Thịt bò xào cải, rau xào câu kỷ tử, sò lông xào mướp với một món canh.”

“Nhiều dầu quá.” Cô lẩm bẩm trách móc, “Sáng mai tôi muốn ăn cháo trắng.”

Sáng mai... Hoắc Đình Dịch đằng hắng, không thể không hiểu ý của cô được, anh cố để giọng mình để không tỏ ra vui vẻ, chỉ đơn giản đáp: “Ừ.”

Dừng một chút, anh nói tiếp: “Bây giờ tôi đi đón em”

“Không cần đâu.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng đóng cửa xe, “Lên xe rồi, đài truyền hình cho xe đưa mọi người về.”

“Ừ, cẩn thận đấy.”

Cúp máy, Hoắc Đình Dịch gọi điện cho tài xế đang chờ ở bên dưới: “Anh về trước đi, sáng mai lại đến... Thôi, ngày mai cũng không cần đến đâu.”

Anh ngồi trên sofa ở phòng khách chờ cô.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mười hai giờ... Hoắc tiên sinh nhíu mày, từ đài truyền hình về đây vào giờ cao điểm cũng chỉ mất bốn mươi phút, bây giờ đã khuya lắm rồi, đáng lý ra chưa tới hai mươi phút là cô đã có mặt ở đây rồi. Nhớ lại thái độ kỳ lạ của Hạ Thanh Thời, lòng anh chùng xuống, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý, nói ngắn gọn: “Kiểm tra lịch trình công việc của cô ấy.”

Trợ lý nhanh chóng mở máy tính lên, sau đó nói: “Tuần này cô Hạ có một chuyến công tác, mười một giờ ba mươi tối nay cất cánh đi Pháp.”

Cùng lúc đó, Hạ Thanh Thời ở độ cao ba mươi ngàn mét trên bầu trời nước Anh bật cười hã hê.

Đáng đời! Ai bảo cầu hôn mà cũng quanh co lòng vòng! Ngựa đòn đây mà!

Đối tượng phỏng vấn bỗng nhiên biến thành Hoắc phu nhân, nữ biên kịch vô cùng mất hứng, cô nàng lịch sự hỏi thêm vài câu rồi kết thúc.

Hoắc phu nhân hài lòng thở ra một hơi, sau đó đi tìm Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh đang ở trên lầu bàn bạc với nhân viên đoàn phim về vị trí đặt máy quay, Hạ Thanh Thời cũng đi tới tham gia.

Vì nhà quá lớn nên không thể đặt máy quay khắp nhà, vì vậy ekip quyết định đặt máy quay ở những nơi các thành viên trong gia đình thường sinh hoạt: phòng làm việc, phòng ngủ và phòng ăn ở dưới lầu.

Hoắc tiên sinh nhíu mày, hỏi: “Phòng ngủ cũng phải đặt máy quay?”

Nhân viên lập tức giải thích: “Xin anh yên tâm ạ, từ mười giờ tối tới bảy giờ sáng hôm sau sẽ tắt máy quay.”

Nhưng Hoắc tiên sinh vẫn rất không vui, vì vậy sau khi tổ phim ra về, anh lên lầu rồi dè Hoắc phu nhân xuống chiếc giường kingsize, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô, giọng khàn khàn: “Em nói xem bây giờ phải làm thế nào?”

Hoắc phu nhân chớp mắt, đôi mắt sáng tựa ánh sao chăm chú nhìn anh, vô cùng ngây thơ, “Làm gì là làm gì?”

Thấy cô giả ngu, Hoắc tiên sinh véo eo cô, nói: “Dù sao phòng tắm, hành lang, ban công cũng không có máy quay. Ở những nơi đó sẽ kích thích hơn nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Sa

Hoắc phu nhân không gượng nổi nữa mà bật cười. Cười xong lại thấy ảo não vì mình chịu thua trước, vì thế cô đánh anh, “Luuu mạnh!”

Hoắc tiên sinh chụp lấp tay cô rồi lướt tay tới eo cô, giọng trầm ấm, hơi thở quét qua mặt cô làm cô hơi nhột, “Em nhớ lại xem mấy ngày rồi không giờ trò luu mạnh?”

“Đừng đùa nữa, em còn phải đi đón Yên Thời đó.” Hoắc phu nhân giờ tay chống ngực anh, ngăn anh lại gần.

“Yến Thời ở bên đó không chạy đi đâu được đâu.” Hoắc tiên sinh cắn nhẹ cô, môi anh lướt xuống cổ cô, giọng càng lúc càng thấp, “Lát nữa anh đi đón anh ấy với em.”

Hoắc phu nhân thở hổn hển, giọng nói cũng trở nên mềm mại, hơi thở yếu ớt, cuối cùng chỉ còn lại tiếng lẩm bẩm như muỗi kêu, “Ban ngày ban mặt mà anh... A!”

Vốn dĩ định mười hai giờ sẽ đi đón Yến Thời, nhưng vì bị lấn qua lấn lại, mãi đến hai giờ chiều, Hạ Thanh Thời mới mặc áo choàng tắm vừa ngáp dài vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Hoắc tiên sinh đang vô cùng thoải mái ngồi trên sofa gần cửa sổ sát đất, trên đùi đặt cái notebook, anh đang tra bản đồ. Thấy cô đi ra, anh nói: “Chiều nay có thể dẫn Bống Nhỏ và Yến Thời đi chơi.”

Nhắc đến thằng nhóc Bống Nhỏ giả tạo, Hạ Thanh Thời giận muốn bốc khói, “Anh nói Bống ca ấy hả? Em không dám động vào nó đâu, tự anh dẫn nó đi chơi đi.”

“Bống ca?” Hoắc Đình Dịch buồn cười, kéo cô ngồi vào lòng mình, “Em giận đối với thằng nhóc ba tuổi làm gì?”

Hạ Thanh Thời không phục: “Thế trước mặt máy quay, Bống ca có giữ mặt mũi cho em không? Thấy em bị hờ hênh nên nó vui lắm phải không?”

Hoắc Đình Dịch day huyệt thái dương, trả lời đầy bất lực: “Nó mới ba tuổi thôi, sao mà nghĩ nhiều thế được?”

Rất nhanh sau đó, Hoắc tiên sinh bị vạ mặt đom đóm.

Hai người cùng đi xuống lầu rồi tới phòng Bống Nhỏ, Hạ Thanh Thời gõ cửa, dịu dàng nói: “Bống bảo, chị vào được không?”

“Không!” Trong phòng truyền ra tiếng nói tức giận của cậu bé: “Chị đi đi! Em muốn ngủ!”

Hạ Thanh Thời rất không vui.

Thấy Hoắc phu nhân đen mặt, Hoắc tiên sinh sợ cô sẽ đánh cậu bé nên đành hắng một tiếng rồi nhanh chóng mở cửa phòng Bống Nhỏ ra.

Trong phòng, nửa người Bống Nhỏ nằm ở trên giường, chăn phủ kín đầu, chân vẫn còn mang giày, nhìn thực sự rất muốn đánh đòn.

Nghe thấy tiếng người vào, Bống Nhỏ lập tức gào lên, đôi chân quơ quạng trong không khí, “Chị đi ra đi! Em không cần chị! Em cần anh Yến Thời!”

Hoắc tiên sinh định nhắc nhở cậu bé nhưng Hoắc phu nhân đã đi tới vén chăn ra khỏi đầu Bống Nhỏ, giọng nói đầy mùi nguy hiểm: “Em có dậy không? Chị đếm đến ba.”

Giọng điệu quen thuộc khiến đầu Bống Nhỏ run lên bần bật.

Cậu bé mở mắt, đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn xung quanh, phát hiện không có chú vác cái máy đen thui ở đây. Bống Nhỏ hoảng hốt. Ngay sau đó, cậu bé vội vã bật dậy, nắm vạt áo của Hạ Thanh Thời, ngẩng gương mặt ngây thơ vô tội lên, hỏi: “Chị ơi, khi nào anh Yến Thời về ạ? Em nhớ anh ấy quá.”

Hoắc tiên sinh hết sức bất lực đỡ trán. Em làm ơn đừng nịnh bợ như vậy có được không hả? Có khí phách một chút được không hả?

Bống Nhỏ nói nhớ anh Yến Thời đã thành công làm Hạ Thanh Thời đỡ khó chịu hơn nhiều. Cô xoa đầu cậu bé, dịu dàng nói: “Bây giờ chúng ta đi đón anh Yến Thời, chịu không?”

Tới nhà họ Hạ, một mình Hạ Thanh Thời đi vào nhà, Hoắc Đình Dịch và Bống Nhỏ chờ ở trên xe.

Theo lý thuyết, Hoắc Đình Dịch là con rể nhà họ Hạ nên phải ghé vào nhà mới phải phép, nhưng vì Bống Nhỏ có thể sẽ làm ông Hạ khó chịu, và Hạ Thanh Thời cũng không muốn lấy Bống Nhỏ để kích thích ông Hạ nên quyết định để Hoắc tiên sinh và cậu bé chờ ở ngoài.

Cô vào nhà nhưng không thấy ông Hạ và Yến Thời đâu cả, nhà vắng tanh, cô gọi chị Lệ nhưng cũng không thấy ai đáp lại.

Hạ Thanh Thời thấy kỳ lạ, ông Hạ nói dẫn Yến Thời đi Hương Sơn vào buổi sáng, cô cũng đã hẹn mười hai giờ sẽ đến đón anh về, bây giờ đã ba giờ chiều rồi mà vẫn không thấy hai bố con đâu cả.

Cô lấy điện thoại ra định gọi cho ông Hạ thì trên lầu đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa, sau đó Hạ Hiểu Đường đi xuống.

Kể từ khi đón Yến Thời đi, Hạ Thanh Thời chưa quay lại nhà họ Hạ lần nào, đồng thời bận chuẩn bị hôn lễ cho Diệp Chân Chân nên chưa gặp lại Hạ Hiểu Đường.

Bây giờ nhìn thấy Hạ Hiểu Đường, cô giật mình. Chỉ hơn một tháng không gặp mà Hạ Hiểu Đường gầy đi rất nhiều, gần như chỉ còn da bọc xương, coi bộ chuyện Dịch Tiêu kết hôn đã ảnh hưởng tới cô ta rất nhiều.

Hạ Thanh Thời nhớ tới lời Thẩm Lộ Dao nói trong ngày kết hôn của Dịch Tiêu, xem ra Hạ Hiểu Đường thực sự đau khổ. Với tính cách của Hạ Hiểu Đường, tuyệt thực là chuyện không tưởng, nhưng rửa mặt bằng nước mắt mỗi ngày là hoàn toàn có thể xảy ra.

Hạ Thanh Thời thờ dài, trong chuyện tình cảm, nếu không phải là người trong cuộc thì sao hiểu nổi?

Tuy nhiên tinh thần hiện tại của Hạ Hiểu Đường không tệ lắm, vừa thấy Hạ Thanh Thời, cô ta lập tức mỉa mai: “Chị về nhà làm gì? Cả thế giới đều ca ngợi tình yêu của họ còn to vang dội hơn cả chuông đồng, bây giờ chị còn về nhà để chọc tức tôi chứ gì?”

Hạ Thanh Thời đành thếp đáp trả: “Chỉ là bánh xe dự phòng của cô kết hôn thôi mà, có cần phải khổ sở muốn chết đi sống lại như thế không?”

“Bánh xe dự phòng?” Mặt Hạ Hiểu Đường đỏ ửng, bất giác cao giọng, “Tôi và anh ấy yêu nhau tám năm, cả tuổi trẻ của tôi đều dành cho anh ấy, thế mà cô lại nói tôi xem anh ấy như bánh xe dự phòng?”

“Cô và Dịch Tiêu có thể yêu nhau suốt tám năm tuổi trẻ là vì cô chưa tìm được ai tốt hơn anh ta thôi, nếu tìm được, Thẩm Lộ Dao đã tắm rửa cho cô sạch sẽ rồi đưa cô lên giường người ta từ lâu rồi!” Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng, “Cô không xem anh ta là bánh xe dự phòng, vậy những lúc mẹ cô si nhục anh ta hết lần này tới lần khác, cô đã làm gì? Có phải đến tận ngày trước khi Dịch Tiêu kết hôn, cô vẫn còn chờ anh ta chạy đến van xin cô tha thứ không?”

Hạ Hiểu Đường giận dữ: “Yêu nhau thế nào là chuyện giữa tôi và anh ấy, người ngoài không có tư cách xen vào! Nhưng Diệp Chân Chân thì sao? Chúng tôi mới chia tay thì cô ta lập tức nhảy vô, như vậy cô ta có tệ hơn không? Bộ không có tự trọng hả?”

“Ồ kìa, cô cũng nói là hai người đã chia tay mà.” Hạ Thanh Thời cười, nhìn thẳng vào Hạ Hiểu Đường, “Cô cho rằng đó chỉ là hờn dỗi, nhưng Dịch Tiêu lại thực sự quyết định chia tay, điều này trách được ai?”

Hạ Hiểu Đường cắn chặt răng, không nói gì nữa.

Hạ Thanh Thời day huyệt thái dương, không thể hiểu nổi tại sao lần nào cô và Hạ Hiểu Đường gặp nhau, cả hai sẽ gây lộn.

Thật ra trong chuyện này, cô cũng rất thông cảm cho Hạ Hiểu Đường. Cô biết Hạ Hiểu Đường không lừa dối như mẹ cô ta, cô ta cũng thật lòng yêu Dịch Tiêu, nhưng bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Cô ổn định hơi thở, hỏi Hạ Hiểu Đường: “Yến Thời đâu?”

Hạ Hiểu Đường nhanh chóng đeo túi xách, mệt mỏi trả lời: “Anh ấy và bố leo núi bị thương, đang ở bệnh viện.”

Mấy chữ “bị thương” làm Hạ Thanh Thời kinh hồn bạt vía, trên đường đi, Hoắc tiên sinh luôn an ủi cô: “Chắc không nghiêm trọng đâu, có thể là bị va quệt ở đâu đó thôi, em đừng lo quá.”

Bóng Nhỏ vẫn không biết gì, nhưng không thấy anh Yến Thời đâu, trong phút chốc cậu bé biến thành Bóng Công lý, ngồi ở ghế sau vừa khóc vừa hét: “Lừa đảo! Anh Yến Thời đâu? Mấy người giấu anh Yến Thời của em đi đâu rồi?”

Đến bệnh viện, đi vào phòng bệnh theo chỉ dẫn của Hạ Hiểu Đường, Hạ Thanh Thời không thấy Yến Thời mà chỉ có mỗi Thẩm Lộ Dao. Cô xông vào nắm lấy cánh tay Thẩm Lộ Dao, lạnh lùng nói: “Yến Thời đâu? Yến Thời ở đâu?”

Thẩm Lộ Dao rút tay ra, giọng nói cũng rất lạnh lẽo: “Bố cô cũng bị thương đang ngồi ở đây kia, vậy mà cô chỉ biết hỏi mỗi anh cô mà không biết hỏi thăm bố mình một câu?”

Hạ Thanh Thời ngẩn ra, quay đầu lại thì chạm vào mắt ông Hạ. Bây giờ cô mới phát hiện cánh tay của ông Hạ có băng gạc, xem ra là bị thương thật.

Tất cả suy nghĩ của hai cha con đều được biểu lộ trong cái nhìn này.

Trong lúc chưa xác định sự an toàn của Yến Thời, đối mặt với ông Hạ, cô còn chẳng thèm giả bộ quan tâm, cũng chẳng thể che giấu sự căm ghét và thù hận trong ánh mắt.

Ông Hạ nheo mắt, đánh giá con gái mình. Nếu lần Yến Thời đi lạc, ông có thể giải thích rằng con gái giận quá mất khôn nên mới nói những lời đó thì bây giờ, ông không tìm được bất cứ lý do gì để bào chữa cho con gái. Sống tới tuổi này, ông chợt phát hiện hóa ra đứa con gái luôn ngoan ngoãn khiến ai cũng yêu quý trước mặt ông thật ra rất hận ông.

Nhìn ánh mắt của ông Hạ, Hạ Thanh Thời biết cô không lừa được ông nữa. Cô không hề thương yêu người cha này, không những không thương mà còn rất hận ông, có lẽ không ai hận ông hơn cô. Tất cả những việc cô làm trước mặt ông chỉ là vì muốn lấy được lợi ích cho mình mà thôi.

Giờ phút này, Hạ Thanh Thời hiểu ông Hạ đã nhận ra những điều đó. Như vậy, sau này cô không thể diễn vai đứa con gái ngoan ngoãn trước mặt ông nữa rồi.

Nhưng kỳ lạ là lúc này, cô như trút được gánh nặng.

Ông Hạ lạnh lùng nói: “Anh con ở bên trong.”

Hạ Thanh Thời không trả lời, cũng không giả vờ giả vịt hỏi thăm vết thương của ông Hạ mà lập tức xoay người đi tìm Yến Thời.

Yến Thời ngồi trong một góc, tay bó thạch cao, ống quần xắn cao để lộ vết trầy xước.

Hạ Thanh Thời giật mình, vội vàng hỏi y tá: “Anh ấy có sao không?”

“Không có gì nghiêm trọng.” Y tá đưa một lọ nước đường glucose cho Yến Thời, “Nứt xương tay, cần nghỉ ngơi nhiều, không được làm nặng, nhớ tới bệnh viện kiểm tra định kỳ.”

Yến Thời ngoan ngoãn uống đường glucose, anh thích ăn đồ ngọt nên lúc này cười tít mắt, “Thanh Thanh, cái này ngon lắm!”

Thấy Yến Thời không có gì đáng ngại, Hạ Thanh Thời yên tâm hẳn, nhưng vẫn xoa đầu anh, trách móc: “Đang yên đang lành sao bị gãy tay? Anh bất cẩn quá.”

Yến Thời rục đầu lại vì sợ bị cô mắng, trông rất đáng thương, “Anh bất cẩn bị té, bố kéo anh lại nên cũng bị thương.”

Anh rất lo lắng: “Thanh Thanh, chúng ta đi thăm bố được không?”

Hạ Thanh Thời vội vàng đề anh lại, trấn an: “Em vừa thăm bố rồi, bố không sao hết.”

“À.” Yến Thời vỗ ngực, cuối cùng cũng yên tâm.

Không được bao lâu, anh ngoẹo đầu nhìn y tá, then thừng: “Chị ơi, cho em một ly chè nữa được không ạ?”

Hạ Thanh Thời biết Yến Thời có thói quen là mỗi khi ăn gì ngon thì đều giữ cho cô một phần nên cô lập tức ngăn lại: “Yến Thời, em không uống đâu.”

“Hà?” Yến Thời nhìn cô một cách khó hiểu, “Đâu phải cho em, là cho Bóng Nhỏ mà.”

Hạ Thanh Thời: “...”

Bên cạnh truyền đến tiếng cười của y tá.

Nhìn gương mặt xanh mét của em gái, Yến Thời ngẩn người, nhận ra mình đã làm sai nên vội vàng bổ sung: “Thanh Thanh, em cũng muốn uống hả? Vậy anh...”

“Câm miệng!” Hạ Thanh Thời nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang lời anh, “Em nói là em không uống!”

Hoắc Đình Dịch đỗ xe xong thì dẫn Bóng Nhỏ đi lên phòng bệnh.

Vừa nhìn thấy tay anh Yến Thời bị băng bó, Bóng Nhỏ òa khóc. Bóng Xã hội ôm chân Yến Thời, nước mắt nước mũi chảy dài, khuôn mặt mُمْ mُمْ cực kỳ đau thương: “Anh Yến Thời, anh sắp chết hả?”

Hạ Thanh Thời cốc đầu Bóng Nhỏ, giận dữ nói: “Phi phui cái mồm!”

Vì Yến Thời không có gì đáng ngại nên chỉ cần xử lý vết thương là có thể về nhà.

Hoắc tiên sinh thấy sao mà đau đầu quá, chỉ một đoạn đường ngắn từ bệnh viện đi ra bãi đỗ xe mà đầu anh như muốn nổ tung.

Bóng Nhỏ kéo ống quần Yến Thời khóc sụt sùi: “Anh Yến Thời, anh đừng chết, em sẽ không bao giờ... ăn trộm kem của anh nữa...”

Hai anh em đều thích ăn kem, Yến Thời thích vị chocolate, Bóng Nhỏ thích vị vani.

Hạ Thanh Thời ra quy định là mỗi ngày mỗi người chỉ được ăn một hộp kem, mười giờ tối hằng ngày cô sẽ kiểm tra tủ lạnh, nếu phát hiện ai ăn nhiều hơn một hộp thì sẽ vứt toàn bộ kem của người đó, ngày hôm sau người đó không được ăn kem.

Một khi Hạ Thanh Thời đã ra quy định thì sẽ làm rất nghiêm khắc, cô đã vứt kem của Yến Thời không biết bao nhiêu lần.

Yến Thời rất ngốc, hoàn toàn không biết là mình có ăn vượt quá số kem quy định hay không nên bây giờ khi nghe thế thì ngơ ngác: “À, thì ra là thế...”

Hạ Thanh Thời rất hy vọng chuyện này sẽ phần nào phá vỡ tình cảm của hai anh em, nhưng không ngờ Yến Thời lại không hề tức giận, cô lập tức nổi giận.

Cô cười lạnh lẽo: “Anh định cho nó đường glucose mà, cho nó đi! Cho đi!”

Yến Thời rất áy náy: “Thanh Thanh, em đừng giận mà, cũng cho cả em nữa...”

Hạ Thanh Thời tức giận nói: “Em không cần!”

Bóng Nhỏ đứng lại khóc, những giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống má, cậu nhón chân nắm vạt áo của Yến Thời, ôm chân Yến Thời như bạch tuộc, gào khóc: “Đừng cho chị ấy! Là của em! Của em hết!”

Hoắc Đình Dịch vừa đỡ người này xong lại đến người khác gây rối, khổ không thể tả.

Vất vả lắm mới ra đến bãi đậu xe, anh nhét hai anh em vào xe rồi đóng cửa lại, sau đó nhìn Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân bị anh nhìn rùng hết cả mình, giải thích: “Là do hai anh em chọc em trước mà!”

“Không phải chuyện đó.” Hoắc tiên sinh cảm thấy bất lực thực sự, “Em không thấy chuyện hôm nay rất kỳ lạ hả?”

Hạ Thanh Thời nhanh chóng hiểu ra: “Ý anh là chuyện Yến Thời bị thương?”

Thật ra cô cũng thấy lạ, nhưng không biết lạ ở đâu.

Hoắc Đình Dịch nói tiếp: “Hương Sơn là nơi nào chứ? Từ Hương Sơn đến đây mất bao lâu? Hơn nữa hôm nay là chủ nhật, lúc chúng ta đi có bị kẹt xe không? Hai người đều bị thương thì sao phải tới bệnh viện này?”

Hạ Thanh Thời ấp úng: “Bác sĩ gia đình em công tác ở bệnh viện này.”

Cô im lặng một lúc rồi mới nói: “Hơn nữa bác sĩ cũng không gọi điện cho em.”

Ông Hạ rất tin tưởng cô, cô biết ông có bác sĩ riêng, kể từ khi về nước, nếu có chuyện gì thì bác sĩ của ông ta đều liên lạc với cô.

Mới tuần trước thôi, bác sĩ riêng của ông Hạ cũng đã gọi cho cô nói huyết áp của ông Hạ quá cao, bảo cô quan tâm đến vấn đề ăn uống của ông ta.

Nhưng hôm nay ông Hạ bị thương, tới bệnh viện này, người thông báo cho cô không phải là bác sĩ mà lại là Thẩm Lộ Dao.

Cô nhìn Hoắc Đình Dịch, “Anh cho rằng ông ta cố ý dẫn Yến Thời tới bệnh viện?”

“Anh không biết.” Hoắc Đình Dịch lắc đầu, nắm lấy tay cô, siết chặt, “Nhưng trước khi làm rõ chuyện này, chúng ta không thể để ông ấy tiếp xúc với Yến Thời, nhớ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Edit: Sa

Cuộc sống gần đây của Diệp Chân Chân rất ngọt ngào, vậy mà cứ năm lần bảy lượt quấy rầy Hạ Thanh Thời, lúc thì hẹn cô đi mua nội y gọi cảm, lúc thì gọi điện hỏi cô trước kia Dịch Tiêu và Hạ Hiểu Đường hẹn hò ở đâu.

Hạ Thanh Thời bận tới mất tới mũi, công việc chưa xong cái này đã tới cái khác, ở nhà thì kể từ sau khi Bóng ca bộc lộ bản chất, cậu chàng càng lúc càng phách lối, thậm chí còn có xu hướng làm hư Yến Thời. Hơn nữa chuyện ông Hạ đưa Yến Thời vào bệnh viện vẫn chưa được sáng tỏ nên lòng cô bồn chồn không yên, có cảm giác mình đang rơi vào tình thế chỉ mảnh treo chuông, lúc nào cũng có thể bị đứt lìa.

Hầu hết thời gian cô đều phớt lờ cô dâu mới cưới, lúc này bị kẹt xe nên cô mới giành thời gian câu được câu chăng tiếp chuyện với cô nàng.

“Làm sao tớ biết người ta hẹn hò ở đâu? Cậu thích đi đâu thì cứ kéo anh ta đi đó thôi.”

“Không phải.” Ở đầu bên kia điện thoại, Diệp Chân Chân yếu ớt giải thích, “Tớ muốn biết nhân viên văn phòng như anh ấy thích đi những đâu.”

Hạ Thanh Thời không thêm đề ý tới cô nàng mà chuyển đề tài: “Mấy bộ mưa hôm trước ấy, chồng cậu thích bộ nào nhất?”

Trên ghế lái, Hoắc tiên sinh liếc nhìn vợ bằng ánh mắt mập mờ.

Phụ nữ có chồng nói chuyện thường không kiêng kỵ gì cả, Diệp Chân Chân cười to, “Bộ màu đen, có dây cột sau lưng ấy.”

Trả lời xong, cô nàng hiếu kỳ hỏi Hạ Thanh Thời, “Còn cậu thì sao? Hoắc tiên sinh nhà cậu thích bộ nào nhất?”

Mấy lần trước đi mua sắm với Diệp Chân Chân, vì đang dịp giảm giá nên Hạ Thanh Thời cũng mua mấy bộ. Không thể nghi ngờ đây chính là phúc lợi của Hoắc tiên sinh, vì thế mấy hôm trước thấy Hạ Thanh Thời không đi mua sắm với Diệp Chân Chân nữa, Hoắc tiên sinh nói vòng vo: “Đạo này trông em

có vẻ mệt mỏi, sao không dành thời gian đi mua sắm với bạn bè?”

Hoắc tiên sinh vẫn còn sợ câu hỏi đòi mạng liên quan tới Diệp Chân Chân lúc trước nên bây giờ anh không dám nhắc đến tên cô ấy.

Hạ Thanh Thời đang uể oải, nghe Diệp Chân Chân hỏi, cô liếc nhìn Hoắc tiên sinh, sau đó thu hồi tầm mắt, cắn môi, hạ thấp giọng: “Anh ấy hả, anh ấy thích...”

Diệp Chân Chân phần khích áp sát điện thoại vào tai. Hoắc tiên sinh ở bên cạnh cũng mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Cô kéo dài giọng, chờ sự mong đợi của đối phương lên tới đỉnh điểm thì nói: “Tớ không nói cho cậu biết đâu!”

Diệp Chân Chân tức giận: “Hạ Thanh Thời, cậu đáng ghét quá!”

Hạ Thanh Thời cười to, một lát sau, cô nghiêm mặt: “Nói gì thì nói, bây giờ vợ chồng cậu hòa thuận là được rồi, nghĩ nhiều làm gì.”

Diệp Chân Chân rầu rĩ: “Thanh Thời, cậu không biết đâu, tớ sợ cô ta sẽ đi tìm anh ấy...”

Hạ Thanh Thời khá hiểu tính cách của Hạ Hiểu Đường. Hạ Hiểu Đường là người rất kiêu ngạo, nếu Dịch Tiêu đã kết hôn với Diệp Chân Chân, cô ta sẽ không làm những việc như cướp chồng người khác. Huống hồ...

Hạ Thanh Thời hỏi Diệp Chân Chân: “Lúc cầu hôn, Dịch Tiêu đã nói gì với cậu?”

Diệp Chân Chân cắn chặt môi không trả lời, qua một lúc lâu mới nói: “Anh ấy nói sẽ đối xử tốt với tớ cả đời.”

Giọng nói của Diệp Chân Chân đột nhiên trở nên bi thương: “Anh ấy không hề nói yêu tớ.”

Hạ Thanh Thời cho rằng đó mới là điều đáng quý nhất của Dịch Tiêu.

Cô dịu giọng an ủi Diệp Chân Chân: “Cả đời chỉ yêu một người là điều không thể hứa hẹn.”

Hoắc tiên sinh lại liếc cô bằng ánh mắt sâu xa.

Ngay sau đó, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Nhưng đối xử tốt với cậu cả đời là điều có thể thực hiện.”

Hoắc tiên sinh thu hồi tầm mắt.

Vì hoàn cảnh gia đình, Hạ Thanh Thời rất ít tin tưởng vào tình yêu.

Cô từng nghe ở đâu đó rằng: Thái độ của người đàn ông đối với nhân viên phục vụ chính là thái độ của anh ta dành cho bạn gái sau ba tháng hẹn hò.

Vì thế, từ nhỏ, cô luôn thiên vị những người đàn ông lịch thiệp. Dopamine(1) chỉ có tác dụng trong khoảng ba tháng, sau đó, khi không bị tình yêu che mắt, hai bên thường xuyên tiếp xúc với nhau thì sẽ có những tiêu chuẩn để ở bên nhau.

(1) Dopamine: là một loại hormon được sản sinh khi yêu. Hormone này chịu trách nhiệm đối với các phản ứng cảm xúc và tinh thần, có nghĩa là khi hormon càng nhiều thì đam mê của con người càng lớn. Tuy nhiên, những cảm xúc này chỉ là tạm thời và sẽ biến mất.

Hạ Thanh Thời cười: “Cậu toàn lo mấy chuyện không đâu. Nếu lo anh ta bị Hạ Hiểu Đường cướp mất thì tính kế lâu dài đi, nhanh nhanh mang thai đi, bảo đảm anh ta sẽ quỳ phục dưới chân cậu.”

“Này! Tầm bậy tầm bạ!” Diệp Chân Chân hơi gấp gáp, “Tớ không phải là loại người mượn con để giữ chân chồng nhé!”

“Cậu có hiểu làm hình tượng của bản thân không thế?” Hạ Thanh Thời mỉa mai, “Anh ta vừa chia tay bạn gái, chạy đi cầu hôn cậu mà cậu cũng đồng ý cho được, bây giờ kết hôn rồi, không chịu nghĩ cách trói buộc anh ta thì thôi, còn bày đặt làm kiêu. Diệp Chân Chân, nào cậu bị úng nước hả?”

Diệp Chân Chân không phản bác được gì. Một hồi lâu sau, cô nằng nói nhỏ: “Nếu tớ có thai thì cậu phải ít giao việc cho tớ đấy.”

Đến lúc nói chuyện xong, cuối cùng đường xá cũng có dấu hiệu di chuyển được, xe của họ từ từ nhích về phía trước.

Hoắc tiên sinh xoay vô lăng, hơi phiền muộn: “Sao không ai muốn trói buộc anh thế nhỉ?”

Hoắc phu nhân ngồi ở ghế phụ lái, nghe vậy thì bật cười, cười xong mới ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn có con thật à?”

Hiếm khi thấy cô nghiêm túc như thế, Hoắc tiên sinh giật mình. Anh quay đầu nhìn cô, sau đó nắm tay cô đặt lên đùi mình, xoa nhẹ bàn tay cô, nói: “Không muốn lắm, nhưng nhìn bạn bè có con cũng hơi hâm mộ.”

“Vậy chờ thêm đi.” Hạ Thanh Thời nhìn ra cửa sổ, “Chờ em giải quyết xong chuyện đó đã.”

Chờ cô và nhà họ Hạ không còn liên quan gì, chờ cô cắt đứt hoàn toàn cuộc sống trong vũng lầy trước kia của mình.

Cô kéo tay Hoắc tiên sinh, hôn nhẹ lên mu bàn tay của anh.

Đây là khoảnh khắc hiếm hoi Hoắc phu nhân bày tỏ tình yêu không chút giấu giếm với Hoắc tiên sinh. Cô muốn sinh con cho anh. Không sợ sự nghiệp bị ảnh hưởng, không sợ mình sẽ mập ra, không sợ quá trình đón đầu khi đón chào sinh mệnh mới, cô chỉ muốn có một đứa con với anh, đứa bé là sự pha trộn của cả hai, nó có đôi lông mày của anh, đôi mắt của cô, chiếc mũi của anh, cái miệng của cô.

“Anh chờ em thêm một chút nữa nhé, chờ em chuẩn bị xong, chúng ta sẽ có con.”

Trước khi kết hôn.

Hoắc tiên sinh luôn lịch lãm bỗng xuất hiện trước mặt trợ lý mới Rebecca với toàn thân nhể nhại mờ mờ.

Rebecca kinh hồn bạt vía, nói: “Hiện tại chưa có đường bay thẳng đến Bordeaux, vé máy bay đi Paris cũng đã hết sạch, bây giờ chuyến bay gần nhất là đi Bordeaux nhưng phải chuyển máy bay ba lần, mất tổng cộng ba mươi tiếng đồng hồ.”

Hoắc tiên sinh nóng nảy: “Vậy điều máy bay công vụ từ New York đến đây!”

Rebecca rất thông cảm cho chàng trai hóa rồ vì tình: “Anh Hoắc, đầu tiên, mặc dù tập đoàn chúng ta có quan hệ rất tốt với Cục Hàng không nhưng nếu muốn bay ra nước ngoài thì phải xin cấp phép trước hai tuần; thứ hai, không được sử dụng máy bay công vụ vì lý do cá nhân, mặc dù tôi sẽ không báo với Hội đồng quản trị nhưng Hội đồng quản trị có bản lĩnh cao cường, anh cũng đâu muốn kiểm điểm trước mặt bọn họ đúng không? Cuối cùng, hai phi công trưởng đã xin nghỉ phép từ tuần trước, anh quên rồi à?”

Hoắc tiên sinh nhắm mắt lại.

Chính anh là người phê duyệt cho họ nghỉ phép nên tất nhiên là anh nhớ. Hai phi công trưởng xin nghỉ phép cùng một lý do: vợ sinh con.

Lúc đó, anh vô cùng thoải mái, không những cho họ nghỉ hết ngày phép theo quy định mà còn cho nghỉ thêm một tháng hưởng lương.

Tất nhiên, Hoắc Đình Dịch không phải nhà từ thiện, anh cho nghỉ thêm một tháng là để phòng hờ tương lai có gì cần nhờ vả.

Rebecca nói với anh: “Tôi đã mua vé cho anh rồi, ba tiếng sau sẽ cất cánh.”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Ba mươi tiếng thì ba mươi tiếng, chỉ tới nơi sau cô mười mấy tiếng thôi mà.

Nhưng khi tới sân bay, tình hình lại thay đổi.

Khi đang ngồi chờ trong phòng VIP, Hoắc Đình Dịch gặp kẻ chứng mất: Kevin. Từ lúc Predator có ý đồ thu mua tập đoàn PR, anh vốn đã rất ngứa mắt với anh ta, bây giờ lại càng thêm ngứa mắt.

Kevin ung dung chào hỏi anh: “Anh Hoắc.”

Hôm đó xem như hai người đã lật mặt nhau qua điện thoại, không ngờ anh ta lại...

Là người được dạy dỗ thành hoàng, Hoắc tiên sinh vốn không thích thị phi nhưng lúc này rất hối tiếc vì đã không mang theo máy quay. Anh muốn quay lại hình ảnh đặc ý của tình địch, sau đó đưa cho Hạ Thanh Thời xem, không có người đàn ông nào mới thất tình một tuần mà lại vui vẻ đến thế. Điều đó chứng tỏ tên Kevin này không thật lòng với cô.

Kevin hết sức nhiều chuyện, nụ cười như chứng tỏ mình đã biết tởm: “Anh Hoắc cũng đi Paris à?”

Về mặt của Hoắc tiên sinh rất không vui. Đầu là đi Paris nhưng Kevin đã đặt vé từ lâu nên có thể bay thẳng đến Paris, sau đó đi Bordeaux, còn anh thì phải bay sang Mexico, sau đó lại chuyển máy bay đi Moscow, cuối cùng mới đến Paris. Thôi, không cần nói với anh ta chuyện đó.

Hoắc tiên sinh ngẩng cao đầu, hờ hững nhìn người trước mặt, trông cực kỳ ung dung: “Đi Mexico.”

Kevin phì cười, anh ta hỏi: “Quá cảnh?”

Hoắc tiên sinh không ung dung nổi nữa, anh hết sức căm tức nhìn Kevin.

Đúng lúc này, loa thông báo vang lên.

“Haiz.” Kevin giờ vé máy bay, cười tươi rói, “Tôi phải lên máy bay rồi, không trò chuyện tiếp được, tạm biệt.”

Hoắc Đình Dịch tái mặt nhìn chằm chằm đối phương đang dần biến mất. Nhưng rất nhanh sau đó, anh được dịp cười hả hê. Sau hai tiếng ngồi chờ trên

máy bay đầy mặt mũi, phi hành đoàn máy bay DL8553 đuổi tất cả hành khách xuống vì thời tiết xấu, trong khoảng thời gian ngắn máy bay không thể cất cánh nên hãng hàng không đã yêu cầu hủy chuyến bay.

Một lát sau, Kevin đặc ý lên máy bay khi này thì lúc này lại quay trở về phòng chờ VIP.

Hoắc tiên sinh đỡ ngửa mặt hơn nhiều, còn chủ động bắt chuyện, rất thông cảm hỏi anh ta: “Nghe nói chuyến bay bị hủy?”

Bây giờ đến lượt Kevin xám xịt mặt mũi không nói tiếng nào.

Hồi này Hoắc tiên sinh đã lên mạng tra chuyến bay, chuyến gần nhất là bốn tiếng sau sẽ bắt đầu cất cánh đi Montréal(2), sau đó quá cảnh ở Seoul rồi mới bay đến Paris.

(2) Montréal: thành phố đông dân thứ hai của Canada.

Vì vậy Hoắc tiên sinh lập tức ân cần hỏi han Kevin: “Đi Montréal?”

Kevin cảm tức xoay mặt đi.

Hoắc tiên sinh cố đè nén sự hả hê trong lòng, bề ngoài vẫn tỏ ra ung dung, anh giờ vé máy bay lên trước mặt Kevin, “Tôi phải lên máy bay rồi, tạm biệt.”

Trải qua một ngày một đêm trên máy bay, chuyến máy bay hai lần, cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng tới thành phố Bordeaux ở miền Nam nước Pháp vào bảy giờ.

Cô vừa vào đài truyền hình, địa vị còn thấp nên không thể tham gia những chương trình chủ chốt của đài mà được phân đến tổ chương trình nhỏ về du lịch.

Về tới khách sạn sắp xếp đồ đạc, Hạ Thanh Thời mới nhớ ra có người ở bên kia đại dương xa xôi nấu ba món ăn và một món canh chờ cô về. Cô nén cười, nhắc điện thoại của khách sạn lên, bấm dãy số quen thuộc nhưng không có ai nghe máy.

“Giận thật đấy à?” Cô khẽ tặc lưỡi, không biết vài hôm nữa mang chai rượu vang thượng hạng về có dễ được người ta hay không.

Nhưng ngay sau đó, Hạ Thanh Thời chợt nhớ ra: Đáng ghét! Tại sao cô phải dễ anh? Cô còn chưa hết giận đâu.

Ngày mai mới bắt đầu phỏng vấn, các đồng nghiệp đi ngắm cảnh xung quanh, còn cô thì định ngủ bù vì trên máy bay cô ngủ không ngon.

Lúc đang thay quần áo, bên ngoài có người gõ cửa, là nữ nhân viên của khách sạn, giọng nói rất lịch sự: “Cô Hạ, xin lỗi vì đã làm phiền. Phòng tắm trong phòng của cô bị hư vòi sen, bây giờ có tiện cho chúng tôi vào kiểm tra không ạ?”

Hạ Thanh Thời đành mặc lại quần áo, sau đó đi ra mở cửa.

Quản lý khách sạn thấy cô thì cười: “Chào cô Hạ. Rất vinh hạnh khi cô ghé đến khách sạn của chúng tôi lần nữa.”

Hạ Thanh Thời ngẩn người, lúc này mới nhớ ba năm trước cô đã đến Bordeaux du lịch và ở khách sạn này.

Cũng may hôm nay quản lý khách sạn thấy cô đi cùng ekip chương trình nên rất thức thời không hỏi thăm cô và bạn trai thế nào mà chỉ mỉm cười trò chuyện với cô.

Kiểm tra xong, nhân viên nói một tràng tiếng Pháp với quản lý, Hạ Thanh Thời không hiểu mô tê gì.

Chốc lát sau, quản lý quay lại nói với cô vòi sen có vấn đề, vô cùng xin lỗi cô vì sự bất tiện này, sau đó đề nghị đổi phòng VIP miễn phí cho cô.

Thật ra vòi sen không có vấn đề gì lớn lắm, chỉ bị lệch qua một bên thôi, hành lý cũng đã sắp xếp xong xuôi nên Hạ Thanh Thời rất lười đổi phòng. Nhưng quản lý khách sạn tỏ ra vô cùng áy náy, hết như nếu cô mà không chuyển sang phòng VIP thì cô ấy sẽ mổ bụng ngay tại chỗ để tạ tội. Hạ Thanh Thời hết cách, đành thu dọn hành lý rồi để người ta mang lên lầu.

Kỳ này chương trình làm về các hãng rượu ở Bordeaux, trừ Chateau Cheval Blanc và Chateau Ausone ra, nội dung chủ yếu là nói về Chanson Pere & Fils.

Chanson Pere & Fils là hãng rượu lâu đời nhất Bordeaux, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà danh tiếng không bằng những hãng rượu khác.

Trước kia Chanson Pere & Fils vẫn có danh tiếng nhất định nhưng những năm gần đây vì tình hình chuyển biến xấu nên tình hình kinh doanh hãng rượu ngày càng sa sút, đến bây giờ thì hầu như không đứng vững trên thị trường nữa.

Ngày mai sẽ bắt đầu ghi hình, tối nay Chanson Pere & Fils tổ chức một bữa tiệc nhỏ để khoản đãi những vị khách từ xa đến.

Người Pháp rất lãng mạn, dù biết họ đến từ xa nhưng vẫn bảo họ có thể đưa một người bạn khác giới tham gia bữa tiệc.

Kevin muốn tới, Hạ Thanh Thời cũng định đi cùng anh ta, nhưng sau khi cô xuống máy bay thì nhận được tin nhắn của Kevin báo rằng vì chuyến bay bị

trì hoãn nên anh ta không thể đến đúng hẹn được.

Hạ Thanh Thời thấy chuyện này bình thường nên cô nhấn tin trả lời Kevin nói không sao, chỉ cần không ảnh hưởng đến kế hoạch đi chơi là được.

Người Pháp ăn tối muộn, chín giờ tối bữa tiệc mới bắt đầu.

Năm năm ở Mỹ, từ lâu Hạ Thanh Thời đã không còn là cô bé chân ướt chân ráo đến thành thị phồn hoa, cô đã thành thạo cách ứng xử ở các buổi tiệc như thế này.

Tám giờ, cô vừa trang điểm xong thì nhân viên khách sạn đem lễ phục đã được là phẳng đưa cho cô, đồng thời nhắc cô xe của hãng rượu đang chờ bên dưới.

Đáng cô cao ráo mảnh mai, hơn nữa từ nhỏ đã học múa nên vai và lưng cô rất thẳng, mặc lễ phục hở vai rất đẹp. Chiếc váy màu bạc được khoét ngực sâu quyến rũ, kiểu tóc lob được nhuộm màu vàng đỏ vô cùng phù hợp với chiếc váy.

Cô khẽ hít một hơi, vuốt nếp gấp bên eo rồi soi gương xoay một vòng. Hoàn hảo.

Cô thở phào, người cũng thả lỏng.

Hạ Thanh Thời cầm thỏi son tô lên môi, sau đó cất thỏi son vào túi xách màu vàng rồi đứng dậy đi ra cửa.

Mở cửa phòng khách sạn ra, thân hình quen thuộc đập vào mắt khiến Hạ Thanh Thời sững sờ.

Cô nhanh chóng che giấu sự ngạc nhiên, dựa vào cạnh cửa nhìn người đàn ông trước mặt, như cười như không: “Trùng hợp quá anh Hoắc.”

Hoắc Đình Dịch tiến lên một bước, cơ thể cao lớn bao trùm lấy cô.

Anh ăn mặc chỉnh tề, trông rất gọn gàng sạch sẽ, trên người thoang thoảng mùi hương dễ chịu.

Hạ Thanh Thời biết đó là mùi kem cạo râu, là loại mà ba năm trước cô đã chọn cho anh.

“Không trùng hợp.” Tuy giọng nói trầm ấm của anh rất hay nhưng vì bị anh bao phủ, cô cảm nhận được sự nguy hiểm trong lời nói của anh, “Tôi tới tìm em.”

Ánh mắt anh lướt trên gương mặt xinh đẹp của cô, xuống đến cằm, rồi trượt xuống xương quai xanh nhỏ nhắn, cuối cùng là đến vùng ngực hở bạo của cô.

Hạ Thanh Thời làm lơ trước lời nói của anh.

Anh nhích lại gần, cô thuận thế tiến sát vào lòng anh, hai tay chống lên lồng ngực anh, giọng điệu biếng nhác: “Bây giờ không được, tôi còn bận việc.”

Cổ họng của anh thắt chặt, ánh mắt bất giác dán chặt vào cảnh xuân hấp dẫn trước ngực cô. Là đàn ông, anh biết rõ những kẻ đàn ông khác trong tối nay sẽ có suy nghĩ xấu xa với cô.

Lần đầu tiên trong đời, anh nói ra những lời không tương xứng với những điều được dạy dỗ: “Công việc của em bao gồm việc phải ăn mặc thế này?”

“Thế nào?” Hạ Thanh Thời cúi xuống nhìn mình, không nhận ra có gì khác thường. Cô lùi về sau hai bước, sau đó ngẩng đầu, nhìn anh bằng đôi mắt quyến rũ, “Chẳng lẽ không đẹp?”

“Đẹp.” Anh cảm thấy như cổ họng mình càng bị thắt chặt.

Ngay sau đó, anh tiến lên phía trước nắm lấy cổ tay cô rồi cúi người hôn cô.

Anh mút mạnh đôi môi cô, trong miệng tràn đầy mùi hương trái cây quen thuộc.

“Ừm...” Hai người hôn nhau mãnh liệt, cô không ngần ngại quấn quýt mình vào lưỡi anh.

Hoắc Đình Dịch cố nén ham muốn của mình, anh thở hổn hển buông cô gái trong lòng ra, giọng khàn khàn: “Tôi đi cùng em.”

Hạ Thanh Thời không trả lời mà lấy cái gương nhỏ trong túi xách ra. Son đã bị anh làm trôi hết, cô lau bầu: “Đáng ghét.”

Cô tô son xong, liếc nhìn người đàn ông trước mặt, “Xì” một tiếng rồi vui vẻ đi ra ngoài. Cô tốt bụng đưa khăn giấy cho anh, “Anh có muốn lau không?”

Hoắc Đình Dịch nhận khăn giấy, không nói gì mà lau vết đỏ trên môi mình.

Cô thu tay về, không nói gì nữa mà đi thẳng.

Hoắc Đình Dịch đi theo sát cô: “Tôi nay tên Kevin gì đó không đến được đâu.”

“Tôi biết.” Cô ngoảnh đầu nhìn anh, mỉm cười: “Nhưng cũng không có nghĩa là đưa anh theo cùng, dù có thiếu thì cũng không vơ đại được.”

Hoắc Đình Dịch tái mặt đứng im tại chỗ.

Tuy nhiên, khi bắt đầu bữa tiệc, Hạ Thanh Thời vẫn nhìn thấy Hoắc Đình Dịch. Anh nhìn cô chăm chăm, cô nháy mắt với anh, nhưng không ngờ cái nháy mắt này lại làm anh lập tức dời mắt đi nơi khác.

Ông Durand giới thiệu anh với khách khứa: “Lawrence và chúng tôi rất thân thiết với nhau, ba năm trước cậu ấy từng đến đây chơi, hôm nay cậu ấy có mặt ở đây là vì hứng thú với hãng rượu của chúng tôi nên có ý định thu mua.”

Hạ Thanh Thời ghen tị nghĩ có tiền sướng thật.

Vốn dĩ là một bữa tiệc riêng tư nhưng động đến tiền bạc thì bữa tiệc đã mang tính chất làm ăn.

Cô cảm thấy ông Durand cũng lạ nữa. Lúc trước tiếp nhận phỏng vấn thì nói trang trại rượu là sự nghiệp cả đời ông ấy, nhưng bây giờ người giàu vừa có mặt thì ông ấy vội vã vui vẻ bán trang trại rượu? Đã vậy ông ấy còn là người chỉ nhớ kẻ giàu có nữa chứ. Ba năm trước cô cũng đến đây, sao ông ấy không nhớ?

Sau bữa ăn chính phức tạp kiểu Pháp là tiệc rượu, địa điểm là sân cỏ ngoài biệt thự, có một dãy bàn dài đặt đủ các loại rượu.

Hạ Thanh Thời không thích uống rượu lắm, nhưng tối nay ông Durand chiêu đãi rất nhiều loại rượu thượng hạng, không uống thì phí quá.

Cô vừa uống xong một ly thì Hoắc Đình Dịch tiến lại gần. Cô nhìn anh, tròn to mắt: “Đáng ghét, tưởng có tiền là hay ho lắm à?”

Cô nói xong thì tự nghĩ có tiền đúng là hay ho thật, cô cũng muốn có tiền như anh.

Những lúc thế này trông cô rất đáng yêu, Hoắc Đình Dịch nhìn cô, kiên nhẫn giải thích: “Ông Durand muốn hợp tác với đài truyền hình đến đây ghi hình là vì muốn tìm người mua lại trang trại rượu, tôi làm vậy cũng coi như thỏa mãn nguyện vọng của ông ấy thôi.”

Hạ Thanh Thời nhú mày: “Vậy thì chúng tôi hết giá trị lợi dụng rồi.”

Hoắc Đình Dịch nhìn cô, cười: “Nếu em chịu đưa tôi đến đây thì tôi cũng đâu cần dùng cách đó.”

Trăng tối nay rất đẹp. Ánh trăng màu bạc chiếu rọi gương mặt cô khiến gương mặt xinh đẹp ấy như trở nên mơ hồ.

Hoắc Đình Dịch thấy lòng mình rung động, anh cúi người hôn khẽ lên môi cô.

Trán anh dựa vào trán cô, nhẹ nhàng: “Rốt cuộc em muốn tôi phải làm sao?”

Anh có thể cho cô tình yêu, có thể cho cô hôn nhân, có thể cho cô tất cả, chỉ cần cô cho anh biết cô muốn anh làm gì.

Hạ Thanh Thời chớp mắt, ánh mắt cô sáng tựa sao, hệt như những vì tinh tú trên bầu trời đêm đều hội tụ vào mắt cô.

Cô bướng bỉnh nói: “Tôi cầu hôn anh nhưng anh không chịu.”

Hoắc Đình Dịch nắm lấy cổ tay cô, giọng anh vẫn nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết: “Lần đó không tính.”

Anh chỉ cần cô nói cô yêu anh. Chỉ cần cô nói câu đó, chín mươi chín bước còn lại hãy để anh chạy về phía cô.

Hạ Thanh Thời đã ngà ngà say. Cô lắc đầu, ánh mắt hơi mơ màng nhưng giọng nói rất kiên định: “Tôi không nói đâu.”

Cô từng nói cô yêu anh. Câu đó cả đời này chỉ nói một lần là đủ.

Hai người đều cố chấp đứng ở một chỗ, ai cũng mong đối phương sẽ là người đi bước đầu tiên.

Họ im lặng hồi lâu, cho đến khi Hoắc Đình Dịch nhìn cô, nói: “Nếu tôi nói trước thì sao?”

Nếu anh cầu hôn cô trước, cô có đồng ý nói yêu anh không?

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt vẫn sáng như ánh sao: “Anh nói trước?”

Hoắc Đình Dịch ngừng thở, anh chăm chú nhìn cô, một lúc sau mới gạt đầu, “Đúng vậy, anh nói trước.”

“Nếu anh nói trước...” Cô mỉm cười đứng lên, ngàn ánh sao lấp lánh trong đôi mắt, đôi môi cong cong, “Hoắc Đình Dịch, nếu anh nói trước, tôi cũng không nói!”

Cái cô này!

Hoặc tiên sinh giận quá nên bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Sa

Hoắc Đình Dịch giận dữ bỏ đi. Có điều cô gái bị bỏ lại thì không hề tức giận, thấy anh bỏ lại cô một mình, cô đặt ly rượu xuống, sau đó xoay người đi lấy đá.

Hoắc Đình Dịch thu hồi tầm mắt, tiếp tục trò chuyện cùng ông Durand.

Điều kiện của Chanson Pere & Fils rất tốt, nhưng có khuyết điểm chí mạng là hoạt động kinh doanh quá lỗi thời, đây là nguyên nhân khiến cuộc trò chuyện rơi vào bế tắc. Nhìn hai người như đang trò chuyện vui vẻ nhưng thật ra câu nào cũng sắc bén như dao, cuối cùng cả hai đều không nói gì.

Hoắc Đình Dịch còn giỏi tỏ ra thân thiện hơn cả ông Durand. Đối với anh, Chanson Pere & Fils có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mua được thì coi như có thêm một phần tài sản, không mua được cũng chẳng bị tổn thất gì. Nhưng Chanson Pere & Fils là sản nghiệp nhiều đời nay của gia đình ông Durand, ông quản lý trang trại rượu hơn năm mươi năm, nay lâm vào hoàn cảnh khó khăn, trang trại rượu khó mà tiếp tục hoạt động, hai đứa con gái của ông đã chuyển đến định cư ở Marseilles(1), không đứa nào muốn kế thừa sản nghiệp.

(1) Marseilles: Một thành phố cảng của Pháp.

Durand không muốn Chanson Pere & Fils bị phá hủy trong tay mình, vì vậy ông hy vọng có người mua lại trang trại rượu để nó tiếp tục được hoạt động.

Khi Hoắc Đình Dịch tới đây vào ba năm trước, anh đã tỏ ra có hứng thú với Chanson Pere & Fils nhưng lúc đó ông Durand không muốn bán nên anh không đề cập nữa.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng ông Durand cũng mất kiên nhẫn trước. Ông suy nghĩ một lúc lâu, cúi đầu báo ra một con số. Cái giá này khiến Hoắc Đình Dịch bất ngờ. Anh đã tính sơ qua giá trị sản lượng của Chanson Pere & Fils, trừ lương cho nhân viên và phí vận chuyển, nếu mua bằng cái giá này, chưa tới năm năm là đã có thể lấy lại vốn. Xem ra ông Durand đang cực kỳ nóng lòng bán trang trại rượu, có lẽ là vì đang cần tiền gấp.

Hoắc Đình Dịch tự nhận mình không phải nhà từ thiện nhưng cũng không muốn thừa nước đục thả câu. Suy nghĩ một lát, anh nói: “Giảm 20%, tôi chỉ cần 70% cổ phần thôi, ông có thể giữ lại 30%.”

Phương án này là niềm vui bất ngờ đối với ông Durand. Ông đã lớn tuổi, không còn sức để quản lý trang trại rượu nữa, nhưng nếu có thể giữ lại một ít cổ phần sản nghiệp của gia tộc thì còn gì tốt hơn. Nhưng vì Chanson Pere & Fils không bằng các trang trại rượu khác kể cả năng lực cạnh tranh hay khả năng tài chính nên trước giờ ông chưa bao giờ dám nghĩ tới khả năng này.

Đạt được điều khoản quan trọng nhất, ông Durand vô cùng vui vẻ, ông mời Hoắc Đình Dịch vào phòng làm việc của mình vì ở đó có một chai rượu thượng hạng muốn mời anh thưởng thức.

“Lawrence, ba năm trước cậu đi cùng một cô gái xinh đẹp đến đây...”

Ông Durand không nói hết câu, trong lòng hơi tò mò.

Hoắc Đình Dịch ngẩng đầu nhìn về phía “cô gái xinh đẹp”. Không thể trách ông Durand không nhận ra cô. Ba năm trước cô mới hai mươi tuổi, hằng ngày đều tập trung phần đầu giành học bổng, lúc đó cô vẫn còn là cộng tác viên của tòa soạn, mỗi tuần viết hai chuyên mục, cố gắng lắm mới có thời gian hẹn hò với anh. Khi đó Hạ Thanh Thời cũng rất đẹp, nhưng cô chưa biết cách ăn mặc, trang điểm nên cách xa với vẻ đẹp long lanh hôm nay.

Ông Durand nhìn theo ánh mắt của anh, hào phóng tán thưởng: “Cô ấy đẹp quá. Nếu tôi quay lại thời hai mươi tuổi, tôi sẽ theo đuổi cô ấy.”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Anh nhìn tình địch hơn bảy tuổi của mình với tâm trạng vô cùng phức tạp. Im lặng hai giây, ánh mắt anh lại khóa chặt Hạ Thanh Thời. Nhìn một chàng trai người Pháp trẻ tuổi đang nói chuyện với cô, Hoắc Đình Dịch nghe thấy mình hỏi: “Ai thế?”

Ông Durand hiểu nhầm ý anh: “Cô ấy là Chantecaille, một vị khách từ xa đến.”

Hoắc Đình Dịch day huyệt thái dương, cảm thấy hết sức bất lực: “Lúc này ông hỏi về cô gái đến đây cùng tôi vào ba năm trước...”

Ông Durand sức nhớ ra: Chantecaille, thì ra Chantecaille này là Chantecaille ba năm trước.

Hoắc Đình Dịch hỏi lại lần nữa: “Ai kia?”

Lúc này ông Durand mới biết anh hỏi ai: “Cháu ngoại tôi, Bastien. Nó học đại học ở Paris, về đây nghỉ xuân.”

Hoắc Đình Dịch cảm hận tận xương tủy bản lĩnh trên hoa ghẹo nguyệt của cô, vừa giải quyết Kevin xong thì lại lòi ra Bastien, chừng nào mới hết?

Anh đến gần, phát hiện thằng nhãi đó không rành tiếng Anh, lúc này đang lấp ba lấp bấp tìm từ. Còn Hạ Thanh Thời đã ngà ngà say, một tay cầm ly kem rum, một tay cầm cái thìa nho nhỏ, miệng lẩm bầm gì đó, vừa nói vừa cười khanh khách.

Hoắc Đình Dịch vừa tức vừa buồn cười, anh còn tưởng hai người nói chuyện vô cùng hợp ý, hóa ra là ông nói gà bà nói vịt.

Anh cởi áo vest ra rồi choàng lên người cô. Cái áo to bao lấy người cô, cuối cùng cũng che hết cảnh xuân lại.

“Xin lỗi.” Hoắc Đình Dịch nói với Bastien, “Vợ sắp cưới của tôi hơi say, tôi phải đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi.”

Bastien thấy anh thì lập tức nói tiếng Pháp: “Tôi đưa hai người xuống tầng hầm để hai người cầu nguyện nhé.”

Hoắc Đình Dịch biết Bastien đang nói tới cái gì.

Đây là một hoạt động vô cùng lãng mạn của Chanson Pere & Fils, hình thành từ thời ông cố của ông Durand.

Hồi đó ông cố của ông Durand đã thiết kế ra nút bần đặc biệt để đậy miệng chai rượu nhằm đảm bảo rượu không bị biến vị, đồng thời ở giữa nút có một khe nhỏ đủ để nhét mảnh giấy vào.

Ông ấy cho khách ghé thăm viết điều ước của mình vào mảnh giấy, sau đó đậy kín lại để cùng ủ chung với rượu.

Trong suốt mấy năm sau đó, thậm chí là mấy chục năm sau, những chai rượu đó không bị bán mà được cất trong hầm chứa rượu của Chanson Pere & Fils, đợi tới khi nào vị khách cũ quay lại mua đúng chai rượu chứa điều ước của mình. Sau hai mươi năm, nếu vị khách đó không quay lại thì chai rượu sẽ được bán cho người khác.

Hoắc Đình Dịch biết rõ truyền thống này của Chanson Pere & Fils. Ba năm trước, tại Chanson Pere & Fils, anh đã mua một chai rượu mà chủ nhân của nó đã không quay lại.

Lúc mở nắp chai ra, trong mảnh giấy là những con chữ do một cặp vợ chồng người Đức hơn tám mươi tuổi để lại: *Chúc các bạn trẻ tìm được tình yêu đích thực, hạnh phúc trăm năm.*

Hạ Thanh Thời cho đây là dấu hiệu tốt nên vô cùng háng hái muốn ghi điều ước. Hoắc Đình Dịch chưa bao giờ tin những việc như thế này nhưng vì cô vui nên anh cũng chiều theo cô.

Cô hăng hái viết xong, không cho anh nhìn mà tỏ ra vô cùng thần bí, bảo rằng đó là bí mật của cô. Nhưng trên đường về, cô lại quán lấy anh hỏi anh viết gì.

Anh nhìn cô gái trước mặt mình, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, “Đầu ra chuyện hay vậy, em không nói cho anh mà còn đòi anh nói cho em biết.”

Hạ Thanh Thời từ từ đỏ mặt, trông cô hết một quả đào mọng, gương mặt không chút son phấn khiến người ta rung động không thôi.

Cô nói rất nhanh, rất nhỏ: “Anh cũng biết đấy.”

Hoắc Đình Dịch nắm tay cô đi chậm chậm về phía trước, hỏi: “Trở thành phóng viên vĩ đại như Mike Wallace?”

Ngay tức khắc, cô hất tay anh ra, giật dỗi đi thẳng.

Anh không nhìn thấy nét mặt cô mà chỉ nghe cô lạnh lùng: “Ừm.”

Hoắc Đình Dịch đuổi theo bước chân cô, “Em không muốn biết anh viết gì à?”

Cô không thèm nhìn anh, đi rất nhanh, “Nhặt nhèo.”

Cô nói đúng, anh là người cực kỳ nhạt nhèo. Anh không viết gì vào mảnh giấy mà là nhét một thứ vào khe của nút bần.

Một chiếc nhẫn kim cương.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Edit: Sa

Khi say, Hạ Thanh Thời không làm loạn mà rất ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực anh, để anh ôm cô ra ngoài.

Trên xe, Hoắc Đình Dịch cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn nghiêm mặt mắng cô: “Không biết uống rượu mà còn học đòi người ta uống? Đã bảo em không được tùy tiện uống rượu ở bên ngoài rồi mà.”

Từ lượng của Hạ Thanh Thời rất tệ, cô chỉ cần ăn chocolate vị rượu là cũng có thể say khướt.

Bị mắng, cô không giải thích mà cứ như một chú chim non rúc vào lồng ngực anh, dùng một đầu ngón tay nghịch cúc áo của anh.

Hiếm khi thấy cô ngoan ngoãn tựa một cô mèo thế này, tâm trạng của Hoắc Đình Dịch dễ chịu hơn nhiều. Nhưng rất nhanh sau đó, anh không cười nổi.

Xe về đến nơi, ở sảnh khách sạn, từ xa, Hoắc Đình Dịch nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc: Kevin.

Hoắc Đình Dịch ấn đầu Hạ Thanh Thời vào lòng mình, sau đó ngược đầu nhìn Kevin đang kéo vali.

Anh và Kevin tiến hành giao tiếp bằng ánh mắt trong im lặng. Hoắc Đình Dịch cũng dùng sự im lặng để chào hỏi đối phương. Ánh mắt anh thể hiện ý tứ vô cùng rõ ràng: Cô ấy say rồi, không được quấy rầy cô ấy.

Trong lúc anh định đỡ cô gái trong lòng mình đi vào thang máy thì Kevin gọi: “Thanh Thời.”

Ờ?

Hạ Thanh Thời ngẩng phắt đầu lên.

Hoắc Đình Dịch: “...”

Anh giả vờ như bây giờ mới nhìn thấy Kevin, vui vẻ chào đối phương: “Đến rồi đó à? Chuyến bay không bị trì hoãn nữa?”

Sau đó anh lại ấn mạnh đầu Hạ Thanh Thời vào ngực mình, kiên nhẫn dỗ dành: “Đau đầu lắm phải không? Chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Kevin vô tội mở miệng: “Khách sạn hết phòng rồi.”

“Ồ!” Nghe Kevin nói, Hạ Thanh Thời lại ngẩng đầu lên, “Khách sạn cho tôi một phòng VIP miễn phí, anh ở phòng tôi đi.”

Sống hơn hai mươi năm, cuối cùng Hoắc tiên sinh cũng hiểu thế nào là gậy ông đập lưng ông.

Sau khi gặp Kevin ở sân bay, anh cảm thấy vô cùng nguy hiểm, lập tức gọi điện thoại cho giám đốc công ty chi nhánh ở Pháp, yêu cầu đối phương cho toàn bộ nhân viên đi du lịch ở Bordeaux ngay lập tức. Như vậy các khách sạn ở gần đây, bao gồm khách sạn này đều bị hết phòng.

Sau đó, anh đặt hai phòng VIP rồi bảo quản lý khách sạn giao một phòng VIP cho cô Hạ ở phòng 1533.

Hoắc Đình Dịch đen mặt nhìn Hạ Thanh Thời, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em thấy như vậy là thích hợp hả?”

Anh đưa phòng VIP cho cô không phải là để cô ở cùng thằng khác!

Cô hùng hồn gật đầu: “Là tôi mời anh ấy đến đây, bây giờ anh ấy không có chỗ ở thì tất nhiên tôi phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa...” cô nhìn Hoắc Đình Dịch bằng thái độ hoài nghi, thì thầm, “... bây giờ không phải là mùa du lịch, khách sạn này trước giờ cũng không đông khách, tại sao lại đột ngột hết phòng?”

Sắc mặt Hoắc Đình Dịch càng thêm khó coi, thật lâu sau anh mới nói: “Lúc anh đến đã là phòng cuối cùng rồi.”

Nói xong, anh nhìn Kevin, nói: “Có người tới muộn, anh làm được gì chứ?”

Hạ Thanh Thời trừng anh, sau đó vùng ra khỏi lồng ngực Hoắc Đình Dịch, mặt hầm hầm. Cô quay qua nhìn Kevin: “Em và anh ở cùng phòng.”

Kevin hớn hờ đồng ý: “Được.”

Hoắc Đình Dịch tức giận quả quyết: “Không được!”

Hạ Thanh Thời nhưn mày, trông cô chẳng có vẻ gì là đang say cả: “Sao không được? Cái gì không được?”

Lòng ngực Hoắc Đình Dịch phập phồng mãnh liệt, một lúc lâu sau anh mới bực mình nói: “Phòng của em bài trí không tốt, hướng không tốt, thông gió không tốt, cách âm cũng không tốt.”

Anh nhìn Kevin, vẻ mặt phức tạp như chính nội tâm của anh, “Anh ở cùng phòng với tôi.”

Kevin: “...”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Hai người đàn ông có ý đồ xấu nhìn nhau mà tâm trạng vô cùng phức tạp.

Là chủ nên Hoắc Đình Dịch chiếm phòng ngủ. Có điều Hoắc tiên sinh có ý đồ xấu suy bụng ta ra bụng người, sợ Kevin ngủ ở bên ngoài phòng khách nửa đêm mò đi tìm Hạ Thanh Thời, như thế sẽ mất cả chì lẫn chài.

Vì vậy Hoắc Đình Dịch lập tức tỏ ra rộng lượng: “Anh ngủ trong phòng đi, tôi ngủ ngoài này.”

Kevin có ý đồ xấu lập tức từ chối: “Anh đã cho tôi ngủ nhờ thì sao tôi dám giành giường với anh nữa chứ.”

Mặt Hoắc Đình Dịch hết xanh rồi lại trắng, cuối cùng anh dùng hành động tỏ rõ quyết tâm của mình.

Anh mở tủ quần áo lấy bộ chăn gối rồi đi ra phòng khách, nằm xuống gần cửa sổ sát đất.

“Ngủ ở đây rất thích, tôi muốn ngắm cảnh đêm.”

Kevin theo sát anh, tò mò: “Cảnh đêm gì?”

Hoắc Đình Dịch cố kìm nén cơn giận, nhìn ra khung cảnh tối đen như mực bên ngoài cửa sổ, anh nghiêng răng: “Sao.”

Kevin giả vờ tỏ ra ngạc nhiên, tò mò nhìn lên trời, “Có sao hả?”

Hoắc Đình Dịch ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn anh ta nữa, hết sức mất kiên nhẫn “Ừm” một tiếng.

Sau đó, Kevin đi vào phòng ngủ, ôm bộ chăn gối đi ra rồi nằm xuống cạnh Hoắc Đình Dịch.

Hoắc Đình Dịch sờn hết da gà, anh ngồi bật dậy, trợn mắt, “Anh muốn làm gì?”

“Như anh thôi.” Kevin thản nhiên nằm xuống, “Ngắm sao.”

Trong buổi tối mùa xuân, lần đầu tiên nằm gần người cùng giới kể từ sau năm mười tuổi, Hoắc tiên sinh không tài nào quên được.

Lần thứ hai ekip *Bằng mặt không bằng lòng* tới nhà họ Hoắc là một tuần sau đó.

So với lần trước không có sự chuẩn bị gì, lần này mới năm giờ sáng Hoắc phu nhân đã thức giấc, ăn mặc chỉnh tề xong, cô lên lầu gọi Hoắc tiên sinh vừa boi xong xuống phòng ngủ, chỉ vào chiếc giường kingsize, “Nằm lên đó.”

Hoắc tiên sinh thấy lý lạ, hiếm khi tỏ ra chần chờ về chuyện này như bây giờ: “Tổ phim sắp tới rồi, thế này không hay đâu.”

Hạ Thanh Thời giận dữ: “Bảo anh nằm thì nằm đi!”

Được rồi được rồi được rồi, nằm thì nằm

Hoắc tiên sinh thấy đầu mình tê rần, nằm xuống giường.

Thấy chồng đã ngoan ngoãn nằm yên, Hoắc phu nhân nhanh chóng chạy xuống lầu bỗng Bóng Nhỏ đang ngủ say chạy lên lầu.

Đặt Bóng Nhỏ xuống giường, Hoắc phu nhân vội vàng kéo chăn trùm kín hai anh em lại. Làm xong, người Hoắc phu nhân đỏ đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, bên dưới nhà vang lên tiếng chuông cửa. Tổ phim đến.

Hoắc phu nhân nhanh chóng chạy xuống lầu giành mở cửa với chị Phán.

Đạo diễn hơi ngạc nhiên: “Thanh Thời, cô dậy sớm thế.”

“Tôi quen rồi.” Hoắc phu nhân mỉm cười, “Hai anh em vẫn còn ngủ, để tôi đi gọi họ dậy.”

Máy quay đi theo cô lên lầu, mở cửa phòng ngủ ra, Hoắc phu nhân tràn trề năng lượng nói: “Dậy thôi dậy thôi, nhanh nhanh, dậy ăn sáng nào.”

Hoắc tiên sinh đảo mắt, sau đó vô cùng phối hợp mở mắt ra. Còn Bóng Nhỏ đang ngủ li bì đột nhiên bị đánh thức, cậu giãy nảy cái, sau đó tặc tặc nói: “Em muốn ngủ! Em muốn ngủ!”

Hạ Thanh Thời xoa đầu Bóng Nhỏ: “Bóng Bảo đã nói giúp ông Nguyễn tưới hoa mà.”

Bóng Nhỏ giãy chân đánh đập: “Em không muốn! Em không nói! Chị đáng ghét! Em muốn ngủ hu hu hu!”

Hạ Thanh Thời ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm Bóng Nhỏ mấy giây, sau đó lạnh lùng nói: “Em không phải là Bóng Bảo của chị.”

Bóng Nhỏ ngừng khóc ngừng đập, cậu mở mắt ra.

Hạ Thanh Thời thờ dãi, “Bóng Bảo của chị rất ngoan, em ấy chưa bao giờ cãi lại chị, chị gọi dậy thì em ấy dậy ngay, bảo em ấy ăn sáng thì em ấy lập tức ăn sáng, em ấy còn biết giúp ông Nguyễn tưới hoa nữa. Em không chịu nghe lời nên không phải là Bóng Bảo của chị, mau trả lại Bóng Bảo cho chị!”

“Là em mà!” Bóng Nhỏ sợ hãi nắm vạt áo Hạ Thanh Thời, “Chị ơi! Em là Bóng Bảo!”

Nói xong, cậu bé lục tục bò xuống giường, “Em dậy rồi! Em đi ăn sáng ngay đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: Sa

Vì sợ chị không tin mình là Bóng Nhỏ nên cả buổi sáng, Bóng Nhỏ biến thành đứa bé cực kỳ ngoan ngoãn.

Lúc ăn sáng, cậu bé không vội vàng lấy trứng gà cho anh Yến Thời mà ngồi thẳng trên chiếc ghế dành cho trẻ em, cẩn thận lột vỏ trứng gà rồi bỏ vào chén của Hạ Thanh Thời, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

Hạ Thanh Thời xoa đầu cậu bé, hỏi: “Em lột cho chị hả?”

Bóng Nhỏ vội vàng gật đầu, trông đáng yêu không tả xiết.

Hạ Thanh Thời bỏ trứng gà qua một bên, cầm ly sữa lên uống một ngụm, sau đó ung dung nói: “Chị no rồi.”

Bóng Nhỏ “à” lên một tiếng, tỏ ra rất thất vọng.

Cậu bé giương mắt nhìn Hạ Thanh Thời, sau một hồi bối rối, cậu thấp thòm hỏi: “Chị ơi, vậy bây giờ em có là Bóng Nhỏ không ạ?”

“Ừm...” Hạ Thanh Thời nhíu mày suy nghĩ, “Không biết, Bóng Bảo của chị ngoan lắm, nhưng em không ngoan như em ấy... Chị phải quan sát thêm đã.”

Sau đó, Hạ Thanh Thời lẩm bẩm: “Nếu có đứa hư hỏng dám giả mạo Bóng Bảo yêu quý của chị, chị sẽ bảo chú công an bắt đứa hư hỏng đó lại.”

Nghe thế, Bóng Nhỏ mếu máo, cậu xoay người, mặt như đưa đám nhìn Hoắc Đình Dịch đang quét mứt lên bánh mì, sục sục: “Anh ơi, anh mau nói cho chị biết em là Bóng Nhỏ đi! Mau nói cho chị biết em là Bóng Nhỏ đi mà!”

“Bóng Nhỏ? Bóng Nhỏ là ai?” Hoắc tiên sinh vẫn còn ghim vụ thăng nhĩ mồm mồm này chưa nói cho anh biết biệt danh của nó.

Anh lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, “Anh không biết Bóng Nhỏ nào cả.”

Bóng Nhỏ khó tin mở to mắt, cậu cảm thấy như cả thế giới sụp đổ, sau đó òa khóc.

“Oái.” Không ngờ Bóng Béo lại khóc, Hạ Thanh Thời rất hoảng hốt.

Có camera, cô không thể giống như Hoắc tiên sinh ý mình được làm mờ mặt mà sống chết mặc bay được, vì thế cô đành cố nén cười, vội vàng đặt ly sữa xuống, đi tới nhìn Bóng Béo.

Vì nghĩ mình sắp chết, Bóng Xã hội khóc cực kỳ thảm thương, cậu bé nấc nghẹn, Hạ Thanh Thời vuốt lưng cậu, cậu lại nấc to hơn.

Mắt và mũi Bóng Béo đỏ bừng, trông rất đáng thương, ngay cả lòng dạ sắt đá như Hạ Thanh Thời cũng động lòng trắc ẩn. Thấy Hạ Thanh Thời tới gần, cậu bé khóc to hơn: “Chị đừng cho chú công an bắt em!”

Hạ Thanh Thời vừa lau nước mắt cho cậu vừa nói: “Nếu em thật sự là Bóng Bảo thì sao lại sợ chú công an?”

Bóng Nhỏ bị cô hỏi vậy thì nín khóc, đôi lông mi dài ướt nhẹp, gò má còn giọt nước mắt to như hạt đậu.

Thấy cậu ngừng khóc, Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Bóng Bảo của chị không khóc nè đâu.”

Bóng Nhỏ vội vàng khịt mũi, giơ tay lau nước mắt, “Em không khóc!”

Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Chị mà để món gì tới trước mặt em ấy là em ấy sẽ ăn hết.”

Mắt cậu bé đỏ quạch, cậu bé đã biến thành Cái bao trắng trắng hồng hồng.

Cái bao trắng trắng hồng hồng bỏ qua sự ám ức của mình mà vội vàng bung ly sữa lên uống cạn, sau đó nhìn Hạ Thanh Thời đầy tủi thân.

Hạ Thanh Thời xoa đầu cậu bé: “Giống Bóng Bảo của chị quá.”

Nhận được sự khẳng định của cô, Bóng Nhỏ lập tức rúc đầu vào lòng Hạ Thanh Thời, sụt sịt: “Em đã bảo là em rồi mà!”

“Ừ.” Hạ Thanh Thời hôn nhẹ lên đầu cậu, “Bóng Bảo có muốn giúp ông Nguyễn tưới hoa không?”

Bóng Nhỏ đáp “Dạ” rồi tụt xuống khỏi người Hạ Thanh Thời, chạy ra vườn hoa.

Diễn xong màn diễn tình cảm chị em sâu đậm, Hạ Thanh Thời thờ phào một hơi, sau đó cầm quyền báo giải trí lên.

Cô lật quyền báo ra, sau đó giơ cao lên để quyền báo ngang tầm với camera được đặt ở bồn hoa cách đó không xa. Bìa tạp chí chính là hình ảnh hôn lễ của Diệp Chân Chân.

Hạ Thanh Thời tự thấy mình là người quản lý có tâm, tham gia chương trình thực tế mà cũng không quên tuyên truyền cho nghệ sĩ của mình. Tất nhiên Hạ Thanh Thời đã tính tới chuyện có thể bị cắt cảnh quay nên trong phòng ngủ và phòng làm việc, cô đều dán hình cỡ to của Nhậm Hoài Tây và Diệp Chân Chân. Thực tình là cô rất không vui nếu dán hình của Diệp Chân Chân trong phòng ngủ, nhưng nếu dán hình của Nhậm Hoài Tây thì Hoắc tiên sinh sẽ không vui. Sau khi cân nhắc, Hoắc phu nhân quyết định để Hoắc tiên sinh không vui.

Quả nhiên, vào buổi trưa, Hoắc tiên sinh luôn ở trong phòng sách cả buổi sáng khi quay về phòng ngủ thì có cảm giác như bị đâm vào mặt.

Hoắc phu nhân ở phòng sách bên cạnh nghe thấy tiếng bước chân của anh đi ngang qua thì lập tức chạy vụt về phòng ngủ.

Cô khoác tay anh, cười ngọt ngào: “Tén ten ten tèn! Bất ngờ không?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Mặc dù Hoắc tiên sinh không phối hợp nhưng Hoắc phu nhân vẫn tiếp tục diễn: “Hôm bữa anh nói muốn xin chữ ký cậu ấy nên em đã xin giúp anh rồi đó. Anh thấy dán ở đây thế nào?”

Hình cỡ to của tình địch được dán chính ỉnh ở đối diện giường ngủ. ... Hoắc tiên sinh day huyệt thái dương, bình tĩnh nói: “Không phải anh.”

“Hả?” Hoắc phu nhân hơi bất ngờ khi anh không đi theo kịch bản.

“Anh đã nói với em rồi mà.” Hoắc tiên sinh thản nhiên nói, “Cậu ấy là thần tượng của Bóng Nhỏ, Bóng Nhỏ mới muốn cái này.”

Hoắc tiên sinh nói dối vô cùng trôi chảy làm Hoắc phu nhân không kịp phản ứng, chỉ biết gật đầu.

Hoắc tiên sinh tiến lên bóc tấm hình xuống, sau đó đi ra ngoài, còn Hoắc phu nhân sững sờ đứng im tại chỗ, sau đó mới sực tỉnh. Tức chết tức chết mất! Ngay cả “thần tượng” của Bóng Nhỏ là ai mà cô cũng không biết, e rằng hình tượng mà cô ra sức đắp nặn sẽ sụp đổ mất.

Tham thì thâm, Hoắc phu nhân không ngờ mình lại tự lấy đá đập chân mình, nhất thời vô cùng lo lắng.

Hai phút sau, cửa phòng ngủ được mở ra lần nữa, Hoắc tiên sinh đứng ở khung cửa.

“À này, Chân Chân ký tên cho anh chưa?”

Trong chớp mắt, vô số nghi vấn hiện ra trong đầu Hoắc phu nhân: Chân Chân là ai???

Hoắc tiên sinh nhắc nhở cô: “Hôm đám cưới em đã nói sẽ xin cho anh mà.”

Hoắc phu nhân mới kịp nhận ra: Diệp Chân Chân! Lại là Diệp Chân Chân!!!

Giỏi lắm! Anh đang trả thù cô đây mà.

Hoắc phu nhân giận dữ nhìn Hoắc tiên sinh, đôi mắt phùng phùng lửa giận.

Chân Chân? Anh gọi là Chân Chân? gương mặt Hoắc phu nhân hiện rõ vẻ khó tin, gọi thân thiết thế, anh muốn chết đúng không?

Hoắc tiên sinh đứng thẳng người, đường đường chính chính nhìn thẳng vào mắt cô.

Liếc thấy camera, Hoắc phu nhân không thể nổi giận. Cô không nói gì mà đi ra ban công phòng ngủ, ở đó không có camera. Hoắc tiên sinh đi theo cô. Anh vừa ra, Hoắc phu nhân liền đâm một phát vào ngực anh, “Chân Chân?”

Hoắc tiên sinh kéo cô ra hẳn ngoài ban công, sau đó lên tiếng nhắc nhở: “Có lý gì cầm cái, hồi nãy em là người thuê dẹt trước nha. Tại sao lại dán hình đàn ông trong nhà?”

Hoắc phu nhân trừng anh, “Vậy anh muốn dán hình Chân Chân của anh chứ gì?”

“Tại sao không thể dán?” Hoắc tiên sinh cảm thấy rất khó chịu, “Lúc trước cho anh ngủ với Kevin một đêm còn chưa đủ, bây giờ lại muốn anh phải nhìn mặt Nhậm Hoài Tây hằng đêm?”

Nhắc đến Kevin, Hoắc phu nhân lập tức cãi lại, “Em đâu ép anh! Em nói muốn ngủ cùng phòng với anh ấy, là do anh xun xoe đưa người ta về phòng mình, bây giờ còn trách gì nữa?”

Xun xoe? Hoắc tiên sinh tức ói máu.

“Hoắc phu nhân à, anh phát hiện em rất...” Anh bị cô làm giận sôi gan.

“Rất thế nào?” Hoắc phu nhân nhanh chóng cắt ngang lời anh, thái độ ngang ngạnh, “Em đã nói với anh rồi, đừng ý được làm mờ mắt là cố ý chọc giận em!”

Hoắc tiên sinh: “...”

Hoắc phu nhân không quên bổ sung: “Hoắc mờ mắt? Nghe sang đấy!”

Cùng lúc đó, sau một buổi trồng hoa tưới cây ngoài vườn, Bống Nhỏ đỏ bừng mặt chạy vào phòng mình, đến khi thấy trên vách tường dán hình của một người đàn ông xa lạ, cậu bé giật thót mình.

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi, Hoắc phu nhân cảm nhận sâu sắc những khó khăn khi phải duy trì hình tượng. Vô số lần cô muốn đánh cho mông Bống Nhỏ nở hoa, cũng vô số lần muốn dồn Hoắc tiên sinh vào chỗ chết nhưng vì ngại có camera nên cô chỉ đành cố kiềm chế, để dành tính sổ sau.

Muốn bỏ quay quá!!!

May mắn là có bước ngoặt.

Chiều đó, *Bằng mặt không bằng lòng* mùa ba tung trailer đầu tiên.

Đài truyền hình tuyên truyền có khác, trong trailer dài nửa phút, chỉ với hình ảnh Hạ Thanh Thời dịu dàng hâm sữa mà đã lôi kéo vô số fans cho cô.

Mặc dù scandal của cô và Nhậm Hoài Tây xảy ra đã lâu nhưng đến bây giờ vẫn có rất nhiều fans của Nhậm Hoài Tây kiên trì vào weibo của cô mắng chửi mỗi ngày.

Bình thường Hoắc phu nhân sẽ chặn các tài khoản đó, vì danh sách chặn quá nhiều mà cô còn phải đóng phí hội viên hằng năm, nhưng bây giờ, chỉ nửa tiếng sau khi chương trình tung trailer, lần đầu tiên trong đời, bên dưới weibo của cô xuất hiện fans mắng anti giùm cô!

Mẹ nuôi của Bống ca: Cô Hạ rất yêu chồng, cũng đối xử với em chồng rất tốt nữa, làm gì có chuyện yêu idol của mấy má?! Mấy má đừng vu oan giá họa cho người ta nữa!

Đây là chuyện khiến người ta phải phấn chấn!

Hoắc phu nhân vô cùng cảm kích nhấp chuột vào trang chủ của *Mẹ nuôi của Bống ca*, phát hiện tài khoản này theo dõi khoản trăm người, còn người theo dõi thì chỉ có tám người... Cứ như cô tạo tài khoản phụ để tự khen mình ấy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoắc phu nhân mở tài khoản taobao của mình ra, quyết định mua cho *Mẹ nuôi của Bống ca* một trăm fans!

Từ ngày này qua tháng nọ bị fans của các nghệ sĩ mắng. Hoắc phu nhân cứ nghĩ mình đã bách độc bất xâm, nhưng khi phát hiện mình cũng có fans, Hoắc phu nhân vẫn rất cảm động. Để đáp lại tình cảm của fans, cô chết cô cũng phải tiếp tục duy trì hình tượng mẹ hiền vợ đảm, tuyệt đối không làm fans thất vọng.

Tất nhiên ngoài cô ra, Hoắc mờ mặt cũng rất được chú ý.

Mặc dù bị làm mờ mặt nhưng Hoắc tiên sinh cao ráo, vai rộng chân dài, giọng nói hết sức trầm ấm, tuy là kiểu người thích chỉ tay năm ngón nhưng nhìn chung vẫn nằm trong giới hạn chấp nhận được.

Nhưng gây chú ý nhất là Bống Nhỏ.

Trong trailer, cậu bé rất đáng yêu, dù chỉ xuất hiện chớp nhoáng nhưng với ngoại hình của mình, Bống Béo đã chinh phục được rất nhiều mẹ nuôi.

Đáng tiếc có một mẹ nuôi đã bình luận bên dưới weibo của chương trình là: “*Bống Nhỏ đáng yêu quá! Dễ thương hơn thằng nhóc người có ba khúc vừa mập vừa lùn đang nổi tiếng nhiều!*”

Bình luận này đã chọc trúng tổ ong vò vẽ.

“Thằng nhóc người có ba khúc vừa mập vừa lùn” rất nổi tiếng trên weibo, có vô số mẹ nuôi, Bống Nhỏ chỉ là người mới mà dám so sánh với đàn anh khiến cho fans của đàn anh vô cùng tức giận.

Ngay sau đó, hình ảnh của Bống Nhỏ trong trailer bị chế thành rất nhiều hình ảnh hài hước được fans “Thằng nhóc người có ba khúc vừa mập vừa lùn” sử dụng khắp nơi.

Tấm hình Bống Béo ngạc nhiên nhìn vào camera thì được ghi dòng chữ: “Bống ca, sau này thấy mày lần nào chị đập mày lần đó!”

Tấm hình Bống Béo chống cằm ngẩn người thì được ghi dòng chữ: “Muốn già nai quá.”

Tấm hình Bống Béo nhắm mắt ngủ gà ngủ gật được ghi dòng chữ: “Không muốn nhìn mấy thứ xấu hoắc của mày nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Edit: Sa

Bống Béo hoàn toàn không biết gì về việc mình bị chế ảnh trên mạng.

Buổi tối, đạo diễn chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* hỏi ý kiến Hạ Thanh Thời: “Bống Nhỏ biểu hiện rất tốt trước ống kính, chúng tôi có thể lắp thêm camera trong phòng cậu bé không?”

Hạ Thanh Thời thấy có gì đó sai sai. Cái gì gọi là biểu hiện rất tốt trước ống kính?

“Ý anh là nó biết diễn?”

Đạo diễn chỉ cười mà không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Thật ra ngay từ lúc Bống Nhỏ vừa về đây, Hoắc Đình Dịch đã cho lắp đặt camera trong phòng cậu bé để quan sát quá trình trưởng thành của cậu.

Cho rằng đứa bé ba tuổi sẽ chẳng có bí mật gì khó nói nên Hạ Thanh Thời không nghĩ nhiều mà đồng ý. Tất nhiên, giờ phút này, Hạ Thanh Thời tuyệt đối không ngờ rằng hành động này của cô là tự đào hố chôn mình.

Mỗi tuần, *Bằng mặt không bằng lòng* sẽ quay từ sáu giờ sáng thứ bảy đến mười giờ tối chủ nhật, vì vậy tuy nói là quay bốn mươi tám tiếng nhưng thật ra chỉ quay bốn mươi tiếng thôi.

Sau khi tổ quay phim ra về, Hạ Thanh Thời ngồi phịch xuống sofa, toàn thân mỏi nhừ chẳng còn sức đâu mà động dậy chứ đừng nói tới việc tìm hai anh em tính sổ.

Hôm nay vì bị cô dọa một trận nên Bống Béo rất ngoan, lúc này khi ăn tối cậu còn quanh quẩn lấy lòng cô, đưa thức uống mà cậu thích cho cô nữa. Nhớ tới thằng nhóc giả tạo giỏi diễn kịch, Hạ Thanh Thời lắc đầu cười.

Cô đứng dậy đi tới phòng cậu bé, nhẹ nhàng mở cửa ra rồi rón rén đi vào.

Tướng ngủ của cậu nhóc không tốt lắm, cậu nằm sai tay sai chân, chân bị nằm đè lên, áo ngủ bị hất lên để lộ cái bụng tròn vo. Tuy trong phòng bật điều hòa đủ ấm nhưng cậu bé ngủ như thế vẫn rất dễ bị cảm lạnh.

Hạ Thanh Thời kéo áo cậu xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng người cậu bé lên để kéo chăn ra rồi đắp cho cậu. Nào ngờ vừa đắp chăn lên, Bóng Nhỏ đang ngủ say bỗng ré lên, sau đó ôm lấy cánh tay của Hạ Thanh Thời. Sợ cậu thức giấc, Hạ Thanh Thời không dám nhúc nhích mà để im cho cậu bé ôm tay mình.

Có lẽ vì gặp ác mộng, cậu bé khóc thút thít, miệng lầm bầm “Bóng Nhỏ ngoan lắm...”

Hạ Thanh Thời buồn cười, rõ ràng rất không ngoan mà cứ muốn người khác khen ngoan, đến cả trong mơ cũng không quên.

Cô vỗ về cậu nhóc, nhỏ nhẹ: “Đừng rồi, Bóng Nhỏ của chúng ta ngoan nhất.”

Bóng Nhỏ lại thút thít: “Mẹ ơi, Bóng Nhỏ nhớ mẹ quá.”

Nghe thấy hai tiếng “mẹ ơi”, Hạ Thanh Thời cứng đờ người.

Bà ấy là mẹ của cậu nhóc, và cũng chỉ là mẹ của cậu nhóc mà thôi.

Hạ Thanh Thời đứng im đó, qua một hồi lâu vẫn không lên tiếng. Lòng bàn tay ươn ướt, Hạ Thanh Thời sực tỉnh, lúc này cô mới phát hiện Bóng Nhỏ đang khóc.

Trong giấc mơ, Bóng Nhỏ đã tưởng cô là mẹ mình, cậu ôm chặt tay cô, cọ mặt vào lòng bàn tay cô, nức nở: “Mẹ ơi, mẹ đón Bóng Nhỏ về nhà đi... Còn có cả anh chị nữa... Chúng ta về nhà đi.”

Từ nãy giờ cô đứng khom người, bây giờ vì đỡ cậu bé, cô quỵ xuống giường, sau đó cúi đầu hôn khẽ lên mặt cậu, dịu dàng nói: “Ừ, về nhà thôi.”

Đúng lúc này, Hoắc tiên sinh vừa tắm xong nên đi xuống lầu tìm cô. Nhìn thấy Bóng Nhỏ khóc, Hoắc tiên sinh lặng lẽ trao cho vợ mình ánh mắt nghi vấn. Hạ Thanh Thời nhún vai đầy bất lực.

Bóng Nhỏ nấc nghẹn, “Chị dữ lắm... Mẹ đánh vào mông chị giúp con với.”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Hạ Thanh Thời không giận mà xoa đầu Bóng Nhỏ, đáp lời: “Ừ, sẽ đánh chị... Bóng Nhỏ ngoan, ngủ ngon nhé.”

Cô vừa vỗ lưng vừa dịu dàng dỗ dành cậu bé.

Khó khăn lắm cậu bé mới ngủ say, Hạ Thanh Thời thở phào, rút tay ra khỏi lòng cậu.

Chờ đến khi hai vợ chồng cùng đi ra khỏi phòng cậu nhóc, Hoắc Đình Dịch mới nói: “Lên lầu chọn dây lưng, ngày mai xử nó.”

Hạ Thanh Thời hiểu ý anh. Lúc nãy Bóng Nhỏ gọi mẹ, anh sợ cô giận nên mới cố ý trêu cô. Quả thật vừa nãy tâm trạng của cô rất tệ, nhưng Hoắc tiên sinh của cô là người vô cùng tinh tế, nhất thời cô lại thấy sống mũi cay cay.

“Ê.” Cô giơ hai tay về phía anh, làm nũng, “Anh công em lên đi.”

Từ trước đến nay, Hoắc tiên sinh cực kỳ thích thú mỗi khi Hoắc phu nhân làm nũng, anh không nói gì mà lập tức khom người công cô.

Hạ Thanh Thời nằm trên lưng anh, hai tay ôm chặt cổ anh, đầu hai người kề sát, vành tai tóc mai chạm vào nhau.

Cô buồn bã nói: “Thật ra trước kia em đã từng thấy nó một lần rồi.”

Hạ Thanh Thời là người cực kỳ sĩ diện, sống hai mươi mấy năm trên đời, cô rất hiếm khi phải chịu nhục nhã, nhưng những lần bị nhục nhã đều liên quan đến người đàn bà đó.

Cô chưa bao giờ kể cho ai biết việc cô đã đi tìm mẹ, cuối cùng lại rước lấy sự chán ghét và kháng cự; cô cũng chưa bao giờ kể với ai rằng trước khi Hoắc Đình Dịch dẫn Joey về nước, cô đã gặp cậu bé.

Hôm đó tại một trung tâm thương mại, cô đã tình cờ gặp Châu Gia Doanh, nhưng bà không nhìn thấy cô.

Không biết vì sao, cứ như bị ma xui quỷ khiến, cô đã đi theo họ. Họ đi vào cửa hàng bán đồ chơi cho trẻ em, Châu Gia Doanh đi trước, bảo mẫu đẩy xe trẻ em đi theo sau.

Hạ Thanh Thời đứng bên ngoài cửa kính nhìn họ đi qua các dãy hàng.

Châu Gia Doanh vừa khom người nói chuyện với con trai vừa lấy đồ chơi trên kệ cho cậu bé xem. Cậu bé còn quá nhỏ, vẫn chưa biết nói, nhìn thấy món

đồ chơi mình thích thì sẽ cầm lấy không chịu buông ra, miệng bĩ ba bĩ bô không ngừng.

Đó là lần đầu tiên Hạ Thanh Thời phát hiện hóa ra Châu Gia Doanh cũng có lúc dịu dàng và kiên nhẫn đến thế.

Châu Gia Doanh rất đẹp, nếu không thì cũng chẳng thể đi vào nhà họ Hoắc sau khi đã sinh hai đứa con. Tuy đã ngoài bốn mươi nhưng bà vẫn rất đẹp, khi cười, cả gương mặt bà như tỏa sáng, cho dù đứng từ xa cũng khó có thể dời mắt khỏi bà.

Mãi mai làm sao khi toàn bộ ấn tượng của cô về mẹ mình lại là khi bà làm mẹ người khác.

Ngày hôm đó, Hạ Thanh Thời đứng bên ngoài nhìn hai mẹ con họ rất lâu.

Cậu bé thích quả bóng màu vàng nhất, cậu ôm nó gặm cắn không ngừng. Còn bà ấy nhìn cậu bé, nụ cười sao mà dịu dàng quá đỗi, thấy cậu bé gặm đồ chơi cũng không giận mà lấy nó ra, sau đó xoa nhẹ đầu cậu.

Bà ấy đối xử với Bống Nhỏ rất rất tốt, có lẽ bà ấy đã dành tất cả tình thương của người mẹ cho Bống Nhỏ nên Bống Nhỏ mới vừa ngủ vừa khóc gọi mẹ.

Hạ Thanh Thời nghĩ có lẽ trong khoảnh khắc đó, cô đã tha thứ cho Châu Gia Doanh.

Sau khi trở về, cô nhận được tờ chi phiếu năm trăm ngàn tệ, sau đó thì dễ dàng buông lời chia tay với Hoắc Đình Dịch.

Lúc ấy cô chỉ nghĩ động cơ ban đầu khi cô tiếp cận anh là không tốt mà không nghĩ rằng họ có thể ở bên nhau trọn đời.

Bây giờ ngẫm lại, Hạ Thanh Thời cảm thấy mình rất tệ với anh, vậy là cô hôn lên tai anh, “Đình Đình, sao anh tốt thế?”

Dù rất thông minh nhưng Hoắc tiên sinh hoàn toàn không biết cô đang nghĩ về quá khứ, càng không biết hồi đó mình bị đá là vì bạn gái vô tình trông thấy cảnh tượng mẹ con yêu thương nhau.

“Haiz.” Thanh Thời cảm nhận được cơ thể người công mình cứng đờ, Hoắc tiên sinh cam chịu số phận, thờ dài, “Lại muốn ra đề bài gì? Em nói đi, anh nghe.”

Hôm sau là thứ hai, buổi sáng ngủ dậy, vì công ty gần nhau nên Hạ Thanh Thời đi nhờ xe anh.

Trên xe, hai vợ chồng ai làm việc đó. Hoắc Đình Dịch có thói quen đọc báo, sáng nào cũng đọc Kiều Thủy nhật báo, vì vậy dù đang kẹt xe nhưng anh cũng không khó chịu mà chỉ thỉnh thoảng quan sát Hoắc phu nhân đang giậm chân mà thôi.

Không phải vô duyên vô cớ mà Hạ Thanh Thời tức giận. Tiểu Tiêu gây rắc rối rồi. Mới sáng, cô đã nhận được tin tức là có phóng viên giữ ảnh “khó nói” của Tiểu Tiêu, dự định buổi trưa sẽ tung ra. Quan hệ giữa cô và tòa soạn đó khá tốt nên người ta mới gọi để nhắc nhở cô. Tuy trong lòng lo lắng nhưng Hạ Thanh Thời không để lộ ra cho đối phương biết.

Cô gọi điện cho Tiểu Tiêu, nhưng điện thoại do trợ lý Tu Tu nghe máy, cô nàng nói nhỏ: “Chị Thanh Thời, Tiểu Tiêu đang quay phim, em đi gọi cô ấy nhé?”

“Đừng, em cứ để con bé quay phim đi.”

Ngừng một lúc, cô lại hỏi Tu Tu: “Gần đây con bé có làm gì không? Có đi đâu hay ở cùng ai không?”

Không hiểu vì sao cô lại hỏi như vậy, Tu Tu suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Không có ạ, thỉnh thoảng quay xong đoàn phim sẽ cùng đi ăn, em cũng đi theo.”

Hạ Thanh Thời không hỏi nữa mà nói: “Chờ con bé quay xong thì bảo nó gọi lại cho chị.”

Tuy nhiên, Tiểu Tiêu chưa kịp gọi cho Hạ Thanh Thời thì cô đã có bức ảnh “khó nói”. Là ảnh chụp ở một bữa tiệc.

Trong hình, Tiểu Tiêu ngồi trên đùi một đại gia trung niên, dáng ngồi của đại gia vô cùng hưởng thụ, mặt mày đỏ bừng, trông rất đắc ý khi được ôm giai nhân. Còn Tiểu Tiêu vì được chụp góc nghiêng nên không thấy rõ vẻ mặt, chỉ thấy cô nàng không cười nhưng cũng không có vẻ gì là tức giận.

Hạ Thanh Thời vừa nhìn thấy tấm hình thì lập tức bùng cháy.

Tấm hình này được chụp rất rõ nét, nhìn vào là nhận ra Tiểu Tiêu ngay khiến cô không thể chống chế, điều này cho thấy kẻ địch đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, Tiểu Tiêu gọi điện tới, Hạ Thanh Thời bắt máy, giận dữ nói: “Ngay từ ngày đầu tiên ký hợp đồng chị đã bảo em không được tham gia mấy kiểu tiệc tùng thác loạn mà, bây giờ em giải thích ngay cho chị biết vụ ngồi trên đùi đại gia là sao?!”

Tiểu Tiêu nói: “Chuyện đó không liên quan tới em, em bị người ta gài bẫy.”

Theo như lời Tiểu Tiêu kể, hôm đó cô được nữ diễn viên Lý Viên cùng đoàn phim mời đi ăn, tới nơi mới biết sự thật. Tiểu Tiêu không phải là người dễ bị bắt nạt, nếu làm cô nặng khó chịu thì sẽ lập tức trở mặt ngay. Nhưng chuyện này không làm cô nặng khó chịu lắm, chỉ là ăn cơm cùng mấy ông già thôi mà, không đáng để tức giận.

Cô nàng từng chơi đùa cùng đám đàn ông nên mấy việc uống rượu với mấy lão già, ngồi lên đùi họ hay bị họ sờ soạng tuy hơi khó chịu nhưng cũng không đến mức trở mặt. Huống chi ban đầu cô đến đó cũng vì một câu nói của Lý Viên: “Giới thiệu em làm quen với vài ông lớn, nếu tạo quan hệ tốt với họ thì sau này dễ làm việc lắm.”

Hạ Thanh Thời hét to vào điện thoại: “Thấy ai kiếm được nhiều tiền mà ngu không? Em tưởng để bọn họ hôn mấy cái, sờ mấy cái là có thể cho em làm nữ chính hả? Nếu đơn giản như vậy thì việc gì chị phải bận rộn đến mức đầu xù tóc rối hả? Chị đi tiếp rượu giùm em luôn cho rồi!”

Hoắc tiên sinh luôn ngồi im trong xe thì lúc này ngẩng đầu lên nhìn Hoắc phu nhân. Bị anh nhìn, Hoắc phu nhân cũng bình tĩnh lại đôi chút. Cô nghiêng răng nói vào điện thoại: “Bây giờ em lo tập trung quay phim cho chị, đã gây rắc rối mà còn quay phim không tốt thì cứ chờ bị chị lột da nhé.”

“Đừng giận quá mà mất khôn.” Hoắc tiên sinh vuốt lưng cô, “Cứ xử lý bình thường thôi, nếu cần thì bảo Rebecca giúp em.”

Cô biết tức giận sẽ mất khôn, nhưng cô khá nóng tính nên cuối cùng vẫn cực kỳ giận dữ. Cô lập tức điều tra công ty giặt dây vụ này, là Tầm Nhìn Quốc Tế, chính là công ty quản lý cũ của Nhậm Hoài Tây, đồng thời cũng là công ty quản lý của nam diễn viên Hoa Tấn có scandal với Thẩm Lộ Dao năm xưa.

Hạ Thanh Thời suy nghĩ một lúc, sau đó gọi điện cho đồng nghiệp ở bộ phận truyền thông, “Cecilia, cô chuẩn bị giúp tôi việc mà hôm trước tôi đã nói nhé, phải sẵn sàng để gửi tin cho các tòa soạn bất cứ lúc nào.”

Đây là thủ đoạn trong ngành, khi nghệ sĩ của công ty xảy ra chuyện, nếu nắm được những tin tức của nghệ sĩ khác còn chấn động hơn thì cần phải tung tin đó lên ra để di dời sự chú ý. Tuy nhiên chiêu thức này rất tổn hại, nếu không có ý định vạch mặt nhau thì rất ít người chọn cách đó. Nhưng việc Lý Viên lôi kéo Tiểu Tiêu tham gia bữa tiệc chắc chắn không phải ý của một mình cô ta mà có khả năng là Tầm Nhìn Quốc Tế muốn mượn cơ hội này để giảm Tiểu Tiêu xuống và lăng xê nữ thứ Lý Viên.

Nếu đối phương đã bắt nạt thì đừng trách Hạ Thanh Thời bất nghĩa.

Thứ cô đang nắm trong tay là bí mật được vùi sâu của Hoa Tấn.

Mấy năm trước có một người phụ nữ dẫn một bé gái tìm phóng viên tố cáo nam diễn viên nổi tiếng Hoa Tấn làm cô ấy có thai, sau đó vứt bỏ mẹ con họ. Vì yêu Hoa Tấn, người phụ nữ đó luôn lặng lẽ nuôi con gái, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ đi tìm Hoa Tấn đòi ông ta chịu trách nhiệm. Cho đến khi Hoa Tấn bị truyền thông phát hiện ông ta và Dương Anh đã bí mật kết hôn hai mươi năm, họ còn có với nhau một cô con gái, người phụ nữ đó mới biết mình bị lừa dối nên lập tức tố cáo cho truyền thông.

Nhưng Hoa Tấn không phải dạng vừa, đầu tiên ông ta trấn an cô ấy để cô ấy không làm lớn chuyện, sau đó đi thuyết phục các tòa soạn. Vì các tòa soạn nể mặt ông ta, chuyện này bị im đi.

Nguyên nhân chuyện này dễ dàng bị giấu nhem một phần cũng vì Hoa Tấn không còn là tiểu sinh nổi tiếng năm nào nữa, ông ta đã lớn tuổi, ngay cả người quản lý cũng không có, hoàn toàn không có tính thương mại nên cũng chẳng ai có hứng thú đào bới chuyện đó. Trừ Hạ Thanh Thời.

Mục đích cô tìm hiểu chuyện này là để kích thích Dương Anh. Vốn định sẽ qua một thời gian nữa, chờ cơ hội thích hợp rồi mới tung tin, trùng hợp bây giờ có chuyện của Tiểu Tiêu, đào nó lên coi như cũng có công dụng.

Bộ phận truyền thông đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần hình Tiểu Tiêu tiếp rượu bị tung ra thì tin tức Hoa Tấn có con ngoài giá thú cũng sẽ tràn ngập các mặt báo.

Nhưng Hạ Thanh Thời vẫn chưa yên tâm.

Xe tới công ty cô, trước khi xuống xe, cô hôn nhẹ lên môi Hoắc Đình Dịch, sau đó hỏi: “Chiều mai đi châu Âu đúng không? Chờ em về?”

“Một tuần.” Hoắc Đình Dịch ôm eo cô, hôn cô say đắm, “Muốn quà gì?”

Hạ Thanh Thời suy nghĩ: “Van Cleef & Arpels(1) vừa ra kiểu dây chuyền mới, nghe nói là số lượng có hạn, ở châu Á không có, cũng không nhập hàng về được, anh qua đó xem giúp em với.”

(1) *Van Cleef & Arpels: hãng trang sức, đồng hồ và nước hoa của Pháp.*

Hoắc Đình Dịch biết cô thích nhãn hiệu này nên lập tức nhận lời: “Qua đó anh sẽ xem cho em.”

Xuống xe, đi vào sảnh công ty, Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi rồi lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý của Tiểu Tiêu: “Thứ sáu em và Tiểu Tiêu về Bắc Kinh cho chị.”

“Dạ?” Tu Tu không hiểu mô tê ra làm sao, “Chị Thanh Thời, hôm bữa chị bảo trước khi quay xong *Lệnh Nguyệt* thì bọn em không được về Bắc Kinh mà.”

“Bảo về thì về, nói nhiều quá!”

Tiểu Tiêu bắt buộc phải về trong tuần này.

Xưa nay Hoắc phu nhân rất nhỏ nhen, bây giờ nếu định tạo scandal giữa Tiểu Tiêu và Hoắc tiên sinh thì tất nhiên cô sẽ không cho phép hai người họ chạm mặt. Huống chi Hoắc tiên sinh cũng sẽ không đồng ý chuyện hoang đường như vậy, nên phải nhân cơ hội anh đi công tác để hành động.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Sa

Sau khi gọi điện cho Tu Tu xong, vừa cúp máy, Hạ Thanh Thời lập tức hối hận. Rốt cuộc là cái quái gì đây, cô chỉ là quản lý thôi mà, sao còn phải quyền góp công của mình nữa?

Hạ Thanh Thời càng nghĩ càng thấy không công bằng, mặc dù cô làm việc này không phải vì tiền nhưng không có nghĩa là cô không muốn nhận tiền lương cho việc mình làm!

Tiểu Tiêu tự gây rắc rối, vì sao cô phải hiến dâng chồng mình? Vô lý! Vô ích!

Nhưng cuối cùng Hạ Thanh Thời vẫn cho Tiểu Tiêu một cơ hội.

Vì vậy vào buổi trưa, cô gọi điện cho Rebecca, hỏi cô ấy hôm nay Hoắc Đình Dịch có hẹn ăn trưa với ai không.

Rebecca biết rất rõ trọng lượng của Hoắc phu nhân, bình thường đa số đều là Hoắc tiên sinh từ chối các cuộc hẹn để ăn cơm chạy đi tìm Hoắc phu nhân cùng ăn trưa, hiếm khi mà Hoắc phu nhân chủ động tìm anh thế này. Vì thế, cô ấy lập tức nhìn bảng lịch trình của Hoắc tiên sinh, bình tĩnh hủy cuộc hẹn ăn trưa của Hoắc Đình Dịch với khách hàng, sau đó nói vào điện thoại: “Trưa nay anh Hoắc không bận gì ạ.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng của Hoắc phu nhân: “Vậy cô nhắn với anh ấy là chờ tôi ăn trưa với nhé, khoảng mười hai giờ tôi sẽ tới đó.”

Rebecca luôn miệng đáp ứng.

Cúp máy, Hạ Thanh Thời nhìn Diệp Chân Chân đang ngồi trước mặt mình. Thấy cô đã rảnh, Diệp Chân Chân lập tức chồm người về phía trước, giọng thâm trầm: “Cậu nói xem tớ có vấn đề không cơ chứ?”

Hạ Thanh Thời mở hòm thư điện tử, vừa trả lời thư vừa đáp qua loa: “Một chút.”

Thật ra cô hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghe Diệp Chân Chân nói gì. Nhưng nếu cô không đáp lời con bé ngốc nghếch này thì e rằng cô nàng sẽ đi kê khắp công ty chuyện tình cảm của mình mất.

Mất Diệp Chân Chân ươn ướt, giọng nói buồn bã: “Thanh Thời, tại sao con người lại tham lam đến thế?”

Cô nàng lẩm bẩm: “Lúc chưa có được anh ấy, tớ đã nghĩ chỉ cần được ở bên cạnh anh ấy thôi, anh ấy yêu ai cũng được, tớ không quan tâm. Sau khi cưới nhau rồi, tớ lại muốn anh ấy đối xử tốt với tớ, không cần tốt như với Hạ Hiểu Đường đâu, mà chỉ cần tốt hơn một chút thôi là cũng đủ để tớ thấy cuộc hôn nhân này đáng giá.”

Hạ Thanh Thời ngừng di con chuột máy tính, cuối cùng cũng dời sự chú ý ra khỏi hòm thư điện tử.

Diệp Chân Chân ôm mặt, vành mắt đỏ ửng, “Anh ấy đối xử với tớ còn tốt hơn cả những gì tớ mong đợi... nhưng tớ vẫn không vui.”

Lòng tham của con người là vô đáy, luôn được voi đòi tiên, có được cái này rồi thì sẽ muốn có cái khác tốt hơn. Diệp Chân Chân cũng không ngoại lệ.

Hôm nay cô ấy tâm sự cùng Hạ Thanh Thời là do cô ấy và Dịch Tiêu đã cãi nhau vì Hạ Hiểu Đường.

Nguyên nhân là Diệp Chân Chân nhìn thấy hình của Dịch Tiêu và Hạ Hiểu Đường thuở cũng đã từng xảy ra: cô phát hiện trong phòng sách của Dịch Tiêu có khung hình của Hạ Hiểu Đường, cô đã yêu cầu anh ta vứt nó. Lần đó Dịch Tiêu làm theo, nhưng lần này thì anh ta không đồng ý.

Diệp Chân Chân kể cho Hạ Thanh Thời nghe nguyên văn câu nói của Dịch Tiêu: “Lần trước anh đồng ý với em là vì hình để trong nhà, em nhìn thấy sẽ khó chịu. Nhưng lần này hình ở trong máy tính của anh, nếu em không mở nó ra thì bình thường anh cũng không nhớ đến sự tồn tại của nó.”

Diệp Chân Chân nhảy cảm bắt được sơ hở trong câu nói của anh ta: “Bình thường không nhớ? Nghĩa là thỉnh thoảng anh sẽ nhớ về cô ấy, rồi sẽ xem hình để ôn lại kỷ niệm xưa của hai người đúng không?”

Dịch Tiêu không phản bác, coi như ngầm thừa nhận.

Thấy vậy, Diệp Chân Chân càng tức giận nên mới cãi nhau với anh ta một trận, tối qua hai người đã ngủ riêng.

Thấy Hạ Thanh Thời cười, Diệp Chân Chân càng tức, nước mắt rơi lã chã: “Cậu cũng thấy tớ buồn cười đúng không?”

Hạ Thanh Thời vội vàng ngừng cười: “Tớ có nói gì đâu.”

Diệp Chân Chân ôm mặt khóc nức nở. Một lát sau, cô nâng ngẩng đầu lên, mắt đỏ quạch, giọng khàn khàn: “Tớ thấy sao mà bất công quá. Trước kia cô ta và anh ấy yêu nhau, cô ta có làm gì thì anh ấy cũng vẫn yêu thương, chiều chuộng cô ta. Bây giờ tớ chỉ mới bảo xóa hình bạn gái cũ thôi mà anh ấy cũng không chịu.”

Hạ Thanh Thời đỡ trán, suy ngẫm lời nói của Diệp Chân Chân, sau đó nhận ra suy luận của cô nàng có vấn đề. Cô chỉ thẳng ra: “Không phải vì cô ta làm gì nên Dịch Tiêu mới yêu cô ta mà là vì Dịch Tiêu yêu cô ta nên mới có thể chịu đựng được những việc cô ta làm.”

Diệp Chân Chân ngẩng cao đầu lên, mở to mắt nhìn cô, sau đó òa khóc.

Lúc Hạ Thanh Thời nhận ra mình vừa nói gì, cô chỉ muốn vả vào miệng mình. Diệp Chân Chân phạm sai lầm ngớ ngẩn thì thôi đi, tại sao ngay đến cô cũng ngớ ngẩn theo?

Nói sự thật làm gì? Hiện tại việc cấp bách bây giờ là dỗ dành cô nàng ngốc nghếch này rồi tống cô nàng về nhà.

Suy nghĩ một chút, cô nói: “Thế này, cậu nghĩ thử xem, anh ta và Hạ Hiểu Đường yêu nhau sáu năm, còn cậu và anh ta thì chỉ mới kết hôn một tháng, vậy mà cậu muốn anh ta vứt hình Hạ Hiểu Đường thì anh ta vứt ngay, điều này chứng tỏ trong lòng anh ta cũng có cậu.”

Diệp Chân Chân vẫn ôm mặt thút thít.

Hạ Thanh Thời cố kiềm chế ý muốn đánh cho cô nàng một bạt tai, nói tiếp: “Hon nữa cậu không muốn hình của Hạ Hiểu Đường nằm trong máy tính của anh ta, chẳng lẽ cậu không biết cách làm nó biến mất?”

Cô ghé sát vào Diệp Chân Chân, hạ thấp giọng hiền kẻ: “Lúc anh ta làm việc, cậu bung canh vào rồi lỡ tay làm đổ xuống máy tính, vậy là sẽ mất hết hình thôi, đúng không? Cậu bung canh cho anh ta bồi bổ sức khỏe, anh ta có thể nói gì được? Nếu anh ta vẫn giận, cậu chỉ cần mặc bộ nội y sexy mới cho anh ta ngắm, coi như đền bù.”

Hạ Thanh Thời nhìn Diệp Chân Chân, chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Chút chuyện con con này mà cũng cãi nhau được, bình thường tớ dạy cậu thế nào?”

Diệp Chân Chân bị cô mắng thì sừng sốt, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ là lạ: “Nhưng, nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì?” Hạ Thanh Thời cắt ngang lời cô nàng, “Tớ nói nhiều như vậy đều là vô ích hả? Cậu vẫn không rõ bây giờ cậu cần làm gì hả?”

Diệp Chân Chân suy nghĩ ba giây, sau đó đưa ra đáp án: “Mua nội y mới!”

“Thông minh lắm!” Hạ Thanh Thời lập tức khen ngợi cô nàng, “Tớ đã chuẩn bị xe cho cậu rồi, tài xế đang chờ bên dưới, bảo anh ta đưa cậu đến Shinkong Place(1) luôn nhé?”

Diệp Chân Chân sục sục: “Nhân viên bán hàng ở Shinkong Place đáng ghét lắm, tớ muốn đi Galeries Lafayette(2) cơ.”

Hạ Thanh Thời gật đầu, “Được rồi được rồi, Galeries Lafayette thì Galeries Lafayette.”

(1). Shinkong Place: Chuỗi trung tâm thương mại của Trung Quốc.

(2). Galeries Lafayette: Chuỗi trung tâm thương mại của Pháp.

Vất vả lắm mới tiễn bà cô nội ra về, Hạ Thanh Thời thở phào một hơi, sau đó lại bắt đầu theo dõi tình hình trên mạng.

Tầm Nhìn Quốc Tế vẫn chưa phát tán ảnh của Tiểu Tiêu, tuy nhiên Tầm Nhìn Quốc Tế và Hoa Thần thù địch đã lâu, vì vậy Hạ Thanh Thời biết chắc chắn đối phương sẽ tung hình ra, chỉ còn chờ là bao giờ thôi.

Mười một giờ rưỡi, Hoắc Đình Dịch gọi điện cho cô, vì biết cô muốn qua chỗ anh nên anh đã cho tài xế đi đón cô.

Hạ Thanh Thời chọn một nhà hàng Quảng Đông gần công ty anh, lúc tài xế đưa cô đến, Hoắc Đình Dịch đang chờ cô.

Đối với việc hôm nay được vợ chủ động rủ ăn trưa, Hoắc Đình Dịch rất bất ngờ. Anh nhận túi xách và áo khoác từ tay cô rồi đưa cho nhân viên phục vụ, sau đó kéo ghế giúp cô, hỏi: “Hôm nay không bận à? Sao lại tới đây?”

“Bận chứ.” Cô bung ly soda lên uống một ngụm nhỏ, sau đó nháy mắt với anh, “Nhưng nghĩ tới việc không gặp anh suốt một tuần nên mới tới đây ăn trưa cùng anh.”

Hoắc Đình Dịch đặt tay cô vào lòng bàn tay mình rồi xoa bóp tay cô: “Vậy chỉ cần em nói thôi, anh sẽ qua chỗ em.”

“Hãy da.” Giọng cô ngọt như mía lùi, “Anh cũng phải cho em cơ hội thể hiện chứ.”

Biệt tài dẻo miệng của Hạ Thanh Thời có thể làm mù mịt đầu óc bất cứ ai, tuy nhiên Hoắc tiên sinh đã quá hiểu cô nên đầu óc chỉ mù mịt một chút thôi là lập tức đề cao cảnh giác.

Không nằm ngoài dự đoán, trong lúc chờ đồ ăn được mang lên, Hoắc phu nhân hỏi băng quơ: “Anh này, anh thấy chuyện của Tiểu Tiêu có phiền không?”

Nếu có đuôi thì vào lúc này, đuôi của Hoắc tiên sinh chắc chắn sẽ dựng lên đầy cảnh giác.

Anh cố tỏ ra bình thản, tiếp lời cô: “Đúng là phiền thật, cậu ta không phải là người kế nghiệp, không có kinh nghiệm kinh doanh nhưng bây giờ lại được cử đi đào tạo nghiệp vụ ở nước ngoài, e rằng nhân viên sẽ không phục.”

Hạ Thanh Thời???

Không chờ cô kịp phản ứng, Hoắc tiên sinh bổ sung: “Có điều với gia thế của mình thì cậu ta không thể làm luật sư cả đời được.”

Rốt cuộc Hạ Thanh Thời cũng hiểu ra, cô nói về Tiểu Tiêu, còn Hoắc tiên sinh nói đến Dịch Tiêu.

Cô định xem xem Hoắc tiên sinh có ấn tượng với cô gái gọi nước vào đũng quần anh trong hôn lễ của Diệp Chân Chân hay không, nào ngờ cô hỏi một đằng anh đáp một nẻo. Tất nhiên kết quả làm Hoắc phu nhân rất hài lòng, điều này chứng tỏ Hoắc tiên sinh hoàn toàn không có ấn tượng với cô gái gọi nước vào quần anh.

Nhân viên bê thức ăn lên, Hoắc tiên sinh mượn cơ hội này quan sát Hoắc phu nhân, phát hiện cô không có gì bất thường, anh thờ phào nhẹ nhõm. Có điều hôm nay là lần đầu tiên anh gặp câu hỏi này nên không có kinh nghiệm ứng phó, do đó đã bị lộ chân tướng vì nói quá nhiều.

Hoắc phu nhân biết anh không thích nói về người khác sau lưng, nhưng hôm nay lại nói không ngừng chuyện về Dịch Tiêu cứ như đang cố che giấu gì đó, điều này cực kỳ khả nghi.

Hoắc phu nhân nghi ngờ anh đang chột dạ, vì vậy nói thẳng: “Em không hỏi chuyện nhà họ Dịch, em đang nói về Tiểu Tiêu.”

Hoắc tiên sinh phản ứng cực nhanh, sắc mặt anh lập tức tái nhợt nhìn cô, giống như bây giờ mới hiểu ra: “Em gọi cậu ta là Tiểu Tiêu?”

Hoắc phu nhân cứng họng, á khẩu không nói thành lời. Một lát sau, cô mới nói: “Diệp Chân Chân gọi anh ta như vậy, em nghe nhiều nên cũng quen miệng.”

Hoắc tiên sinh không nhìn cô nữa nhưng giọng nói hết sức không vui: “Em nhớ kỹ nhé, tên cậu ta là Dịch Tiêu.”

Hoắc phu nhân thờ ơ hất ra, không đề cập tới chuyện này nữa.

Hoắc tiên sinh lại thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thông qua câu hỏi đòi mạng này.

Dễ nhận thấy rằng lúc này Hoắc tiên sinh vẫn chưa ý thức được sự thông minh của anh sẽ đưa đẩy số phận của bản thân như thế nào.

Sau khi xác nhận Hoắc tiên sinh không có ấn tượng gì với Tiểu Tiêu, Hoắc phu nhân mở lòng từ bi, quyết định cho Tiểu Tiêu một cơ hội.

Nhưng nếu dẫn cô nàng về nhà ở Bắc Kinh thì không phù hợp lắm, với cả nếu Diệp nữ sĩ biết tin, e rằng cô lại bị dạy dỗ một phen.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Thanh Thời cho rằng đưa Tiểu Tiêu đến căn hộ ở Hongkong là hợp lý nhất, ở đó tuy ít người nhưng quyền sở hữu tài sản cực kỳ rõ ràng, rất thuận lợi để phóng viên đào bới thông tin.

Hơn nữa giữa phóng viên Bắc Kinh và phóng viên Hongkong thì ai đưa tin nhanh hơn?

Vì vậy, vào ngày thứ hai Hoắc Đình Dịch đi châu Âu, Hạ Thanh Thời gọi điện cho Rebecca thông báo cô muốn đến Hongkong vài ngày, nhờ cô ấy liên lạc với quán gia bên Hongkong để quét dọn nhà cửa.

Nhận được lời đáp ứng của Rebecca, cô còn dặn cô ấy là tạm thời không được nói chuyện này với sếp của cô ấy.

Hai ngày sau.

Giữa dòng người tấp nập ở sân bay, Hạ Thanh Thời đẩy vali đi trước, khi ngoảnh đầu lại thì thấy hai anh em ở cách cô khoảng mười mét túm tụm vào nhau, chẳng biết đang làm gì. Hạ Thanh Thời kéo nhẹ khẩu trang ra, quát: “Hai người túm tụm ở đó làm gì? Đi mau lên!”

“Ừ, tôi liền đây.” Thấy em gái nổi giận, Yến Thời vội vàng đáp lại, sau đó cõng Bóng Nhỏ lên lưng, chậm chậm đi về phía trước.

Đội hai anh em tới gần, Hạ Thanh Thời nhìn Bóng Nhỏ dán chặt trên lưng Yến Thời y như con bạch tuộc, giận dữ nói: “Em có bị gãy chân không? Xuống tự đi cho chị!”

Yến Thời rất che chở Bóng Nhỏ, cậu bé chưa kịp nói thì anh đã giành nói trước: “Thanh Thanh, em đi nhanh quá, Bóng Bóng không theo kịp, anh cõng em ấy là được mà.”

Thấy anh Yến Thời nói có lý, Bóng Béo nằm trên lưng anh không giả vờ mệt mỏi nữa mà rất vui sướng nói: “Đúng vậy.”

Hạ Thanh Thời: “...”

Lý do hợp lý quá nên cô cũng không phản bác được.

Hạ Thanh Thời trừng mắt với hai anh em thương yêu đùm bọc nhau kia, giận mà không biết xả ở đâu: Hai anh em đó bị bệnh chỗ nào? Người bị bệnh là cô nè!

Thật ra trong nhà có người giúp việc có thể chăm sóc hai anh em nên cô không cần đưa họ theo, nhưng nghĩ tới việc chưa bao giờ dẫn họ đi chơi xa nên Hạ Thanh Thời quyết định nhân cơ hội này dẫn hai anh em đi chơi. Nhưng trên đường từ nhà đến sân bay, Hạ Thanh Thời cực kỳ ngứa mắt với dáng vẻ thân thiết của hai anh em, cô vô cùng hối hận trước quyết định của mình.

Cô biết Yến Thời có chứng sợ máy bay nên thăm nghĩ chỉ cần Yến Thời nói không ngồi máy bay lớn một lần thôi thì cô sẽ lập tức đóng gói hai anh em về nhà. Đáng tiếc Yến Thời không biết mình đi máy bay.

Không ai nói cho anh biết ở đây là sân bay, đến khi lên máy bay thì vì đi qua cầu ống lồng nên khi vào tới máy bay, Yến Thời ngoảnh đầu trong thấy một dãy máy bay đậu ở sân bãi, anh vỗ ngực, nói: “Làm anh sợ muốn chết.”

Chuyến bay của Tiểu Tiêu cất cánh trước họ hai tiếng nên khi họ đến biệt thự trên núi, Tiểu Tiêu đang khoải chí ngồi trên sofa trong phòng khách ở tầng dưới.

Trông thấy Hạ Thanh Thời, Tiểu Tiêu ngân nga, giọng nói đầy mong đợi: “Chị Thanh Thời, làm quản lý kiếm được nhiều tiền lắm hả? Vậy làm diễn viên có giàu hơn chị không? Em phải làm việc bao lâu nữa mới mua được căn nhà tốt thế này?”

Hạ Thanh Thời đi tới bên cạnh Tiểu Tiêu, giơ mấy ngón tay lên: “Lương của chị chỉ nhiều đây thôi.” Cô nói dối: “Nhà thuê, tiền thuê trừ vào cát-sê tham dự sự kiện của em.”

“Hả?” Tiểu Tiêu không thể tin nổi, “Sao chị không bàn bạc trước với em?!”

Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng: “Trước khi ngồi lên đùi ông già thì em có bàn bạc với chị không?”

“Ấy ấy ấy!” Không ngờ cô lại moi chuyện đó ra, Tiểu Tiêu cảm thấy rất lo lắng, cô nàng đứng lên chạy tới bịt miệng cô lại. Thấy Hạ Thanh Thời trừng mắt nhìn mình, Tiểu Tiêu thu tay lại, nói: “Đừng nói to thế.”

Hạ Thanh Thời ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Yến Thời và Bóng Nhỏ đang đứng đằng sau cô và hai người họ đầy tò mò.

Nhân lúc cô ngoảnh đầu, Tiểu Tiêu lắc mạnh đầu với tiểu ca ca Yến Thời, dùng khẩu hình miệng nói: “Đừng tin chị ấy.”

Hạ Thanh Thời không quan tâm tới mấy trò vặt vãnh đó, cô gọi điện thoại gọi cho tài xế, sau đó ra lệnh cho Tiểu Tiêu: “Bây giờ em tới Pacific Place(3), đi dạo mấy vòng, đừng đội mũ hay mang khẩu trang gì hết, sau đó lên xe quay về đây.”

(3) Pacific Place: là một khu phức hợp gồm các tòa nhà cao ốc văn phòng, khách sạn và trung tâm thương mại ở Hongkong.

Tiểu Tiêu hiểu ngay: “Thu hút phóng viên?”

Hạ Thanh Thời gật đầu. Cô không thích chủ động liên lạc với phóng viên, như thế có nghĩa là để người ta nắm thóp mình, tốt nhất là tự thu hút sự chú ý của họ.

Tiểu Tiêu nhìn Yến Thời và Bóng Nhỏ, hỏi: “Cậu em đáng yêu quá, em dẫn nó đi cùng được không?”

Tuy cô nàng nói thế nhưng mắt lại nhìn thẳng vào Yến Thời.

Hạ Thanh Thời đang nhần tin, không ngẩng đầu lên mà nói: “Em thử xem”

Tiểu Tiêu rụt cổ lại, hậm hực đi ra ngoài.

Vừa xuống máy bay, điện thoại của Hạ Thanh Thời liên tục báo có tin nhắn mới, cô trả lời từng tin một, sau đó điện thoại đột nhiên hiện thông báo tin mới.

“Hai giờ chiều hôm nay, trên đường cao tốc đi vào thành phố đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng khiến hai người chết và ba người bị thương nặng. Trong số hai nạn nhân bị tử vong, có một người được cho rằng là tổng giám đốc của tập đoàn Dịch Thịnh Quốc Tế.”

Nhìn thấy bốn chữ “Dịch Thịnh Quốc Tế”, Hạ Thanh Thời rùng mình. Đó là công ty của nhà họ Dịch mà. Tổng giám đốc của Dịch Thịnh Quốc Tế chính là anh của Dịch Tiêu – Dịch Bản.

Hạ Thanh Thời tìm thêm tin tức liên quan, phát hiện vào hai phút trước, tài khoản weibo chính thức của Dịch Thịnh Quốc Tế đã xác nhận tin tức là thật, người tử vong trong vụ tai nạn là Dịch Bản.

Mặc dù chỉ có duyên gặp nhau vài lần nhưng ấn tượng của Hạ Thanh Thời đối với Dịch Bản rất tốt, ít nhất đủ để nhận thức rõ ràng rằng Dịch Bản là người thừa kế sản nghiệp được gia tộc bồi dưỡng.

Một người mà mình còn thấy sống khỏe mạnh trước đó không lâu đột nhiên qua đời, Hạ Thanh Thời cảm thấy rất thương tiếc.

Sau đó, cô nhanh chóng ý thức được một vấn đề: Dịch Bản qua đời, như vậy Dịch Tiêu sẽ trở thành con trai độc nhất nhà họ Dịch.

Có lẽ Hạ Hiểu Đường đã thực sự buông tay, nhưng Thẩm Lộ Dao chắc chắn sẽ bám lấy Dịch Tiêu. Cuộc sống của Diệp Chân Chân sắp gặp sóng gió rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Sa

Rắc rối liên tục ủa tới.

Nhà họ Dịch xảy ra chuyện lớn nên cô dâu mới Diệp Chân Chân chẳng thể nào hưởng thụ niềm vui mới cưới nữa, cô nàng buồn bã gọi cho Hạ Thanh Thời: “Thanh Thời, cậu đang ở đâu? Tớ muốn gặp cậu.”

Hạ Thanh Thời nói: “Tớ không ở Bắc Kinh, không gặp cậu được.”

Diệp Chân Chân ịu xịu đáp “Ừ”. Chỉ cần tiếng “Ừ” đó thôi cũng đủ để Hạ Thanh Thời cảm nhận được tâm trạng của cô ấy. Không chỉ có cô mà đến cả Diệp Chân Chân ngốc nghếch của hiểu rõ vấn đề.

Dịch Tiêu không có điểm nào là không xứng với Hạ Hiểu Đường, ban đầu Thẩm Lộ Dao phản đối hai người họ chỉ vì anh ta không phải là người thừa kế sản nghiệp nhà họ Dịch. Nhưng bây giờ thì khác, Dịch Bản và vợ kết hôn chưa tới một năm nên vẫn chưa có con, bây giờ Dịch Tiêu trở thành con trai độc nhất của nhà họ Dịch, trừ anh ta ra, còn ai có tư cách thừa kế gia nghiệp to lớn này?

Không phải vô lý khi Diệp Chân Chân lo lắng: trong lòng chồng mình có hình bóng một cô gái khác, nếu cô ta không muốn dây dưa thì tốt, nhưng lỡ cô ta muốn nói lại tình xưa thì Diệp Chân Chân hoàn toàn không có cách chống trả.

Hạ Thanh Thời rất muốn mắng Diệp Chân Chân. Lúc đầu cô đã nhắc cô nàng là đừng dính líu gì tới mấy người đó hết, nhưng một khi cô nàng rơi vào lưới tình thì chẳng nghe được gì nữa. Tuy nhiên, Diệp Chân Chân tự đẩy mình vào vạc lửa là sai lầm của cô ấy, nhưng người phạm sai lầm đầu chỉ một mình cô ấy nên không có lý do gì để cô ấy phải gánh chịu toàn bộ hậu quả.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Thanh Thời đành dặn dò: “Cậu đừng quan tâm tới mớ bòng bong của nhà họ Dịch, việc mà cậu phải làm bây giờ là ở bên cạnh mẹ chồng và chị dâu, cố gắng an ủi họ. Nếu Thẩm Lộ Dao đến tìm, cậu phải tiếp đãi chu đáo, hiểu chưa?”

Trần an Diệp Chân Chân xong, nhân viên bộ phận truyền thông của công ty gọi điện thông báo cho cô: “Nghệ sĩ Tiểu Tiêu của chị bị tung hình lên mạng rồi, bây giờ phải giải quyết thế nào ạ?”

Mấy nữ diễn viên nổi tiếng bây giờ có ai mà không bị tung hình ăn com cùng đại gia lên mạng? Vậy nên chưa chắc công chúng đã để ý đến mấy chuyện thế này. Tuy nhiên, đa số các nữ diễn viên đó đã nổi tiếng và có tác phẩm tiêu biểu, vừa có đồng fans vừa có giá trị thương mại, còn Tiểu Tiêu chẳng có gì cả. Hạ Thanh Thời không muốn từ nay về sau, hình tượng của cô ấy mãi dính liền với scandal nên mới quan tâm xử lý việc này.

Cô suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Lập tức tung tin Hoa Tấn có con riêng.”

Mặc dù Hoa Tấn đã qua thời đỉnh cao nhưng vẫn nổi tiếng hơn nhiều so với Tiểu Tiêu. Huống chi so với việc ngồi lên đùi đại gia thì hình tượng “người

chồng tốt”, “người cha tốt” trong giới giải trí có con riêng vẫn chấn động hơn nhiều.

Quả nhiên, sau khi một blogger tung tin Hoa Tấn có con riêng, tin tức này thu hút rất nhiều sự chú ý, chỉ sau hai giờ ngắn ngủi mà đã lên bảng hot search, còn tin tức của Tiểu Tiêu thì chẳng thấy tăm hơi đâu.

Tối đó, Hạ Thanh Thời gọi điện cho Dương Anh. Không ngoài dự đoán, điện thoại không liên lạc được, giống như Katie đã dạy cô khi vừa vào công ty làm việc rằng khi nghệ sĩ xảy ra chuyện, tất cả nhân viên của ekip đều phải tắt điện thoại trong hai mươi bốn giờ. Có lẽ bây giờ Dương Anh đang cố gắng thu xếp mọi việc.

Hạ Thanh Thời biết mình đã đoán đúng, Dương Anh không hề biết Hoa Tấn có con riêng.

Không gọi điện được, Hạ Thanh Thời cũng không có ý định gọi chuông nào được mới thôi, theo cô dự tính là chuyện này sẽ không lắng xuống ngay được, trừ khi có quả bom như Hoắc Tông Hi và Nhậm Hoài Tây tuyên bố kết hôn, nếu không chuyện này sẽ khiến cư dân mạng bàn tán mấy ngày.

Cô không sốt ruột, chờ vài ngày nữa, đợi khi nào tâm trạng của Dương Anh ổn định thì bà ấy sẽ tìm cô thôi. Tuy nhiên, Hạ Thanh Thời không ngờ là ngay trong tối đó, Dương Anh đã gọi điện cho cô.

Giọng bà ấy rất bình tĩnh: “Cô Hạ, tôi muốn gặp cô.”

Tối đó, Hạ Thanh Thời bay về Bắc Kinh. Cô không ngờ Dương Anh còn gấp gấp hơn cô, bà ấy không đợi đến ngày mai được, hai người hẹn nhau tại quán cà phê ở sân bay.

Lúc Hạ Thanh Thời đến nơi, Dương Anh đã có mặt ở đó, bà đeo kính râm to, gương mặt không chút cảm xúc. Vừa thấy Hạ Thanh Thời, bà ấy lập tức đẩy một cái túi giấy ra trước mặt cô, bình tĩnh nói: “Đồ cô cần.”

Hạ Thanh Thời mở túi giấy ra, bên trong là cái bàn chải đánh răng đã qua sử dụng, ngoài ra còn có một cái túi zipper nhỏ đựng vài cọng tóc.

Cô nhìn thoáng qua rồi cất cái túi giấy, sau đó gật đầu với người phụ nữ ngồi trước mặt mình: “Cảm ơn.”

Dương Anh lắc đầu, “Tôi làm thế không phải vì giúp cô.”

Hạ Thanh Thời cười, “Có cung có cầu, hai bên đều không nợ nần gì nhau là tốt nhất.”

Dương Anh cầm ly soda lên uống một ngụm rồi nói: “Tôi không hiểu.”

Hôm hôn lễ, sau khi Hạ Thanh Thời nói chuyện với bà, bà đã ngầm điều tra thân phận của Hạ Thanh Thời, khi biết Thẩm Lộ Dao là mẹ kế của cô, bà đã hiểu ý đồ của cô. Nhưng bà không hiểu một chuyện:

“Cô nghi ngờ con gái của bà ta không phải là con ruột của bố cô, vậy cứ để hai người họ giám định ADN là được mà, tại sao phải phí sức tìm tôi?”

Hạ Thanh Thời chỉ cười mà không trả lời, có vài chuyện cô không thể nói với Dương Anh.

Trước vụ con riêng lần này, Dương Anh đã biết chuyện của chồng mình và Thẩm Lộ Dao vào hơn hai mươi năm trước. Sau đó Thẩm Lộ Dao lại sinh ra Hạ Hiểu Đường, dựa theo thời gian, có thể đoán được Hạ Hiểu Đường là con của Hoa Tấn. Nếu Dương Anh không ngại sự tồn tại của Hạ Hiểu Đường thì tại sao việc con riêng lần này lại khiến bà ấy giận dữ?

Hạ Thanh Thời biết đó là vì Dương Anh cũng giống với ông Hạ, họ đều là người rất sĩ diện.

Với Dương Anh, nếu có thể khiến người ngoài hăm mộ cuộc hôn nhân của mình thì việc chồng ngoại tình vào hơn hai mươi năm trước cũng không quá khó chịu. Nhưng bây giờ, cuộc hôn nhân mẫu mực được người đời ca tụng lại bị đũa con ngoài giá thú đánh tan tác, một khi đã không còn ánh hào quang bao phủ, khó có ai chấp nhận được việc sống chung với người chồng trung niên với ngoại hình xuống cấp, sự nghiệp lụn bại. Vì thế hôm nay, bà hẹn gặp Hạ Thanh Thời là vì đã lựa chọn sẽ chấm dứt cuộc hôn nhân này.

Còn Hạ Thanh Thời muốn giám định quan hệ cha con giữa Hạ Hiểu Đường và Hoa Tấn cũng vì cô muốn giáng một bạt tai lên mặt ông Hạ trước mặt mọi người.

Tuy ban đầu ông và Thẩm Lộ Dao danh bất chính, ngôn bất thuận sống với nhau, nhưng là vợ chồng hơn hai mươi năm, làm sao mà không có chút tình cảm nào? Hạ Thanh Thời không muốn cho Thẩm Lộ Dao bất kỳ cơ hội nào, cũng không muốn ông Hạ thương xót người đầu ấp tay gối, vì thế cô quyết định công khai bí mật này. Kể từ đó, e rằng dù muốn tha thứ cho Thẩm Lộ Dao nhưng ông Hạ cũng không thể vứt bỏ mặt mũi của mình.

Hơn nữa, Hạ Thanh Thời luôn có một nghi vấn, đó là có lẽ ngay từ lúc đầu, ông Hạ đã biết Hạ Hiểu Đường không phải là con ruột của ông.

Hạ Thanh Thời ở lại Bắc Kinh hai ngày, ngày thứ ba cô đem mẫu vật xét nghiệm của Hạ Hiểu Đường và Hoa Tấn quay lại Hongkong.

Ở đại lục, muốn giám định ADN thì cần phải có sự đồng ý của cả hai đương sự, cô không có mối quan hệ dễ nhờ vả, cũng không muốn nói cho Hoắc Đình Dịch biết, vì vậy quyết định làm giám định ở Hongkong.

Vừa xuống máy bay, cô lập tức đến một trung tâm giám định tư nhân làm hồ sơ giám định rồi mới đi về biệt thự của nhà họ Hoắc.

Trong ba ngày Hạ Thanh Thời vắng mặt, mấy người ở Hongkong tựa như bấy khi không có khi đầu đàn, quây tung trời.

Vào nhà, cô liền nhìn thấy ở phòng khách, bốn người ngồi xúm dưới đất chơi bài tây.

“Ba lá!”

“Hai lá!”

“Heo!”

Hạ Thanh Thời nghĩ mình sắp lên con đau tìm tới nơi rồi.

Tiểu Tiêu, trợ lý Tu Tu và Yến Thời cầm bài tây đang đánh Tiến lên, còn Bống Nhỏ vì không biết chơi nên ngồi bên cạnh hưng phấn dáo dác nhìn ba người, trong tay cầm một xấp giấy dài, luôn trong tư thế sẵn sàng dán lên mặt người thua.

Bốn người không hề biết cô vào nhà, Tiểu Tiêu ngồi dựa lưng vào sofa, ngông nghênh chỉ huy Bống Nhỏ: “Bống ca Bống ca, mau dán lên anh ấy đi!”

Bống Nhỏ phản kích đáp “Dạ”, sau đó nhích người, giơ tay dán giấy lên trán Yến Thời.

Yến Thời rầu rĩ nói: “Bống Bống, anh không nhìn thấy gì hết.”

Tiểu Tiêu đề nghị: “Dán giấy chán quá, chúng ta phạt cái khác đi.”

Không đợi mọi người trả lời, cô nàng nói tiếp: “Em sẽ pha nước ép, ai thua là phải uống!”

Cô nàng vừa nói vừa đứng dậy, đồng thời gỡ hết giấy trên mặt xuống, hào hứng nói: “Bỏ thêm nước tương, giấm, muối, đường, bột ngọt...”

Tiểu Tiêu chợt ngừng nói, cô nàng nhìn Hạ Thanh Thời, cố gượng cười: “Chị Thanh Thời về rồi ạ? Sao không gọi điện báo trước để bọn em đi đón?”

Hạ Thanh Thời giận sôi gan, đám quỷ nào đây?! Ngay cả Yến Thời mà cũng bị dạy trò cá cược?!

Cô tức giận nói: “Tất cả về phòng cho tôi! Tối giờ com tôi mới được đi ra!”

Hạ Thanh Thời y như bạo quân, mọi người ảm ức nhưng không dám nói gì, rồi rít cấp đuôi về phòng.

Tiểu Tiêu không sợ cộc, vào phòng, cô nàng nhắn tin Wechat cho Hạ Thanh Thời:

“Chị nói dối! Quán gia ở đây gọi chị là bà chủ, nhà này không phải nhà thuê!”

“Quán gia nói lương của ông ấy một năm là một triệu! Chồng chị là được sĩ đúng không? Thời nay được sĩ kiếm được nhiều tiền vậy hả? Bây giờ em đổi nghề còn kịp không?”

“Chị Thanh Thời? Tiểu Thanh Thanh? Thanh Thanh?”

Hạ Thanh Thời không quan tâm tới cô nàng

Tiểu Tiêu không có gì làm nên rất chán, thấy bên ngoài im ắng, cô nàng lấy một hộp chocolate nhỏ rồi chạy qua phòng kế bên.

Phòng kế bên là phòng của tiểu ca ca Yến Thời. Lúc cô nàng đi vào, anh đang ngồi bệt dưới sàn nhà gần cửa sổ sát đất chơi ghép tranh.

Tiểu Tiêu đóng cửa lại, đi tới gần anh rồi đưa hộp chocolate cho anh, “Đừng nói với Thanh Thanh là em đưa cho anh nha.”

Nhìn thấy món ăn mình thích, mắt Yến Thời sáng rực lên. Anh cười tít mắt, trông rất vui vẻ: “Anh sẽ ăn hết ngay, Thanh Thanh không biết đâu.”

“Đừng ăn nhiều quá.” Tiểu Tiêu kéo tay anh, “Anh ăn nhiều đồ ngọt có bị sâu răng không?”

Yến Thời vội vàng lắc đầu: “Cô giúp việc nói đánh răng sẽ không bị sâu răng. Ngày nào anh cũng đánh răng hết.”

“Thế hả?” Tiểu Tiêu tỏ ra không tin, “Em phải kiểm tra mới được.”

“Ừ.” Yến Thời đồng ý, sau đó há miệng ra.

Tiểu Tiêu kiểm tra tỉ mỉ, phát hiện quả thật răng anh rất khỏe, có lẽ là thành quả của việc đánh răng thường xuyên.

“Được rồi.” Cô lùi người lại, “Em không xem nữa, anh ngậm miệng lại đi.”

“Ừ.” Yến Thôi ngậm miệng lại.

Tiểu Tiêu dời sự chú ý đến bức tranh mà anh đang ghép dở, cô không nhìn ra được là hình gì.

Nhìn mấy mảnh ghép xanh đỏ tím vàng, cô nàng thấy đầu quay cuồng, “Bao giờ mới ghép hết mớ này?”

Yến Thôi cầm hai mảnh ghép lên, vừa cẩn thận so sánh với tranh gốc vừa nói: “Nhanh lắm.”

Dù sao cũng đang rảnh, Tiểu Tiêu ghé sát vào anh, hơn nửa người trên đều dán sát vào người Yến Thôi, cô nàng nói: “Đề em giúp anh.”

Lúc đầu hai người thực sự tập trung ghép tranh. Nhưng qua một lát, Tiểu Tiêu phát hiện Yến Thôi thờ hờ hững, người nóng bừng. Tiểu Tiêu hoảng hốt, cứ nghĩ anh bị bệnh, ngẩng đầu lên định hỏi anh bị sao thì nhìn thấy mặt anh đỏ bừng, mày nhú chặt, trông rất khó chịu.

Trong nháy mắt, cô nàng hiểu ra vì sao.

Nhìn Yến Thôi khổ sở, lần đầu tiên trong lòng Tiểu Tiêu dâng lên sự thương xót kỳ lạ. Tuy trí tuệ của anh chỉ bằng một đứa bé sáu tuổi nhưng thân thể là một người đàn ông trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Sa

Ba ngày sau, Hạ Thanh Thôi nhận được kết quả giám định ADN. Cô lật ngay đến trang cuối cùng, nhìn dòng chữ ngắn ngủi: Xác suất có quan hệ huyết thống đạt 99,99%.

Nghĩa là hai mẫu được giám định ADN cho ra kết quả 99,99% là có quan hệ huyết thống với nhau. Điều đó có nghĩa đã xác định Hoa Tấn và Hạ Hiểu Đường là cha con.

Cô không vui như đã tưởng.

Nghi vấn trong lòng cô lại trỗi dậy, càng lúc càng mãnh liệt. Cô rất muốn biết có phải ông Hạ đã biết sự thật Hạ Hiểu Đường không phải là con ruột của mình từ lâu rồi không.

Tối đó, Hạ Thanh Thôi gửi ẩn danh kết quả giám định ADN cho mấy chục phóng viên giải trí và blogger. Mỗi người đều nhận được kết quả giám định và rất nhiều bằng chứng kèm theo.

Với những tin tức bí mật này, phóng viên và blogger mong còn không được, huống hồ còn là tin liên quan đến sự việc đang hot.

Do lo sợ tin tức bị người khác đăng trước, vì vậy chỉ mười phút sau khi Hạ Thanh Thôi gửi thư điện tử, một blogger nổi tiếng đã nhanh chóng đăng tin.

“Tôi vừa nhận được một tin bí mật, hóa ra sự việc đang hot gần đây không phải là lần đầu tiên. Gợi ý: Cách đây hai mươi năm, nam chính cùng một nữ diễn viên có tin đồn yêu nhau, tuy nhiên lúc đó nam chính đã có gia đình. Sau khi chia tay không bao lâu, nữ diễn đó kết hôn với một doanh nhân, nghe nói người đó còn là chồng của bạn thân của nữ diễn viên nữa cơ [cười trộm]. Bây giờ xem ra vị chồng của bạn thân này là ông vua đồ võ rồi [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm]”

Kèm theo là tám ảnh chụp kết quả giám định ADN.

Blogger nói rất rõ ràng, gần như là chỉ mặt điểm tên.

Quả nhiên, chỉ nửa tiếng sau, cư dân mạng đã lần mò theo thông tin của blogger tìm ra nhân vật được nhắc đến.

Nam chính tất nhiên là Hoa Tấn đang ngập chìm trong biển nước bọt mấy ngày qua, còn nữ chính là nữ diễn viên Thẩm Lộ Dao có chút ít danh tiếng vào hai mươi năm trước.

Khi gửi kết quả giám định, Hạ Thanh Thôi cũng gửi kèm tư liệu của ông Hạ, nhờ vậy mà các blogger đỡ vất vả hơn rất nhiều,

Sau khi cư dân mạng đào bới được nữ chính, blogger lập tức đăng bài viết mới lên weibo, nội dung không có gì ngoài một đường dẫn đi thẳng đến trang weibo chính thức của công ty ông Hạ, có phần giới thiệu đầy đủ thông tin của tổng giám đốc công ty và cả hình của ông Hạ nữa.

Với sự hiểu biết rộng lớn của mình, cư dân mạng lập tức hiểu được đây chính là chồng của bạn thân kiêm ông vua đồ vò.

Ngày hôm sau, Hạ Thanh Thời đuổi Tiểu Tiêu về Tây An, còn cô thì dẫn Yến Thời và Bóng Nhỏ về Bắc Kinh.

Ở sân bay, Bóng Béo ôm chân Tiểu Tiêu gào khóc như sinh ly tử biệt: “Chị Tiêu Tiêu dẫn em theo với!”

Hạ Thanh Thời cốc mạnh vào đầu cậu nhóc: “Diễn vậy có mệt không?”

Bị cốc đầu, Bóng Béo khóc càng dữ dội ruột đứt gan, gương mặt mồm mồm ướt nhẹp nước mắt đầy tuyệt vọng. Cậu ôm chặt chân Tiểu Tiêu, có chết cũng không buông, “Chị Tiêu Tiêu ơi! Cứu em và anh Yến Thời với!”

Hạ Thanh Thời đen mặt.

Thằng béo này có ý gì? Ở với cô là đảm rỗng hang hổ hả?

Tiểu Tiêu rất giỏi quan sát sắc mặt nên biết ai có quyền hạn nhất ở đây, cô nâng bé Bóng Béo lên, hôn vào má cậu, sau đó bị thương nói: “Chị cũng thích em lắm, nhưng em còn nhỏ quá...”

“...” Bóng Béo ngừng khóc, đôi lông mi vừa dài vừa rậm ướt nhẹp.

Tiểu Tiêu tỏ ra đau lòng không thôi: “Khi nào đủ mười tám tuổi thì em hãy tới tìm chị nhé!”

Nói xong, cô nâng dứt khoát nhét Bóng Béo vào lòng Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời và Bóng Béo nhìn nhau. Nhìn ánh mắt rét buốt của chị mình, Bóng Béo gào lên, liên tục quấy đạp hai chân, vừa khóc vừa ngả người về phía Tiểu Tiêu: “Chị gả cho anh Yến Thời trước nhé! Chờ em lớn em lại cưới chị!”

“Đủ chưa?” Hạ Thanh Thời nổi giận, một tay bế cậu nhóc một tay kéo vali, “Còn muốn diễn không?”

Bị cô mắng, Bóng Béo không dám khóc lớn mà chỉ dám nhỏ giọng nghẹn ngào. Vì Bóng Béo diễn lố quá nên Hạ Thanh Thời không phát hiện kể từ lúc Bóng Béo bảo Tiểu Tiêu gả cho Yến Thời, nếu là bình thường, Tiểu Tiêu sẽ hứa theo nhưng lúc này lại im bất, Hạ Thanh Thời càng không phát hiện Tiểu Tiêu tỏ ra rất mất tự nhiên.

Hạ cánh xuống Bắc Kinh, Hạ Thanh Thời đưa Yến Thời và Bóng Nhỏ về nhà, sau đó đến nhà họ Hạ.

Giống như cô dự đoán, nhà họ Hạ vốn đã không có nhiều người thì lúc này càng trở nên quạnh quẽ, cả nhà u ám như không có người ở.

Vừa lái xe vào cổng, Hạ Thanh Thời liền nhìn thấy ngoài sân đậu một chiếc xe tải nhỏ, có mấy người đang khuôn vác hành lý chất lên xe, xem ra ông Hạ muốn đuổi họ ra khỏi nhà đây mà.

Vào nhà, Hạ Thanh Thời nhìn thấy Hạ Hiểu Đường và Thẩm Lộ Dao đang cãi nhau kịch liệt trong phòng khách.

Hạ Hiểu Đường nghẹn ngào: “Tại sao mẹ lại lừa dối con bao nhiêu năm nay? Tại sao lại để con gọi bố của người khác là bố suốt hơn hai mươi năm? Tại sao lại bảo con đi tranh giành tình cảm với chị ta? Mẹ có biết bây giờ khi nghĩ lại, trông con rất nhục cười không?”

Giọng Thẩm Lộ Dao sắc bén: “Mẹ làm vậy là vì ai? Còn không phải vì con à? Không có bố con, con tưởng con sẽ có được cuộc sống như ngày hôm nay chắc? Ban đầu bố ruột của con không đoái hoài tới hai mẹ con mình, mẹ một thân một mình thì còn có cách gì nữa?! Đúng vậy! Là lỗi của mẹ! Là vì số mẹ khổ! Lúc đầu không sinh con ra thì bây giờ đã không có chuyện gì rồi!”

Hạ Thanh Thời đóng cửa lại.

Trông thấy cô, hai mẹ con Thẩm Lộ Dao lập tức im bất, nhìn cô đầy cảnh giác. Ba người không nói gì mà cứ nhìn nhau trong im lặng. Cuối cùng, Hạ Hiểu Đường mất kiên nhẫn, cô ta không nhịn nổi nữa nên nói: “Chị tới đây làm gì? Đến để chế giễu trò hề của chúng tôi đúng không?”

Thẩm Lộ Dao ngăn con gái lại: “Hiểu Đường, đừng nói nữa!”

Hạ Thanh Thời không tỏ thái độ gì, ung dung nói: “Nếu cô cho rằng bản thân là trò hề vậy thì tôi tới để chế giễu.”

Hạ Hiểu Đường cắn chặt răng, không đáp lại.

Mục đích Hạ Thanh Thời đến đây là để tìm ông Hạ, nhưng với tình hình này thì chắc là ông ấy không có ở nhà. Cô không muốn nói nhiều với hai mẹ con trước mặt nên xoay người định đi về, nhưng khi đang mở cửa thì bị Hạ Hiểu Đường gọi lại.

Hạ Hiểu Đường nhìn cô, mắt cô ta đỏ quạch, giọng nghẹn nghệt: “Là chị đúng không?”

Tuy câu hỏi không đầu không đuôi nhưng hai người họ đều biết nó có nghĩa là gì.

Kết quả giám định ADN đột ngột phát tán trên mạng, tuy không nói rõ là mẫu ADN của ai nhưng mọi người đều biết đáp án. Ai có thể có cả mẫu xét nghiệm của Hoa Tấn và Hạ Hiểu Đường? Hạ Hiểu Đường nghĩ ngay đến Hạ Thanh Thời.

Hạ Thanh Thời không phủ định mà lẳng lặng nhìn Hạ Hiểu Đường. Chỉ cần cái nhìn này thôi, không cần nói gì hết, Hạ Hiểu Đường hiểu rõ người làm việc này chính là cô.

Cùng lúc đó, Hạ Thanh Thời áp sát vào người Hạ Hiểu Đường, hạ nhỏ giọng chỉ đủ để hai người nghe: “Hạ Hiểu Đường, việc tôi hại cô không liên quan gì tới cô cả.”

Mặc kệ là con gái của ông Hạ hay Hoa Tấn, Hạ Hiểu Đường đều là đứa con ngoài giá thú, là bằng chứng của việc phá hoại một gia đình. Hạ Thanh Thời cũng có thể giống những người khác, lấy đạo đức làm vũ khí, dùng bất cứ thủ đoạn nào để đối phó với Hạ Hiểu Đường. Ai bảo cô ta là con gái của kẻ thứ ba, cô có làm gì thì cũng không hề quá đáng, đúng không? Nhưng Hạ Thanh Thời khinh thường việc lấy lý do đối trá để tô son trát phấn cho hành động của mình. Cô nhìn Hạ Hiểu Đường, giọng bình thản: “Tôi hại cô là bởi vì cô gây trở ngại đến lợi ích của tôi.”

Tôi hại cô không phải vì cô là người xấu mà bởi vì chính tôi mới là kẻ xấu xa.

Hạ Hiểu Đường cắn môi nhìn cô, cô ta hiểu rõ ý của cô. Ngay sau đó, cô ta ôm mặt khóc nức nở.

Hạ Thanh Thời lái xe đến công ty của ông Hạ để tìm ông. Bây giờ, cô không còn muốn nói gì với ông nữa, nhưng cô phải giải đáp nghi vấn bấy lâu nay trong lòng mình.

Năm sáu tuổi, trong lúc Yến Thời và Hạ Hiểu Đường leo lên cây trong vườn chơi, Hạ Hiểu Đường bắt cần suýt ngã khỏi cây, Yến Thời giơ tay kéo cô ta lại, không ngờ cô ta bị giật mình nên lỡ tay đẩy anh xuống. Khi ngã xuống, Yến Thời bị đụng vào đầu. Anh bất tỉnh suốt ba ngày sau đó, sốt cao không dứt. Nhìn thấy con như vậy, ông Hạ rất đau lòng, vậy là đánh Hạ Hiểu Đường một trận khiến cô nhóc sáu tuổi đã suýt bị đánh chết.

Thẩm Lộ Dao khóc lóc cầu xin cho con gái: “Dù nó không phải là con...”

Nhưng khi chạm vào ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Thanh Thời, bà ta lập tức dừng lại.

Tuy sau khi bác sĩ xác định Yến Thời không thể hồi phục, ông Hạ vẫn cưng chiều Hạ Hiểu Đường, nhưng vì câu nói của Thẩm Lộ Dao, Hạ Thanh Thời luôn ôm lòng nghi ngờ.

Dù nó không phải là con.

Chỉ sáu chữ ngắn ngủi nhưng đủ để cô nghi ngờ hai mươi năm.

Cô vào thang máy đi lên tầng cao nhất, đó là phòng làm việc của ông Hạ.

Sự việc gây xôn xao dư luận, tuy người ngoài không biết thực hư ra sao nhưng những người quen biết đều hiểu rõ chuyện nhà họ Hạ.

Thư ký ngăn cô ngoài cửa, tỏ ra khó xử: “Tổng giám đốc Hạ thông báo không gặp ai cả.”

Hạ Thanh Thời cười, cô vẫn không dừng chân mà đi tiếp tục đi thẳng, “Nếu ông ấy vắng cô thì cứ bảo tôi tự xông vào.”

Thư ký biết Hạ Thanh Thời là đứa con mà tổng giám đốc Hạ thương yêu nhất, bây giờ thấy cô nói vậy nên cô ấy cũng không cản nữa.

Cô đẩy cửa phòng làm việc của ông Hạ ra, ông đang ngồi đằng sau cái bàn làm việc rộng rãi, chỉ trong một đêm mà ông già đi thấy rõ, trông vô cùng tiêu tụy.

Thấy cô vào, ông Hạ không tỏ thái độ gì mà chỉ hỏi: “Con tới làm gì?”

Hạ Thanh Thời ngồi xuống đối diện ông: “Thăm bố.”

Ngay cả Hạ Hiểu Đường cũng đoán ra Hạ Thanh Thời là người đi giám định ADN hướng chỉ là ông Hạ. Vì vậy, Hạ Thanh Thời không có ý định lấp liếm cho mình, cũng không hề muốn giải thích.

Hai bố con lẳng lặng ngồi đối diện nhau hồi lâu, cuối cùng ông Hạ đứng dậy, mở tủ kính lấy một cái hộp nhỏ.

“Qua uống với bố ly trà nào.”

Hạ Thanh Thời đi tới sofa ngồi xuống, tiếp tục im lặng.

Ông Hạ thích uống trà, rảnh rỗi sẽ nghiên cứu trà đạo. Hạ Thanh Thời biết sở thích của ông nên lúc trước rất thường xuyên tìm mua những loại trà ngon cho ông.

Ông Hạ nhìn hộp trà, cười: “Hộp trà Quân sơn ngân châm(1) này là do con tặng vào sinh nhật năm ngoái của bố, bố không nỡ uống.”

(1) Quân sơn ngân châm (Junshan Yinzhen) là một loại trà vàng từ đảo Junshan thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc. Đây là một trong mười loại trà nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Hai bố con nhìn gương mặt mờ ảo của nhau qua làn khói mỏng lượn lờ.

“Thanh Thời.” Ông Hạ thờ dài, “Con hận bố lắm đúng không?”

Hạ Thanh Thời bung ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cô không muốn bàn luận chuyện đó với ông nên chỉ nói: “Trà này không ngon lắm.”

Ông Hạ ngẩn người, sau đó nói: “Vi luôn cất ở trong tủ nên chắc là bị ẩm.”

Ông Hạ nhìn cô, cười: “Bao năm qua, bố luôn có lỗi với con và Yến Thời. Bố không phải là người cha tốt.”

Hạ Thanh Thời nhìn ông Hạ, khóe môi cong lên thành nụ cười châm chọc.

“Là vì lương tâm của bố đột nhiên trở dậy hay vì phát hiện mình đã nuôi con giúp người khác bao nhiêu năm nên mới thấy có lỗi với tôi và Yến Thời?”

“Bố thực sự thấy có lỗi với các con.” Ông Hạ thờ dài, “Con hận bố, bố cũng không trách, nhưng có một việc...”

Ngừng trong giây lát, ông Hạ nói tiếp: “Bố biết bố có lỗi với Yến Thời. Bây giờ bố chỉ muốn bù đắp cho nó thôi, con cho bố đón nó về nhà nhé.”

Gương mặt Hạ Thanh Thời không chút cảm xúc: “Không được, anh ấy không thể tiếp tục bị bắt nạt được.”

Ông Hạ lập tức nói: “Bố đã đuổi mẹ con họ ra khỏi nhà rồi, trong nhà không có ai bắt nạt nó nữa đâu.”

Hạ Thanh Thời cảm thấy sao mà nực cười quá đỗi, cô nhìn ông Hạ, tựa như chưa thấy ai vô liêm sỉ như ông ta, “Người luôn ức hiếp Yến Thời không phải là ông ư?”

Yến Thời là con ruột của ông ta, nhưng đã bị người trong nhà ông ta chà đạp suốt hơn hai mươi năm qua. Nếu ông ta không đồng ý thì ai dám làm gì Yến Thời? Tất cả đều là do ông ta ngầm đồng ý mà ra.

Cô biết, cô biết hết.

Cô đứng dậy định đi ra khỏi phòng nhưng tay chân lại cứng ngắc. Ngay sau đó, cô ngã xuống sofa, nhanh chóng mất ý thức.

Hạ Thanh Thời bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô từ từ ngồi dậy, thấy toàn thân uể oải.

Chuông điện thoại vang lên không ngừng, cô ngỡ ngàng trong giây lát, đưa tay vỗ mặt rồi bắt máy.

Ở bên kia điện thoại, chị Phân nghèn nghẹt: “Mợ chủ, sao cô không nghe điện thoại? Lúc nãy có người đưa anh cô đi rồi!”

Hạ Thanh Thời hoảng hốt, cô đứng bật dậy, “Ai đưa Yến Thời đi? Đi đâu?”

“Bố cô dẫn theo nhiều người tới lắm” Giọng chị Phân như sắp khóc, “Lúc trước cô dặn không cho ai đưa Yến Thời đi hết, nhưng bọn họ một mực dẫn cậu ấy đi nên tôi đã báo công an.”

Nghe chị ấy báo đã báo công an, Hạ Thanh Thời yên tâm hơn đôi chút nhưng lòng vẫn nóng như lửa đốt: “Sau đó thì sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Chị Phân ấp úng, “Khi công an tới nơi, bố cô nói ông ấy là người giám hộ của anh cô nên họ để ông ấy đưa Yến Thời đi rồi.”

Hạ Thanh Thời cảm thấy đầu mình như nổ tung. Tuy cô vẫn không biết rốt cuộc ông Hạ muốn làm gì Yến Thời nhưng cô tuyệt đối không thể để Yến Thời rơi vào tay ông ta.

Hạ Thanh Thời cố gắng giữ bình tĩnh, bước nhanh tới lục tung bàn làm việc của ông Hạ. Cô tìm hết trên mặt bàn cũng như trong mấy ngăn kéo nhưng không tìm thấy được gì. Cô cắn chặt môi dưới, chợt nhớ ra cái tủ trong phòng nghỉ của ông Hạ có một cái két sắt.

Cô nhanh chóng đi vào phòng nghỉ, mở cửa tủ ra, bên trong quả thực có két sắt.

Hạ Thanh Thời biết mật mã của két sắt, cô nhập mật mã, sau đó vang lên âm thanh chói tai, thông báo nhập sai mật mã. Sừng sốt mấy giây, cô nhập dãy số ngược lại mật mã ban đầu, két sắt vang lên một tiếng, sau đó cửa két sắt được mở ra.

Trong két sắt rỗng tuếch, không có gì cả. Trừ một xấp giấy mỏng.

Hạ Thanh Thời cố gắng kiềm chế cơ thể đang run rẩy của mình và lấy tờ giấy ra. Nhìn dòng tiêu đề được in to, cô lão đảo.

BÁO CÁO CHẨN ĐOÁN BỆNH NHIỄM TRÙNG ĐƯỜNG TIẾT NIỆU

Tay cô siết chặt tờ giấy khiến nó nhăn nhúm.

Thảo nào, thảo nào... Ông ta muốn thân của Yến Thời!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Edit: Sa

Hoắc Đình Dịch về nhà, trong nhà chỉ có chị Phân và Bóng Nhỏ.

Vừa thấy anh, Bóng Nhỏ đang ngồi trên bãi cỏ lau nước mắt lật đật chạy qua ôm chân anh, quần chặt lấy anh như con bạch tuộc, khóc tức tưởi: “Anh ơi, anh Yến Thời bị bắt rồi! Anh mau tìm anh Yến Thời về đi!”

Hoắc Đình Dịch tưởng Bóng Nhỏ tới giờ diễn kịch, anh dờ khóc dờ cười, bế Bóng Nhỏ lên rồi hôn trán cậu, đe dọa: “Lại diễn nữa hả? Không sợ chị về xử em à?”

Mắt Bóng Nhỏ sưng vù vì khóc, cậu bé sụt sịt: “Chị cũng bị người xấu bắt đi rồi!”

Lúc này Hoắc Đình Dịch không để ý, bây giờ nhìn gần mới thấy trán Bóng Nhỏ sưng một cục, không biết là đập vô chỗ nào. Lòng Hoắc Đình Dịch chùng xuống, rốt cuộc anh cũng đã phát giác có gì đó kỳ lạ. Anh xoa cục u trên trán Bóng Nhỏ, hỏi: “Bóng Bóng có đau không?”

Vừa nói anh vừa bế Bóng Nhỏ vào nhà. Đúng lúc đó chị Phân cầm túi chườm đá đi ra khỏi bếp, trông thấy Hoắc Đình Dịch, chị ngỡ ngàng: “Cậu chủ, cậu nói chủ nhật mới về mà?”

“Về sớm.” Hoắc Đình Dịch trầm giọng nói, “Ở nhà xảy ra chuyện gì?”

Chị Phân lau nước mắt, kể lại cho anh nghe chuyện ông Hạ tới bắt Yến Thời đi.

Tuy Yến Thời về nhà này ở không lâu nhưng ai cũng quý vì cậu ấy rất ngoan, gặp ai cũng cười tí mắt lại luôn dè dặt cẩn thận tựa như sợ gây phiền phức cho người khác. Về sau chị Phân mới biết hóa ra Yến Thời không phải bị ngốc bẩm sinh mà vì bị té nên mới vậy. Chỉ nghĩ tới đó thôi mà chị Phân cũng rất thương xót, một chàng trai vừa đẹp trai vừa hiền lành, còn dễ thương hơn cả hai đứa em nhưng sao mà số khổ quá. Mặc dù chị không biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn thấy bất an.

“Tôi cứ nghĩ mợ chủ giận dữ nên mới dặn không được để bố cô ấy đưa Yến Thời đi, nào ngờ hồi nãy bọn họ vừa lái xe vào nhà là lập tức lôi Yến Thời đi. Tôi bảo phải chờ thông báo với mợ chủ nhưng họ không chịu, không những thế mà còn xô ngã Bóng Bóng nữa.”

Lúc đó có hai người đàn ông giữ chị lại, hai người đàn ông khác kéo Yến Thời lên xe.

Yến Thời sợ hãi hét lên, Bóng Nhỏ thấy anh trai bị ức hiếp thì nắm chặt tay xông lên định đánh kẻ xấu nhưng bị họ đẩy ra, cậu bé bị ngã đập đầu xuống đất, vậy nên trán mới bị sưng một cục.

Ban đầu chị Phân cứ nghĩ là gia đình giận dữ nên định khuyên răn mấy câu, đến khi thấy Bóng Nhỏ bị xô ngã thì chị mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nên lập tức gọi điện báo công an. Nhưng không ngờ khi công an tới nơi, ông Hạ hùng hồn nói rằng ông ta là cha ruột của Yến Thời và là người giám hộ hợp pháp của anh, vì thế ông ta đưa Yến Thời về tỉnh về lý đều đúng đắn.

Chị Phân hoảng sợ: “Cậu chủ, rốt cuộc họ muốn đưa Yến Thời đi đâu?”

Chị thấy không giống như đưa Yến Thời về nhà.

Nhớ lại ngày ông Hạ đưa Yến Thời tới bệnh viện, Hoắc Đình Dịch day huyệt thái dương: “Mợ chủ đâu?”

Chị Phân áp túi chườm đá lên trán Bóng Nhỏ, buồn bã nói: “Tôi gọi cho cô ấy rất nhiều lần, mãi cô ấy mới nghe máy, khi biết Yến Thời bị bắt đi thì lập tức cúp máy.”

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Hoắc Đình Dịch đi ra thì thấy ông Thịnh hàng xóm đang đứng ngoài hàng rào, tay cầm con vịt đồ chơi màu vàng, cười tí mắt nhìn vào nhà.

Hoắc Đình Dịch nghĩ ra một việc, anh bế Bóng Nhỏ từ tay chị Phân rồi đi ra ngoài, đến trước mặt ông Thịnh.

Ông Thịnh hiền từ nói với Bóng Nhỏ: “Bóng Bóng, đồ cháu ông Thịnh đem gì cho cháu nè?”

Bóng Nhỏ khịt mũi, sụt sịt: “Vịt ạ.”

Hoắc Đình Dịch đặt Bóng Nhỏ xuống, sau đó nói với ông Thịnh: “Bây giờ cháu có chuyện gấp cần xử lý, không biết có thể gửi Bóng Bóng ở nhà chú được không?”

Anh không dám để một mình Bóng Nhỏ ở nhà với chị Phân vì sợ lại xảy ra chuyện như vừa rồi, do đó anh muốn để họ qua nhà hàng xóm lánh tạm. Tất nhiên trước khi nhờ vả, Hoắc Đình Dịch đã đoán được đối phương sẽ không từ chối.

Ông Thịnh hàng xóm vì nhớ cháu ngoại đã bỏ nhà đi do không muốn gặp nha sĩ nên mấy ngày qua rất hay chơi với trẻ con trong khu, mà trong đám trẻ con khu này thì ông Thịnh thích Bóng Nhỏ nhất. Ông tặng hơn phân nửa đồ chơi của cháu ngoại cho Bóng Nhỏ là vì muốn lấy lòng cậu bé. Bây giờ thấy Hoắc Đình Dịch chủ động nhờ trông giùm Bóng Nhỏ, ông rất vui mừng, lập tức sung sướng bế Bóng Nhỏ về nhà.

Hoắc Đình Dịch quay đầu nhìn chị Phân, ý bảo chị đi theo.

Bóng Nhỏ rất quen thuộc với ông Thịnh nên khi được ông ấy bế, cậu bé không giẫy giụa mà gục đầu lên vai ông nhìn anh mình, hỏi: “Anh đi đâu ạ?”

Hoắc Đình Dịch nói: “Anh đi đón Yến Thời.”

“Thật không ạ?” Bóng Nhỏ dụi mắt, sụt sịt, “Vậy anh nhanh nhanh đón anh Yến Thời về nha, không thì em sẽ... sẽ ăn kem chocolate đó.”

Hoắc Đình Dịch vừa lái xe vừa gọi điện cho Hạ Thanh Thời.

Cô khá bất ngờ khi anh gọi giờ này, không đợi cô hỏi, Hoắc Đình Dịch đã giành giải thích: “Anh về sớm.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Anh biết chuyện Yến Thời rồi, em đang ở đâu? Anh qua chỗ em.”

Hạ Thanh Thời đang ở đồn công an.

Sau khi hỏi trợ lý của ông Hạ nhưng vẫn không biết ông ta đi đâu, Hạ Thanh Thời không dám chần chừ mà lập tức tới đồn công an. Cô đưa bản báo cáo chẩn đoán bệnh cho công an, giọng nói run rẩy không thể che giấu: “Ông ta muốn thận của anh tôi! Nếu không tìm thấy anh ấy ngay thì sẽ không kịp mất!”

Công an nhướn mày nhìn cô, sau đó kiên nhẫn giải thích: “Ở nước ta, hiến thận là hành động tự nguyện, nếu bố cô muốn lấy thận của anh cô thì phải đi đến bệnh viện, mà ở đó có rất đông bác sĩ và y tá, không ai dám làm gì anh cô đâu.”

Mắt Hạ Thanh Thời đỏ ửng, giọng khàn khàn: “Nhưng nhận thức của anh tôi chỉ bằng đứa bé sáu tuổi thôi!”

Yến Thời là trẻ em, hoặc có lẽ còn không bằng trẻ em. Không cần bị ai ép, chỉ cần ông Hạ dỗ vài câu là anh ấy có thể làm tất cả.

Không đành lòng nhìn cô khóc, công an thờ dài, nói: “Thế này đi, cô hãy cung cấp thông tin của bố và anh trai cô, chúng tôi sẽ liên hệ với các bệnh viện lớn trong thành phố, nếu có ca hiến thận nào thì chúng tôi sẽ báo với cô, được không?”

Hạ Thanh Thời vội vàng ghi thông tin của ông Hạ và Yến Thời, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Cô hiểu rõ việc này cũng chỉ phí công thôi.

Ông Hạ rất sợ chết, nếu ông ta đã dám trộm thận của con ruột thì sao có thể đến bệnh viện công lập làm phẫu thuật để cô dễ dàng tìm thấy? E rằng ông ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ từ bác sĩ, thiết bị, bàn mổ,... cho ca phẫu thuật rồi.

Lúc Hoắc Đình Dịch chạy tới đồn công an, anh nhìn thấy Hạ Thanh Thời vừa ghi vừa khóc. Anh biết người anh trai sinh đôi Yến Thời như tay như chân với cô, cũng là nơi yếu mềm nhất của cô. Phàm là chuyện liên quan đến Yến Thời, cô sẽ mất bình tĩnh.

Hoắc Đình Dịch ôm vai cô, nhẹ nhàng nói: “Không sao, có anh đây.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ năm chữ đơn giản nhưng đủ để cô nghẹn ngào.

Hoắc Đình Dịch đưa cô ra khỏi phòng làm việc của công an, hai người đứng ở cuối hành lang.

Thấy xung quanh không có ai, Hoắc Đình Dịch hạ thấp giọng: “Có phải ông ấy cần thứ gì đó của Yến Thời không?”

Anh nói hết sức uyển chuyển.

Hạ Thanh Thời cố gắng giữ mình thật tỉnh táo. Trong lúc chưa tìm được Yến Thời, yếu đuối là thứ thừa thãi nhất.

Cô ổn định tâm trạng, sau đó đưa kết quả chẩn đoán bệnh cho Hoắc Đình Dịch, giọng nghèn nghẹt: “Ông ta bị nhiễm trùng đường tiết niệu, lần trước dẫn

Yến Thời đến bệnh viện là để xét nghiệm mức độ phù hợp.”

Hoắc Đình Dịch hít sâu một hơi. Trên đường đến đây, anh đã suy đoán ra rất nhiều trường hợp, bao gồm trường hợp này, lúc đó anh còn trách mình vì đã có suy đoán xấu xa trong khi người đó còn là bố vợ của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoắc Đình Dịch cũng trở nên rối rắm, nhưng anh vẫn vỗ lưng Hạ Thanh Thời, trầm giọng nói: “Đừng lo quá.”

“Sao em không lo cho được?” Mắt Hạ Thanh Thời đỏ bừng, “Thời gian lấy thận là bao lâu? Mười phút? Nửa tiếng? Hay một tiếng?”

Cô ôm mặt khóc nức nở: “Yến Thời bị ông ta đưa đi lâu rồi...”

“Không sao đâu em” Hoắc Đình Dịch ôm cô vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi cô, đồng thời cũng ép mình bình tĩnh trở lại.

“Tin tức trên mạng đã bị ông ta kiểm soát, sau khi tin tức bị tung ra, có lẽ đoán được em sẽ đến tìm mình nên ông ta mới lên kế hoạch.”

Trong lúc an ủi cô, Hoắc Đình Dịch cũng đã lấy lại bình tĩnh: “Thay thận không phải là tiểu phẫu, chẳng những gây ra phản ứng đào thải mà còn có thể có biến chứng. Người sợ chết, vì mạng sống mà trộm thận của con ruột như ông ta thì sẽ không dám mạo hiểm đâu. Chừng nào không điều dưỡng cơ thể đến trạng thái thích hợp nhất, chắc chắn ông ta sẽ không làm phẫu thuật đâu, đúng không?”

Hạ Thanh Thời nức nở: “Nhưng chừng nào không tìm được Yến Thời thì khi đó anh ấy vẫn còn nguy hiểm.”

“Thanh Thời, đừng hoảng hốt, nghe anh nói đây.” Hoắc Đình Dịch ôm vai cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, “Em nhớ kỹ xem em có nắm được nhược điểm gì của ông ta không?”

Hạ Thanh Thời suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: “Chuyện công ty hả? Ông ta đa nghi lắm, không cho em đụng vào bất cứ chuyện gì của công ty.”

Không chỉ có cô mà ngay cả Thẩm Lộ Dao, ông Hạ cũng chỉ cho bà ta xử lý những việc vụn vặt chứ không để bà ta làm những công việc quan trọng.

Qua một lúc, cô nói tiếp: “Mấy công ty đều không phải do ông ta đứng tên, à, ông ta có đứng tên một công ty ở quần đảo Cayman.”

“Ừ.” Hoắc Đình Dịch gật đầu, nhìn vào mắt cô, “Bây giờ chúng ta không biết nhược điểm nào khác của ông ta thì có thể điều tra việc trốn thuế cũng như khai khống của công ty ông ta.”

Hoắc Đình Dịch nói xong thì lập tức gọi điện cho luật sư Hình.

Phòng luật Quân Đạt mà luật sư Hình đang làm việc là phòng luật hàng đầu cả nước. Quân Đạt phụ trách hầu hết vấn đề pháp lý của tập đoàn PR ở khu vực châu Á, mà bản thân luật sư Hình cũng có mối quan hệ rất rộng trong giới.

Sau khi xác nhận với luật sư Hình là có thể thực hiện phương pháp này, Hoắc Đình Dịch bảo ông ấy lập tức bắt tay làm việc.

Cúp máy, Hoắc Đình Dịch nhìn vợ, nói: “Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, trước trưa mai, đội Cảnh sát điều tra tội phạm về kinh tế sẽ tiến hành triệu tập. Cho dù công ty của ông ta không có gì thì họ cũng có thể giữ ông ta trong hai mươi bốn tiếng.”

Dừng một chút, anh nói tiếp: “Thận lấy ra ngoài cơ thể thì chỉ được bảo quản trong hai mươi bốn tiếng, chỉ cần ông ta không được thả ra, Yến Thời sẽ tạm thời an toàn.”

Vì thế, bọn họ phải tìm ra Yến Thời trước khi ông Hạ được thả ra ngoài.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi, ngay cả hơi thở cũng đang run rẩy.

Hoắc Đình Dịch ôm vai cô, đưa cô ra khỏi đồn công an.

“Tối nay, ít nhất là tối nay ông ta sẽ không làm gì Yến Thời đâu. Tối nay em hãy ngủ thật ngon để lấy sức, ngày mai chúng ta sẽ tính tiếp là nên đi đâu tìm Yến Thời, được không?”

Hạ Thanh Thời tựa vào lồng ngực anh, không kìm được tiếng khóc của mình: “Em lo cho Yến Thời quá. Anh ấy nhát gan lắm, lại sợ tối nữa... Họ có nhốt anh ấy không? Không biết anh ấy có đói, có lạnh không...”

Cùng lúc đó, sau khi kết thúc công việc và quay trở về khách sạn, Tiểu Tiêu nghiêng răng đầy tức giận. Lúc ở Hongkong cô đã lén đưa cho Yến Thời cái điện thoại cũ của mình, sau đó hẹn anh ngày nào cũng phải gọi video, nhưng anh lại thông thả ăn hết hộp chocolate, sau đó sủa náo nói: “Tiểu Tiêu, anh không nhớ được.”

Tiểu Tiêu hết cách, đành lấy lại điện thoại dạy anh cách dùng, vừa dạy vừa nói: “Anh không nhớ cũng được, em sẽ gọi cho anh, lúc đó anh chỉ cần nhấn cái nút màu xanh này là được.”

Suy nghĩ một chút, cô nàng nhanh chóng bổ sung: “Không được để Thanh Thanh biết! Nếu chị ấy biết thì chị ấy sẽ tịch thu hết chocolate đấy!”

Nghe bảo chocolate bị tịch thu, Yến Thời run rẩy. Hôm trước Thanh Thanh cũng vứt sạch kem chocolate của anh! Nhớ đến chuyện đáng sợ đó, Yến

Thời lại run rẩy, sau đó liên tục gật mạnh đầu: “Anh sẽ không nói cho Thanh Thanh biết đâu!”

“Sao anh ngoan thế cơ chứ?” Tiểu Tiêu thấy anh đáng yêu quá đỗi, thế là giờ tay xoa đầu anh.

Được khen, Yến Thời ngượng ngùng rút cổ lại.

Tiểu Tiêu nói tiếp: “Em đã bảo tên em không phải là Tiêu Tiêu rồi mà! Anh không được gọi em là Tiêu Tiêu nữa!”

Càng nói càng thấy giận, cô nàng làm mặt hung dữ: “Em đã dạy anh cách viết tên em rồi đúng không?”

Vấn đề này khó quá, Yến Thời buồn bã, mếu máo: “Khó quá, anh không biết.”

Tiểu Tiêu rất không vui, nhưn mày nhìn anh.

Trông thấy anh chàng đẹp trai rút cổ lại, miệng mếu máo y như con chim chờ bị làm thịt, cô nàng càng thấy anh đáng yêu tột.

Cô nàng lại xoa đầu anh, “Thôi, tha thứ cho anh đó.”

Tiểu Vân Ngao... Đúng là khó thật, lên lớp ba cô mới biết viết tên mình cơ mà.

Cô nàng vui vẻ đứng lên: “Vậy anh gọi em là Vân Vân đi!”

Yến Thời lặp lại: “Vân Vân.”

“Ừ.” Tiểu Tiêu gật đầu, hoàn toàn không trông mong gì anh biết tên cô là chữ “Vân” khác(1).

(1) Tên thật của Tiểu Tiêu là 肖漂漂(Tiểu Vân Ngao), cô bảo Yến Thời gọi mình là Vân Vân – 漂漂(漂 có nghĩa là “Sóng”), nhưng Yến Thời lại gọi là Vân Vân – 云云. (云 có nghĩa là “Mây”).

Cô nàng đi đến cửa sổ sát đất, sau đó chỉ lên đám mây trắng trên trời: “Anh nhìn nè, mây kia.”

Yến Thời cười: “Vân Vân, giống kẹo bông quá.”

Tiểu Tiêu nguýt anh, thích ăn kẹo thế cơ à?

Vài giây sau, cô nàng ghé sát vào anh, nói: “Em muốn kiểm tra răng anh lần nữa.”

Yến Thời không hiểu gì cả, chỉ biết ngoan ngoãn há miệng ra.

“Anh nhích lại gần đi.” Tiểu Tiêu ra lệnh, “Gần thêm chút nữa, em không thấy rõ.”

Yến Thời nghe lời làm theo.

“Tốt lắm! Anh ngậm miệng lại được rồi.” Cô nàng lại ra lệnh.

Yến Thời ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Ngay sau đó, môi anh được bao trùm bởi đôi môi phụ nữ thơm ngát.

Môi của anh rất mềm mại, Tiểu Tiêu còn nếm được vị chocolate. Tiểu Tiêu không dám hôn anh quá lâu mà chỉ gặm hai cái rồi buông anh ra.

Mặt Yến Thời đỏ bừng bừng hết như quả cà chua.

Tiểu Tiêu đang quay phim cổ trang nên lúc này cô nàng làm như mình là phượng háo sắc, cười tít mắt ngả ngón: “Anh bị em hôn rồi thì không được hôn người khác nữa!”

Mặt Yến Thời càng đỏ, xem ra là hiểu những gì cô nói. Vì vậy Tiểu Tiêu càng cười vui vẻ hơn: “Khi nào em về Tây An thì anh phải gọi video với em đó.”

Qua một lát, cô nàng bổ sung: “Chín giờ tối là anh đi ngủ, vậy nên em sẽ gọi cho anh lúc chín giờ kém năm, chúng ta chỉ nói chuyện mười phút thôi để không làm ảnh hưởng anh ngủ, được không?”

Yến Thời đỏ mặt gật đầu.

Thấy anh quá ngoan, Tiểu Tiêu phải rất kiềm chế mới không hôn anh tiếp.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Tiêu thấy anh không đáng yêu chút nào, từ lúc chín giờ kém năm tới bây giờ, cô nàng đã gọi cho anh ít nhất mười lần, gửi lời mời gọi video ít nhất hai mươi lần! Kết quả là anh không thèm để ý cái gì cả!

Thiếu năng trí tuệ mà cũng biết lừa gạt? Hừ!

Tiểu Tiêu giận hết sức, cô cho số điện thoại của anh vào danh sách đen, sau đó mở ứng dụng Shake(2) lên.

(2) Shake là một ứng dụng kết bạn của Wechat. Khi người dùng lắc điện thoại hoặc nhấn vào nút kích hoạt tương ứng thì người dùng sẽ được kết nối với một người dùng khác cũng đang mở ứng dụng này.

Lắc đến khi gặp một người có ảnh đại diện là con vịt màu xanh, đối phương gửi tin nhắn: “Người đẹp, còn chưa ngủ à?”

Tiểu Tiêu nổi giận trả lời: “Nửa đêm nửa hôm không lo ngủ mà gái gú cái gì? Không sợ bị nhiễm HIV hả?”

Đối phương nhắn lại một hàng đầy dấu chấm hỏi.

Tiểu Tiêu thấy nhạt nhẽo, cô vút điện thoại qua một bên, nằm trên giường ngắm trăng.

Tối hôm sau, cô gọi lại lần nữa, bây giờ thì chuyển sang thông báo không liên lạc được. Đến lúc này, cô nàng mới thấy lo lắng.

Trong một khoảnh khắc, cô còn cho rằng chuyện mình “dụ dỗ” Yến Thời đã bị Hạ Thanh Thời phát hiện, nhưng cô lập tức phủ định, với tính cách của Hạ Thanh Thời, chị ấy sẽ lập tức tìm cô hỏi tội.

Cô nghĩ ra rất nhiều tình huống kỳ dị, sau nửa tiếng chịu khổ sở, cuối cùng cô nàng quyết định gọi điện cho Hạ Thanh Thời để hỏi bóng gió xem Yến Thời có xảy ra chuyện gì không.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Edit: Sa

Trước khi gọi điện, Tiểu Tiêu đã nghĩ sẵn lý do. Cô sẽ giả vờ như không tìm thấy sợi dây chuyền đeo lúc đi Hongkong nên bây giờ gọi điện hỏi xem Yến Thời và Bóng Nhỏ có nhặt được không.

Tiểu Tiêu là diễn viên trời sinh, chỉ trong thời gian chờ điện thoại được kết nối mà cô nàng đã biên soạn xong gốc gác của sợi dây chuyền. Sợi dây có nhãn hiệu bình thường, giá không mắc nhưng là tiền tiết kiệm nửa tháng của mẹ cô, là kỷ vật cuối cùng mà mẹ cô để lại trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Tuy nhiên... Haiz! Sao Thanh Thanh mãi không bắt máy thế này?

Tiểu Tiêu gọi liên tiếp mấy cuộc nhưng đều không có ai bắt máy. Bàn tay cô rịn mồ hôi, lòng thấp thỏm nhưng cũng không hiểu vì sao mình lại lo lắng.

Tiểu Tiêu trầm suy đoán: Có khi nào Hạ Thanh Thời phát hiện ra chuyện của cô và Yến Thời nên đã giam lỏng Yến Thời, đồng thời cũng không nghe điện thoại của cô?

Không không không! Tiểu Tiêu nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, suy cho cùng thì cô có làm gì tiểu ca ca đâu! Hơn nữa nếu có chuyện gì thật thì có phải mình cô là người được lợi đâu?!

Nghĩ thế, Tiểu Tiêu thấy yên tâm, tiếp tục gọi thêm một cú điện thoại nữa. Lần này nhanh chóng có người nghe máy, là một giọng nam trầm êm ái: “Xin chào.”

Tiểu Tiêu nuốt nước miếng, “Tôi tìm chị Thanh Thời, bây giờ chị ấy có tiện nghe điện thoại không ạ?”

Người đàn ông lịch sự đáp: “Dạo này cô ấy đang có việc, nếu là chuyện liên quan đến công việc thì e rằng không tiện.”

Vì không phải là Hạ Thanh Thời nghe máy nên Tiểu Tiêu can đảm hơn rất nhiều, cô nói ngay: “Tôi tìm chị ấy vì việc riêng!”

Suy nghĩ một chút, cô hỏi: “Anh... anh là anh rể ạ?”

Người đàn ông bên kia điện thoại không phủ nhận, giọng nói vẫn điềm đạm, lịch sự: “Đúng vậy, tôi là chồng Thanh Thời.”

Tiểu Tiêu hỏi: “Vậy anh có thể cho em gặp tiểu ca ca Yến Thời được không ạ? Hôm bữa em bỏ quên một thứ ở chỗ anh ấy.”

Hoặc Đình Dịch nhú mày, nhạy cảm phát hiện ra có chỗ kỳ lạ: “Cô gặp anh ấy lúc nào?”

Tiểu Tiêu đáp: “Lúc đi Hongkong ạ, em muốn hỏi anh ấy xem có nhìn thấy dây chuyền của em ở đâu không?”

Hoắc Đình Dịch nhìn tờ báo giải trí trên bàn, ngoài bìa có dòng chữ to đùng: *Nữ diễn viên Tiểu Tiêu bí mật qua đêm tại biệt thự ở Hongkong của doanh nhân H.*

Hoắc Đình Dịch day thái dương, bây giờ không phải lúc để so đo chuyện này.

Thấy đối phương không nói gì, Tiểu Tiêu càng thêm thấp thòm.

Gần như là theo bản năng, giọng cô nghèn nghẹt: “Có phải Yên Thời xảy ra chuyện gì không? Em gọi cho anh ấy hoài mà không được. Chắc không phải anh ấy không ngó lơ em đâu.”

Thái dương Hoắc Đình Dịch giật giật, anh nhú mày: “Điện thoại? Cô gọi điện thoại cho Yên Thời?”

Bây giờ Tiểu Tiêu không còn tâm trạng diễn kịch nữa nên đành nói thật: “Em, em đưa cho anh ấy cái điện thoại cũ của em. Em không có ý gì đâu, chỉ muốn nói chuyện điện thoại với anh ấy thôi!”

Nói xong, Tiểu Tiêu trầm nghĩ, cô đã ký hợp đồng với Hoa Thần, đồng thời cũng vừa ký xong hợp đồng với đoàn phim *Lệnh Nguyệt*, cho dù Hạ Thanh Thời nổi giận thì cũng không thể đóng băng cô được.

“Cảm ơn cô.” Hoắc Đình Dịch thở phào một hơi, nhưng vẫn rất căng thẳng, “Cô Tiểu, cô có thể cho tôi biết số điện thoại của Yên Thời được không?”

Hoắc Đình Dịch tra theo số điện thoại mà Tiểu Tiêu cung cấp và xác định được vị trí của điện thoại trước khi bị tắt nguồn là ở phía đông thành phố. Cũng may ở trong khu vực thành phố, sóng mạnh, tín hiệu tốt nên nhanh chóng định vị được địa điểm cụ thể là một khu chung cư.

Lúc ông Hạ bị cảnh sát triệu tập, cú điện thoại cuối cùng của ông ta cũng ở khu vực gần đó. Vậy là có thể khoanh vùng được vị trí của Yên Thời.

Hạ Thanh Thời biết rõ các bất động sản do ông Hạ đứng tên, vì vậy cô có thể khẳng định ông Hạ không sở hữu bất động sản nào ở khu vực được khoanh vùng.

Xác định được điều đó, Hoắc Đình Dịch lập tức gọi điện bảo trợ lý nhanh chóng liên lạc với các công ty môi giới bất động sản để lấy thông tin khách hàng thuê nhà ở khu vực khoanh vùng trong ba tháng gần đây.

Lúc tìm được Yên Thời đã là hai giờ sáng ngày hôm sau.

Người trông giữ Yên Thời là tài xế Tiểu Trương của ông Hạ và một vệ sĩ được thuê. Hai người họ không phải là người liều mạng, trông coi Yên Thời chỉ vì được ông Hạ ra lệnh mà thôi, bây giờ thấy Hạ Thanh Thời dẫn theo cả cảnh sát, hai người không muốn gây chuyện nên không có hành động ngăn cản mà lập tức mở cửa cho họ vào.

Lúc họ vào phòng, Yên Thời đang ngủ say, anh bị đánh thức bởi ánh đèn, vừa dụi mắt vừa ngồi dậy.

Đến lúc này, thần kinh của Hạ Thanh Thời mới được buông lỏng, cô nhào tới ôm Yên Thời, nghẹn ngào: “Họ có làm gì anh không?”

Yên Thời ngờ ngàng gọi cô: “Thanh Thanh...”

Hạ Thanh Thời kéo áo anh lên, kiểm tra cẩn thận quanh eo anh, thấy không có bất kỳ vết thương nào, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cả người cũng được thả lỏng.

Vốn dĩ công an cho rằng Hạ Thanh Thời nghiêm trọng hóa sự việc, bây giờ tìm thấy người cần tìm rồi thì công an cũng hơi tức giận, nói với Hạ Thanh Thời: “Cô xem đi, anh cô có sao không? Cướp thận ở đâu ra?”

Hạ Thanh Thời không phản bác. Lúc báo công an, cô đã khai báo sự việc theo hướng nghiêm trọng nhất, bây giờ thấy Yên Thời bình an vô sự nên ngoan ngoãn nghe cảnh sát mắng.

“Giới trẻ ngày nay thật là. Dù gì cũng học đại học, thế mà lại đi tin mấy tin đồn thất thiệt trên mạng. Thận có phải vụn năng đâu, lỡ không phù hợp với người được ghép thì cắt ra xào bầu ăn hả?”

Hạ Thanh Thời vẫn còn sợ, cô nhìn Hoắc Đình Dịch, liếc mắt ra hiệu với anh.

Hoắc Đình Dịch hiểu ý, lập tức nói: “Vợ tôi có hơi lo lắng thái quá, có người cũng báo án giống cô ấy à?”

“Có, nhiều lắm!” Nhắc tới chuyện này, đồng chí cảnh sát trẻ tuổi bắt đầu kể khổ, “Mới tuần trước thôi có bà thím ở khu chung cư bên cạnh nghỉ ngơi nhà ở tầng trên giết người phân thây, khi chúng tôi tới kiểm tra thì mới biết hóa ra là người ta làm sùi cào vì nếu chờ tới sáng thì không kịp để làm bán.”

Hạ Thanh Thời nổi hết da gà, cũng may là Hoắc Đình Dịch đã đưa cảnh sát ra khỏi phòng.

Yên Thời không chịu bạc đãi gì, hai người trông coi anh cho anh ăn uống như thiếu gia, chuyện quá đáng duy nhất là vì sợ Yên Thời liên lạc với bên ngoài nên đã lấy điện thoại của anh.

Hai người họ đưa điện thoại lại cho Hạ Thanh Thời, áp ứng: “Chuyện này... cũng là do tổng giám đốc Hạ ra lệnh.”

Hạ Thanh Thời nhận điện thoại, nhìn thoáng qua rồi bỏ nó vào túi xách, không nói gì.

Yến Thời vẫn rất hồn nhiên, ngoan ngoãn ngồi trên giường chậm rãi lên tiếng: “Bóng Bóng đâu? Sao không thấy Bóng Bóng?”

“Bóng Bóng ở nhà chờ anh.” Cô xoa đầu Yến Thời, gượng cười với anh: “Bây giờ chúng ta về nhà nhé?”

Nói xong, cô lấy vớ mang vào cho anh.

Thấy em gái mang vớ cho mình, Yến Thời hơi ngượng ngùng, nói nhỏ: “Thanh Thanh, anh tự mang được.”

“Em biết anh tự mang vớ mà.” Tuy nói vậy nhưng Hạ Thanh Thời vẫn mang giúp anh, sau đó lại mặc áo khoác vào cho anh.

Về đến nhà, Yến Thời không thấy Bóng Nhỏ đâu nên lại làm loạn.

Khi làm loạn, Yến Thời không khóc lóc om sòm, lăn lộn la làng, than trời trách đất như Bóng Béo mà chỉ đứng một chỗ mếu máo, nước mắt rơi lã chã: “Thanh Thanh, em nói Bóng Bóng ở nhà chờ anh mà.”

Nhưng Bóng Nhỏ đang ngủ ở nhà ông Thịnh hàng xóm, bây giờ lấy đâu ra Bóng Nhỏ đây? Vì thế, Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân phải hợp sức lại dỗ dành thì Yến Thời chịu đi ngủ.

Về phòng ngủ, Hoắc phu nhân vẫn lo lắng: “Ngày mai ông ta sẽ được thả ra?”

Hoắc Đình Dịch gật đầu.

Ông Hạ là người cẩn thận, cho dù có làm gì không sạch sẽ thì cũng sẽ không để dính dáng đến công ty do mình đứng tên.

Qua hai mươi bốn giờ, cảnh sát sẽ phải thả ông ta ra.

Hoắc Đình Dịch suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không tìm được thận thích hợp thì ông ta vẫn sẽ tìm đến Yến Thời. Ông ta là người giám hộ của Yến Thời, một khi ông ta đến tìm thì chúng ta cũng không thể giữ anh ấy lại được. Anh thấy thế này, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ đưa Yến Thời về nhà bà ngoại. Yến Thời ở đó, ông ta sẽ không tìm ra, mà có tìm ra thì cũng không đi vào đó được.”

Lúc này khi nghĩ đến việc nên để Yến Thời ở đâu, Hạ Thanh Thời cũng nghĩ tới nhà bà ngoại. Nhưng nếu vậy thì cô, Bóng Nhỏ, bây giờ lại thêm Yến Thời, cả ba đứa con của Châu Gia Doanh đều “chiếm đóng” ở đó. Hạ Thanh Thời thử đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu cô là Diệp nữ sĩ, e rằng cô sẽ phát điên mất. Vì thế, cô không thể mặt dày dè dặt, nhưng nếu Hoắc tiên sinh chủ động đưa ra phương án đó thì tất nhiên cô sẽ đồng ý.

Hoắc phu nhân nhào tới ôm cánh tay Hoắc tiên sinh, vui sướng nói: “Anh nghĩ ra cách hay quá! Bà ngoại rất biết nuôi dạy con cháu! Bà nuôi dạy anh tốt thế này cơ mà! Nếu đưa Yến Thời qua đó, em rất yên tâm!”

Từ nhỏ đã sống cùng bố, Hoắc tiên sinh nhìn Hoắc phu nhân đang nịnh bợ mình, như cười như không nói: “Bà ngoại nuôi dạy anh tốt không?”

“Tốt! Tất nhiên tốt!” Hoắc phu nhân gật mạnh đầu, “Nuôi anh thành người dễ ăn, biết kiếm tiền, thân thể cường tráng khỏe mạnh!”

Cái quý gì đây? Hoắc tiên sinh nhún mày đầy chê bai.

Nhận ra mình dùng sai từ, Hoắc phu nhân chốt dạ, lập tức nhào tới hôn anh, hy vọng hành động của mình sẽ qua được cửa này.

Nào ngờ trước giờ Hoắc tiên sinh luôn rất hưởng thụ những lần chủ động của vợ thì bây giờ lại ngoảnh mặt đi làm Hoắc phu nhân hôn trệt.

Hoắc tiên sinh ôm nhẹ eo cô, về mặt thay đổi: “Anh tốt thế nên em mới muốn bán anh?”

Hoắc phu nhân chốt dạ mờ to mắt, xem ra anh biết chuyện Tiểu Tiêu đi Hongkong bị chụp ảnh rồi.

Thấy Hoắc phu nhân đang nghĩ cách đối phó, Hoắc tiên sinh càng thêm tức giận, anh siết mạnh eo cô, “Nói!”

Hoắc phu nhân chớp mắt, trong phút chốc, đôi mắt to đen láy sáng ngời ngập nước, cô bấu môi, ảm ức nói: “Anh đừng hung dữ với em thế mà, em sợ...”

Hoắc tiên sinh bật cười vì tức. Lúc trước anh cũng từng trải qua chuyện tương tự.

Khi đó hai người mới quen nhau không lâu, anh lái xe đụng cô làm cô gãy xương, vì thế phải thường xuyên đưa cô đến bệnh viện thay thuốc.

Hôm đó cô tìm anh, ở trên xe, anh nổi giận khiến mắt cô ầng àng nước. Hoắc tiên sinh chưa bao giờ nói với Hoắc phu nhân rằng đáng về khi đó của cô rất động lòng người.

Sau đó, cô cụp mắt, giọng rất nhỏ, nói rằng hôm nay là sinh nhật cô, cô chỉ muốn mời anh ăn bánh kem mà thôi. Trong khoảnh khắc đó, tim anh thắt lại. Anh nhìn cô gái trẻ trung, yếu đuối, dịu dàng trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy hối hận, hối hận vì đã nói những lời tổn thương cô. Có thể nói đây chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của Hoắc tiên sinh.

Sau đó không lâu, khi hai người đã hẹn hò, có một lần Hoắc tiên sinh đến thư viện với cô, hôm đó cô có bảng điểm, môn toán chỉ được điểm B.

Hoắc tiên sinh biết cô rất cố gắng học tập, dùng hết sức lực để làm đồ án, thức suốt mấy đêm để ôn thi nhưng thành tích lại không được như mong muốn. Nhìn bảng điểm, Hoắc phu nhân lập tức gục đầu xuống bàn lặng lẽ khóc.

Hoắc tiên sinh không biết lúc này cô có cần người khác an ủi hay không, đắn đo một chút, anh quyết định đổi chỗ ngồi sang bên cạnh cô.

Nào ngờ anh mới ngồi xuống, Hoắc phu nhân vốn dĩ đang gục đầu khóc đến mức vai rung lên bần bật thì lúc này lại ngẩng phắt đầu dậy, lau hết nước mắt trên mặt, sau đó mở máy tính, nhìn chằm chằm màn hình đầy dữ kiện rồi bắt đầu gõ bàn phím bùm bụp, nghiêng răng nghiêng lợi gửi thư điện tử cho giảng viên bộ môn. Cuối cùng, giảng viên bị cô làm cảm động, sửa cho cô thành điểm A.

Hoắc phu nhân đắc chí hài lòng.

Còn Hoắc tiên sinh, cảm tưởng duy nhất của anh là hóa ra khi Hoắc phu nhân thực sự đau buồn thì không sạch sẽ, không động lòng người chút nào. Nhưng bấy giờ hối hận thì đã muộn.

Không lâu sau lại có thêm một chuyện.

Hai người hẹn nhau chạy bộ buổi sáng ở công viên, đang chạy thì thấy một con chó chặn cừu Đức không có dây xích cách họ mười mét đang lao về phía họ. Hoắc phu nhân bỗng hét lên khiến con chó chú ý. Thấy con chó chạy thẳng về phía mình, Hoắc phu nhân hét toáng lên, vừa khóc vừa nhảy lên người anh, cô quần chặt anh như bạch tuộc, có chết cũng không buông ra.

Hoắc tiên sinh lại phát hiện hóa ra khi sợ, Hoắc phu nhân sẽ trông như thế này.

Tóm lại, sau những lần chứng kiến Hoắc phu nhân bộc lộ bản chất, Hoắc tiên sinh đã có thói quen tốt là nghi ngờ tất thấy.

Bây giờ thấy mặt Hoắc phu nhân ngập nước và cô nói cô sợ, ngay cả dấu chấm câu Hoắc tiên sinh cũng không tin.

“Em sợ cái gì?” Hoắc tiên sinh ép mình phải lạnh lùng, không nhìn cô gái tỏ ra đáng thương trong lòng mình nữa mà đưa ra yêu cầu, “Sau này đưa bạn về nhà chơi thì không được cho phóng viên chụp ảnh.”

Sáng hôm sau Bóng Béo về nhà.

Sau hai ngày ở nhờ nhà ông Thịnh hàng xóm, cậu bé thu hoạch được hai rương đồ chơi mới của cháu ngoại ông Thịnh. Có chuyện vui, tinh thần Bóng Béo vô cùng thoải mái, mới sáng sớm mà mặt mũi hồng hào, vui vẻ cột hai rương đồ chơi vào xe đạp của mình rồi kéo về nhà.

Chị Phân đi sau cậu, mặt mũi u sầu. Quả nhiên, về đến nhà, chị bị Hoắc Đình Dịch và Hạ Thanh Thời nhìn bằng ánh mắt chất vấn. Chị Phân biết không nên nhận mấy món đồ chơi này, có phải là không mua nổi đâu, việc gì phải nhận của người khác? Chị cẩn thận giải thích: “Ông Thịnh cho Bóng Béo, nói nếu không nhận thì là coi thường ông ấy.”

“Thôi.” Hạ Thanh Thời thờ dãi, dù sao cũng không phải do cậu bé chủ động xin, cứ lấy cũng được.

Lúc ăn sáng, cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, vì thế gọi Bóng Béo đang đào giun ngoài vườn vào, dạy dỗ: “Đồ chơi mà ông Thịnh cho em là của người khác, em thấy có nên lấy đồ chơi của người khác không?”

“Nhưng em và anh Yến Thời rất thích con chim cánh cụt Chạy Chạy.” Bóng Nhỏ cúi đầu, đôi lông mi đen dài che mắt, cậu bĩu môi, trông rất tủi thân, “Em cũng thích mấy cái này nữa.”

Hạ Thanh Thời sờ đầu Bóng Nhỏ, “Thích đồ chơi gì thì nói chị để chị mua, không được lấy của người khác.”

Bóng Nhỏ đặt con vịt vàng lên bàn, sắp khóc tới nơi: “Vậy em phải trả Cạc Cạc cho ông Thịnh à?”

“Không cần đâu.” Không ngờ cậu bé lại ngoan vậy, Hạ Thanh Thời hơi mừng rỡ, “Sau này không được nhận đồ chơi của người khác nữa đâu đấy. Được rồi, đi chơi đi.”

Chờ Bóng Nhỏ chạy đi chơi, Hạ Thanh Thời mở máy tính lên, định xem tin tức giải trí hai ngày qua thì điện thoại đổ chuông.

Cô nhìn màn hình, là Tiểu Tiêu.

Cô chưa tìm cô nàng tính sổ thì thôi, vậy mà cô nàng còn dám tìm cô?

Hạ Thanh Thời nhấn nút từ chối cuộc gọi, sau đó lấy điện thoại mà Tiểu Tiêu lên đưa cho Yến Thời gọi lại cho cô nàng.

Tiểu Tiêu: "..."

Hạ Thanh Thời: "Em tìm chị mà, đúng không? Câm rồi?"

Tiểu Tiêu gượng cười: "Chào buổi sáng chị Thanh Thời."

Hạ Thanh Thời nhìn tiêu đề tin tức giải trí mới nhất hôm nay: *Nữ diễn viên Tiểu Tiêu xuất hiện tại sân bay quốc tế Bắc Kinh vào sáng nay.*

Cô nói mỉa mai: "Về rồi à? Lý do xin phép đoàn phim là gì?"

Tiểu Tiêu bình thường lạnh lợi nhưng bây giờ lại đần mặt ra, lắp ba lắp bắp: "Chị Thanh Thời, em chỉ muốn hỏi xem... anh ấy có sao không ạ?"

Khách quan mà nói thì lần này tìm được Yến Thời, Hạ Thanh Thời phải cảm ơn Tiểu Tiêu vì cô nàng đã lên đưa điện thoại cho Yến Thời, nhưng ở một khía cạnh nào đó, Yến Thời có thể được coi là con trai của cô, thế mà Tiểu Tiêu lại dám lên dụ dỗ anh, vậy nên cô rất tức giận.

Phòng ngừa đủ thứ, lại không ngờ cô nàng thích Yến Thời!

Hạ Thanh Thời day huyệt thái dương, cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại, "Em tới công ty đi."

Nếu Tiểu Tiêu đã về Bắc Kinh thì cô sẽ không bảo cô nàng về đoàn phim ngay. Có một số việc phải gặp mặt nói rõ ràng.

Hai ngày nay Hạ Thanh Thời chưa được ngủ, nhưng chuyện gì liên quan đến Yến Thời thì cô sẽ lập tức biến thành gà mẹ hiếu chiến, xòe cánh sẵn sàng nghênh chiến. Hiện tại chính là như thế.

Cô nhìn Tiểu Tiêu, nói: "Em muốn chơi thì ngoài kia có đồng đàn ông cho em tha hồ chơi, phiền em sau này cách xa Yến Thời ra."

Giờ phút này, Tiểu Tiêu không được lạnh lùng lạnh miệng như thường ngày, cô nàng lúng túng phản bác: "Em không có... Em không chơi đùa gì anh ấy cả!"

Hạ Thanh Thời cười lạnh lùng: "Vậy có nghĩa là em thật lòng thích anh ấy?"

Tiểu Tiêu đứng bật dậy, "Tại sao em không thể thật lòng thích anh ấy? Chẳng lẽ anh ấy không đáng được người khác thích?"

Hạ Thanh Thời hiểu với một số người, bây giờ có lẽ là thích thật, nhưng một phút sau sẽ trở nên chán ghét.

Tiểu Tiêu có nhan sắc, lại đang ở trong độ tuổi đẹp nhất của người con gái, có thể mặc sức muốn yêu ai thì yêu, muốn tiêu xài tuổi trẻ thế nào thì tiêu xài thế ấy. Nhưng Yến Thời thì khác.

Hạ Thanh Thời nhìn cô gái trẻ trước mặt, thản nhiên nói: "Được, nếu em đã thích anh ấy thì chị sẽ tác hợp cho hai người. Ngay bây giờ em lập tức đăng ký kết hôn với anh ấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Edit: Sa

"Được, nếu em đã thích anh ấy thì chị sẽ tác hợp cho hai người. Ngay bây giờ em lập tức đăng ký kết hôn với anh ấy đi."

Tiểu Tiêu ngơ ngàng, ngẩng đầu nhìn Hạ Thanh Thời.

Kết quả đúng như Hạ Thanh Thời dự đoán, cô nhìn Tiểu Tiêu, cảm thấy rất mỉa mai: "Em chỉ muốn đùa bỡn với anh ấy thôi."

Tiểu Tiêu cắn môi, ngập ngừng: "Em..."

Không phải cô không hiểu tâm tư của Tiểu Tiêu, nhưng vì liên quan đến Yến Thời nên cô mới giận. Cô nhìn Tiểu Tiêu, nói tiếp: "Em chỉ nhất thời cảm thấy anh ấy thú vị, nhưng liệu có thấy anh ấy thú vị suốt đời được không?"

Hạ Thanh Thời biết Tiểu Tiêu không muốn ở bên cạnh Yến Thời cả đời, cho dù vào giờ phút này, cô bé thích anh ấy, nhưng cô bé cũng sẽ không muốn.

Hạ Thanh Thời day huýt thái dương, “Em chơi chán rồi phải không bỏ đi để lại một mình anh ấy, em muốn anh ấy phải làm sao?”

Tiểu Tiêu không phản bác mà chỉ cúi đầu, lặng im.

Suy nghĩ của Yến Thời chỉ giống như đứa trẻ sáu tuổi, không ai dạy anh tình yêu là gì, vậy nên anh mãi mãi không biết tình yêu là gì. Điều đó không công bằng với Yến Thời, nhưng không công bằng vẫn còn tốt hơn có người dạy cho anh biết về tình yêu rồi sau đó cướp hết tất cả của anh.

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi: “Tiểu Tiêu, chị đã cho em cơ hội, là em tự từ bỏ.”

Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Chị sẽ xem như lúc trước đầu óc em không được tỉnh táo nên sẽ không so đo với em. Tốt nhất đừng để chị phát hiện em tiếp cận Yến Thời thêm một lần nào nữa.”

Giọng của Hạ Thanh Thời rất bình tĩnh, nhỏ nhẹ hơn bất cứ lần nào cô nói chuyện với Tiểu Tiêu trước kia, nhưng Tiểu Tiêu có thể cảm nhận được sự uy hiếp trong lời nói của cô. Tiểu Tiêu vẫn duy trì tư thế từ nãy đến giờ, cô nằng cịu đầu, ngồi im re.

Hạ Thanh Thời ném di động tới trước mặt Tiểu Tiêu, lạnh lùng nói: “Đồ của em, giữ lấy.”

Tiểu Tiêu im lặng lấy cái điện thoại đang nằm trên bàn rồi bỏ vào túi áo, sau đó cúi đầu rời khỏi phòng làm việc của Hạ Thanh Thời.

Cô mở điện thoại, phát hiện hình nền không phải là tấm hình tự sướng của mình. Cô mở thư viện ảnh ra, tất cả hình của Yến Thời và Bống Nhỏ do cô chụp đã bị xóa hết. Điều đó làm bao nhiêu uất ức bị cô đè nén xuống đáy lòng dâng lên mãnh liệt. Cô đập điện thoại xuống sàn, nghiến răng nói: “Chỉ là kẻ ngốc thôi mà! Tôi cóc thêm!”

Tan làm, Hạ Thanh Thời không về nhà mà đi đến đại viện không quân. Sáng nay Yến Thời và Bống Nhỏ đã được đưa qua đó.

Đến nơi, Hạ Thanh Thời cẩn thận quan sát, phát hiện không có Diệp nữ sĩ ở nhà. Lòng Hạ Thanh Thời rơi lộp bộp, nhận thấy tình hình không khả quan lắm.

Bà cụ nhìn thấy cháu dâu dáo dác nhìn ngó xung quanh thì hiểu ngay cô đang nghĩ gì: “Tối nay nó có việc nên không về nhà ăn cơm.”

Hạ Thanh Thời không tin. Cô biết cho dù bận rộn đến đâu, Diệp nữ sĩ vẫn luôn về nhà ăn cơm với bà cụ. Bây giờ Diệp nữ sĩ không có ở nhà rõ ràng là vì không muốn nhìn thấy mấy đứa con của Châu Gia Doanh. Chuyện đây chuyện hôm bữa còn chưa giải quyết xong mà hôm nay lại gây thêm tội với mẹ chồng khiến Hạ Thanh Thời rất bối rối.

Bà cụ dường như không để ý tới chuyện đó, bà vỗ tay Hạ Thanh Thời, nói: “Được rồi, cháu đi gọi mấy đứa nhỏ về ăn cơm đi.”

Bình thường bọn trẻ thích chơi ngoài sân bãi ở phía sau đại viện. Quả nhiên Hạ Thanh Thời tìm được đám nhóc ở ngoài đó.

Hồi sáng, Bống Nhỏ định đem hai rương đồ chơi mới đến đây để chơi với bạn nhưng bị Hạ Thanh Thời ngăn lại. Hiện tại, Bống Nhỏ đang chơi cùng Tiểu Diệp Tử và cả Sâu Mập – cậu nhóc đã tranh con chim cánh cụt với Bống Nhỏ hôm trước.

Ba đứa nhỏ nối đuôi nhau núp sau lưng Yến Thời, vừa la hét vừa cười khanh khách, Yến Thời cầm đầu lách trái lách phải, chống lại người ở đối diện. Hóar đang chơi trò đại bàng bắt gà.

Người làm đại bàng là một cô gái trẻ, gả mẹ Yến Thời nhanh nhẹn hơn cô ấy, sau mấy lần không bắt được Yến Thời, cô ấy quyết định bắt Bống Nhỏ ở cuối hàng.

Mắt Bống Nhỏ ầng ằng nước: “Cô Cá mè hoa, sao lúc nào cô cũng bắt cháu hết vậy?”

Cô gái trẻ cộc lên đầu Bống Nhỏ: “Gọi là chị Cá Nhỏ.”

Sau đó cô ấy cười với Bống Nhỏ, nói: “Vì wuli Bống Bảo(1) đáng yêu nhất!”

(1) Wuli: tiếng Hàn, có nghĩa là “của chúng tôi, nhà tôi”, hiện đang được sử dụng rộng rãi trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc. Wuli Bống Bảo nghĩa là Bống Bảo nhà mình hoặc là Bống Bảo của chúng ta, đại loại thế.

Hạ Thanh Thời đi tới bắt chuyện với “chị Cá Nhỏ”, sau đó nhìn mấy bảo bối nhà mình, “Chúng ta về ăn cơm thôi.”

Nói xong mới nhớ ra có Sâu Mập ở đây, cô lập tức mỉm cười nói: “Sâu Sâu có muốn ăn cơm cùng bọn cô không?”

“Không ạ!” Từ sau lưng Yến Thời, Sâu Sâu nhanh chóng chạy ra ôm chân cô gái trẻ, “Cháu muốn ăn cơm cùng Cá mè hoa!”

Cô gái cộc đầu Sâu Mập, “Hồn hào! Gọi mẹ!”

Cô ấy trở mặt cực nhanh, sau khi hung dữ đánh con xong, cô ấy liền quay sang cười ngọt ngào với Hạ Thanh Thời: “Ngại quá, để chị chê cười rồi!”

Hạ Thanh Thời sững sốt, hóa ra cô bé trước mặt mình là con gái của ông Thịnh, là mẹ của Sâu Sâu.

Thoạt nhìn, cô ấy cùng lắm chỉ mới hơn hai mươi tuổi, không ngờ đã có con lớn thế... Xem ra chuyện chị Phân nói con gái của ông Thịnh sinh con lúc mới mười tám tuổi là thật.

Sau đó, Hạ Thanh Thời nhanh chóng nhớ tới chuyện khác. Lúc trước công ty cô muốn ký hợp đồng với người nổi tiếng trên mạng, trong đó có “Vương Sâu Mập(2)”. Khi đó cô đã liên hệ với mẹ cậu bé, kết quả là đối phương trả lời với thái độ vô cùng chính nghĩa: “Tôi không phải là loại người bán con cầu vinh! Tôi sẽ không bao giờ để Vương Sâu Mập làm trâu làm ngựa cho mấy người!”

Nói chung là đối phương diễn rất đạt.

(2) Giải thích chỗ này một chút. Mẹ của Sâu Mập, tức con gái của ông Thịnh, tên là Thịnh Từ Du, là nhân vật nữ chính trong truyện khác của tác giả Thiết Phiến Công Tử. Trong truyện đó, Thịnh Từ Du có thai lúc 18 tuổi nhưng vì bị mất trí nhớ nên không biết cha của con mình là ai. Trong suy nghĩ của cô, bố của Sâu Mập là người đàn ông vô trách nhiệm, làm cô to bụng rồi phải mổ bỏ đi, vì thế cô gọi bố của con mình là Vương Bát Đản (nghĩa là đồ khốn nạn), vì thế mà cô đặt biệt danh cho con mình là “Vương Sâu Mập” để con theo họ bố luôn. Vì thế, “Vương” trong “Vương Sâu Mập” là một cái họ chứ không có nghĩa là “Vua của loài Sâu”.

Nhìn cô gái trẻ trước mặt mình, tâm trạng của Hạ Thanh Thời khá phức tạp. Nhưng sự chú ý của cô nhanh chóng bị chuyện khác đi dời.

Trên bàn cơm, trước mặt mọi người, sau khi gắp xong một khúc xương sườn, Yến Thời đột nhiên nói: “Chị Cá Nhỏ giống Tiêu Tiêu ghê.”

Bóng Nhỏ đang hết sức chăm chú gặm móng heo, còn những người khác không ai biết hình dạng Tiêu Tiêu ra sao.

Bàn ăn bất chợt im ắng, sợ Yến Thời lúng túng, Hoắc tiên sinh định mở miệng giải vây, nhưng Hoắc phu nhân đã nhanh chóng đập chân anh một cái, do đó Hoắc tiên sinh nuốt câu “Chị Cá Nhỏ là ai?” xuống.

Ba giây sau, anh cảm thấy rất may vì mình không hỏi chị Cá Nhỏ là ai. Hoắc tiên sinh có thể tưởng tượng đến viễn cảnh Hoắc phu nhân cười lạnh lùng hỏi anh: “Sao không hỏi Tiêu Tiêu là ai? Chẳng lẽ anh quen Tiêu Tiêu?”

Có điều lần này Hoắc tiên sinh lo hơi xa. Hoắc phu nhân hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không quan tâm anh có biết Tiêu Tiêu hay không vì lúc này Hoắc phu nhân đang giặt mình bởi sự tụt hậu của mình.

Hạ Thanh Thời biết mặc kệ là lớn hay nhỏ, chỉ cần là nữ giới đang độ xuân xanh, Yến Thời luôn gọi họ là chị, trừ Tiêu Tiêu. Trong khi anh không gọi cô nàng bằng chị rất lâu rồi mà bây giờ cô mới biết, lần đầu tiên, Hạ Thanh Thời cảm thấy hối hận khi để Tiêu Tiêu dùng nghệ danh này vì cô không biết Yến Thời đang gọi là Tiêu Tiêu hay Tiểu Tiêu(3).

(3) Tiểu (xiào) và Tiêu (xiāo) có phát âm tương tự nhau. Ở Trung Quốc, chỉ khi thân thiết mới gọi nhau bằng tên mà không kèm theo họ.

Mặc dù suốt bữa cơm Hoắc tiên sinh tự suy diễn Hoắc phu nhân sẽ lại đào hố mình nhưng trên đường về, Hoắc tiên sinh vẫn suy nghĩ cẩn thận xem vì sao Hoắc phu nhân lại đập chân mình. Trong lúc chờ đèn đỏ, anh quay sang nhìn Hoắc phu nhân, nói: “Em nói chuyện với cô ấy rồi?”

Hoắc phu nhân chống tay lên cửa sổ đỡ trán, ánh mắt rơi bên ngoài cửa sổ, giọng mệt mỏi: “Anh có cho rằng em đã làm sai không?”

Cho dù Yến Thời ngốc nghếch, nhưng trừ việc bảo vệ anh khỏi những thương tổn ra, cô không có quyền can thiệp vào cuộc đời anh, nhưng mà... Hạ Thanh Thời lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình.

“Chắc là Yến Thời không thích cô ấy đâu. Tất cả chỉ vì cô ấy chủ động tiếp cận, còn Yến Thời thì chưa từng tiếp xúc với người khác phái.”

Không để anh biến thành một trong những cuộc tình của Tiểu Tiêu cũng là cách bảo vệ anh tránh khỏi những tổn thương.

“Thanh Thời.” Hoắc Đình Dịch nhìn cô, giọng trầm thấp êm ái, “Nếu sau này chúng ta có con gái, anh cũng sẽ lo lắng con bị bắt nạt, bị áp bức, bị tổn thương.”

Hạ Thanh Thời không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

“Nhưng anh sẽ không bao giờ cướp mất những trải nghiệm của con.” Hoắc Đình Dịch nhìn cô, “Sự bảo vệ tốt nhất mà anh có thể dành cho con là luôn giữ cho mái nhà của chúng ta ấm áp, vững chắc, cho dù ở bên ngoài con bị thương tích đầy mình thế nào đi nữa thì con cũng sẽ biết trên cõi đời này luôn có chỗ cho con trú mưa tránh gió.”

Lòng Hoắc phu nhân rung động mãnh liệt. Nếu có con, chắc chắn Hoắc tiên sinh sẽ là người cha vô cùng sáng suốt và khoan dung. Hoắc phu nhân đã nghĩ như vậy.

Nhưng sau đó, Hoắc phu nhân nhanh chóng phát hiện ra rằng khi làm chồng, Hoắc tiên sinh không hề sáng suốt, cũng chẳng có chút gì gọi là khoan dung.

Về nhà, theo thói quen, Hạ Thanh Thời lướt mạng trước khi đi ngủ. Lúc mở weibo, cô nhận được tới hơn một trăm thông báo có người gắn thẻ tên cô.

Cô nhấn xem thông báo, tất cả đều gắn thẻ tên cô dưới một bài viết đăng chín tám hình so sánh Bóng Nhỏ với một đứa trẻ khác.

Từ lúc tung trailer *Bằng mặt không bằng lòng*, Bóng Nhỏ thu được rất nhiều fans, có fan còn lập fanpage *Hội những người yêu mến Bóng Nhỏ Joey*, hiện tại đã có hơn bốn mươi ngàn thành viên. Tuy nhiên, bốn mươi ngàn thành viên chẳng là cái đỉnh gì so với hội mẹ nuôi của Vương Sâu Mập. Mà đứa bé được so sánh với Bóng Nhỏ lần này chính là Vương Sâu Mập.

Tuy là tài khoản mới được tạo nhưng nhìn là biết đó là mẹ nuôi của Vương Sâu Mập vì trong chín tấm hình so sánh, hình nào của Vương Sâu Mập cũng được chỉnh sửa da trắng mặt xinh, đến cả nọng ở dưới cằm cũng không thấy đâu. Trong khi đó, hình của Bóng Nhỏ đều có chất lượng thấp, tấm thì lấy góc độ không tốt, tấm thì ánh sáng không đủ, tấm thì mờ hôi nhễ nhại, tấm thì quần áo xốc xệch, tấm thì quần sắp bị tuột, nói tóm lại là trông rất giống ăn mày.

“Nhan sắc này mà đòi đánh bại wuli Sâu Mập? Ôm Sâu Mập về, từ chối lãng xê! Vĩnh biệt!”

“Quả nhiên chế độ chụp ảnh không có 360 là kính chiếu yêu! Mị quay lại làm fan Vương Sâu Mập đây.”

Tất nhiên fans Bóng Nhỏ không ngồi im nghe chửi, trong số đó vị mẹ nuôi có nickname *Mẹ nuôi của Cầu ca* được Hạ Thanh Thời mua fans ảo lúc trước hăng như uống tiết gà.

Mẹ nuôi của Cầu ca đại khai sát giới:

“Gương mặt của Cầu ca nhà mị là tuyệt tác! Không thể nào phản bác!”

“Cũng có người không thích Cầu ca á? Chắc mấy người đó có gu thẩm mỹ dị ghê nơi.”

“Ai nói Cầu ca không đẹp? Tui dẫn đi khám mắt cho!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Sao cô thấy *Mẹ nuôi của Cầu ca* giống anti trá hình thế nhỉ??? Cô bỗng thấy xót một trăm tệ mua fans cho thím đó quá.

Vì liên quan tới Bóng Nhỏ nên Hạ Thanh Thời không thể ngó lơ, vậy là cô gọi Hoắc tiên sinh tới hóng cùng.

Hoắc tiên sinh vừa nhìn lập tức hỏi: “Ai chụp mấy tấm hình này?”

Hoắc phu nhân sùng sốt, ban đầu cô chỉ xem cho vui thôi nên không suy nghĩ sâu xa.

Ngay sau đó, Hoắc tiên sinh phát hiện ra một chuyện: “Hôm nay nó mặc bộ đồ này đúng không?”

Trong đầu Hoắc phu nhân từ từ hiện lên một người khả nghi, “Chẳng lẽ là...”

Không đợi Hoắc phu nhân nói ra đối tượng khả nghi, trên màn hình máy tính hiện lên có tin nhắn wechat.

Cô không nghĩ gì mà trực tiếp mở tin nhắn, là từ Cecilia của bộ phận truyền thông gửi tới.

“Đã đưa tin chị muốn rồi.”

Bên dưới còn gửi kèm đường dẫn bài báo.

Hoắc phu nhân định tắt khung chat, nhưng Hoắc tiên sinh đã nhanh hơn cô, anh cầm lấy cổ tay cô để không điều khiển được con chuột.

Hoắc phu nhân ngáp dài, cười giả lả, “Muộn rồi, chúng mình đi ngủ thôi.”

Thật ra Hoắc tiên sinh cũng chỉ vô tình lướt qua thôi, nhưng không biết là hên hay xui mà anh nhìn thấy dòng chữ bên dưới đường dẫn: *“Nữ diễn viên Tiểu Tiêu đeo dây chuyền VCA(4) số lượng có hạn, thế giới chỉ có ba sợi, trong đó có một sợi...”*

(4) VCA: Viết tắt của Van Cleef & Arpels – một thương hiệu trang sức nổi tiếng.

Hoắc tiên sinh rê chuột, nhấp mở đường dẫn, toàn bộ bài viết hiện ra trước mắt anh:

“...trong đó có một sợi đã được doanh nhân H của Trung Quốc mua về.”

Hoắc tiên sinh quay sang nhìn Hoắc phu nhân bằng vẻ mặt khó đoán.

Nhớ đến việc hôm qua Hoắc tiên sinh đã cảnh cáo mình, Hoắc phu nhân không hề nghĩ ngợi mà lập tức kéo tay anh, giải thích: “Nghe em giải thích! Không phải như anh nghĩ đâu!”

Hoắc tiên sinh cố kìm con giận, gật đầu: “Ừ, em nói đi.”

Hoắc phu nhân gấp đến độ đỏ mặt mũi đầy dầu, phải giải thích thế nào đây? Hôm qua Hoắc tiên sinh nổi giận nên tất nhiên cô không dám lấy tên tuổi của

anh để lãng xê nữa, nhưng vấn đề là tin tức này do cô yêu cầu lên bài mấy ngày trước rồi!

Hoắc tiên sinh mua sợi dây này ở châu Âu, khi đó anh ở Pháp mà sợi dây nằm ở Milan(5) nên phải vận chuyển. Vì lịch trình của Hoắc tiên sinh không cố định nên anh đã yêu cầu chuyển thẳng về Bắc Kinh.

(5) Milan: một thành phố của Ý.

Khi rời khỏi Hongkong về Bắc Kinh để lấy mẫu AND, Hoắc phu nhân đã tiện tay lấy sợi dây chuyền đi, sau đó đưa cho Tiểu Tiêu đeo một lát ở sân bay.

Cô lắc tay Hoắc tiên sinh, đôi mắt rung rung trông rất đáng thương: “Em chỉ cho cô ấy đeo mười phút thôi! Chỉ mười phút thôi!”

Hoắc tiên sinh nhướn mày nhìn cô: “Một phút cũng không được!”

Hồi trước, lúc bị lạc mất Yến Thời, Hoắc phu nhân vì quá hoảng sợ mà tóc tai bù xù, khóc đến mức mascara nhem nhuốc, vì đã có kinh nghiệm nên Hoắc tiên sinh biết đôi mắt rung rung động lòng người của Hoắc phu nhân vào lúc này chỉ là giả vờ.

Hoắc phu nhân ở về trước khiến anh đau lòng, còn Hoắc phu nhân ở về sau khiến anh... muốn giày vò.

Hoắc tiên sinh ép Hoắc phu nhân ngồi xuống ghế, cổ đè nén ham muốn trong lòng, nói bằng giọng nguy hiểm: “Tại sao không dùng tên tuổi của anh với người khác?”

Hoắc phu nhân dựa vào ngực anh, khóc sụt sùi: “Vì em biết anh không có ý gì với cô ấy... Cô ấy gội nước vào quần anh mà anh cũng không nhớ... Hôm bữa em hỏi anh về Tiểu Tiêu, anh còn cho rằng đó là biệt danh của Dịch Tiêu nên em mới... Hu hu...”

Hoắc tiên sinh day huyệt thái dương rồi buông tiếng thở dài nặng nề. Lúc đó anh chỉ muốn tránh cái hổ của cô thôi, không ngờ lại là cái cớ để cô làm bậy.

Tuy nhiên, Hoắc phu nhân đang nước mắt lưng tròng bỗng phát giác ra điều kỳ lạ. Tại sao nghe cô nói “sự thật”, Hoắc tiên sinh không hề tỏ ra ngạc nhiên mà lại thở dài? Cô tình ý phát hiện ra một chuyện, lập tức nhìn thẳng vào Hoắc tiên sinh: “Hôm trước anh nói dối?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Hoắc phu nhân đẩy Hoắc tiên sinh ra, ánh mắt rơi vào màn hình máy tính lần nữa, tập trung đọc kỹ tiêu đề của đường dẫn trong khung chat.

Bên dưới tiêu đề chỉ có dòng chữ: “*Nữ diễn viên Tiểu Tiêu đeo dây chuyền VCA số lượng có hạn, thế giới chỉ có ba sợi, trong đó có một sợi...*”

Còn “doanh nhân H” thì phải nhấp vào đường dẫn để mở bài báo mới nhìn thấy!

Hoắc phu nhân nổi giận, cô lập tức vứt bỏ gương mặt điềm đạm, đáng yêu lúc nãy, phản kích: “Dòng chữ này không hề nhắc đến anh! Vì sao anh lại phản ứng như vậy? Xem ra anh có ấn tượng rất sâu sắc với Tiểu Tiêu nhỉ?”

Hoắc tiên sinh lại day huyệt thái dương, rốt cuộc anh đã tạo nghiệt gì đây...

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Sa

Tối hôm đó, hai người lăn lộn rất nhiệt tình.

Thứ nhất là vì đợt vừa rồi Hoắc tiên sinh đi công tác hơn một tuần, lúc về thì xảy ra việc của Yến Thời nên hai vợ chồng không có cơ hội chung đụng. Thứ hai là sắp cuối tuần, đoàn phim *Băng mặt không băng lòng* sẽ tới nhà họ ghi hình. Vì thế, Hoắc tiên sinh đã nắm bắt cơ hội trong tối nay để xử Hoắc phu nhân.

Ông bà có câu “tiểu biệt thắng tân hôn” quả không sai.

Rõ ràng mới giây trước Hoắc phu nhân còn chất vấn anh tại sao lại miễn cưỡng với cái tên Tiểu Tiêu thì ngay giây sau nụ hôn nóng bỏng của Hoắc tiên sinh đã ập tới.

Hoắc tiên sinh nhện đã lâu, hơn nữa trong lòng cũng giận vì cô đem anh ra để lãng xê cho nghệ sĩ của mình nên định bụng phải dạy dỗ vợ trước khi “hành sự”, nào ngờ Hoắc phu nhân lại gán tội danh mới cho anh. Nhìn cô gái nhỏ nhắn gương nanh múa vuốt trong lòng mình với đôi mắt sáng ngời, gò má đỏ

hây hây đầy quyền rũ, Hoắc tiên sinh chỉ thấy bụng dưới căng lên. Ngay sau đó, nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống trán cô, sau đó lướt xuống má, xuống cổ, rồi dần dần đi xuống nữa.

“Ừm...” Hoắc phu nhân cố né tránh những nụ hôn dày đặc của chồng, lẩm bầm, “Anh đừng ngắt lời...”

“Đâu có ngắt lời” Hoắc tiên sinh bế cô lên, ra khỏi phòng sách đi về hướng phòng ngủ, “Anh muốn chứng minh sự trong sạch của mình.”

Buổi tối, tất cả người giúp việc trong nhà đã nghỉ ngơi ở gian nhà phụ, hôm nay Bồng Nhỏ và Yến Thời không có ở nhà, chỉ còn lại con chim cánh cụt Chiêm Chiếp nằm trong phòng khách dưới lầu mờ to mắt nghe những âm thanh kỳ lạ của loài người.

Tiếng cô gái thờ dộc nghẹn ngào: “Anh đi ra đi...” kèm tiếng hét thất thanh, sau đó là giọng nói trầm ấm khàn khàn của đàn ông: “... Đừng xoay lưng tung!”

Ngay sau đó là một trận gió táp mưa rào, đến khi sóng yên gió lặng, tiếng cô gái nghẹn ngào yếu ớt vang lên: “Em đủ rồi.”

Giọng đàn ông trầm ấm không rõ ràng, giống như được thốt ra trong khi hai đôi môi quán vào nhau: “Đồ xấu xa, anh vẫn chưa đủ...”

Tiếng nước nở của cô gái càng to hơn, giọng nói vẫn yếu ớt: “Sao anh vẫn chưa đủ...”

“Không tin thì em nhìn đi, nó như thế thì anh biết làm sao?”

“Em cóc thêm nhìn!”

“Ừ, không nhìn. Em sờ nó đi, ngoan, chỉ sờ một chút thôi...”

Trong lần cuối cùng, Hoắc tiên sinh đè cô dưới người mình, lồng ngực nóng hổi áp sát tấm lưng trắng muốt mềm mại, anh cúi người ngậm vành tai cô, hơi thở gấp gáp: “Ngay cả mạng của anh cũng nằm trong tay em rồi, còn tâm tư đầu mà nghĩ tới cô gái khác? Hừm?”

Hai người lẫn lộn hết lần này tới lần khác mãi tới tờ mờ sáng.

Được thỏa mãn, Hoắc tiên sinh vô cùng sáng khoái, mới năm giờ sáng đã thức giấc. Hoắc tiên sinh biết tối qua mình mất kiểm soát, đã giằng vò vợ yêu rất nhiều nên anh nhẹ nhàng kéo vợ đang vui chặt ở trong chăn ra, vén lọn tóc lòa xòa trước mặt cô qua, hôn nhẹ lên môi cô, “Ngủ thêm lát nữa nhé?”

Dù đang ngủ say nhưng hai gò má của Hoắc phu nhân vẫn ửng đỏ, cô bắt giác “hử” một tiếng.

“Vậy anh tắt đồng hồ báo thức cho em nhé.” Nói xong, Hoắc tiên sinh lấy điện thoại của cô tắt báo thức, sau đó đi ra khỏi phòng.

Nhưng ra tới cửa, Hoắc tiên sinh lập tức dừng lại. Anh có cảm giác vừa nãy mình làm không đúng.

Suy nghĩ vài giây, Hoắc tiên sinh quay lại phòng ngủ. Anh lấy điện thoại mở chế độ ghi âm, giờ thẳng về phía Hoắc phu nhân đang ngủ li bì, hỏi lại lần nữa: “Ngủ thêm một lát, anh tắt báo thức cho em nhé?”

Hoắc phu nhân đang ngủ ngon lành nhưng cứ bị quấy nhiễu, cô bực mình, lập tức phát tay, nói: “Tắt đi tắt đi tắt đi!”

Hoắc tiên sinh lưu đoạn ghi âm, sau đó đặt điện thoại lên tủ đầu giường, sáng khoái ra khỏi phòng.

Hoắc phu nhân ngủ không biết trời trăng mây gió, mặt trời lên ba ngọn sao mà vẫn chưa dậy. Cuối cùng thứ đánh thức được cô là cú điện thoại của Diệp Chân Chân.

Ở đầu bên kia điện thoại, Diệp Chân Chân nổi giận đùng đùng, giọng nói như sấm rền đập vào màng nhĩ Hạ Thanh Thời: “Tên khốn kiếp Dịch Tiêu dám cho họ ở nhà bọn tôi!”

Đối với Hoắc phu nhân, việc bị đánh thức lúc này chẳng hề vui vẻ, một tay cầm điện thoại, một tay ôm chăn ngồi dậy, mơ mơ màng màng: “Hả?”

Diệp Chân Chân cực kỳ giận dữ, khác xa với hình tượng cô dâu mới cưới lúc trước, “Anh ta nói mẹ con họ không có chỗ ở, rất đáng thương, anh ta muốn chịu trách nhiệm với họ! Dịch Tiêu nghĩ mình là ai? Việc gì anh ta phải chịu trách nhiệm với bạn gái cũ?”

Cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng hiểu cô nàng nói gì, hóa ra mẹ con Hạ Hiểu Đường bị ông Hạ đuổi ra khỏi nhà, không có chỗ ở nên Dịch Tiêu đã sắp xếp chỗ ở cho họ.

Nói qua nói lại thì hình như chuyện đó cũng liên quan tới cô. Nếu cô không làm giám định ADN rồi công bố kết quả lên mạng thì mẹ con Thẩm Lộ Dao sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà, lại càng không có cơ hội cầu cứu Dịch Tiêu. Nhưng mà... Hạ Thanh Thời day huyệt thái dương, “Họ tới nhà cậu ỏ?”

Người cũ và người mới cùng ở dưới một mái hiên, xem ra Dịch Tiêu là thiên tài.

“Anh ta dám!” Diệp Chân Chân còn giận hơn, “Nếu anh ta dám đón người đàn bà đó về nhà, tớ sẽ chém chết đôi tiện nhân đó!”

Hạ Thanh Thời giật mình, không phải vì lời uy hiếp của Diệp Chân Chân mà là thái độ của cô ấy.

Ngẫm lại thì thấy chiến lược của Diệp Chân Chân rất rõ ràng: Trước khi kết hôn là một cô gái nũng nịu dễ xấu hổ, đến khi Dịch Tiêu lên nhảu tàu cướp biển rồi thì lập tức để lộ bộ mặt thật, biến hình thành cộc cái.

Hạ Thanh Thời khen ngợi: “Cậu ản mình giỏi đó.”

Nào ngờ ngay sau đó, Diệp Chân Chân òa khóc, vừa khóc vừa nói đứt quãng: “Tại sao anh ấy lại đối xử với tớ như thế chứ?”

Hạ Thanh Thời tò mò: “Đối xử với cậu thế nào?”

Diệp Chân Chân phớt lờ câu hỏi của cô, tiếp tục khóc: “Rõ ràng lúc trước là cô ta đá anh ấy mà! Anh ấy đau khổ, cô ta cũng không thêm đoái hoài, tớ nhậ anh ấy về, nuôi anh ấy đến khi tinh thần hồi phục thì cô ta lại quay về cướp, tại sao chứ? Cậu nói đi, rốt cuộc là tại sao?!”

Suy nghĩ một lúc lâu, cô đành phải nói: “Ai bảo cậu chọn Dịch Tiêu làm chi? Cậu biết rõ anh ta yêu người khác mà.”

Uống nước mặn chỉ đỡ khát trong nhất thời. Con đường này vốn đã gập ghềnh, lẽ ra Diệp Chân Chân phải biết rõ ngay từ đầu.

Diệp Chân Chân sụt sịt nói: “Nhưng mà không phải ai cũng giống cậu, có thể kết hôn với người mình yêu và cũng yêu mình.”

Cô ấy khóc rất tội nghiệp: “Tớ cũng muốn được ở bên anh ấy ngay từ lúc mười tám tuổi, cũng muốn được anh ấy đối xử tốt, được anh ấy quý trọng. Hoặc ông trời sẽ thương xót mà để tớ dốc lòng dốc dạ yêu một người khác, nhưng không có.”

Lúc Dịch Tiêu cầu hôn, nếu đồng ý, cô sẽ có được người đàn ông mà cô đã yêu nhiều năm; nếu từ chối, có lẽ suốt chặng đường còn lại của cuộc đời, sẽ không còn chàng trai nào có thể làm cô rung động được nữa.

Cuộc sống chưa bao giờ cho ai trọn vẹn.

Hạ Thanh Thời im lặng trước những lời nói của Diệp Chân Chân.

Qua một lúc lâu, cô mới nói: “Cậu nói đúng. Cậu đã lựa chọn như thế, không lẽ bây giờ lại muốn giam cầm anh ta?”

Diệp Chân Chân vẫn sụt sịt: “Nhưng tớ cảm thấy không công bằng. Cũng như trong showbiz, có người vừa diễn tốt vừa may mắn, chỉ diễn vai phụ thôi mà cũng nổi tiếng, còn tớ thì sao? Vào nghề bao nhiêu năm nhưng đi ngoài đường có mấy người nhận ra tớ? Hạ Hiểu Đường không cần làm gì cả mà anh ấy đã sốt sắng chạy đi làm tùy tùng cho người ta, còn tớ thì ai lo? Tớ một lòng một dạ với anh ấy, nhưng không nhận lại được chút gì, hu hu hu.”

Hạ Thanh Thời đỡ trán đầy bất lực: “Chuyện cậu không nổi tiếng chẳng lẽ không phải vì cậu không có chí tiến thủ à?”

Nghe thế, Diệp Chân Chân càng khóc to hơn.

Hạ Thanh Thời vội vàng đỡ dành cô nàng ngốc nghếch này: “Những lời vừa rồi, những giọt nước mắt đang chảy đáng lẽ phải diễn ra trước mặt Dịch Tiêu, hiểu không?”

Diệp Chân Chân lại than thở.

Vất vả lắm mới cúp máy được, Hạ Thanh Thời thờ dãi rồi lại nghĩ đến những điều mà Diệp Chân Chân đã nói.

Không phải ai cũng may mắn như cô. Cô có thể kết hôn cùng người mình yêu, mà người đó không có người yêu cũ để dây dưa hoặc mập mờ với cô gái khác, điều phiền phức duy nhất là thỉnh thoảng mẹ chồng lại làm khó làm dễ cô, nhưng tất cả đều được Hoắc tiên sinh chống đỡ.

Haiza, tự dưng thấy mình hạnh phúc quá, Hoắc phu nhân lại ngọt ngào thờ dãi ra một hơi.

Cô vén chăn đi xuống giường, mặc váy ngủ vào rồi đi tìm Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh đang bận rộn ở trong bếp, Hoắc phu nhân chạy vào, hóa ra anh đang làm nước ép.

Hoắc phu nhân ngạc nhiên: “Hơn mười giờ rồi mà anh còn chưa ăn sáng á?”

“Làm cho em.” Hoắc tiên sinh dừng tay lại, “Đang định đi gọi em dậy nè.”

Tổ phim đã tới nhà lúc sáu giờ, đặt camera xong là đi ra xe quan sát ở bên ngoài.

Mặc dù Hoắc tiên sinh không muốn nhìn Hoắc phu nhân phải dậy sớm để đóng vai mẹ hiền vợ đảm nhưng cũng không thể để cô ngủ mãi được. Nếu không hai vợ chồng họ, một người ngủ, một người bị làm mờ mắt thì chương trình thành ra cái gì?

Tuy nhiên, khi thấy mình tắt báo thức mà Hoắc phu nhân vẫn không dậy, Hoắc tiên sinh hơi mừng thầm trong bụng. Xem ra việc Hoắc phu nhân xây dựng hình tượng trong chương trình cũng có chỗ tốt.

Nhưng điều làm Hoắc tiên sinh hoàn toàn không ngờ tới là ngay sau đó, Hoắc phu nhân tựa như con mèo lười dựa vào người anh, hai tay cô ôm eo anh, đầu dán vào ngực anh, sau đó giọng nói mềm mại vang lên, “Honey, em xin lỗi, chuyện của Tiểu Tiêu ấy, em sai rồi...”

Hoắc tiên sinh cứng đờ người, sau đó liên tục ho khan mấy tiếng nhưng Hoắc phu nhân vẫn không hay biết gì. Sau khi nói chuyện với Diệp Chân Chân, Hoắc phu nhân bỗng hoảng hốt nhận ra mình rất vô lý. Cô tuyệt đối tin tưởng và yên tâm về Hoắc tiên sinh, cũng tự tin mình sẽ cách ly được Tiểu Tiêu ra khỏi anh nên mới cho rằng chỉ vài tin tức trên báo cũng chẳng có gì to tát. Thời đại bây giờ tin tức nườm nượp, qua đêm bữa nửa tháng thì ai còn nhớ chuyện đó nữa? Nhưng ngẫm lại, cô cảm thấy Hoắc tiên sinh càng dung túng cô thì cô càng không thể lợi dụng sự dung túng đó.

Hạ Thanh Thời bám vào người anh hết con gấu túi, tỏ ra đáng thương như chú chó đang đứng trước kẻ săn mồi. Cô thầm thì: “Em xin lỗi rồi đấy nhé... Hôm qua anh cũng đã phạt rồi, vậy là hết giận rồi nhé?”

Suy nghĩ một chút, Hoắc phu nhân kéo tay anh đặt lên eo mình, mặt đỏ bừng, cô cắn môi, cúi đầu nói: “Sưng lên rồi nè, không tin thì anh kiểm tra đi.”

Hoắc tiên sinh rút tay về, ho dữ dội.

Rốt cuộc Hoắc phu nhân cũng nhận ra anh bất thường, cô kiễng chân sờ trán anh, lo lắng: “Sao ho dữ vậy? Có khi nào bệnh rồi không?”

Nghĩ thế, cô nổi giận: “Ai bảo hôm qua anh không chịu đóng cửa sổ? Đàn ông các anh hư hỏng quá đó!”

Hoắc tiên sinh ngừng ho, nhìn cô, “Hôm nay là thứ bảy.”

Hoắc phu nhân vẫn không hiểu: “?”

Hoắc tiên sinh không thể nhịn được nữa, anh xoay người cô lại, chỉ vào camera trên kệ đựng chén, “Em cẩn thận, kéo dụng đầu vào camera.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Sa

Đừng đừng!

Nhìn camera được đặt trên kệ chén, trong nháy mắt, Hoắc phu nhân có cảm giác như sét đánh ngang tai. Đến tận lúc này, Hoắc phu nhân mới nhớ ra hôm nay là thứ bảy. Vì hôm nay phải ghi hình sớm nên tối qua cô đã cài báo thức lúc năm giờ sáng để phòng ngừa mình ngủ quên. Nhưng sáng nay, đồng hồ báo thức hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không reo chuông, cô tỉnh giấc là vì cú điện thoại của Diệp Chân Chân.

Đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo, không khí vui vẻ, bình yên của ngày thứ bảy rơi vào tĩnh lặng...

Nhận ra được sự thật, Hoắc phu nhân xoay người trừng Hoắc tiên sinh bằng ánh mắt cực kỳ khủng bố. Ý định quay lưng lại với camera, Hoắc phu nhân thoát khỏi bực bội gương mặt hung ác của mình.

Hoắc tiên sinh bị Hoắc phu nhân áp bức nhiều năm nên đã hình thành phản xạ có điều kiện, ý thức bảo vệ bản thân trở dậy, anh lập tức lui về sau theo bản năng. Đến khi lui ra xong, Hoắc tiên sinh mới phát hiện hành động của mình đang tỏ rõ sự sợ hãi.

“Khụ.” Anh chợt dạ ho một tiếng, sau đó chỉ về bàn ăn phía sau mình, “Lúc ăn cẩn thận một chút, đừng làm ngã camera của người ta.”

“???”

Hoắc phu nhân lại tròn mắt.

Nhờ Hoắc tiên sinh nhắc nhở, cô mới phát hiện chậu hoa trên bàn ăn được gắn camera, không những thế mà camera còn có thể chuyển động, nó đang nhắm thẳng vào gương mặt cô!

Hoắc phu nhân hít sâu một hơi, cố kiềm chế để không đập tan cái camera, sau đó nở nụ cười dịu dàng với Hoắc tiên sinh: “Anh ho ghê thế mà còn lo em đập đầu vào camera làm gì? Anh về phòng nghỉ ngơi đi, em nấu trà gừng cho anh.”

Hoắc tiên sinh sững sờ, không chờ anh phối hợp diễn xuất, Hoắc phu nhân lập tức kéo anh lên phòng để dưỡng bệnh.

Hoắc phu nhân hành động rất nhanh, khi Hoắc tiên sinh kịp phản ứng thì đã bị Hoắc phu nhân nhét vào trong chăn rồi kê thêm gối cho anh, vô cùng dịu dàng nói: “Kê nhiều gối cho anh nằm thoải mái.”

Hoắc tiên sinh day huyệt thái dương, nói: “Đừng giả vờ nữa, trong phòng ngủ không có camera...”

Hoắc phu nhân lập tức to tiếng: “Hoắc Đình Dịch, tại sao hồi sáng anh lại tắt báo thức của em?!”

Hoắc tiên sinh bổ sung thêm nửa câu còn lại: “... nhưng có máy ghi âm.”

Hoắc phu nhân lặng lẽ thu nanh vuốt về.

Việc không đặt camera trong phòng ngủ là nỗ lực đấu tranh của Hoắc tiên sinh với tổ phim, đạo diễn còn trêu anh: “Anh Hoắc, chúng ta đã thống nhất là đặt camera trong phòng ngủ rồi mà. Anh xem đi, phòng khách và phòng sách cũng được đặt camera, phòng ngủ đâu có chuyện không thể cho người ta biết mà lại không được đặt, đúng không?”

Hoắc tiên sinh nghiêm túc nói: “Có.”

Đạo diễn nghi hoặc nhìn Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh vẫn rất nghiêm túc: “Có chuyện không thể cho người ta biết nên không thể đặt camera.”

Tất cả nhân viên đều hết hồn.

Đạo diễn gượng cười: “Anh Hoắc, mặc dù anh bị che mặt nhưng cũng nên chú ý lời nói một chút...”

Hoắc tiên sinh vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc, chỉ tay về phía sau: “Còn dư một cái camera thì có thể đặt ở phòng này.”

Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng tay của Hoắc tiên sinh, là phòng của Bóng Nhỏ.

Sau thời gian suy nghĩ, Hoắc tiên sinh đã đồng ý với đoàn phim là sẽ lắp hai cái camera trong phòng Bóng Nhỏ để họ có thêm tư liệu quan sát sinh hoạt của Bóng Nhỏ.

Đạo diễn: “Anh Hoắc hài hước quá.”

Phòng đó có ma nào đâu.

Hoắc tiên sinh thề son sắt: “Trưa nay tôi sẽ đón nó về.”

Hoắc tiên sinh nói là làm, ăn sáng xong, anh đã gọi điện cho tài xế bảo anh ta trưa đi đón Bóng Nhỏ về.

Hoắc phu nhân không biết gì cả, cô chỉ biết mình cần hạ thấp giọng để tránh tai mắt. Vì vậy, cô lập tức cười lên người Hoắc tiên sinh đang “đường bệnh”, cúi người áp sát vào anh, dừ dừ nói: “Ai cho anh tắt báo thức của em? Hoắc Đình Dịch, anh chán sống rồi phải không?”

Cũng may Hoắc tiên sinh hiểu rõ tính cô nên đã có chuẩn bị. Anh lập tức lấy điện thoại ra, mở đoạn ghi âm dài hai giây lên, sau đó ấn nút phát.

Giọng Hoắc phu nhân cực kỳ vang dội: “Tắt đi tắt đi tắt đi!”

Hoắc phu nhân nhú chặt mày, không nói tiếng nào.

Sợ Hoắc phu nhân trả đũa, Hoắc tiên sinh cho phát lại đoạn ghi âm: “Tắt đi tắt đi tắt đi! Tắt đi tắt đi tắt đi! Tắt đi tắt đi tắt đi!”

“Còn chưa chịu thôi hả?!” Hoắc phu nhân không chịu nổi nữa mà giật lấy điện thoại, “Anh đang đọc rap đó hả?”

Hoắc tiên sinh nhún vai, tỏ vẻ vô tội: “Anh chỉ tôn-trọng-mong-muốn-của-em thôi.”

Hoắc phu nhân vô cùng giận dữ nhưng lại không thể tìm ra lỗi của anh, cô tức muốn chết. Còn Hoắc tiên sinh chiếm thế thượng phong nhưng lại không biết thỏa mãn, anh ôm eo cô, kéo cô xuống nằm trên người mình, giọng khàn khàn: “Em nói muốn anh kiểm tra chỗ sung mà, bây giờ vừa khéo nè, để anh xem.”

Hoắc phu nhân không làm mặt lạnh được nữa mà phì cười, đánh mạnh một cái vào ngực Hoắc tiên sinh: “Lưu manh.”

“Nói thật đó.” Hoắc tiên sinh siết chặt eo cô để cô càng sát vào mình hơn, hôn cô mấy cái mới nói, “Trưa nay Bóng Nhỏ về rồi, lúc đó không kiểm tra được đâu.”

“Ai cần anh kiểm tra?!” Hoắc phu nhân nghiêng đầu né nụ hôn của anh, đẩy anh ra, gắt giọng, “Đồ lưu manh!”

Sau đó cô bò xuống khỏi người anh, ngẩng cao đầu ra khỏi phòng.

Nhìn hình dáng duyên dáng dần khuất mắt, Hoắc tiên sinh cố gắng phớt lờ cảm giác nóng rang ở bụng dưới, nghiêng răng oán hận: “Không cho kiểm tra mà lại sàm sỡ người ta!”

Phải thừa nhận đạo hạnh của Hoắc phu nhân rất cao thâm. Mặc dù đã bị camera ghi lại hình ảnh lúc nảy của mình nhưng sau khi suy xét, Hoắc phu nhân cảm thấy giọng mình khá nhỏ, nên chưa chắc đã bị thu lại; hơn nữa là tuy lời nói của cô không rõ ràng nhưng ngay cả câu “sưng lên cả rồi, không tin thì anh kiểm tra đi” cũng đã nói ra, chẳng lẽ mấy người trong đoàn phim lại không hiểu? Chẳng lẽ là cô hòng bị sưng? Vì thế Hoắc phu nhân đoán đoán phim sẽ cắt bỏ đoạn vừa này.

Nghĩ thế, Hoắc phu nhân thấy thoải mái hơn rất nhiều, lập tức tiếp tục hóa thân thành mẹ hiền vợ đảm, hăng hái đi vào bếp nấu trà gừng.

Khi Bóng Nhỏ được tài xế đón về nhà, Hoắc tiên sinh nằm dưỡng bệnh trên giường cuối cùng cũng khỏe khoắn đi xuống lầu sau khi uống ly trà gừng.

Bóng Nhỏ đang vui vẻ chơi cùng anh Yến Thời và bạn bè ở đại viện không quân nên cậu bé rất không vui khi bị đón về. Suốt dọc đường cậu bé luôn rầu rĩ, về đến nhà, cái môi đã trề dài ra đến mức có thể treo được cây đèn dầu.

Hoắc phu nhân đang khoái chí vì thấy mình đóng vai mẹ hiền vợ đảm không chê vào đâu được, cô ôm đống đồ chơi mới từ trong phòng Bóng Nhỏ ra, sau đó ngồi xuống trước mặt cậu bé đang ngồi bệt dưới sàn nhà hờn dỗi, cô dịu dàng dỗ dành: “Sao Bóng Bảo buồn so vậy? Chị chơi với em nhé?”

Gần đây Bóng Nhỏ thường xuyên chơi cùng cô Cá mè hoa nên cũng bị nhiễm tính, càng ngày càng khó dỗ, lập tức từ chối: “Em không muốn!”

Hạ Thanh Thời cổ nhin: “Chị làm gì để em giận à? Đâu có đâu ta, Bóng Bảo đừng tùy tiện giận chị chứ.”

Bóng Nhỏ sùng sốt, sau đó dụi mắt, mếu máo: “Em xin lỗi.”

Hạ Thanh Thời xoa đầu cậu, lấy con vịt màu vàng trong đống đồ chơi ra nhét vào lòng cậu. Cô nhớ cậu bé rất thích đồ có màu vàng.

Sau đó, cô hỏi: “Bóng Bảo muốn ăn gì?”

Bóng Nhỏ cắn ngón tay, đáp ngay mà không cần suy nghĩ: “Em muốn ăn tai heo của cụ.”

Khách quan mà nói, lý do hôm nay Hoắc phu nhân rộng lượng với Bóng Nhỏ ngoài việc có máy quay ra thì còn vì hôm nay Bóng Nhỏ rất đáng yêu.

Khác với bộ quần áo đơn giản ngày hôm qua, hôm nay quần áo của Cầu Nhỏ rất chảnh chu, cậu mặc cái áo lông cổ tròn màu đỏ, mặc quần dài sọc ca rô, mang giày ca, nói chung là đích thị là *fashionista*. Hơn nữa cậu khá mũm mĩm, bây giờ mặc thế này thì cứ như cục bông tròn tròn, đáng yêu vô cùng.

Nhớ tới hình trên weibo so sánh Bóng Nhỏ với Vương Sâu Mập tối qua, đột nhiên lòng chiến đấu của Hạ Thanh Thời sôi sùng sục, cô lấy điện thoại ra rồi liên tục chụp hình Bóng Nhỏ.

“Bóng Bảo đẹp trai quá.” Cô cười tít mắt nhìn mấy tấm hình trong điện thoại, xem xong thì ngoắt tay Bóng Nhỏ, “Chúng ta ra vườn hoa chụp hình nhé?”

Fashionista nhìn cô mấy giây, sau đó bỏ chạy lên lầu nhanh như một cơn gió.

“Không biết ơn gì cả...” Nhìn bóng dáng mũm mĩm chạy mất, Hạ Thanh Thời tức giận lắm lắm.

Ăn tối xong, hai vợ chồng mạnh ai xử lý công việc của người ấy, sau đó Hoắc phu nhân kéo Hoắc tiên sinh vào phòng ngủ, định hỏi anh xem tấm hình nào đẹp nhất. Nhưng không ngờ vừa vào phòng, hai vợ chồng liền nhìn thấy Bóng Nhỏ nằm úp sấp ngủ ngon lành ở trên giường. Hai vợ chồng đã quá quen với việc này rồi.

Kể từ khi để lộ bộ mặt thật của mình, Bóng Nhỏ càng lúc càng dạn dĩ, bắt đầu thám hiểm mọi góc ngách trong nhà, cũng thường xuyên ngủ quên ở mọi góc ngách trong nhà. Vì thế khi nhìn thấy Bóng Nhỏ ngủ trong phòng mình, hai vợ chồng không hề ngạc nhiên, Hoắc tiên sinh coi giày cho cậu bé rồi lật cậu nằm ngửa. Bóng Nhỏ rằm rì gì đó, bất giác buông con vịt ra, trở mình tiếp tục ngủ say sưa.

Hoắc tiên sinh bật cười, lấy con vịt đặt lên giá sách.

Hoắc phu nhân thấy Bóng Nhỏ “giày vò” người ta quá thể, ý không có camera nên cô lập tức vứt bỏ hình tượng, nói: “Ba ngày không đánh đã muốn leo lên đầu em ngồi rồi! Chờ đến tối mai xem em xử lý thằng nhãi này thế nào!”

Hoắc tiên sinh: “...”

Cũng may Hoắc phu nhân nhanh chóng nhớ tới còn chuyện chính cần bàn. Cô lấy điện thoại ra, mở mấy tấm hình của Bóng Nhỏ được chụp hồi trưa, hỏi ý kiến Hoắc tiên sinh: “Anh thấy tấm nào đẹp? Em thấy tấm thứ hai đẹp nhất, anh nhìn nè, bố cục rõ ràng, hình ảnh sắc nét!”

Hoắc tiên sinh: “... Em nói phải.”

Nhận được sự đồng tình của Hoắc tiên sinh, Hoắc phu nhân càng thêm đắc ý: “Tấm này sẽ đánh bại Vương Sâu Mập! Em coi thử chờ đăng lên rồi thì fans của Vương Sâu Mập nói được gì!”

Hoắc tiên sinh: “... Em vui là được.”

“À đúng rồi.” Hoắc phu nhân đang hăng hái định đăng weibo bỗng ngừng lại, ghé sát vào Hoắc tiên sinh, nói với vẻ thần bí, “Em nghĩ *Mẹ nuôi của Bóng ca* là gián điệp của bên Vương Sáu Mập.”

Hoắc tiên sinh: “???”

Hoắc phu nhân nghiêm túc giải thích: “Cách nói chuyện của *Mẹ nuôi của Cầu ca* rất có tính gây hấn, hờ chút là Bóng Nhỏ đẹp hơn đứa này xinh hơn đứa kia khiến fans nhiều nhà rất bất mãn với Bóng Nhỏ. Anh thấy kẻ đó có giống anti trá hình không?”

Hoắc tiên sinh không nói gì, ánh mắt tập trung vào đống sau Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân tiếp tục phân tích: “Hơn nữa *Mẹ nuôi của Bóng ca* ngoài miệng cứ nói thích Bóng Bóng nhất, Bóng Bóng là số một nhưng chưa bao giờ bình chọn cho Bóng Nhỏ, anh thấy có hợp lý không? Đây không phải là biểu hiện của fan chân chính!”

Về mặt Hoắc tiên sinh càng nghiêm trọng.

Hoắc phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng kết luận: “Em nghĩ có gian tế đã trà trộn vào đội ngũ của chúng ta.”

Ngay sau đó, Hoắc phu nhân lo lắng xoay vòng quanh: “Không được không được, *Mẹ nuôi của Bóng ca* chắc chắn là gián điệp phe Vương Sáu Mập cứ đến để lấy tin tình báo. Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết!”

Cô ngừng đầu nhìn Hoắc tiên sinh: “Em cũng phải lấy tên giả trà trộn vào nội bộ fans Vương Sáu Mập mới được! Anh nghĩ em nên đặt tên gì? Đặt là...”

Không chờ Hoắc phu nhân nói xong, Hoắc tiên sinh đột nhiên túm tay cô kéo cô về phía trước. Hoắc phu nhân không phòng bị nên đụng vào ngực anh.

“Ui da.” Cho rằng Hoắc tiên sinh lại muốn làm chuyện xấu, Hoắc phu nhân chống hai tay lên ngực anh, thẹn thùng, “Bóng Bóng đang ở đây, anh bế nó xuống lầu trước đi. Em vừa mua bộ đồ lót mới, lát nữa sẽ mặc cho anh xem.”

Hoắc tiên sinh vẫn im lặng, anh giơ tay lên, lướt qua vai Hoắc phu nhân, chỉ về phía sau cô.

Hoắc phu nhân nghi hoặc nhìn ngoảnh đầu lại, sau đó thấy Hoắc tiên sinh cầm con vịt màu vàng trên giá sách lên.

Dưới ánh đèn, bên mắt trái của con vịt phát ra ánh sáng bóng loáng kỳ lạ.

Một giây sau, Hoắc phu nhân giận tím mặt: “Tên khốn nào đặt camera vào ruột con vịt??? Háaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa?!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Sa

Hoắc tiên sinh ôm bóng bò chạy.

Chỉ trong một ngày mà Hoắc phu nhân bị sục đồ hình tượng tới hai lần, không những vậy mà lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước, khỏi cần nghĩ cũng biết đây là chuyện cực kỳ bi thảm. Nếu lần đầu tiên Hoắc phu nhân chỉ bị mất hình tượng thôi thì lần thứ hai còn liên lụy tới Bóng Nhỏ nữa.

Tất nhiên, Hoắc tiên sinh không thể thoát khỏi liên quan.

Lúc đầu đoàn phim đặt một cái camera ở góc phòng của Bóng Nhỏ, còn cái bị thừa ra thì đặt trong đồ chơi đạo cụ.

Hoắc Đình Dịch biết đài truyền hình ở nước ngoài cũng thường dùng phương pháp này để quay động vật, ví dụ như muốn quay chim cánh cụt thì họ sẽ đặt camera vô robot chim cánh cụt và để nó trà trộn vào đàn cánh cụt nhằm nắm bắt được những đặc tính tự nhiên nhất của loài, không ngờ phương pháp đó cũng bị áp dụng với Bóng Nhỏ.

Hồi sáng Hoắc tiên sinh cũng đã có mặt tại phòng Bóng Nhỏ khi nhân viên đoàn phim lắp đặt camera, anh nghĩ đứa trẻ ba tuổi sẽ không có việc gì quá riêng tư nên cũng không để ý tới cái camera nguy trang của đoàn phim, nào ngờ cuối cùng lại là anh tự lấy đá đập chân mình.

Hoắc tiên sinh rất lo lắng, mặc dù chuyện này không phải lỗi của anh nhưng khó mà đảm bảo Hoắc phu nhân sẽ không giận lây qua anh. Nghĩ tới nghĩ lui, Hoắc tiên sinh quyết định ôm bóng bò chạy.

Hoắc phu nhân không hề biết tâm trạng rối rắm của Hoắc tiên sinh. Sau khi phát hiện camera nguy trang, hành động đầu tiên của Hoắc phu nhân là đi tìm

đoàn phim ở bên ngoài, giận dữ nói: “Xin lỗi, tôi rút lui khỏi chương trình, không quay nữa!”

“Hà?” Vốn dĩ cả đoàn phim đang chen nhau ngồi trong xe theo dõi máy quay cười muốn tắt thở thì sau khi nghe cô nói, cả đám đều kinh ngạc.

Bọn họ làm tiết mục giải trí nhiều năm, không phải chưa từng gặp trường hợp khách mời giận dỗi đòi bỏ quay nhưng cuối cùng vẫn quay đó thôi. Nhưng nhìn tình hình này thì có vẻ quản lý Hạ nói thật.

Thông thường, mặc kệ nghệ sĩ nổi tiếng bao nhiêu thì khi nổi giận trong chương trình cũng phải suy nghĩ đến phản ứng khán giả, tuy quản lý Hạ không sống dựa vào khán giả nhưng đâu có nghĩa nói không quay nữa là không quay!

Sợ chương trình bị vỡ kế hoạch, đạo diễn vội vàng dỗ cô: “Ui cha, sao vậy? Đang quay tốt mà, sao đột nhiên lại nổi giận thế này?”

Quay tốt?

Hạ Thanh Thời nguyền dài, càng nghĩ càng giận. Phải rồi, con vịt kia đúng là quay tốt!

Mặc dù đạo diễn nhìn cô bằng ánh mắt thành khẩn nhưng Hạ Thanh Thời có thể nhìn ra được anh ta đang cố nhịn cười. Đừng tưởng cô không biết họ cười sau lưng cô!

Hoắc phu nhân là người rất sĩ diện, cô lập lại: “Nói không quay là không quay! Hủy hợp đồng!”

Thấy cô muốn làm thật, đạo diễn xụ mặt: “Cô Hạ, trong hợp đồng có điều khoản nếu cô đơn phương bỏ quay hoặc vi phạm hợp đồng, chúng tôi còn có quyền yêu cầu cô bồi thường.”

Hoắc phu nhân cứng người. Khi ký hợp đồng, các điều khoản của chương trình tương đối khắt khe để phòng ngừa những trường hợp như thế này, lúc đó Hoắc phu nhân không suy nghĩ nhiều mà ký tên ngay. Cô thực sự không quan tâm đến điều khoản vì cho rằng với sự thông minh của mình, chẳng lẽ cô không đối phó được bốn mươi tiếng ngán ngủ? Chẳng lẽ lại sợ hãi đến mức rút lui giữa chừng?

Nhưng bây giờ... Hoắc phu nhân nhìn đạo diễn rồi nghĩ tới số tiền bồi thường nếu vi phạm hợp đồng, cô hít sâu một hơi. Cô không có số tiền lớn như vậy, còn Hoắc tiên sinh... Dẫu số tiền đó chẳng thấm là bao với anh, nhưng tiền của anh không phải từ trên trời rơi xuống nên Hoắc phu nhân cũng rất xót.

Tuy không còn ý bỏ quay nữa nhưng Hoắc phu nhân vẫn hùng hổ nói với đoàn phim: “Tôi, tôi đi thương lượng với chồng tôi đã, mấy người chờ một lát.”

Đứng trước nguy cơ hình tượng của mình sẽ sụp đổ hoàn toàn bởi chương trình này, tâm trạng của Hoắc phu nhân vô cùng tồi tệ.

... Nói đi nói lại, tất cả đều là lỗi của Bóng Nhỏ!

Mặc dù người quyết định kéo cả nhà tham gia *Bằng mắt không bằng lòng* là cô, mặc dù người đưa con vịt cho Bóng Nhỏ là cô, mặc dù người suy tính mưu kế khi Bóng Nhỏ ngủ say cũng là cô nhưng cô mặc kệ, tất cả đều là lỗi của Bóng Nhỏ!

Hoắc phu nhân giận dữ xông lên lầu định xử Bóng Nhỏ, nhưng khi cô vào phòng ngủ thì phát hiện căn phòng trống không, chỉ có đôi vớ của Cầu Nhỏ nằm cô đơn dưới sàn nhà.

Hoắc tiên sinh ôm quả bóng chạy tới đại viện không quân. Lúc anh tới nơi mới tám giờ tối, bà cụ vẫn còn thức, nhà còn sáng đèn, bên trong truyền ra tiếng cười đùa vui vẻ.

Ở trên xe, Bóng Nhỏ ngủ li bì nhưng bây giờ lại tỉnh như sáo, cậu bé tuột xuống khỏi người Hoắc Đình Dịch, sau đó chạy vào nhà, phấn khích gọi: “Anh Yến Thời ơi! Chị Tiểu Diệp Từ ơi!”

Hoắc Đình Dịch đi theo cậu bé vào nhà, vừa bước qua cửa, anh sững sờ.

Tiểu Diệp Từ đang đứng giữa phòng khách kể câu chuyện “Cô bé quảng khăn đỏ”, Yến Thời minh họa cho cô bé, thỉnh thoảng còn gầm gừ mấy tiếng, bà cụ hiện từ nhìn cháu, tận hưởng khoảnh khắc bình yên. Nhưng chuyện này không làm Hoắc Đình Dịch ngạc nhiên, điều khiến anh ngạc nhiên là Diệp nữ sĩ cũng ngồi trong phòng khách cười tí mắt nhìn Yến Thời và Tiểu Diệp Từ.

Trông thấy Bóng Nhỏ thở hổn hển chạy vào, Diệp nữ sĩ vẫn giữ nụ cười thân thiện, đang định nói gì đó thì nhìn thấy con trai, thế là nụ cười biến mất khỏi gương mặt bà.

Hoắc Đình Dịch: “...”

Bà cụ thấy Bóng Nhỏ thì vội vàng vẫy tay gọi cậu bé: “Bóng Bóng, mau qua ngồi với cụ.”

“Cụ ơi!” Bóng Nhỏ nhào vào lòng bà cụ, nói: “Cháu muốn ăn tai heo ạ!”

Diệp nữ sĩ đứng dậy, nhíu mày nhìn con trai rồi ho khan mấy tiếng. Hoắc Đình Dịch hiểu ý, đi theo mẹ mình lên phòng sách trên lầu.

Diệp nữ sĩ ngồi sau bàn làm việc, cười lạnh lùng, trông rất khí thế: “Ồ kia, ngọn gió nào đưa anh tới đây thế? Không ở nhà với vợ nữa à?”

Hoắc tiên sinh đứng im hứng chịu cơn giận của mẹ.

Nhưng cuối cùng Diệp nữ sĩ vẫn xót con, mỗi khi mắng anh, anh chỉ đứng im nghe bà mắng, còn vợ anh thì ngược lại, bà càng mắng thì cô càng cãi, mà cô càng cãi thì bà càng muốn mắng.

Diệp nữ sĩ rất giận: “Hạ Thanh Thời xem cái nhà này là gì? Chó mèo gì cũng nhét vào được hả? Mẹ nói cho anh biết, bây giờ mẹ rất không ưng nó! Anh bảo nó mau dẫn đám anh em hồ lô của nó về đi, mẹ nhìn chường mắt lắm! Đừng ép mẹ tự đuổi chúng nó!”

Hoắc Đình Dịch biết mẹ mình là kiểu người khẩu xà tâm phật, đầu phải anh chưa thấy thái độ của bà dành cho “anh em hồ lô”, vì vậy anh đáp cho có lệ: “Dạ, hôm nay muộn quá, ngày mai con sẽ đón họ về.”

Diệp nữ sĩ biết anh chỉ trả lời lấy lệ nhưng cũng lười vạch trần anh, chỉ tỏ ra ghét bỏ: “Ra ngoài đi, đừng làm mẹ ngứa mắt nữa.”

Trước khi về, Hoắc Đình Dịch vẫn không yên tâm, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh kéo Bóng Nhỏ ra chỗ không có ai, sau đó dạy dỗ cậu bé cách sinh tồn: “Em nhớ cô mặc váy đen, mặt dờ tợn không?”

Bóng Nhỏ lập tức phản bác: “Bà thom lắm!”

“Ừ, thì thom.” Hoắc Đình Dịch hôn cậu bé, “Lỡ chị tới đây thì em phải theo sát cô đó đấy, rõ chưa?”

Với hiểu biết của Hoắc tiên sinh về Hoắc phu nhân, Bóng Nhỏ khiến cô mất mặt, cô không thể không so đo với nó. Phương pháp duy nhất giúp Bóng Nhỏ thoát khỏi sự đuổi giết của Hoắc phu nhân mà Hoắc tiên sinh có thể nghĩ ra là cậu bé phải theo sát Diệp nữ sĩ.

Bà ngoại thích Hạ Thanh Thời, trước mặt bà, cô còn dám xằng bậy đôi ba lần chứ ở trước mặt Diệp nữ sĩ, cô tuyệt đối không dám ngang ngược.

Chờ Hoắc phu nhân hết giận là xong, Hoắc tiên sinh đã nghĩ như vậy, nhưng việc sụp đổ hình tượng đã kích Hoắc phu nhân nghiêm trọng hơn những gì Hoắc tiên sinh nghĩ.

Khi anh về nhà, Hoắc phu nhân đang ngồi ở phòng khách trên lầu, cười lạnh lẽo: “Em anh đâu? Anh giấu nó ở nhà mẹ anh?”

Hoắc tiên sinh nhú mày, anh ngẩng đầu theo bản năng, thấy camera vẫn đang hoạt động, lòng anh rơi lộp bộp.

... Xem ra Hoắc phu nhân hoàn toàn xả vai rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó, Hoắc phu nhân nhìn Hoắc tiên sinh, nở nụ cười băng giá: “Vì sao anh lại đưa nó đi trốn? Anh thấy em hung dữ quá nên sợ em ăn thịt nó đúng không?”

???

Chẳng lẽ không đúng???

Hoắc tiên sinh day huyệt thái dương, trả lời trái với lương tâm “Bình thường em bận bịu công việc, chỉ được nghỉ ngơi vào hai ngày cuối tuần, nó ở nhà thì em lại phải chăm nó. Anh sợ em mệt.”

“Việc gì em phải chăm sóc nó?” Hoắc phu nhân đã không còn gì để mất, cô biến hình từ mẹ hiền vợ đảm thành bà chằn chanh chua, “Lúc kết hôn, anh đã nói em chỉ cần làm thiếu phu nhân là được!”

Hoắc phu nhân nhìn chồng mình bằng vẻ mặt khó tin: “Bây giờ anh muốn em làm ô sin đúng không?”

Câu hỏi đòi mạng lại xuất hiện, biết trả lời sao cũng sai, Hoắc tiên sinh hết sức cảnh giác ngậm miệng.

Tuy Hoắc phu nhân đã xả vai nhưng vì ngại có camera nên cô không làm khó dễ Hoắc tiên sinh, cô chỉ hừ một tiếng rồi cúi đầu nghịch điện thoại.

Đúng lúc Diệp Chân Chân gọi tới, cô nàng khóc lóc kể lể: “Cô ta không chịu ở nhà của bọn tớ nên hôm nay anh ấy đã đi tìm nhà cùng cô ta! Tìm nhà cả ngày hôm nay!”

Hoắc phu nhân tránh nói ra tên Diệp Chân Chân, cô nói: “Cô ta không ở mà cậu còn không vui? Cậu đốt pháo ăn mừng mới phải!”

Diệp Chân Chân khóc sướt mướt, nói: “Nhưng tớ cũng không muốn hai người họ tiếp xúc riêng với nhau, mà còn là đi tìm nhà nữa! Ai biết họ tìm nhà xong rồi có thuê phòng luôn không?!”

Nếu đã bị lộ thì Hoắc phu nhân cũng không sợ camera nữa, cô nói thẳng: “Sợ anh ta lên giường với bạn gái cũ thì cậu đi theo đi! Sau đó thật tình cảm với chồng cậu vào, cho cô ta tức chết!”

Diệp Chân Chân khóc lóc không ngừng.

Hoắc phu nhân nói tiếp: “Còn nữa, nhà là do chồng cậu mua trước khi kết hôn, đó là tài sản riêng của anh ta chứ không phải chung của hai người các cậu.” Cô quyết định để lộ hoàn toàn con người mưu sâu kế hiểm của mình: “Nhân cơ hội này, cậu nói với chồng cậu là bạn gái cũ của anh ta đã ở căn hộ đó rồi, cậu không thích, muốn anh ta bán đi để mua cái khác, như vậy thì căn hộ sau này thuộc về tài sản chung của hai vợ chồng rồi, hiểu không?”

Diệp Chân Chân hết hồn: “Nhưng...”

“Nhưng nhĩ cái gì?” Hoắc phu nhân bực mình, sau đó nhìn camera được đặt trong chậu hoa trên bàn uống nước.

Cô kéo chậu hoa tới gần, nhìn thẳng vào camera: “Các bạn nữ xem đài, khóa luật của cô giáo Hạ bắt đầu với bài học đầu tiên: Nhà mà chồng bạn mua trước khi kết hôn có thêm tên bạn trên sổ đỏ cũng vô dụng, khi ly hôn tòa sẽ không phán nhà cho bạn đâu. Chỉ có mua nhà sau khi kết hôn thì bạn mới sở hữu được một nửa! Hiểu chưa?”

Dừng lại ba giây, cô giáo Hạ nói tiếp: “Bài tập về nhà là nếu chồng bạn mua nhà trước khi kết hôn, nhưng sau khi kết hôn, hai người không có tiền để mua nhà mới thì phải làm sao? Hãy trả lời bên dưới weibo của cô giáo Hạ, ngay ngày tập này phát sóng, cô giáo Hạ sẽ chọn ra mười người trả lời đúng...”

Cô giáo Hạ còn chưa nói xong thì camera đã xoay đi chỗ khác, nhân viên kỹ thuật không nghe giảng nổi nữa. Nhưng cô giáo Hạ lại xoay camera về phía mình, nói tiếp: “... để tặng cho mỗi người một cái iPhone XI!”

Tắm xong đi ra ngoài, nghe được bài giảng của cô giáo Hạ, Hoắc tiên sinh lặng lẽ thờ dài.

Trước khi kết hôn với Hoắc phu nhân, luật sư Chu đã khuyên anh thế nào nhỉ?

“Lawrence, kết hôn là một quyết định dũng cảm, chủ rất vui khi cháu tìm được người có thể bầu bạn cả đời, nhưng có một số việc chú phải nhắc cháu.

Các cháu quen nhau chưa tới ba tháng, trong khoảng thời gian đó cũng không tiếp xúc nhiều, nếu lỡ như cuộc hôn nhân của cháu không hạnh phúc, chú mong cháu có thể bảo vệ được lợi ích của mình.

Nếu không ký hợp đồng tài sản trước hôn nhân thì một khi cuộc hôn nhân thất bại, cháu sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.”

Khi đó anh trả lời ra sao nhỉ?

Tuy cũng không lâu lắm nhưng Hoắc tiên sinh không nhớ rõ, có điều suy nghĩ của anh chưa bao giờ thay đổi.

Trong cuộc hôn nhân này, nếu anh làm cô thất vọng, làm cô muốn rời xa anh thì có dùng toàn bộ tài sản cũng không bù đắp nổi những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô.

Tuy nhiên, sau khi nghe bài giảng của vợ, Hoắc tiên sinh thấy hơi nghi hoặc. Nếu tài sản sau khi cưới mới được coi là tài sản chung thì sao tới bây giờ Hoắc phu nhân vẫn chưa bảo anh mua nhà?

Suy nghĩ một chút, Hoắc tiên sinh quay lại phòng sách, lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

“Rebecca, xin lỗi vì làm phiền cô vào giờ này.

Tôi cần một người ký tên giao dịch.

Không cần người khác đâu, tôi thấy cô rất thích hợp.

Tôi có mấy căn hộ định bán cho cô... Tôi biết cô không mua nổi...

Đúng vậy, tôi sẽ trả tiền mua nhà... Sang tên xong thì cô bán lại cho tôi.

Tôi không say... Cô yên tâm, tạm thời tôi cũng không muốn cặp kè với cô... Cô không cần biết nguyên nhân, cứ làm theo lời tôi là được.”

Cúp điện thoại, Hoắc tiên sinh quay người lại thì nhìn thấy cô giáo Hạ đang đứng cạnh cửa.

Cô giáo Hạ tựa vào cửa, nhúu chặt mày, nhìn anh từ trên xuống dưới, “Phiền anh giải thích giúp em “tạm thời không muốn” nghĩa là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Sa

“Phiền anh giải thích giúp em “*tạm thời không muốn*” có nghĩa là gì?”

Trong phút chốc, Hoắc Đình Dịch chỉ cảm thấy lưng mình liên tục đổ mồ hôi lạnh. Có trời đất chứng giám, lúc anh nói “tạm thời không muốn” hoàn toàn không có ý là “sau này sẽ muốn”.

Khi làm việc, Hoắc tiên sinh nói chuyện rất nghệ thuật. Nếu cấp dưới trình lên phương án không tốt, Hoắc tiên sinh không bao giờ bác bỏ mà sẽ lấy lý do “Không phù hợp với tình hình hiện tại” để yêu cầu làm lại. Nếu có người tới tìm mà anh không muốn gặp thì anh sẽ từ chối bằng cách “Tạm thời không muốn gặp” chứ không bảo trợ lý cho người đó vào danh sách đen.

Tuy nhiên, nghệ thuật nói chuyện của Hoắc tiên sinh đã thừa thải vào lúc này.

Đón lấy ánh mắt giết người của Hoắc phu nhân, Hoắc tiên sinh ho nhẹ, cố gắng giải thích: “Thói quen ấy mà...”

Sau đó, anh thở dài, giải thích nguyên nhân: “Làm gì cũng cần phải chờ đường lui.”

Hoắc phu nhân nhìn anh chăm chăm

Hoắc tiên sinh nín thở, lòng thấy lo lo, không biết đáp án của mình có khiến Hoắc phu nhân hài lòng không. Một giây, hai giây, ba giây... Hoắc phu nhân vẫn không lên tiếng.

Trong lúc Hoắc tiên sinh đang mừng thầm vì câu trả lời hoàn hảo của mình thì Hoắc phu nhân bỗng dưng nổi giận, cô nhìn người đàn ông trước mặt, giận dữ nói: “Giỏi lắm! Anh còn biết chờ đường lui! Chờ đường lui cái gì? Anh nói rõ ràng cho em!”

Không thể tin nổi anh còn định sau này sẽ cặp kè với Rebecca! Nói đến Rebecca, Hoắc phu nhân nghĩ ngay đến cô trợ lý ngực bự Sandra trước kia, thế là càng giận: “Hóa ra mấy lời anh nói lúc kết hôn đều là dối trá!”

Suy nghĩ của cô giáo Hạ thay đổi quá nhanh làm đầu óc Hoắc tiên sinh trống rỗng!!!

Kết hôn??? Lúc kết hôn anh đã nói gì??? Chuyện lâu thế rồi thì sao anh nhớ nổi???

Tất nhiên trong lòng nghĩ gì là một chuyện, Hoắc tiên sinh không dám nói ra miệng những lời đó đâu.

Cô giáo Hạ cười lạnh lùng, chậm chậm đi về phía Hoắc tiên sinh cứ như đang dồn ép con mồi: ““*Tôi đồng ý*”? Xem ra lúc ấy anh phải trả lời là “*Tôi tạm thời đồng ý*” mới đúng!”

Tổ tiên ơi...

Hoắc tiên sinh day thái dương, đầu đầu vô cùng: “Sao giống nhau được?”

“Có cái gì không giống?!” Cô giáo Hạ hùng hổ, “Chính anh nói làm gì cũng cần chờ đường lui mà! Kết hôn là chuyện lớn nên càng cần có đường lui nhì?”

Biết mình không thể trả lời câu hỏi đòi mạng này, Hoắc tiên sinh trầm ngâm vài giây, sau đó tiến lên kéo Hoắc phu nhân vào lòng, vây cô ở giữa anh và bàn làm việc.

Hoắc phu nhân giãy giụa trong lòng anh, tuy sức lực không mạnh nhưng giọng rất cảm tức: “Đừng động tay động chân!”

Mặc dù người trong lòng đang cười lạnh lùng nhưng trong mắt Hoắc tiên sinh, cô đáng yêu vô cùng.

Anh véo eo cô rồi lại đánh mấy cái vào mông cô, giọng khàn khàn: “Muốn quậy tung trời luôn hả?”

Nói xong, anh lập tức nâng cầm cô lên rồi cúi người hôn xuống môi cô.

Ban đầu Hoắc phu nhân giãy giụa mãnh liệt, dùng cả hai tay đẩy vai anh ra, miệng ừ ừ không ngừng. Nhưng sau đó, lưỡi cô bị ngậm lấy, cơ thể mềm oặt như nước, chẳng còn sức lực đâu để đẩy anh ra nữa, cuối cùng đành phải dựa cả người vào ngực anh.

Sau nụ hôn nồng cháy, Hoắc phu nhân không gây rối nữa, cô vừa thở hổn hển vừa nhìn anh chăm chăm, giọng nói nhỏ nhẹ hơn lúc nãy nhiều: “Anh hung hăng thế làm gì?”

“Hung hăng chỗ nào?” Anh thấy bây giờ cô rất ngoan, khiến người ta muốn yêu thương cưng chiều, hết như cô mèo nhỏ.

Hoắc tiên sinh cúi đầu hôn lên mí mắt của cô gái trong lòng mình, nghiêm nghị: “Không hung hăng để em quậy tung trời luôn hả?”

Hoắc phu nhân tủi thân meo mào: “Ừ thì em quậy, Rebecca hay Sandra gì đó mới ngoan, mới khiến người ta vui lòng, anh đi mà... ưm...”

Cô còn chưa nói xong, anh đã cúi đầu nuốt hết lời nói của cô, môi anh mang theo sự tức giận đè nghiền đôi môi mềm mại của cô.

Khác với nụ hôn lúc nãy, nụ hôn mãnh liệt này mang theo sự chiếm hữu, anh cắn môi cô, nhân lúc cô hé miệng vì đau, anh đưa lưỡi vào miệng cô, để lưỡi mình quấn lấy lưỡi cô.

Không biết bao lâu sau, Hoắc Đình Dịch mới buông cô ra.

Cô như con mèo nhỏ ẩm ướt dựa vào ngực anh thở hổn hển, hai gò má đỏ hây hây.

Hoắc Đình Dịch vỗ lưng cô, sau đó bung mắt cô lên, vẻ mặt anh không vui, giọng nói càng không vui: “Sau này anh không muốn nghe thấy em gán tên anh với bất cứ người phụ nữ nào khác, rõ chưa?”

Hoắc tiên sinh mừng như điên.

Chuyện xảy ra trong thang máy cách đó không lâu.

Hôm đó công ty tới ngày kiểm tra định kỳ thang máy riêng của anh nên Hoắc tiên sinh đành đi thang máy dành cho nhân viên.

Vì đang trong giờ nghỉ trưa nên trong thang máy chỉ có một mình anh, Hoắc tiên sinh thở phào nhẹ nhõm vì bộ quần áo của anh được bình an.

Thang máy dừng ở lầu ba, cửa mở ra, trông thấy hai người ở bên ngoài đều bụng lỵ cả phê, Hoắc tiên sinh bỗng thấy căng thẳng, đến khi nhìn thấy chủ nhân của hai lỵ cả phê đều là đàn ông, Hoắc tiên sinh mới thở phào.

Hai người họ đang trò chuyện hăng say nên không chú ý đến anh, một người nói: “Ngày nào cũng cố ý gây chuyện, phụ nữ phiền phức muốn chết!”

Người còn lại phụ họa: “Đúng đó, có hôm còn hỏi tớ là nếu cô ấy và mẹ tớ cùng rơi xuống nước thì tớ sẽ cứu ai trước, tớ nói sẽ cứu mẹ trước, thế là giận. Trước kia cô ấy là thành viên trong câu lạc bộ bơi lội đấy, còn cần tớ cứu à?!”

Hoắc tiên sinh nhìn hai người đó bằng ánh mắt thương hại. Coi bộ Hoắc phu nhân dễ thương hơn nhiều vì cô không bao giờ hỏi vấn đề nhảm nhí đó.

Ngay sau đó, một người thở dài: “Cũng tại chiều các nàng quá thôi. Tớ thấy cứ dè vào tường cường hôn thì các nàng im ngay!”

Người kia tán thành, “Công nhận chiều này hiệu quả thật. Cứ dè ra mà hôn, hôn xong bảo đảm mấy nàng không nhớ bản thân vừa hỏi gì đâu.”

Nói xong, hai anh chàng nhìn nhau cười, “Nếu cường hôn vẫn không được nữa thì hãy dùng chiêu...”

Hoắc tiên sinh đang nghe vô cùng chăm chú thì bỗng nhiên không có ai nói tiếp, anh bức bối ngẩng đầu, phát hiện hai người đó đang nghiêng đầu nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

Có chết cũng không ngờ Đại Boss lại xuất hiện trong thang máy dành cho nhân viên, sau khi ngạc nhiên xong, hai người họ lắp bắp: “Chào anh Hoắc ạ!”

Cửa thang máy mở ra, hai người họ cũng nhanh chóng lùi ra ngoài, bỏ lại một mình Hoắc tiên sinh phiền muộn trong thang máy.

Nếu cường hôn vẫn không được thì cần dùng chiêu gì tiếp theo???

Vào buổi tối sử dụng chiêu cường hôn với Hoắc phu nhân và nhận được hiệu quả cực kỳ tốt, Hoắc tiên sinh càng muốn biết đáp án.

Nhưng sự ham học hỏi của Hoắc tiên sinh đã khiến toàn bộ nhân viên công ty bàn luận xôn xao:

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Hôm nay tớ đã hai lần rồi đấy! Hai lần gặp anh Hoắc trong thang máy!”

“Gi cơ?!! Ở ngoài đời có đẹp trai bằng trong hình không?”

“Đẹp lắm! Đẹp trai hơn trong hình nhiều, ước gì được gặp nữa! Anh ấy còn hỏi tớ đi tầng mấy rồi bấm số giúp tớ nữa. A a a a a a, đã đẹp trai mà còn ga lăng nữa mà ôi, muốn hốt ảnh quá!”

“Quào! Vậy cậu mau tìm cơ hội gọi cả phê lên người anh ấy đi!”

“Thôi xin! Đừng hại tu! Lúc trước có người gọi cả phê lên người anh ấy phải nhận được đơn kiện của luật sư đó, nhớ không? Mất cả chi lẫn chài.”

“Sai rồi, hôm bữa có cô diễn viên giới nước lên người anh ấy mà có thấy sao đâu, còn nổi tiếng hơn nữa cơ.”

“Cậu nói Tiểu Tiêu hả? Cậu chưa đọc báo hôm nay à? Nghe đồn chụp được hình ảnh cô ấy đến ủy ban nhân dân, chắc là sắp kết hôn rồi.”

“Kết hôn? Với ai?”

“Không biết, báo chỉ viết là sắp cưới, chồng là doanh nhân H gì đấy.”

Cùng lúc đó, mới sáng sớm đọc được tin tức này, Hoắc phu nhân nổi giận đùng đùng gọi điện cho Tiểu Tiêu, cô gầm lên như sấm: “Tiểu Tiêu, mới sáng sớm đi tới ủy ban nhân dân làm gì? Kiểm chuyện cho tôi làm hả?”

“Em đâu có.” Giọng Tiểu Tiêu ỉu xiu, không hề hào hứng như thường ngày.

“Vây phiền em giải thích cho chị biết em tới ủy ban nhân dân làm gì?” Hạ Thanh Thời day thái dương, đau đầu quá, “Em tự gọi phóng viên đúng không?”

Tiểu Tiêu là người mới hoàn toàn, lúc trước tạo scandal là để khán giả biết tên thôi, chứ chẳng có phóng viên nào rảnh rỗi theo dõi cô nàng.

Tiểu Tiêu không nói gì nữa.

Tại sao lại đến ủy ban nhân dân? Vì lý do quá buồn cười, ngay đến chính cô ấy cũng không thể nói ra được. Cô biết người thiếu năng trí tuệ không thể kết hôn, huống chi ngay từ lúc bắt đầu, cô cũng không có ý định kết hôn với một người như thế, cô chỉ muốn chơi thôi. Đã lâu rồi cô chưa yêu ai, đúng lúc lại gặp anh ấy.

Anh đẹp trai, lúc không nói chuyện, các nam nghệ sĩ trong showbiz đều thua xa anh ấy. Còn lúc anh nói chuyện cũng không khiến người ta chán ghét, anh hết như đứa trẻ sáu tuổi, lúc đầu còn gọi cô là chị, khi anh đỏ mặt trông đáng yêu vô cùng.

Anh hơn hai mươi tuổi, nhưng chưa biết mùi đàn bà là gì. Vì thế Tiểu Tiêu nghĩ cho dù chỉ là chơi thôi thì anh cũng chẳng lỗ gì.

Người ở đầu bên kia điện thoại cũng không nói gì. Tiểu Tiêu biết Hạ Thanh Thời cho rằng cô có ý gây rối, không những thế, chị ấy còn nghĩ chính cô liên hệ với phóng viên.

Thôi, Tiểu Tiêu không muốn giải thích, giải thích hay không cũng như nhau cả thôi, vì sự thật là để được nổi tiếng, cô có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào. Nếu như biết chuyện mình đến ủy ban nhân dân cũng có thể lãng xê, e rằng cô sẽ tìm phóng viên thật.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Edit: Sa

Tiểu Tiêu không nói gì, coi như ngầm thừa nhận mình đã làm việc đó.

Hạ Thanh Thời vô cùng tức giận trước việc Tiểu Tiêu tùy ý hành động. Trước nay cô luôn bực bội Diệp Chân Chân không có chí cầu tiến, còn bây giờ lại thấy quá có chí cầu tiến như Tiểu Tiêu cũng chẳng tốt gì.

Dĩ nhiên đó không phải là lý do chính khiến Hạ Thanh Thời tức giận. Điều khiến cô giận là bọn chó săn lại gán ghép Tiểu Tiêu với doanh nhân H. Cuối cùng Hoắc phu nhân cũng hiểu thế nào gọi là gây ông đập lưng ông.

Hạ Thanh Thời thấy lo, Hoắc tiên sinh mà đọc được tin này chắc sẽ nổi điên mất. Hạ Thanh Thời lấy điện thoại gọi cho Rebecca để hỏi Hoắc Đình Dịch đang làm gì. Rebecca không biết mình là nguyên nhân gây nên trận cãi vã tối qua của vợ chồng sếp nên khi bắt máy, cô ấy cười tươi: “Chào chị Hoắc ạ.”

So với Sandra luôn tỏ ra ghen ghét với mình, Hoắc phu nhân cảm thấy Rebecca dễ thương hơn nhiều, cô cũng vui vẻ chào lại đối phương: “Chào buổi sáng, Rebecca.”

Sau đó, Hoắc phu nhân hỏi nhỏ: “Hôm nay anh ấy bận gì không?”

Rebecca xem lịch, sau đó nói: “Chín giờ ba mươi có một cuộc họp, mười giờ ba mươi họp video với đối tác bên Đức, mười một giờ ba mươi có cuộc hẹn với nhà cung cấp kéo dài khoảng từ hai mươi đến ba mươi phút. Theo thông lệ thì anh Hoắc sẽ không tham gia bữa tiệc chiêu đãi của nhà cung cấp mà để trưởng bộ phận và phó tổng giám đốc đi thay.”

Hạ Thanh Thời biết lịch làm việc của Hoắc tiên sinh rất dày đặc, ngoài thời gian đọc *Kiều Thủy Nhật Báo* vào buổi sáng, anh còn không có thời gian đọc báo, chỉ vào giờ nghỉ trưa anh mới đọc nhanh những tin tức nổi bật.

Hạ Thanh Thời đề nghị Rebecca: “Trưa nay khi đưa báo cho anh ấy đọc, cô cất hết báo giải trí nhé.”

Rebecca lập tức cảnh giác: Bà chủ lại có scandal gì nữa đây?

Nếu là người khác yêu cầu, chắc chắn Rebecca sẽ không đồng ý, dù sao anh Hoắc mới là sếp của cô, sếp có đọc báo giải trí hay không là chuyện của

sếp, còn việc của cô là phải đưa báo đầy đủ. Nhưng nếu đối phương là Hoắc phu nhân, Rebecca rất có tính tự giác.

Tối qua anh Hoắc gọi điện bảo cô mua nhà của anh, sau đó lại tỏ ý tạm thời anh sẽ không cặp kè với cô. . . khiến cô rất lo lắng. Sáng nay đi làm, anh Hoắc không có gì khác thường, nhờ vậy mà Rebecca mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại thấy buồn bã.

Thật ra thì . . . nếu anh Hoắc muốn cặp kè với cô, cô sẽ không từ chối.

Bây giờ khi đối mặt với chị Hoắc, mặc dù không làm gì thẹn với lương tâm nhưng Rebecca vẫn hơi chột dạ, cô sợ chị Hoắc sẽ biết việc cô không kháng cự việc cặp kè với anh Hoắc nên càng tỏ ra niềm nở với bà chủ, do đó cô lập tức đồng ý: “Chị Hoắc, không thành vấn đề ạ!”

Chỉ là một tờ báo thôi mà, nếu lỡ làm phật lòng bà chủ, e rằng bà chủ chỉ nói vài câu với chồng thôi cũng đủ khiến cô khổ sở.

Nhận được lời cam đoan của đối phương, Hoắc phu nhân rất vui mừng, nói: “Tốt lắm, trưa nay tôi sẽ ghé công ty ăn cơm với anh ấy.”

Mỗi lần nhận được cuộc hẹn ăn trưa của Hoắc phu nhân, bảo đảm tâm trạng cả buổi sáng của Hoắc tiên sinh cực kỳ tốt nên Rebecca rất mong bà chủ hẹn sếp ăn cơm, hôm nay càng mong, bởi vì hôm nay sếp có hành động hết sức khác thường khiến điện thoại của Rebecca như muốn bốc cháy.

Rebecca là trợ lý thân cận của Hoắc Đình Dịch, trong ba người trợ lý, cô là người tiếp xúc với sếp nhiều nhất, vì vậy mỗi lần tăng cao nhất của công ty có hiện tượng bất thường nào là tất cả mọi người đều hỏi cô.

Cú điện thoại lúc này là của Vivian phòng nhân sự. Hai người là bạn học thời đại học kiêm bạn cùng phòng bây giờ, vì vậy cô ấy vào thẳng vấn đề chứ không vòng vo như những người khác: “Sáng nay anh Hoắc lên lên xuống xuống thang máy suốt nửa tiếng để làm gì thế?”

Rebecca cũng không hiểu nổi: “Tôi không biết.”

Cô không gặp anh Hoắc trong thang máy nhưng nghe nói là sáng nay khi đi làm, có tới mười mấy nhân viên gặp sếp trong thang máy.

Hoắc tiên sinh rất lịch thiệp, có nhân viên nào nhận ra anh thì anh đều thân thiện chào hỏi đối phương, nhưng không biết vì sao mà trông anh đầy tâm trạng.

Vivian hạ thấp giọng nói: “Có khi nào anh Hoắc cho rằng chúng ta quá chênh lệch không?”

Rebecca cứng đờ người, cảm thấy khả năng này rất cao.

Tập đoàn PR rất thoải mái việc giờ giấc chứ không khắt khe như các công ty khác, mặc dù cũng có quy định giờ làm việc nhưng không quy định chấm công, vì vậy nhân viên đi muộn về sớm là chuyện bình thường.

Lúc trước, ông Hoắc cũng mất ngủ mất ngủ cho qua chuyện này, vì dù thoải mái trong việc giờ giấc nhưng tỷ lệ đào thải rất cao nên người không có năng lực và thái độ làm việc tốt sẽ không tồn tại được lâu dài ở công ty. Không quy định chấm công là để giúp nhân viên thoải mái làm việc hơn thôi.

Sau này, khi anh Hoắc lên thay thế, trừ lúc đi công tác, anh luôn có mặt ở văn phòng nửa tiếng trước giờ làm việc nên khó mà nói là anh có không hài lòng về thái độ làm việc của nhân viên hay không.

Rebecca càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Công ty quy định chín giờ bắt đầu làm việc, nghe đồn là anh Hoắc ở trong thang máy từ chín giờ tới chín giờ ba mươi, vậy là muốn kiểm tra thử xem có bao nhiêu người đi trễ rồi!

Thời gian Rebecca làm việc cho Hoắc Đình Dịch khá dài và chưa bao giờ thấy anh tỏ ra không hài lòng về chuyện đó, nhưng cô từng nghe những nhân viên lâu năm trong công ty nói là trông anh Hoắc điềm đạm thân thiện vậy thôi chứ làm việc rất quyết đoán, tác phong vô cùng cứng rắn, chỉ cần xem cách anh thu phục các “nguyên thần” của công ty từ lúc lên nắm quyền tới bây giờ là đủ biết anh có thủ đoạn làm việc cao siêu thế nào.

Tuy ông Hoắc không để ý chuyện nhân viên đi làm trễ nhưng hôm nay anh Hoắc đã thể hiện rõ là không muốn nhân viên đi trễ về sớm, đang muốn khai đao!

Nhận ra được điều này, Rebecca vội vàng nói với các nhân viên phòng tổng giám đốc để mọi người chú ý, nếu anh Hoắc có khai đao thật thì cũng không khai đao phòng tổng giám đốc.

Mười một giờ rưỡi, Hoắc Đình Dịch họp với đối tác bên cung ứng.

Bình thường vào giờ này, nếu không có hẹn thì Rebecca sẽ gọi cơm ở căn tin công ty cho anh, hôm nay Hoắc phu nhân đến, dù biết nhiều khả năng hai vợ chồng sẽ ra ngoài ăn nhưng Rebecca vẫn gọi hai phần cơm căn tin.

Đặt cơm xong, Rebecca kiểm tra lại báo rồi đem vào cho Hoắc tiên sinh, nào ngờ vừa mở cửa phòng làm việc ra, cô nhìn thấy một cô gái ngồi sau bàn làm việc.

Rebecca nhanh chóng ổn định tâm trạng, chào hỏi: “Chị Hoắc.”

Hạ Thanh Thời đang uể oải nhìn đồng giấy tờ trên bàn, thấy Rebecca đi vào, cô giải thích: “Tôi đi bằng thang máy riêng từ bãi đỗ xe lên tầng đây luôn nên không đi qua bàn làm việc của các cô.”

Thang máy riêng của Hoắc Đình Dịch được lắp đặt lên tầng phía sau phòng nghỉ của anh, ban đầu chỉ có một mình anh dùng, sau này anh đã cho lấy vân tay của cô để cô cũng được sử dụng.

Rebecca đặt báo lên kệ, chân chừ một lát, cuối cùng vẫn nói: “Chị Hoắc, thật ra thì... gần đây mọi người tăng ca rất vất vả nên buổi sáng đi trễ cũng dễ thông cảm ạ.”

Sau đó cô ấy kể việc sáng nay Hoắc Đình Dịch ở trong thang máy suốt nửa tiếng cho Hạ Thanh Thời nghe.

Hạ Thanh Thời cũng hiểu là cô ấy đang nhờ cô nói giúp với Hoắc Đình Dịch. Đương nhiên cô tình nguyện để Rebecca mắc nợ mình, hơn nữa cô cũng thấy chuyện này cũng chẳng khó khăn gì nên đáp: “Được rồi, tôi sẽ nói với anh ấy giúp cô.”

Tuy nhiên có một việc ngoài dự liệu của cả Hoắc phu nhân và Rebecca là sau khi họp xong, Hoắc tiên sinh không về phòng làm việc mà đi thẳng xuống căn tin. Lần này anh vẫn đi thang máy dành cho nhân viên.

Hoắc phu nhân chờ ở phòng làm việc, Rebecca đành phải gọi điện cho sếp: “Anh Hoắc ạ, tôi đã lấy com cho anh rồi.”

Ý là anh mau lẩn về đi.

Nào ngờ người trước nay không thích lãng phí như Hoắc tiên sinh lại nói: “Hôm nay tôi tự đi ăn.”

Có lẽ cảm thấy không nên lãng phí, vài giây sau, Hoắc tiên sinh nói tiếp: “Cô đừng vứt phần ăn đó, để tối tôi ăn.”

Cúp máy, Hoắc tiên sinh lại tập trung nhìn đám nhân viên. Anh ngồi ở gần cửa để thuận tiện quan sát người đi vào căn tin, nhưng rất tiếc là Hoắc tiên sinh vẫn không nhìn thấy người mình muốn gặp.

Hoắc tiên sinh gọi cho Rebecca, “Lấy giúp tôi đoạn phim giám sát trong thang máy vào thứ sáu tuần trước, đặt trên bàn cho tôi.”

Rebecca gọi điện cho bộ phận kỹ thuật: “Phiên anh cung cấp đoạn phim giám sát trong thang máy số ba từ đầu giờ trưa đến mười ba giờ ba mươi phút thứ sáu tuần trước, tổng giám đốc đang cần gấp.”

Cúp máy, Rebecca vừa ngẩng đầu thì giật mình, cô cười gượng: “Chị Hoắc.”

Hạ Thanh Thời chờ trong phòng chán quá nên định đi ra ngoài nói chuyện với Rebecca, không ngờ lại nghe thấy cô ấy nói Hoắc Đình Dịch cần đoạn phim giám sát.

Cô tò mò: “Anh ấy cần đoạn phim giám sát để làm gì?”

Rebecca cũng không biết, nhưng cô biết thứ sáu tuần trước là ngày kiểm tra định kỳ thang máy riêng của Hoắc Đình Dịch. Trưa đó anh vừa đi gặp khách hàng về, dựa theo suy đoán thông thường thì có lẽ anh gặp ai đó trong thang máy nhưng lại không biết người đó, bây giờ đang có chuyện cần tìm họ.

Rebecca cảm thấy mình đã biết được một bí mật của sếp nên lo lắng nuốt nước bọt.

Hạ Thanh Thời cảm nhận được điều bất thường, cô nhìn Rebecca, nghiêm nghị: “Đưa cho tôi một bản.”

Nghe nói bà chủ cũng cần, bộ phận kỹ thuật vội vàng đem đoạn phim lên.

Rebecca trở mặt nhìn Hoắc phu nhân cầm đĩa CD vào phòng làm việc với gương mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Hoắc phu nhân tự thấy giác quan thứ sáu của mình cực kỳ nhạy. Đang yên đang lành, vì sao Hoắc Đình Dịch lại muốn kiểm tra camera giám sát? Điều này chứng tỏ có người khiến anh ấn tượng sâu sắc!

Suy nghĩ đó vừa được hình thành, sát khí quanh Hoắc phu nhân lập tức tăng vọt.

Cô nhét CD vào máy tính, sau đó mở đoạn phim lên.

Hình ảnh rất rõ ràng, thang máy dừng ở tầng một, cửa mở ra, Hoắc Đình Dịch vừa cúi đầu nhìn điện thoại vừa bước vào thang máy. Lên tầng ba, hai người đàn ông bước vào, Hoắc Đình Dịch vẫn cúi đầu nhìn điện thoại, mãi đến tầng mười, hai người đàn ông ra khỏi thang máy, Hoắc Đình Dịch mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Vài giây sau, một cô gái rơi vào phạm vi quan sát của camera, cô ấy đang chạy tới thang máy nhưng lúc đó cửa đang dần đóng lại, Hoắc Đình Dịch giơ tay lên cản cửa thang máy giúp cô ấy.

Dáng cô gái rất đẹp, trước tấn công sau phòng thủ, đặc biệt là trước ngực hở ra một mảng rất lớn khiến người nhìn phải xốn xang.

Người mà Hoắc Đình Dịch cần tìm là cô ta?

Sát khí của Hoắc phu nhân lại tăng lên, bàn tay giữ chuột của cô bắt giác siết chặt, đập mạnh xuống bàn.

Trong đoạn phim, cô gái lên tầng mười bảy, sau khi cô ta ra khỏi thang máy, không có ai đi vào nữa, thang máy lên thẳng tầng cao nhất.

Giỏi lắm!

Hoắc phu nhân cười lạnh lẽo, xem ra đúng là Hoắc Đình Dịch muốn tìm cô gái này! Anh to gan thật đấy!

Lúc Hoắc tiên sinh về phòng làm việc, anh không chú ý tới Rebecca đang nhe răng nhếch miệng ra hiệu mà mang tâm sự nặng nề đi thẳng vào phòng.

Bất ngờ trông thấy Hoắc phu nhân, tâm trạng của anh lập tức trở nên rất tốt, anh đi tới cúi người hôn cô, sau đó cười nói: “Chờ lâu chưa? Sao không báo cho anh biết?”

Hoắc phu nhân cười lạnh lùng, châm chọc: “Báo làm gì? Em quấy rầy chuyện tốt của anh rồi đúng không?”

Hoắc tiên sinh nghệt ra, cô vừa uống thuốc nổ hả?

Thấy anh giả ngu, Hoắc phu nhân càng thêm tức giận, “Em biết mà! Đàn ông các anh ai cũng thích 36D hết! Trước kia có Sandra để anh còn ngắm, bây giờ ngực Rebecca còn nhỏ hơn cả em, anh ngắm không đã mắt nên phải đi tìm khắp công ty đúng không?!”

Bên ngoài phòng làm việc, Rebecca đang định gõ cửa thì sững sờ, sau đó cô giận dữ quay về chỗ ngồi của mình.

Hoắc phu nhân đúng là nói dối không chớp mắt mà! Nhỏ hơn cô ấy? Cô nhỏ hơn cô ấy chỗ nào?!

Chuyện quái quỷ gì đây? Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua màn hình máy tính, thấy là hình ảnh camera giám sát thì càng thêm nghi hoặc, tại sao lại liên quan đến 36D?

Sau một hồi suy nghĩ, Hoắc tiên sinh đành nói: “Dáng của Rebecca đẹp hơn em, em nói người ta như thế thì người ta giận cho đấy.”

Hoắc phu nhân đứng bật dậy, tức giận nói: “Giỏi lắm! Quả nhiên suốt ngày anh chỉ nghĩ tới chuyện đó mà!”

Cô vừa đứng lên, Hoắc tiên sinh liền kéo cô vào lòng, sau đó ôm cô ngồi xuống ghế, buồn cười nhìn cô: “Đùa em thôi.”

Khi đàn ông nhìn phụ nữ, đầu tiên là nhìn ngực, tiếp đó là nhìn mặt, cuối cùng là nhìn chân. Đó là bản năng của đàn ông. Hoắc tiên sinh là người đàn ông bình thường nên tất nhiên sẽ không ngoại lệ. Nhưng đàn ông khác nhau ở chỗ là có người chỉ nhìn rồi thôi, có người nhìn xong thì nhớ mãi.

Anh ôm chặt cô gái đang giận dữ ngồi trong lòng mình, hôn cô rồi nói: “Rất cuộc đoạn phim này có gì mà làm em tức giận thế?”

Hoắc phu nhân được ôm được hôn nên cơn giận cũng đã tiêu tan hơn phân nửa, nhưng giọng cô vẫn hung dữ: “Anh tự xem đi.”

Hoắc tiên sinh tua ngược đoạn phim, khi xem tới đoạn anh và một cô gái đứng trong thang máy, cuối cùng cũng hiểu.

Anh buồn cười nhưng vì quan tâm tới cảm xúc của cô gái ngồi trong lòng mình nên đành kìm nén tiếng cười mà tiếp tục nghiêm túc tua tiếp, mãi đến khi hai nam nhân viên xuất hiện trên màn hình mới dừng lại.

Hoắc tiên sinh chỉ vào màn hình, nói: “Anh tìm họ.”

Thấy Hoắc phu nhân không tin, Hoắc tiên sinh bổ sung: “Lúc đó họ đang nói về việc nên cải tiến một số hoạt động trong công ty, sau đó anh nghĩ lại thì thấy ý kiến của họ khá tốt nên muốn tìm họ để trao đổi rõ hơn.”

Cải tiến một số hoạt động trong công ty... nghe có vẻ hợp lý.

Sau khi nghe Hoắc tiên sinh giải thích, Hoắc phu nhân hoàn toàn tin tưởng chồng mình. Cô cọ đầu vào ngực anh, vì áy náy nên không nói gì.

Dỗ vạ xong, lòng Hoắc tiên sinh lại nhộn nhạo. Anh ôm chặt vợ, ghé sát môi vào tai cô, hơi thở nóng rực phả lên gò má cô, giọng khàn khàn: “Anh thích kiểu gì chẳng lẽ em còn không rõ?”

Hoắc phu nhân nhảy cảm nhận ra ý của anh, cô chống một tay vào cạnh bàn, một tay đè ngực anh lại, nói nhỏ: “Bên ngoài còn có người đó.”

Lúc này Hoắc tiên sinh chẳng màng gì cả, anh ngậm lấy đôi môi mềm mại của vợ, đáp: “Họ không vào đâu.”

Mỗi lần ông bà chủ ở trong phòng làm việc, trừ khi trời sập, Rebecca sẽ không đi vào làm phiền.

Hoắc tiên sinh dễ dàng dùng tay trói chặt hai tay vợ ra sau, nghiêng người hôn cô.

Ở bên ngoài, Rebecca nghe thấy tiếng loảng xoảng rất to phát ra từ phòng làm việc của sếp. Nhớ tới gương mặt đen như đất nồi của Hoắc phu nhân ban nãy, Rebecca hốt hoảng, chẳng lẽ hai vợ chồng cãi nhau?

Do dự vài giây, cô đứng dậy khỏi bàn làm việc rồi đi về phía phòng làm việc của sếp. Lúc tới gần, cô nghe thấy giọng nói hờn dỗi của Hoắc phu nhân.

“Anh từ từ thôi... Á! Anh xé rách rồi kia!”

Rebecca dừng chân, sau đó lại nghe thấy giọng nam trầm ấm. Vì quá nhỏ nên cô không nghe rõ anh nói gì, nhưng cũng có thể đoán được nội dung.

Gương mặt già nua của Rebecca đỏ bừng, cô xoay người đi về bàn làm việc của mình. Trong phòng thư ký, các cô gái đang xúm lại bàn tán rồi rít về hành động lạ lùng của Hoắc tiên sinh hôm nay.

Rebecca ho nhẹ, lấy lại bình tĩnh rồi bắt đầu phân phó:

“Rita, hoa hồng mà anh Hoắc đặt vẫn chưa giao, em bảo tài xế đi lấy đi.”

“Anne, em đến tiệm bánh mua một cái crepe vani ngàn lớp, một cái crepe trà xanh ngàn lớp và một cái crepe trái cây. Phải có trước ba giờ chiều, em đi ngay đi.”

“Cyndi, em đi thông báo với các phòng ban là cuối tuần này sẽ có một cuộc họp... Tuy đã gửi email thông báo rồi nhưng vì đó là cuộc họp quan trọng nên cần phải thông báo trực tiếp nữa.”

...

Sau khi đuổi cả đám xong, Rebecca thở phào nhẹ nhõm.

Ba giờ chiều, Hoắc tiên sinh mới ra khỏi phòng làm việc. Quần áo chỉnh chu, mặt không biểu cảm, trông anh rất bình tĩnh và thông dong, còn Rebecca thì thấy ngượng giùm anh.

Hoắc tiên sinh đi tới bàn cô, nói: “Mua một ít bánh ngọt đi, hôm nay tôi mời mọi người uống trà chiều.”

Rebecca đã sớm chuẩn bị xong, cô lấy bánh do Anne mua ra, “Tôi đã bảo người đi mua rồi ạ.”

Hoắc tiên sinh nhìn Rebecca đầy tán thưởng, anh cúi đầu nhìn ba cái bánh, sau khi phân vân, anh lấy cái có vị vani, “Còn lại hai cái các cô ăn đi, nếu không đủ thì mua thêm, cứ tính cho tôi.”

Trở lại phòng làm việc, Hoắc phu nhân vẫn duy trì tư thế cũ, cô ngả người ra lưng ghế sau bàn làm việc, trên người khoác cái áo sơ mi nam rộng thùng thình, mắt nhắm lại, trông cô y như đang ngủ. Anh đi tới đút cho cô miếng nước rồi hỏi: “Có bánh nè, ăn không?”

Hoắc phu nhân giật dỗi gờ tay đánh vào cằm chồng: “Anh tránh ra! Đáng ghét!”

Cô chỉ nói có câu 36D thôi mà bị lấn qua lấn lại, còn vừa hôn vừa sờ nữa chứ, rõ ràng là đang chứng minh anh thích cỡ nhỏ mà!

Vô duyên vô cớ bị đánh nhưng Hoắc tiên sinh không để bụng. Chút sức ảy của Hoắc phu nhân chỉ đủ giải ngứa thôi.

Hoắc tiên sinh kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên má cô rồi mới nói: “Vậy em nói xem anh thích to hay nhỏ? Hửm?”

Hoắc phu nhân vội vã bịt mồm anh lại. Bây giờ ngay cả Rebecca ở ngoài kia cũng biết anh thích nhỏ!

Hoắc Đình Dịch hôn lòng bàn tay cô, sau đó bế cô qua sofa, định đút cho cô ăn một ít.

Hạ Thanh Thời gờ cả tay cả chân ra để anh nhìn khuỷu tay và đầu gối của mình, tủi thân nói: “Anh không thể nhẹ nhàng được hả?”

Da cô rất trắng, lại mỏng nên vùng da bị cọ xát trở nên đỏ bừng, trông hơi nghiêm trọng.

Anh cầm tay cô, cúi đầu hôn nhẹ một cái rồi lại cúi người hôn lên đầu gối cô, giọng khàn khàn: “Cái bàn hư ghê, cứng quá làm gì.”

Hạ Thanh Thời xấu hổ che miệng anh lại: “Anh còn nói nữa hả! Có nói nữa không?!”

Ăn bánh xong, Hoắc tiên sinh quay lại bàn làm việc xử lý giấy tờ. Hoắc phu nhân ngồi bên cạnh anh, nói: “Nghe nói công ty anh có chi nhánh sắp quay quảng cáo, hay là mời Diệp Chân Chân nh?”

Quay quảng cáo và làm đại diện không giống nhau, đại diện nhãn hiệu cần nghệ sĩ có hình tượng tốt và sức ảnh hưởng lớn, còn nghệ sĩ quay quảng cáo thì yêu cầu thấp hơn nhiều, ngay cả ngôi sao hạng B cũng quay được.

Hoắc Đình Dịch suy nghĩ một chút rồi đồng ý: “Ngày mai anh sẽ báo với bên đó.”

Dừng vài giây, anh hỏi thêm: “Nhà họ Dịch đồng ý cho cô ấy tiếp tục hoạt động à?”

Nhà họ Dịch tương đối bảo thủ, vào ngày tổ chức đám cưới cũng đã nói trước truyền thông là con dâu sẽ dần dần rút khỏi làng giải trí với thái độ rất kiên quyết.

Hạ Thanh Thời nhún vai: “Dạo này cô ấy và Dịch Tiêu cãi nhau to lắm, chắc là rốt cuộc cô ấy cũng hiểu chỉ có sự nghiệp mới đáng tin cậy.”

Hai người đang trò chuyện thì tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng của Rebecca: “Anh Hoắc, anh có đang rảnh không ạ?”

Rebecca là người rất biết quan sát, nếu không có chuyện gấp, cô ấy sẽ không quấy rầy hai vợ chồng.

Hoắc phu nhân cũng hiểu điều đó nên lập tức đi vào phòng nghỉ thay quần áo.

Hoắc tiên sinh thấy cô đóng kín cửa xong mới nói: “Vào đi.”

Không chỉ một mình Rebecca đi vào mà còn có hai công an. Sau khi đối chiếu thân phận với Hoắc Đình Dịch xong, công an hỏi: “Vợ anh có ở đây không? Chúng tôi không tìm được cô ấy ở cơ quan cô ấy làm việc.”

“Phiền các anh chờ một lát, cô ấy ra ngay.”

Đúng lúc này, Hạ Thanh Thời đã ăn mặc chỉnh chu, mở cửa đi ra.

Thấy cô, công an bắt đầu đối chiếu lại thân phận rồi hỏi: “Hạ Thanh Thời đúng không? Vào sáng nay, bố của cô, tức ông Hạ Minh Tuyền, đã báo với chúng tôi rằng cô giam cầm con trai của ông ấy là anh Hạ Yến Thời một cách bất hợp pháp. Bây giờ mời cô về đồn công an để phối hợp điều tra.”

Hạ Thanh Thời bình tĩnh nói: “Vô căn cứ. Tại sao tôi phải giam cầm anh ấy?”

“Lúc báo án, ông Hạ Minh Tuyền đã nói rạng sáng ngày 14, cô đã cưỡng ép dẫn anh Hạ Yến Thời đi, kể từ đó không còn tin tức gì của anh Hạ Yến Thời nữa. Ông ấy là người giám hộ của Hạ Yến Thời, có quyền và nghĩa vụ chăm sóc anh ấy.”

“Anh ấy không ở nhà tôi.” Hạ Thanh Thời xòe tay, “Tối đó, sau khi đón anh ấy, tôi đã đưa anh ấy về nhà, có gì Hạ Minh Tuyền không tìm được anh ấy lại đến đòi tôi? Ông ta có bằng chứng gì để buộc tội tôi giam cầm Hạ Yến Thời?”

Nhất thời, công an không nói được gì.

Hạ Thanh Thời nói tiếp: “Hạ Yến Thời... là gánh nặng với tất cả mọi người, tôi chưa bao giờ muốn nuôi anh ấy, việc gì tôi phải giam cầm anh ấy? Các anh cũng nên thử nghĩ đi chứ, đang yên đang lành, tại sao Hạ Minh Tuyền lại quan tâm tới đứa con trai này? Ông ta cần thứ gì trên người anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit: Sa

Hoắc phu nhân rất bình tĩnh, cô biết Yến Thời đang ở trong đại viện nhà họ Diệp, ở đó là khu quân sự, cho dù công an nghi ngờ thì cũng không thể tới đó khám xét. Hoắc phu nhân luôn tự tin vào tài nói dối không chớp mắt của mình nên dù đối diện với công an, cô vẫn rất bình thản.

Hai công an hỏi cô hồi lâu nhưng không thể tìm ra được sơ hở nào. Hơn nữa mặc dù ông Hạ báo án con trai ông bị giam giữ trái phép nhưng ai cũng biết đây là mâu thuẫn gia đình, công an cũng biết rõ Hạ Yến Thời đang ở đâu, xét thấy trước mắt Hạ Yến Thời sẽ không xảy ra chuyện gì, công an cho Hạ Thanh Thời ký tên vào bản ghi chép rồi ra về.

Vì sự xuất hiện của công an, không khí ngột ngạt thân mật của hai vợ chồng trong phòng làm việc bay biến chẳng còn sót lại chút gì. Hai người đều mang tâm sự nặng nề, vì ông Hạ và Yến Thời.

Đối với chuyện nhà họ Hạ, Hoắc tiên sinh luôn tôn trọng ý kiến của Hoắc phu nhân, nhưng sau khi đắn đo suy nghĩ, anh vẫn nói: “Hay là đưa Yến Thời ra nước ngoài một thời gian.”

Đề nghị này không phải không được. Lúc đón Yến Thời ra khỏi nhà họ Hạ, Hạ Thanh Thời đã lấy tất cả đồ dùng của Yến Thời, bao gồm giấy căn cước và hộ chiếu. Khi đó, cô đã hạ quyết tâm sẽ cắt đứt quan hệ hoàn toàn với nhà họ Hạ. Vì cuộc sống sau này của Yến Thời, ngoài hộ khẩu và quyền giám hộ không thể thay đổi ra, Hạ Thanh Thời đã chuẩn bị chu toàn tất cả cho anh ấy.

Trước khi đề nghị như vậy, tất nhiên Hoắc Đình Dịch đã tính toán kỹ lưỡng. Mặc dù Yến Thời vô cùng an toàn khi ở trong đại viện nhưng khó có thể đảm bảo không xảy ra sự cố gì. Chỉ cần Yến Thời còn ở trong nước, Hạ Minh Tuyền vẫn là người giám hộ của anh ấy, nếu ông ta tìm được Yến Thời, họ cũng chẳng thể ngăn cản ông ta đưa anh ấy đi.

Hoắc Đình Dịch đã vận dụng quan hệ bí mật điều tra bệnh án của Hạ Minh Tuyền, anh biết bệnh của ông ta đã không thể cứu vãn, đến mức ông ta không nghĩ đến máu mủ ruột rà mà muốn lấy thân của Yến Thời. Vào lúc này, kéo dài thời gian là biện pháp tốt nhất. Nếu có thể đưa Yến Thời tới một nước nhỏ ít người Hoa sinh sống ở châu Âu thì quá tốt, không cần ở lâu, chỉ cần từ nửa năm đến một năm là được. Yến Thời còn trẻ, anh ấy có rất nhiều thời gian, nhưng thứ mà Hạ Minh Tuyền khao khát nhất lúc này chính là thời gian.

Hạ Thanh Thời biết Hoắc Đình Dịch nói đúng, trong tình thế này, đề nghị của anh là biện pháp thích hợp nhất, chỉ cần đưa Yến Thời ra nước ngoài, Hạ Minh Tuyền có lên trời xuống biển cũng không tìm được anh ấy, mà cho dù tìm ông ta tìm ra thì cũng chẳng làm gì được.

Nhưng chỉ cần liên quan tới Yến Thời, Hạ Thanh Thời luôn lo lắng đủ điều, không thể kiên quyết được. Suy nghĩ một lúc, cô vẫn lắc đầu từ chối đề nghị của chồng:

“Không được, Yến Thời nhát gan lắm, anh ấy chưa từng đi xa nhà chứ đừng nói đến việc ra nước ngoài một mình suốt thời gian dài như thế.”

Học sinh đi du học cũng khiến cha mẹ lo lắng, huống chi Yến Thời còn không bằng học sinh cấp hai.

“Anh ấy ở nước ngoài một mình, lỡ sợ hay nhớ nhà thì phải làm sao? Lỡ người giúp việc bạo hành anh ấy thì phải làm sao?”

Chỉ khi Yến Thời ở trong tầm quan sát của cô, cô mới yên tâm.

Hoắc tiên sinh không can thiệp nhiều vào quyết định của Hoắc phu nhân, chỉ nói: “VẬY anh sẽ báo với chị Lan một tiếng, nhờ chị ấy để mắt tới Yến Thời.”

Dừng một chút, Hoắc tiên sinh nói tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai, em đi đâu cũng phải có hai vệ sĩ theo cùng.”

Cô và Yến Thời là anh em sinh đôi, cũng là con gái ruột duy nhất của Hạ Minh Tuyền, lúc trước ông ta lên dẫn Yến Thời đi xét nghiệm, biết anh ấy phù hợp để hiến thân, nếu không tìm được anh ấy thì rất có khả năng ông ta sẽ thay đổi mục tiêu sang Hạ Thanh Thời.

Nghe anh nói thế, Hạ Thanh Thời sững sờ, sau đó nhanh chóng nghiêng mặt đi. Gương mặt cô bị tóc che khuất nên Hoắc Đình Dịch không thấy rõ nét mặt của cô.

Cho dù là ai, khi đối mặt với chuyện này, khó chịu là điều không thể tránh khỏi. Cho dù cô đã hoàn toàn thất vọng về ông Hạ, nhưng khi biết sự thật ông ta có thể vì mạng sống của mình mà không ngần ngại hãm hại con ruột, ai có thể không đau khổ?

Hoắc Đình Dịch vươn tay ôm cô vào lòng. Anh siết chặt vòng ôm, đôi môi dán bên tai cô, lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi của anh lờn vờn quanh tai cô.

“Em có anh.” Anh nói nhỏ, “Cuộc đời này của em luôn luôn có anh.”

Hoắc phu nhân lấy lại tinh thần rất nhanh.

Bằng mặt không bằng lòng mùa ba bắt đầu phát sóng vào thứ bảy tuần này. Chương trình có tổng cộng năm gia đình khách mời, bao gồm diễn viên, người mẫu, nhưng không phải chỉ toàn nghệ sĩ mà còn có những người làm việc trong môi trường showbiz như Hạ Thanh Thời, và có cả những cặp vợ chồng lần đầu tiên xuất hiện trước ống kính.

Bằng mặt không bằng lòng mùa hai có tỉ suất người xem và hiệu ứng khá tốt, vì vậy trailer chính thức của mùa ba vừa được công bố đã thu hút sự chú ý không nhỏ của khán giả.

Quan trọng hơn là dù chỉ xuất hiện mấy phút ít ỏi trong trailer nhưng Hạ Thanh Thời cũng đã có được một lượng fans nhất định, hơn nữa còn là một đồng fans.

Vì liên quan đến Nhậm Hoài Tây, bên dưới weibo của Hoắc phu nhân luôn bị fans và anti-fans của Nhậm Hoài Tây mắng chửi.

Thỉnh thoảng vào ngày nghỉ, cô sẽ kéo Hoắc tiên sinh đi leo núi hít thở không khí trong lành, nếu bất cần đăng weibo có kèm theo định vị, fans Nhậm Hoài Tây sẽ phê bình: “*Không làm việc mà suốt ngày chơi bời! Xin hỏi đã gặp nhà sản xuất phim hay tổng biên tập tạp chí chưa?*”

Hoắc phu nhân rút kinh nghiệm xương máu, cô xóa hết tất cả bài viết cá nhân trên weibo và chỉ đăng tin tức liên quan đến nghệ sĩ. Dĩ nhiên vẫn bị mắng. Chỉ cần cô đăng ảnh Nhậm Hoài Tây chụp cùng các nam nghệ sĩ khác, weibo của cô sẽ bị antifans chiếm đóng:

“*Hoa Thần quá low! Chụp ảnh chung mà lại mặt dày photoshops cho mỗi nghệ sĩ nhà mình! Thứ quản lý bất tài!!!*”

Sau một thời gian, Hoắc phu nhân cũng dần quen, để yên cho mấy người đó mắng.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước, cô có fans riêng, fandom còn có tên là “Thanh Đoàn”.

Hôm nay, bình luận bên dưới weibo của Hoắc phu nhân phần lớn là:

“Đánh ngàn call(1) cho Tiểu Thanh Thanh! Hôm nay Tiểu Thanh Thanh có nghe điện thoại của em hôm?”

“Ở đây là weibo của Thanh Thanh, làm phiền anti rút về ổ của mấy người đi, để yên cho bọn mì đằm đằm!”

“Chị Thanh Thời ơi, với tư cách là cựu anti của chị, em chân thành xin lỗi. Xem Bằng mặt không bằng lòng, em mới biết chị không phải loại đi điểm như thiên hạ nói. Chị rất dịu dàng, hiền lành, tâm lý, vừa làm việc vừa chăm lo cho gia đình, ngay cả Bống Nhỏ không có quan hệ máu mủ với chị mà chị cũng đối xử với em ấy rất tốt. Em đang học cấp hai, hy vọng sau này em sẽ trở thành người giỏi giang như chị! Chúc chị luôn hạnh phúc!”

(1) Đánh call: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, đại khái có nghĩa là khen ngợi, yêu thích.

Đọc bình luận mà lòng Hoắc phu nhân run rẩy, cô lo lắng trung cầu ý kiến của Hoắc tiên sinh: “Anh có thấy em nên... khuyến cáo trước cho bọn họ không?”

Hiện tại chương trình đang giới thiệu cô như một mẹ hiền vợ đảm, Hoắc phu nhân đã có thể hình dung ra được sau này. Dựa theo tính toán của chương trình, có lẽ họ sẽ chờ đến khi chương trình phát sóng được một nửa thì mới cho con người thật của cô hiện hình, như vậy mới có thể tạo được hiệu ứng cao.

Hoắc phu nhân vô cùng hối hận. Tất nhiên Hoắc phu nhân không hối hận việc mình xây dựng hình tượng mẹ hiền vợ đảm, nếu được làm lại, cô vẫn sẽ làm như thế, hơn nữa còn cẩn thận hơn, tuyệt đối sẽ không để camera ghi lại con người thật của mình.

Nhưng chuyện cũng đã rồi, nếu hình tượng đã sụp đổ thì Hoắc phu nhân cần phải nghĩ biện pháp giảm sự ảnh hưởng đến mức thấp nhất.

“Nếu biết trước họ không bảo vệ được hình tượng của em, em cóc thêm nhận lời tham gia đâu!” Hoắc phu nhân hùng hồn vớt hết tội lỗi cho đoàn phim. Bây giờ cô phải làm Thanh Đoàn có cái nhìn đa chiều về cô hơn!

Hả?

Phát hiện Hoắc tiên sinh không nói gì mà nhủ chặt mày nhìn điện thoại chăm chăm, Hoắc phu nhân thấy không ổn lắm.

Cô tới gần, ngồi xuống trước chân anh, nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ, “Anh thấy biện pháp đó ổn không?”

Hoắc tiên sinh trầm tư, tiếp tục im lặng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hoắc phu nhân đứng dậy, chen vô người anh để nhìn điện thoại, cô muốn biết anh đang nhìn cái gì.

Thì ra có một fan couple của cô và Nhậm Hoài Tây phản kích bình luận: “Vợ chồng Thanh Hoài đẹp chết mất! Mì chèo thuyền Thanh Hoài! Cầu xin vợ chồng Thanh Hoài thường xuyên phát đường a a a!”

Như thế vẫn chưa là gì, quan trọng hơn là vị fan này còn photoshop hình cưới cho cô và Nhậm Hoài Tây.

Hoắc tiên sinh cầm điện thoại, nhìn chăm chăm tấm hình.

“Ai vậy trời? Kỳ ghê!” Hoắc phu nhân chột dạ, vội vàng giật lấy điện thoại, ngón tay lướt nhanh trên màn hình, chặn tài khoản của vị fan thần thánh đó.

Làm xong, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc tiên sinh, sắc mặt anh vẫn rất khó coi.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc đầu cô không muốn tham gia chương trình, nhưng không ngờ chương trình lại thu hút chú ý đến thế, khán giả không thương Hoắc tiên sinh bị che mặt thì thôi, đã vậy còn ghép đôi cô với Nhậm Hoài Tây nữa chứ.

Hoắc phu nhân rất tự giác, cô vòng tay quanh cổ anh, hôn lên khóe môi anh, sau đó áp vào cổ anh, nũng nịu: “Đừng giận mà!”

Hoắc tiên sinh cực kỳ hưởng thụ với trò làm nũng của Hoắc phu nhân. Mặc dù gương mặt anh vẫn hầm hầm nhưng môi đã hết mím chặt như ban nãy nữa.

Thấy thế, Hoắc phu nhân biết không có chuyện gì, cô lại hôn nhanh lên môi anh, nhõng nhẽo: “Đừng nghiêm mặt nữa mà!”

Suy nghĩ một chút, cô lấy điện thoại ra, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, đăng bài viết:

“Tên chồng tôi có một chữ “Dịch”, vậy nên chúng tôi là vợ chồng Thanh Dịch nhỉ?” [ngghi vấn] [ngghi vấn] [ngghi vấn]”

Hoắc Đình Dịch ôm cô vào lòng, thấy cô đăng weibo xong thì vẻ mặt tốt hơn rất nhiều. Vợ đang dỗ mình. Cảm nhận được chuyện này, tâm trạng của anh hết sức vui vẻ.

Hoắc phu nhân xoay người ôm cổ anh, vẫn là cái giọng mật ngọt chết ruồi đó: “Chúng ta chưa chụp ảnh cưới.”

Hồ hấp của Hoắc Đình Dịch chậm lại, không trả lời.

Ban đầu hai người đi đăng ký kết hôn mà cứ như đang giận dỗi, không chụp ảnh chung, thậm chí còn không thèm cười huống chi là thử áo cưới.

Sau đó gia đình hai bên biết việc họ đã bí mật kết hôn nên từng bàn bạc về lễ cưới, nhưng sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, rồi Hoắc phu nhân lại xích mích với ông Hạ, thế là hôn lễ bị gác lại.

Mặc dù Hoắc phu nhân chưa bao giờ đề cập tới việc này, Hoắc tiên sinh cũng biết cô cũng không để ý tới hình thức nhưng những gì mà các cô gái khác có, anh cũng sẽ cho cô.

Anh sẽ dâng những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này cho cô.

Tại phòng bếp dưới tầng một của nhà họ Diệp.

Chiều nay Diệp nữ sĩ ở nhà, sau khi ngủ trưa dậy, đột nhiên nổi hứng, vậy là bà sai người giúp việc chuẩn bị nguyên liệu để đích thân làm bánh.

Tâm trạng của bà rất tốt, nhưng mà...

Diệp nữ sĩ cúi đầu nhìn xuống chân mình, thẳng nhóc này khó ưa thật.

Hôm nay Tiểu Diệp Tử được đón sang nhà ngoại, Sâu Mập nhà hàng xóm cũng vắng nhà, vậy nên sau khi ngủ trưa dậy, Bóng Nhỏ cứ quần lấy Diệp nữ sĩ.

Diệp nữ sĩ rất bất mãn với mấy đứa con của Châu Gia Doanh. Con gái của tình địch biến thành con dâu của bà thì thôi đi, nhìn con trai bị vợ nó trói chặt, bà cũng hết cách, đành tức giận chấp nhận sự thật, nhưng bây giờ ngay cả hai thằng con trai của tình địch cũng nhét vào nhà bà là sao? Nuôi con giùm tình địch thì không nói, bà còn là nuôi con giùm chồng cũ nữa đó, người ta mà biết chắc cười rụng răng mất!

Diệp nữ sĩ có thể nể mặt mẹ mình mà chịu đựng sống chung dưới một mái nhà với hai anh em, coi như nước sông không phạm nước giếng, nhưng chẳng hiểu sao Bóng Nhỏ cứ quần lấy bà.

Diệp nữ sĩ quyết định ngó lơ Bóng Nhỏ cứ xoay quanh chân mình mà tập trung vào đồng nguyên liệu trước mặt. Chị Lan đứng bên cạnh giúp một tay, thấy bánh sắp nướng xong, chị rửa mớ trái cây rồi thái nhỏ.

Mùi bánh nướng làm Bóng Nhỏ ứa nước miếng, bây giờ lại thấy đĩa trái cây thì mắt cậu bé như phát sáng, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Chị Lan thấy cậu bé đáng yêu quá nên định dứt cho cậu một viên ô mai nhưng bị Diệp nữ sĩ dùng mắt ngăn lại.

Diệp nữ sĩ nhìn gương mặt thèm thuồng của Bóng Nhỏ, thầm nghĩ con của Châu Gia Doanh hòng muốn ăn bánh do bà làm mà lại chẳng không thèm nói câu nào à?

Lòng nghĩ thế nhưng trên mặt vẫn không có lấy một biểu cảm, bà vẫn lạnh lùng tiếp tục làm bánh.

Nào ngờ sau đó, Bóng Nhỏ đang rô dãi bỗng xoay người chạy đi.

Diệp nữ sĩ ngẩng đầu nhìn bóng dáng của cậu bé, do dự một lát cũng đi ra ngoài thêm, thấy cậu bé chạy một mạch ra vườn hoa, tìm thấy anh trai rồi hai đứa châu đầu vào nhau, không biết đang nói gì.

Diệp nữ sĩ “hừ”, xoay người quay về phòng bếp.

Mê bánh đầu tiên được nướng xong, chờ nguội, Diệp nữ sĩ lấy khuôn làm bánh ra, thành thạo quét kem lên rồi lại phết lớp mứt đào.

Đang sau vang lên tiếng soàn soạt, Bóng Nhỏ đã quay lại bếp.

Cậu bé ngẩng đầu lên nhìn bà, hai tay nắm chặt một chùm hoa màu đỏ và giơ lên. Trên gương mặt mũm mĩm của cậu nở nụ cười nịnh bợ, mắt mở to nhìn Diệp nữ sĩ.

Tuy cùng cha khác mẹ nhưng Bóng Nhỏ lại giống Hoắc Đình Dịch tới chín phần.

Nghĩ tới con trai hồi nhỏ, lòng Diệp nữ sĩ bỗng trở nên mềm mại. Kể từ ngày thằng con trời đánh lấy vợ quên mẹ, bà càng nhớ đứa con trai ngoan ngoãn thừa bé. Bây giờ thấy Bóng Nhỏ tròn xoe mắt nhìn mình, tựa như cậu bé muốn nhìn đến khi tìm Diệp nữ sĩ tan chảy.

Bóng Nhỏ giơ cao chùm hoa màu đỏ, nói: “Thích không ạ?”

“Tất nhiên là thích.” Diệp nữ sĩ vội vàng cúi người nhận hoa, sau đó dứt cho cậu một miếng bánh, “Có muốn ăn không?”

Bóng Nhỏ ngâm nguyên miếng bánh vào miệng, hạnh phúc tít cả mắt. Cậu lúc lắc đầu trông vô cùng vui vẻ.

Mặc dù tặng hoa là chiêu cũ nhưng chưa bao giờ hết hiệu nghiệm, chỉ một chùm hoa dại không biết từ đâu ra cũng đủ để chinh phục Diệp nữ sĩ.

Diệp nữ sĩ ôm Bóng Béo ngồi lên chân mình, dứt bánh cho cậu ăn, cả người tản ra ánh sáng của người mẹ.

Đang ăn, như nhớ ra điều gì đó, Bóng Nhỏ hỏi: “Anh có được ăn không ạ?”

Diệp nữ sĩ ngỡ ngàng, không ngờ cậu bé lại biết nghĩ đến người khác như vậy, bà nhìn Bóng Nhỏ đầy tán thưởng, sau đó vỗ nhẹ vào mông cậu, thả cậu xuống đất, “Đi gọi anh vào đây.”

Yến Thời đã quen bị đối xử lạnh nhạt và khinh thường, khác với Bóng Nhỏ, anh cảm nhận được Diệp nữ sĩ không thích mình, vậy nên tuy ở nhà họ Diệp cũng được một thời gian nhưng anh luôn tránh xa bà.

Bóng Nhỏ không nghĩ được nhiều như vậy, cậu bé lôi anh mình vào bếp, hưng phấn nói: “Anh ơi, ăn bánh nè!”

Lúc hai anh em đi vào, Diệp nữ sĩ đã tiếp tục quét kem những chiếc bánh còn lại, nhìn trên mỗi cái bánh đều được đặt một viên ô mai, Yến Thời nuốt nước miếng.

Rốt cuộc cũng là trẻ con, tuy rất sợ Diệp nữ sĩ nhưng chỉ nửa phút sau, Yến Thời đã ngồi cùng Bóng Nhỏ vui vẻ xem Diệp nữ sĩ làm bánh.

Diệp nữ sĩ mặc kệ hai anh em, lòng trầm nghĩ trong đám con của Châu Gia Doanh, hai thằng con trai dễ thương hơn đứa con gái nhiều.

Chỉ chốc lát sau, bánh đã được làm xong.

Diệp nữ sĩ không ăn, bà đã ngoài năm mươi, sự trao đổi chất trong cơ thể không bằng thời trẻ, mà bà rất chú trọng giữ gìn vóc dáng, làm bánh chỉ là thú vui thôi chứ bà không bao giờ ăn dù chỉ một miếng nhỏ.

Bà bảo chị Lan đi lấy dao và đĩa, tự mình cắt hai miếng bánh cho hai anh em hồ lô.

Bóng Nhỏ ngoạm miếng bánh to, mặt mày hớn hở: “Ngon quá! Cảm ơn bà ạ!”

Bà...

Mặc dù thân phận của Bóng Nhỏ có hơi rắc rối nhưng ngày thường cũng bắt chước Tiểu Diệp Tử gọi bà cụ Diệp là cụ, bây giờ lại gọi bà là bà... Diệp nữ sĩ khẽ cắn răng, thôi nhin vậy.

Yến Thời cắn miếng bánh, vị mật đào và ô mai hòa quyện vào nhau khiến anh rất thỏa mãn.

Anh khá nhát gan nhưng lúc này cũng mạnh dạn hơn, anh bắt chước Bóng Nhỏ, lấy hết can đảm nhìn Diệp nữ sĩ: “Ngon quá... Cảm ơn bà ạ!”

Nhìn thằng thanh niên ngốc nghếch chỉ nhỏ hơn con trai mình vài tuổi, mặt Diệp nữ sĩ hết xanh rồi lại trắng, suýt thì xuất huyết não vì tức, bà ném con dao xuống, nổi giận đi lên lầu.

Yến Thời và Bóng Nhỏ không hiểu gì cả, chạy theo hỏi bà: “Bà ơi, sao bà không ăn bánh hả bà?”

Ba anh em hồ lô của Châu Gia Doanh đáng ghét quá đi mất!

Vợ chồng Hoắc không hề hay biết việc Yến Thời và Bóng Nhỏ suýt bị Diệp nữ sĩ tống cổ ra khỏi nhà. Hai vợ chồng đang bận tận hưởng mấy ngày không có hai bóng đèn sáng trưng và đồng camera.

Buổi sáng ngủ dậy, Hoắc phu nhân cuộn chăn, tránh né hành động thân mật của chồng, giọng hờn dỗi: “Không được, em sắp muộn rồi.”

Hoắc tiên sinh kéo cả người và chặn lại gần rồi ôm vào lòng, cúi đầu chậm rãi hôn cô, nói: “Mới sáng sớm mà đi đâu?”

Bình thường tám giờ rưỡi cô mới đi làm, bây giờ còn chưa tới tám giờ.

Hoắc phu nhân đẩy lồng ngực anh ra, nói: “Hôm nay Diệp Chân Chân quay quảng cáo, em phải có mặt để giám sát.”

Hoắc tiên sinh cũng có ấn tượng vì lúc trước Hạ Thanh Thời đã hỏi anh về quảng cáo này.

“Quay ở đâu?”

“Thập Sát Hải.” Hạ Thanh Thời đẩy anh, vén chăn xuống giường, “Kẹt xe lắm, em phải đi sớm.”

Hoắc Đình Dịch đi theo cô vào phòng tắm, cô vừa cầm cái ly thì đã bị anh bế lên đặt trên bồn rửa tay.

“Á!” Hoắc phu nhân giật mình hét lên một tiếng, sau đó đắm nhẹ lên vai anh, “Mới sáng sớm mà anh nổi điên gì thế!”

“Không phải là nổi điên.” Hoắc tiên sinh cười khề, anh ghé sát vào tai cô, giọng trầm trầm, “Là phát...”

Anh còn chưa nói xong đã bị Hoắc phu nhân nhanh tay bịt miệng lại. Tối qua hành hạ tới gần hai giờ sáng mới ngủ, bây giờ mới sáng ra lại thế nữa!

Hoắc phu nhân vội vàng đề vẩy ngủ xuống, lầu bàu: “Anh uống thuốc kích thích hả?”

Vừa dứt lời, miệng của Hoắc phu nhân bị đánh một cái. Cho dù lịch thiệp như Hoắc tiên sinh thì cũng không thể dễ dàng tha thứ khi tôn nghiêm đàn ông bị nghi ngờ được.

Vì thế, đầu Hoắc phu nhân kháng cự đến đâu thì cũng bại trận trước Hoắc tiên sinh.

Khi ngâm mình trong bồn nước ấm, biết chắc mình sẽ trễ, Hoắc phu nhân giận dữ ngoạm vai Hoắc tiên sinh, hờn dỗi trách móc: “Sao lúc này anh không mang... Anh muốn em mang bầu mặc áo cưới hả?”

Hoắc tiên sinh cúi đầu hôn cô, nói: “Nếu mà mang nữa thì e con mình sẽ học trễ hơn bạn bè một năm mất.”

Hoắc phu nhân nghệt ra, một lát sau mới hiểu anh nói gì. Nếu bây giờ cô mang thai thì con sẽ được sinh ra trước tháng chín, như vậy sau này có thể ghi danh đi học đúng năm, nếu không thì phải chờ thêm một năm.

Hoắc phu nhân: “...”

Tình cha của Hoắc tiên sinh cao như núi Himalaya.

Vì đã muộn ít nhất nửa tiếng, Hoắc phu nhân thấy hơi áy náy, do đó sau khi tắm xong, cô lập tức van xin Hoắc tiên sinh đưa cô đi đến trường quay.

Thôi được rồi, vì Hoắc tiên sinh đốt lửa nên anh phải dập lửa.

Lúc hai vợ chồng đến trường quay, Diệp Chân Chân đang hóa trang trong xe. Hoắc phu nhân thở phào nhẹ nhõm, may là chưa trễ lắm.

Người phụ trách quay quảng cáo công ty chi nhánh vô cùng ngạc nhiên khi thấy Đại Boss đích thân đi khảo sát, nhất thời ai cũng đứng ngòai không yên. Hoắc tiên sinh thấy mất tự nhiên nên bảo anh ta về trước, hôm nay sẽ đích thân anh giám sát.

Trong phim trường, Diệp Chân Chân nhìn Hoắc Đình Dịch ở xa xa, lòng chua loét, cô nàng hỏi Hạ Thanh Thời: “Nè! Cậu có lòng từ bi không hả? Phải nhét thức ăn cho chó vào phụ nữ thất hôn mới hả dạ hả?”

Hạ Thanh Thời ngớ ngàng, sau đó vui mừng nói: “Rốt cuộc cậu cũng quyết định ly hôn với Dịch Tiêu rồi à?”

Diệp Chân Chân chỉ nói cho vui miệng vậy thôi, đến khi nghe Hạ Thanh Thời hỏi thì cô nàng lại ù xù, mạnh miệng: “Còn chưa mua nhà đó, tại sao tớ phải ly hôn? Bây giờ mà ly hôn thì tớ chẳng nhận được một xu nào cả!”

Hạ Thanh Thời phì cười, “Biết ngay là cậu vẫn sẽ về quỳ liếm nam thần nhà cậu mà.”

“Anh ta không phải là nam thần của tớ.” Diệp Chân Chân buồn bã, giống như cuộc hôn nhân của cô với Dịch Tiêu đã kéo dài hai mươi năm đằng đẳng rồi, “Không thể dễ dàng buông tha cho anh ta được!”

“Hả?” Hạ Thanh Thời phát hiện có vấn đề, “Anh ta lại đi tìm bạn gái cũ?”

Diệp Chân Chân khịt mũi, mắt đỏ lên: “Bố cậu bị bệnh, con gái ruột là cậu đây không về thăm, còn con gái giả Hạ Hiểu Đường kia tuy bị ông ta đuổi ra khỏi nhà nhưng vẫn chạy vào bệnh viện chăm sóc ông ta. Cậu xem đi, ngay cả tớ cũng thấy cô ta lương thiện chứ đừng nói tới đàn ông.”

Hạ Thanh Thời thấy thái dương giật giật, cô nghe thấy mình hỏi: “Cậu vừa nói Hạ Hiểu Đường vào bệnh viện chăm sóc Hạ Minh Tuyền?”

“Đúng vậy.” Diệp Chân Chân gật đầu, “Đến cả mẹ của Hạ Hiểu Đường và bố cậu làm vợ chồng mấy chục năm, biết ông ta bị bệnh cũng chỉ đi thăm một lần rồi thôi, bây giờ ngày ngày quét thẻ của Dịch Tiêu. Cậu nói đi, rốt cuộc Hạ Hiểu Đường muốn gì trò gì?”

Hạ Thanh Thời không trả lời. Bình tĩnh xem xét, cô có thể hiểu được suy nghĩ của Hạ Hiểu Đường.

Hạ Thanh Thời hận ông Hạ là vì nặc dù ông ta đối xử tốt với cô nhưng đó không phải là những gì mà con gái ruột nên nhận được từ bố mình, Hạ Hiểu Đường không hòa thuận với ông Hạ cũng là vì thế. Nhưng khi biết mình không phải là con ruột của ông Hạ, xét trên cơ sở hai người không có quan hệ huyết thống, cô ta sẽ thấy ông Hạ đã đối xử với cô ta cực kỳ tốt, nhiều đó là đủ để Hạ Hiểu Đường xóa tan hận thù.

Diệp Chân Chân lẩm bẩm: “Cô ta rất biết cách khiến đàn ông yêu thương.”

Cô nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Thanh Thời, mắt đỏ ngầu, giọng nghèn nghẹt: “Hay là cậu đánh tớ một trận đi, để xem anh ấy có đau lòng vì tớ không.”

Hạ Thanh Thời xoa đầu cô nàng, sau đó gằn giọng uy hiếp: “Không được khóc! Kéo trôi lớp trang điểm...”

Hạ Thanh Thời bỗng dừng nói, vì cô thấy cách đó không xa có một chiếc xe, mà người ngồi trên xe là Dịch Tiêu.

Hạ Thanh Thời vội đẩy đầu Diệp Chân Chân: “Cơ hội của cậu đến rồi! Khóc đi! Mau khóc cho tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Sa

Đầu Diệp Chân Chân bị Hạ Thanh Thời đẩy nghiêng qua một bên, cô nàng nghệt ra, há to miệng, khóc không ra nước mắt nhìn cô, “Sao lại đẩy tớ?”

Hạ Thanh Thời không trả lời mà nhìn thẳng về phía sau cô nàng.

Diệp Chân Chân vẫn há to miệng ngoảnh đầu lại, sau đó sắc mặt cô nàng lập tức thay đổi.

Đường nét trên gương mặt của Diệp Chân Chân rất tinh tế, rất đẹp, đôi mắt hạnh vừa to vừa tròn, lúc cười có hai lúm đồng tiền, khí chất nhẹ nhàng trẻ trung, tuy ở trong giới giải trí nhưng cũng ít ai có thể làm lu mờ nhan sắc của cô ấy, lúc vào vào nghề còn được xưng tụng là “Tiểu Hoắc Tòng Hỷ”. Vì suốt khóc, đôi mắt tròn xoe của cô nàng trở nên mờ màng trông đáng yêu vô cùng, ngay cả Hạ Thanh Thời cũng xao xuyến không thôi.

Nhưng nào ngờ vừa ngoảnh đầu thấy Dịch Tiêu, Diệp Chân Chân lập tức lườm nguýt đầy tức giận, chỉ trong chớp mắt đã biến thành Mẩu Dạ Xoa, nhan sắc rớt liền ba bậc.

Nhận ra con bé ngốc nghếch này không khóc được, Hạ Thanh Thời bắt lực thờ dài.

Đối diện với gương mặt dữ tợn của vợ, Dịch Tiêu vẫn rất ôn tồn, anh ta nhẹ nhàng nói: “Cô Lưu nói sáng nay mới bảy giờ em đã đi ra ngoài rồi. Đi làm mà sao không nói với anh?”

“Nói với anh?” Diệp Chân Chân cười lạnh lùng, “Làm sao để nói với anh? Nói với anh rồi thì anh có bỏ lại Hạ Hiểu Đường mà đi tìm tôi không?”

Hạ Thanh Thời há hốc mồm, thứ nhất là vì bất ngờ trước miệng lưỡi của Diệp Chân Chân, thứ hai là trong ấn tượng của cô, trước mặt Dịch Tiêu, Diệp Chân Chân luôn là cô gái thẹn thùng dễ xấu hổ, không ngờ sau khi kết hôn cô nàng còn dám châm chọc anh ta.

Dịch Tiêu biết mình đuối lý, anh ta im lặng vài giây, sau đó nói: “Bố cô ấy bệnh nặng, về tình về lý, anh không thể phớt lờ được. Cô ấy đang gặp khó khăn, anh chỉ tiện tay giúp đỡ thôi, em đừng nghĩ nhiều, nhé?”

“Tiện tay giúp đỡ?” Diệp Chân Chân giận sôi người, giọng cũng cao lên: “Tiện tay giúp đỡ mà cả đêm không về nhà? Tiện tay giúp đỡ mà suốt ngày ở trong bệnh viện cùng cô ấy? Có phải anh còn muốn tiện tay giúp đỡ rồi sẵn tiện lên giường luôn không?”

Khi nói câu cuối, Diệp Chân Chân gằn như thét lên.

Hạ Thanh Thời không cần phải lo cô ấy không khóc được nữa vì bây giờ, chỉ trong chớp mắt, mắt Diệp Chân Chân như được mở vòi, nước mắt rơi lã chã không tài nào ngăn được.

Hạ Thanh Thời thấy đầu mình sắp nổ tung tới nơi rồi. Tốt lắm, làm trò trước mặt báo nhiều người, e rằng chiều nay Diệp Chân Chân sẽ trở thành cô dâu bị ông chồng nhà giàu chán nhanh nhất trong lịch sử. Mặt Dịch Tiêu cũng tái nhợt rồi kia kìa.

Tuy nhiên, Hạ Thanh Thời cũng hiểu phần nào con người của Dịch Tiêu, trong thời gian dài yêu Hạ Hiểu Đường, anh ta chưa bao giờ nổi giận, bây giờ cũng thế.

Thật lâu sau, Dịch Tiêu mới bình tĩnh nói: “Chân Chân, em đừng gây chuyện nữa. Anh không phải là người như vậy... Và cô ấy càng không phải là người như vậy.”

Hạ Thanh Thời trợn trắng mắt. Dịch Tiêu bị ngu hay là có ý vậy? Tại sao lại phải nói thêm câu cuối?

Không nằm ngoài dự đoán, Diệp Chân Chân càng khóc to.

Hạ Thanh Thời không nhìn nổi nữa, cô sợ Diệp Chân Chân sẽ bị mất kiểm soát nên xen vào giữ hai người. Cô đẩy Diệp Chân Chân, “Đừng khóc nữa,

trôi lộp trang điểm hết rồi kia. Lên xe trang điểm lại đi.”

Diệp Chân Chân sụt sịt xoay người đi về xe chuyên dụng, Dịch Tiêu đột nhiên gọi: “Chân Chân...”

Anh ta còn chưa dứt lời, Diệp Chân Chân quay ngoắt lại, nhìn anh ta bằng gương mặt hung dữ, giọng cũng dữ tợn không kém: “Câm miệng!”

Chưa bao giờ thấy cô vợ dịu dàng của mình lại có lúc dữ dằn như bây giờ, bị vợ quát, Dịch Tiêu sững sờ đứng im.

Diệp Chân Chân vẫn không nguôi giận, cô nàng thở hồng hộc như trâu.

Hạ Thanh Thời thở phào nhẹ nhõm. Chỉ còn cô và Dịch Tiêu, hai người nhìn nhau, nhất thời đều không nói gì.

Hạ Thanh Thời đang định nói về việc quay quảng cáo hôm nay để không khí khỏi lúng túng thì Dịch Tiêu đã nói trước: “Tuy biết đây là việc nhà cô, tôi không nên xen vào nhưng chú Hạ đang nằm viện, cả sức khỏe và tinh thần đều rất kém, mặc kệ thế nào cô cũng là con chú ấy, về tình về lý cũng nên...”

Hạ Thanh Thời cắt ngang lời anh ta: “Nếu đã biết không nên xen vào thì im đi!”

Không ngờ cô lại phản ứng gay gắt như vậy, Dịch Tiêu cảm thấy hơi ngượng.

Hoắc phu nhân tức giận xoay người bỏ đi.

Coi bộ đầu óc của anh chàng Dịch Tiêu này có vấn đề, phải bảo Diệp Chân Chân nhanh chóng ly hôn mới được!

Đến buổi trưa, Dịch Tiêu vẫn là chồng hợp pháp của Diệp Chân Chân, và cơm cũng phải ăn, thế nên hai cặp vợ chồng quyết định tạm đình chiến để ăn cơm.

Khu vực Thập Sát Hải quá đông nên bốn người chia ra hai xe đi khoảng bốn, năm cây số để tới một nhà hàng khá có tiếng.

Lúc trước Hoắc Đình Dịch đã đưa Hạ Thanh Thời tới đây mấy lần nên biết nhà hàng này làm ăn rất ngon nghề, ông chủ họ Quý, mọi người đều gọi ông là đầu bếp Quý.

Nhà hàng của đầu bếp Quý độc đáo ở chỗ một ngày chỉ bán cho hai bàn, khách phải đặt bàn một năm mới được ăn thỏa thích. Nhưng lần nào Hạ Thanh Thời đi theo Hoắc Đình Dịch tới đây đều được phục vụ chu đáo. Ban đầu cô cứ tưởng danh tiếng của Hoắc tiên sinh quá khủng, ngay cả ông chủ nhà hàng nổi tiếng cũng phải nể mặt, nhưng sau đó cô lại thấy không đúng lắm.

Trước kia Hoắc tiên sinh đã kể cho cô nghe là có năm ông Hoắc về nước, nghe nói đầu bếp Quý làm món Phật nhảy tường rất ngon nên đã tìm đến quán, nhưng không những không ăn được Phật nhảy tường mà còn bị người ta đuổi ra khỏi quán. Vì đầu bếp Quý không cho ông Hoắc ăn súp rõ ràng chính là đầu bếp Quý mà cô đã gặp.

Sau đó cô hỏi Hoắc Đình Dịch, anh cười nắc nẻ, sau đó mới kể: “Chú Quý là bạn học của mẹ anh. Trước kia chú ấy không làm nghề đầu bếp đâu. Hồi đó chú làm đại sứ quán ở bên châu Phi, nhưng bị trúng đạn, về nước dưỡng thương xong là từ chức luôn. Chú ấy nấu ăn ngon lắm, hồi nhỏ mỗi lần anh về Bắc Kinh nghỉ hè, mẹ rất hay dẫn anh sang nhà chú ăn cơm. Sau đó mẹ anh chỉ nói bằng quơ thôi, nhưng chú ấy làm thật, vậy là có nhà hàng như bây giờ nè.”

Nhìn ánh mắt nghi vấn của Hạ Thanh Thời, Hoắc tiên sinh gật đầu: “Đúng rồi, bà ngoại nói hồi tiểu học chú ấy đã thích mẹ anh rồi nên mãi mà không chịu cưới vợ đấy.”

Thấy Hoắc Đình Dịch dẫn bạn tới, đầu bếp Quý vô cùng vui vẻ, đầu tiên là kéo anh hỏi thăm tình hình của Diệp nữ sĩ, sau đó đưa bốn người vào phòng riêng.

Nhớ tới chuyện ong bướm của mẹ chồng, Hạ Thanh Thời cúi đầu cười trộm.

Tuy bị vợ giận nhưng Dịch Tiêu vẫn ôn tồn, vừa ngồi xuống, anh ta lấy bình giữ nhiệt rồi mở nắp ra, thấy vẫn còn bốc hơi nóng thì mới rót một ly trà rồi đặt xuống trước mặt Diệp Chân Chân, nói: “Mấy ngày này em không được để lạnh, vậy mà lúc này còn đứng trong gió lạnh lâu ời là lâu nữa. Anh đem theo trà goji nè, định cho em uống lúc này rồi cơ. Tạm thời ngừng giận, uống ngụm trà trước đã, nhé?”

Diệp Chân Chân quay ngoắt nhìn về phía Hạ Thanh Thời, không thèm để ý tới anh ta.

Hạ Thanh Thời thấy rõ ràng Diệp Chân Chân tỏ ra hờn dỗi mà môi đã cứ cười tủm tỉm.

Hạ Thanh Thời thở dài, đúng là Dịch Tiêu rất tốt, người ngoài như cô cũng không thể soi mói, nhưng người như vậy mới là người tàn nhẫn nhất. Anh ta không xấu, không những thế, anh ta còn tốt với tất cả mọi người. Người như thế sẽ không thể bỏ mặc bạn gái cũ đang gặp khó khăn, vì vậy anh ta sẽ giúp đỡ cô ấy vô điều kiện.

Nếu Dịch Tiêu bớt tốt đi một chút thì tốt quá. Nếu bớt tốt đi, anh ta sẽ không đối xử tốt với Diệp Chân Chân, như vậy sẽ khiến cô ấy dễ dàng từ bỏ.

Hạ Thanh Thời thoáng lơ đãng, đến lúc ngừng đầu lên thì Diệp Chân Chân đã đổ mặt bưng ly trà uống từng ngụm.

Chốc lát sau, gọi món xong, Hoắc Đình Dịch quay vào phòng, anh ngồi xuống bên cạnh vợ, sau đó là cuộc trò chuyện của hai người đàn ông.

Sự ra đi của anh trai Dịch Tiêu đã gây ra đả kích rất lớn đối với bố mẹ anh ta. Sức khỏe ông Dịch vốn không tốt, sau biến cố đã hoàn toàn ngã quỵ, mọi việc trong công ty đều rơi hết lên vai một mình Dịch Tiêu.

Trước kia vì có Dịch Bân, Dịch Tiêu chưa bao giờ được đào tạo để trở thành người kế nghiệp nên bây giờ khi phải vừa xử lý một khối lượng công việc rất lớn vừa đối phó với đám cổ đông, Dịch Tiêu phải chịu áp lực cực kỳ lớn.

Lúc còn sống, Dịch Bân đang thực hiện dở dang một dự án rất lớn, sau khi anh ấy qua đời, lòng tin của đối tác dành cho nhà họ Dịch giảm đi đáng kể, hiện tại đang có ý rút vốn đầu tư.

Dịch Tiêu đang đề cập tới chuyện này với Hoắc Đình Dịch, nghe ra thì anh ta có ý muốn Hoắc Đình Dịch góp vốn.

Những lúc như thế này, kỹ thuật nói chuyện cao siêu của Hoắc tiên sinh được thể hiện rõ rệt.

Hạ Thanh Thời căng đầu nghe Hoắc tiên sinh nói chuyện, chưa tới mười phút, cô không biết là rốt cuộc Hoắc tiên sinh có muốn góp vốn hay không.

Cô nghe đến văng vắt đầu óc, nhưng vẫn biết trên phương diện kinh doanh, Hoắc tiên sinh rất khôn khéo, chỉ có chuyện anh cho người ta ăn hành chứ không có việc anh chịu thiệt. Hơn nữa anh cũng không phải là người làm việc dựa trên tình cảm mà phân định rạch ròi giữa chuyện công với chuyện tư. Vì thế Hạ Thanh Thời không có gì phải lo lắng cho anh, ngồi thêm một lát, cô kéo Diệp Chân Chân đi vệ sinh.

Vào phòng vệ sinh, xác định bốn bề im ắng, Hạ Thanh Thời nói: “Sao cậu không nói sớm cho tớ biết chuyện Dịch Tiêu đi theo Hạ Hiểu Đường vào bệnh viện?”

Đây là chuyện mà Diệp Chân Chân không muốn nhắc tới, cô nàng cắn môi: “Nói cho cậu thì có ích gì? Cậu có giúp được tớ trôi anh ấy ra khỏi bệnh viện không?”

Hạ Thanh Thời suýt bị cô nàng làm tức chết, cô nguyền dãi, hỏi: “Vì vậy thấy anh ta ở bệnh viện với Hạ Hiểu Đường, cậu vừa khóc vừa đòi treo cổ để ép anh ta về?”

Diệp Chân Chân cúi đầu, không lên tiếng.

Hạ Thanh Thời thờ dãi đầy bất lực, nói: “Thiếu gì lý do gọi anh ta về, sao cậu không nghĩ ra được nhỉ?”

Diệp Chân Chân nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Anh của anh ta vừa qua đời, bố mẹ anh ta người tóc bạc phải tiễn kẻ đầu xanh, chẳng lẽ họ không khổ sở bằng Hạ Hiểu Đường? Hạ Hiểu Đường là bạn gái cũ của anh ta, còn họ là cha mẹ ruột của anh ta, cậu không muốn anh ta ở bên Hạ Hiểu Đường, chẳng lẽ không biết nói thẳng? Chẳng lẽ không biết kéo anh ta về thăm bố mẹ chồng? Bố mẹ anh ta thương con nên không muốn than thở trước mặt con, chẳng lẽ cậu không biết chủ động tâm sự với họ? Một tuần kéo anh ta về nhà năm, sáu lần, tới lúc đó anh ta lấy thời gian đâu để đi gặp Hạ Hiểu Đường?”

Diệp Chân Chân xấu hổ cúi đầu, chầm chậm đáp “Ừ”.

Hạ Thanh Thời tức giận “hừ” một tiếng, không nói thêm nữa.

Thực sự thì cô không muốn dạy những chiêu này cho Diệp Chân Chân. Nếu cuộc hôn nhân này thực sự vô vọng, việc gì cô phải để cho Diệp Chân Chân phí sức? Nhưng chỉ với một ly trà goji đã khiến Hạ Thanh Thời cảm thấy những người đàn ông luôn miệng nói yêu vợ chưa chắc đã làm được như Dịch Tiêu. Có lẽ cuộc hôn nhân này đáng để Diệp Chân Chân cố gắng.

Hai người đứng trong nhà vệ sinh rất lâu, mãi đến khi Diệp Chân Chân học được hơn phân nửa bí kíp mà Hoắc phu nhân truyền thụ, cô nàng tuyên bố đầy quyết tâm: “Hãy xem tớ sẽ khiến Hạ Hiểu Đường đến từ đâu thì phải cút về chỗ đó!”

Hạ Thanh Thời lờm cô nàng một phút.

Thấy ở nhà vệ sinh lâu quá, hai người định đi ra ngoài thì bỗng vang lên tiếng thông báo từ điện thoại của cả hai.

Hạ Thanh Thời và Diệp Chân Chân cùng lấy điện thoại ra, hóa ra có người gửi tin nhắn vào nhóm chat mà họ tham gia.

Nhìn thoáng qua tin nhắn, Hạ Thanh Thời có cảm giác như đầu nổ tung.

Người gửi tin nhắn đã gửi đường dẫn của một diễn đàn, nhấp vào đường dẫn liền hiện ra tiêu đề:

Đã tìm ra thân phận người chồng che mặt của quản lý xinh đẹp Hạ Thanh Thời!

Người tạo chủ đề trong diễn đàn chỉ là người bình thường, vì quá tò mò về Hoắc tiên sinh che mặt trong *Bằng mặt không bằng lòng* nên mới đăng bài thắc mắc.

Hạ Thanh Thời lướt sơ qua mười mấy bình luận đầu tiên, hầu hết đều là suy đoán vô nghĩa, có người đoán Hoắc tiên sinh là người mẫu, có người đoán

anh là diễn viên vô danh, nói chung là nghề gì cũng có.

Cô không có kiên nhẫn đọc từng trang bình luận nên nhấn thẳng đến trang thảo luận cuối cùng, không biết trong quá trình bàn tán đã xảy ra chuyện gì mà mấy bình luận mới nhất đột nhiên thay đổi:

“*Định mệnh! Tại sao lại là anh ấy!!! Thương nam thần nhà mị quá huhu!!!*”

“*A a a a a, tui không thể lặng im!!! Tui muốn anti Hạ Thanh Thời!!!*”

“*Định coi chương trình rồi, mà giờ thấy chồng của cục cưng tình cảm với cô gái khác thì thôi, cục cưng ừ xem nữa đâu. Vĩnh biệt!*”

Thái dương Hạ Thanh Thời giật giật, cô không có kiên nhẫn tìm hiểu làm sao mấy người đó có thể tìm được thân phận của Hoắc tiên sinh che mặt nên lập tức mở weibo lên.

Cô đăng xuất khỏi tài khoản weibo “Mẹ nuôi chính thức của Sâu Mập” rồi đăng nhập vào tài khoản được chứng thực của mình, phát hiện weibo đã ngập trong đồng bình luận.

Fangirl của Hoắc tiên sinh đồng loạt kêu gào:

“*Chúng tôi cần một lời giải thích!!!*”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Sa

Đối với sự cố này, suy nghĩ đầu tiên của Hạ Thanh Thời là: đây là vở kịch do Hoắc Đình Dịch tự biên tự diễn. Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này. Bị đào bới ra thân phận, e rằng tới nay Hoắc tiên sinh phải chuẩn bị bản kiểm điểm để ngày mai trình lên hội đồng quản trị, anh sẽ không làm những việc tự chui đầu vào rọ như vậy đâu. Vì thế, Hạ Thanh Thời lại mở chủ đề trên diễn đàn lúc này, xem rất lâu mới hiểu được đầu đuôi sự việc.

Cộng đồng mạng sôi nổi thảo luận Hoắc tiên sinh che mặt là ai, ban đầu mọi người đều đoán anh là nghệ sĩ, sau đó lại đoán anh là nhân viên tình báo nên mới phải che mặt. Tuy suy đoán này rất hoang đường nhưng nhận được rất nhiều ý kiến tán thành.

Bằng mặt không bằng lòng là chương trình của đài Chuối, mà đài Chuối là đài truyền hình lớn nhất nước, phong cách làm việc mạnh mẽ, nếu không phải vì yêu cầu công việc không để lộ mặt thì chương trình sẽ không đồng ý che mặt.

Bản tới đó, cư dân mạng không dám bàn tán nữa vì cho rằng có rất nhiều gián điệp nước ngoài trà trộn vào các diễn đàn mạng trong nước, đừng vì sự hiếu kỳ của bản thân mà tiết lộ bí mật quốc gia.

Cư dân mạng cực kỳ chính nghĩa, vì vậy lập tức rút quân.

Thấy Hoắc tiên sinh không còn vấn đề gì để thảo luận, bên dưới liền chuyển sang bàn về hình tượng mẹ hiền vợ đảm của quản lý Hạ, sau đó lại quay sang Bóng Nhỏ.

Mặc dù Bóng Nhỏ chỉ xuất hiện thoáng qua trong trailer nhưng vẫn cảm tù được rất nhiều trái tim của mẹ nuôi. Mọi người cắt hình ảnh của Bóng Nhỏ thành ảnh động, liếm mòn màn hình. Cho đến khi có người phát hiện ra điểm kỳ lạ.

“*Mấy chế có thấy Bóng Bé nhìn quen quen không?*”

Được nhắc nhở, mọi người cũng rồi rít phát hiện đúng là Bóng Nhỏ trông quen quen.

Có người nhanh chóng xác minh được nghi vấn. Người đó tung lên đoạn phim do khách mời quay bằng điện thoại trong lễ cưới của Diệp Chân Chân. Cậu bé mặc bộ đồ vest tuxedo trắng hoa lên đầu bé gái ở bên cạnh, sau đó phồng má tròn mắt bắt đôi cánh sau lưng cô bé là Bóng Bóng chứ ai!

Tất nhiên điều này chẳng giải thích được gì, là quản lý của Diệp Chân Chân, Hạ Thanh Thời dẫn em chồng tham gia lễ cưới của cô ấy là việc hoàn toàn bình thường.

Có mẹ nuôi của Sâu Mập giễu cợt: “*Bóng Ca tốt con khi nhé! Mới báy lớn mà đã biết ức hiếp con gái rồi, chắc chắc.*”

Sau đó, người ta phát hiện ra một đoạn phim khác tại lễ cưới. Đoạn phim dài bảy giây do một tài khoản chuyên đưa tin tài chính – kinh tế đăng lên cách đây khá lâu. Đoạn phim chỉ tập trung vào một người duy nhất: Hoắc tiên sinh.

Người đăng đoạn phim còn ghi dòng trạng thái: *Không ngờ ở đây mà cũng gặp được thần tượng. Tôi có nên xin chụp ảnh chung không? [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm]*”

Trong đoạn phim, Hoắc tiên sinh đang bế một cậu bé mũm mĩm bằng một tay, tay kia bung ly nước ép dứa cho cậu bé uống, thoạt nhìn trông động tác rất thuần thục, không hề giống nhất thời nổi hứng bế con nhà người ta.

Tiếp đó, mọi người đào lại đoạn phim Hoắc tiên sinh bị phóng viên phanh phui việc đã kết hôn. Mặc dù cậu bé trong đoạn phim bị làm mờ mặt nhưng đáng người và lứa tuổi rất phù hợp với Bống Nhỏ!

Mọi người lại phân tích cánh tay áo của cô gái để lộ qua cửa sổ xe ô tô, phát hiện Hạ Thanh Thời cũng từng mặc chiếc áo giống vậy. Hơn nữa mấy ngày trước, Hạ Thanh Thời còn đăng weibo nói chồng mình họ “Dịch”. Mọi thứ quá trùng khớp!

Cứ dân mạng nhanh chóng xác định anh rể Hạ bị che mặt trông ngu ngu trong chương trình chính là ông chồng quốc dân Hoắc! Đình! Dịch!

Quay lại phòng ăn, nhìn Hoắc tiên sinh vẫn chưa biết gì đang hào hứng trò chuyện với Dịch Tiêu, Hoắc phu nhân nhìn anh bằng ánh mắt thương hại, tạm thời không quấy rầy giây phút hứng khởi của anh.

Diệp Chân Chân cực kỳ hả hê, liên tục che miệng cười trộm, mãi đến khi bị Hạ Thanh Thời lườm, cô nàng mới ngừng cười.

Ăn cơm xong, lúc chuẩn bị về, chú Quý gọi Hoắc Đình Dịch lại rồi đưa cho anh một cái túi giấy, bên trong là mấy hộp giữ nhiệt.

Chú Quý nói: “Mẹ cháu thích bánh táo, hôm nay chú làm nhiều, cháu mang về cho bà ấy một ít nhé.”

Hạ Thanh Thời phì cười, Hoắc Đình Dịch nghiêng đầu trừng cô, cô vội vàng ngừng cười.

Bị cô cười, chú Quý hơi mắc cỡ, chú gãi ót, không nói gì nữa.

Hoắc Đình Dịch trả lời vô cùng tự nhiên: “Đúng lúc cháu cũng ghé về nhà. Cảm ơn chú Quý ạ.”

Lên xe, Hạ Thanh Thời cười to.

Hoắc Đình Dịch véo má cô, mắng yêu: “Cười cái gì mà cười!” Sau đó anh nhét cái túi vào lòng cô rồi khởi động xe.

Hạ Thanh Thời mở túi ra, nhìn vào trong rồi cười: “Vẫn còn nóng nè. Cố ý làm thì nói là cố ý đi, bày đặt làm nhiều làm thừa cơ.”

Hoắc Đình Dịch quay qua lườm cô, nói: “Biết vậy rồi sao còn cười chú ấy?”

“Hay da.” Cô hờn dỗi, “Tại em chưa từng thấy chú ấy lúng túng như vậy mà.”

Chuyện này thực sự rất khó hiểu.

Say khi ly hôn, Diệp nữ sĩ cũng có bạn trai, nhưng vì Hoắc Đình Dịch nên bà không muốn tái hôn, cho dù có cưới thì đối phương cũng không thể có con riêng. Theo lý thuyết thì chú Quý là đối tượng rất thích hợp. Đáng tiếc Diệp nữ sĩ cái gì cũng tốt nhưng lại hơi mê tín. Bà tuổi tỵ, chú Quý tuổi tị, nếu hai người về cùng một nhà thì sẽ là rắn nuốt trọn chuột, mất mặt lắm.

Lý do này khiến người ta cảm nín.

Tất nhiên, Hạ Thanh Thời không tin mà cho rằng đó chỉ là cái cớ vụng về của Diệp nữ sĩ mà thôi.

Lúc cô và Hoắc Đình Dịch hẹn hò, mỗi kỳ nghỉ đông, cô sẽ về Bắc Kinh, anh cũng mượn cớ thăm Diệp nữ sĩ để về nước theo. Tuy đã trưởng thành nhưng giữa hai người là những mối quan hệ rắc rối, Hạ Thanh Thời không muốn ông Hạ biết cô và anh yêu nhau. Mỗi lần anh đến đón cô đi hẹn hò, cô không những không cho anh vào nhà mà còn bắt anh dừng xe cách cổng nhà năm trăm mét.

Vào một ngày cuối năm, cô lấy cớ đi họp lớp để đi hẹn hò với Hoắc Đình Dịch từ mới sáng sớm.

Sau khi để bạn gái ra ghé phụ lễ hôn ngẫu nghiêng, Hoắc tiên sinh đề nghị đi xem phim. Thật ra đời sống hẹn hò của hai người rất nhạt nhẽo, xoay qua xoay lại cũng chỉ là đi ăn, xem phim, dạo phố mà thôi.

Mới sáng Hạ Thanh Thời không có hứng xem phim, trời lạnh cũng không muốn đi dạo, để làm vui lòng bạn gái, Hoắc tiên sinh đã đưa cô đến nhà hàng của chú Quý.

Gần tết, nhà hàng của chú Quý tạm ngừng kinh doanh nhưng vì Hoắc Đình Dịch tới nên chú Quý đã phá lệ.

Sau khi bung hai chén hoành thánh lên cho hai người ăn lót dạ, chú Quý hứng khởi xắn tay áo đích thân đứng bếp.

Hoành thánh rất ngon, Hạ Thanh Thời hạnh phúc tít cả mắt.

Trong lúc Hoắc Đình Dịch đi ra ngoài, điện thoại của anh đổ chuông, Hạ Thanh Thời cầm điện thoại đi tìm anh, không ngờ vô tình nghe thấy anh nói với chú Quý: “Chú đừng cho mẹ cháu biết chuyện hôm nay cháu đến đây ăn cơm nhé.”

Chú Quý yêu đơn phương Diệp nữ sĩ từ lâu, Hạ Thanh Thời cứ tưởng ông sẽ nói cho Diệp nữ sĩ biết Hoắc Đình Dịch có bạn gái để tranh công nhưng không ngờ ông lại không hề nhắc đến, vì thế cô đã nhận định chú Quý là người tốt.

Và dĩ nhiên, sau đó Hạ Thanh Thời đã mượn chuyện này gây náo loạn với bạn trai.

Hồi cấp ba, cô đã năn nỉ ông Hạ mua cho cô và Yên Thời một căn hộ ở Nhị Hoàn Lộ, nhưng cô chưa bao giờ sống ở đó.

Bây giờ cô và Hoắc Đình Dịch hẹn hò, không biết phải đi đâu, thế là cô dẫn anh đến căn hộ của mình. Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Đình Dịch đến nhà riêng của cô.

Trai đơn gái chiếc ở cùng một nhà, là một người đàn ông bình thường đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, trong đầu Hoắc tiên sinh khó tránh khỏi những suy nghĩ đen tối. Nghĩ tới mấy chuyện không mấy trong sáng đó, mặt Hoắc tiên sinh nóng lên, anh mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Trong khi Hoắc tiên sinh suy nghĩ vẩn vơ, Hạ Thanh Thời nhìn anh chăm chăm, tức giận nói: “Anh có ý gì?”

Hoắc tiên sinh ngệt ra, sau đó lập tức giải thích: “Điều hòa bật cao quá, anh nóng nên mới cởi áo khoác.”

Cái gì vậy? Anh thật là!

Hạ Thanh Thời xoay mặt đi chỗ khác, cô cắn môi cố nén tiếng cười. Cười xong, cô quay đầu lại, lạnh lùng: “Ai hỏi anh chuyện đó?”

Cô mím môi, nói tiếp: “Lúc ở nhà hàng, anh nói vậy có nghĩa là gì?”

Hoắc tiên sinh giật mình, lúc này mới biết mình hiểu sai ý cô.

Vô tình để lộ suy nghĩ xấu xa, Hoắc tiên sinh lúng túng quay mặt đi, không nói gì. Nhưng Hạ Thanh Thời không chịu buông tha cho anh, cô nhin cười, làm mặt lạnh: “Anh không muốn mẹ anh biết em à?”

Hoắc tiên sinh không biết phải nói như thế nào: “Anh tưởng em không muốn để mẹ biết.”

Có trời đất chứng giám, Hoắc tiên sinh nhớ mãi lần cô ở nhà anh, trùng hợp hôm đó Diệp nữ sĩ đi công tác nên thuận tiện ghé thăm con trai, ai đã sợ đến mức suýt đâm đầu vào tủ quần áo?

Hạ Thanh Thời biết nguyên nhân anh làm vậy, cho dù anh muốn cho Diệp nữ sĩ biết đến sự tồn tại của cô thì cô cũng không muốn.

“Tại sao em lại không muốn để mẹ anh biết?” Cô hùng hổ hỏi ngược lại, “Anh cho rằng em tự thấy mình xấu?”

Đầu Hoắc tiên sinh như muốn nổ tung: “Anh đâu có nghĩ vậy.”

Hạ Thanh Thời kết luận: “Vậy là anh thấy em xấu.”

Hoắc tiên sinh day thái dương: “Anh không thấy vậy.”

Hạ Thanh Thời cười rất dễ thương, “Xem ra anh muốn đưa người khác về ra mắt mẹ nhì.”

Hoắc tiên sinh quả quyết phủ nhận: “Đừng nói linh tinh!”

Anh kiên nhẫn giải thích với cô bạn gái đang nổi giận: “Lẽ ra trưa nay anh phải tham dự một bữa tiệc nhưng anh lại không đi. Nếu biết anh không tham gia vì đi chơi với em, anh lo mẹ sẽ có ấn tượng không tốt với em.”

Những lời của Hoắc tiên sinh vô cùng chân thành, có trời đất chứng giám cho tấm chân tình. Nhưng tiếc rằng sống tới từng đó tuổi đầu, đây mới là lần đầu tiên Hoắc tiên sinh gặp câu hỏi đòi mạng. Vì vậy bây giờ anh không hề biết đưa ra đáp án đạt điểm tuyệt đối đa cũng là một cách tự nộp mạng.

Quả nhiên, Hạ Thanh Thời chỉ đang chờ có vậy thôi.

Cô nhún mày, vô cùng ngang ngược: “Tiệc gì? Sao không đưa em theo? Sợ bị em làm mất mặt chứ gì?”

Tối tận lúc này, Hoắc tiên sinh mới vỡ lẽ hóa ra nhóc con hư hỏng đã đào hố chờ anh nhảy xuống từ lâu.

Anh kéo cô bạn gái đang giờ nanh múa vuốt của mình vào lòng, nén cười: “Em nhìn thấy à?”

Được anh ôm, Hạ Thanh Thời không còn xù lông nữa mà tỏ ra ảm ức, cô cọ đầu vào ngực anh, nói: “Điện thoại của anh reo chuông, em lấy lên xem mới biết là âm báo tin nhắn. Em không cố ý đọc tin nhắn của anh đâu.”

Lúc ăn cơm, cô nhìn thấy Diệp nữ sĩ gửi tin nhắn cho anh: *Đình Đình đang ở nhà chúng ta, con đi đâu vậy? Đình để con gái nhà người ta chờ đến bao giờ?*

Khi đó Hạ Thanh Thời bực bội nghĩ tên giống nhau thế kia thì kết hôn thế quái nào được?

Bà hoàng của anh thật là... Hoắc Đình Dịch tỏ ra nghe lời cô: “Được rồi, ngày mai anh sẽ đi gặp cô ấy.”

“Hoắc Đình Dịch!” Cô nổi giận, ngồi thẳng dậy bóp cổ anh, lắc qua lắc lại, “Anh dám!”

Hạ Thanh Thời gầy nhưng rất khỏe. Hoắc Đình Dịch bị cô lắc cho văng đầu, vì thế anh quyết định siết cô vào lòng, sau đó hôn cô mãnh liệt.

Kỹ thuật hôn của anh rất tốt. Sau khi được buông ra, cô chôn mặt vào vai anh thờ hồn hèn, lúc ngẩng đầu lên, hai má cô đỏ hây hây, đôi mắt lấp lánh nước. Nhìn cô, đầu anh lại bắt gặp hiện lên những suy nghĩ như khi mới bước vào nhà.

Không chờ anh hành động, cô đã vịn vai anh, nâng người lên, sau đó ngậm lấy môi anh.

Không giống với nụ hôn lúc nãy, nụ hôn này hoàn toàn do cô nắm quyền chủ động và điều chỉnh tiết tấu. Cô ti mi hôn anh, khi kết thúc, cô liếm môi anh, ý tứ vô cùng rõ ràng. Nào ngờ ngay sau đó, Hoắc Đình Dịch đẩy cô ra. Hạ Thanh Thời ngẩn người.

Mặt anh nghiêm nghị không chút cảm xúc, Hạ Thanh Thời không kịp hỏi gì thì anh đã đứng bật dậy, đi về hướng cửa nhà.

Hạ Thanh Thời quýnh quýng, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Anh đứng ở cửa, đưa lưng về phía cô, ngay cả giọng nói cũng căng cứng: “Mua thuốc.”

Nói xong, anh lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Cửa chống trộm vang lên tiếng ken két, Hạ Thanh Thời ngồi ngẩn ngơ trên sofa: Anh biết hút thuốc bao giờ? Cô đã nói là cô rất ghét mùi khói thuốc rồi mà?

Hạ Thanh Thời lắc đầu, quyết định chờ anh về rồi sẽ hỏi kỹ càng. Cô đứng dậy, đi vào bếp nấu nước uống.

Nước vừa sôi, còn chưa kịp nguội, cửa lại vang lên tiếng ken két. Hoắc Đình Dịch về.

Sau mấy phút rời khỏi nhà, sắc mặt anh đã bình thường trở lại, anh đi tới ôm cô từ phía sau, hôn lên tai cô.

Hạ Thanh Thời đưa tay đẩy anh ra khoảng vài centimet, sau đó bắt đầu ngửi người anh để nghe xem có mùi thuốc lá hay không: “Anh hút thuốc từ khi nào thế?”

“Em đoán xem.”

Sau đó, anh ôm mặt cô, trao cho cô nụ hôn nóng bỏng.

Cho đến khi bị ném lên chiếc giường trong phòng ngủ, trơ mắt nhìn Hoắc tiên sinh móc hộp bao cao su từ túi quần ra, Hạ Thanh Thời mới hiểu ra.

Mua thuốc cái gì mà mua thuốc? Vốn dĩ anh đâu có đi mua thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit: Sa

Xế chiều, Hạ Thanh Thời nhận được điện thoại của Diệp nữ sĩ.

Giọng nói của Diệp nữ sĩ khá bình tĩnh, “Tối nay cô qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Hạ Thanh Thời vâng dạ, sau khi cúp máy, cô cứ thấp thỏm không yên.

Tai mắt của Diệp nữ sĩ ở khắp nơi, e rằng bà đã biết chuyện Hoắc tiên sinh gặp rắc rối nên muốn hỏi tội cô đây mà!

Hạ Thanh Thời có thể tưởng tượng ra cảnh Diệp nữ sĩ dạy dỗ mình. Thân là con dâu nhà họ Diệp, không những cô chừa mặt ra khắp nơi mà còn kéo chồng theo! Mà chừa mặt thì thôi đi, muốn chừa thì đường đường chính chính mà chừa, che che giấu giấu cứ như tội phạm, bây giờ còn bị người ta phanh phui, mất hết thể diện!

Nghĩ đến đó, Hạ Thanh Thời run lập cập. Sau vài phút suy tính, cô gọi điện cho Hoắc Đình Dịch, cười nịnh nọt: “Anh đã đưa bánh của chú Quý cho mẹ chưa? Tôi nay chúng ta về nhà ăn cơm nhé, nhân tiện đưa bánh luôn.”

Hoắc tiên sinh: “Anh bảo tài xế đem về nhà rồi.”

Hoắc phu nhân: “...”

Hoắc tiên sinh như cười như không: “Mẹ gọi em về à?”

Ờ? Hạ Thanh Thời sững sờ, anh cũng biết ư?

Cô nói: “Nghĩ tới nghĩ lui em vẫn thấy tất cả đều do Bống Nhỏ mà ra, anh thấy đúng không? Tôi nay đón nó về phải đánh cho nó một trận mới được!”

Hoắc tiên sinh cân nhắc vài giây rồi tỏ vẻ đồng ý: “Làm theo ý em đi.”

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì điện thoại bàn của Hạ Thanh Thời reo chuông. Cô bắt máy, lễ tân hỏi cô: “Có cô Hạ, tự xưng là em của chị, muốn gặp chị. Có gặp không ạ?”

Hạ Thanh Thời hơi bất ngờ, nói: “Dẫn cô ta đến phòng làm việc của chị.”

Cúp máy, cô lấy di động, nói với Hoắc tiên sinh: “Em có khách, không nói với anh tiếp được, cúp máy nhé.”

Hạ Thanh Thời hoàn toàn không ngờ Hạ Hiểu Đường lại tới công ty tìm mình. Cô biết cô ta tìm mình làm gì, nhưng ngoài phiền phức ra, cô không còn cảm giác gì nữa.

Cửa phòng làm việc được gõ mấy cái, cô nói to: “Vào đi.”

Lễ tân Tiểu Trương mở cửa ra, dẫn Hạ Hiểu Đường đi vào.

Lúc nghe Diệp Chân Chân nói Hạ Hiểu Đường không màng công việc, xin nghỉ dài hạn để chăm sóc ông Hạ, Hạ Thanh Thời không tin lắm, còn nghĩ Diệp Chân Chân phóng đại, vì Hạ Hiểu Đường không phải là người có thể suy nghĩ sâu sắc, nhưng bây giờ xem ra Diệp Chân Chân nói thật.

Trong suốt hơn hai mươi năm làm chị em, cô và Hạ Hiểu Đường luôn hơn thua với nhau dù cô không muốn so sánh mình với Hạ Hiểu Đường, mà Hạ Hiểu Đường cũng không có tư cách để so sánh với cô. Ấy vậy mà bây giờ, Hạ Hiểu Đường lại xuất hiện trước mặt cô với gương mặt tiêu tụy, thậm chí cô ta còn không trang điểm, quần áo hơi nhàu nhĩ, trông toàn thể khá nhếch nhác.

Hạ Thanh Thời ngồi im sau bàn làm việc.

Hạ Hiểu Đường đi tới trước mặt cô, mắt cô ta sưng vù, giọng khàn khàn: “Bố đã như thế rồi mà cô còn không thể tới thăm bố một lần được ư?”

Hạ Thanh Thời lờ đi lời cô ta rằng Hạ Minh Tuyền không phải bố của cô ta. Cô cười khế, nói bằng vẻ biếng nhác: “Nếu ông ta đã có cô con gái hiểu thảo ở bên giường bệnh không rời nửa bước thì tôi tới thăm hóa ra lại thừa à?”

Hạ Hiểu Đường im lặng một lát, sau đó nói: “Nếu cô không thích tôi gọi ông ấy là bố thì tôi sẽ không gọi. Nhưng cô là con ruột của ông ấy, cô không thể đến bệnh viện thăm ông ấy ư?”

Hạ Thanh Thời cảm thấy buồn cười: “Cô không phải là con ruột của ông ấy, cô có bố ruột của mình, tại sao phải lại hiếu thuận với ông ta?”

Hạ Hiểu Đường phản bác: “Người đàn ông kia chưa từng nuôi tôi, cũng không có trách nhiệm với mẹ tôi, ông ta không phải là bố tôi!”

“Vậy à.” Hạ Thanh Thời gật đầu, “Trùng hợp quá, tôi cũng giống cô.”

“Sao cô...” Hạ Hiểu Đường như ngừng thở: “Chú Hạ đã làm gì có lỗi với cô? Có nghĩa vụ của người cha nào mà chú ấy không làm được không?”

Nghe thế, cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng rời mắt khỏi máy tính. Cô nhìn Hạ Hiểu Đường, bình tĩnh nói: “Ông ta đã làm gì có lỗi với tôi? Vấn đề này chẳng phải mẹ con các người hiểu rõ nhất sao?”

Mắt Hạ Hiểu Đường đỏ quạch: “Nếu cô hận tôi cướp bố cô thì chuyện đó không liên quan gì tới chú Hạ cả. Chú ấy không biết gì hết, muốn trách thì cứ trách tôi!”

“Trách cô? Cô không đáng để được tôi trách.” Hạ Thanh Thời muốn bật cười, “Hạ Hiểu Đường, cô ngu thật hay giả vờ ngu thế? Cô tự nghĩ lại đi, Hạ Minh Tuyền đối xử với cô thế nào? Cô thực sự cho rằng ông ta không biết cô không phải là con ruột của ông ta hả?”

Hạ Hiểu Đường mở to mắt đầy ngạc nhiên.

Hạ Thanh Thời cảm thấy cực kỳ nhục cười: “Cô có biết lúc ông ta ngoại tình với mẹ cô, mẹ cô đã mang thai năm tháng không? Ông ta không biết? Sao ông ta lại có thể không biết?”

Những chuyện này là do Hoắc Đình Dịch nói cho cô biết. Anh không phải là người thích nói chuyện của người khác, hơn nữa việc này còn liên quan đến bê bối của các bậc phụ huynh, vì vậy dù đã biết từ lâu, anh vẫn không hề hé miệng nói với Hạ Thanh Thời. Mãi đến lần cô nghi ngờ cha đẻ của Hạ Hiểu Đường là Hoa Tấn, dùng đủ mọi cách để lấy mẫu ADN của Hoa Tấn, anh mới nói sự thật cho cô biết.

Đó là khi Châu Gia Doanh và ông Hoắc mới kết hôn, anh về nước nghỉ hè, sau khi ngủ trưa dậy, anh vô tình nghe Diệp nữ sĩ nói chuyện cùng bạn. Người bạn của Diệp nữ sĩ bất bình thay bà: “Lão Hoắc nhà cậu có bị mù không thế? Người đàn bà kia ly hôn thì thôi đi, đã vậy còn có hai đứa con riêng, không biết lão Hoắc nhà cậu dính bùa mê thuốc lú gì mà mê cô ta nữa.”

Tuy còn nhỏ nhưng Hoắc Đình Dịch vẫn hiểu, mặc dù bà cô này giống như đang bắt bình thay cho Diệp nữ sĩ nhưng thực chất là đang mượn danh bố mình để châm chọc mẹ mình.

Tất nhiên Diệp nữ sĩ cũng nhận ra điều đó, bà bình thản trả lời: “Nhà tớ cái gì mà nhà tớ? Tớ và ông ấy chia tay lâu rồi, nếu cậu muốn nhét ông ấy về, tớ cũng chẳng có ý kiến.”

Người bạn đó ngượng ngùng nên im lặng, sau một lúc lại nói:

“Tớ nghe nói lúc cô ta mang thai thì chồng đi ngoại tình. Chẳng biết chồng cũ của cô ta nghĩ gì nữa, nếu muốn thỏa mãn thì tại sao lại ngoại tình với người đang mang thai, bụng chỉ nhỏ hơn vợ một chút thôi. Nghe nói cha của đứa bé cũng là người đã có vợ. Người phụ nữ đó được người tình thuê cho cần biết thự ngay sát biệt thự của vợ chồng Châu Gia Doanh. Ban đầu Châu Gia Doanh không biết cô ta là ai, thấy cô ta bụng mang dạ chứa mà sống một mình rất đáng thương nên thường xuyên mời cô ta qua nhà chơi, nào ngờ sau đó bị cướp luôn chồng, ai mà chịu nổi chuyện này? Nghe nói lúc đó cái thai của Châu Gia Doanh đã lớn, không phá được nữa, vậy là đành sinh. Vừa ở cữ xong, cô ta ly hôn ngay, bỏ ra nước ngoài mặc kệ hai đứa con sinh đôi.”

Tới tận lúc biết chuyện, Hạ Thanh Thời mới nhận ra ngôi nhà mà cô đã ở suốt hai mươi năm đã thổi rữa và nhục cười cỡ nào.

Biết Hạ Hiểu Đường không phải là cháu ruột của mình, cô của cô chưa bao giờ vui vẻ với Hạ Hiểu Đường.

Biết Hạ Hiểu Đường không phải con ruột của mình, lúc cô ta lỡ tay đẩy Yến Thời xuống cây, Hạ Minh Tuyên mới nhẫn tâm đánh đứa con nít sáu tuổi thừa sống thiếu chết. Và cũng chỉ thế thôi. Sau khi xác nhận Yến Thời không thể bình phục, Hạ Minh Tuyên đã lựa chọn bỏ qua hành động trót dại của Hạ Hiểu Đường, sau đó lại đối xử với cô ta như con ruột. Nhưng đứa con gái ruột thịt thì Hạ Minh Tuyên lại phớt lờ. So với Hạ Hiểu Đường, những hành động tốt đẹp của Hạ Minh Tuyên dành cho Hạ Thanh Thời chẳng đáng là bao.

Hạ Hiểu Đường vượt qua nỗi khiếp đảm để tiếp nhận sự thật nhanh hơn Hạ Thanh Thời nghĩ. Ông Hạ đã biết thân phận của cô ta từ lâu nhưng vẫn đối xử với cô ta như con ruột, điều này càng làm mức độ trung thành đối với ông Hạ của Hạ Hiểu Đường tăng cao.

Cô ta cắn răng nói: “Hạ Thanh Thời, chú ấy tốt với tôi, chẳng lẽ không tốt với cô ư? Chú ấy nuôi cô bao nhiêu năm, bây giờ cô đi thăm chú ấy một lần cũng không được?”

“Hạ Hiểu Đường, tôi không giống cô. Cô cao thượng, người khác đối xử tốt với cô dù chỉ một chút thì cô sẽ cố gắng báo đáp. Tôi khâm phục cô, vì tôi không làm như thế được. Ai đối xử tốt với tôi một phần, tôi chỉ có thể đáp lại một phần. Tôi biết ơn ông ta khi đã cho tôi cái ăn, cái mặc, nuôi tôi trưởng thành. Nếu ông ta không trả nổi tiền thuốc men, không thuê nổi y tá riêng, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi, tôi sẽ không keo kiệt đến mức ngay cả số tiền đó cũng tiếc.”

“Ai cần tiền của cô?” Hạ Hiểu Đường giận dữ, nhìn cô bằng vẻ khó tin, “Cô cho rằng hôm nay tôi đến đây là để xin tiền? Hay cô nghĩ chú Hạ cần mấy đồng bạc của cô?”

“Nếu không thì sao?” Hạ Thanh Thời ung dung nhìn Hạ Hiểu Đường đang trở nên kích động, “Trước khi tự ý đến tìm tôi, sao cô không hỏi Hạ Minh Tuyên là bây giờ ông ta muốn thân của Yến Thời hay của tôi?”

Hạ Hiểu Đường nghệt ra, lúng ta lúng túng nói: “Hạ Thanh Thời, cô đang nói gì thế?”

Hạ Thanh Thời không trả lời câu hỏi của cô ta mà nói tiếp: “Hạ Minh Tuyên và cô có quan hệ gì, tôi không quan tâm, cô muốn làm đứa con hiếu thảo là quyền của cô, tôi cũng không quan tâm. Có điều cô nên quan tâm tới mẹ mình nhiều hơn, phá vỡ gia đình người khác thì thôi, đằng này còn dùng thế tín dụng của bạn trai cũ của con gái để tiêu xài phung phí, lạ nhỉ?”

Hạ Hiểu Đường cắn môi, không biết phải nói gì.

Thấy cô ta như vậy, Hạ Thanh Thời cảm thấy rất phiền. Cô không nói gì nữa mà tập trung làm việc, không thèm đoái hoài tới cô ta.

Hạ Hiểu Đường đứng đó, biết cô có ý đuổi khách nên vài phút sau, cô ta lẳng lặng ra về.

Rebecca ngồi trước bàn làm việc, mắt nhìn vào màn hình máy tính nhưng tai lại đóng lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng làm việc của sếp.

Chuyện là cổ đông Tôn đã cực kỳ giận dữ tới tìm Hoắc tiên sinh hỏi tội. Ông Tôn là vừa là nguyên lão của công ty vừa là cổ đông lớn, lúc ông Hoắc còn sống, ông Tôn còn là thành viên của ban giám đốc. Xét theo vai vế, Hoắc Đình Dịch phải gọi ông ấy là bác Tôn.

Rebecca nghe thấy tiếng ông Tôn đập bàn: “Cháu mau giải thích chuyện này cho bác!”

Rebecca thờ dãi, nhân lúc đang rảnh, cô ấy mở văn bản ra rồi bắt đầu viết bản kiểm điểm cho sếp.

Chuyện sếp chấp nhận bị làm mờ mặt tham gia chương trình thực tế dành cho vợ chồng đã lan truyền khắp công ty. Không những thế, tổ sản xuất *Bằng mặt không bằng lòng* còn nhân cơ hội này tung trailer riêng của “vợ chồng Thanh Đình” để tạo sức hút cho chương trình. Vì vậy, giờ nghỉ trưa, cả công ty tùm nập tùm ba bàn tán xôn xao trailer dài ba phút:

“Không ngờ ở công ty anh Hoắc ga lăng vậy mà ở nhà lại không làm gì cả!”

“Đúng đó, cứ y như đại gia ngồi yên một chỗ để vợ hầu hạ từ A tới Z, hoàn toàn không ngờ luôn đó!”

“Ừ, giàu thế sao không thuê người giúp việc mà cứ để vợ làm hết? Đồ đàn ông xấu xa!”

Hoắc tiên sinh hoàn toàn không hay biết việc mình bị nhân viên mắng chửi, bấy giờ anh đang ở trong phòng làm việc nghe cổ đông chát vắn. Nửa tiếng sau, ông Tôn nổi giận đùng đùng ra về. Chốc lát sau, cửa làm việc lại được mở ra lần nữa, Hoắc tiên sinh đi ra.

Tuy bị mắng suốt nửa tiếng nhưng thoát nhìn anh rất bình thường, trên mặt không có gì là thể hiện tâm trạng không tốt. Anh đi tới bàn làm việc của Rebecca, gõ lên mặt bàn, phân phó: “Viết một bản kiểm điểm, ngày mai cần dùng trong cuộc họp.”

Rebecca thấy may mắn vì mình đã dự liệu trước, cô liền đáp: “Vâng, tôi sẽ gửi email cho anh trước giờ tan làm.”

Hoắc Đình Dịch đáp lại một tiếng, sau đó xoay người đi về hướng phòng làm việc, nhưng đi được mấy bước thì anh lại quay trở lại, đứng trước bàn Rebecca, vẻ mặt rất không vui.

Rebecca dè dặt nhìn anh.

Gương mặt của Hoắc Đình Dịch lộ rõ vẻ không vui, giọng nói lại càng không vui: “Tôi có nói là tôi cần dùng ư?”

Mặt Rebecca đỏ bừng nhưng vẫn cố gắng hết sức để nén cười.

Anh bị mắng hơn nửa tiếng, ai mà chẳng biết ngày mai anh phải làm kiểm điểm?

Hoắc Đình Dịch không có thói quen làm khó cấp dưới, thấy mặt Rebecca đỏ lên, trông cô ấy cực kỳ lo lắng nên anh quyết định không truy cứu nữa. Suy nghĩ một chút, anh nói: “Mọi người... nói thế nào?”

Anh hỏi xong, Rebecca mới thực sự lo lắng.

Ở công ty, các nhân viên nữ đều tỏ ra bất ngờ khi anh Hoắc lại gia trưởng đến mức đó, có người còn dừng cảm mắng anh là kẻ tồi. Rebecca không thể nói chuyện này cho anh biết được.

Còn ở trên mạng thì mọi người tỏ vẻ đã hiểu vì sao Hạ Thanh Thời lại luôn cúi như vậy, hóa ra là vì vợ trúng đại gia. Trên mạng đầy rẫy những lời mỉa mai, nhưng Rebecca hiểu rõ Hoắc tiên sinh đối xử với Hoắc phu nhân như thế nào, vì vậy, cô ấy biết mình cũng không thể nói những chuyện này với Hoắc tiên sinh nếu không muốn bị giận cá chém thớt.

Rebecca thận trọng đáp: “Tất cả mọi người đều chúc anh và chị Hoắc trăm năm hạnh phúc.”

Hoắc tiên sinh không tin lắm: “Trăm năm hạnh phúc?”

Nghĩ tới nghĩ lui, Rebecca quyết định lấy điện thoại ra, mở ứng dụng trò chuyện rồi chọn nhóm chat, sau đó đưa ra trước mặt Hoắc Đình Dịch, nói nhỏ: “Nếu không tin thì anh cứ đọc đi ạ.”

Hoắc Đình Dịch lấy điện thoại, nhìn thoáng qua.

“Hôm nay là ngày kỷ niệm tròn một năm kết hôn của tổng giám đốc tập đoàn PR Hoắc Đình Dịch và cô Hoắc, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử! Chỉ cần gửi tin nhắn này cho năm người, bạn sẽ có cơ hội nhận được tiền xu kỷ niệm 8888. Tôi đã thử, nghe nói nhà hàng xóm đã nhận được hàng. Chỉ cần mười giây để gửi tin nhắn, không tin thì thử xem, dù sao cũng không mất gì.”

Hoắc Đình Dịch: “...”

Rebecca: “...”

Anh trả lại điện thoại cho Rebecca, “Sau này trong giờ làm đừng xem linh tinh.”

Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

Rebecca đặt điện thoại xuống, thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng ba giây sau, Hoắc Đình Dịch lại quay lại.

Anh trầm ngâm một lát, hỏi: “Chúc hai người cái gì ấy nhỉ?”

“Dạ?” Rebecca nghệt ra, sau đó vội vàng cầm điện thoại lên, đọc từng chữ trên màn hình, nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Hoắc tiên sinh gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Tiền xu kỷ niệm gì đó có giá bao nhiêu?”

Tiền xu kỷ niệm là sở thích của ông Hoắc khi còn sống, hằng năm ông đều thưởng nó cho các nhân viên xuất sắc.

Rebecca mở máy tính tìm kiếm, sau đó báo một con số. Vì chất liệu khá tốt nên giá rất đắt.

Rebecca nhìn Hoắc tiên sinh, thấy tim roi lộp bộp, không lẽ anh định... Ngay sau đó, cô ấy nghe Hoắc tiên sinh nói: “Tổ chức game trên weibo, bốc một trăm người may mắn, lấy tiền riêng của tôi.”

Ngừng một chút, Hoắc tiên sinh nhấn mạnh: “Nhớ nói rõ không phải là kỷ niệm tròn một năm kết hôn mà là kỷ niệm tròn tám tháng kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Edit: Sa

Kể từ khi bức màn bí ẩn về Hoắc tiên sinh được vén lên, cư dân mạng lại có trò mới. Mọi người đào bới hết tất cả hình ảnh công khai của Hạ Thanh Thời khi xuất hiện cùng nghệ sĩ, sau đó ai cũng bằng hoàng phát hiện mấy món trang sức mà quản lý Hạ Thanh Thời đeo đều là hàng thật.

Fangirl của Hoắc tiên sinh không chịu nổi sự thật này, ai cũng kêu gào đó là phí đền bù của chồng họ cho vợ cũ! Tất nhiên, sau khi các chị em chịu sự đả kích to lớn, có người tìm được chứng cứ chồng họ không yêu vợ cũ! Đó là chiếc nhẫn kim cương mà Hạ Thanh Thời đeo.

Lúc trước vì để giấu gia đình, Hạ Thanh Thời rất ít khi đeo nhẫn cưới ra khỏi nhà, sau khi gia đình biết chuyện, cô không phải giấu giếm nữa nên ngày nào cũng đeo, vì thế đã bị cánh phóng viên chụp được.

Nhẫn kết hôn của Hạ Thanh Thời khoảng bốn carat, xung quanh đính các viên kim cương nhỏ làm chiếc nhẫn càng thêm lấp lánh. Chiếc nhẫn không nhỏ nên rất dễ gây sự chú ý, vì vậy trước giờ Hạ Thanh Thời đều nói chỉ là hàng giả.

Tuy người bình thường không thể mua nổi chiếc nhẫn đó, nhưng với thân phận của Hoắc tiên sinh, giá trị của chiếc nhẫn là không đáng kể. Vì thế, fans của Hoắc tiên sinh tỏ vẻ nhẫn cưới của mấy ngôi sao nữ đều lên tới mười mấy carat, mà nhẫn của Hạ Thanh Thời chỉ có bốn carat. Hừ! Quả nhiên chồng họ không yêu vợ cũ!

Đối với chuyện này, Hoắc phu nhân khịt mũi khinh thường: Mấy cô em đâu biết Hoắc tiên sinh mua nhẫn 4,15 carat là vì sinh nhật của chị là ngày 15 tháng 4. Không chỉ có thế, cùng một bộ với chiếc nhẫn còn có dây chuyền, mặt sợi dây là hình quả lê cũng 4,15 carat, màu sắc lấp lánh, đẹp vô ngần.

Tất nhiên, lúc cầu hôn, sắc mặt của Hoắc tiên sinh rất muốn ăn đập nên anh sẽ không nói mấy chuyện đó ra, mà với tư cách là người sắp trở thành Hoắc phu nhân, khi không nhìn thấy chiếc nhẫn 20 carat như trong tưởng tượng, Hạ Thanh Thời cũng đen mặt.

Bầu giờ nhớ lại thời khắc lúng túng đó, Hoắc phu nhân nhoen môi cười, cảm xúc trong lòng hoàn toàn khác với lúc đó.

Muốn thưởng cho anh quá!

Hoắc phu nhân còn chưa nghĩ ra nên thưởng gì cho Hoắc tiên sinh thì cư dân mạng rảnh rồi không có chuyện gì làm lại có thêm phát hiện mới: Hoắc tiên sinh từng có scandal với Tiểu Tiêu!

Mặc dù sợi dây VCA bán số lượng có hạn mà Tiểu Tiêu đeo chắc là mượn của quản lý, qua đêm ở căn biệt thự tại Hongkong của doanh nhân H chắc cũng là do quản lý mời tới chơi nhưng mọi người vẫn thấy thương hại cho quản lý Hạ. Tuy cô diễn viên này không đẹp bằng chính thất, nhưng phạm là đại gia đi chung với chân dài thì luôn khiến người ta suy nghĩ không trong sáng. Huống chi chân dài này còn là nghệ sĩ dưới trướng của chính thất...

Vậy là càng lúc dân tình càng hóng hót, đồng thời cũng càng thêm thương xót cho chính thất.

“Lấy chồng đại gia cũng chỉ được cái mã bề ngoài thôi. Mấy thím nhìn chồng Hạ Thanh Thời đi, không những không thèm mua kim cương to

cho vợ mà còn mập mờ với nghệ sĩ của vợ. Bây giờ ngay cả rắm mà cô ấy còn không dám đánh, tội ghê nơi.”

“Nhiều đó có là gì, nhà giàu có nhiều quy tắc lắm, nghe đồn con dâu muốn mượn trang sức của mẹ chồng mà còn phải ký giấy nữa đó, chắc chắc chắc.”

“Đúng rồi, chồng bà có yêu thương gì bà đâu, có khi mấy món trang sức bà đeo là đồ đi mượn nữa kìa, xong việc phải lo đi trả.”

Lúc Hoắc tiên sinh đọc được những bình luận đó, Hoắc phu nhân cũng tìm được tấm ảnh có ghi dòng chữ “Bồn cung chưa chết, các người chỉ là phỉ”, cô thấy vô cùng phù hợp với tình huống của mình, vừa định đăng tấm ảnh lên để thị uy thì bỗng dưng Hoắc tiên sinh dùng cả hai tay ôm mặt cô.

“Ui da.” Hoắc phu nhân khẽ tay anh, “Anh làm cái gì thế?”

“Anh toi rồi hả?” Hoắc tiên sinh ôm mặt cô, sau đó ép hai má cô lại, biến khuôn mặt mỹ nữ lạnh lùng của Hoắc phu nhân thành bông hoa có cái nhụy nhợt nhạt.

Hoắc tiên sinh vẫn cố nhịn cười trước gương mặt xấu đau đớn của vợ, cố ý tỏ ra hung dữ: “Em xem em làm ra chuyện tốt gì kia kìa!”

Cư dân mạng dù thông minh cỡ nào cũng không thể nghĩ ra được Hoắc phu nhân chính là người tạo scandal giữa chồng và nghệ sĩ của mình.

Mà đối với chuyện đó, Hoắc phu nhân cũng chột dạ. Vốn dĩ chuyện này đã êm xuôi, tự dưng bị cư dân mạng đào lên khiến Hoắc phu nhân càng chột dạ.

Không biết phải nói thế nào, Hoắc phu nhân đành từ bỏ phản kháng, để Hoắc tiên sinh tùy ý day mặt mình.

Hoắc tiên sinh chơi thêm một lúc thì thấy chán, anh buông tay ra, khuôn mặt của Hoắc phu nhân được hồi phục về trạng thái ban đầu.

Anh hôn lên môi cô mấy cái, nói: “Chờ đến tối sẽ xử em.”

Phía trước vang lên tiếng cười. Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân lập tức quay đầu nhìn tài xế. Tài xế thần nhiên nhìn lại họ qua kính chiếu hậu.

Hoắc phu nhân ho nhẹ, khẽ đẩy Hoắc tiên sinh ra, vờ như không có gì tiếp tục lướt weibo. Sau đó, cô phát hiện ra điều thú vị.

Kể từ lúc Hoắc tiên sinh mờ mặt bị lộ thân phận, giá trị của Bóng Béo cũng tăng theo. Thậm chí cư dân mạng còn tìm được báo cáo tài chính hơn nửa năm trước của tập đoàn PR, phát hiện tài sản của Joey Fok đã vượt quá một tỉ.

Đối mặt với đứa con giàu có, các mẹ nuôi nhanh chóng biến thành bạn gái.

“Bóng Béo à, nhà chị ở số 666 thôn Tiên Nữ, chị chưa yêu ai và cũng chưa kết hôn, khi nào em lớn thì nhớ cưới chị đó.”

Hoắc tiên sinh: “...”

Hoắc phu nhân: “Mơ đi cung.”

Trong lúc hai vợ chồng nói chuyện, Hạ Thanh Thời nhận được điện thoại từ dãy số xa lạ gọi từ nước ngoài về.

Cô bắt máy, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của người bên kia đầu dây: “Thanh Thời hả? Chào cô, tôi là Hoắc Tông Hi.”

Hạ Thanh Thời vội đáp: “Chào Tông Hi. Đạo này khỏe không?”

Trên mạng không còn sôi nổi bàn tán về việc Hoắc Tông Hi công bố giải nghệ nữa. Trong thời đại internet, người ta dễ bị thu hút bởi những tin tức liên tục được đổi mới, vậy nên Hoắc Tông Hi có thể đời sống yên gió lặng, chờ khán giả quên scandal của mình thì có thể tái xuất.

Tuy nhiên, khác với những nghệ sĩ từng tuyên bố giải nghệ rồi quay lại ngành giải trí, quyết định của Hoắc Tông Hi vô cùng kiên định, sau khi tuyên bố giải nghệ, cô hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Mấy tuần đầu, phóng viên còn theo dõi cô ấy, nhưng sau khi không lấy được thông tin gì đáng chú ý, phóng viên dần cảm thấy chán nản, sau đó thì không phí thời gian với cô ấy nữa.

Hoắc Tông Hi nói mấy tháng nay cô ấy đi du lịch ở Địa Trung Hải, ở đó, cô ấy khám phá ra rất nhiều điều thú vị đến từ các nền văn hóa khác nhau. Dân bản xứ ít ai biết cô ấy, chỉ xem cô ấy như một nữ du khách đến từ phương Đông.

Hạ Thanh Thời nghiêm túc bổ sung: “Nữ du khách xinh đẹp đến từ phương Đông.”

Hai người ở hai đầu điện thoại cùng bật cười.

Im lặng chốc lát, Hoắc Tông Hi nói: “Thanh Thời, tôi sắp đính hôn rồi.”

Hạ Thanh Thời nghệt ra, hỏi: “Lệ Khôn?”

Anh ta là mối tình đầu của Hoắc Tông Hi, cũng là người bị phóng viên tung ảnh hẹn hò.

“Sao cô lại nghĩ là anh ấy?” Hoắc Tông Hi tỏ ra vô cùng ngạc nhiên trước suy đoán của cô, “Vợ anh ấy sắp sinh rồi.”

Hạ Thanh Thời xấu hổ: “Tôi...”

Cũng may Hoắc Tông Hi không so đo với cô, cô ấy nói: “Vợ anh ấy cũng là bạn thân của tôi, chúng tôi đang đi du lịch cùng nhau đấy.”

Ngừng một chút, Hoắc Tông Hi nói tiếp: “Bạn trai tôi là Hoa kiều Mỹ, đợt này cũng đến đây du lịch. Lúc chúng tôi ra biển chơi thì gặp người phát bệnh cấp tính, anh ấy đã cứu người đó. Sau đó chúng tôi mới biết hóa ra anh ấy là nhà sĩ.”

Nghe thái độ của cô ấy, Hạ Thanh Thời bỗng thấy nhẹ nhõm. Cô ấy không còn trầm lặng như lúc vừa từ bệnh viện về mà vô cùng vui vẻ, cả người tràn đầy sức sống.

Khách quan mà nói, Hạ Thanh Thời không dám bảo đảm cho nhân cách và đạo đức của Hoắc Tông Hi vì dấu sao cô ấy cũng đã duy trì mối quan hệ với Dung Vũ suốt một thời gian dài sau khi anh ta kết hôn, nhưng cô rất thích cách xử sự của Hoắc Tông Hi.

Đây là thế giới tràn ngập dã tâm, lúc nào cũng phải leo lên cao, vì vậy nếu như bị rơi xuống thì cũng vẫn phải tìm cách đứng dậy, đó mới là suy nghĩ đúng đắn của phụ nữ thế kỷ mới.

Sau đó, Hoắc phu nhân hỏi thăm về tình hình gần đây của Dung Vũ.

Mà có hỏi cũng như không, theo như ngày thường thì Hoắc tiên sinh sẽ không nói, nhưng lần này anh không trực tiếp từ chối như mọi lần mà sau khi một vài giây im lặng, anh đáp: “Anh không biết.”

Không biết?

Ngay cả Hoắc phu nhân cũng nghe phong thanh là hai vợ chồng họ đang thụ tinh ống nghiệm, tình cảm vẫn không nhạt không mặn như trước khi xảy ra việc của Hoắc Tông Hi, giống như chuyện đó không hề phá hỏng hay làm ảnh hưởng mối quan hệ của họ.

Hoắc tiên sinh lúng túng ho khan, sau đó rất mất tự nhiên đánh trống lảng: “Bây giờ đi bắt Bóng Nhỏ chứ?”

Kế sách dôi dề tài hết sức thành công. Vừa nghe đi bắt Bóng Nhỏ, Hoắc phu nhân lập tức chồm người vỗ vào lưng ghế tài xế, thúc giục: “Nhanh nhanh nhanh, nhanh lên, mẹ chồng còn đang chờ tôi nữa.”

Khi đến nhà họ Diệp, hai vợ chồng giặt mình.

Trong phòng khách, Diệp nữ sĩ ngồi trên ghế, Yên Thời đứng trước mặt bà, mắt anh đỏ bừng, mồm méo máo, trông vô cùng đáng thương.

Gương mặt của Diệp nữ sĩ rất nghiêm nghị, giọng nói còn nghiêm nghị hơn: “Cháu đánh người ta, không những không biết lỗi mà còn cãi lại là sao?”

Nhìn Yên Thời như sắp khóc đến nơi, đầu Hoắc tiên sinh căng lên, phản ứng đầu tiên là quay qua nhìn người bên cạnh. Quả nhiên, thấy Yên Thời bị bắt nạt, trong chớp mắt, Hoắc phu nhân biến thành cọp cái, cô tiến vào, trông cứ như đang chuẩn bị xông mả với Diệp nữ sĩ: “Yên Thời không bao giờ đánh ai cả!”

Hoắc Đình Dịch vội vàng giữ chặt cô lại, giành nói trước: “Xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Yên Thời, anh ngồi xuống trước đã.”

“Ngồi cái gì mà ngồi?” Diệp nữ sĩ gặng dữ hét lên, “Ở trong nhà tôi, khi nào còn chưa biết lỗi thì không được ngồi!”

Hoắc tiên sinh nhìn thoáng qua Hoắc phu nhân, cô đang thở phì phò như trâu, hai mắt trợn trừng nhìn Diệp nữ sĩ, giống như lúc nào cũng có thể xông lên.

Yên Thời méo máo, cuối cùng không kiềm được nữa mà nước mắt lăn dài. Giọng anh nức nở: “Cháu không hư, cũng không ăn hiếp ai hết, tại nó đánh Bóng Bóng trước! Nó, nó...”

Hai vợ chồng chẳng hiểu ra làm sao, đồng loạt nhìn Diệp nữ sĩ bằng ánh mắt nghi vấn.

Diệp nữ sĩ lạnh lùng nói, “Đừng hỏi tôi, hỏi nó đi.”

Hỏi ra mới biết hai anh em hồ lô dắt nhau đi chơi, sau đó Yên Thời xô ngã một cậu bé va đầu xuống đất khiến trán cậu bé ấy sưng to, bố mẹ cậu bé vừa qua nhà mắng vốn.

Trước mặt người ngoài, Diệp nữ sĩ rất bảo vệ người nhà mình, huống chi bà cũng không tin Yên Thời lại vô duyên vô cớ đánh người khác. Vì vậy bà nói là trẻ con chơi với nhau ấy mà, nói gần nói xa nói qua nói lại thì ý là không ai chứng kiến đứa nào xô ngã đứa nào, con nhà mấy người bị ngã thì lo mà dỗ dành đi, tới nhà tôi làm gì.

Chờ bố mẹ cậu bé ra về trong tức tối, Diệp nữ sĩ mới kêu chị Lan dẫn hồ lô em đi mua kem, sau đó thăm vấn hồ lô anh.

Diệp nữ sĩ hỏi ra thì đúng là Yến Thời xô ngã người ta nên cực kỳ tức giận. Mặc dù hồ lô anh là trẻ con nhưng là đứa trẻ to xác, suốt ngày anh chơi với trẻ con, vui vẻ thì thôi, nếu đánh nhau thì đến mười Bổng Nhỏ cũng không đánh lại anh.

Hạ Thanh Thời giải thích: “Yến Thời sẽ không đánh ai đâu ạ, chắc là do lỡ tay thôi.”

Lúc trước, cứ mỗi lần nhìn ba anh em hồ lô là Diệp nữ sĩ lại thấy khó chịu, nhưng gần đây cái nhìn của bà dành cho hai anh em hồ lô đã thay đổi rất nhiều, còn với con dâu thì vẫn chững mắt như cũ. Vì vậy, bà cười lạnh lùng: “Được rồi, anh em của cô nên cô hiểu chứ gì, dù sao tôi cũng đâu dạy được bọn nó.”

Hạ Thanh Thời giật mình, ngoan ngoãn đứng im re.

Hoắc Đình Dịch nói đỡ cho vợ: “Mẹ, Thanh Thời biết lỗi rồi.”

Diệp nữ sĩ cô đơn lẻ loi, không đâu nổi hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực với nhau nên chỉ đành nguyền dãi.

Hạ Thanh Thời nhân thời cơ nhìn Yến Thời, dẫn dắt: “Yến Thời, không phải anh đánh cậu bé kia mà chỉ là lỡ tay thôi đúng không?”

Thật ra cũng không tính là “dẫn dắt”, vì Hạ Thanh Thời thực sự nghĩ thế. Yến Thời không phải người đánh người khác đâu có giận đến đâu, chắc chắn là vì anh khỏe nên mới bất cần xô ngã cậu bé đó.

Nào ngờ ngoài dự đoán của Hạ Thanh Thời, Yến Thời mếu máo không trả lời.

Hạ Thanh Thời sốt ruột, cô nghĩ anh sợ nên huych nhẹ anh, “Nói em nghe.”

Kết quả là Yến Thời ngoác mồm ra khóc. Anh xòe hai bàn tay vẫn nắm chặt từ nãy đến giờ, để lộ miếng ngọc bị vỡ.

Yến Thời khóc tức tưởi: “Anh không nên xô bạn ấy... Nhưng bạn ấy làm vỡ ngọc của anh, anh giận lắm...”

Lúc đầu Yến Thời nhìn thấy cậu bé đó bắt nạt Bổng Nhỏ nên anh lập tức kéo Bổng Nhỏ về phía mình, dù vậy anh vẫn không giận, chỉ bảo cậu bé không được bắt nạt Bổng Nhỏ nữa, vì đứa trẻ ngoan sẽ không đi bắt nạt người khác.

Cậu bé đó khoảng năm, sáu tuổi, đã bắt đầu biết nhận thức. Cậu bé biết Yến Thời không được bình thường, nó thấy xung quanh không có người lớn nên không sợ gì mà xô mạnh Yến Thời, sau đó giành lấy miếng ngọc của anh.

Yến Thời thấy cậu bé đó ném miếng ngọc thì nóng nảy xô cậu bé. Nói chung kết quả là miếng ngọc bị vỡ.

“Được rồi, nín nào, nín nào.” Hạ Thanh Thời vội vàng ôm lấy anh, xoa đầu anh, “Ngọc ở đâu thế?”

Yến Thời sụt sịt: “Vân Vân cho anh.”

Hạ Thanh Thời không biết Vân Vân là ai nhưng cũng nhạy cảm phát hiện điều bất thường. Miếng ngọc này khá nhẫn nại, rất sáng, không chút tí vết, nhìn là biết ngay không phải hàng chợ. Rốt cuộc là ai đã đưa cho anh?

Nhưng vì có Diệp nữ sĩ nên Hạ Thanh Thời đành nuốt một đồng thắc mắc vào bụng, cô xoa đầu Yến Thời, tiếp tục phát huy tài năng diễn xuất của mình: “Em biết, Vân Vân là bạn thân nhất của Yến Thời, quà bạn ấy tặng cho Yến Thời bị hư, Yến Thời rất khó chịu nên mới xô bạn đúng không?”

Yến Thời lau nước mắt, mếu máo gật đầu.

Hoắc tiên sinh phối hợp đệm vào: “Mẹ, Yến Thời biết lỗi rồi ạ.”

Sợ Diệp nữ sĩ giận quá mà đá đít anh em hồ lô ra khỏi nhà, Hạ Thanh Thời vỗ lưng Yến Thời, ý bảo anh xin lỗi Diệp nữ sĩ.

Yến Thời chậm chậm đi đến trước mặt Diệp nữ sĩ, giọng ồm ồm: “Cháu xin lỗi.”

Sắc mặt Diệp nữ sĩ dịu đi đôi chút, hỏi: “Nếu Joey làm cháu giận, cháu có xô em không?”

Yến Thời nhìn Diệp nữ sĩ, mặt nghệt hết cả ra.

Hoắc tiên sinh vội vàng bổ sung: “Là Bổng Nhỏ. Nếu Bổng Nhỏ làm anh giận thì sao?”

Yến Thời nhanh chóng lắc đầu, “Cháu không xô Bổng Bổng đâu!”

Diệp nữ sĩ hỏi tiếp: “Tại sao cháu lại không xô em?”

Vấn đề này đã làm khó Yến Thời, anh ngập ngừng cắn môi, không nói gì.

Diệp nữ sĩ hướng dẫn: “Là vì Yến Thời biết nếu Yến Thời xô ngã Joey, Joey sẽ bị thương đúng không?”

Yến Thời suy nghĩ một chút, sau đó gật mạnh đầu.

“Vậy là được rồi.” Diệp nữ sĩ thở dài, “Joey bị thương, những bạn khác cũng sẽ bị thương. Cháu khỏe hơn các bạn khác, nếu bất cẩn sẽ làm các bạn bị thương, đúng không?”

Yến Thời xấu hổ cúi đầu.

“Được rồi, được rồi.” Diệp nữ sĩ cảm thấy Yến Thời đã hiểu lời dạy của mình thì duỗi tay lau nước mắt cho anh, sau đó kéo anh lên lầu, “Là miếng ngọc chứ gì? Thích lắm hả? Cụ có nhiều lắm, chúng ta lên phòng cụ xin mấy miếng được không?”

Yến Thời rất dễ dỗ, vì vậy anh nhanh chóng mỉm cười, ngọt ngào nói: “Cảm ơn bà ạ!”

!!!

Tim Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân như ngừng đập!

Hoắc tiên sinh vội vàng kéo Yến Thời lại, còn Hoắc phu nhân cũng nhanh chóng bịt miệng Yến Thời, gỡ đầu anh, “Gọi bậy bạ gì thế?”

Diệp nữ sĩ đã quen khi bị gọi như thế nên bà cố gắng nghĩ theo hướng tích cực hơn: Làm bà của con trai của tình địch và chồng cũ cũng là một chuyện vui vẻ. Nhờ vậy mà bà thấy dễ chịu hơn nhiều.

Bà nhìn thẳng con đàn của mình, lạnh lùng nói: “Hoắc Đình Dịch, anh tính chừng nào cho mẹ lên chức bà thật?”

Buổi tối về đến nhà, Hoắc tiên sinh hùng hực khí thế muốn báo hiếu, để Diệp nữ sĩ sớm lên chức bà nhưng đáng tiếc Hoắc phu nhân lại không phối hợp.

Hoắc phu nhân đang thăm vấn Bóng Nhỏ.

Lúc ở nhà họ Diệp, Hoắc phu nhân vừa dụ dỗ vừa cưỡng ép bắt Bóng Nhỏ, về tới nhà, cô lập tức xách Bóng Béo vào phòng, hỏi cậu vạ “Vân Vân”.

Bóng Nhỏ lắc đầu: “Không có Vân Vân.”

Hạ Thanh Thời nghi ngờ hai anh em thông đồng lừa mình, nhưng sau đó đã phủ nhận, hai anh em không thông minh cỡ đó.

Cô hỏi lại: “Vậy ai tặng miếng ngọc cho anh Yến Thời?”

Bóng Nhỏ tiếp tục lắc đầu: “Không biết.”

Hạ Thanh Thời đổi cách hỏi: “Vân Vân xấu ghê, chỉ tặng ngọc cho anh Yến Thời mà không tặng cho Bóng Nhỏ, đúng không?”

Bóng Nhỏ vội vàng gật đầu, đồng ý với quan điểm của cô: “Chị Tiêu Tiêu xấu quá!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Giỏi lắm! Con bé Tiêu Tiêu đúng là âm hồn không tan mà!

Sau khi mai phục rất lâu ở ngoài cửa, rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng thở phào khi vợ buông tha cho Bóng Nhỏ. Anh kéo cô ra khỏi phòng Bóng Nhỏ, sau đó bế cô đi lên lầu.

Hạ Thanh Thời không dám lớn tiếng vì sợ chị Phân nghe thấy, cô đắp lên vai anh, nói nhỏ: “Anh làm gì thế?”

Anh bế cô vào phòng ngủ, đặt cô xuống giường, ngay sau đó cũng đè lên người cô, liên tục hôn lên môi cô, giọng khàn khàn: “Hôm nay nghe mẹ nói gì chưa? Chừng nào thì cho mẹ làm bà nội?”

Hạ Thanh Thời thấy đau đầu, cô ôm cổ Hoắc tiên sinh, nói rất đáng thương: “Em sợ đau.”

Quả nhiên, vừa nghe cô nói, Hoắc tiên sinh lập tức chân chừ, anh xoa bụng cô, thở dài, nói: “Đúng là rất đau.”

Hoắc phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ Hoắc tiên sinh lại nói: “Có muốn... tìm người để mướn không?”

Anh sống ở nước ngoài từ nhỏ nên thấy chuyện đẻ mướn khá bình thường, huống chi đẻ mướn ở California là hợp pháp.

“Không không không!” Hoắc phu nhân hoảng hốt ngồi bật dậy, cô trấn an anh, “Em em em, em vẫn muốn tự sinh.”

Hoắc tiên sinh khẽ nhướn mày, tay vẫn xoa bụng cô, nói: “Vậy phải nắm chắc thời cơ.”

Hoắc phu nhân: “...”

Hoắc tiên sinh nói tiếp: “Nếu không có con, Bống Nhỏ phải chịu áp lực rất lớn.”

Hoắc phu nhân: “???”

Hoắc tiên sinh là minh chứng cho câu anh cả như cha, mà tình thương của cha còn cao hơn dãy Himalaya: “Nếu không có con, sau này Bống Nhỏ phải nuôi anh, em và Yến Thời. Đến lúc chúng ta già rồi chết đi, Bống Nhỏ chỉ còn lại một mình. Em có thấy như vậy là quá tàn nhẫn với nó không?”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Edit: Sa

Hoắc phu nhân không ngờ vì sinh con mà Hoắc tiên sinh lại nghĩ ra lý do vớ vẩn như vậy.

Không không không, với hiểu biết của mình về Hoắc tiên sinh, lấy lý do Bống Nhỏ phải mang gánh nặng nuôi ba người già chỉ là vì anh lấy cớ cho lỗi lầm tồi qua của mình mà thôi.

Trước đây anh luôn làm biện pháp phòng tránh, nhưng dạo này vì muốn có con nên cứ quẩn lấy cô mà không dùng biện pháp. Trong lúc chìm đắm vào bể tình, bên tai lại quẩn quanh giọng nam trầm ấm dụ dỗ nên Hoắc phu nhân dễ dàng để anh thực hiện ý đồ của mình. Sau đó cô thấy lo lo, nổi giận mấy lần đều bị Hoắc tiên sinh dỗ dành cho qua. Nhưng tồi qua Hoắc tiên sinh lại tái phạm, vì thế Hoắc phu nhân nổi con tam bành, nghiêm khắc cảnh cáo anh đừng hòng chạm vào một đầu ngón tay của cô.

Hoắc tiên sinh vội vàng tỏ ra vô tội giải thích: “Lúc này anh hỏi em, em nói “Được” rồi mà.”

Vừa nói, Hoắc tiên sinh vừa ôm Hoắc phu nhân vào lòng, môi hôn trớn tai cô, hơi thở nóng hổi quẩn quanh đầy mê hoặc. Tiếc thay lúc này Hoắc phu nhân đã tỉnh táo nên không rơi vào mỹ nam kế của anh, cô đập anh một cái rồi đi xuống giường.

Hoắc tiên sinh tưởng Hoắc phu nhân chỉ nói miệng vậy thôi, nào ngờ hôm nay về tới nhà, anh rủ Hoắc phu nhân tắm chung, kết quả là chẳng những bị từ chối mà Hoắc phu nhân còn chu đáo lấy quần áo cho anh rồi đuổi anh xuống phòng tắm ở dưới lầu, còn bảo đó mới là nơi dành cho anh.

Bây giờ khi về phòng ngủ, ngay cả gánh nặng của Bống Nhỏ vào ba mươi năm sau mà Hoắc tiên sinh cũng nói tới, thế nhưng Hoắc phu nhân vẫn không bị đá động gì.

Biết Hoắc phu nhân lo lắng chuyện gì nhất, Hoắc tiên sinh nói: “Nếu chúng ta có con, Bống Nhỏ chỉ cần nuôi một mình Yến Thời thôi.”

Hoắc phu nhân giương mắt nhìn anh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Hoắc phu nhân, Hoắc tiên sinh đưa ra kết luận chắc chắn: “Nếu vậy thì chất lượng cuộc sống về già của Yến Thời sẽ tốt hơn.”

Hoắc phu nhân nén cười, nghiêm mặt đá chông một cái, “Hoắc Đình Dịch, anh phiền phức quá! Tôi nay anh ngủ một mình đi!”

Hoắc tiên sinh rất hiểu vợ, thấy cô đá nhẹ hều, anh biết chỉ cần mình nằm im thì cô sẽ không làm gì nữa. Vì vậy Hoắc tiên sinh ôm chặt cô gái đang vùng vẫy, cúi đầu hôn lên hai má cô, nói: “Anh nói thật đấy.”

Hoắc phu nhân nhắm mắt lại, quyết định giả chết.

Hoắc tiên sinh tiếp tục tấn công bằng đòn tình cảm: “Mẹ cũng lớn tuổi rồi, bao năm qua mẹ cứ ở vậy một mình, trừ công việc, tất cả sự quan tâm và sự chú ý của mẹ đều dành cho anh.”

Hoắc phu nhân hừ khê.

Hoắc tiên sinh ho nhẹ, nói tiếp: “Người già không còn nguyện vọng gì khác mà chỉ muốn có cháu bé, đó cũng chẳng phải mong ước cao xa gì mà nằm trong khả năng của chúng ta, vậy tại sao chúng ta không thể báo hiếu cho mẹ?”

Hoắc phu nhân cảm thấy nghệ thuật nói chuyện của Hoắc tiên sinh tăng lên đáng kể, chẳng những thoát được mấy đề bài đòi mạng của cô mà còn biết đào hồ chôn cô. Sau mấy giây im lặng, Hoắc phu nhân không tỏ ra “không thèm nghe con rủa tụng kinh” nữa mà mở mắt ra. Sinh con hay không là do cô quyết định, nhưng cô có thể dựa vào việc sinh con để nâng cao địa vị của mình trong lòng mẹ chồng.

Nghĩ thế, Hoắc phu nhân lập tức nói: “Anh còn dám lấy mẹ để dụ em? Tối nay mẹ mắng em thế nào?”

Hoắc tiên sinh thấy da đầu căng ra, có lẽ đây chính là cảm giác tự đào hố chôn mình.

Hoắc phu nhân thực hiện được mong muốn nên càng làm tới, nhưng cô không tỏ ra giận dữ mà rung rung nước mắt, đáng thương nói: “Tối nay mẹ mắng em nhiều lắm. Mẹ không thích em, mẹ không hề xem em là con dâu.”

Tối nay Diệp nữ sĩ gọi con dâu về nhà là vì chuyện *Bằng mặt không bằng lòng*, mặc dù có sự việc của anh em hồ lô xen vào nhưng vẫn không ngăn được việc Diệp nữ sĩ dạy dỗ con dâu.

Về phần Hạ Thanh Thời, tuy Diệp nữ sĩ mắng Yến Thời làm anh ấy khóc nhưng cô biết Diệp nữ sĩ chỉ muốn tốt cho anh trai, sau đó Diệp nữ sĩ lại tặng cho Yến Thời miếng ngọc mới nên cô càng thêm cảm kích bà, vì vậy, lúc bị Diệp nữ sĩ mắng, cô im thin thít, không cãi lại câu nào.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Hạ Thanh Thời thấy rất khó chịu. Tại sao cô phải chịu đựng con giận của Diệp nữ sĩ? Quan trọng hơn là Hạ Thanh Thời không thể mãi nhượng bộ những lúc mẹ chồng nàng dâu nổ ra chiến tranh được, nếu không Diệp nữ sĩ sẽ sinh ra ảo giác bà là chúa tể. Vì vậy, cô nhanh chóng nắm bắt cơ hội, nói với Hoắc tiên sinh: “Không phải là em không nghĩ tới chuyện con cái, nhưng nếu không được bà nội thừa nhận, tại sao em phải sinh con?”

Tuy đôi khi Hoắc tiên sinh hơi bị chậm lụt nhưng lần này anh nhanh chóng hiểu ý vợ, thì ra Hoắc phu nhân muốn Diệp nữ sĩ chủ động hòa giải với cô.

Là một người đàn ông vừa sợ mẹ vừa sợ vợ, Hoắc tiên sinh vô cùng tự tin nói: “Nghĩ vậy quá. Em yên tâm đi, mẹ thích em lắm.”

Hoắc phu nhân nghi ngờ: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Hoắc tiên sinh lại nằm đè lên người vợ, hôn đôi môi đỏ mọng của cô, trong nụ hôn vẫn vút, anh nói: “Không tin thì để mai rồi coi.”

Hoắc phu nhân bị nhột bởi những nụ hôn của anh, cô vừa cười vừa né anh: “Hoắc Đình Dịch! Không được! Bây giờ anh không được phép chạm vào em, chờ...”

Những lúc như thế này, tất nhiên Hoắc tiên sinh sẽ không nhượng bộ, môi anh tìm tới đôi môi cô, ngăn câu nói tiếp theo của cô.

Trong lúc hai vợ chồng quấn lấy nhau, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói non nớt: “Anh ơi!”

Hai người đang phân thắng bại trên giường đều sững sốt, nhanh chóng tách nhau ra rồi ngồi dậy. Hoắc phu nhân sửa sang lại quần áo, sau đó nhìn ra cửa.

Người đang nhìn vào phòng bằng đôi mắt trông mong ngoài Bóng Béo ra thì còn ai nữa?

Thường ngày Bóng Nhỏ đi ngủ rất sớm, những người giúp việc thì ở gian nhà riêng, chỉ có chị Phan luôn ở dưới lầu để chăm sóc cho Bóng Nhỏ, vì vậy trước giờ hai vợ chồng không hề kiêng kỵ gì, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nhớ tới chuyện khóa cửa phòng, không ngờ hôm nay Bóng Nhỏ lại xông vào.

Mặc dù vừa nhìn thấy anh chị mình đánh nhau, nhưng không có anh Yến Thời tham gia cuộc chiến nên Bóng Nhỏ không quan tâm ai thắng ai thua, cũng không quan tâm có ai bị thương không. Thấy hai anh chị nhìn mình, Bóng Nhỏ meo meo, những giọt nước tuôn rơi là cả khối đôi mắt tròn xoe đen láy của cậu: “Không thấy Chạy Chạy của em đâu hết!”

Lúc trước ông Thịnh nhà hàng xóm tặng đồ chơi của thằng cháu ngoại đã bỏ nhà đi cho Bóng Nhỏ, vốn chỉ là món đồ chơi không đáng bao nhiêu tiền nên Hạ Thanh Thời cũng không để ý lắm. Sau đó, Hạ Thanh Thời phát hiện cháu ngoại của ông Thịnh là Sáu Mập ngày ngày chơi cùng Bóng Nhỏ ở đại viện không quản nên cô đã gom hết đồ chơi trả cho Sáu Mập. Cô cứ tưởng Bóng Béo sẽ không để ý mấy món đồ chơi đó, nào ngờ nó là con nít quý, mới về nhà mà đã phát hiện ra rồi.

Tình trạng hiện tại của Hạ Thanh Thời khá ổn, trên người vẫn đầy đủ quần áo, còn Hoắc Đình Dịch thì vì vừa nổi thú tính nên bây giờ không tiện gặp người khác, đặc biệt là trẻ con. Vì vậy, Hạ Thanh Thời nhanh chóng kéo chăn trùm lên người anh, sau đó xuống giường đi về phía Bóng Nhỏ rồi vừa nói vừa dẫn cậu bé xuống lầu: “Thế hả? Bóng Nhỏ xuống lầu với chị nhé, chúng ta cùng tìm Chạy Chạy, chịu không?”

Nào ngờ Bóng Nhỏ vô tâm đột nhiên trở nên có tình có nghĩa, cậu nhón chân lên nhìn người anh trai đang nằm trên giường, lo lắng: “Anh ơi, anh sắp chết à?”

Vì đang trong tình huống khó xử nên Hạ Thanh Thời lười đánh Bóng Nhỏ, cô chỉ muốn nhanh chóng kéo Bóng Nhỏ rời khỏi hiện trường mà thôi. Tiếc là cô không nhanh bằng Bóng Béo, cậu bé chạy thẳng đến giường nhìn Hoắc tiên sinh.

Giờ phút này, Hoắc tiên sinh đang trần truồng nên đành yếu ớt nằm trên giường chờ Bóng Béo an ủi.

Bóng Béo nhanh nhẹn bò lên giường, chăm chú nhìn anh mình, chọt tay vào má ông anh, hỏi: “Anh ơi, anh bệnh à?”

Hoắc tiên sinh nhắm mắt gật đầu.

Lòng từ bi của Bóng Béo bỗng trời dậy, cậu bé ôm cổ Hoắc Đình Dịch, nghẹn ngào: “Anh đừng chết.”

Tuy tình huống vô cùng lúng túng nhưng nhờ vậy mà biết được tâm lòng của cậu bé. Thấy Bóng Nhỏ quan tâm mình, Hoắc tiên sinh hết sức cảm động. Anh vỗ lưng Bóng Nhỏ, đang định an ủi cậu bé thì Bóng Nhỏ lại nghẹn ngào nói tiếp: “Anh đừng vội chết mà... Tim Chạy Chạy giúp em rồi hẵng chết được không?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Muốn vút thẳng nhóc này xuống giường quá.

Cuối cùng vẫn là Hoắc phu nhân đi tới túm lấy Bóng Béo xuống giường, sau đó xách cậu bé đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, Hoắc phu nhân quay lại phòng ngủ, sau đó đóng mạnh cửa lại.

Hoắc tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi: “Mua cho nó mười con chim cánh cụt. Ngày mai lại đưa nó về bên kia!”

Không ngờ Hoắc phu nhân lại quả quyết phản đối: “Không được!”

Hiện tại Hoắc phu nhân không muốn sinh con và cũng thích thể giới hai người, cô không muốn đón Bóng Nhỏ về nhà nhưng không thể không đón bởi vì kể từ lúc trên mạng có người bôi đen Bóng Béo, thì sau đó liên tục tung hình ảnh xấu.

Cứ tới chín giờ tối, tài khoản weibo đó lại đăng hình so sánh Bóng Nhỏ nhếch nhác với Sâu Mập được photoshop. Sau mấy ngày, các mẹ nuôi của Bóng Nhỏ bị đá kích, lần lượt rời khỏi fandom.

Hạ Thanh Thời biết người đăng hình bôi đen Bóng Nhỏ chắc chắn là hàng xóm ở trong đại viện không quân, nếu không thì đối phương không thể nào có hình ảnh của Bóng Nhỏ mỗi ngày đâu.

Nhận thức được điều này, Hạ Thanh Thời quyết định giải cứu Bóng Nhỏ thoát khỏi hoàn cảnh bị chụp ảnh bôi, chứ nếu cứ thế mãi thì cậu bé sẽ chẳng còn mống fan nào mất.

Trừ những chuyện đó ra, Hạ Thanh Thời không hề nhàn rỗi.

Có câu “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, để Bóng Nhỏ có thể nổi tiếng hơn *hot kid* Sâu Mập, Hạ Thanh Thời đã tạo tài khoản “Mẹ nuôi chính thức duy nhất của Sâu Mập” để trà trộn vào nội bộ fans Sâu Mập.

Cô lăn lộn trong giới giải trí nên rành rẽ các chiêu thức hơn đám mẹ nuôi nghiệp dư gấp trăm lần, vì vậy vừa gia nhập fandom của Sâu Mập không lâu mà cô đã có quyền quản lý diễn đàn hơn hai nghìn thành viên.

Sau khi ân ái, cô đăng tin lên weibo giúp Sâu Mập, sau đó đưa cho Hoắc tiên sinh xem chiến tích của mình: “Anh xem nè! Trong bảng xếp hạng ngôi sao nhí, cách đây không lâu Sâu Mập đứng thứ mười, vậy mà bây giờ đã xếp thứ ba rồi.”

Hoắc tiên sinh hỏi: “Đây là Sâu Sâu nhà tư lệnh Tần đúng không?”

“Đúng vậy.” Hoắc phu nhân giải thích mối quan hệ rắc rối giữa hai cậu bé mập, cuối cùng dứt khoát kết luận: “Trong showbiz không có anh em gì sất, hai đứa có ngoại hình tương tự nhau, hình tượng cũng như nhau, vì vậy fans chính là yếu tố quan trọng để quyết định thắng thua. Thị trường này rất nhỏ, chỉ có thể chứa một đứa. Trong hai đứa, đứa này nổi tiếng thì đứa kia sẽ bị giẫm đạp, vì thế, trong trận chiến này, Bóng Nhỏ không thể thua!”

Hoắc tiên sinh lặng thinh vài giây, sau đó hỏi: “Vậy... em đang làm gì?”

“Dạ?” Hoắc phu nhân như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, luống cuống tắt weibo, “Bệnh nghề nghiệp ấy mà!”

Khi mở lại weibo, nhìn hình của Sâu Mập được fans đem khoe khắp nơi, Hạ Thanh Thời thầm cắn răng: Cô phải kiên định, mục đích là đi nằm vùng, không thể thành fan được! Nhục lắm!

Giờ tan làm hôm sau, Hoắc tiên sinh đích thân tới Hoa Thần đón Hoắc phu nhân về nhà ăn cơm. Lúc trước Hoắc phu nhân không cho anh đỗ xe ở bên dưới tòa nhà, nhưng bây giờ quan hệ của hai người đã bị lộ, mặc dù *Bằng mặt không bằng lòng* vẫn che mặt anh nhưng ai cũng biết thân phận của anh cả rồi, vì vậy Hoắc phu nhân đã đồng ý để anh cho tài xế đỗ xe trước tòa nhà công ty.

Chờ lên xe, Hoắc tiên sinh thông báo một tin khiến Hoắc phu nhân hãi hùng: “Tôi nay về đại viện ăn cơm, mẹ anh xuống bếp, đều làm món em thích cả.”

Hoắc phu nhân: “???”

Hoắc tiên sinh đã “thu phục” xong Diệp nữ sĩ nên không hề bất ngờ, anh ôm Hoắc phu nhân, thoải mái nói: “Em nghĩ mẹ không thích em mà đúng không? Bây giờ mẹ sẽ đích thân chứng minh mẹ thích em đến nhường nào.”

Hạ Thanh Thời thề hôm qua cô nói thế chỉ vì muốn Diệp nữ sĩ mềm mỏng với cô hơn thôi chứ hoàn toàn không có ý định để Diệp nữ sĩ đích thân nấu

com cho cô ăn!

Với sự hiểu biết của Hoắc phu nhân dành cho Diệp nữ sĩ, chờ cô sinh con xong, Diệp nữ sĩ sẽ tính sổ hết!

Suốt chặng đường về nhà họ Diệp trong thấp thỏm, vừa vào cổng, hai vợ chồng liền thấy trong nhà cực kỳ náo nhiệt, Bống Nhỏ và Tiểu Diệp Tử đang chạy quanh phòng khách, còn Yên Thôi thì phòng má y như con sóc, anh đứng bưng cái đĩa đầy đủ màu sắc đã vui hơn phân nửa.

Thấy cô vào, Yên Thôi hấp tấp giấu cái đĩa ra sau, cũng may Hạ Thanh Thời đang dồn sức để đối phó với Diệp nữ sĩ nên không có tâm trạng truy cứu việc Yên Thôi ăn vụng.

Hai vợ chồng vào bếp, nhìn thấy Diệp nữ sĩ đang tự tay nấu ăn chứ không phải chỉ đạo người khác nấu.

Mặc dù nghe Diệp nữ sĩ đích thân xuống bếp nhưng Hạ Thanh Thời chỉ nghĩ có lẽ bà sẽ bảo người khác sơ chế nguyên liệu, còn bà chỉ cần bỏ chúng vào nồi thôi, đến khi thấy mẹ chồng bị bao vây bởi dầu mỡ khói lửa để nấu cho mình ăn thì cô thực sự bị cảm động.

Cô định lên tiếng chào hỏi nhưng không ngờ Diệp nữ sĩ lại kéo tay cô trước, bà mỉm cười, nói: “Thanh Thời tới rồi đó à, con xem mấy món mẹ nấu này, con có thích không?”

Hạ Thanh Thời vội vàng gật đầu: “Thích ạ!”

Diệp nữ sĩ vẫn cười hiền lành, quay sang nhìn Hoắc Đình Dịch, trách cứ: “Có phải lúc trước con nói gì sai nên mới khiến Thanh Thời nghĩ mẹ không thích con bé không?”

Hoắc tiên sinh nhướn mày, nhận ra chuyện không hề đơn giản. Anh hết sức cảnh giác không tiếp lời.

Diệp nữ sĩ nói tiếp: “Con nói đi, sao mẹ lại không thích Thanh Thời được chứ? Mặc dù lúc trước con bé tiếp cận con với ý đồ xấu, mặc dù lúc trước nó dùng thân phận giả để lừa con, mặc dù lúc trước nó hẹn hò với con không phải vì thích con, mặc dù lúc trước nó chấp nhận lấy năm trăm ngàn tệ của mẹ để đồng ý chia tay con...”

Diệp nữ sĩ cười vô cùng hiền từ, sau đầu như có vàng hào quang, “... nhưng bây giờ con bé đã biết sửa đổi rồi mà!”

Hoắc tiên sinh quay sang nhìn Hoắc phu nhân, anh nhũn nhặn, “Năm trăm ngàn?”

Hoắc phu nhân chột dạ ngoảnh đầu sang chỗ khác, không dám nhìn vào mắt anh.

Thấy con trai như vậy, Diệp nữ sĩ khó chịu cau mày: “Đình Dịch, con đang làm gì thế? Đừng làm vợ con sợ!”

Sau đó, bà quay sang nhìn Hạ Thanh Thời, mỉm cười, dịu dàng nói: “Thanh Thời, con cũng biết gia đình mình rất rộng lượng mà, mặc dù con đã làm sai nhiều việc nhưng mẹ biết con là cô gái tốt, đúng không nào?”

Hoắc phu nhân ngang ngược và vô lý, nhưng trước mặt Hoắc tiên sinh, cô lập tức biến thành người vô cùng ngang ngược và vô lý.

Năm trăm ngàn tệ thì sao? Cô lấy năm trăm ngàn đó! Sao sao sao?

Sau phút giây chột dạ ngán ngùi, Hoắc phu nhân then quá hóa giận, con giận sôi trào mãnh liệt, giận tím ruột tím gan.

Cô vốn định giờ chờ đầu hàng với Diệp nữ sĩ để hai mẹ con có thể cải thiện quan hệ, nhưng không ngờ Diệp nữ sĩ lại không chịu!

Được thôi! Vậy thì đừng trách cô không khách khí!

Hai giây sau, Hoắc phu nhân trào nước mắt. Cô nắm tay Diệp nữ sĩ, rung rung nhìn bà, tạo ra hình ảnh mẹ chồng nàng dâu nhìn nhau vô cùng cảm động.

Hoắc phu nhân yếu ớt nói: “Mẹ, con biết trước kia con làm nhiều việc sai, được mẹ tha thứ, con vui lắm.”

Ngừng một chút, Hoắc phu nhân nói tiếp: “Đình Dịch nói với con là mẹ muốn bông cháu, tôi qua con đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy anh ấy nói đúng lắm. Dù sao mẹ cũng đã lớn tuổi, mẹ bằng tuổi mấy bác gái khác, nhưng cháu của họ đã học tiểu học rồi, còn con và Đình Dịch lại chẳng có tin tức gì, chúng con bất hiếu quá!”

Diệp nữ sĩ tái mặt.

Hoắc phu nhân như không nhận ra vấn đề gì nên nói tiếp: “Mẹ yên tâm đi ạ, con và Đình Dịch sẽ cố gắng để năm sau mẹ có thể bế cháu, để nó và Yên Thôi, Bống Nhỏ cùng gọi mẹ là bà!”

Sắc mặt Diệp nữ sĩ chuyển từ xanh sang đen, bà hất tay Hạ Thanh Thời ra, nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng bếp rồi đi lên lầu.

Hoắc phu nhân thầm đắc ý nhưng không biểu hiện ra ngoài, cô kéo ống tay áo của Hoắc tiên sinh, tủi thân vô cùng: “Hoắc Đình Dịch, anh xem đi! Em đã nói là mẹ không thích em rồi mà!”

Chương 64

Edit: Sa

Lúc này Hoắc tiên sinh chỉ nghĩ đến “năm trăm ngàn” mà Diệp nữ sĩ nhắc tới. Nhìn Hoắc phu nhân đang kéo tay anh kháng cáo, trong đầu Hoắc tiên sinh lập tức hiện ra bốn chữ: Giả ngu giả ngơ.

Anh ho nhẹ, sau đó giữ tay Hoắc phu nhân lại, giọng rất nghiêm túc: “Mẹ nói thế có nghĩa là sao? Mẹ đưa em năm trăm ngàn lúc nào?”

Hoắc phu nhân vô cùng chột dạ nhưng bề ngoài vẫn không tỏ thái độ gì, ngược lại cô còn lên giọng hỏi tội anh: “Hoắc Đình Dịch, anh đừng đánh trống lảng! Em đã bảo mẹ ghét em rồi mà anh không nghe, bây giờ còn kiếm chuyện với em nữa hả?”

Hoắc tiên sinh quá hiểu tính nết của Hoắc phu nhân, cô tỏ ra như thế này thì chắc chắn cô đang chột dạ nên mới cố ý gây sự để đánh trống lảng.

Hoắc tiên sinh lập tức bày ra dáng vẻ của một người chồng uy nghiêm mà hiếm khi anh làm thế. Anh đẩy Hoắc phu nhân ra, nghiêm nghị: “Em im miệng cho anh!”

Câu nói ngắn gọn của Diệp nữ sĩ khi nãy đã tiết lộ toàn bộ sự việc năm trăm ngàn tệ, tuy đã đoán được nhưng Hoắc tiên sinh vẫn muốn xác nhận lại.

Tiếng quát của anh khiến Hoắc phu nhân nghệt ra. Hoắc phu nhân lùi về sau một bước, đứng thẳng người, không tỏ ra dễ thương và cũng chẳng tỏ vẻ tức giận, cô nhìn Hoắc tiên sinh bằng gương mặt không chút biểu cảm, bình tĩnh hỏi: “Hoắc Đình Dịch, anh vừa bảo em làm gì?”

Dưới cái nhìn của Hoắc phu nhân, hình tượng “người chồng uy nghiêm” của Hoắc tiên sinh biến mất không thấy tăm hơi. Nếu là ngày thường, anh sẽ lập tức nhượng bộ, nhưng bây giờ năm trăm nghìn tệ cứ mắc kẹt ở lồng ngực anh. Ngoài ra, Tiểu Diệp Tử, Bóng Nhỏ và cả Yên Thòi đang chơi ngoài phòng khách nghe thấy hai vợ chồng to tiếng nên đã chạy vào xem. Trước ba khuôn mặt ngơ ngác, anh không thể nhún nhường vợ được.

Hoắc tiên sinh nắm bàn tay lại, che miệng rồi ho khê, lấy can đảm nói lại: “Anh bảo em im miệng!”

Hoắc phu nhân không nói gì, chỉ đứng nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ nguy hiểm.

“Nhìn cái gì?” Hoắc tiên sinh nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt của Hoắc phu nhân, giọng cao bất thường, “Anh bảo em im miệng... nghĩa... nghĩa là em đừng để bụng lời mẹ nói, anh sẽ đi nói chuyện với mẹ giúp em!”

Dứt lời, Hoắc tiên sinh lập tức đi ngang qua Hoắc phu nhân, hùng hổ lên lầu.

Hoắc phu nhân nhìn chằm chằm bóng dáng lăm lăm của Hoắc tiên sinh, cuối cùng không nhịn được nữa mà phì cười.

Tiếng cười của cô rất gây sự chú ý, ba cái đầu lập tức xoay lại nhìn cô.

“Nhìn cái gì mà nhìn?!” Hoắc phu nhân hung dữ quát lên, sau đó trừng mắt nhìn Yên Thòi, sai chân đi tới giật lấy đĩa bánh mà anh đang cầm, “Ăn vụng mà còn dám chạy tới ăn trước mặt em?!”

Vừa lên lầu, khí thế của Hoắc tiên sinh lập tức giảm đi một nửa, đến khi vào phòng sách của Diệp nữ sĩ, một nửa khí thế còn lại cũng hóa thành hư vô, ngay cả giọng nói cũng trở nên dè dặt:

“Mẹ, chúng ta đã thống nhất rồi mà. Thanh Thòi sợ mẹ, mẹ hãy tỏ ra thích cô ấy một chút thôi...”

Diệp nữ sĩ giận dữ cắt ngang lời con trai: “Nó sợ mẹ? Mẹ sợ nó mới đúng!”

Hoắc tiên sinh suy ngẫm lời mẹ mình, cảm thấy Diệp nữ sĩ nói cũng có lý nên đành đáp lại bằng im lặng.

Diệp nữ sĩ đang cực kỳ tức giận nên trút hết lên đầu con trai:

“Hoắc Đình Dịch, anh giỏi lắm! Để dỗ vợ mà dám bảo mẹ chồng nó hạ mình! Mẹ là mẹ ruột của anh, vất vả khổ cực nuôi anh khôn lớn rồi anh đối xử với mẹ như vậy hả?!”

Trong khi Diệp nữ sĩ than khổ than sở cảnh mẹ góa con côi thì con trai bà dù ngoài mặt không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng lại đang thầm bĩu môi.

Mặc dù đã đến tuổi lên chức bà nhưng vì biết cách bảo dưỡng nên bà khá trẻ so với tuổi thật, đi ra ngoài đường ai cũng đoán tuổi của bà thấp hơn tới mười mấy tuổi so với tuổi thật. Đến tận bây giờ, Diệp nữ sĩ cũng có rất nhiều người theo đuổi chứ đừng nói thời con gái.

Hồi trẻ bà rất đẹp, lại là con gái nhà họ Diệp nên đích thực là công chúa trong đại viện không quân.

Sau khi kết hôn với ông Hoắc, bà vẫn thường hay làm mình làm mẩy. Chưa tới hai năm sau, ông Hoắc biết bản thân không thể hầu hạ nổi bà nên đành dùng một nửa tài sản để đổi lấy tự do.

Hoắc Đình Dịch hiểu chuyện sớm nên từ khi còn rất nhỏ, anh đã hiểu tính cách của mẹ mình. Nhưng anh chỉ là người trần mắt thịt, khi mẹ chồng và nàng dâu bất hòa, anh chỉ có thể dõ dành một bên. Diệp nữ sĩ còn có thể làm mình làm mẩy với các binh lính, còn Hoắc phu nhân thì chỉ có thể gây sự với một mình anh mà thôi. Sau khi cân nhắc đôi bên, Hoắc tiên sinh đã quyết định nghiêng về phía vợ mình.

Hoắc tiên sinh nói vô cùng đúng lý hợp tình: “Mẹ, mẹ có lý đi một chút mà. Hôm qua mẹ con mình nói chuyện với nhau, mẹ đã đồng ý rồi, sao bây giờ lại đổi ý?”

“Mẹ đổi ý chỗ nào?” Diệp nữ sĩ không hề nhượng bộ: “Con bảo mẹ dõ dành nó, và mẹ chưa bao giờ nói tha thứ cho nó chuyện năm trăm nghìn tệ!”

Hoắc Đình Dịch day thái dương, hết sức mệt mỏi: “Mẹ, mẹ cứ nhớ mãi chuyện năm trăm nghìn tệ có vui không? Cô ấy đã nói chuyện đó với con từ lâu rồi.”

Diệp nữ sĩ không tin: “Nói rồi? Nó chủ động nói với con?”

“Năm trăm nghìn có to tát gì đâu mẹ, vì sao lại không thể nói?” Hoắc Đình Dịch bình tĩnh hỏi ngược lại, “Trước khi kết hôn, chúng con đã gỡ bỏ hết mọi khúc mắc rồi.”

Lúc đi lên đây, quả thật Hoắc Đình Dịch rất muốn hỏi Diệp nữ sĩ chuyện năm trăm nghìn tệ, nhưng chưa tới hai phút sau, anh đã lấy lại bình tĩnh. Diệp nữ sĩ không có ấn tượng tốt với Hạ Thanh Thời có lẽ là vì năm trăm nghìn tệ đó, sau khi suy tính thiệt hơn, Hoắc Đình Dịch quyết định bảo vệ vợ trước mặt mẹ mình, còn chuyện năm trăm nghìn thì chờ về nhà rồi hỏi vợ sau.

Diệp nữ sĩ vẫn không tin, bà nhìn con trai từ trên xuống dưới, sau đó lạnh lùng nói: “Vậy anh lên tìm mẹ làm gì?”

Hoắc tiên sinh nói dối không chớp mắt: “Là vì chuyện mẹ ức hiếp vợ con đó.”

Anh thở dài: “Mẹ, rốt cuộc mẹ có muốn bé cháu không?”

“Hoắc Đình Dịch, anh... anh...” Diệp nữ sĩ tức suýt ngất vì thằng con trời đánh, bà cười lạnh lẽo: “Anh ích kỷ quá! Tự anh muốn có con rồi làm như cả thế giới đều giống anh vậy! Tôi chỉ nói bằng quơ thôi mà anh tưởng thật hả?”

Càng nói, Diệp nữ sĩ càng sáng khoái: “Tôi nói cho anh biết, anh muốn có con hay không thì tùy anh! Muốn tôi van xin vợ anh sinh con? Còn lâu! Tôi muốn chơi với cháu thì tôi sẽ chơi Bống Nhỏ!”

Kể từ khi biết con mình kết hôn, Diệp nữ sĩ cực kỳ chú ý con dâu của mình, ngay đến thằng con đàn độn, bà cũng không vừa mắt. Bây giờ sau khi mắng con trai một trận, coi như cũng xả hết những bức tức trong lòng.

Nhưng chờ bà thở hắt hên nghỉ ngơi sau khi mắng xong, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, là tiếng quả bóng rơi xuống đất.

Hai mẹ con đứng trong phòng sách đồng loạt nhìn ra thì trông thấy Bống Nhỏ mặc nguyên bộ đồ đỏ đứng ở ngoài cửa, còn quả bóng vàng yêu quý của cậu bé thì bị rơi xuống chân cậu.

Quả bóng nảy lên thêm mấy cái nữa rồi mới ngừng hẳn.

Diệp nữ sĩ ho nhẹ, sau đó lên tiếng giải thích: “Bống Bống, cháu nghe bà...”

Bống Nhỏ lùi về sau, sau đó bỏ chạy xuống lầu.

Diệp nữ sĩ đuổi theo cậu bé: “Bống Bống!”

“Mẹ.” Ở đằng sau, Hoắc Đình Dịch gọi bà lại.

Thằng thán mà nói thì lúc này, Hoắc tiên sinh thấy hơi khó chịu. Tất nhiên anh mong Diệp nữ sĩ có thể thân thiện với Bống Nhỏ, nhưng không muốn đó là lý do khiến anh bị xem nhẹ. Vì thế Hoắc tiên sinh hỏi mẹ bằng giọng nói kỳ quặc: “Mẹ, mẹ và Bống Nhỏ có quan hệ gì? Mẹ và con của con có quan hệ gì?”

Nửa câu sau mà anh rất muốn nói là: Tại sao mẹ lại chỉ muốn chơi với Bống Nhỏ mà không thèm chơi với con gái yêu quý của con?

Diệp nữ sĩ nhướn mày, bà xoay người lại nhìn con trai: “Hoắc Đình Dịch, mẹ vừa nói anh thế nào?”

Hoắc Đình Dịch: “...”

“Ích kỷ!” Diệp nữ sĩ cười lạnh lùng, “Anh quá ích kỷ!”

Trên đường về, không khí trong xe vô cùng nặng nề.

Hoắc tiên sinh không nói lời nào mà chuyên tâm lái xe, Hoắc phu nhân ngồi ở ghế sau cùng Bóng Nhỏ, hai chị em mạnh ai nấy ngủ.

Hoắc tiên sinh cực kỳ tức giận. Để làm chỗ dựa cho Hoắc phu nhân, Hoắc tiên sinh đã bị mẹ ruột mắng cho xối trán nhưng lại không được an ủi tí nào. Lúc đi xuống lầu anh chỉ đen mặt một tí thôi, nào ngờ ai kia không thêm đồ dành anh mà chỉ biết ôm lấy Bóng Giàu đi ra ngoài.

Chiều cô riết rồi sinh hư!

Hoắc tiên sinh quyết định nếu cô không dỗ anh thì anh sẽ không thêm nói chuyện với cô!

Tối nay là ngày đầu tiên *Bằng mặt không bằng lòng* phát sóng, Rebecca làm việc rất nhanh nhẹn, sắp bỏ tiền túi bảo cô tổ chức game trên trang weibo của công ty mà không yêu cầu thời gian cụ thể nên cô đã quyết định tổ chức vào thời gian phát sóng chương trình, còn viết rõ là thời gian tổ chức trùng với thời gian phát sóng để tạo thêm lực chú ý cho chương trình.

Tuy hiện tại ai cũng biết thân phận của Hoắc tiên sinh nhưng người trong cuộc chưa từng lên tiếng, tập đoàn PR cũng im lặng, vì vậy chương trình vẫn phải làm mờ mắt.

Lúc đang ngâm mình, Hoắc phu nhân lướt weibo, nhìn thấy bài kỷ niệm tám tháng kết hôn thì phì cười. Mặc dù người đăng bài tổ chức trò chơi là Rebecca nhưng vừa đọc bài viết, Hạ Thanh Thời biết ngay ai là người khởi xướng.

Vì Hoắc tiên sinh rất có lòng nên cô nghĩ đi dỗ anh một chút cũng không sao.

Tắm xong, Hạ Thanh Thời mặc áo choàng tắm đi ra ngoài nhưng không thấy ai trong phòng ngủ, chắc là Hoắc Đình Dịch xuống phòng của Bóng Nhỏ rồi.

Hoắc phu nhân cầm lấy tờ báo rồi lên giường nằm. Nghĩ ngợi một chút, cô kéo cổ váy ngủ xuống thấp, sau đó lại vén vạt váy lên cao để lộ đôi chân dài trắng muốt. Hoắc phu nhân cực kỳ hài lòng với tư thế người đẹp ngủ say này.

Hoắc phu nhân duy trì tư thế như thế đọc xong tờ báo thì bên ngoài mới truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Vì nằm lâu ở một tư thế nên chân hơi tê, Hoắc phu nhân duỗi thẳng chân ra, nghe thấy tiếng động thì lại lập tức co chân lên, phô bày đường cong tuyệt đẹp.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc tiên sinh đi vào phòng, không thêm nhìn Hoắc phu nhân cực kỳ quyến rũ nằm trên giường mà đi thẳng vào phòng tắm.

Hoắc phu nhân nổi giận vì anh giả vờ không thấy cơ thể gợi cảm của mình, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dầu sao cũng là cô đang dỗ anh mà. Hoắc phu nhân đặt quyển tạp chí xuống, định đi hỏi anh có cần người giúp chà lưng không thì trong phòng tắm ngừng tiếng nước chảy.

Hoắc tiên sinh tắm rất nhanh, lúc đi ra, anh chỉ quần khăn tắm ngang hông, bụng còn chưa khô hẳn, theo nhịp chân của anh, những vệt nước dần chảy xuống, cuối cùng mất hút trong khăn tắm.

Mặt Hoắc phu nhân dần nóng lên, cô bắt giác nuốt nước bọt.

Nửa bên giường bị lún xuống, Hoắc tiên sinh nằm lên giường nhưng không nói chuyện với cô mà cầm lấy quyển sách.

Hoắc phu nhân dời mắt khỏi cuốn tạp chí trong tay, len lén nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Anh ngồi im không nhúc nhích, toàn bộ lực chú ý đều rơi vào quyển sách, năm giây sau, anh bình tĩnh lật sang trang khác.

Nhìn bề ngoài hai vợ chồng như không có chuyện gì, cũng không có dấu hiệu giận dỗi nhưng thực ra sóng ngầm đang cuộn trào.

Trong lòng cả hai đều nghĩ đến chuyện năm trăm ngàn, Hoắc tiên sinh cố nhịn không hỏi để chờ Hoắc phu nhân tự nhận lỗi, còn Hoắc phu nhân không chịu nói vì đang chờ chỉ cần anh nhắc tới thôi là cô sẽ khóc lóc để qua cửa.

Đáng tiếc thực tế chứng minh nếu bàn về mức độ giả vờ tỏ ra bình thân thì Hoắc tiên sinh bỏ xa Hoắc phu nhân mấy con phố.

Cuối cùng Hạ Thanh Thời không chịu nổi nữa, cô quay sang nhìn người đàn ông đang vô cùng chăm chú đọc sách, “Tóc anh còn ướt kìa.”

Vốn dĩ cô định nói tóc ướt sẽ làm ướt gối, nhưng ngẫm lại thì cô cũng biết mình sai nên không tỏ ra ương bướng nữa mà dịu giọng nói: “Để tóc ướt kéo cảm đấy. Em lau tóc giúp anh nha?”

Hoắc tiên sinh vẫn nhìn vào trang sách, nghe cô nói cũng không ngắt đầu mà chỉ “Ừm”.

Hạ Thanh Thôi nóng máu, nhưng vẫn cố nhịn, đi vào phòng tắm lấy máy sấy.

Trong tiếng vù vù của máy sấy, Hoắc tiên sinh vẫn chăm chú đọc sách, còn Hoắc phu nhân thì chỉ muốn đập cái máy sấy lên đầu anh.

Hoắc phu nhân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô giật lấy cuốn sách của chồng rồi ném qua một bên, sau đó ôm đầu anh hướng về phía mình, hờn dỗi: “Anh xoay đầu qua nào, bên kia còn ướt nhưng máy sấy không sấy tới.”

Cô vừa nói vừa vô tình cổ ý nghiêng người về phía trước.

Váy ngủ của Hoắc phu nhân khá mỏng, cổ áo lại được kéo xuống thấp, nửa kín nửa hở trông vô cùng quyến rũ. Cô đứng, Hoắc tiên sinh ngồi, cô ôm đầu anh để sấy tóc, tư thế này vừa khéo để anh áp sát vào cơ thể cô.

Cô cọ người vào Hoắc tiên sinh, cô muốn xem anh còn giả vờ bình thản được bao lâu. Nào ngờ Hoắc tiên sinh vẫn rất thản nhiên, đối mặt với sự quyến rũ chết người đó mà anh vẫn không có hành động gì, ngồi vững như núi Thái Sơn.

Tóc anh ngắn, lại không cắt kiểu phức tạp gì nên chỉ sấy tóc vài phút là khô.

Trước khi Hoắc phu nhân sấy xong, Hoắc tiên sinh ngoẹo đầu sang một bên, thờ ơ nói: “Được rồi.”

Hoắc phu nhân hàm hừ tắt máy sấy, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Anh ngả về sau, cầm lấy quyển sách bị cô ném đi lúc nãy rồi tiếp tục đọc.

Hoắc phu nhân bị lạnh nhạt nguyên buổi tối, rốt cuộc không nhịn nổi nữa. Dừng trí không được thì dùng sức.

Cô ngồi ngang lên người Hoắc Đình Dịch, nhìn anh đầy hờn giận.

Hoắc tiên sinh vẫn thản nhiên như cũ, một tay cầm sách một tay ngăn bàn tay mềm mại của cô lướt dọc ngực anh: “Phu nhân, xin tự trọng.”

Giọng Hoắc tiên sinh rất hời hợt nhưng khi vào tai Hoắc phu nhân thì trở thành cực kỳ đắc ý.

Hoắc phu nhân không có tự trọng tức giận nói: “Lúc nãy anh đọc dở trang năm mươi tám! Bây giờ anh lật tới trang mấy rồi?”

Nghe Hoắc phu nhân nói vậy, Hoắc tiên sinh cực kỳ ung dung lật lại trang năm mươi tám, sau đó tiếp tục chăm chú đọc sách.

Hoắc phu nhân giận dữ giật lấy cuốn sách, cao giọng: “Em lừa anh đó! Ai mà biết anh đọc tới trang nào!”

Từ lúc ở nhà họ Diệp tới bây giờ, anh đã trưng cái bản mặt đó với cô đúng ba tiếng lẻ bảy phút rồi!

Hoắc phu nhân tức anh ách, chỉ muốn cắn anh cho thỏa: “Anh đang chiến tranh lạnh! Mà chiến tranh lạnh cũng là bạo lực gia đình!”

Nghiêm trọng quá.

Nghe đến đó, rốt cuộc Hoắc tiên sinh cũng chú ý đến cô vợ xinh đẹp, quyến rũ chết người của mình.

Hoắc tiên sinh nhẹ nhàng hỏi: “Anh chiến tranh lạnh bao giờ?”

“Anh, anh...” Rõ ràng lúc này có vô số lời muốn nói nhưng bây giờ Hoắc phu nhân không thể thốt lên lời dù chỉ nửa chữ.

Hoắc tiên sinh ngồi thẳng người, ôm chặt lấy cô gái đang ngồi trong lòng mình. Môi anh dán lên tai cô, hơi thở nóng hổi quấn quanh khiến tim cô đập thình thịch.

Hoắc tiên sinh nói nửa câu sau của Hoắc phu nhân: “Là vì anh không cùng với em... Hừm?”

Giọng điệu của anh rất nghiêm túc nhưng Hoắc phu nhân vẫn nghe ra ý cười của anh.

Hoắc phu nhân sĩ diện nên nhanh tay bịt mồm anh lại, “Anh im đi!”

Hoắc tiên sinh nghiêng đầu, thờ dãi, “Không phải là anh không muốn nhưng hôm nay mệt lắm, có lòng mà không có sức.”

Có lòng mà không có sức?

Hoắc phu nhân thấy ngay cả lòng cũng không có ấy chứ!

Cô mặc váy ngủ mỏng tang, lúc nãy sấy tóc giúp anh, cả cơ thể như ẩn như hiện ở ngay trước mặt anh nhưng anh không có phản ứng gì, cô thấy sách còn thú vị hơn cả cô thì có!

Hoắc phu nhân bỗng thấy bị thương.

Cô biết là nếu biết việc cô nhận năm trăm ngàn, Hoắc tiên sinh sẽ không còn yêu tâm hồn nông cạn của cô nữa, điều cô hoàn toàn không ngờ là ngay cả

cơ thể của cô mà Hoắc tiên sinh cũng không thèm ngó ngàng!

Hoắc phu nhân biết cơ thể của mình chẳng phải hoàn hảo gì cho cam. Như cái cô Sandra gì đó có ngực to hơn cô, không những to hơn mà còn căng hơn nữa, rất có thể là hàng giả!

Tâm trạng của Hoắc phu nhân cực kỳ suy sụp, cô gỡ cánh tay đang ôm eo mình của Hoắc tiên sinh ra, tức giận nói: “Ly hôn! Em muốn ly hôn với anh!”

Hoắc phu nhân rất nhạy cảm, nhưng vì bình thường có Hoắc tiên sinh dỗ dành nên cô không có nhiều cơ hội để sầu khổ, bây giờ Hoắc tiên sinh chẳng những không dỗ dành cô mà còn làm mất lạnh khiến cô cực kỳ khó chịu.

Hoắc tiên sinh thở dài: “Nếu ly hôn thì cư dân mạng sẽ nói em bị chồng đại gia ruồng bỏ đấy.”

Hoắc phu nhân nghệt ra, sau đó gượng cười nói: “Em cóc thèm quan tâm họ nói gì!”

Thấy cô kiên quyết, Hoắc tiên sinh lấy điện thoại trên tủ đầu giường, “Vây để anh gọi điện cho đoàn phim bảo ngày mai họ khởi tới nhà.”

Hoắc phu nhân càng giận hơn: “Được lắm! Hoắc Đình Dịch, quả nhiên anh đã muốn ly hôn từ lâu rồi mà!”

Đến bây giờ, Hoắc phu nhân mới biết nếu bàn về cách khiến người ta nổi điên, Hoắc tiên sinh là cao thủ số một. Hóa ra trước giờ đều là do anh nhường cô!

Hoắc tiên sinh nhún vai, tỏ vẻ vô tội: “Anh chỉ tôn trọng mong muốn của vợ thôi mà.”

Hoắc phu nhân á khẩu, im lặng ba giây, cô gật đầu lia lịa: “Được! Ly hôn! Phải ly hôn! Ngày mai đi tới ủy ban nhân dân!”

“Gượng đi!” Hoắc tiên sinh như chợt nhớ ra gì đó, “Nhà cửa còn chưa sang tên xong, chờ mấy hôm nữa hẵng ly hôn.”

Tâm trạng của Hoắc phu nhân đã suy sụp hoàn toàn, cô dấm mạnh lên ngực anh, nghẹn ngào: “Ai thèm nhà của anh! Em không cần!”

Hoắc tiên sinh bắt lấy tay cô, sau đó đặt bàn tay cô vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Anh cúi đầu tìm môi cô, hôn nhẹ lên đó, miễn cưỡng.

Cô khóc.

Anh lại hôn cô, sau đó tỉa trán mình vào trán cô, hơi thở của anh nóng hổi, giọng nói trầm ấm: “Không cần nhà thì tại sao lại nhận năm trăm ngàn của mẹ?”

“Em lấy đó, thế nào thế nào thế nào?” Giọng Hoắc phu nhân càng lúc càng nghẹn ngào.

Cô rất buồn vì anh đang trách cô chuyện đó. Anh không nhìn cô, cũng không muốn chạm vào cô, cô cần gì phải giải thích? Cô lấy gì để giải thích?

“Ly hôn!” Hoắc phu nhân nhấn mạnh, “Anh đi hỏi Bóng Nhỏ xem nó ở với ai!”

Bóng Nhỏ sẽ không đi theo cô, nhưng cô có Yên Thời, vì thế rất có khả năng Bóng Giàu sẽ thay đổi ý định.

“Nếu ly hôn thì có vẻ như anh phải chịu tổn thất cực kỳ nghiêm trọng nhỉ?” Hoắc tiên sinh ôm cô chặt hơn rồi hôn lên má cô, “Vừa dẫn Bóng Nhỏ của anh đi lại vừa mang theo cả Bóng Kẹo của anh?”

Lông mi của Hạ Thanh Thời ướt đẫm, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Hoắc Đình Dịch mở nhẹ lên môi cô, nói nhỏ: “Anh biết mà, anh biết hết.”

Anh luôn chịu đựng, cố chấp muốn cô dỗ dành mình, muốn cô tự giải thích lý do nhận năm trăm ngàn, nhưng thấy cô khóc, anh không đành lòng.

Thật ra anh hiểu tất cả.

Có câu người biết lấy nước mắt đổi miếng cơm là người có thể sống an nhàn cả đời. Vợ anh còn giỏi hơn, cô có thể vừa đau khổ vì thất tình vừa lừa được tiền của mẹ anh.

“Anh biết vì sao em lại làm thế.” Hoắc tiên sinh nhìn người trong lòng mình, thở dài, “Dù sao cũng chia tay, ngu gì không lấy tiền, đúng không?”

Đúng là Hoắc phu nhân nghĩ như vậy thật, nhưng khi Hoắc tiên sinh nói ra, cô vẫn rất xấu hổ. Cô chôn đầu vào ngực anh, không nói gì.

Hoắc tiên sinh lại thở dài, “Anh có mắng gì em không mà em khóc?”

Ngừng ba giây, anh thương lượng với cô: “Lần sau đừng bán rẻ anh như vậy nữa, nhé?”

Là chuyên gia đưa ra câu hỏi đời mạng, Hoắc phu nhân rất dễ nhận ra những cái bẫy trong lời nói của người khác, bây giờ nghe câu hỏi của Hoắc tiên sinh, tất nhiên cô không đồng ý mà là lắc mạnh đầu: “Không có lần nào nữa đâu!”

Đưa ra câu hỏi đòi mạng thất bại, Hoắc tiên sinh không biết nên vui mừng hay thất vọng.

Hoắc phu nhân ngẩng đầu, rướn người hôn nhẹ lên môi anh, hỏi: “VẬY... không ly hôn nữa?”

Hoắc tiên sinh buồn cười: “Người một mực đòi ly hôn không phải là em à?”

Hoắc phu nhân khịt mũi: “Thế Bóng Kẹo là ai?”

Hoắc Đình Dịch cúi đầu ngậm lấy môi cô, nói: “Vài ngày nữa em sẽ biết.”

Trong lúc Hoắc phu nhân vẫn đang suy nghĩ Bóng Kẹo là ai thì bên dưới bỗng truyền đến cảm xúc quen thuộc.

“Anh làm gì thế?” Hơi thở của cô trở nên hỗn loạn, cơ thể đông đơ theo tiết tấu của anh.

Vừa nãy còn nói có lòng nhưng không có sức mà!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Sa

Chuyện xảy ra vào một tháng trước, Hoắc tiên sinh giấu Hoắc phu nhân lên mạng tìm tài liệu, bí mật đi gặp các bác sĩ đông y nổi tiếng và... chùa chiền linh thiêng.

Là người duy nhất hiểu rõ hành động của Hoắc tiên sinh hơn cả Hoắc phu nhân, một ngày nọ, Rebecca bị gọi riêng vào phòng làm việc của Hoắc tiên sinh.

Bình thường, để tránh hiềm nghi, khi vào phòng làm việc của sếp, cô chưa bao giờ đóng cửa mà chỉ khép hờ, sếp cũng chưa từng ý kiến về chuyện đó, hiển nhiên là rất đồng ý với hành động của cô. Nhưng hôm nay, khi cô vừa cầm tài liệu rào bước vào phòng làm việc của sếp thì Hoắc tiên sinh nghiêm nghị nói: “Đóng cửa lại.”

Rebecca nghĩ là có việc cơ mật nên xoay người đi đóng cửa, trước đó còn ngó xem có ai ở ngoài hay không. Nhưng khi cô ngồi xuống đối diện sếp, sếp vẫn im lặng. Sếp không nhìn cô, mày nhú chặt, không nói gì, trông vô cùng nghiêm trọng.

Thấy sếp như vậy, Rebecca lập tức suy đoán: chắc chắn là mấy người trong hội đồng quản trị lại chọc giận anh rồi.

Rebecca hiểu rõ là người chèo lái tập đoàn, Hoắc tiên sinh không được tự do như bên ngoài vẫn nghĩ. Mặc dù anh có năng lực xuất chúng, cũng danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí quản lý tập đoàn nhưng các bè phái trong tập đoàn vẫn không phục, để bảo vệ lợi ích cá nhân, họ luôn ra tay cản trở vị sếp trẻ.

Suy nghĩ một chốc, Rebecca an ủi anh: “Anh Hoắc, mặc dù kế hoạch phát hành thuốc mới bị hội đồng quản trị phủ quyết nhưng RHB đã bắt đầu được sản xuất, sớm nhất là tháng một năm sau có thể tung ra thị trường.”

Nào ngờ nghe cô nói thế, sếp vẫn nhú chặt mày không nói gì khiến Rebecca vô cùng lo sợ.

Trong khi Rebecca suy nghĩ xem làm sao để chia sẻ nỗi lo với sếp thì nghe sếp đột ngột lên tiếng: “Rebecca.”

Rebecca vội vàng ngồi thẳng người, bày ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Hoắc tiên sinh như đang cân nhắc, chậm chậm nói: “Không biết cô có từng nghe ở thời cổ đại có một loại chùa...”

Rebecca không hiểu nổi Hoắc tiên sinh muốn nói gì.

Do dự mấy giây, Hoắc tiên sinh nói tiếp: “Có người đi đến chùa cầu khẩn Phật, cầu... cầu cho mình có thể... có thể sinh con trai.”

Rebecca phì cười: “Ý anh là chùa cầu tự?”

Cô biết Hoắc Đình Dịch là Hoa kiều, mặc dù anh có thể nói tiếng Trung lưu loát nhưng kiến thức về văn hóa trong nước còn hạn chế. Suy nghĩ một chút, cô vội vàng giải thích cho anh hiểu: “Đó chỉ là mê tín thôi, trước kia chỉ những người thiếu văn hóa mới tin, chứ bây giờ ngay cả ông bà tôi còn không tin nữa là.”

Nói xong, Rebecca phát hiện sắc mặt của sếp hơi lạ. Là trợ lý đã lâu, Rebecca có thể nhìn sắc mặt để đoán suy nghĩ của đối phương, lòng cô giật thon thót, ngấm lại những lời mình vừa nói, hình như không có gì không ổn, trừ khi...

Ngay sau đó, Hoắc Đình Dịch nói: “Kiểu chùa đó chuyên về cầu con?”

Nếu không thì sao?

Rebecca cảm thấy vấn đề này rất mực cười, ngày xưa trọng nam khinh nữ, người ta đến chùa cầu xin có con trai, nên đương nhiên là cầu con rồi.

Nhưng khi suy đoán ra một chuyện, Rebecca không dám cười nhạo hành động cầu con nữa mà nghiêm túc gật đầu, cũng không dám nói lung tung nữa.

Không ngờ anh Hoắc tuy không phải là người gia trưởng như lời đồn đãi trong công ty nhưng cũng chẳng khác là bao. Con trai con trai! Chẳng lẽ nhà anh có ngại vàng cần người thừa kế à?

Thầm mắng sếp xong, Rebecca chợt nhận ra mặc dù trong nhà Hoắc tiên sinh không có ngại vàng nhưng đúng là cần người thừa kế cơ ngơi, chẳng khác ngại vàng là bao.

Nghĩ thế, Rebecca hết sức không có nguyên tắc mà tha thứ cho hành động trọng nam khinh nữ của sếp.

Trong khi Rebecca suy nghĩ vẩn vơ, Hoắc tiên sinh cau mày nói: “VẬY... cô có nghe chùa nào... cầu con gái không?”

Rebecca không kịp xử lý thông tin: “Hả?”

Không biết có phải vì chợt dạ hay không mà Hoắc tiên sinh hết sức bất mãn với thái độ thẳng thốt của Rebecca: “Hả cái gì mà hả? Tôi đang nói đến cầu con gái!”

Là một trợ lý mẫu mực, đối diện với yêu cầu không thể lường trước này, tuy hết sức hãi hùng nhưng Rebecca nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp: “Về chùa cầu con gái thì... tôi không rõ lắm. Nhưng sếp yên tâm, tôi sẽ cố tìm hiểu và báo lại với sếp trước giờ tan làm.”

Hoắc tiên sinh gõ bàn, trông khá sốt ruột: “Báo lại cho tôi trước giờ ăn trưa.”

Rebecca vẫn cố giữ bình tĩnh, lập tức đáp: “Không thành vấn đề.”

Khi cô thu xếp đồ đạc chuẩn bị ra khỏi phòng làm việc của sếp, đằng sau vang lên tiếng nói bình tĩnh của Hoắc tiên sinh: “Chú ý giữ bí mật.”

Ra khỏi phòng làm việc, Rebecca không vội tìm hiểu về chùa cầu con gái mà lên hệ thống nội bộ tìm hồ sơ về Hoắc tiên sinh.

Xem xong, cô trợn mắt há mồm: Sếp học ngành Sinh học? Còn tốt nghiệp loại giỏi?

Rebecca không thể tin nổi. Nhưng là một trợ lý mẫu mực, Rebecca luôn đặt nhu cầu của sếp lên hàng đầu. Sau khi tìm các chùa chiền và nơi linh thiêng để cầu tự, Rebecca còn chủ động tổng hợp những tài liệu liên quan như các loại thức ăn để sinh con gái.

Nào ngờ Hoắc tiên sinh vừa nhìn thoáng qua đã tỏ ra ghét bỏ rồi ném xấp tài liệu sang một bên: “Sau này đừng cho tôi xem mấy thứ phản khoa học này nữa.”

Lòng Rebecca như muốn hóa thú, lần đầu tiên trong đời cô muốn nện vào đầu sếp, người đi chùa cầu Phật sinh con gái mà có tư cách mắng người khác phản khoa học?

Tất nhiên, Rebecca vẫn phải tìm hiểu kỹ lưỡng mấy chục cái chùa cầu tự ở Bắc Kinh, sau đó gọi điện đến từng chùa để xác nhận chùa có cho cầu con gái không.

Nhưng có lẽ thấy việc làm này không hiệu quả nên sau khi đi một chùa, Hoắc tiên sinh không đi mười mấy chùa còn lại trong danh sách nữa.

Tập đầu tiên của *Bằng mặt không bằng lòng* mùa ba phát sóng vô cùng thuận lợi, vì sự kiện *hot* lúc trước nên vợ chồng Hoắc trở thành cặp vợ chồng được chú ý nhất chương trình.

Nhưng thế sự khó lường, mẹ hiền vợ đảm Hoắc phu nhân lại không khiến khán giả quan tâm mà đề tài khiến bàn dân thiên hạ sôi nổi thảo luận là giá quần áo và phụ kiện của Bống Nhỏ.

Mặc dù cực kỳ giàu nhưng Châu Gia Doanh cũng chỉ mua quần áo và đồ chơi không quá đắt cho Bống Nhỏ. Sau khi Hoắc Đình Dịch đón Bống Nhỏ về, anh lập tức chuyển sang mua đồ của các thương hiệu quần áo dành cho trẻ em nổi tiếng, không những không lựa chọn kỹ càng như Châu Gia Doanh mà còn mua toàn bộ mẫu quần áo trong bộ sưu tập mới nhất của các nhãn hàng, sau đó mỗi ngày cho Bống Nhỏ mặc một bộ.

Lúc mới biết chuyện này, Hoắc phu nhân thấy rất lãng phí nhưng lại không tiện ý kiến về việc Hoắc tiên sinh mua đồ cho em trai nên cô chỉ nói băng quơ: “Trẻ con mau lớn lắm, anh mua một lúc nhiều đồ như thế có lãng phí quá không?”

Khi đó Hoắc tiên sinh đang ăn sáng, nghe Hoắc phu nhân hỏi, anh rất muốn hỏi ngược lại Hoắc phu nhân rằng cô mua đầy đủ các màu trong bộ sưu tập son môi, phấn má, mascara khi chỉ sử dụng được trong một năm thì chắc là không lãng phí? Nhưng vì sự êm ấm của gia đình, Hoắc tiên sinh đã rất uyển chuyển biểu lộ sự bất mãn của mình:

“Cái mặt V-line của em nhỏ quá, không biết đóng đồ trang điểm của em xài đến bao giờ mới hết nhỉ?”

Bắt ngờ được chồng khen mặt “V-line”, Hoắc phu nhân vừa mua đầy đủ bộ sưu tập đồ trang điểm mới nhất như nở hoa trong bụng, cô quyết định bỏ qua việc Hoắc tiên sinh lên án mình lãng phí, nhỏ nhẹ nói: “Biết rồi, sau này người ta không mua lung tung nữa là được chứ gì.”

Hoắc tiên sinh nói vậy không phải vì anh trách Hoắc phu nhân tiêu xài phung phí mà là anh không thích vợ mình bôi son trát son lên mặt, anh thấy cô để mặt mộc cũng đã vô cùng xinh đẹp rồi. Anh hồ hững: “Anh đủ sức để nuôi em.”

Anh ngó ra ô cửa kính, nhìn Bống Béo đang ngồi chơi ở vườn hoa, thần nhiên nói: “Dù sao nó cũng xài tiền của nó mà.”

Hoắc phu nhân sững sốt, sau đó nhìn Bống Giàu ngây thơ bằng ánh mắt thương cảm.

Bây giờ, Bống Béo xuất hiện trong chương trình chỉ mấy phút ngắn ngủi nhưng cái áo đỏ, quần yếm và đôi giày da màu nâu nhanh chóng hết hàng trên mạng. Ngay cả cái xe đạp ba bánh của cậu cũng hết hàng.

Mẹ nuôi của Bống Nhỏ nhanh chóng đặt biệt danh cho cậu là “Hoàng tử bé bán hàng”.

Buổi sáng thức dậy, xuống lầu, Hạ Thanh Thời nhìn thấy Hoàng tử bé bán hàng Bống Béo đang ngồi thẳng người trên bàn ăn, trước mặt bày một cái bát, trong bát có mấy cái bánh cam, Bống Nhỏ đang ăn rất chăm chú.

Hạ Thanh Thời nhớ tới tối qua, sau một đêm bị lăn qua lăn lại, cuối cùng cô cũng biết Bống Kẹo là ai. Lúc đó cô nằm trên ngực chồng, vừa thờ hờn hèn vừa hỏi: “Nếu sinh con trai thì sao?”

Hoắc Đình Dịch nghệt ra, hiển nhiên là anh chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Sau một lúc suy nghĩ, anh nhăn mặt đầy ghét bỏ.

Hoắc phu nhân thấy vậy thì bất mãn hết sức.

Thứ nhất, cô không hiểu Hoắc tiên sinh lấy tự tin ở đâu ra mà chắc chắn rằng họ sẽ sinh con gái; thứ hai, cô không thích biệt danh Bống Kẹo mà Hoắc tiên sinh tự đặt cho con gái.

Tuy nhiên, Hoắc tiên sinh lý lẽ hùng hồn như sau: “Biệt danh đó là do Yến Thời và Bống Nhỏ đặt, hai người đó cũng muốn có cháu gái!”

Hoắc phu nhân nhìn thấu hành động đổ thừa cho người khác của Hoắc tiên sinh, cô hừ: “Chẳng lẽ anh không muốn?”

“Muốn.” Hoắc tiên sinh dỗ vợ, thực tế là anh rất có biệt tài khiến đầu óc vợ trở nên mụ mẫm. Anh nắm tay vợ, đưa lên môi rồi hôn nhẹ, nói, “Sinh con gái nhé, giống em vậy đó.”

Anh có thể dễ dàng tưởng tượng ra con gái của hai vợ chồng họ. Con bé sẽ trắng trẻo dễ thương, cả người thơm ngát mùi sữa, miệng bi ba bi bô, khi lớn hơn một chút thì sẽ luôn miệng gọi “bố”. Nếu có cô con gái như vậy, Hoắc tiên sinh sẽ cưng chiều con bé hết mực.

Tất nhiên không phải là Hoắc tiên sinh không thích con trai, nhưng anh thương vợ, anh biết phụ nữ phải chịu rất nhiều khổ cực khi sinh con, vậy nên lúc nói tìm người để mượn cũng là anh thực sự nghĩ thế. Anh không muốn vợ phải chịu khổ.

Con cái là ràng buộc của hai vợ chồng, đứa bé sẽ dần lớn lên trong bụng cô, có đường nét giống anh, có khuôn mặt giống cô, là kết tinh tình yêu của hai người, nên nhất định phải sinh. Nhưng ngay từ ban đầu, Hoắc tiên sinh đã quyết định chỉ sinh một đứa thôi, không thể sinh tới hai đứa. Nếu đau đớn là không thể tránh khỏi, anh không muốn để vợ chịu đau tới hai lần.

Và vì chỉ có thể sinh một đứa nên Hoắc tiên sinh mới cực kỳ căng thẳng. Con gái là giấc mơ cả đời của anh, giấc mơ ấy có trở thành sự thật hay không chỉ dựa vào một lần duy nhất này thôi!

Đáng tiếc tuy Hoắc tiên sinh rất thông cảm cho Hoắc phu nhân nhưng Hoắc phu nhân lại không hề thông cảm cho Hoắc tiên sinh dù chỉ là một chút.

Nhìn Bống Nhỏ đang gặm bánh cam, cô xoa đầu cậu nhóc, hỏi: “Bống Bống thích em trai hay em gái?”

Không kịp sửa lại vai về lung tung mà vợ đề cập, Hoắc tiên sinh ho nhẹ, nhắc nhở: “Joey thích Bống Kẹo đúng không?”

Bống Béo đứng đưa chân, hăng hái nói: “Bống Kẹo!”

Hoắc tiên sinh chỉ vào Bống Nhỏ, nhìn về phía Hoắc phu nhân, “Em thấy chưa?”

Hoắc phu nhân không thèm quan tâm tới anh, cô xoay đầu Bống Nhỏ về phía mình, hiền từ nói: “Bống Bống muốn có em trai không?”

Thật ra cô chưa muốn có con lắm, chỉ là thấy Hoắc tiên sinh phát rồ vì con gái nên cô mới muốn làm nghịch ý anh thôi. Việc Hoắc phu nhân thích nhất là chọc cho Hoắc tiên sinh nổi khùng, sau đó đi dỗ dành anh.

Bóng Béo tiếp tục phấn khích gật đầu, sau đó đề xuất một cái tên với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai: “Em muốn có Bóng Trứng!”

Vai về chỉ là mây bay...

Hoắc tiên sinh không thể chịu nổi: “Bóng Trứng là tên quý gì? Anh thấy đặt là Bóng Đậu được đó.”

Hoắc phu nhân cũng không thể chịu nổi nữa, Bóng Trứng với chả Bóng Đậu, bộ muốn so tên nào gồm hơn hả?

Hoắc tiên sinh vẫn cực kỳ cố chấp: “Con gái dễ thương, con gái sống tình cảm, con gái là cái áo bông tri kỷ của bố mẹ.”

Hoắc phu nhân phản đối: “Có con gái phải lo lắng đủ thứ, không thềm, em muốn con trai.”

Hoắc tiên sinh mệt mỏi: “Làm như con trai an toàn lắm vậy. Em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em và Bóng Kẹo thật tốt.”

Hoắc phu nhân cãi lại: “Bóng Đậu!”

Hai vợ chồng tranh luận cực kỳ nghiêm túc, giống như không biết rằng quyền quyết định sinh con trai hay con gái không nằm trong tay Hoắc tiên sinh, cũng không thuộc về Hoắc phu nhân.

Cuối cùng, là người chồng thời đại mới, Hoắc tiên sinh quyết định nhượng bộ. Anh tỏ ra hết sức rộng lượng: “Được rồi, Bóng Đậu thì Bóng Đậu, nghe em cả.”

Hoắc phu nhân cực kỳ hài lòng, “hừ” một tiếng rồi gật đầu: “Phải vậy chứ.”

Có điều Hoắc phu nhân nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng. Tối qua hai vợ chồng còn thảo luận có sinh con hay không, sao hôm nay lại biến thành giành sinh con trai hay con gái vậy? Hơn nữa cô còn rất vui vẻ đồng ý sinh Bóng Đậu?!

Hoắc phu nhân cảm thấy trí thông minh của mình bị xúc phạm nặng nề.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, sự chú ý của Hạ Thanh Thời bị lôi kéo hoàn toàn bởi một tin động trời trong làng giải trí.

Từ sáng sớm, phóng viên đưa tin một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng đã xảy ra ở vành đai ba, một chiếc xe tải và một chiếc xe ô tô đã đâm vào nhau. Trên xe ô tô có hai nam và một nữ, trong đó người phụ nữ đang mang thai từ vong ngay tại chỗ, hai người đàn ông bị thương nặng đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Tin này liên quan đến làng giải trí vì một trong hai người đàn ông bị thương chính là diễn viên Lê Khôn. Anh ta không quá nổi tiếng, hầu như khán giả và phóng viên đều biết đến anh với danh hiệu “mối tình đầu của Hoắc Tông Hi”.

Theo một nguồn tin, người phụ nữ mang thai ở trên xe là vợ của Lê Khôn, còn về người đàn ông còn lại thì không ai biết.

Mặc dù Lê Khôn không phải là diễn viên quá nổi tiếng nhưng cũng là người hoạt động lâu năm trong nghề, từng hợp tác với rất nhiều diễn viên, có quan hệ khá tốt với đồng nghiệp nên nhiều diễn viên nổi tiếng đã đăng bài lên weibo cầu mong anh ấy được bình an.

Nếu sự việc chỉ đến đây thì đơn giản, cộng đồng mạng thương xót một hồi rồi sẽ mau chóng quên đi, nhưng vấn đề là phóng viên đã ghi lại được hình ảnh Hoắc Tông Hi xuất hiện trước công bệnh viện. Cô ấy không trang điểm, mắt sưng vù, nhìn là biết ngay cô ấy đã khóc rất nhiều.

Sau đó, phóng viên đã tìm hiểu được người đàn ông bị thương nặng còn lại là chồng sắp cưới của Hoắc Tông Hi.

Khi đọc được tin tức này, Hạ Thanh Thời thấy rất đau lòng cho Hoắc Tông Hi. Cô ấy là minh chứng rõ rệt cho câu “hồng nhan bạc phận”. Vì lỗi lầm, cô ấy đã đánh mất tuổi trẻ, đến khi quyết định bắt đầu cuộc sống mới thì lại gặp phải biến cố lớn.

Trong lúc đang lo lắng cho Hoắc Tông Hi, Hạ Thanh Thời bất ngờ nhận được điện thoại của cô ấy.

Ở đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ khàn khàn đầy kiên định và khản thiết:

“Thanh Thời, có việc này phiền cô điều tra giúp tôi, tôi chỉ có thể nhờ cô thôi. Ngày xảy ra tai nạn, chúng tôi đang trên đường đi ra biển thì tôi nhận được điện thoại của Dung Vũ. Anh ta kiên quyết muốn nói chuyện riêng với tôi nên tôi đã xuống xe. Chuyện sau đó cô biết rồi đấy.”

Hạ Thanh Thời không thể tin nổi, cô nghe thấy giọng mình: “Cho nên cô nghi ngờ vụ tai nạn có liên quan đến Dung Vũ?”

Hoắc Tông Hi cười đau khổ, “Còn nhớ chậu hoa tôi nhờ cô chăm sóc không? Thanh Thời, cô phải chăm sóc nó giúp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66

Edit: Sa

Nói chuyện điện thoại với Hoắc Tông Hi xong, Hạ Thanh Thời cảm thấy hơi bất an. Cô hiểu với mối quan hệ không quá thân thiết giữa mình và Hoắc Tông Hi, Hoắc Tông Hi nói ra tin động trời cho cô biết không phải do cô ấy nhận thấy “sức mạnh” tìm ra sự thật của cô mà là muốn mượn Hoắc Đình Dịch điều tra giúp.

Hạ Thanh Thời sẽ không kéo Hoắc tiên sinh vào chuyện này. Tuy không biết gì về chuyện này nhưng cô biết đó là vùng lầy.

Hoắc Tông Hi muốn cô giúp đỡ, cô sẽ dùng hết khả năng của mình, chuyện gì có thể giúp, cô sẽ không chùn tay, nhưng nếu phải kéo Hoắc Đình Dịch vào, cô sẽ không làm.

Cô không thể nói thẳng ra như thế với Hoắc Tông Hi, nên sau khi suy nghĩ, cô nói: “Cô còn ở bệnh viện không? Chúng ta gặp nhau rồi nói.”

“Gia đình của anh ấy tới.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khô khốc của Hoắc Tông Hi, “Bây giờ tôi không ở bệnh viện. Thanh Thời, tôi sẽ đến chỗ cô.”

Đúng rồi, tuy gia đình chồng sắp cưới của Hoắc Tông Hi không biết nguyên nhân vụ tai nạn liên quan gián tiếp đến Hoắc Tông Hi nhưng trước đó không lâu, tin tức cô ấy phá thai lan truyền khắp nơi cũng đủ khiến gia đình nhà chồng không thích cô ấy.

Hạ Thanh Thời càng thương xót cho Hoắc Tông Hi nên đồng ý lời hẹn của cô ấy ngay.

Hiện nay Hoắc Tông Hi đang ở đầu sóng ngọn gió, công ty nhiều người, không thích hợp để gặp nhau, nhưng nếu hẹn cô ấy ở nhà thì chắc chắn Hoắc Đình Dịch sẽ biết, vậy cũng không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hạ Thanh Thời hẹn gặp cô ấy ở căn hộ của cô trước khi kết hôn.

Trước giờ tan tầm, Hoắc Đình Dịch gọi điện nói đã đặt bàn ở nhà hàng, anh sẽ bảo tài xế đến đón cô.

Nhà hàng đó là một nhà hàng Ý, tháng trước vừa ra món mới, cô luôn muốn đi ăn thử, Hoắc tiên sinh thì chiều theo cô, nhưng mãi mà cả hai không trùng thời gian rảnh nên đến tận hôm nay mới đi ăn được.

Hạ Thanh Thời không từ chối mà nói: “Em phải đi gặp đạo diễn, anh không cần đón em đâu, em sẽ tự tới nhà hàng.”

Hoắc tiên sinh không hề biết tin tức chấn động trong làng giải trí, càng không biết tin tức đó có liên quan đến Hoắc Tông Hi nên chỉ bảo vợ đi đường cẩn thận chứ không nói gì nữa.

Tan làm, Hạ Thanh Thời đi thẳng đến căn hộ nhỏ của mình.

Ở bãi đỗ xe, Hạ Thanh Thời trông thấy chiếc BMW màu trắng của Hoắc Tông Hi ở gần thang máy, cô đi tới chỗ ghé lái rồi gõ lên cửa sổ xe, bên trong xe không có động tĩnh gì.

Qua ô cửa kính, cô thấy người bên trong đang dựa vào ghế ngủ mê man, nửa gương mặt nhỏ nhắn vùi trong khăn quàng cổ, mắt nhắm lại, đôi lông mi dài rũ xuống, trông vô cùng mệt mỏi.

Hạ Thanh Thời lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Tông Hi.

Người đang ngủ nhanh chóng bị đánh thức, Hoắc Tông Hi luống cuống hạ cửa sổ xe xuống, để lộ khuôn mặt nhợt nhạt.

Bây giờ cô ấy không còn là Hoắc Tông Hi thông dong nữa mà chỉ là đứa trẻ mắc lỗi, tay chân luống cuống: “Xin lỗi cô nhiều lắm, tôi ngủ quên mất.”

Hạ Thanh Thời nói nhanh: “Là do tôi để cô chờ lâu.”

Thấy cô ấy trợ một mình, mặt mũi xanh xao, môi không còn chút máu, Hạ Thanh Thời cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cô nói: “Sao chỉ có mình cô thế?”

Nói xong, Hạ Thanh Thời mới nhớ ra Hoắc Tông Hi đã hết hạn hợp đồng với Hối Tinh thì lấy đâu ra quản lý hay trợ lý?

Hoắc Tông Hi hiểu ý cô, cô ấy cười, nói: “Luc mới vào nghề, tôi cũng làm gì có trợ lý? Ngay cả đến trường quay cũng phải đi bằng tàu điện ngầm.”

Cô ấy mở cửa xuống xe đứng cạnh Hạ Thanh Thời, cả hai cùng đi vào thang máy.

Lên tới căn hộ, Hạ Thanh Thời phát hiện trong nhà không có lấy nổi chai nước lọc nên đành vào bếp nấu nước.

Cô nói với Hoắc Tông Hi: “Bình thường ít về đây nên nhà không có hơi người.”

Ngừng một chút, cô bổ sung: “Ở công ty nhiều người quá nên tôi đành hẹn cô ở đây. Cô đừng nghĩ nhiều.”

Hoắc Tông Hi là người thông minh, khi biết địa điểm mà Hạ Thanh Thời chọn, cô ấy liền hiểu Hạ Thanh Thời không muốn kéo chồng mình vô chuyện này. Nhưng quan hệ của hai người chẳng mấy thân thiết, nên nếu đối phương đã không muốn, Hoắc Tông Hi cũng không ép.

Thấy thái độ của Hoắc Tông Hi, Hạ Thanh Thời biết cô ấy đã hiểu ý mình.

Thật ra hành động của cô cũng dễ hiểu. Với quan hệ của cô và Hoắc Tông Hi, cô không giúp cô ấy cũng không sao chứ đừng nói tới việc lôi chồng vào vũng bùn. Nhưng khi thấy Hoắc Tông Hi trầm tư, Hạ Thanh Thời vẫn thấy áy náy, cô cố gắng tìm đề tài để phá vỡ im lặng.

Cô muốn hỏi tình hình trong bệnh viện bây giờ thế nào, nhưng còn chưa kịp hỏi thì bỗng Hoắc Tông Hi cất tiếng, cô ấy nói rất nhiều nhưng không hề liên quan đến bệnh viện:

“Hồi nhỏ, sức khỏe mẹ tôi không tốt, bố tôi thì bận công việc, vì thế những việc trong nhà như quét sân, nấu cơm, giặt giũ đều do một tay tôi làm.

Năm thứ ba đại học, bệnh tình của mẹ tôi trở nên cực kỳ nghiêm trọng, phải cần rất nhiều tiền để chạy chữa. Bố mẹ sợ tôi lo nên luôn giấu tôi.

Mười mấy năm trước, ba trăm ngàn là con số rất lớn, nhưng không phải là không kiếm nổi. Lúc đó các bạn học của tôi đã bắt đầu đóng phim, thù lao của một phim có thể lên tới mười mấy, hai mươi ngàn. Nhưng bố mẹ tôi không biết, có năm mơ họ cũng không nghĩ con gái họ có thể dễ dàng kiếm được ba trăm ngàn.

Sau đó, chị họ nói cho tôi biết về bệnh tình của mẹ, nhưng tiếc là lúc đó tình hình đã quá cấp bách... Cô biết rồi đó, tuy kiếm tiền ở showbiz rất dễ, nhưng cũng phải cần có thời gian.

Khi đó tuy tôi đang hẹn hò với Lê Khôn nhưng cũng có một nhà sản xuất phim theo đuổi tôi. Ông ấy là người miền Bắc, cao to mập mạp, rất thân thiện và vui tính, các cô gái khác thường gọi ông ấy là Lão Kim.

Lão Kim đã ly hôn, có chung với vợ cũ một đứa con tám tuổi, chỉ nhỏ hơn tôi mười lăm tuổi thôi. Ông ấy theo đuổi tôi, nhưng ai cũng rõ nếu tôi đi theo ông ấy thì có được gọi là yêu đương không?

Lúc đó tôi rất cần tiền, nhưng tôi không có tiền, Lê Khôn cũng không có tiền. Mặc dù nhà anh ấy cũng khá giả, nhưng số tiền lên tới ba trăm ngàn, phải bán một căn hộ mới có được số tiền đó. Bệnh của mẹ tôi làm sao chờ được anh ấy về nhà thuyết phục bố mẹ bán nhà?

Tôi suy nghĩ suốt mấy ngày, sau đó quyết định chia tay anh ấy, chấp nhận lời theo đuổi của Lão Kim. Tôi tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ tới hôm đó chúng tôi đã đến cửa hàng trang sức, lúc đi về, ông ấy hôn tôi ở trong xe, về tới ký túc xá, tôi đánh răng suốt nửa tiếng và vút luôn cả bàn chải đánh răng lẫn ly súc miệng.

Có điều mẹ không để tôi phải chịu khổ quá nhiều. Tôi đi theo Lão Kim chưa tới một tuần, bệnh của mẹ đột nhiên trầm trọng hơn rất nhiều, ba ngày sau tôi nhận được tin mẹ đang nguy kịch, tựa như tuyết rơi... Tôi không cần phải chịu khổ đi theo Lão Kim nữa.

Ngày mẹ tôi được đưa vào nhà xác, tôi không dám đi xem mà chỉ ngồi trước phòng bệnh của mẹ. Tôi không dám đi vào phòng nên đành ngồi khóc ở ngoài hành lang, hôm đó cũng là lần đầu tiên tôi gặp Dung Vũ, mẹ anh ấy phải mổ ruột thừa, nằm ở phòng bệnh kế bên.

Hôm trước tôi kể với cô là lúc đầu tôi và anh ấy thực sự yêu nhau... Tôi lừa cô đấy. Khi đó anh ấy đang độ đôi mươi, là độ tuổi đẹp nhất của đàn ông, chỉ cần ngoác tay là có hàng tá phụ nữ vây quanh, tôi cũng là một người trong số đó.

Anh ấy chưa từng hứa hẹn gì với tôi, hai người trưởng thành chẳng cần nói gì, ai mạnh ai yếu tự họ biết. Nói ra chắc cô không tin, thật ra không ai trong chúng tôi đề cập đến chuyện “bao nuôi”, chúng tôi có sự ăn ý kỳ lạ, hoặc có thể nói là chúng tôi đều xấu xa như nhau. Tôi chỉ biết tôi là nhân tình của anh ấy.

Sau chuyện Lão Kim, tôi sợ, tôi không muốn phải rơi vào hoàn cảnh ấy lần nữa, không muốn cố kìm cảm giác ghê tởm khi ai đó chạm vào mình, không muốn phải đánh răng suốt nửa tiếng sau khi hôn nhau.”

Khi thốt ra những điều này, Hoắc Tông Hi cực kỳ bình tĩnh, cho đến khi nhắc đến Lão Kim lần thứ hai, gương mặt của cô ấy mới biểu lộ sự sụp đổ. Cô ấy ôm mặt, giọt nước mắt trong suốt len qua kẽ tay.

“Thật ra Lão Kim đối xử với tôi rất tốt. Lúc theo đuổi tôi, lần nào gặp nhau, ông ấy cũng tặng hoa cho tôi, mỗi bó hoa đều phù hợp với quần áo của ông ấy, ông ấy còn viết những bài thơ của Pushkin, Zweig, Kafka(1) đặt vào mỗi bó hoa nữa. Lần đầu tiên hẹn hò, ông ấy nhìn tôi chăm chú, tôi biết ông ấy muốn hôn tôi nhưng không dám, cuối cùng là do tôi chủ động hôn ông ấy, lúc đó miệng ông ấy có mùi chân giò hun khói.

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao lúc ấy tôi lại thấy tởm lợm ông ấy? Người tởm lợm rõ ràng không phải là ông ấy.”

(1) Pushkin, Zweig, Kafka: Các nhà thơ, nhà văn lớn của thế giới.

Hạ Thanh Thời im lặng lắng nghe, không hề lên tiếng cắt ngang. Mặc dù cô không hiểu Hoắc Tông Hi lắm nhưng cô có thể đoán được ý định của cô ấy.

Một cô gái có thể bò lên đỉnh Kim Tự Tháp trong làng giải trí thì sao có thể là người đơn giản? Bình thường cô ấy đối xử dịu dàng với mọi người, tận tình chỉ bảo đàn em, không gây hấn với ai, có lẽ thực sự là vì cô ấy tốt bụng. Nhưng quan trọng hơn là cô ấy đã đạt được mục đích của mình.

Lúc này Hoắc Tông Hi cũng như vậy.

Hoắc Tông Hi kể mẹ cô ấy qua đời vì bệnh nặng, kể hồi trẻ bị Dung Vũ mê hoặc, kể cuộc sống chèn vênh của mình giữa đám đàn ông, tất nhiên không phải để tâm sự, bày tỏ nỗi ân hận mà là tìm kiếm sự thương cảm của cô.

Hạ Thanh Thời bắt mình phải sắt đá, không biểu lộ thái độ nào, chỉ lặng lẽ chờ cô ấy nói tiếp.

Quả nhiên, sau một hồi im lặng, Hoắc Tông Hi nói tiếp:

“Ham muốn chiếm giữ của Dung Vũ rất mạnh. Anh ta không chỉ có một mình tôi, nhưng ngay cả cảnh hôn cũng không cho tôi quay. Mấy năm trước có lần tôi cãi nhau với anh ta, à, cũng không hẳn là cãi nhau, khi đó tôi chưa có nhiều tác phẩm tiêu biểu, có đạo diễn chuyên làm phim nghệ thuật muốn mời tôi tham gia một bộ phim được đầu tư cực khủng, tôi rất thích kịch bản, bất chấp có mấy cảnh nóng, tôi giấu anh ta đồng ý quay phim. Sau đó anh ta biết chuyện, vì vậy đã mua độc quyền bộ phim đó, đến bây giờ phim vẫn chưa được công chiếu, người ta đồn là phim bị cấm chiếu, nhưng thật ra là do anh ta không cho chiếu.

Lần này kết thúc hợp đồng cũng là do tôi đơn phương yêu cầu, anh ta không đồng ý. Nhưng sau khi chấm dứt hợp đồng, tôi cứ nghĩ tôi và anh ta đã hết nợ nần nhau, không ngờ anh ta chưa bao giờ chịu buông tha cho tôi.

Tôi là người kéo Tiểu Thư ra khỏi xe, đưa bé trong bụng cô ấy đã tám tháng rồi... Lần đầu tiên tôi biết hóa ra cơ thể của người vừa chết lại nóng và mềm oặt đến vậy, ngay cả máu cũng nóng.”

Hạ Thanh Thời không đành lòng nghe tiếp nữa, cô hít sâu một hơi rồi cắt ngang lời cô ấy: “Cô nói anh ta là người giết đây vạ tai nạn, nhưng cô có chứng cứ không?”

Hoắc Tông Hi cười, “Không cần chứng cứ, tôi biết là thế, đó là phong cách làm việc của anh ta.”

Hạ Thanh Thời dòi tầm mắt, giọng càng thêm trầm: “Chẳng lẽ cô cũng nói với cảnh sát như vậy?”

“Cảnh sát?” Hoắc Tông Hi nghệt ra, sau đó cười: “Tôi không có ý định báo cảnh sát.”

Hạ Thanh Thời im lặng.

Hoắc Tông Hi làm nhân tình của Dung Vũ suốt bao nhiêu năm, nếu cô ấy không muốn báo cảnh sát, có nghĩa là vũng nước này còn sâu hơn cô nghĩ. Cô càng không thể để Hoắc Đình Dịch dính vào.

Trong lúc Hạ Thanh Thời suy nghĩ cách để uyển chuyển từ chối yêu cầu của Hoắc Tông Hi thì bỗng nhiên Hoắc Tông Hi nói:

“Thanh Thời, tôi không có yêu cầu gì khác, tôi chỉ nhờ cô chăm sóc chậu hoa giúp tôi thôi.

Anh ta không biết tôi có đoạn ghi âm. Tôi không muốn cá chết lưới rách, nhưng nếu cần thiết, có lẽ tôi phải nhờ cô công bố những thứ đó.”

Hạ Thanh Thời nhảy cảm phát hiện có gì đó là lạ: “Cô, cô muốn làm gì?”

“Không có gì.” Hoắc Tông Hi nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu, “Cho tôi mượn căn hộ này một buổi chiều được không? Nhà tôi đang bị phóng viên bao vây.”

Vì không phải là yêu cầu quá đáng nên Hạ Thanh Thời đồng ý ngay. Dù vậy, cô vẫn không yên tâm khi về Hoắc Tông Hi, sau khi đắn đo, cô hỏi: “Tôi gọi chị A Vi tới đây với cô nhé?”

Chị A Vi là quản lý của Hoắc Tông Hi, cũng là một trong những quản lý hàng đầu trong ngành, chị ấy hơn bốn mươi tuổi, dịu dặt Hoắc Tông Hi ngay từ lúc cô ấy gia nhập Hối Tinh. Hạ Thanh Thời nghĩ dù Hoắc Tông Hi trở mặt với công ty nhưng người quản lý thường sẽ đứng về phía nghệ sĩ của mình, hơn nữa còn là nghệ sĩ mà chị ấy đã dẫn dắt lâu năm nên có lẽ chị ấy sẽ bảo vệ nghệ sĩ của mình như một tác phẩm nghệ thuật do chính mình tạo ra. Tóm lại, Hạ Thanh Thời cho rằng hai người họ cũng là bạn bè của nhau.

Quả thế, nghe cô đề nghị, Hoắc Tông Hi không phản đối mà ngầm đồng ý. Do đó Hạ Thanh Thời ra ban công gọi điện cho chị A Vi, chờ chị ấy tới, cô mới giao lại chìa khóa nhà và ra về.

Gần tám giờ tối, cô tới nhà hàng nhưng không thấy Hoắc Đình Dịch đâu cả.

Quản lý nhà hàng nói anh Hoắc chờ tới hơn bảy giờ, sau đó nhận một cú điện thoại rồi lập tức vội vã rời đi.

Lúc này Hạ Thanh Thời mới kiểm tra điện thoại. Điện thoại của cô cài chế độ yên lặng, vừa mở máy lên thì thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ của Hoắc Đình Dịch, ngoài ra còn có tin nhắn của anh nói rằng nhà họ Diệp đang có chiến tranh, anh phải về đó dập lửa.

Đọc xong tin nhắn, Hạ Thanh Thời phì cười.

Lúc này ở cùng Hoắc Tông Hi, không khí vô cùng nặng nề nên tâm trạng của cô cũng bị ảnh hưởng, sau khi đọc tin nhắn của Hoắc tiên sinh rồi nghĩ đến bà cụ Diệp và Diệp nữ sĩ, tâm trạng cô khá hơn rất nhiều.

Hạ Thanh Thời mua đồ ăn về, trong thời gian chờ đợi, cô gọi điện cho Hoắc tiên sinh để thăm dò tình hình chiến sự và hỏi anh có muốn cô qua cứu giá hay không.

Ở bên kia điện thoại, Hoắc tiên sinh đắn đo vài giây, sau đó trả lời một cách vô cùng e dè: “Trong vòng hai tiếng tới nội chiến vẫn không thể kết thúc.”

Hoắc phu nhân quyết định rất nhanh: “Vậy em không qua đó đâu, em về nhà chờ anh.”

Nghe Hoắc phu nhân nói vậy, Hoắc tiên sinh lập tức sửa lời: “Vừa có chuyển biến quan trọng, anh sẽ giải quyết xong trong nửa tiếng nữa.”

Hoắc phu nhân đáp lại: “Hừ.”

Hoắc tiên sinh mặt dày: “Anh nói thật đấy, không kết thúc anh cũng về để cố gắng tạo ra Bóng Kẹo.”

Hoắc phu nhân mắng: “Không có Bóng Kẹo nào đâu!”

Hoắc tiên sinh nhượng bộ nhưng giọng nói tỏ rõ về chệch bai: “Vậy lấy tạm Bóng Đậu cũng được.”

Vì đã có kinh nghiệm nên Hoắc phu nhân không rơi vào bẫy chọn Bóng Kẹo hay Bóng Đậu của Hoắc tiên sinh nữa, cô nạt: “Cấm anh nhắc tới chuyện đó nữa!”

Hoắc tiên sinh lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng: “Được rồi, anh không nói nữa, em mau tới đây đi.”

Lúc Hạ Thanh Thời tới nhà họ Diệp, Diệp nữ sĩ và bà cụ đã đại chiến ba trăm hiệp.

Hai mẹ con đều cố chấp giống nhau, đích thị là oan gia trời sinh, nên dù sống chung hơn nửa đời người vẫn không thể hòa thuận được mà cứ mỗi tuần là có một trận chiến nhỏ, mỗi tháng là có một trận chiến to.

Hôm nay không biết vì sao mà hai mẹ con oan gia lại gây nhau, vốn dĩ hai người đang trong thời gian nghỉ ngơi lấy sức, nhưng sự xuất hiện của Hạ Thanh Thời lại châm lên hỏa chiến.

Vừa thấy cô, Diệp nữ sĩ lập tức chỉ vào con dâu và nói với bà cụ: “Con có làm gì thì mẹ cũng không ưng ý! Cháu dâu cưng của mẹ đến rồi đó, để nó hầu hạ mẹ. Con đi, con đi cho rảnh nợ. Được chưa? Hoắc Đình Dịch, mẹ qua nhà anh ở, anh đốt đồng tiền vào cái biệt thự đó mà mẹ ruột của anh đã được hưởng thụ ngày nào chưa?”

Hoắc tiên sinh: “???”

Hoắc phu nhân: “???”

Thấy hai vợ chồng đều không nói gì, Diệp nữ sĩ cho rằng con trai không biết thương mẹ nên càng giận: “Không cho mẹ ở chứ gì?”

“Không phải ạ, mẹ à, mẹ nghe con nói...” Sau khi thoát khỏi cơn khiếp đảm, Hoắc tiên sinh chậm rãi nói, “Năm ngoái con mua biếu mẹ cái biệt thự nhưng mẹ đâu chịu ở, mẹ còn nhớ lúc đó mẹ nói gì không? Mẹ bảo mẹ thích ở trong đại viện, không đâu tốt bằng đại viện. Mẹ đã nói thế mà.”

Bà cụ Diệp lên tiếng trước khi Diệp nữ sĩ dạy con: “Được rồi! Đình Đình, cháu đưa mẹ về nhà cháu đi, để vợ cháu ở với ngoại. Ngoại mà ở cùng mẹ cháu thêm một phút chắc ngoại tức chết!”

Hoắc phu nhân ngớ người.

Hoắc tiên sinh nhanh chóng tiếp lời: “Ngoại, sao thế được ạ? Cháu sắp ba mươi tuổi rồi nhưng vẫn chưa có con nữa. Bà muốn cướp vợ cháu thật ạ?”

Bà cụ hiểu ngay ý cháu ngoại, mắt cụ phát sáng, vỗ đùi, “Phải rồi, ngoại già nên lắm cảm mất! Cháu mau đưa vợ về nhà đi!”

Sau đó bà trừng mắt nhìn con gái mình: “Chị đừng có mà đi quấy rầy tụi nhỏ!”

Vì bị mẹ ruột hành hạ cả đêm, Diệp nữ sĩ quyết định lấy quyền uy mẹ chồng của mình để hành hạ lại con dâu.

Trên đường về nhà, Hoắc tiên sinh lái xe, Hoắc phu nhân ngồi ở ghế phụ lái, còn Diệp nữ sĩ thì ôm Bóng Giàu ngồi ở ghế sau.

Mặc dù đã chính tai nghe bà nói muốn “chơi” mình nhưng sau mấy ngày quan sát, Bóng Béo nhận ra bà không làm gì quá đáng nên cậu lại thân thiết với bà. Bóng Béo thân mật ôm cổ Diệp nữ sĩ, nói: “Tối nay bà ngủ với cháu ạ?”

Diệp nữ sĩ véo nhẹ cái má phúng phính của cậu, hỏi: “Bóng Bóng có muốn ngủ cùng bà không?”

Hai người ngồi đằng trước đồng tai lên đợi câu trả lời của Bóng Nhỏ.

Bóng Nhỏ rung đùi đắc ý trả lời: “Không ạ!”

Suy nghĩ một chút, Bóng Nhỏ mạnh dạn bổ sung: “Bà cũng đừng ngủ ở phòng anh Yến Thời vì phải để dành cho anh ấy về ngủ nữa!”

Hai vợ chồng ngồi đằng trước có thể cảm nhận được con thịnh nộ của Diệp nữ sĩ. Hoắc tiên sinh nhanh chóng khóa cửa xe lại để phòng trong lúc nóng giận, Diệp nữ sĩ sẽ ném Bóng Béo ra ngoài.

Sau mấy phút yên tĩnh lạ thường, Diệp nữ sĩ mỉm cười, nói: “Hoắc Đình Dịch, mẹ muốn ở phòng anh.”

Diệp nữ sĩ chưa tới nhà con trai mình lần nào nhưng vô cùng ra dáng mẹ chồng khó tính.

Hoắc phu nhân mặt ủ mày chau.

Hoắc tiên sinh cũng vô cùng sầu khổ. Anh sầu khổ là vì lỡ như Diệp nữ sĩ làm gì quá đáng, Hoắc phu nhân sẽ giận dữ và không chịu phối hợp với anh để chế tạo Bóng Kẹo, nếu vậy thì cực kỳ nghiêm trọng. Do đó, vừa về đến nhà, anh liền kéo vợ lên phòng sách, cẩn thận quan sát thái độ của cô: “Chúng ta nhường phòng cho mẹ nhé?”

Hoắc phu nhân cười lạnh lùng: “Chẳng phải anh đã quyết định rồi à? Sao còn hỏi ý em?”

Hoắc tiên sinh dè dặt đề nghị: “Hay là thế này, trước khi mẹ anh nguôi giận và trở về đại viện không quân, vợ chồng mình ra ngoài ở?”

Đáng tiếc Hoắc phu nhân là người phụ nữ có ý thức rất cao về quyền lãnh thổ nên khi nghe lời đề nghị của chồng, cô lập tức phản đối: “Tại sao em phải ra ngoài ở? Em không thích!”

Ngụ ý là cô sẽ quyết chiến với mẹ chồng tại ngôi nhà này.

Hoắc tiên sinh phán đoán sai lầm về thái độ của Hoắc phu nhân nên ngượng ngùng chữa cháy: “Ừ, em nói đúng, ngày mai đoàn phim sẽ đến ghi hình, phải làm sao đây?”

Đoàn phim! *Bằng mắt không bằng lòng!*

Mắt Hoắc phu nhân đột nhiên phát sáng. Có thể hình tượng mẹ hiền vợ đảm của cô được cứu vãn rồi!

Nghĩ thế, Hoắc phu nhân vui vẻ đi về phòng ngủ chính để dọn dẹp.

Lúc thu dọn, cô ngó ra chậu hoa ở ngoài ban công. Ban đầu lúc mang chậu hoa về nhà, khi đó Bóng Nhỏ còn hái hoa tặng cô nhằm lấy lòng cô, vì sợ cậu bé sẽ tiêu diệt chậu hoa nên Hạ Thanh Thời đã đặt chậu hoa trong phòng ngủ. Bây giờ nghĩ lại thì không ngờ là đã vô tình có quyết định đúng đắn. Nếu lúc đó cô giao chậu hoa cho chú Nguyễn làm vườn thì đồ giấu trong chậu hoa đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Hiện giờ Hoắc tiên sinh đang ở dưới lầu dỗ dành mẹ, chị Phân đi tìm ga giường mới, xác nhận xung quanh vắng lặng, Hạ Thanh Thời đào đất trong chậu hoa lên, quả nhiên trông thấy một cái gói giấy được bọc kín bởi bao nylon, cái túi không to lắm, chắc trong đó là USB.

Hạ Thanh Thời không cất USB mà chôn nó lại vào chậu hoa, sau đó đem chậu hoa xuống phòng khách. Xuống tới phòng khách, cô cố ý lượn một vòng trước mặt Diệp nữ sĩ. Diệp nữ sĩ nhìn cô, rõ ràng là đang chờ cô ân cần hỏi han mẹ chồng. Nhưng Hoắc phu nhân là người xảo trá, hiện tại không có camera, tội gì cô phải lấy lòng Diệp nữ sĩ.

Hoắc phu nhân cố ý chọc tức Diệp nữ sĩ, bà càng giận cô càng vui, tối nay cô sẽ nghỉ ngơi thật tốt, chờ sáng mai có camera thì sẽ ngoan hiền hầu hạ mẹ chồng. Đến lúc đó nhân dân cả nước sẽ biết cô là người hiền lành, dù bị mẹ chồng áp bức nhưng vẫn dịu ngoan, hỏi quá đúng không?

Nghĩ thế, Hoắc phu nhân hào phóng nhường phòng ngủ.

Tuy nhiên, Diệp nữ sĩ quá hiểu tính tình cô con dâu của mình, thấy cô thoải mái nhường phòng ngủ cho bà, Diệp nữ sĩ cực kỳ nghi ngờ con dâu giấu độc chiêu, vì thế bà đã bắt Bóng Nhỏ, “Tối nay cháu ngủ với bà nhé.”

Lên lầu, đứng trước cửa phòng ngủ, Diệp nữ sĩ đẩy Bóng Nhỏ, “Cháu vào trước đi.”

Hoắc phu nhân quay sang nhìn Hoắc tiên sinh, tâm trạng cực kỳ phức tạp: “Anh đã sống trong hoàn cảnh như vậy há?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Sau một trận bị hành hạ, hai vợ chồng mới đi xuống phòng ngủ của Yến Thời ở dưới lầu, khi nằm lên giường đã là hơn mười giờ.

Hoắc phu nhân rửa mặt sạch sẽ rồi leo lên giường, Hoắc tiên sinh vội vàng tắt đèn, để lên người vợ sau cả đêm đợi chờ, “Vợ ới.”

Hoắc phu nhân đẩy mặt anh ra: “Tránh ra! Đừng chạm vào em!”

Hoắc tiên sinh tui thân, mà lúc tui thân, trông anh rất giống chú chó tội nghiệp: “Vợ à...”

Hoắc phu nhân phớt lờ.

Nếu có đuôi, chắc chắn giờ phút này Hoắc tiên sinh sẽ quấy đuôi: “Mẹ Bống Kẹo à...”

Hoắc phu nhân nghiêm mặt, ráng nhịn cười, giọng tức tối: “Anh tránh ra!”

Thấy vợ như vậy, sự nhiệt tình của Hoắc tiên sinh tiêu tán gần hết, mà thực ra thì vốn dĩ anh cũng không nhiệt tình lắm. Anh vợ từng ngủ trên chiếc giường này, trên lầu thì có thằng em trai ranh ma và bà mẹ nguy hiểm nên anh cũng không có hứng lắm.

Anh sờ bụng Hoắc phu nhân, hơi chán nản: “Anh hơi khó hiểu là vì sao lâu thế mà chỗ này chẳng có động tĩnh gì hết nhỉ?”

Anh nhớ mấy ngày nữa là kỳ sinh lý của vợ nên thấy hơi căng thẳng: “Em có cảm giác gì không?”

Trong bóng tối, Hoắc phu nhân gạt tay anh ra, lườm anh: “Không có!”

Hoắc tiên sinh ôm Hoắc phu nhân nằm lên người mình, cười khê: “Vậy giờ làm chuyện có cảm giác nhé?”

“Đừng sờ soạng lung tung!” Hoắc phu nhân đánh lên vai anh, “Sờ nữa là em gọi mẹ đấy!”

Hoắc tiên sinh buồn héo úa, lặng lẽ rút quần nhưng vẫn ôm vợ, rầu rĩ: “Em không cho sờ thì không sờ.”

Thấy chồng ngoan ngoãn, Hoắc phu nhân rất hài lòng. Cô uốn éo trong lòng anh, hôn lên má anh, vui vẻ nói: “Em cũng khá khó hiểu. Có khi là tại anh không được!”

Hoắc tiên sinh tức trào máu trước giọng điệu há hê của Hoắc phu nhân, không có người đàn ông nào lại chấp nhận khi tôn nghiêm của đàn ông bị nghi ngờ!

Hoắc phu nhân không những không thấy mình quá trớn mà sau khi cười nhạo anh xong, cô còn vờ tỏ ra tốt bụng: “Mai không đi làm, hay là em đưa anh đi bệnh viện kiểm tra?”

Hoắc tiên sinh: “!!!”

Muốn đánh đòn cô quá, nhưng anh không nỡ.

Anh ngồi nhồm đậy, sau đó nâng mặt Hoắc phu nhân lên rồi đặt lên môi cô một nụ hôn sâu. Không nỡ đánh nên chỉ đành hôn cô thôi.

Hoắc phu nhân bị cướp hết hơi, cuối cùng mềm oặt nằm trên ngực Hoắc tiên sinh.

Cô ôm cổ anh, nũng nịu: “Anh...”

Cô chỉ mới thốt ra một chữ thì bỗng vang lên tiếng quát vang rền của Diệp nữ sĩ: “Hoắc Đình Dịch! Anh mau lên đây cho mẹ!”

Hoắc phu nhân phát điên: “Mẹ anh có chịu thôi hay không hả?”

Vợ chồng con mình đang ở trên giường, có bà mẹ nào gọi con dậy không? Diệp nữ sĩ muốn làm gì? Không muốn để người khác có đời sống tình dục hài hòa hả?

Hoắc phu nhân rất giận. Hoắc tiên sinh vội vã dỗ vợ: “Chắc mẹ không tìm được đồ, anh lên đó xem sao rồi xuống ngay.”

Bình thường trong nhà chỉ hai vợ chồng nên Hạ Thanh Thời không thấy gì, bây giờ có thêm mẹ chồng, cô bắt đầu nhớ quãng thời gian chỉ có hai vợ chồng lúc trước.

Ví dụ như bây giờ, tuy cảm giác vùng trộm cũng khá kích thích nhưng vấn đề là phải được vùng trộm cho tới bến đã!

Nằm chờ chồng về làm ấm giường, Hoắc phu nhân thấy chán nên lấy điện thoại lướt weibo. Không lên weibo thì thôi, mới lên mà đã bị làm cho hoảng hồn.

Tối nay là ngày phát sóng tập hai *Bằng mặt không bằng lòng*, vẫn là ghi lại sinh hoạt trong bốn mươi tám tiếng của các gia đình.

Hạ Thanh Thời biết vẫn chưa tới đoạn mình bị sụp đổ hình tượng, nào ngờ vì sợ tỷ suất người xem bị sụt giảm nên chương trình vô lương tâm đã cho phát sóng một đoạn phim ngắn giới thiệu tập sau ở cuối tập này.

Người nắm chặt quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi đòi trà trộn vào fandom của Vương Sâu Mập không phải là cô thì là ai?

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Hoắc phu nhân cảm thấy toàn thân vã hết mồ hôi lạnh.

Cô không dám đọc bình luận bên dưới bài viết, khỏi đoán cũng biết phần bình luận đã bị mẹ nuôi của Vương Sâu Mập và antifans của cô chiếm đóng.

Cô hoảng sợ đăng nhập vào tài khoản “Mẹ nuôi chính thức duy nhất của Vương Sâu Mập” thì thấy nhóm kín của mẹ nuôi Vương Sâu Mập đang cực kỳ hỗn loạn, các tài khoản lớn đang thảo luận cách bắt nội gián.

Hộp thư của Hạ Thanh Thời nhận được vô số tin nhắn do fans của Vương Sâu Mập gửi, mọi người đều công nhận năng lực của cô nên rồi rít bảo cô nghĩ cách tìm ra nội gián.

Đang ngọt ngào với vợ mà bị mẹ gọi, Hoắc tiên sinh hơi khó chịu, do đó khi lên tới nơi trông thấy Bống Béo đang mút kem, anh đá nhẹ vào mông cậu bé, “Muộn rồi mà còn ăn kem, mau đi ngủ cho anh.”

Diệp nữ sĩ nghiêm nghị gọi Hoắc tiên sinh vào phòng tắm, giơ thứ trong tay lên: “Đây là cái gì?”

Hoắc tiên sinh nhìn kỹ, nhận ra đó là hộp đựng hai que thử thai, nhưng trong hộp chỉ còn lại một que.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Edit: Sa

Nhìn thứ trong tay Diệp nữ sĩ, não Hoắc Đình Dịch ngừng hoạt động trong nửa phút.

Thấy con trai ngơ ngác, Diệp nữ sĩ bực mình đánh anh một cái, hỏi: “Đang hỏi anh đó? Đây là sao?”

Tuy vừa bị anh ruột đá vào mông nhưng Bống Béo không hề để bụng, cậu bé vừa liếm kem vừa nói: “Bống Bống muốn chơi!”

Hoắc tiên sinh liếc mắt thì phát hiện thằng bé ăn kem Cornetto, anh thấy đầu mình tê rần. Mấy cây kem Conetto cất trong tủ lạnh ở trên lầu là của Hoắc phu nhân giấu làm của riêng, nếu cô phát hiện có người ăn kem của mình thì chắc nổi điên mất.

Nhưng Hoắc tiên sinh còn chưa kịp xử thằng em mình thì Diệp nữ sĩ đã cốc vào đầu Bống Nhỏ: “Né qua một bên chơi!”

Bống Nhỏ gào lên thảm thiết, sau đó bỏ chạy.

Nhờ Bống Nhỏ bị đánh, Hoắc tiên sinh gọi được hồn về.

Diệp nữ sĩ nhìn con trai, hiếm khi giọng bà căng thẳng như bây giờ: “Vợ chồng anh sao thế? Muốn sinh con thật à?”

Trước hôm nay, Diệp nữ sĩ hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không tin Hạ Thanh Thời đồng ý sinh con sớm. Đừng nói là Hạ Thanh Thời, ngay chính bà hỏi trẻ cũng vậy, nếu không phải vì vỡ kế hoạch thì bà sẽ không sinh Hoắc Đình Dịch khi mới hai mươi tuổi. Nhưng bây giờ ở đây lại có que thử thai, nếu không nghi ngờ mang thai thì ai lại mua que thử thai làm gì?

Mặc dù ngoài miệng nói là không thèm quan tâm nhưng nghĩ tới việc mình sẽ được làm bà nội, Diệp nữ sĩ vẫn thấy nao nao.

Bà nhìn thẳng con đàn, hỏi: “Hai đứa đã bàn bạc xong xuôi hết chưa? Hay anh tự ý quyết định?”

Hoắc tiên sinh là người vô cùng tôn trọng phái nữ, hướng chi đối phương còn là vợ mình. Mặc dù tình cha cao như núi, mặc dù có nằm mơ cũng thấy con gái Bống Kẹo nhưng Hoắc tiên sinh hiểu mang thai ảnh hưởng rất lớn đến cả sức khỏe lẫn tinh thần của người mẹ, vậy nên một khi không có cái gật đầu của Hoắc phu nhân, anh sẽ không “chơi xấu” để cô mang thai. Còn trong những lần chơi xấu, tất cả đều do Hoắc phu nhân đồng ý thì anh mới không dùng biện pháp! Có điều anh cũng không dám nói câu này với Hoắc phu nhân.

Mấy chuyện riêng tư giữa vợ chồng như thế này không thích hợp nói với mẹ ruột, Hoắc tiên sinh đành hắng, “Mẹ.”

Diệp nữ sĩ hiểu ý, bà mắng, “Nghĩa là ngay cả anh cũng không biết vợ mình nghi ngờ bản thân mang thai?”

Hoắc tiên sinh nhăn mặt, gắt giọng để che giấu sự hổ thẹn: “Mẹ!”

Vài giây sau, anh hỏi: “Mẹ thấy cái này ở đâu thế?”

Diệp nữ sĩ chỉ vào cái tủ ở dưới bồn rửa tay.

Hoắc Đình Dịch nhìn cái tủ. Trong tủ để các vật dụng dành cho phòng tắm, bình thường anh không mở nó ra.

Lúc này Diệp nữ sĩ tắm cho Bống Nhỏ, nhưng trên lầu không có sữa tắm cho trẻ em, bà lại lười xuống lầu nên mới mở tủ ra tìm xem có sữa tắm của Bống Nhỏ hay không, không ngờ lại tìm thấy bất ngờ lớn.

Hoắc tiên sinh nhớ hôm chủ nhật tuần trước, Hoắc phu nhân đang ngâm mình thì phát hiện hết sữa tắm, thế là mới nhờ anh lấy giùm chai mới. Lúc đó trong tủ còn chưa có que thử thai, xem ra là cô mới mua trong tuần này. Sau đó Hoắc tiên sinh lại nghĩ tới tối nay Hoắc phu nhân sống chết không cho anh chạm vào người, lại cười nhạo anh có vấn đề...

Tìm Hoắc tiên sinh đập thành thịch, lẽ nào cô có thai thật? Nhưng nếu có, sao cô không nói cho anh biết? Chẳng lẽ sợ anh ép cô sinh bằng được Bống Kẹo?

Không! Anh tuyệt đối không phải người như thế! Hoắc tiên sinh cau mày suy tư.

Khoan đã, khoan đã... Sinh thì phải sinh rồi đó, nói gì thì cũng phải sinh!

Trong khi Hoắc tiên sinh đang khổ sở suy nghĩ tại sao vợ lại giấu mình chuyện mang thai thì đột nhiên vang lên tiếng bước chân chạy lạch bạch.

Anh xoay đầu, trông thấy Bống Béo đã ăn hết kem của chị nó từ bao giờ, lúc này nhóc đã cời sạch đồ, chạy vào phòng tắm.

Khỏe miệng Bống Béo còn dính chocolate, cậu nhảy vào bồn tắm chứa đầy nước ấm, khuôn mặt phúng phính vui thấy rõ: “Hò bơi!”

Toàn bộ sự chú ý của Diệp nữ sĩ đều rơi lên nhóc mập, “Nào nào, tắm nào.”

Bống Béo đập tay xuống nước làm nước văng tung tóe ướt hết hai bà cháu.

Hoắc Đình Dịch đề cao cảnh giác, không dám chớp mắt dù chỉ một cái. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu Diệp nữ sĩ nhấn đầu Bống Nhỏ xuống nước, anh sẽ lập tức nhào tới giải cứu nó.

Nào ngờ người luôn chú ý đến hình tượng như Diệp nữ sĩ lại không hề tức giận mà còn hiền từ nhìn Bống Béo, “Bống Bống hư quá, phải tết móng.”

“Tết móng!” Bống Nhỏ phản kích la lên, “Cháu muốn quả chuối lớn!”

“Ừ ừ, quả chuối lớn.” Diệp nữ sĩ vỗ về cậu bé, sau đó quay đầu liếc thẳng con đàn, “Đứng đàn thôi ra đó làm gì? Mau lấy cho em đi.”

Quả chuối lớn mà Bống Nhỏ nhắc tới là cái phao bơi màu vàng đang được cậu bé “sùng ái” dạo gần đây, lần nào tắm cũng phải mang cái phao vào người.

Kể ra cũng tội, tuy Bống Béo giàu sụ nhưng đồ chơi hầu như là đồ thừa của người khác, ví dụ cái phao bơi quả chuối lớn này cũng là món đồ của cháu ngoại ông Thịnh.

Lúc Hoắc tiên sinh đi xuống phòng ngủ ở dưới lầu sau khi lấy cái phao đưa thẳng em thì Hoắc phu nhân cũng vừa thay ảnh đại diện weibo của mình bằng tấm hình ghi to dòng chữ: Phản đối bạo lực mạng.

Thấy chồng vào phòng, Hoắc phu nhân đặt điện thoại xuống, phòng mang trợn má nhìn anh: “Muộn thế này rồi mà mẹ còn gọi anh làm gì? Sao đi lâu vậy?”

Hoắc tiên sinh đồ thừa cho Bống Béo không thèm chớp mắt: “Bống Nhỏ tè dầm.”

Không biết sao mà Hoắc phu nhân thấy rất hả hê, chỉ nghĩ tới cảnh Diệp nữ sĩ lúng túng là cô cũng thấy vui rồi.

Sau khi biết vợ mình có thể đang mang thai, Hoắc tiên sinh nhìn sao cũng thấy cô dễ thương, nhìn thêm một lát thì lại thấy trong cái dễ thương còn có sự ngốc nghếch.

Trông thấy cô cười, lòng Hoắc tiên sinh nhẹ nhõm đi nhiều, phụ nữ có thai mà, cười mới tốt.

Anh véo hai cái má mấn màng của cô, giọng nói mang theo sự cưng chiều không dễ nhận ra: “Xem em vui chưa kia.”

“Ồi!” Há hê thì há hê thật, nhưng Hoắc phu nhân là người sống rất nguyên tắc, cô lập tức hất tay anh ra, “Anh rửa tay chưa mà sờ mặt em? Tay còn dính nước tiểu của Bống Nhỏ không?”

Hoắc tiên sinh không ngờ anh lại tự đào hố chôn mình: “...”

Hoắc tiên sinh tắt đèn, anh ôm cô nằm xuống, động tác vô cùng cẩn thận.

Hoắc phu nhân gối đầu lên tay anh, thấy anh không động tay động chân thì yên tâm. Nhưng sau đó Hoắc phu nhân nhận ra có gì đó không đúng.

Bóng Béo đã hết tè dầm từ lâu, đột trước cũng có lần Hoắc tiên sinh đổ oan cho thằng nhóc, mà quan trọng hơn là lúc này anh còn đòi làm chuyện ấy, nhưng sau khi đi một chuyến thì lại trở nên đàng hoàng?

Diệp nữ sĩ đã nói gì với anh?

Hạ Thanh Thời thấy rất kỳ lạ, suy nghĩ một chút, cô dò hỏi: “Ngủ?”

Hoắc Đình Dịch tưởng cô mệt nên lập tức vỗ nhẹ lưng cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan nào, ngủ thôi.”

Tìm Hạ Thanh Thời rồi lộp bộp, chuyện nghiêm trọng rồi đây.

Hiện tại hai vợ chồng họ đã có khoảng cách, Hoắc tiên sinh còn không muốn ân ái với cô cơ mà! Chắc chắn là Diệp nữ sĩ đã nói xấu cô!

Trong khoảng thời gian ngắn, đầu Hoắc phu nhân hiện lên rất nhiều suy đoán tiêu cực. Chẳng lẽ việc Diệp nữ sĩ tới đây ở là kế hoạch đã dự trù từ lâu để phá hỏng hôn nhân của vợ chồng cô?

Hoắc phu nhân suy nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Diệp nữ sĩ đang nắm thóp gì cô.

Giờ phút này, nhìn bề ngoài thì hai vợ chồng đang ôm nhau thân mật, nhưng thực tế là mỗi người lại có những suy nghĩ riêng.

Hoắc tiên sinh cố gắng ổn định nhịp tim của mình, suy nghĩ trong đầu đi từ “*Tại sao cô ấy lại không nói cho mình biết việc cô ấy có thai?*” đến “*Ngoài các thủ đoạn bạo lực, đe dọa, uy hiếp thì còn phương pháp gì để mấy thằng ranh con tránh xa Bóng Kẹo?*”

Còn Hoắc phu nhân nằm trong vòng tay Hoắc tiên sinh, nhìn thì tưởng đang yên tĩnh nhưng lòng thì dậy sóng vì bận nhẩm tính lại xem mình đã làm bao nhiêu việc có lỗi với Hoắc tiên sinh. Càng nghĩ, Hoắc phu nhân càng chột dạ, càng nghĩ càng đuối lý, cuối cùng thì cũng tự thấy khiếp đảm. Cô ôm chặt tay Hoắc Đình Dịch bằng cả hai tay.

Đang nghĩ đến đề toán “*Làm sao để mẹ, vợ và con gái hoà thuận?*”, Hoắc tiên sinh bỗng thấy người trong lòng mình ngo ngoáy mới biết là cô chưa ngủ.

Anh ôm chặt cô vào lòng, hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Hoắc phu nhân dò hỏi: “Gần đây... em mập lên phải không? Dáng cũng không đẹp bằng lúc trước nữa đúng không?”

Hoắc tiên sinh sờ eo Hoắc phu nhân, tuy rất nhỏ nhắn nhưng không biết có phải vì tác dụng tâm lý hay không mà bây giờ anh thấy đúng là cô đầy đặn hơn thật.

“Ồ thì...” Hoắc tiên sinh vô cùng khó xử. Anh biết đây là câu hỏi đòi mạng, hơn nữa anh cũng biết cách để đạt được số điểm tối đa, nhưng tận sâu trong lòng, anh thấy cô lên cân mới tốt.

Làm một người cha, anh không muốn nói dối trước mặt Bóng Kẹo.

Thấy Hoắc tiên sinh không những không trả lời mà khi sờ eo cô, anh vẫn không có bất cứ phản ứng nào, Hoắc phu nhân rất muốn khóc.

Cô biết vì ảnh hưởng của nội tiết tố nên trong thời kỳ này, phụ nữ sẽ buồn vui thất thường, hay suy nghĩ lung tung. Nhưng hết cách rồi, cô không kiểm soát được.

Do dự vài giây, Hoắc phu nhân ôm cánh tay Hoắc tiên sinh, khóc rung rức:

“Em khai là được chứ gì! Trước khi kết hôn, em đã cố ý gọi nhắc cho anh nhớ ra nắp chai rượu. Thật ra em không tìm được cái nút bần của chai đó nên đã lấy cái mới. Nhưng em thề là dòng chữ trong mẫu giấy mới giống hệt dòng chữ trong mẫu giấy ban đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Hoắc tiên sinh nhớ mãi chuyện mẫu giấy trong nút bần chai rượu.

Khi gặp lại nhau sau ba năm chia tay, Hoắc phu nhân đã lấy cớ phần công ty để ép Hoắc tiên sinh kết hôn với mình, Hoắc tiên sinh rất vui sướng trước hành động của cô nhưng ngoài mặt cứ tỏ ra không quan tâm.

Cô nói cô muốn kết hôn vì tiền của anh. Hoắc tiên sinh biết không phải vậy, nhưng vẫn cố chấp chờ cô nói yêu anh.

Cho dù là lúc hẹn hò hay sau khi đã kết hôn, Hoắc Đình Dịch luôn chiều chuộng cô hết mực, anh hết lòng bao dung cho cô, nhưng ở một số việc, anh là người cực kỳ nguyên tắc.

Để giành lấy cô, anh không ngại ngàn dặm xa xôi mà từ Los Angeles chạy qua Bordeaux, nhưng lại quyết không nhượng bộ. Anh muốn nghe chính miệng cô thốt ra ba chữ đó.

Họ hiểu rõ suy nghĩ của nhau, nhưng không ai chịu nhường bước.

Cho đến khi đài truyền hình hoàn tất ghi hình, anh cũng đã thảo luận xong xuôi chuyện mua lại trang trại rượu.

Buổi tối trước khi đi, Hoắc Đình Dịch và Kevin uống rượu cùng nhau.

Tình bạn giữa đàn ông rất dễ dàng xây dựng, từ sau đêm ngủ cùng nhau ở cạnh cửa sổ, quan hệ của hai người không còn căng thẳng như trước nữa.

Kevin thích Hạ Thanh Thời, nhưng cũng không phải là quá thích, ít nhất là không bằng tình cảm mà Hoắc Đình Dịch dành cho cô.

Kevin cũng biết được phần nào tính cách của Hạ Thanh Thời: “Ồ trước mặt anh, cô ấy có ‘ngụy trang’ không?”

Nhắc tới cô, Kevin bất giác mỉm cười: “Tính tình của cô ấy rất dễ thương, nhưng cô ấy lại muốn đóng khuôn mình vào những chuẩn mực.”

Hoắc Đình Dịch nghe thế, lòng thầm đắc ý. Xem ra Kevin không hiểu cô tẹo nào. Anh ta không biết cô đến từ đâu, cũng không biết cô đã trải qua những chuyện gì nên anh ta không hiểu được cô. Nhưng Hoắc Đình Dịch hiểu rõ cô.

Không có ai thích ngụy trang cả. Ai mà không muốn mãi mãi được làm một đứa trẻ, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười? Nhưng cô được sinh ra trong hoàn cảnh phức tạp, ngụy trang không phải là công cụ để cô chiếm được lợi ích và tình yêu thương, mà ngụy trang là phương pháp để cô sinh tồn.

Thật ra cô y hệt Yến Thời. Yến Thời tự ti, anh cho rằng ai đó không thích anh, đối xử tệ với anh đều là do lỗi của anh. Còn Hạ Thanh Thời ngụy trang mình thành một con người khác cũng vì cô cho rằng tính cách vốn có của mình rất đáng ghét.

Sau khi hẹn hò và phát hiện ra điều đó, Hoắc Đình Dịch càng thêm cưng chiều và bao dung cho cô hơn. Đơn giản là vì mỗi lần nhớ đến cô gái nhỏ nhắn phải giả vờ, uốn nắn bản thân theo người khác, anh rất đau lòng. Anh muốn cô biết rằng mặc kệ tính tình của cô thế nào, cô luôn có tư cách được yêu thương.

Kevin nghe anh nói xong thì im lặng. Một lúc lâu sau, anh ta mới hờ hững nói: “Những gì cô ấy thể hiện trước mặt anh chưa chắc là con người thật của cô ấy.”

Kevin kể cho anh nghe về mối tình đầu của mình. Hồi đó anh ta còn ở trong nước, lên cấp ba thì thích cô gái nhà hàng xóm, cũng là bạn học của anh ta.

“Cô ấy rất đẹp, rất rất đẹp, còn đẹp hơn cả Thanh Thời, cho nên...”

Hoắc tiên sinh cắt đứt lời anh ta: “Không thể nào.”

Kevin đứng hình hai giây, sau đó nói: “Đừng chen ngang. Cho nên anh có thể tưởng tượng được có bao nhiêu người theo đuổi cô ấy.”

Hoắc Đình Dịch nhìn một trong những thành viên của “hội theo đuổi” trước mặt mình, cố nén sự khó chịu trong lòng xuống, không nói gì nữa.

“Tôi cũng rất thích cô ấy.” Nhớ về chuyện cũ, trông Kevin khá đau buồn, “Nhưng lúc đó tôi là hotboy của trường, nếu theo đuổi cô ấy, nhờ bị từ chối thì không biết phải giấu mặt mũi vào đâu.

Có lần tôi đùa, nói hay là cô ấy làm bạn gái của tôi đi, nhưng cô ấy rất giận, bảo đã có bạn trai rồi. Sau đó, khi suy nghĩ cẩn thận, tôi mới biết hóa ra cô ấy giận vì thái độ bốn cọt của tôi.

Sau đó nữa, tôi đẹp luôn suy nghĩ theo đuổi cô ấy. Lúc tốt nghiệp trung học, cô ấy đã tặng tôi đầy đủ các số của một tờ báo. Tôi rất thích tờ báo đó, lần nào ra nước ngoài cũng sẽ tìm mua, nhưng vì sợ ý nên để mất mấy quyển.

Ba năm cấp ba, tổng cộng ba mươi sáu số báo. Lúc đưa cho tôi, cô ấy nói tôi nợ cô ấy ba mươi sáu cây kem. Khi ấy Haagen-Dazs mới ra kem lâu, thế là tôi đưa cô ấy đi ăn.”

Hôm đó đang giữa tháng tám, là những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, anh ta chuẩn bị đi Mỹ du học, cô ấy cũng sắp du học ở Anh.

Anh ta liên tục cảm ơn cô ấy đã tìm giúp mình đầy đủ các số báo, cô ấy lặng lẽ nhìn anh ta, sau đó hỏi: “Thật không?”

Anh ta gật đầu, để làm cô ấy tin tưởng, anh ta còn nói: “Số đặc biệt có một bài viết tớ rất thích nhưng tớ lỡ làm mất mất tiêu, muốn đọc lại mà không được, bây giờ thì có rồi.”

Mắt cô ấy sáng lên: “Số báo dịp Giáng sinh năm ngoái hả?”

Kevin thoáng ngạc nhiên vì không ngờ cô ấy lại biết rõ về tờ báo này. Cô ấy rất vui, nhìn anh ta bằng đôi mắt sáng tựa sao, giọng nói cũng trở nên mềm mại: “Vậy về nhà cậu phải đọc đó.”

Kevin cười gật đầu. Nhưng anh ta đã không đọc.

Con người là vậy, khi đánh mất thứ gì đó, vốn dĩ chẳng ấn tượng gì nhưng phút chốc nó bỗng trở nên tốt đẹp, đến khi tìm lại được thì phát hiện hóa ra mình không thích nó như đã nghĩ.

Hoắc Đình Dịch nghe câu được câu chẳng, không hiểu lắm lý do Kevin kể cho anh nghe chuyện này.

Thấy vẻ mặt thờ ơ của anh, Kevin cười khỏ bỏ sung: “Nhưng sau cùng, tôi vẫn đọc số báo đó.”

Bố mẹ Kevin định cư ở nước ngoài từ lâu, người lớn trong nhà cũng lần lượt qua đời, người thân ở trong nước càng ngày càng ít. Vì vậy sau nhiều năm không về nước nghỉ hè, anh ta quyết định bán nhà. Lúc thu dọn đồ đạc, nhìn thấy chồng tạp chí mà cô bạn đã tặng cho mình năm xưa, nghĩ tới “Số đặc biệt dịp Giáng sinh” mà cô ấy nhắc đến, anh ta nổi hứng, lập tức giờ ra đọc từng trang.

Qua mười năm, anh ta mới biết hóa ra số Giáng sinh không hề có chuyên mục mà anh ta thích, nhưng lại có lá thư tình của cô gái ấy.

“Sau đó thì sao?” Không còn uể oải như ban nãy nữa, Hoắc Đình Dịch ngồi thẳng người, sốt ruột muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Kevin nghệt mặt ra, “Sau đó cái gì cơ?”

Hoắc Đình Dịch nhìn anh ta chăm chăm: “Anh không đi tìm cô ấy?”

“Haiz.” Kevin hết sức bất mãn, “Cái tôi muốn nói không phải vậy.”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta đã nhanh chóng biến thành nhà triết học: “Phụ nữ ấy mà, có người chỉ thích sơ sơ nhưng lại nói yêu sâu đậm, còn có người yêu sâu đậm nhưng lại giấu rất kỹ.”

Tiếc là lời anh ta như nước đổ lá môn.

Hoắc Đình Dịch im lặng hồi lâu, đến khi cất tiếng thì là: “Hóa ra cô ấy nói có bạn trai là lừa anh?”

Kevin rất muốn nổi điên. Ông nội à, ông suy nghĩ thấu đáo gì được không?

Hai người đàn ông đều im lặng, Kevin cầm ly rượu, lẳng lặng nhìn Hoắc Đình Dịch.

“Anh không muốn nói gì sao?”

Nghĩ ngợi một chút, Hoắc Đình Dịch nói: “Cho nên anh thích mối tình đầu của mình hơn Thanh Thời?”

Kevin cố gắng để không trợn mắt: “Tôi chỉ không muốn giành với anh thôi.”

Hoắc Đình Dịch yên tâm, sau đó lại bắt đầu quan tâm đến hạnh phúc cả đời của cự tình địch: “Cô ấy về nước hay ở lại Anh? Bây giờ giao thông thuận tiện, yêu xa cũng không phải vấn đề to tát lắm.”

Kevin day thái dương, hít sâu một hơi: “Cô ấy come out(1) rồi, hiện tại tôi và cô ấy không thể nào đến với nhau đâu.”

(1) Come out: Nghĩa là công khai đồng tính hoặc song tính hoặc chuyển đổi giới tính, nói chung là công khai thiên hướng tình dục.

Hoắc Đình Dịch khá bất ngờ, anh nhìn Kevin bằng ánh mắt thương cảm: “Là do anh à?”

Lần đầu tiên trong đời Kevin hiểu được thế nào là đàn gậy tai trâu, anh ta bực mình đặt ly rượu xuống, bỏ lại con trâu uống rượu một mình mà không hề biết rằng sau khi được nghe chuyện tình lâm li bi đát, Hoắc tiên sinh vừa uống rượu vừa suy ngẫm xem câu chuyện mà Kevin kể là thật hay xạo.

Rất có thể vì muốn làm mình mất cảnh giác nên anh ta mới bịa ra chuyện đó, Hoắc tiên sinh nghĩ.

Về khách sạn, lúc đi ngang qua phòng Hạ Thanh Thời, anh đứng ở ngoài cửa một lúc lâu. Cách âm của khách sạn năm sao quá tốt, anh chỉ nghe thấy tiếng nhạc rất nhỏ phát ra từ bên trong.

Về phòng mình, lúc đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Kevin nằm ngủ ở trên giường, anh thờ phào nhẹ nhõm. Để phòng ngừa tình địch hẹn hò lúc nửa đêm, Hoắc tiên sinh vẫn nằm ngoài phòng khách canh gác. Ngủ tới nửa đêm, Hoắc tiên sinh đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Trên đời này, mỗi đời tình nhân đều có một câu chuyện, Hoắc tiên sinh bất giác nhận ra chẳng phải anh và cô cũng từng có một câu chuyện ư?

Hoắc tiên sinh bò dậy, đi gõ cửa phòng bên cạnh.

Hạ Thanh Thời ngáp dài đi mở cửa, mắt nhấp nhem nhìn anh: “Đêm hôm khuya khoắt không định cho ai ngủ hả?”

Hoắc Đình Dịch hít sâu một hơi: “Ba năm trước, lần đầu chúng ta tới trang trại rượu, trong tờ giấy nhét vào nút bần chai rượu, em đã viết gì?”

Hạ Thanh Thời lạnh nhạt nhìn anh, “Hơn nửa đêm anh đánh thức tôi chỉ vì chuyện đó?”

Hoắc Đình Dịch không trả lời,

Cô nhìn anh, giọng nói còn lạnh hơn ánh mắt: “Anh nghĩ tôi viết cái gì?”

Anh vẫn không trả lời.

Cô nâng cao giọng: “Tôi có thể viết cái gì?!”

Hoắc Đình Dịch hiểu ra, nhất thời cảm thấy mất mát, cũng thấy mình quá ảo tưởng.

Anh không nhìn cô nữa mà cúi đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Nhắc lại chuyện cũ, nhớ tới ngày hôm đó, Hoắc tiên sinh chỉ thấy khó chịu.

Trong bóng tối, Hoắc tiên sinh đẩy Hoắc phu nhân đang khóc như mưa ra, anh khiếp đảm: “Vậy là Kevin tự bịa chuyện đó?”

Hoắc phu nhân thực sự hối hận nên thừa nhận tất cả, cô thút thít: “Là em nghĩ ra.”

Hoắc tiên sinh thực sự ghen hờn, im lặng một lúc lâu, anh nói: “Giới thế này mà làm quản lý thì phí quá, sao không đi làm đạo diễn cho rồi.”

Hoắc phu nhân khóc sụt sùi: “Anh giận em!”

Hoắc tiên sinh đáp “Ừm”. Chẳng lẽ không nên giận?

Hoắc phu nhân cảm thấy hình như năm nay là năm tam tai của mình. Đầu tiên là hình tượng mẹ hiền vợ đảm do cô cẩn thận xây dựng bị sụp đổ trước mặt nhân dân cả nước, ngay sau đó lại bị Diệp nữ sĩ bóc phốt, bây giờ cô đang chân thành nhận lỗi với Hoắc tiên sinh nhưng anh lại không nói gì, rõ ràng là đang giận cô.

Vẫn dĩ Hoắc phu nhân chỉ mới thút thít, nhưng khi nghĩ thế, cô liền òa khóc tức tưởi: “Giới lắm! Anh giận em thật!”

Hoắc tiên sinh nhanh tay bịt miệng Hoắc phu nhân lại: “Suyt, đừng khóc!”

Lữ Diệp nữ sĩ nghe thấy rồi tưởng hai vợ chồng cãi nhau thì khổ.

Hoắc tiên sinh định làm nặt lạnh lâu lâu, có khi nhờ vậy mà Hoắc phu nhân tự động khai thêm mấy chuyện nữa, anh cũng moi được thêm bí mật của cô. Nhưng bây giờ thấy Hoắc phu nhân khóc, anh lại không nỡ.

Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, có thể cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt.

Hoắc tiên sinh thở dài, dịu dàng dỗ dành: “Ai nói anh giận?”

Hoắc phu nhân nức nghẹn: “Anh giận em lừa anh, anh giận vì em là vua nói dối.”

“Không đâu, không phải đâu mà.” Hoắc tiên sinh cúi đầu hôn cô, “Thanh Thời của chúng ta không phải là vua nói dối.”

“Thôi đi!” Cô cãi lại, “Trong lòng anh nghĩ vậy chứ gì!”

“Anh đâu có.” Cho dù cô có nhiều thiếu sót, anh cũng nguyện bao dung cho thiếu sót của cô, “Anh giận là những người lớn xung quanh em đã để em nghĩ rằng phải làm vậy mới đúng khi em còn bé. Nhưng ở trước mặt anh, em chỉ cần là em thôi, không cần làm gì anh cũng đã rất thích.”

Hoắc phu nhân khóc xé ruột xé gan, không nói gì.

Thấy tâm trạng cô tốt hơn đôi chút, Hoắc tiên sinh hôn cô, trong giọng nói mang theo ý cười: “Tổ tông ơi, em là tổ tông của anh, anh giận em sao nổi?”

Được anh dỗ, Hoắc phu nhân lập tức nín khóc, cô bật cười làm văng cả nước mũi. Với anh, cô bị mất mát vô số lần rồi nên lần này cô mặc kệ. Cô chỉ thấy từ “tổ tông” không đáng yêu nên nghiêm nghị sửa lời anh: “Là tiểu tổ tông!”

Hoắc tiên sinh thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, anh đã suy nghĩ rất rõ ràng.

Anh có mấy anh bạn, lúc trẻ thay người yêu như thay áo, suốt ngày gái gú, là dân chơi thứ thiệt nhưng kể từ khi có con gái, không ai muốn nhắc tới con người khốn nạn của mình trong quá khứ nữa. Hoắc tiên sinh thấu hiểu điều này. Tuy anh không phải là dân chơi nhưng anh cho rằng mình nên lấy tiêu chuẩn của anh dành cho Bống Kẹo để đối xử với vợ.

Hoắc phu nhân bịa chuyện lừa anh là hành vi sai trái, nhưng Hoắc tiên sinh nghĩ nếu Bống Kẹo làm thế thì sao? Nếu có thằng ranh khốn kiếp nào đó cướp mất trái tim của Bống Kẹo, không những không cầu hôn Bống Kẹo mà còn muốn con bé chủ động nói “Em yêu anh” với thằng đó...

Nghĩ tới đó, Hoắc tiên sinh thấy sôi máu. Anh tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Nhờ được dỗ nên mặt Hoắc phu nhân tươi vui trở lại, yên tĩnh chưa được ba giây, cô bắt đầu làm nũng:

“Giường cứng quá, khó chịu.”

Hoắc tiên sinh tốt bụng nhắc nhở cô: “Cái giường này cùng hăng với giường phòng mình.”

Ban đầu căn phòng này là phòng ngủ dành cho khách, sau này thì trở thành phòng của Yến Thời. Hoắc phu nhân không bao giờ để Yến Thời chịu khổ dù chỉ là một chút nên ngay sáng ngày thứ hai đón Yến Thời về, cô lập tức đổi toàn bộ nội thất trong căn phòng. Vậy nên bây giờ không phải cô không hài lòng cái giường mà là cô đang tỏ thái độ với Diệp nữ sĩ.

Diệp nữ sĩ chiếm đoạt phòng cô mà còn nói xấu cô sau lưng!

Yên tĩnh được thêm ba giây, Hoắc phu nhân lại nói gần nói xa: “Phòng nhỏ, hai người ở chật.”

Hoắc tiên sinh không phản bác mà đáp “Ừ”. Ba người chen chúc trong căn phòng này thì đúng là thiết thời cho Bống Kẹo thật.

Hoắc tiên sinh ôm chặt Hoắc phu nhân, chạm trán mình vào trán cô, thân mật nói: “Hay là chúng ta ra ngoài ở?”

Hạ Thanh Thời véo eo anh, “Hoắc Đình Dịch! Sao anh chết nhát thế?”

Hoắc tiên sinh thờ dài dây bất lực: “Đó là mẹ anh mà, sao anh dám trêu vào mẹ.”

Hạ Thanh Thời thờ hất ra: “Mẹ là mẹ anh, vậy còn em thì sao? Anh dám trêu vào em à?”

Câu hỏi đòi mạng lại tới nữa, Hoắc tiên sinh thờ dài, thật đúng là gánh nặng ngọt ngào mà.

Anh nắm tay Hoắc phu nhân rồi đưa lên môi, “Sao anh dám làm em nổi giận được, em là tiểu tồ tông của anh mà.”

Tiểu tồ tông rất hài lòng, cô gật đầu, sau đó lật mình nằm đè lên người anh, hống hách: “Tối nay em ngủ thế này.”

Sáng hôm sau ngủ dậy, tinh thần tiểu tồ tông vô cùng sáng khoái, Hoắc tiên sinh đáng thương thì mất thâm quầng.

Tối qua anh không tài nào ngủ nổi, tốp lều hết dựng lên rồi lại sụp xuống, sụp xuống rồi lại dựng lên, vô cùng tàn ác.

Ekip chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* tới nhà họ để ghi hình tập tiếp theo. Vốn dĩ Hoắc phu nhân đã tính toán kỹ lưỡng, cho rằng mẹ chồng tới nhà thì cô sẽ thể hiện sự hiếu thảo và hiền ngoan của mình để lấy lại hình tượng người phụ nữ hiền đức. Nhưng sau một đêm được Hoắc tiên sinh dỗ dành, Hoắc phu nhân cảm thấy cô không thêm care! Tình cảm quý mến hư vô của cư dân mạng có gì quan trọng? Cô phải làm chính mình! Cô phải để đám vợ ảo của Hoắc tiên sinh tức chết!

Mà chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* cũng rất gian manh. Ở hai mùa trước, khi tỷ suất người xem và mức độ thảo luận trên mạng dần tăng cao, họ sẽ tổng hợp những thắc mắc của khán giả rồi để khách mời tự trả lời sau khi hoàn tất ghi hình. Nhưng sáng nay, đạo diễn đã đánh úp Hạ Thanh Thời.

Hoắc phu nhân còn chưa tỉnh ngủ, cô nhập nhèm nhìn tờ giấy, đọc ra từng chữ: “Cô Hoắc, cô có cho rằng cô-không-có-tư-cách-làm-vợ-anh-Hoắc không?”

Đối với câu hỏi ác ý, Hoắc phu nhân sẽ trả lời còn ác ý hơn câu hỏi.

Cô tỉnh ngủ, mờ to mắt nhìn thẳng vào ống kính, nhấn mạnh từng chữ: “Về vấn đề này thì mỗi người một ý. Nhưng chắc chắn một điều là bạn hỏi câu này cho dù có tư cách đến đâu cũng không thể ngồi vào vị trí ‘cô Hoắc’ đâu.”

Đạo diễn và người quay phim ngồi bên cạnh run cầm cập.

“*Cô Hoắc, cô nghĩ cuộc hôn nhân của cô và anh Hoắc có thể kéo dài được bao lâu? Có qua được Bằng mặt không bằng lòng mùa này không?*”

“Tôi không biết là có kéo dài tới lúc chương trình này kết thúc hay không nhưng tôi chắc chắn là dài bằng tuổi thọ của bạn hỏi câu này.”

“*Cô Hoắc, là một người trưởng thành mà cô lại đột nhập vào fandom của Vương Sâu Mập làm nội gián, cô không thấy hành động của mình*

rất đáng xấu hổ ư?”

“Không, tất cả những gì tôi làm đều là vì Bóng Nhỏ.”

“Cô Hoắc, tôi thách cô làm người can đảm, tài khoản nội gián của cô là gì? Tôi muốn follow cô.”

“Tên tài khoản là ‘Sâu quý tộc cộc cuộn mình’, cứ thoải mái mắng đi, đừng ngại.”

Sau khi trả lời vài câu hỏi, Hoắc phu nhân thấy chuyện mục này quá vô vị. Chắc chắn khán giả cũng thấy chán.

Chờ cô trả lời xong thêm một câu, đạo diễn vội vàng chỉ huy người quay phim tắt camera, sau đó xếp các tờ giấy câu hỏi lại, cười gượng: “Xong rồi xong rồi, chúng ta không cần quay nữa.”

Trong lúc Hoắc phu nhân nằm phơi nắng, chị Phân đứng ở xa xa, nhỏ giọng gọi cô.

Hoắc phu nhân trông thấy chị ấy thì nói: “Anh quay phim, anh sang bên kia một lát giúp tôi.”

Sau đó chị Phân vội vàng chạy lại gần cô, nói nhỏ: “Có khách.”

Hạ Thanh Thời buồn phiền: “Ai?”

Cô không mời ai tới nhà, nếu Hoắc Đình Dịch có rủ bạn về chơi thì cũng sẽ nói trước với cô.

Là Hạ Hiểu Đường.

Thấy cô ta, Hạ Thanh Thời xoay người, vừa đi vừa nói: “Chị Phân, phiền chị sau này nhìn kỹ khách tới nhà mình giùm tôi, tiễn khách.”

Hạ Hiểu Đường đứng bật dậy, “Hạ Thanh Thời, chẳng lẽ bây giờ nói chuyện với cô cũng khó khăn lắm hả?”

Hạ Thanh Thời vẫn không ngừng bước: “Tiễn khách!”

“Hạ Thanh Thời!” Hạ Hiểu Đường hét lên, “Bố đã viết di chúc, cô không muốn xem hả?”

Di chúc... Hai chữ này thành công níu chân Hạ Thanh Thời.

Hạ Hiểu Đường thấy thế thì nhanh chóng bổ sung: “Nếu cô còn không đứng lại, tôi sẽ nhờ báo chí nói lại với cô.”

Trong khi hai người còn đang cự cãi, Bóng Béo không biết ngủ dậy từ bao giờ đang hào hứng chạy xuống lầu, trông cậu bé rất vui vẻ, giọng phấn khích: “Chị ơi!”

Hạ Thanh Thời vội vàng đi về phía cậu bé, “Chậm thôi, coi chừng té.”

Cô vừa nói xong, Bóng Nhỏ bị vấp chân vào nhau ở bậc thang gần dưới cùng, cả người lao đảo, ngã về phía Hạ Hiểu Đường. Hạ Thanh Thời nhanh chóng nghiêng người qua để đón cậu bé nhưng Hạ Hiểu Đường đã nhanh tay đỡ được cậu.

Trước mặt người ngoài, Bóng Nhỏ luôn rất lễ phép, cậu nói: “Cảm ơn chị ạ.”

Hạ Thanh Thời nhìn Hạ Hiểu Đường rồi lại nhìn Bóng Nhỏ, cuối cùng là nói với chị Phân: “Đưa cô ta vào phòng Yến Thời.”

Nói xong, cô đi tìm đạo diễn, yêu cầu hôm khác quay bù. Đạo diễn không đồng ý vì dời ngày quay sẽ tổn thất rất nhiều, nhưng dưới sự kiên quyết và cam kết bồi thường của Hạ Thanh Thời, đạo diễn đành bất đắc dĩ yêu cầu nhân viên thu dọn rồi ra về.

Bây giờ là tám giờ sáng, Hoắc tiên sinh còn đang bơi ở trên lầu ba, Diệp nữ sĩ chưa ngủ dậy, phòng Yến Thời là địa điểm lý tưởng để nói chuyện với Hạ Hiểu Đường.

Cô vừa đi vào phòng, Hạ Hiểu Đường liền lấy xấp giấy trong túi xách ra, nói: “Tuần trước bệnh viện đã nhiều lần thông báo tình trạng nguy kịch của bố. Hôm qua bố đã lập di chúc trước mặt luật sư.”

Hạ Thanh Thời không đón lấy di chúc mà chỉ hờ hững nhìn thoáng qua.

Thấy cô không nhận, vài giây sau, Hạ Hiểu Đường thu tay về.

“Cô không muốn xem thì tôi sẽ đọc cho cô nghe.” Hạ Hiểu Đường miết nhẹ tờ giấy, “Trừ ngôi biệt thự hiện tại để lại cho tôi ra, tất cả những tài sản khác đều để lại cho cô và Yến Thời.”

Đây từng là thứ mà Hạ Thanh Thời tìm mọi cách giành lấy cho Yến Thời, nhưng bây giờ, khi nghe Hạ Hiểu Đường đọc di chúc, cô không hề vui vẻ mà thấy rất buồn cười.

“Dùng những thứ này để đổi lấy một quả thận của Yến Thời? Xin lỗi, không mua được đâu.”

“Hạ Thanh Thời, sao cô...” Hạ Hiểu Đường tức giận, “Tại sao cô luôn nghĩ xấu cho người khác vậy?”

“Nếu không thì sao?” Hạ Thanh Thời càng thấy buồn cười hơn, “Chẳng lẽ phải dối mình lừa người rằng Hạ Minh Tuyền không cần thận của Yến Thời, ông ta để lại toàn bộ tài sản cho chúng tôi là vì ông ta thương hai anh em tôi?”

“Cô cho rằng bố không thương anh em cô?” Hạ Hiểu Đường vô cùng kích động, thở hồng hển: “Có phải dù chỉ một điểm không tốt của bố thì những điều tốt đẹp mà bố dành cho cô đều bị xóa sạch?”

Hạ Thanh Thời cười lạnh lẽo: “Nếu cô chính nghĩa như thế thì hiến thận cho ông ta đi.”

Hạ Hiểu Đường không trả lời, qua một lúc lâu, cô ta cười khổ: “Có lẽ cô không tin, nhưng nếu được, tôi thực sự muốn hiến thận của mình cho bố.”

Cuộc nói chuyện kết thúc mà chẳng ai vui vẻ.

Trước khi Hạ Hiểu Đường về, Hạ Thanh Thời hồ hững nói: “Tôi không thêm tài sản của ông ta đâu, nhưng nếu ông ta muốn, tôi sẽ nhận thay Yến Thời.”

Hạ Hiểu Đường không để ý tới cô, cô ta đi thẳng ra ngoài mà không hề ngoái đầu lại.

Trong khoảnh khắc đó, có một suy nghĩ lướt qua đầu Hạ Thanh Thời, nhanh đến mức cô không kịp bắt lại.

Mãi một lúc sau, khi đi ngang qua vườn hoa, trông thấy Diệp nữ sĩ đang đào giun với Bống Nhỏ, Hạ Thanh Thời giật mình. Cô chạy nhanh vào phòng ngủ của Yến Thời, ôm chậu hoa trên bệ cửa sổ xuống. Cô đào đất lên, thứ được chôn trong chậu không cánh mà bay!

Là Hạ Hiểu Đường... Cô ta đã trộm nó giúp Dung Vũ!

Nhưng Hạ Thanh Thời nghĩ mãi vẫn không biết hai người đó sao lại biết nhau? Vì sao Dung Vũ biết đồ của Hoắc Tông Hi nằm ở chỗ cô?

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Edit: Sa

Khi biết Hoắc Tông Hi giấu đồ trong chậu hoa, tối qua Hạ Thanh Thời đã mở ra xem. Thứ được chôn trong chậu hoa là cái USB được gói ghém cẩn thận bằng bao nylon để không bị thấm nước. Hạ Thanh Thời cắm nó vào máy tính, ngoài một tệp văn bản ra, USB không còn gì nữa.

Cô mở văn bản lên, trong đó chỉ ghi một dãy số: 050928. Dãy số tưởng chừng như đơn giản nhưng có thể chứa đựng bí mật khủng khiếp nào đó.

Lúc ấy, Hạ Thanh Thời suy nghĩ rất lâu nhưng không nghĩ ra được gì, thậm chí cô còn muốn hỏi thẳng Hoắc Tông Hi, nhưng cuối cùng vẫn nín.

Chuyện giữa Hoắc Tông Hi và Dung Vũ có lẽ đã rồi tình rồi mù, hơn nữa lại vừa xảy ra tai nạn giao thông nên vũng nước đã sâu thì nay càng sâu hơn, e rằng một bên phải chết.

Cô thương xót cho Hoắc Tông Hi, muốn giúp đỡ cô ấy nhưng cũng phải nằm trong khả năng của cô, nếu phải lôi kéo người khác, cô tuyệt đối không làm.

Vì vậy, chỉ cần Hoắc Tông Hi không chủ động nói đáp án, cô sẽ không đi hỏi.

Xem USB xong, Hạ Thanh Thời không biết phải cất nó ở đâu, vì vậy cô chôn lại nó vào chậu hoa, nhưng cô hoàn toàn không ngờ nó lại bị Hạ Hiểu Đường trộm mất.

Hạ Thanh Thời nghĩ nát óc vẫn không phát hiện Hạ Hiểu Đường và Dung Vũ có mối quan hệ gì. Nhà họ Hạ giàu có, nhưng nếu so với danh gia vọng tộc như nhà họ Dung, nhà họ Hạ cũng chỉ được coi là nhà giàu mới nổi thôi.

Hai gia đình không qua lại, Hạ Hiểu Đường cũng không ở trong giới giải trí, Hạ Thanh Thời thực sự không nghĩ ra Hạ Hiểu Đường và Dung Vũ có lợi ích gì để trao đổi với nhau.

Tuy không phải là dân công nghệ thông tin nhưng Hạ Thanh Thời hiểu rõ chỉ cần không hư tổn về mặt vật lý, tài liệu đã bị xóa khỏi USB đều có cách phục hồi.

Bị em gái cùng cha khác mẹ trên danh nghĩa trộm đồ ngay chính trong nhà của mình rồi nghênh ngang bỏ đi là chuyện cực kỳ nhục nhã. Nhưng vì có liên quan tới Hoắc Tông Hi nên dù không muốn, Hạ Thanh Thời vẫn phải báo lại với cô ấy.

Cô trốn vào phòng sách gọi điện cho Hoắc Tông Hi, nhưng điện thoại của cô ấy bị tắt nguồn.

Hạ Thanh Thời thấy lo, nghĩ đến một loạt sự cố xảy ra với Hoắc Tông Hi trong thời gian gần đây, rồi lại nhớ tới tâm trạng của cô ấy vào hôm qua, cô có dự cảm rất xấu.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, gọi điện cho quản lý của Hoắc Tông Hi là chị A Vi. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng chị A Vi có vẻ mệt mỏi: “Alo.”

Hạ Thanh Thời thờ phào: “Hoắc Tông Hi đâu? Sao không gọi được cho cô ấy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc mới nói: “Anh Dung đưa Tông Hi đi rồi.”

Hạ Thanh Thời thấy mỉa mai quá đỗi, cô không tôn trọng đàn chị trong nghề nữa mà cười lạnh lùng: “Tôi gọi chị đến là vì nghĩ hai người hợp tác nhiều năm, chị sẽ thương cô ấy chứ không phải để chị có cơ hội lập công cho ông chủ!”

Chị A Vi là người lẩn lộn trong làng giải trí lâu năm, trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn nên không thêm quan tâm tới lời nói của Hạ Thanh Thời. Chờ Hạ Thanh Thời nói xong, chị ta mới ung dung nói: “Cô Hạ, cô biết tôi và Tông Hi hợp tác đã nhiều năm, vậy thì càng nên biết tôi hiểu rõ cô ấy hơn cô. Tông Hi bị chúng tôi chiều hư, thỉnh thoảng lại giở tính trẻ con, anh Dung đã dỗ dành cô ấy xong xuôi nên tất nhiên phải đưa cô ấy đi rồi.”

Dừng một chút, chị ta nói tiếp: “Hôm qua cô không gọi cho người khác mà chỉ gọi cho tôi chứng tỏ cô tin tôi.”

Hạ Thanh Thời á khẩu. Người tin tưởng chị A Vi không phải là cô mà là Hoắc Tông Hi, hôm qua Hoắc Tông Hi đồng ý, cô mới gọi chị ta tới.

Thôi, cô không muốn xen vào chuyện này nữa, vốn dĩ chuyện đó cũng không liên quan đến cô.

Hoắc Tông Hi nắm thóp Dung Vũ, mà người như Dung Vũ sẽ rất sợ bản thân xảy ra chuyện gì, vì thế tạm thời anh ta sẽ không dám làm gì tổn thương Hoắc Tông Hi. Người như anh ta sợ nhất bốn chữ “ngọc đá cùng vỡ”.

Cúp máy, Hạ Thanh Thời thấy hơi đói, cô nhìn đồng hồ, hóa ra đã hơn chín giờ rồi, cô còn chưa ăn sáng.

Vừa nãy Hoắc tiên sinh đã nhiều lần gõ cửa gọi cô xuống ăn sáng nhưng vì đang bận nên cô đuổi anh đi.

Khi xuống lầu, Hạ Thanh Thời chỉ thấy chồng mình chứ không thấy Diệp nữ sĩ và Bóng Nhỏ đâu.

“Về đại viện không quân rồi.” Hoắc Đình Dịch giải thích đơn giản: “Bà ngoại bị tăng huyết áp, mẹ không yên tâm.”

Diệp nữ sĩ về đại viện không quân một mình chứ không đưa Bóng Nhỏ đi cùng.

Bóng Nhỏ ăn sáng xong thì ra vườn hoa chơi, sau đó thấy con chó Golden Retrieve(1) thì đi theo nó luôn.

(1) Golden Retrieve: là một giống chó hiền động, trung thành và thông minh.

Chủ của con Golden Retrieve là bà Khoát, một phụ nữ trung niên góa chồng ở khu này, bà ấy hay tặng bánh tự làm cho hàng xóm nên Hạ Thanh Thời cũng thường nói chuyện với bà.

Bà Khoát là một trong những nạn nhân của sát thủ Bóng Giâu nên bà rất nhiệt tình mời cậu bé qua nhà chơi.

Hoắc tiên sinh thấy Bóng Nhỏ thích thú cưng, lại là người quen biết nên anh đồng ý để cậu bé đi chơi.

Hạ Thanh Thời vừa ăn sáng vừa đáp lời, trong lòng thì nghĩ sang chuyện khác.

Cuối tháng này là sinh nhật của Hoắc tiên sinh. Với người không thiếu thứ gì như anh, Hoắc phu nhân vô cùng đau đầu vì không biết phải tặng quà gì cho anh.

Hoắc phu nhân biết món quà mà anh muốn cô tặng hết sức đơn giản.

Đối với người giàu, tặng món đồ họ thích càng đắt tiền càng chứng tỏ được thành ý, nhưng cô không thể làm thế với Hoắc tiên sinh.

Đàn ông cũng xài rất nhiều tiền. Ví dụ như Hoắc tiên sinh cực kỳ thích siêu xe, Hoắc phu nhân không tặng nổi, dùng tiền để làm anh vui là việc bất khả thi. Huống chi sau khi cô giật dỗi đâm chiếc Ferrari Enzo vô tường vào buổi tối Giáng sinh năm đó, Hoắc tiên sinh đã nghiêm cấm cô lại gần ga-ra của anh.

Hồi còn yêu nhau cũng vậy, mỗi lần tặng quà cho Hoắc tiên sinh, Hoắc phu nhân không biết phải tặng gì mới được. Nhưng may mà năm nay Hoắc phu nhân đã có quà tặng anh, mặc dù cô không biết khi khai quà, bên trong có đúng món quà mà Hoắc tiên sinh muốn hay không. Cô đã cố gắng hết sức rồi.

Đang suy nghĩ, ly sữa trong tay Hoắc phu nhân bỗng nhiên bị lấy đi.

Cô nghệt ra, phát hiện Hoắc tiên sinh đã đứng dậy từ bao giờ, anh cầm ly sữa của cô, giọng không vui:

“Nghĩ gì thế? Sữa lạnh hết cả rồi kia, để anh đi hâm lại.”

Ấy, đúng rồi, bây giờ cô không thể uống đồ lạnh. Hoắc phu nhân hạnh phúc nhìn Hoắc tiên sinh đi vào bếp hâm sữa giúp mình.

Sau khi ép ekip chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* ra về, Hoắc phu nhân tận hưởng ngày cuối tuần đầy thỏa mãn. Cô cũng cố gắng gọi lại cho Hoắc Tông Hi, đến lần thứ ba, cuối cùng cô ấy cũng nghe máy.

Giọng cô ấy vẫn rất nhẹ nhàng: “Chào Thanh Thời.”

Hạ Thanh Thời nhớ lại bài báo mà cô đọc hồi trưa. Bài báo đưa tin mặc dù bị thương nặng nhưng hai người đàn ông trong vụ tai nạn đã qua khỏi cơn nguy kịch, tuy vẫn chưa biết thương tích có ảnh hưởng đến sinh hoạt hay không nhưng có thể chắc chắn là đã thoát được lưới hái tử thần.

Đây là tin tốt, nhưng nghĩ đến người phụ nữ mang thai tử vong tại chỗ trong vụ tai nạn, Hạ Thanh Thời thấy rất xót xa. Là một người xa lạ, cô còn buồn bã, nhưng không ngờ người chứng kiến vụ tai nạn là Hoắc Tông Hi lại vô cùng bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức khiến người ta phải sợ.

Hạ Thanh Thời thấy cô ấy là lạ, nhưng đó chỉ là trực giác mà thôi, trên thực tế cô không hiểu gì về con người của Hoắc Tông Hi.

Cô nói: “Tôi gọi cho cô nhưng cô cứ tắt máy suốt nên hơi lo.”

“Tôi không sao.” Hoắc Tông Hi cười nhẹ, “Cô đừng lo.”

Ngừng vài giây, Hoắc Tông Hi nói tiếp: “Có chuyện gì cô cứ nói đi.”

Hạ Thanh Thời kể lại chuyện chậu hoa.

Hoắc Tông Hi không tỏ thái độ gì nhiều mà hỏi cô: “Cô còn nhớ dãy số đó không?”

Hạ Thanh Thời: “Nhớ.”

Hoắc Tông Hi không nói chuyện đó nữa mà chỉ cười, sau đó nói: “Cô bé dưới trường cô khá đấy.”

Hạ Thanh Thời nghệt ra, một lát sau mới hiểu là cô ấy đang nói đến Tiểu Tiêu.

Trong khi mọi người đang đổ xô nghe ngóng vụ tai nạn liên quan đến Hoắc Tông Hi mà Tiểu Tiêu lại có thể tự mình xào ra tin đồn, chiếm được một góc báo.

Cô nàng luôn ở Tây An quay *Lênh Nguyệt*, mỗi tháng đoàn phim chỉ cho nghỉ hai, ba ngày. Trong vài ngày nghỉ ngắn ngủi đó, cô nàng sẽ bay về Bắc Kinh. Nhưng tháng này, cô ấy không về một mình.

Phóng viên ra sân bay để săn tin về vợ chồng ảnh đế Lê Sóc và Diệp Hân Vi nhưng lại bất ngờ chụp được ảnh cô nàng nắm tay một người đàn ông trẻ tuổi đi ra khỏi sân bay.

Vì không đeo kính râm và khẩu trang nên phóng viên lập tức nhận ra hai người.

Người đàn ông trẻ tuổi là con trai của một doanh nhân giàu có ở Bắc Kinh, từng hẹn hò với rất nhiều nữ ngôi sao nên tin tức này cũng gây xáo xáo được chút ít.

Cư dân mạng đã quá quen với việc mấy nghệ sĩ vô danh dùng phương pháp này để lảng xê nên lập tức có người nghi ngờ Tiểu Tiêu có ý công khai, còn antifans thì mắng cô nàng gian xảo, không đeo kính, không đeo khẩu trang chắc là do sợ không ai nhận ra mình.

Hạ Thanh Thời quá hiểu đám antifans. Nếu Tiểu Tiêu đeo kính, đeo khẩu trang, chắc chắn antifans sẽ nói cô nàng mắc chứng ảo tưởng, có ai biết cô nàng đâu mà phải che chắn.

Tóm lại, Hạ Thanh Thời không quan tâm chuyện này của Tiểu Tiêu, chỉ dặn bộ phận truyền thông kiểm soát dư luận trên mạng, đừng để sự việc đi quá xa thôi.

Ban đầu vì nóng giận nên Hạ Thanh Thời mới ký kết hợp đồng với Tiểu Tiêu, tuy bây giờ cô không hối hận vì quyết định của mình nhưng cũng đã quá mệt để dạy dỗ cô nàng.

Hiện tại, cô chỉ có ba yêu cầu với Tiểu Tiêu:

Một, không được chơi thuốc.

Hai, không được chụp ảnh nóng.

Ba, không được lại gần Yến Thời.

Ngoài ra, Hạ Thanh Thời không mong gì hơn.

Tối giờ cơm tối, biết Bóng Nhỏ ở lì nhà người ta không chịu về, Hạ Thanh Thời thấy thẳng nhóc càng ngày càng hư.

Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn mặc áo khoác đi đón cậu bé về.

Bà Khoát mở cửa, vừa dẫn cô vào nhà vừa cười nói: “Thằng bé chơi với cún vui lắm, vừa ngủ thiếp đi rồi.”

Hạ Thanh Thời vào phòng khách, nhìn thấy Bóng Nhỏ đang ôm con cún nhà người ta ngủ ngon lành dưới thảm.

Thấy con chó to xác, Hạ Thanh Thời né qua một bên theo bản năng.

Bà Khoát cho rằng cô ghét con Golden Retrieve nhà mình nhưng cũng không giận. Bà cúi người lay nhẹ Bóng Nhỏ, cười bảo: “Bóng Bóng, mẹ tới đón cháu về kìa.”

“Mẹ ơi...” Bóng Nhỏ lồm bồm ngồi dậy, mắt vẫn còn lim dim, “Mẹ ơi!”

Khi mở mắt ra, trông thấy cô, gương mặt cậu bé hiện rõ sự thất vọng.

Hạ Thanh Thời nói: “Chúng ta về ăn cơm thôi.”

Ngừng một lát, cô bổ sung: “Ăn cơm xong có thể ăn một hộp kem chocolate.”

Nghe thế, sự thất vọng trên gương mặt Bóng Nhỏ tan thành mây khói, cậu bé phấn khích đứng bật dậy, ngọng nghịu: “Về nhà thôi!”

Bóng Nhỏ vui vẻ đi về phía trước, đi được một đoạn thì cậu dừng bước, ngoảnh đầu nhìn cô, sau đó đỏ mặt chìa tay về phía cô. Muốn dắt tay đây mà.

Hạ Thanh Thời né qua một bên, không chạm vào cậu, “Tự em đi đi.”

Sợ cậu bé buồn, cô nói thêm: “Em vừa sờ chó, chị không dắt tay em được. Về nhà tắm rửa sạch sẽ xong, chị sẽ hôn em, chịu không?”

Chó là của nhà người ta, nhìn bên ngoài thì thấy sạch sẽ nhưng ai biết có bao nhiêu vi khuẩn gây hại trên người nó. Cô không muốn mạo hiểm dù chỉ là một chút.

Bóng Nhỏ ngẩn người, sau đó rút mạnh tay về, hét lên: “Không cho chị hôn!”

Hạ Thanh Thời: “...”

Cũng may trong lòng Hoắc phu nhân ngập tràn tình mẹ, có thể là vì ảnh hưởng của nội tiết tố mà bây giờ cô thấy đứa trẻ nào cũng rất dễ thương, không thể nổi giận với bọn nhóc được.

Về đến nhà, cô bảo chị Phân tắm cho Bóng Nhỏ.

Chờ Bóng Giàu tắm xong, Hoắc phu nhân mới dám đụng vào cậu.

Cô cầm cái khăn tắm lớn quấn người Bóng Nhỏ lại, vừa lau người cho cậu vừa nói: “Sau này đừng tùy tiện đi tới nhà người khác nữa, biết chưa?”

Cô ráng nhớ lại mấy bài giảng mà cô được học hồi bé:

“Nếu có ai muốn dẫn em đi, mặc kệ em có biết người đó hay không thì cũng không được đi theo, rõ chưa?”

Bóng Béo mặt mò gật đầu.

Hoắc phu nhân biết cậu bé không hiểu, cô nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Em chỉ được nghe theo lời của chị, anh, bà và cụ, những người khác muốn đưa em đi đâu thì cũng không được đi theo, hiểu chưa? Người em biết cũng không được.”

Bóng Béo vẫn chưa nắm vững bài học quan trọng đầu tiên của cuộc đời:

“Vậy anh Yến Thời có đi với người khác được không ạ?”

“Tất nhiên là không được!” Hoắc phu nhân lập tức trả lời, “Hai anh em em đều không được đi theo người khác, biết chưa? Em phải trông chừng anh ấy giúp chị.”

Nghe cô nói xong, Bóng Béo lập tức hưng phấn báo cáo: “Có chị Đường Đường tới tìm anh Yến Thời! Chị ấy bảo anh Yến Thời đi tìm chị ấy!”

“Chị Đường nào...” Hạ Thanh Thời hỏi lại theo phản xạ, nhưng còn chưa dứt lời, cô đã biết đó là Hạ Hiểu Đường.

Cô hoảng hốt, bất giác cao giọng: “Là chị mà hôm nay em thấy ở nhà mình đúng không? Chị ấy tìm anh Yến Thời lúc nào? Chị ấy muốn anh Yến Thời đi đâu tìm chị ấy? Chờng nào thì đi?”

Cuối cùng Hạ Thanh Thời cũng hiểu, lợi ích trao đổi giữa Hạ Hiểu Đường và Dung Vũ là đây. Yến Thời ở trong đại viện không quân, Hạ Hiểu Đường sẽ không gặp được anh ấy, vì thế cô ta mới trộm USB cho Dung Vũ, còn Dung Vũ sẽ giúp cô ta đi vào đại viện không quân, sau đó sẽ ra cổ lừa Yến Thời đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Sa

Bóng Nhỏ nghiêng đầu, nói: “Hôm qua lúc bọn em chơi cùng cô Cá mè hoa ở sân bãi thì có Đường Đường đến tìm anh Yến Thời.”

Cậu bé nhíu mày, cố gắng nhớ lại: “Đường Đường nói chị ấy là em gái của anh Yến Thời.”

Bóng Béo nhìn Hạ Thanh Thời đầy thương xót, nói nhỏ: “Anh ấy còn có em gái khác nữa đó!”

Giọng cậu bé như đang bắt bình thay cho Hạ Thanh Thời, nhưng lúc này Hạ Thanh Thời không có hơi sức để quan tâm tới chuyện đó, cô nhìn chăm chăm Bóng Nhỏ, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lúc mới biết Hạ Hiểu Đường từng lên gặp Yến Thời, cô đã ngay lập tức gọi điện sang nhà họ Diệp nhưng bên đó nói Yến Thời không có ở nhà. Bình thường Yến Thời hay đi chơi cùng Tiểu Diệp Tử và Vương Sâm Mập đến giờ cơm mới về nên bây giờ mọi người cũng không để ý Yến Thời có ở nhà hay không. Nghe Hạ Thanh Thời nói xong, chị Lan hoảng hốt, vội vàng chạy đi tìm Yến Thời.

Diệp nữ sĩ là người thứ hai nghe tin. Với tính cách của bà, tất nhiên bà đã nắm rõ hoàn cảnh gia đình của Hạ Thanh Thời. Diệp nữ sĩ cũng biết bệnh tình của ông Hạ nhưng bà không nhúng tay vào, bà muốn xem cô con dâu của mình sẽ xử lý sự việc ra sao. Nếu ngay cả chuyện này mà cô không giải quyết được thì Diệp nữ sĩ chẳng còn trông mong gì vào cô con dâu của mình nữa. Cũng may là Hạ Thanh Thời đã không làm bà thất vọng. Ông Hạ dùng mọi thủ đoạn, thậm chí còn chấp nhận đánh đổi bằng tất cả tài sản nhưng Hạ Thanh Thời vẫn không bán ông anh ngốc của mình. Việc này khiến Diệp nữ sĩ cực kỳ hài lòng với Hạ Thanh Thời.

Là một người mẹ, Diệp nữ sĩ luôn suy tính mọi chuyện để tốt cho con cái, dù là nhỏ nhất. Trong khoảng thời gian sống cùng Yến Thời, bà rất thích anh, vì vậy càng khinh thường hành động của ông Hạ.

Cha ruột bị bệnh cần thay thận, thận của con cái lại phù hợp với người cha, theo lẽ thường tình, hầu như con sẽ tình nguyện hiến thận cho cha. Nhưng có lẽ vì biết rõ mình đã đối xử với con cái như thế nào nên ông Hạ không dám nói ra bệnh tình của mình mà lợi dụng vào sự ngốc nghếch của Yến Thời để lừa anh. Khi biết chuyện này, Diệp nữ sĩ vô cùng giận dữ.

Trên đời có đạo làm con, nếu việc hiến thận được thương lượng bình đẳng, chưa chắc sự việc sẽ rơi vào bế tắc. Cho dù ông Hạ có đối xử tệ với hai anh em Yến Thời đến đâu chăng nữa, nhưng đang là tình huống nguy cấp, nói gì thì cũng là một mạng người, mọi người có thể gác lại quá khứ sai lầm, thế nhưng ông Hạ lại làm ra hành động điên đại đó. Xét cả về tình về lý, ông ta không có tư cách làm một người cha.

Vừa nghe chị Lan thuật lại cú điện thoại của Hạ Thanh Thời, Diệp nữ sĩ lập tức gọi điện cho lính gác hỏi có thấy một chàng trai cao ráo, trắng trẻo khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi đi ra đại viện không.

Yến Thời hầu như không ra vào đại viện nên lính gác không nhận ra anh, cũng không biết anh bị bệnh nên lúc anh đi ra khỏi đại viện, lính gác đã không ngăn cản.

Lính gác nói: “Anh ấy ra ngoài khoảng ba giờ chiều nay.”

Diệp nữ sĩ hoảng hốt, biết có chuyện lớn rồi. Bây giờ đã hơn sáu giờ, e rằng nhà họ Hạ đã đưa Yến Thời đi từ lâu.

Lúc Hạ Thanh Thời gọi điện cho nhà họ Diệp, ở bên ngoài, Hoắc tiên sinh nghe thấy tiếng cô vừa nói chuyện vừa khóc thì lập tức đi vào phòng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc phu nhân kể lại đầu đuôi câu chuyện cho anh, sau đó hai vợ chồng nhanh chóng ôm lấy Bóng Nhỏ đang quần khăn tắm chạy ra xe.

Trên xe bật điều hòa rất ấm, nhưng vì cả người chỉ mặc độc cái quần lót nên Bóng Nhỏ rất ngượng ngùng. Cậu siết chặt cái khăn tắm in hình cá heo, nói:

“Đường Đường nói bố của chị ấy rất khó chịu, sắp chết rồi, muốn anh Yến Thời cứu bố chị ấy!”

Hạ Thanh Thời thấy lòng mình nặng trĩu, cô không ngờ Hạ Hiểu Đường lại làm như vậy.

Cô phòng trái ngửa phải để không ai bắt Yến Thời đi, nhưng cô quên mất rằng Yến Thời rất lương thiện, nếu Hạ Hiểu Đường nói ra sự thật cho Yến Thời biết, nói rằng anh chỉ cần hiến một quả thận thôi là có thể cứu lấy mạng sống của người bố đang chệnh vênh ở bờ vực sinh tử, dù xảy ra chuyện gì đi nữa, Yến Thời cũng sẽ đồng ý. Huống chi Yến Thời cũng không biết hiến thận là gì. Chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý.

Tay chân của Hạ Thanh Thời lạnh cóng, trái tim càng lúc càng nặng trĩu, tựa như muốn kéo cô xuống vực sâu thăm thẳm.

Hoắc Đình Dịch vừa lái xe vừa nhìn kính chiếu hậu để quan sát sắc mặt của vợ, anh đang định an ủi cô thì đột nhiên Bóng Nhỏ lại chui ra khỏi cái khăn tắm

Cậu bé ôm cánh tay Hoắc phu nhân, đôi mắt đen láy chớp chớp, giọng nói ngọng nghịu đáng yêu: “Anh Yến Thời không ngoan nhưng chị cũng đừng giận nhé. Chờ anh ấy về, em sẽ đánh anh ấy giúp chị!”

Sống mãi Hạ Thanh Thời cay cay, nghe cậu bé nói, cô không kiềm nổi nữa, những giọt nước tràn ra khỏi khóe mắt lăn xuống gò má cô.

Từ lúc lấy được USB ở nhà Hạ Thanh Thời, Hạ Hiểu Đường luôn chờ đợi tin tức trong bất an. Cô ta nắm chặt cái USB màu đen, vì căng thẳng nên lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, ngay cả lưng cũng đổ mồ hôi hột.

Hạ Hiểu Đường không biết chính xác Hạ Yến Thời có thể ra khỏi đại viện hay không, ngày hôm qua gặp anh, cô ta đã nói hết những gì cần nói, nếu anh vẫn không tới, cô ta cũng không còn cách nào khác.

Hôm qua, Hạ Hiểu Đường đã nói cho anh biết: “Bố đau lắm, bố bị bệnh. Thận trong bụng của bố bị hư rồi, nếu bác sĩ không thay thận mới cho bố, bố sẽ chết mất.”

Mặc dù Yến Thời vừa ngạc nhiên vừa không biết gì nhưng tình cảm cha con cũng đã bị mài mòn theo năm tháng, anh không còn nói chuyện hay cười đùa với bố mình nữa. Tình cảm yêu thương thuần túy của một đứa trẻ đã không còn, thay vào đó, mỗi lần đối mặt với ông Hạ, trong lòng anh chỉ có cảm giác sợ hãi.

Trong ký ức của anh, kỷ niệm đẹp nhất giữa mình với bố là hôm ông Hạ dẫn anh đi chơi ở Hương Sơn, hôm đó thời tiết rất đẹp, không khí vào cuối thu rất dễ chịu, nhiệt độ cũng vô cùng ấm áp.

Hôm đó, ông Hạ đối xử với anh tốt lắm, lại còn lau mồ hôi giúp anh, có cả mua kem cho anh ăn nữa.

Được đối xử tốt, Yến Thời không còn dè dặt như lúc đầu nữa. Suy cho cùng, anh cũng chỉ là một đứa trẻ, rất dễ để dỗ dành anh vui. Anh vừa đi vừa nhặt lá phong đỏ, cực kỳ vui vẻ: “Cái này cho Thanh Thanh! Cái này cho Bóng Bóng! Cái này cho Tiểu Diệp Tử! Cái này cho Đình Đình!”

Lúc cúi người nhặt lá cho Đình Đình, anh bỗng bị đẩy mạnh từ phía sau, cả người nhào xuống bậc thang, cũng may được bố kịp thời kéo lại.

Vì mình mà bố bị thương, điều đó làm Yến Thời vừa sợ vừa áy náy, anh òa khóc. Bố không những không giận mà còn hiền từ an ủi anh: “Yến Thời, đừng khóc. Con bị thương rồi, để bố đưa con đến bệnh viện.”

Đó có thể coi là những khoảnh khắc hiếm hoi về tình thương của cha mà Yến Thời nhớ được. Vì quá ít nên giây phút ngắn ngủi đó đã trở thành ký ức khắc sâu.

Vì vậy, sau khi nghe Hạ Hiểu Đường nói, Yến Thời vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, đồng thời cũng rất buồn bã, anh khóc nức nở: “Đường Đường, anh không muốn bố chết, em bảo bác sĩ cứu bố đi!”

Nhìn đứa trẻ trong hình hài một người đàn ông trưởng thành, Hạ Hiểu Đường hít sâu một hơi, nói: “Yến Thời, chỉ có một mình anh mới cứu được bố thôi.”

“Yến Thời, anh là con ruột của bố, chỉ có anh là có thận tương xứng với bố...” Hạ Hiểu Đường không dám nhìn vào mắt anh, cô ta cúi thấp đầu, nói nhỏ, “Yến Thời, ai cũng có hai quả thận, nhưng chỉ cần một quả thận thì con người vẫn sống được. Cắt một quả thận, chúng ta có thể cứu được mạng sống của người mà chúng ta yêu thương.”

Yến Thời không hiểu mấy câu đầu mà Hạ Hiểu Đường nói, nhưng anh hơi hiểu câu cuối.

Anh là người hào phóng, nếu có hai quả thận thì có thể cho bố một quả. Trên thực tế, để bố được sống, e rằng bảo anh hiến cả hai quả thận cho bố, anh cũng chấp nhận.

Hạ Hiểu Đường nói: “Anh đừng nói chuyện này với Thanh Thanh nhé.”

Yến Thời nghệt ra. Sau nhiều năm được Hạ Thanh Thời dạy dỗ, từ lâu Yến Thời đã có thói quen chuyện gì cũng kể cho Thanh Thanh trước nhất. Như lần gần đây, khi Vân Vân tặng anh miếng ngọc, dù cô ấy đã dặn anh phải giữ bí mật nhưng khi Thanh Thanh hỏi, sau một giây do dự, anh vẫn nói cho

Thanh Thanh biết là miếng ngọc do Vân Vân tặng anh.

Thấy Yến Thời chần chờ, Hạ Hiểu Đường giải thích: “Nếu tặng thật cho bố, anh phải bị mổ.”

Hạ Hiểu Đường dùng tay để diễn tả, “Bác sĩ sẽ mổ ở đây nè, không đau chút nào đâu, anh đừng sợ. Nhưng Thanh Thanh sẽ sợ, Thanh Thanh không cho anh mổ đâu.”

Nghe nói phải mổ, Yến Thời chần chờ, phải rạch bụng ra ư?

Yến Thời nhớ trước kia từng thấy chị Lệ nấu vịt ở trong bếp. Con vịt trắng phau, cổ bị cắt một đường dài, bụng bị rạch ra, nội tạng bị moi ra hết, trong bụng con vịt trống rỗng. Nếu bụng của mình cũng bị rạch ra thì có giống như con vịt không?

Yến Thời không tưởng tượng ra nên anh đã cất tiếng hỏi, nhưng câu hỏi của anh khiến Hạ Hiểu Đường rung mình dù trời đang nắng to. Toàn thân cô ta nổi da gà, cảm thấy cả người như bị bao bọc bởi lớp sương lạnh. Nếu không phải Yến Thời đang đứng trước mặt, cô ta sẽ nghĩ đó là lời mà Hạ Thanh Thời nhắc lại để mỉa mai cô ta.

Hạ Hiểu Đường muốn bỏ đi, muốn trốn chạy khỏi nơi này, nhưng cô ta không thể từ bỏ kế hoạch đang gần kề thành công được.

Hạ Hiểu Đường lật đật nói: “Không, không phải đâu Yến Thời, anh quên em vừa nói gì rồi ư, anh chỉ...”

Cô ta không thể nói tiếp được. Đúng lúc này, Yến Thời bỗng cất tiếng, trong giọng nói mang theo sự kiên định trước nay chưa từng có: “Anh không sợ đau.”

Như để khẳng định mình không nói dối, Hạ Yến Thời gật mạnh đầu: “Thật đó, anh không sợ đau! Anh cũng sẽ không nói cho Thanh Thanh biết!”

Hạ Hiểu Đường không nói gì nữa. Cô ta biết mình ích kỷ, nhưng thực sự cô ta đã hết cách rồi.

Hạ Yến Thời còn trẻ, còn khỏe mạnh, cho dù mất đi một quả thận nhưng có Hạ Thanh Thời và nhà họ Hoắc, anh vẫn sẽ sống tốt trong quãng đời còn lại. Nhưng chú Hạ thì khác, chú đã lớn tuổi, không còn vợ con, lại một mình nằm trên giường bệnh chờ chết. Chú Hạ nuôi dưỡng cô ta như con ruột suốt hơn hai mươi năm, làm sao cô ta có thể trơ mắt nhìn ông ấy chết?

Bốn giờ chiều, rốt cuộc tài xế của Dung Vũ cũng đưa anh ấy đến khách sạn đã hẹn với Hạ Hiểu Đường.

Dung Vũ không xuất hiện, sau khi tài xế kiểm tra USB xong, anh ta cho tài xế dẫn hai anh em đi xuống xe.

Yến Thời rất muốn nhanh chóng đến bệnh viện thăm bố, anh vô cùng lo lắng về bệnh tình của bố: “Bố sao rồi? Mau lấy thận của anh cho bố đi, như vậy bố sẽ khỏe lại thôi.”

Ngồi ngơ một lát, anh nhìn Hạ Hiểu Đường, nài nỉ: “Đường Đường, mau mau đưa anh về nhà được không? Không tìm thấy anh, Thanh Thanh sẽ...”

Người bị chụp đi cùng Tiểu Tiêu ở sân bay là Lăng Khoan – con trai của một doanh nhân thành đạt nổi tiếng ở Bắc Kinh, vì từng hẹn hò với rất nhiều nữ ngôi sao nên anh ta khá nổi trên mạng.

Lăng Khoan là người Bắc Kinh, cả ông bà ngoại và ông bà nội đều từng là nhân viên cấp cao trong chính phủ, bố là doanh nhân, mẹ là Đại sứ(1) và đã hy sinh trong lúc công tác ở một quốc gia nhỏ của châu Phi khi nước này bạo loạn.

(1) Đại sứ: Người đứng đầu Đại sứ quán.

Thấy con từ nhỏ đã mất mẹ nên ông Lăng vô cùng cưng chiều cho đứa con trai duy nhất của mình, nhưng cũng vì thế mà Lăng Khoan trở nên hư hỏng. Sau này, khi thế hệ trước trước của nhà họ Lăng dần rút lui khỏi chính trường, Lăng Khoan càng ra sức phá phách, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà anh ta đã nổi tiếng với cái danh playboy số một Bắc Kinh.

Lần đầu tiên Tiểu Tiêu gặp Lăng Khoan là khi tham gia một bữa tiệc do phó đạo diễn phim *Lệnh Nguyệt* tổ chức.

Đạo diễn Thư Thành không tham gia bữa tiệc. Trong làng điện ảnh Hoa ngữ, không ai có thể so sánh được với địa vị và tầm ảnh hưởng của Thư Thành, ông là đạo diễn trong nước duy nhất xứng đáng với bốn chữ “nổi tiếng quốc tế”. Vì thế, trong hầu hết các buổi xã giao, ông đều không cần xuất hiện, nhưng phó đạo diễn vẫn phải tổ chức tiệc để lôi kéo nhà đầu tư tăng thêm tiền làm kỹ xảo, phục trang, bối cảnh.

Lăng Khoan là một trong những nhà đầu tư của *Lệnh Nguyệt*. Tất nhiên, việc đầu tư phim ảnh của Lăng Khoan chẳng đáng để so với hoạt động kinh doanh của nhà họ Lăng. Nhưng không hiểu sao mà hôm đó, anh ta lại đột nhiên tới Tây An, vì thế phó đạo diễn đã đưa các nữ diễn viên cùng đi tham gia bữa tiệc.

Tiểu Tiêu đã nghe sự tích chơi bời của anh ta đến mức tai mọc kén, không biết vì sao mà mỗi lần nghe đến hai chữ “Lăng Khoan”, trong đầu cô lại hiện lên cảnh biệt thự ở khu biệt thự cao cấp tại Hongkong.

Có tiền sướng thật, Tiểu Tiêu nghĩ.

Vì vậy, sau khi bữa tiệc kết thúc, cô nhanh chóng tìm thấy chiếc Lamborghini màu vàng của Lăng Khoan ở dưới bãi đỗ xe. Tiểu Tiêu dựa vào sườn xe chờ anh ta mỗi mòn, chân như rã ra. Cô nghĩ không lẽ có người còn nhanh tay hơn cô, hiện tại hai người đó đã đi thuê phòng nên mới chưa xuống?

Phòng đoán của Tiểu Tiêu nhanh chóng được xác nhận.

Một lát sau, Lăng Khoan và một nữ diễn viên khác trong đoàn phim đi xuống, lúc nhìn thấy Tiểu Tiêu đứng dựa vào sườn xe, cô ta lập tức nhìn Tiểu Tiêu bằng ánh mắt thù địch.

Tiểu Tiêu phớt lờ cô ta mà chăm chú nhìn Lăng Khoan. Cô nghĩ được mùi sữa tắm thoang thoảng trên người anh ta, lúc ăn cơm không hề có mùi đó. Cô đã đoán đúng, anh ta mới mưa một trận rồi mới xuống đây.

Lăng Khoan nhếch môi, liếc mắt nhìn Tiểu Tiêu, nói: “Sóng sau xô sóng trước.”

Tiểu Tiêu vẫn chỉ cười chứ không nói gì.

Nữ diễn viên cùng đoàn phim tuy trong lòng tức anh ách nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, cô ta ôm cánh tay người đàn ông bên cạnh mình, nũng nịu: “Khoan thiếu, đừng để ý tới cô ta, chúng ta đi thôi.”

Lăng Khoan không nói gì mà lên xe, cô nàng diễn viên cùng đoàn phim hết sức đắc ý, cô ta đẩy Tiểu Tiêu qua một bên, sau đó leo lên ghế phụ lái.

Tiểu Tiêu vòng qua bên ghế lái, vừa đưa danh thiếp vừa cười: “Anh Lăng, tôi là Tiểu Tiêu, sau này nhớ tìm tôi đóng phim nha.”

Lăng Khoan không nhận danh thiếp mà nhìn lướt qua cô một lượt từ trên xuống. Không biết nhìn thấy cái gì, ánh mắt anh ta bỗng ngừng lại.

Tiểu Tiêu không hề tránh né mà để cho anh ta tùy ý nhìn mình. Một giây sau, Lăng Khoan thu hồi tầm mắt, nói với cô gái ngồi bên cạnh bằng giọng hờ hững: “Xuống xe.”

Cô nàng diễn viên cùng đoàn phim vừa ngạc nhiên vừa giận dữ: “Anh nói gì cơ?”

Lăng Khoan không quan tâm tới cô ta mà hất cằm với Tiểu Tiêu, nói: “Cô lên xe đi.”

Sau đó, Tiểu Tiêu biết Lăng Khoan nhìn nốt ruồi lệ bên mắt của cô.

Tuy Tây An là kinh đô cũ nhưng diện tích nhỏ hơn Bắc Kinh rất nhiều, buổi tối cũng không phồn hoa bằng Bắc Kinh.

Ban đầu Tiểu Tiêu khá tò mò Lăng Khoan sẽ đưa mình đi đâu, đến khi anh ta lái xe qua hết khu phố này tới con đường nọ, Tiểu Tiêu biết tốt nhất là mình nên ngậm miệng.

Gần mười một giờ, Lăng Khoan dừng xe ở một ngã tư, gần đó có một cái hẻm nhỏ.

Lăng Khoan tắt máy xe, đặt cùi chỏ lên vô lăng, miệng ngậm điếu thuốc. Vài phút sau, đầu hẻm xuất hiện bóng dáng thướt tha của một cô gái trẻ.

Cô gái rất đẹp, gương mặt không chút phấn son vô cùng cuốn hút. Mái tóc dài được cột đơn giản, trên người là cái váy màu trắng tinh khiết, tay xách hộp cơm đi đến quán mì hoành thánh cách đó không xa.

Cô ấy đứng đợi trong bóng đêm, một lát sau có một người phụ nữ trung niên đi tới. Hình như người phụ nữ trung niên vừa xong ca làm, hai người trông rất giống mẹ con, vừa trò chuyện vừa khoác tay nhau đi vào hẻm.

Tiểu Tiêu lẳng lặng ngồi ở ghế phụ lái chờ Lăng Khoan. Cô thầm nghĩ cô có nốt ruồi, thế còn cô nàng diễn viên cùng đoàn phim thì có gì? À, đúng rồi, má lúm đồng tiền. Cô ta giống cô gái trẻ kia ở chỗ khi nói chuyện, trên mặt sẽ hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, rất xinh.

Tiểu Tiêu biết chuyện này quá hoang đường, nói ra chắc không ai tin, chỉ có mình cô biết cô ngồi trong xe cùng vị thiếu gia ở ngoài đường suốt ba, bốn tiếng, sau đó được anh ta đề ý.

Ngoài ra, còn có một việc nữa mà ắt hẳn nếu nói ra chắc cũng không ai tin, đó là thậm chí cô và Lăng Khoan còn chưa hôn nhau.

Về Bắc Kinh đã lâu, Tiểu Tiêu không về ký túc xá của công ty mà ở phòng khách sạn của Lăng Khoan.

Lăng Khoan thích náo nhiệt, những lúc rảnh rỗi anh ta sẽ tụ tập bạn bè ăn chơi ca hát cả đêm.

Về phần Tiểu Tiêu, cô không có ý định lâu dài với anh ta, cũng tự biết là mối quan hệ này sẽ không kéo dài nên cô chẳng kiêng kỵ gì. Lăng Khoan thích chơi bời, cô sẽ chiều theo anh ta, không những vậy mà còn nhân tiện kêu gọi đám chị em người mẫu cùng tham gia để làm vui lòng anh ta.

Đến khi nhìn thấy Nhậm Hoài Tây trước cửa phòng, Tiểu Tiêu ngỡ ngàng. Qua một lát, Tiểu Tiêu giận dữ giậm chân: “Sao anh lại ở đây? Anh tới đây làm gì?”

Nhậm Hoài Tây giờ điện thoại lên: “Cô nhắn tin bảo tôi tới mà.”

Tiểu Tiêu giật mình, có lẽ là lúc gửi tin nhắn, cô đã bất cẩn gửi nhầm cho anh ta, cô hét lên: “Tôi viết là ‘Các chị em’, anh là chị hay em?”

Nhậm Hoài Tây đẩy Tiểu Tiêu ra xa: “Tôi muốn uống rượu, cho tôi uống một chút cũng không được à?”

Tất nhiên không được!

“Anh muốn chết nhưng tôi vẫn còn thích sống lắm!” Tiểu Tiêu không muốn bị vạ lây, “Nếu Hạ Thanh Thời biết tôi gọi anh tới đây, chị ấy lột da tôi mất!”

Nhậm Hoài Tây mềm mỏng: “Coi như cô tội nghiệp cho tôi đi, được không?”

“Không được!” Tiểu Tiêu kiên quyết, sau đó phát hiện sự thật. Cô nàng nhìn Nhậm Hoài Tây: “Đừng nói là xem vợ chồng người ta tình cảm trong chương trình thực tế rồi đau lòng đó nhé?”

Nhậm Hoài Tây quát: “Cô câm miệng cho tôi!”

Tiểu Tiêu không hề nổi giận trước phản ứng của anh ta mà chỉ tay ra hướng thang máy, nhẹ nhàng dỗ dành: “Được rồi, được rồi, anh mau về đi, tôi gọi xe cho anh.”

“Sao cô hẹp hòi thế?” Nhậm Hoài Tây kiên quyết hôm nay phải ở đây uống rượu khiến Tiểu Tiêu hết sức mệt mỏi.

Trong khi hai người cự cãi, cánh cửa phòng ở tầng sau mở ra, bên trong truyền đến tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, sau đó Lăng Khoan đi ra ngoài.

Thấy hai người, gương mặt anh ta vẫn không có chút biểu cảm nào, thản nhiên nói: “Ở trong vui lắm, đứng ngoài này làm gì?”

Nói xong, anh ta đi lướt qua hai người, tiến về thang máy.

Tiểu Tiêu biết anh ta lấy cớ đi mua thuốc nhưng thật ra là xuống lầu hóng gió nên lập tức đi theo, “Em đi cùng anh.”

Hôm nay Lăng Khoan không được vui cho lắm, mà vốn dĩ anh ta cũng buồn vui thất thường.

Trong thang máy, anh ta nhìn lướt qua Tiểu Tiêu, hỏi: “Cô biết trong tướng số, ngoại hình của cô ứng với số mệnh thế nào không?”

Tiểu Tiêu nghệt ra, sau đó nghe anh ta nói: “Số mệnh cô độc.”

Tiểu Tiêu thấy quen quen.

Số mệnh cô độc, cả đời nước chảy, nửa đời phiêu du.

Nghĩ thế, Tiểu Tiêu đột nhiên thấy vui vui. Hạ Thanh Thời từng nói khuôn mặt của cô là khuôn mặt đại chúng trong showbiz. Cô giống Hoắc Tông Hi và Diệp Chân Chân, đến mức khán giả cũng nói ba người phẫu thuật thẩm mỹ cùng một thẩm mỹ viện.

Lúc cô vừa ra mắt công chúng, bên khóe mắt có nốt ruồi lệ rất đặc biệt, có cư dân mạng đào ra được hình ảnh thời sinh viên của Hoắc Tông Hi, lúc đó cô ấy cũng có nốt ruồi lệ. Vì Hoắc Tông Hi đã tẩy nốt ruồi đó từ lâu nên ít ai biết cô ấy từng có một nốt ruồi ở khóe mắt.

Tiểu Tiêu thấy sách tướng số toàn nói linh tinh.

Số mệnh cô độc, cả đời nước chảy, nửa đời phiêu du. Là bởi vì số phận của hơn một nửa phụ nữ trên đời này đều là như thế.

Trong khi đang suy nghĩ vấn đề, cửa thang máy mở ra, cô đi theo Lăng Khoan ra ngoài.

Sảnh khách sạn rất rộng, chiếc tivi màn hình phẳng siêu lớn đang phát tin tức giật gân:

“Hai giờ trước, cô Hoắc (nữ, 33 tuổi, diễn viên) bị ngã khỏi một căn hộ chung cư cao cấp, trên cơ thể không có thương tích, bước đầu xác định là tự sát. Đồng thời, cảnh sát địa phương cũng đã phát hiện trong căn hộ còn có thi thể của một phụ nữ mang thai họ Khang (nữ, 43 tuổi, người Hongkong). Hiện cảnh sát đang điều tra vụ việc.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Edit: Sa

Trong một tiếng đồng hồ, ông Hạ đã gọi tới mười mấy cú điện thoại. Hiện giờ, tình trạng của ông Hạ cực kỳ xấu, nếu nhìn thấy ông ấy, ắt hẳn ai cũng hốt hoảng, vì trước đó không lâu còn là một người khỏe mạnh, nhưng chưa đến nửa năm đã biến thành người sắp chết.

Hạ Hiểu Đường rất đau lòng, nhưng cũng không thể làm gì. Không phải là cô chưa từng khuyên ông ấy, bệnh này không quá hiếm, có người mắc bệnh dù không thay thận nhưng nếu kiên trì trị liệu thì có thể sống tới bốn, năm năm, còn đằng này vì quá lo lắng nên bệnh tình của ông Hạ mới chuyển biến xấu nhanh như vậy.

Bây giờ ông Hạ không ngừng oanh tạc điện thoại của cô ta, ý tứ quá rõ ràng.

Hạ Hiểu Đường hít sâu một hơi, bắt máy: “Bố ạ.”

Với người đã nuôi mình suốt hơn hai mươi năm, cô vẫn quen gọi ông như vậy, huống chi ông ấy đang bị bệnh nặng, cô càng không thể thay đổi cách xưng hô.

Ở đầu bên kia điện thoại, ông Hạ cầu xin cô lập tức đưa Yến Thời đến bệnh viện làm phẫu thuật.

Hạ Hiểu Đường cảm thấy bất lực: “Ghép thận không thể làm ngay được, hiện tại tình trạng sức khỏe của bố không thích hợp để làm phẫu thuật, chờ đường sức mười mấy ngày nữa rồi mới làm phẫu thuật được không bố?”

Bị căn bệnh giày vò, ông Hạ càng dễ nóng giận, ông ta mắng to: “Hợp với không hợp cái gì? Mấy người chết có thận thì cũng phải chờ người sống đường sức hả?”

Hạ Hiểu Đường ngẩn ra. Cô nghĩ tới lời Yến Thời đã nói: Con vịt bị mổ sạch lông, cả người trắng phau, cổ bị cắt một đường dài, bụng bị rạch ra, nội tạng bị moi ra hết, bụng trống rỗng.

Hạ Hiểu Đường bỗng thấy sao mà mĩa mai quá đỗi. Trong phút chốc, cô thấy ông Hạ quá xa lạ.

Trước kia, Hạ Hiểu Đường rất hà hê khi ông Hạ khinh thường Yến Thời, bỏ bê Yến Thời, lúc đó cô còn tưởng mình là con ruột của ông Hạ. Nhưng bây giờ, Hạ Hiểu Đường chỉ muốn hỏi ông Hạ một câu rằng Yến Thời có phải là con ruột của ông ta không? Nếu phải thì tại sao khi nói đến việc lấy thận của đứa con bị thiếu năng trí tuệ, ông ta lại không tỏ ra chút thương xót nào?

Nhưng cuối cùng Hạ Hiểu Đường vẫn không thể thốt ra những lời đó. Cô hít sâu một hơi, nói: “Cho dù bố chuẩn bị xong rồi thì anh ấy vẫn chưa sẵn sàng. Đây không phải là hiến máu mà là hiến thận, là lấy đi một bộ phận trên cơ thể của anh ấy.”

Hạ Hiểu Đường biết ông Hạ đang lo lắng điều gì. Ông ta sợ Hạ Thanh Thời sẽ tìm được Yến Thời, sợ rằng không có ai hiến thận cho ông ta.

Thật ra, với người không có năng lực hành vi dân sự như Yến Thời, pháp luật trong nước không cho phép người đó hiến nội tạng, nên biện pháp tốt nhất là hai người phải ra nước ngoài làm phẫu thuật. Nhưng ông Hạ là người cẩn thận, ông ta sợ ra nước ngoài sẽ bị bại lộ tin tức, càng sợ đem dài lâu mòng nên đã mạo hiểm chọn một bệnh viện tư để làm phẫu thuật.

Hạ Hiểu Đường hít sâu một hơi, quyết định không nghĩ thêm về việc đó nữa. Cô gọi điện cho Thẩm Lộ Dao, ở đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nhạc, chắc là bà đang ở phòng trà.

Thẩm Lộ Dao và ông Hạ chưa ly hôn mà chỉ sống riêng thôi.

Lúc trước, hai mẹ con bị đột ngột đuổi ra khỏi nhà, vì không còn cách nào khác nên cô mới nhờ vả Dịch Tiêu. Một tuần sau, Hạ Hiểu Đường tìm được nhà trọ ở Tam hoàn, tuy chỉ có một phòng ngủ nhưng đã rất tốt với cô vào lúc đó. Cô cũng đã sắp xếp xong xuôi, mẹ sẽ ngủ trong phòng ngủ, còn cô ngủ ngoài phòng khách. Nhưng Thẩm Lộ Dao chê phòng trọ tồi tàn và vẫn ở trong căn hộ xa hoa của Dịch Tiêu.

Hạ Hiểu Đường dùng hết cách để khuyên lon mẹ nhưng không được nên đành thôi, đến khi biết bà xài thẻ của Dịch Tiêu, cô hoàn toàn bỏ cuộc.

Hai mẹ con hết cãi nhau lại chuyển sang chiến tranh lạnh, bây giờ, Hạ Hiểu Đường đành nhượng bộ: “Mẹ, mẹ đi thăm chú Hạ được không?”

Như dự đoán, Thẩm Lộ Dao cười lạnh lùng: “Thăm ông ta? Con quên lúc trước ông ta đã đuổi hai mẹ con mình ra khỏi nhà như thế nào rồi hả?”

Hạ Hiểu Đường tỏ ra không thể tin nổi: “Là do mẹ... nên chú ấy mới...”

Cô ngừng lại, không muốn nói thêm về đề tài này nữa.

Thẩm Lộ Dao vẫn cười lạnh lẽo: “Nếu đã biết ông ta không phải bố ruột của con rồi thì con càng không cần thiết phải làm đứa con hiếu thảo nữa.”

Hạ Hiểu Đường thờ dãi, không muốn cãi cọ với mẹ nữa mà nói: “Chú sắp làm phẫu thuật rồi, hiện đang ở trong bệnh viện một mình, con sợ chú sẽ suy nghĩ lung tung, mẹ vào thăm chú đi, chỉ mấy ngày thôi, được không mẹ?”

Thẩm Lộ Dao cảnh giác, hỏi ngược lại: “Phẫu thuật? Ông ta làm phẫu thuật gì?”

Hạ Hiểu Đường không trả lời.

Thẩm Lộ Dao hoài nghi: “Ông ta tìm được thận thích hợp rồi?”

Hạ Hiểu Đường vẫn không trả lời.

Thẩm Lộ Dao hiểu ra, bà hừ lạnh: “Là thận của thằng con ngốc của ông ta? Con em gái chịu à?”

Hạ Hiểu Đường im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

“Mẹ nói con này...” Thẩm Lộ Dao định nói gì đó nhưng chợt bỏ dở câu nói. Ngừng vài giây, Thẩm Lộ Dao mới nói tiếp: “Được rồi, mẹ sẽ đi, ông ta nằm ở bệnh viện nào?”

Tối muộn, Hoắc Đình Dịch nhận được điện thoại của cựu mẹ vợ.

Thẩm Lộ Dao cười to: “Chắc là các cậu đang hoảng hốt đi tìm Yến Thời nhỉ.”

Hoắc Đình Dịch giật mình nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, anh nói: “Đúng là đang tìm anh ấy.”

Thẩm Lộ Dao cười: “Cậu có biết cậu ta đang nằm trong tình cảnh nào không?”

Hoắc Đình Dịch đáp “Ừ” một cách hời hợt.

Người ở đầu bên kia điện thoại bắt đầu tỏ ra sốt sắng: “Thế nào? Với người giàu có như cậu, anh vợ có đáng giá hai mươi triệu không?”

Không phải Hoắc Đình Dịch không sốt ruột nhưng đây là kỹ thuật đàm phán, đối phương càng sốt sắng thì anh càng không thể tỏ ra vội vã.

Quả nhiên, đối phương không chờ được: “Sao cậu không nói gì thế?”

Hoắc Đình Dịch cười, nói: “Chỉ mới không tìm anh ấy một lúc thôi mà, chờ thêm lát nữa có khi anh ấy tự về nhà thôi, khỏi tốn tiền.”

“Chờ thêm lát nữa?” Bà ta cười, “Chờ thêm lát nữa thì thận của nó đã bị cắt mất rồi, nó có chờ nổi cậu không?”

Rốt cuộc cũng dụ được bà ta nói ra, Hoắc Đình Dịch thở phào. Anh bấm nút dừng ghi âm, nói vào điện thoại: “Bà muốn hai mươi triệu chứ gì, tôi cho bà luôn bốn mươi triệu, chỉ cần bà giúp tôi một việc rất đơn giản thôi.”

Tuy không biết Hạ Thanh Thời sẽ có phản ứng gì khi biết anh làm việc này, nhưng để phòng ngừa hậu quả về sau, anh chỉ có thể dùng thủ đoạn này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Edit: Sa

Cúp máy, Hoắc tiên sinh về phòng nhưng không nói cho Hoắc phu nhân về cú điện thoại vừa rồi.

Từ lúc bị lạc Yến Thời, Hoắc phu nhân chỉ nghĩ tới việc đi tìm anh ấy chứ không thiết quan tâm đến chuyện gì khác. Chuyện duy nhất phân tán được sự chú ý của cô là sự việc Hoắc Tông Hi tự sát.

Trước khi Hoắc Tông Hi dùng dao đâm Khang Hân Nhi, cô ấy đã gửi một tin nhắn cho Hạ Thanh Thời. Nội dung không có gì đặc biệt mà chỉ nói cô ấy nhớ mẹ. Khi đó, vì đang bận tìm Yến Thời nên Hạ Thanh Thời không đọc được tin nhắn, đến khi đọc được là lúc cô bị cảnh sát mời đến đồn để hỗ trợ điều tra, vì cô là người cuối cùng mà Hoắc Tông Hi liên lạc.

Tuy rất hoảng sợ nhưng Hạ Thanh Thời nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đối với vụ án này, cô không biết nội tình thế nào nhưng vẫn khai tất cả những gì cô biết cho cảnh sát, bao gồm việc Hoắc Tông Hi nói Dung Vũ là người đứng sau vụ tai nạn giao thông và cả dãy số mà Hoắc Tông Hi để lại.

Mặc dù không có những lời khai có lợi cho việc điều tra vụ án nhưng cảnh sát vẫn nhanh chóng điều tra ra được sự việc bởi vì đây không phải là vụ án khó.

Căn cứ vào camera giám sát, sáu giờ chiều hôm đó, vợ của Dung Vũ là Khang Hân Nhi đi tới căn hộ mà Hoắc Tông Hi đang ở, hai tiếng sau, Dung Vũ

chạy tới đó. Năm phút sau khi Dung Vũ đi vào căn hộ, Hoắc Tông Hi bị rơi ra khỏi cửa sổ phòng ngủ ở tầng mười bảy, hiện trường không có dấu vết xô xát, cảnh sát tạm thời xác định là tự tử.

Về phần Khang Hân Nhi, cảnh sát thông báo theo báo cáo khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong được xác định là khoảng mười phút sau khi vào nhà, nguyên nhân là do bị Hoắc Tông Hi đã dùng dao đâm đến chết. Trong hai giờ sau đó, Hoắc Tông Hi luôn ở trong căn hộ cùng thi thể, chờ khi Dung Vũ xuất hiện, cô ấy đã nhảy lầu trước mặt anh ta.

Tất nhiên Dung Vũ không khai như vậy.

Khi cảnh sát phát hiện anh ta ở hiện trường, anh ta đang quỳ trước cửa sổ, cả người đờ đẫn, miệng lắp bắp không ngừng, trong khi đó, người vợ mang thai hai tháng bị đâm nằm ở sofa thì anh ta chẳng hề đoái hoài.

Anh ta liên tục nói với cảnh sát: “Tôi không vào phòng ngủ...”

Nhưng chỉ mấy tiếng sau, sau khi trao đổi với luật sư riêng, Dung Vũ đã sửa lại khẩu cung. Theo lời khai của anh ta, lúc đó anh ta đang gọi điện ngoài phòng khách, nghe thấy tiếng động mới chạy vào phòng ngủ.

Việc Dung Vũ thay đổi lời khai rất dễ hiểu: Hai tiếng trước Hoắc Tông Hi không sao, nhưng khi anh ta vừa vào nhà thì mấy phút sau cô ấy nhảy lầu. Chuyện xảy ra khi chỉ có một mình anh ta, hơn nữa Hoắc Tông Hi còn giết người vợ đang mang thai của anh ta, anh ta hoàn toàn có động cơ để gây án. Huống chi sức lực giữa nam và nữ có sự chênh lệch rất lớn, đối với Dung Vũ, việc đẩy Hoắc Tông Hi ra khỏi cửa sổ mà không để lại dấu vết xô xát không khó.

Để thoát khỏi hiểm nghi mưu sát, “Tôi không vào phòng ngủ” tất nhiên sẽ có lợi hơn “Tôi không đẩy cô ấy”.

Dung Vũ không hoàn toàn nói dối. Trước khi Hoắc Tông Hi rơi xuống lầu, đúng là anh ta đã gọi một cú điện thoại dài nửa phút. Có lịch sử trò chuyện để chứng minh, thoát nhìn anh ta thực sự không làm gì. Nhưng điều mà Dung Vũ không ngờ tới là bởi vì liên quan tới hành vi phạm tội kinh tế, từ ba tháng trước, cảnh sát đã tiến hành ghi âm các cuộc điện thoại của anh ta.

Khi vào nhà trọ của Hoắc Tông Hi và nhìn thấy vợ chết thảm, hành động đầu tiên của Dung Vũ là gọi điện thoại sai người tiến hành dọn dẹp hiện trường. Bất kể là anh ta thật lòng yêu Hoắc Tông Hi hay có toan tính, ít nhất trong giờ phút đó, việc đầu tiên mà anh ta làm là bảo vệ cô ấy.

Tất nhiên cảnh sát sẽ không công bố những chi tiết này nên công chúng chỉ biết đoán già đoán non Hoắc Tông Hi có thực sự tự sát hay không. Điều mà mọi người có thể xác định là trong cuộc tình tay ba này, vợ cả đi tìm bồ nhí nhằm cảnh cáo và mượn cái thai để khoe khoang. Mặc kệ động cơ ra sao, người chết là vợ cả.

Lúc trước, khi có tin Hoắc Tông Hi được Dung Vũ bao nuôi, hình tượng của cô ấy trong lòng công chúng bị tụt dốc không phanh. Sau đó khi cô ấy ở ẩn, các bình luận ác ý mới dần lắng xuống. Bây giờ lại có tin giết người, khắp nơi đều là những lời đồn đãi về vụ án nhưng hầu như đều quy về một chiều, đó là tất cả mọi người đều mắng Hoắc Tông Hi chết cũng không hết tội.

Ánh hào quang suốt mười mấy năm của người đàn bà đó có được đều dựa vào chồng của người đàn bà khác, dựa vào nỗi tủi hờn của người đàn bà khác. Mỗi tình đầu và chồng sắp cưới bị thương nặng, vợ của mỗi tình đầu ra đi cùng với đứa con trong bụng. Tất cả đều do một tay cô ta tạo ra. Không ai có thể thông cảm cho loại đàn bà đó.

Thấy trên mạng xào xáo cả lên, Hạ Thanh thời không phản ứng quá nhiều. Hạ Thanh thời nghĩ Hoắc Tông Hi sẽ không để ý những lời mắng chửi đó đâu, vì nếu có, ngay từ đầu cô ấy đã giải thích sự tình của mình rồi.

Thật ra Hạ Thanh Thời có thể lờ mờ đoán được sự việc đã xảy ra.

Sau khi giết Khang Hân Nhi và trước khi gửi tin nhắn cho cô, Hoắc Tông Hi đã gọi điện cho luật sư riêng của mình. Nội dung cuộc gọi rất đơn giản, đó là để lại toàn bộ tài sản của cô ấy cho bố mẹ của Tiểu Thu. Tiểu Thu là tên của vợ Lê Khôn – người đã tử vong trong vụ tai nạn.

Hạ Thanh Thời biết Khang Hân Nhi cũng có liên quan đến vụ tai nạn đó. Có lẽ người thực sự đứng đằng sau vụ tai nạn là cô ta, sau khi hại chết một người phụ nữ có thai, chị ta không hề áy náy mà còn khoe khoang trước mặt Hoắc Tông Hi. Nhưng chị ta không ngờ cô gái yếu đuối ấy lại có gan giết người.

Tuy hai người không qua lại nhiều nhưng cái chết của Hoắc Tông Hi khiến Hạ Thanh Thời bị dả kích rất lớn. Đây là lần đầu tiên một người mà Hạ Thanh Thời quen biết qua đời.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm lo lắng cho Yến Thời. Cô không dám nghĩ tới việc Yến Thời bị Hạ Hiểu Đường đưa đi đâu, hiện tại anh như thế nào.

Ngay cả thằng bé Bóng Béo cũng đang om sòm. Cậu bé biết anh Yến Thời không có ở nhà, ban đầu còn tưởng là anh bỏ đi chơi một mình. Ngày đầu tiên không có anh Yến Thời, Bóng Béo vui sướng lên ăn kem chocolate của anh Yến Thời, ăn đã miệng, sờ cái bụng tròn vo, cậu bé cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Đến ngày thứ hai không có anh Yến Thời, Bóng Béo bắt đầu hoảng sợ. Cậu bé khóc lóc thảm thiết đòi đi tìm Hạ Thanh Thời, nói chắc chắn là anh Yến Thời bị lạc đường rồi, bảo cô hãy đi tìm anh ấy về.

Hạ Thanh Thời nghe thế thì ôm Bóng Nhỏ rồi òa khóc. Bóng Nhỏ không hiểu gì, nhưng bị cô ảnh hưởng, cậu càng khóc thảm thiết hơn.

Nhìn hai chị em ôm nhau khóc, Hoắc tiên sinh thực sự hết cách. Sau đó nghĩ tới Bóng Kẹo trong bụng vợ, cô càng khóc anh càng đau lòng.

Diệp nữ sĩ quyết đoán vỗ vào đầu thằng con đàn để đánh tan suy nghĩ của con trai, bà quát nhỏ: “Để cho nó sợ! Càng tới lúc đó thì càng phải diễn thật! Vậy mà con cũng không hiểu hả?”

Hoắc tiên sinh không đành lòng, anh cố gắng thương lượng với mẹ: “Con thấy để một mình Bổng Nhỏ sợ cũng thật lắm...”

Diệp nữ sĩ lại đánh vào đầu con trai: “Anh câm miệng cho mẹ!”

So với họ, người càng sốt ruột hơn là ông Hạ.

Đến ngày thứ ba Yến Thời mất tích, Thẩm Lộ Dao báo tin ông Hạ đã sắp xếp phẫu thuật vào sáng hôm sau.

Yến Thời không có năng lực hành vi dân sự nên dù có sự đồng ý của người giám hộ vẫn không được phép hiến nội tạng. Bệnh viện công lập sẽ không bao giờ dám tiến hành những ca phẫu thuật như thế, do đó đành phải chi rất nhiều tiền để bệnh viện tư chấp nhận mạo hiểm phẫu thuật.

Hoắc tiên sinh vẫn chưa nói gì với vợ.

Mấy ngày qua hai vợ chồng đã tìm hơn phân nửa bệnh viện tư của thành phố, đến sáng nay, Hoắc tiên sinh thấy gần tới giờ, anh bịa lý do, nói có người nhìn thấy Hạ Hiểu Đường ra vào một bệnh viện, có khả năng ông Hạ đang nằm bệnh viện ấy nên nhanh chóng đưa vợ đến đó.

Lúc này, Hạ Hiểu Đường đang chuẩn bị đến bệnh viện.

Cô ta đang nói chuyện với Yến Thời ở trong phòng khách sạn.

Mấy ngày nay, so với khoảng thời gian khủng hoảng ban đầu, bây giờ Hạ Hiểu Đường đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô biết mình sai, biết ngay từ lúc ban đầu. Nhưng khi đó, Hạ Yến Thời chỉ là thằng ngốc, chẳng lẽ sự đầy đủ nội tạng của anh lại quan trọng bằng tính mạng của ông Hạ? Mạng người là vô giá, không gì có thể sánh nổi. Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhưng ngay từ bé anh đã không phải là một cá thể hoàn chỉnh, nếu sống tiếp thì cũng chỉ là kéo dài cuộc sống vô nghĩa mà thôi, vậy họ làm thế có gì sai?

Sau đó, Hạ Hiểu Đường nhớ ra anh ấy không phải là kẻ ngốc bẩm sinh. Sự thật là cô đã hại anh.

Lúc đầu, cô rất áy náy với anh. Năm lớp ba, mỗi lần có đứa nào bắt nạt Yến Thời, Hạ Hiểu Đường sẽ nhào vô đánh nhau với đứa đó để bảo vệ Yến Thời. Qua thời gian, chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại đối xử tệ hại với anh.

“Chắc là có một lần...” Hạ Hiểu Đường cup mắt, giọng rất nhỏ: “Anh đang bị mấy đứa bắt nạt, lúc xông lên bảo vệ anh, chúng nó đã gọi em là...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, qua hồi lâu, cô mới nhẹ nhàng thốt ra: “Đồ con hoang.”

Khi trẻ con mắng chửi người khác, muốn cay độc bao nhiêu thì sẽ cay độc bấy nhiêu.

Là Hạ Thanh Thời. Hạ Thanh Thời đã rêu rao với tất cả bạn bè đồng trang lứa rằng mẹ cô là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, con gái của kẻ thứ ba cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

“Em rất buồn, và tức nữa.” Mắt Hạ Hiểu Đường ươn ướt.

Những lúc cô ở gần Yến Thời, những đứa trẻ đó sẽ lớn tiếng cười nhạo hai anh em họ, nói họ là thằng anh ngốc và con em ngốc. Hồi đó cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, cô cho rằng sự nhục nhã mà mình phải nhận là do anh và đứa em gái kia của anh ban tặng. Vì vậy cô lập tức nhặt hòn đá ném mạnh vào người đang che chắn cho cô, cô kim tiếng khóc, cô hét to: “Thằng ngu! Tao không phải là em của mày!”

Cô trở thành một trong những kẻ bắt nạt anh chỉ vì muốn phui sạch quan hệ với anh.

Để thay đổi một con người chỉ cần một việc rất nhỏ, Hạ Thanh Thời cũng vậy.

Sau đó, những cơn giận, uất ức mà Hạ Thanh Thời tạo ra cho cô, cô đều trút lên đầu Yến Thời.

Hạ Hiểu Đường nhìn đứa trẻ to xác trước mặt mình, mắt đỏ ừng, giọng nghẹn ngào: “Yến Thời, anh có thể tha thứ cho em không?”

Yến Thời không trả lời mà chỉ cúi đầu nghịch cúc tay áo.

Hạ Hiểu Đường hiểu ý anh. Cho dù suy nghĩ của Yến Thời chỉ giống như đứa con nít nhưng cũng không thể tha thứ cho những hành động quá đáng của cô. Cũng giống như Yến Thời đối với ông Hạ. Ông Hạ sắp chết, Yến Thời tình nguyện cứu ông ta, nhưng đó chỉ là do anh lương thiện chứ không phải vì anh thương bố mình.

Hạ Hiểu Đường hít sâu một hơi, “Yến Thời, em xin lỗi.”

Yến Thời vẫn cup mắt, không nói gì.

Bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa khiến Hạ Hiểu Đường giật mình.

Là người của ông Hạ đến đón Yến Thời. Vào giờ phút này, Hạ Hiểu Đường mới cảm thấy hành động mấy ngày qua của mình nực cười đến nhường nào.

Cô đứng bật dậy, đề vai Yến Thời, nói to: “Rốt cuộc anh có biết hiến thận là gì không?”

Yến Thời ngơ ngác gật đầu, “Anh biết. Em đã nói với anh rồi.”

“Không phải đâu.” Hạ Hiểu Đường lắc đầu, “Em lừa anh đó, sự thật không phải như em nói đâu.”

Hạ Hiểu Đường trở nên kích động, cô hét lên với anh:

“Trên cơ thể anh, trừ ruột thừa ra, không có chỗ nào là thừa thải hết! Anh cho người khác một quả thận, nhờ sau này anh có chuyện gì thì sao? Liệu có ai tặng thận cho anh không?”

Anh hỏi em bị rạch bụng là như thế nào đúng không? Em nói cho anh biết, đó giống như con vịt mà anh đã nhìn thấy đó. Họ lấy thận của anh đi, vậy là một bên thận của anh sẽ bị rỗng tuếch. Sau khi lấy được thận của anh, sẽ không có ai quan tâm anh sống hay chết. Anh sẽ bị ném trên bàn mổ, ngoài bác sĩ ra, không có ai thăm anh đâu! Bố của anh cũng không!”

Yến Thời hoảng sợ nhìn Hạ Hiểu Đường như đang phát điên.

Tiếng chuông cửa càng lúc càng dồn dập, sau đó là tiếng đập cửa liên hồi. Cuối cùng, cánh cửa bỗng vang lên âm thanh quét thẻ phòng.

Đúng rồi! Hạ Hiểu Đường nhớ ra họ có thẻ phòng.

Người mới đến là trợ lý Trương – người đã đi theo ông Hạ nhiều năm, đồng thời cũng là tâm phúc của ông ta.

Ông ta nhìn Hạ Hiểu Đường, vẫn gọi như trước đây: “Cô hai, đến nước này rồi, đừng làm ông Hạ lo lắng thêm nữa.”

Ông ta ra hiệu cho vệ sĩ giữ Hạ Hiểu Đường lại rồi đưa Yến Thời đi.

Hạ Hiểu Đường vừa khóc vừa vùng vẫy. Nhìn Yến Thời vẫn đang ngơ ngác, cô giận dữ quát: “Anh chạy đi! Mau chạy đi!”

Yến Thời không chạy. Anh đi tới trước mặt Hạ Hiểu Đường, hỏi: “Đường Đường, em nói anh có thể cứu bố cũng là lừa anh sao?”

Hạ Hiểu Đường không đáp lời mà chỉ lắc mạnh đầu, ý bảo anh đừng đi với những kẻ kia.

Yến Thời lau nước mắt cho cô, lặp lại lời anh đã nói rất nhiều lần: “Anh không sợ đau.”

Tiểu Tiêu đi cùng Lăng Khoan ra khỏi phòng, cô hoàn toàn không ngờ lại gặp anh ngốc ở ngoài hành lang khách sạn.

Anh ngốc không nhìn thấy cô, anh đi theo sau người đàn ông trung niên, giọng nói rất đáng thương: “Chú Trương ơi, cháu khát quá.”

Người được gọi là “chú Trương” nhẹ nhàng đỡ dành anh: “Yến Thời ngoan nào, sắp phẫu thuật rồi, bác sĩ bảo không được uống nước, cháu ráng nhịn nhé?”

Nghe vậy, trong đầu Tiểu Tiêu có hàng trăm câu hỏi. Phẫu thuật? Anh phẫu thuật gì cơ?

Đám người đó đi ra ngoài, cô bất giác đi nhanh hơn, đúng lúc định đuổi theo, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng hừ lạnh.

Là Lăng Khoan. Anh ta liếc Tiểu Tiêu, như cười như không: “Cô tưởng tôi chết rồi đó à?”

Tiểu Tiêu biết Lăng Khoan không nhận ra Yến Thời không bình thường mà chỉ cho rằng cô si mê trai đẹp mà thôi.

Bỗng dưng Tiểu Tiêu hơi giận.

Đúng rồi, anh ngốc phẫu thuật thì liên quan gì tới cô? Chẳng phải anh còn có cô em gái à? Có khi là đi cắt bao quy đầu cũng nên.

Đúng vậy, chỉ là cắt bao quy đầu thôi. Tiểu Tiêu gật đầu, coi như tự khẳng định suy đoán của mình.

Lòng Tiểu Tiêu bỗng dâng lên nỗi bi thương.

Lúc đó cô làm sao thế nhỉ? Cô cứ nghĩ Hạ Thanh Thời cho rằng anh ngốc không xứng với cô, vì thế mới mong cô và anh ngốc sớm cắt đứt liên hệ để anh ngốc không bị tổn thương. Nhưng bây giờ, Tiểu Tiêu mới hiểu trong mắt Hạ Thanh Thời, làm gì có chuyện anh trai chị ấy không xứng với người khác? Rõ ràng là Hạ Thanh Thời cảm thấy cô không xứng với anh của chị ấy!

Tiểu Tiêu thầm nghĩ rằng, chỉ là một tên ngốc thôi mà, ai yêu được thì yêu đi, ai cưới nổi thì cưới đi, cô không có phúc phận đó! Và kẻ ngốc đó càng không đáng để cô đặc tội với đại gia!

Tiểu Tiêu thâm thê trong lòng như vậy, nhưng chưa tới ba phút sau, lúc đi theo Lăng Khoan vào nhà hàng, cô nói: “À này, em đi vệ sinh một lát nhé.”

Sao mà Lăng Khoan không biết ý đồ của cô? Anh ta thân nhiên nói: “Nhìn.”

“Này...” Tiểu Tiêu yếu ớt phản kháng, “Em gấp lắm.”

Anh ta hất cằm, “Ngồi xuống.”

Tiểu Tiêu muốn khóc: “Đó là một người bạn của em.”

Lăng Khoan cười lạnh lùng: “Được thôi, nếu hôm nay cô dám bước ra khỏi đây, tôi bảo đảm trong mười năm tới, tên của cô sẽ không bao giờ được xuất hiện trong giới văn nghệ một lần nào nữa.”

Tiểu Tiêu không nói nữa mà ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện anh ta. Cô biết Lăng Khoan không thích cô nên hành động này chắc chắn không phải là vì ghen mà chỉ là anh thích cảm giác sai khiến người khác, thích nhìn người khác nom nớp lo sợ, không dám cãi lời anh ta mà thôi.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng tiến tới, lễ phép hỏi hai người dùng gì cho bữa sáng.

Lăng Khoan biếng nhác dựa vào lưng ghế, đang định nói chuyện thì Tiểu Tiêu bất ngờ đứng dậy, giật lấy ly nước chanh trên tay của nhân viên phục vụ rồi gọi lên đầu anh ta.

Cô đứng chống nạnh, không còn là con bánh bèo nữa mà cực kỳ hiên ngang: “Tôi fuck anh! Anh con mẹ nó tưởng mình con mẹ nó giỏi lắm đúng không? Bà đây không con mẹ nó thêm tiền con mẹ nó của anh nữa! Tôi cút con mẹ nó cho rảnh mắt anh!”

Nói xong, cô đặt mạnh ly nước xuống bàn tạo ra âm thanh cực kỳ vang dội.

Sau khi gọi nước đại gia, ném túi xách được đại gia tặng xuống đất rồi giẫm hai cái, Tiểu Tiêu lại nhặt lên rồi trù lên đầu đại gia đang ngẩn tò te, tặng thêm câu “Tôi fuck anh” rồi nhanh chóng chạy ra khỏi nhà hàng.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi nhưng đã không thấy anh ngốc đâu cả.

Tiểu Tiêu run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Thanh Thời, nghẹn ngào: “Anh ấy... anh ấy... anh ấy... anh ấy bị sao thế? Phẫu thuật cái gì vậy?”

Hạ Thanh Thời cũng khóc: “Em... em... em... em thấy Yến Thời ở đâu? Đừng khóc nữa, mau nói đi!”

Một tiếng sau, mọi thứ để chuẩn bị cho ca phẫu thuật đã hoàn tất, thay đồ phẫu thuật xong, Yến Thời đang nhắm mắt nằm trên bàn mổ chuẩn bị tiêm thuốc mê thì bỗng nghe tiếng bước chân hỗn loạn ở bên ngoài.

Anh mở mắt ra, nhìn thấy Thanh Thanh nước mắt nước mũi tèm nhem nhào về phía anh, sau cô còn có mấy chú đội mũ.

Chú đội mũ đứng đầu nghiêm nghị nói: “Chúng tôi nghi ngờ ở đây có hiện tượng lấy nội tạng trái phép, phiền mọi người về đồn để hỗ trợ điều tra, niêm phong phòng mổ để làm vật chứng.”

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Sa

Yến Thời hơi sợ mấy chú đội mũ nên anh vô thức áp sát vào người em gái.

Dù biết anh không bị gì, Hạ Thanh Thời vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô vừa trách mình vừa thấy may mắn khi tìm được anh trước khi tiến hành ca phẫu thuật.

Lúc Tiểu Tiêu gọi cho cô, tìm cô như ngừng đập khi nghe cô ấy thuật lại lời của trợ lý Trương là họ chuẩn bị phẫu thuật.

Chờ đến lúc nghe Hoắc Đình Dịch nhẹ nhàng an ủi, nói anh đã sắp xếp bên bệnh viện hết rồi, chắc chắn ca phẫu thuật sẽ không được tiến hành, Hạ Thanh Thời cực kỳ giận dữ, cô đánh anh một cái thật mạnh rồi òa khóc: “Lỡ không phải bệnh viện đó thì sao? Anh đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng! Anh ấy không phải là anh của anh nên anh mới nói đơn giản như vậy!”

Hoắc tiên sinh cố nén cơn đau ở ngực, anh ôm Hoắc phu nhân đang khóc sụt sùi, dịu dàng an ủi: “Ừ ừ, là lỗi của anh. Anh cho người tiếp tục tìm ở

những bệnh viện khác, còn chúng ta tạm thời theo dõi thông tin ở bệnh viện này nhé, được không?”

Hoắc phu nhân thực sự rất sợ, cô vùi mặt vào ngực Hoắc tiên sinh, nghẹn ngào: “Nếu Yến Thời xảy ra chuyện gì, em cũng không thiết sống nữa!”

Lời cô nói quá nghiêm trọng nên trong thoáng chốc, Hoắc tiên sinh vã hết mồ hôi hột. Nhìn vợ khóc đứt ruột đứt gan, anh không nỡ để cô lo lắng thêm nữa, đang định nói hết sự thật cho cô nghe thì điện thoại đột ngột reo chuông.

Diệp nữ sĩ như gắn camera theo dõi hai vợ chồng, trong thời khắc quan trọng, bà đã gọi điện tới: “Hoắc Đình Dịch, anh tìm được chưa?”

Hoắc Đình Dịch đăng hăng: “Mẹ.”

“Đừng nói nhảm.” Diệp nữ sĩ nói ngắn gọn, “Mau tìm thằng bé đi, nếu không, không những mất thận mà còn mất cả tay chân đó.”

Vì trong xe rất yên tĩnh nên Hạ Thanh Thời nghe hết những gì mà Diệp nữ sĩ nói. Hạ Thanh Thời rùng mình, sau đó lại càng khóc thê thảm hơn.

Được mẹ nhắc nhở, Hoắc tiên sinh lập tức tỉnh táo, anh nuốt hết những lời đã lên tới miệng xuống.

Gần một tiếng sau, Rebecca gọi điện, giọng nói vừa khản trương vừa mừng rỡ: “Anh Hoắc, đã có tin tức về anh sinh đôi của vợ anh rồi ạ!”

Hoắc tiên sinh thăm mắng cô nàng ngốc, có ai nói thế trong tình trạng gấp gáp không?

Vì quá đổi vui mừng nên Hoắc phu nhân không chú ý tới chi tiết nhỏ nhặt ấy, cô giật lấy điện thoại của anh, giọng vỡ òa: “Tìm được Yến Thời rồi hả? Anh ấy đâu?”

Đến khi xác nhận Yến Thời bình an vô sự, Hạ Thanh Thời thở vào nhẹ nhõm.

Nhớ tới chuyện chính, mặc dù cực kỳ không muốn nhưng cô vẫn nói với cảnh sát: “Đây là anh tôi, anh ấy...”

Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi nhưng vẫn không nói được hết câu. Dầu thế nào đi nữa, cô vẫn không thể nói anh cô ngốc trước mặt anh ấy được.

Yến Thời ngẩng đầu lên nhìn em gái rồi lại quay đầu nhìn mấy chú đội mũ cách đó không xa, anh dè dặt tự giới thiệu: “Cháu là Yến Thời, Yến trong hà thanh hải yến(1)...”

(1) Hà thanh hải yến: trời yên biển lặng.

Trước khi đến đây, cảnh sát đã biết Yến Thời bị thiếu năng trí tuệ, nếu anh bình thường thì bọn họ đã không xuất hiện ở đây. Bây giờ thấy anh ngoan ngoan y như một đứa trẻ nên cũng biết anh là ai, vì thế không hỏi gì mà chỉ cười khen Yến Thời: “Tên hay quá.”

Yến Thời ngượng ngùng cúi đầu. Hóa ra chú đội mũ không hung dữ tợn nào.

Trước khi tới bệnh viện, cảnh sát đã chuẩn bị tinh thần. Làm cảnh sát, tiếp xúc với hầu hết những thứ xấu xa trên đời này, và cũng gặp rất vô số kẻ xấu. Bố mẹ bệnh nặng, muốn con cái hiền nội tạng không phải là chuyện hiếm, nhưng quả thật rất ít khi gặp tình huống này. Đến nơi, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị giật mình.

Cảnh sát có tố chất tâm lý rất tốt nên không biểu hiện sự ngạc nhiên ra bên ngoài, họ giải viện trưởng cùng tất cả các y bác sĩ phụ trách ca phẫu thuật của Yến Thời về đồn để điều tra.

Đó là mục đích của Hoắc Đình Dịch. Anh cố ý chờ tới sát giờ rồi mới báo cảnh sát là để có chứng cứ đầy đủ. Hiện nay, nhân chứng và vật chứng đã có đủ, bất kể là ông Hạ hay các y bác sĩ nhận tiền cũng không ai có thể trốn thoát.

Yến Thời cũng phải đến đồn để lấy lời khai, nhưng mọi thứ đang rối tung, Hạ Thanh Thời không tìm thấy quần áo của Yến Thời, cô ảo não: “Tại em cả, sao em lại quên mang quần áo cho anh chứ?”

Hoắc tiên sinh không nghĩ Hoắc phu nhân lại thất thường đến mức này, chuyện như vậy mà cũng làm cô khóc cho được, anh vội vàng ôm vai cô, dịu dàng nói: “Đừng khóc đừng khóc, trên xe có tấm chăn mỏng.”

Tuy quần chân hơi buồn cười nhưng vẫn hơn mặc đồ phẫu thuật đi ra ngoài, Hạ Thanh Thời đành gật đầu.

Trong lúc hai anh em đang quần chân, Tiểu Tiêu chạy tới bệnh viện.

Tuy lúc này còn ôm điện thoại khóc cùng nhau nhưng bây giờ Hạ Thanh Thời lại trở mặt, cô thấy mũi Tiểu Tiêu còn thính hơn cả chó, còn tìm ra được chỗ này cơ, làm diễn viên phí quá.

Trông thấy Tiểu Tiêu, Yến Thời tỏ ra rất vui: “Vân Vân!”

Lúc biết anh không cắt bao quy đầu mà là suýt bị lấy mất một quả thận, Tiểu Tiêu kinh hồn bạt vía. Cũng may sóng gió đã qua, Tiểu Tiêu tỏ ra khá bình tĩnh. Cô nàng định chào lại anh nhưng đến khi nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt của Hạ Thanh Thời, cô nàng không nói được gì.

Nhớ đến miếng ngọc mà Vân Vân đã tặng mình, Yến Thời chợt dạ, anh nhìn lảng qua chỗ khác: “Miếng ngọc bị...”

Trông thấy Hạ Thanh Thời, Tiểu Tiêu hơi sợ, thần kinh căng ra, nhưng khi nhìn vào mắt Yến Thời, cô bỗng thấy lòng mình ngập tràn niềm vui, không thể kiềm chế nụ cười trên môi mình. Cô nằng cố gắng không nhoeo miệng cười, hỏi: “Miếng ngọc bị gì?”

Từ bụng ta suy ra bụng người, Hạ Thanh Thời nghĩ nếu bây giờ cô làm khó Tiểu Tiêu, cô nằng sẽ giả vờ yếu đuối trước mặt Yến Thời, vì thế cô không thể đóng vai “mẹ chồng khó tính” để cô nằng phát huy diễn xuất của mình được.

Cô nhìn Tiểu Tiêu cười giả tạo, nói: “Trùng hợp ghê, đi khám bệnh hả? Bạn trai đâu?”

Lần đầu tiên, Tiểu Tiêu cảm thấy hối hận vì hành động của mình. Cô nằng lo lắng ngoảnh đầu nhìn Yến Thời, anh đang ngẩng đầu nhìn cô, nhưng trong ánh mắt không có chút tình cảm đặc biệt nào, gương mặt anh trong veo đến lạ.

Tìm Tiểu Tiêu khẽ nẩy lên một nhịp. Toi rồi, cô nằng nghĩ, mình gặp quả báo rồi.

Bình thường cô ăn chơi đàn đúm, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ là một cô gái ngoan hiền. Những năm tháng trong quá khứ, cô quay cuồng giữa đám đàn ông, càng về sau càng biết cách đối phó với cánh đàn ông, cố gắng để mình không chịu thiệt thòi giữa muôn vàn cạm bẫy. Chỉ có duy nhất một mình anh, chỉ duy nhất kẻ ngốc ấy là khác biệt, anh thích cô, nhưng đó không phải là tình cảm nam nữ.

Phải rồi. Tiểu Tiêu chợt nhớ ra, anh chỉ là kẻ ngốc. Một kẻ ngốc thì làm sao biết yêu?

Tiểu Tiêu hiểu điều đó, tất nhiên Hạ Thanh Thời cũng hiểu. Hạ Thanh Thời là người hiểu anh mình nhất, từ ánh mắt anh, cô biết anh chỉ xem Tiểu Tiêu như một người bạn, có khi trong lòng anh, cô ấy còn không bằng Bóng Nhỏ.

Khoan đã! Hạ Thanh Thời lắc đầu, phủ nhận giả thiết vừa rồi. Chắc chắn là Tiểu Tiêu không bằng Bóng Nhỏ chứ không phải là “có khi” nữa.

Cô thầm vui trong lòng, thần kinh cũng không còn căng thẳng nữa, thậm chí cô còn có tâm trạng quay qua cóc đầu Yến Thời: “Không được cạy móng chân!”

Suốt ngày chơi cùng Bóng Nhỏ, không biết có học được cái gì tốt không mà đã bắt chước tạt cạy móng chân của nó rồi!

“Ồ.” Yến Thời trề môi, tui thân rứt tay lại.

Tiểu Tiêu vô cùng chán chường, cảm thấy hơi hối hận khi không “xử” kẻ ngốc kia lúc ở Hongkong luôn. Nếu lúc đó ngủ với anh thì chắc là địa vị của cô nằng trong lòng anh sẽ bằng Bóng Nhỏ chứ nhỉ? Tiểu Tiêu buồn bã nghĩ.

Hạ Thanh Thời không thể biết được suy nghĩ suy đồi của Tiểu Tiêu mà đang vô cùng vui vẻ như một bà mẹ đánh đá bảo vệ được con trai cung khôi tay hồ ly tinh.

Đánh Yến Thời xong, cô thấy mình cũng hơi quá đáng nên lại xoa đầu anh, dịu dàng nói: “Về nhà làm món thịt sốt dứa chua ngọt cho anh ăn nhé, chịu không?”

Hạ Thanh Thời không thích ăn mấy loại sốt ngọt, nhưng Yến Thời thích món ấy, và không chỉ có anh thích mà ông Hạ cũng thích.

Hồi đi du học, trình độ nấu nướng của cô nhưng cũng chỉ ở mức ăn được để no bụng thôi chứ không ngon, chỉ có món thịt sốt dứa chua ngọt là cô có thể tự tin. Mỗi lần về nước, cô đều nấu món đó, ngoài miệng thì là báo hiếu cho ông Hạ nhưng thật ra là nấu cho Yến Thời ăn. Yến Thời cực kỳ thích món này, nhưng Hạ Thanh Thời cho rằng cái gì mà có nhiều quá thì sẽ không đáng giá nên một năm Yến Thời cũng chỉ ăn được vài lần.

Vừa nghe có thịt sốt dứa, Yến Thời vui sướng kéo tay Tiểu Tiêu, nhiệt tình mời mọc: “Vân Vân, về nhà ăn cơm với anh nha!”

Hạ Thanh Thời nhanh chóng ngăn lại: “Người ta bận...”

Tiểu Tiêu vội vàng cắt đứt lời Hạ Thanh Thời: “Em rảnh lắm!”

Sau đó cô nằng nhìn Yến Thời, ra vẻ đáng thương: “Em đói lắm.”

Lúc trước không kéo anh lên giường thì coi như cho qua đi. Ngay từ bây giờ, phải biết nắm bắt cơ hội!

Trên đường về, Hoắc phu nhân và Tiểu Tiêu đều trong trạng thái âm thầm giành quyền sở hữu Yến Thời.

Tiểu Tiêu không hề che giấu ý đồ của mình mà bắt đầu ra tay với Yến Thời: “Ở dưới nhà em có rất nhiều mèo, mỗi lần em về, bọn nó đều vây quanh chân em.”

Vừa nói, cô nằng vừa mở túi xách lấy mấy cây xúc xích ra cho Yến Thời xem: “Anh xem nè, lần nào em cũng dứt cái này cho tui nó ăn.”

Hạ Thanh Thời tỏ ra xem thường, nhưng thực chất là cô suy kiệt vì thiếu máu lên não do tức quá. Tiểu Tiêu mà cho mèo hoang ăn thì cô cùi tay liền!

Nhưng Yến Thời rất dễ bị dụ. Nghe được mấy chữ “có rất nhiều mèo”, cả người anh như bị châm lửa, hai mắt phát sáng, giọng nói run lên vì kích động: “Có rất nhiều rất nhiều mèo thật ư?”

Mặc dù anh tự tiện tăng thêm hai chữ “rất nhiều” nhưng Tiểu Tiêu vẫn gật đầu không chút do dự: “Vâng.”

“Ha!” Hạ Thanh Thời cười lạnh, chỉ kẻ ngốc mới tin chuyện vớ vẩn đó!

Tiểu Tiêu càng làm tới, miêu tả vô cùng sinh động cho Yến Thời nghe: “Mèo mềm mại lắm, lông cũng rất mượt, sờ thích lắm!”

Yến Thời chăm chú lắng nghe, ngay cả thở mà cũng không dám thở mạnh, hai mắt càng lúc càng sáng.

Thấy cá đã mắc câu, Tiểu Tiêu vui sướng, nói chắc như đinh đóng cột: “Có một số người nhìn thì giàu sang nhưng ngay cả mèo cũng không có! Mấy hôm nữa em sẽ đi mua mèo, anh có muốn đi cùng không?”

Nghĩ đến mình chính là người “ngay cả mèo cũng không có” mà Vân Vân nói, Yến Thời xấu hổ cúi đầu.

Hạ Thanh Thời tức ói máu, cô sẽ không bao giờ cho phép nuôi thú cưng trong nhà, cho dù Bóng Nhỏ và Yến Thời thích chó mèo đến đâu chăng nữa, cô cũng sẽ không cho phép, ấy vậy mà bây giờ Tiểu Tiêu lại dùng mèo dụ dỗ Yến Thời!

Cô quay đầu, tức giận nói: “Không được nuôi mèo!”

Yến Thời ngẩng đầu nhìn em gái, hơi há miệng, trông rất tủi thân.

Tiểu Tiêu vội vàng an ủi anh: “Không sao, không nuôi thì không nuôi, anh có thể đến nhà em chơi với mèo.”

Dám bắt Yến Thời trước mặt cô?! Hạ Thanh Thời tiếp tục phản bác: “Chơi cũng không được!”

Cô vô lý đến mức một người dễ tính như Yến Thời cũng không vui, anh nhìn cô đầy chê trách, chậm rãi nói: “Thanh Thanh, em vô lý quá.”

Hạ Thanh Thời hít mạnh vào! Cuối cùng cô cũng hiểu được tâm trạng của Diệp nữ sĩ! Ông anh do một tay cô khổ cực nuôi dạy thì nay lại bị hồ ly tinh nhăm nhe cướp mất! Có tức không? Có tức không! Thảo nào lần nào gặp cô, Diệp nữ sĩ cũng nhăn nhó khó chịu!

Hạ Thanh Thời thầm nhủ phải bình tĩnh, bình tĩnh!

Cô nhoen miệng cười, dịu dàng nói: “Nhà chúng ta có, việc gì phải nhìn mèo nhà người ta?”

Yến Thời lập tức ngồi thẳng người, “Nhà mình có mèo hả?”

Hạ Thanh Thời không chớp mắt: “Ăn trưa xong, buổi chiều sẽ dẫn anh đi mua, chịu không?”

Anh sắp có mèo của riêng mình rồi! Hạnh phúc tới quá bất ngờ, Yến Thời không thể nào tin nổi!

Trong chớp mắt, anh vút Vân Vân ra sau đầu, phấn khích đáp lại em gái: “Chịu!”

Cùng lúc đó, Hoắc tiên sinh đang lái xe vội vàng lên tiếng: “Không được!”

Cả ba người còn lại trong xe đồng loạt quay sang nhìn anh.

Hoắc phu nhân đen mặt, gằn giọng: “Anh có ý kiến gì?”

“Anh...” Đại não của Hoắc tiên sinh nhanh chóng chuyển động tìm lý do thích hợp nhất, “Anh... anh sợ mèo!”

Với tình trạng hiện giờ của Hoắc phu nhân, họ không thể nuôi thú cưng. Tuy thú cưng được vệ sinh sạch sẽ, khả năng cao là không có vi khuẩn gây hại nhưng Hoắc tiên sinh tuyệt đối không để bất cứ tình huống bất lợi dù là nhỏ nhất ảnh hưởng đến Bóng Kẹo.

Nghĩ tới Bóng Kẹo, lòng Hoắc tiên sinh ngập tràn tình thương của cha. Tới qua, anh đã tìm được một lá thư của Bóng Kẹo ở trong phòng sách của Hoắc phu nhân, đó là món quà sinh nhật mà cô đã chuẩn bị cho anh trước khi Yến Thời xảy ra chuyện.

Trên tờ giấy màu hồng là những dòng chữ xiêu vẹo đáng yêu:

“Bố kính yêu, con là tiểu tiểu tổ tông của bố, là Bóng Kẹo đây ạ.

Mặc dù con không biết tiểu tiểu tổ tông là gì, nhưng mẹ nói mẹ là tiểu tổ tông của bố rồi nên con chỉ được làm tiểu tiểu tổ tông của bố thôi.

Mẹ nói hôm nay là sinh nhật hai mươi bảy tuổi của bố, nếu ở thời cổ đại, bố đã vào thời kỳ trung niên lâu rồi.

Mẹ còn nói nhìn bề ngoài thì bố rất đáng ngưỡng mộ nhưng lại chẳng có con cái, rất đáng thương.”

Món quà quý giá nhất của cuộc đời mà Hoắc phu nhân đã chuẩn bị chưa kịp tặng nhưng đã bị người ta biết trước, đó là chuyện cực kỳ bi thảm. Để không làm vợ buồn, Hoắc tiên sinh tuyệt đối không thể tiết lộ anh đã biết chuyện cô mang thai Bồng Kẹo.

Nhưng tình thế cấp bách, lý do mà anh biên soạn quá vớ vẩn nên lập tức đẩy lên lòng nghi ngờ của Hoắc phu nhân, không biết anh đang giấu cái gì đây.

Trong ba người, chỉ có mỗi Yến Thời là tin lời anh nói. Yến Thời nhìn Hoắc Đình Dịch đầy cảm thông, nói: “Mèo ngoan lắm, nó không cần đâu. Đình Đình, em đừng sợ.”

Đang nói, bụng Yến Thời kêu ọc ọc, anh đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Bụng... kêu.”

Bấy giờ Hạ Thanh Thời mới nhớ ra vì phẫu thuật mà ông Hạ không cho anh ăn uống gì. Lúc này ở đồn công an lấy lời khai, Yến Thời đã uống hết một bình nước, khi đó cô còn tưởng là anh sợ hãi, giờ mới biết là vì anh đói và khát.

Cô bảo Hoắc Đình Dịch ghé tạm quán ăn nào đó để Yến Thời ăn lót dạ.

Vào quán, chọn món xong, Hoắc Đình Dịch dẫn Yến Thời đi vệ sinh, trong phòng riêng chỉ còn lại Hạ Thanh Thời và Tiểu Tiêu.

Bấy giờ Hạ Thanh Thời nhìn Tiểu Tiêu cứ như mẹ chồng đánh giá con dâu, càng nhìn càng không vừa mắt.

Tiểu Tiêu mềm mỏng: “Chị Thanh Thời, em biết chị khinh thường em.”

Hạ Thanh Thời cẩn thận suy nghĩ, thấy nói vậy cũng không đúng lắm, nhưng đúng là trong mắt cô, Tiểu Tiêu không xứng với Yến Thời.

Tiểu Tiêu cup mắt, trông rất hiền lành: “Bố em mất sớm, mẹ một thân một mình nuôi em rất vất vả. Thật ra mẹ biết hết những việc mà người đàn ông kia làm với em, nhưng bà lại giả vờ không hay biết gì. Em không cần tiền của ông ta, không muốn tiếp xúc với ông ta, không muốn phải sống chung mái nhà với ông ta, vì thế em bỏ học cấp ba và lên Bắc Kinh.”

Tiểu Tiêu cố gắng nhớ lại lời thoại của nữ chính trong quyển tiểu thuyết mà cô nàng đọc hồi tuần trước: “Chị Thanh Thời, em không giống chị, em không được học hành nhiều, nhưng em biết sống trên đời nếu không có tình yêu thì phải có tiền. Trước khi gặp anh ấy, em đã nghĩ em chỉ cần có tiền thôi chứ không cần tình yêu.”

Hạ Thanh Thời thờ ơ cúi đầu nghịch điện thoại. Mặc dù cô tỏ ra hồ hững nhưng Tiểu Tiêu biết chắc chắn cô đã nghe hết những lời cô nàng nói, còn hiệu quả thế nào thì phải đợi.

Tiểu Tiêu không cần biết gấp đáp án, cô nàng nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi ra ngoài hóng gió.

Đến đại sảnh, cô nàng nhìn thấy Yến Thời đang chăm chú nhìn bể cá to ngay chính giữa sảnh, còn Hoắc Đình Dịch thì đứng nghe điện thoại ở cách đó không xa, anh không hề lơ là mà luôn nhìn Yến Thời.

Tiểu Tiêu đi tới nhìn vào bể cá.

“Anh thích con nào nhất?” Cô hỏi.

Yến Thời lập tức chỉ vào con cá mè hoa to nhất trong bể: “Con này.”

“Tại sao?”

Nó đâu đẹp lắm đâu... Tiểu Tiêu cứ nghĩ anh sẽ chọn con cá bảy màu.

Yến Thời cười tí mắt: “Vi nếu cho mèo ăn con cá này thì chắc là mèo sẽ no lắm!”

“...” Tiểu Tiêu câm nín.

Chỉ là một con mèo thôi mà, có cần phải vui đến thế không?

Bỗng nháy lên đèn flash, Tiểu Tiêu nhìn về một góc, trông thấy ống kính đen ngòm.

Mặc dù cô vào giới giải trí chưa lâu nhưng đã quen thuộc với những thứ đó, vì thế cô nhận ra ngay là có người chụp lên.

Là một người có cá tính bất cần, cô lập tức giơ ngón tay giữ về phía phóng viên. Ngay sau đó, cô vươn tay kéo Yến Thời.

Yến Thời bị cô kéo không hiểu mô tê gì, sau đó mới anh cảm nhận được sự mềm mại của một đôi môi khác.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Edit: Sa

Hạ Thanh Thời còn chưa kịp nhìn thấy bài báo có tiêu đề “*Diễn viên Tiểu Tiêu hôn trai lạ*” thì đã bị choáng váng bởi một tin tức khác với dòng tít rất kích thích: “*Giác mộng lấy chồng nhà giàu vỡ tan tành nhanh nhất lịch sử showbiz? Thực hư việc vợ chồng Diệp Chân Chân sống riêng*”.

Nhưng nội dung bài báo thì không được kích thích tiêu đề, “chứng cứ” là một bức ảnh Diệp Chân Chân kéo vali dưới khu chung cư mà cô ấy sống hồi chưa lấy chồng. Tuy chỉ chụp một bên mặt nhưng Hạ Thanh Thời nhận ra Diệp Chân Chân ngay. Có điều mấy ngày qua cư dân mạng vẫn đang bàn tán xôn xao chuyện tình tay ba dẫn đến án mạng của Hoắc Tông Hi nên ít ai quan tâm đến tin tức về Diệp Chân Chân.

Hiện tại công chúng đang đứng về phía Hoắc Tông Hi vì cảnh sát đã công bố sự thật của vụ tai nạn giao thông.

Dựa vào nghi ngờ của Hoắc Tông Hi mà Hạ Thanh Thời đã khai, kết hợp với cái chết của Khang Hân Nhi, cảnh sát đã nhanh chóng điều tra sự việc và phát hiện vụ tai nạn có liên quan mật thiết với Khang Hân Nhi. Sau khi công bố tin tức cụ thể, trong một đêm, dư luận chuyển hướng 180 độ.

Hoắc Tông Hi đã cắt đứt liên hệ với Dung Vũ từ lâu và có bạn trai mới nhưng Khang Hân Nhi vẫn không chịu buông tha cho cô ấy và đã chủ mưu vụ tai nạn khiến một người chết, hai người bị thương.

So với kẻ giết người, việc làm kẻ thứ ba của Hoắc Tông Hi gần như không đáng kể.

Tận mắt chứng kiến cảnh người bạn đang mang thai chết thảm, chồng sắp cưới và mối tình đầu bị thương nặng, lại bị kẻ chủ mưu khiêu khích, cũng khó trách Hoắc Tông Hi bị kích động đến mức giết người.

Tuy nhiên, Hạ Thanh Thời không nghĩ Hoắc Tông Hi bị kích động nhất thời. Bây giờ khi nhớ lại những lúc gặp Hoắc Tông Hi, cô có thể thấy được cô ấy đã lên kế hoạch giết người. Có điều khi đó cô ấy cho rằng kẻ chủ mưu là Dung Vũ, sau này mới biết hung thủ thực sự là Khang Hân Nhi nên mới có những chuyện về sau.

Trên mạng, chuyện nóng hổi lan truyền nhanh, mà nguội lạnh cũng nhanh, mấy ngày sau, cư dân mạng lại đổ xô đi bàn tán chuyện yêu đương, scandal và phim mới của các diễn viên nổi tiếng khác, dần dần quên mất Hoắc Tông Hi, có lẽ chỉ còn vào những ngày giỗ của cô ấy, khán giả mới nhớ để đốt một nén hương cho cô ấy. Rồi thời gian sau, trên mạng sẽ là cảnh tượng những người lớn tuổi hơn kẻ lại vụ án mạng gây chấn động làng giải trí năm xưa cho lớp trẻ. Những lời mắng nhiếc hoặc lòng xót thương rồi sẽ trôi vào quên lãng.

Hạ Thanh Thời thầm nghĩ tính cô lạnh nhạt, có lẽ một thời gian sau, ngay chính cô cũng chẳng còn nhớ đến Hoắc Tông Hi.

Vì tin đồn Diệp Chân Chân ly hôn không gây ra ồn ào gì nên Hạ Thanh Thời khá thong dong, sáng hôm sau cô đến phim trường thăm Nhậm Hoài Tây, tới gần trưa mới gọi điện cho Diệp Chân Chân: “Cậu và Dịch Tiêu sao thế? Trước khi gây sự, cậu có thể thương lượng trước với tớ được không?”

Giọng Diệp Chân Chân khàn khàn đầy mệt mỏi: “Bà nội tớ bị bệnh, tớ phải vào bệnh viện chăm sóc bà.”

Hạ Thanh Thời giật mình. Nhớ lại bà cụ ngồi một mình ở trong phòng để không làm phiền người khác trong ngày cưới của cháu gái, Hạ Thanh Thời cũng rất lo lắng, cô vội hỏi: “Bà bị sao? Có nghiêm trọng không?”

Giọng nói của Diệp Chân Chân rất bình tĩnh: “Tuần trước bà bị xuất huyết não, may mà người giúp việc phát hiện kịp thời. Hôm qua tớ về nhà lấy quần áo rồi quay lại bệnh viện thì bị chụp.”

Vốn dĩ Hạ Thanh Thời gọi điện để mắng Diệp Chân Chân, đến khi nghe cô ấy giải thích thì cô rất xấu hổ. Qua một lát, cô hỏi: “Bà nằm ở bệnh viện nào? Tớ muốn đi thăm bà.”

“Không cần đâu, chiều nay xuất viện rồi, cậu đừng tới bệnh viện, tốn công.”

Hạ Thanh Thời định xem có thể giúp bà cụ chuyển tới bệnh viện khác tốt hơn không, nhưng sau đó mới nhớ ra lúc còn ở trong nước, bố của Diệp Chân Chân là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực ngoại khoa nên gia đình cô ấy có mối quan hệ rộng rãi với giới y khoa trong nước. Bây giờ, tuy ông ấy đã ra nước ngoài định cư nhưng các mối quan hệ vẫn còn đó, bà cụ Diệp ngã bệnh cũng không đến lượt Hạ Thanh Thời giúp đỡ.

Sau cùng, Hạ Thanh Thời vẫn đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, bà cụ nằm trên giường, tinh thần khá minh mẫn, xem ra tình trạng không tệ lắm.

“Sao xuất viện sớm thế? Hay nằm viện theo dõi ít hôm nữa đi.”

Diệp Chân Chân đang ngồi gọt táo, “Bà nội không thích nằm viện, bác sĩ cũng nói cần nghỉ ngơi mà điều kiện ở phòng bệnh không tốt, về nhà vẫn hơn.”

Hạ Thanh Thời trò chuyện với bà cụ một lát rồi kéo Diệp Chân Chân ra khỏi phòng bệnh.

“Sao không thấy Dịch Tiêu? Anh ta đâu? Những người khác đâu?”

Mặc dù Dịch Tiêu liên tục dây dưa với bạn gái cũ nhưng nói cho cùng anh ta rất tốt, nếu không thì Diệp Chân Chân đã chẳng yêu đơn phương anh ta suốt mười năm qua. Hơn nữa trong những lần gặp nhau ít ỏi, Hạ Thanh Thời nhận thấy Dịch Tiêu rất kính trọng bà nội của Diệp Chân Chân, như trong ngày cưới, chính Dịch Tiêu là người đã đi đón bà đến tham dự hôn lễ. Bây giờ bà bị bệnh nặng nhưng không thấy Dịch Tiêu đâu, thực sự rất khó hiểu.

Bọng mắt Diệp Chân Chân thâm quầng, cả người tiêu tụy, trông chẳng khác là bao so với Hoắc phu nhân vào mấy ngày trước khi không tìm thấy Yên Thời. Nghe Hạ Thanh Thời hỏi, Diệp Chân Chân ngoảnh đầu sang chỗ khác, nói nhỏ: “Cậu đừng hỏi nữa, tớ không nói cho anh ấy biết.”

Hạ Thanh Thời thở dài: “Nói đi nói lại thì vẫn là cãi nhau à? Vậy xem như bài báo cũng không hoàn toàn sai sự thật đúng không?”

Diệp Chân Chân không trả lời.

Thật ra, lúc đọc bài báo đó, Hạ Thanh Thời đã đoán được phần nửa.

Lúc cảnh sát bắt quả tang vụ việc ghép thận trái phép tại bệnh viện, mặc dù không có Hạ Hiểu Đường tại hiện trường nhưng cô ta cũng không thoát khỏi liên quan, cho dù không phải là thủ phạm thì cũng là đồng phạm. Hạ Thanh Thời không biết hiện tại tiền đồ của vụ án đi đến đâu rồi nhưng với tính cách của Dịch Tiêu, chắc chắn anh ta sẽ giúp đỡ bạn gái cũ.

Ban đầu Hạ Thanh Thời đoán đó là lý do khiến Diệp Chân Chân bỏ về nhà cũ, xem ra là đúng thế thật.

Mặc dù là bạn bè thân thiết, Hạ Thanh Thời cũng biết mình không nên xen vào chuyện của vợ chồng người ta vì hơn phân nửa lời khuyên của mình cũng vô ích thôi, huống chi Diệp Chân Chân còn là người dễ mềm lòng. Nhưng chính vì Diệp Chân Chân là người dễ mềm lòng lại quá lương thiện, biết sẽ chảy máu mà cứ đâm đầu vào nên Hạ Thanh Thời càng muốn khuyên răn cô ấy.

Diệp Chân Chân quá khác Tiểu Tiêu, nếu cô ấy bằng một phần mười Tiểu Tiêu thôi thì Hạ Thanh Thời cũng không cần phải lo lắng cho cô ấy.

“Nếu không chịu đựng nổi nữa thì ly hôn đi.” Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Hạ Thanh Thời vẫn nói ra ý kiến thật lòng mình.

Chuyện đã đến nước này, cô cũng không còn hy vọng rằng Diệp Chân Chân sẽ không bị tổn thương nữa.

“Nếu Dịch Tiêu đề nghị ly hôn mà không có bất kỳ điều khoản bồi thường nào thì đừng quan tâm tới anh ta nữa. Còn nếu cậu đề nghị ly hôn...”

Diệp Chân Chân yêu Dịch Tiêu, cô ấy yêu anh ta từ khi chỉ là cô thiếu nữ cho tới tận bây giờ, yêu đã rất nhiều năm. Nếu cô ấy chủ động đề nghị chia tay, điều đó chứng tỏ cô ấy đã bị tổn thương sâu sắc.

“... thì cũng đừng nói nhiều mà hãy bỏ đi thật nhanh. Tuyệt đối không được để cho anh ta nhìn thấy cậu khổ sở.”

Diệp Chân Chân sững sốt nhìn Hạ Thanh Thời, lúng túng: “Thanh Thời...”

Hạ Thanh Thời thở dài: “Kể từ tháng sau, Katie sẽ quản lý cậu. Chị ấy còn nóng tính hơn cả tớ nữa, sau này cậu phải cẩn thận, đừng muốn làm gì thì làm, chị ấy cũng cứng rắn hơn tớ nhiều, coi chừng chị ấy đóng băng cậu đó.”

Mắt Diệp Chân Chân đỏ lên, giọng run rẩy đầy sợ hãi như chú chó con bị vứt bỏ: “Ngay cả cậu cũng bỏ rơi tớ...”

Hạ Thanh Thời nhìn cô gái góc ghech trước mặt mình: “Diệp Chân Chân, cậu cho rằng nghệ sĩ mà ngay đến tớ cũng không cần lại lọt vào mắt xanh của Katie?”

Diệp Chân Chân không nói gì, mắt càng lúc càng đỏ, mũi cũng bắt đầu đỏ ửng, trông càng giống chú chó bị bỏ rơi.

Hạ Thanh Thời thở dài: “Tớ nộp đơn thôi việc rồi, đang bàn giao công việc, có lẽ sẽ xong trước tết.”

Diệp Chân Chân khịt mũi, búnh bính: “Ai cho cậu nghỉ! Tớ không cho cậu nghỉ! Cậu nghỉ thì tớ cũng không làm nữa!”

“Được thôi.” Lời nói của Diệp Chân Chân không hề có tác dụng uy hiếp Hạ Thanh Thời, “Không công việc, vậy cậu cứ yên phận con dâu nhà giàu bị chồng ruồng bỏ đi.”

Nói xong, nhìn bộ dạng tủi thân của Diệp Chân Chân, cô không đành lòng nên ghé vào tai cô nàng nói nhỏ.

Chỉ một câu nói nhưng đủ khiến mắt Diệp Chân Chân sáng rỡ, cô ấy vui sướng nói: “Thật hả?”

Không chờ Hạ Thanh Thời trả lời, cô ấy đã tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Úi! Trước ba tháng thì không được nói cho người khác biết đúng không?”

Hạ Thanh Thời nhìn cô nàng, “Tớ nói với cậu rồi đó, giờ tính sao?”

Diệp Chân Chân nhủ mảy suy nghĩ, sau đó le lưỡi, vẻ mặt vô cùng áy náy: “Vậy tớ sẽ giả vờ như chưa nghe gì cả.”

Hạ Thanh Thời lại thở dài, sau đó gờ tay sờ đầu cô nàng, “Sau này đừng tin mấy lời dối trá của đám bạn cậu nữa, cũng không được đầu tư linh tinh gì hết. Nếu không ly hôn, cứ xài tiền của Dịch Tiêu; còn nếu ly hôn thì cũng chỉ được đầu tư vào hai lĩnh vực: bất động sản và chứng khoán, không được đầu tư vào bất cứ thứ gì khác, nhớ kỹ chưa?”

Hạ Thanh Thời nán lại bệnh viện giúp Diệp Chân Chân thu dọn đồ đạc để đưa bà cụ về nhà.

Đối với bà nội mình, Diệp Chân Chân rất chu đáo, cô ấy thuê y tá riêng, ngoài ra còn có bác sĩ dinh dưỡng riêng nữa.

Khoảng ba giờ, Hoắc Đình Dịch gọi điện hỏi cô gần xuống chưa, anh chờ ở ngoài bệnh viện hơn một tiếng rồi.

Hạ Thanh Thời biết hôm nay là ngày quan trọng nhưng cô vẫn không thể hiện gì mà lạnh lùng hỏi ngược lại: “Em không có quyền bắt anh đợi hả?”

“Dĩ nhiên không phải.” Hoắc tiên sinh lập tức phủ nhận, “Ý của anh là nếu em còn chưa xuống, sắp sẽ nguội mất.”

Hoắc phu nhân không giả vờ nổi nữa mà phì cười. Cô nói: “Anh lên đón em đi.” Sau đó, cô báo số phòng cho anh.

Nhưng không ngờ là Hoắc tiên sinh không đến một mình mà còn dẫn Bóng Giàu theo.

Hôm nay trời lạnh, Bóng Béo được quần rất kỹ, chẳng những mặc áo khoác dày mà cậu còn mặc hai cái quần, đầu đội mũ giữ ấm, trông rất buồn cười.

Hầu hết người già rất thích trẻ con, bà cụ Diệp cũng không ngoại lệ.

Bất ngờ là Bóng Nhỏ không sợ bà cụ xa lạ, lúc bà cụ sờ đầu cậu, cậu cũng không né. Chờ bà xoa đầu xong, cậu bé lấy cái bánh quy từ trong túi quần ra, gờ lên trước mặt bà cụ, nói: “Cụ ơi, cho cụ nè!”

Diệp Chân Chân thấy vậy thì mắt đỏ hoe, cô ấy khom người trêu Bóng Béo: “Cụ không nhai được, phải làm sao đây?”

Gặp vấn đề nan giải, Bóng Béo đứng im suy nghĩ hồi lâu, sau đó đau lòng móc từ túi quần ra viên kẹo sữa mà cậu rất thích, “Vậy... cho cụ cái này nè!”

Sau đó, cậu bé vội vàng cất cái bánh vào lại túi quần, “Cái này... cái này cụ không ăn được!”

Nhìn dáng vẻ tham ăn của cậu, ai cũng bật cười. Cười xong, Diệp Chân Chân lại thấy đau đầu. Quả nhiên, năm giây sau, bà cụ Diệp nằm trên giường thờ dài, nói: “Chân Chân, chừng nào nội mới có cháu cố?”

Diệp Chân Chân đảo mắt: “Nội ơi nội, ngày nào nội cũng hỏi câu đó hết, tai cháu mọc kén tới nơi rồi đây này.”

Lúc lên xe, Hoắc phu nhân hỏi ý kiến Hoắc tiên sinh: “Có nên... gọi điện cho Dịch Tiêu không?”

Đàn ông tàn nhẫn ở chỗ nếu anh ta yêu bạn, không cần bạn nói, anh ta cũng sẽ giúp bạn thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, cho dù bạn phải chịu cảnh lao tù, anh ta cũng sẽ nghĩ cách cứu bạn ra ngoài; còn nếu không yêu bạn, e rằng chờ tới khi báo chí đăng tin, anh ta mới biết bạn bỏ nhà đi.

Hoắc tiên sinh: “...”

Thấy chồng im re, Hoắc phu nhân nổi giận, “Em đang hỏi anh đó!”

Hoắc tiên sinh không thích nói về chuyện của người khác nhưng hôm nay cũng không kiềm được mà phát biểu: “Anh thấy Chân Chân đâu có giống bị bệnh khó nói.”

Tuy Hoắc tiên sinh ít lời nhưng ý tứ rất sâu xa.

Ngay cả một đàn ông như anh cũng thấy ngứa mắt, Diệp Chân Chân là cô gái tốt, cần gì phải lao vào đồng rác dưới cống?

Hoắc phu nhân liếc anh: “Bà nội người ta muốn có cháu cố, anh ở đó mà bàn ra.”

Hiếm khi Hoắc tiên sinh phản bác Hoắc phu nhân như bây giờ: “Nếu ngay cả yêu nhau mà hai người còn không làm được thì đừng sinh con.”

Kể từ khi biết mình có Bóng Kẹo, “tình thương của cha cao như dãy Himalaya” cũng không đủ để miêu tả về Hoắc tiên sinh. Bây giờ, mỗi lần nhìn trẻ con, đặc biệt là bé gái, ánh mắt của Hoắc tiên sinh cực kỳ triu mến. Mấy hôm trước nghe nhân viên ở phòng Tổng giám đốc bàn tán về một đồng nghiệp mới sinh con gái nhưng đứa bé vị viêm màng não, mọi người đang định quyên góp để vị đồng nghiệp đó chữa trị cho con, Hoắc tiên sinh đã cho mở cuộc họp ngay đêm đó, cuối cùng quyết định tất cả nhân viên có con dưới mười tuổi sẽ được công ty đóng bảo hiểm trẻ em.

Hoắc phu nhân không hề biết gì về tình cha cao tựa núi của Hoắc tiên sinh. Lúc này, nghe Hoắc tiên sinh nói vậy, cô chỉ cảm thấy chồng mình quá tuyệt vời.

Bà cụ Diệp đã sống cả đời người, chắc hẳn cũng đã nhìn ra Dịch Tiêu không toàn tâm toàn ý với cháu nội bà.

Nhưng thế gian này không phải chỉ có tình yêu mới sống đời được với nhau mà quan trọng nhất chính là trách nhiệm. Có kiểu đàn ông yêu bạn nhưng chưa chắc đã tử tế với bạn, cũng có kiểu đàn ông ngoài trách nhiệm ra thì chẳng có tình cảm gì với bạn nhưng lại có thể chăm sóc chu đáo cho bạn cả đời.

Tuy nhiên, lúc này, Hoắc phu nhân không muốn nói đến những chuyện kém vui đó.

Hoắc tiên sinh của cô là người đàn ông rất tốt, anh trung thành với gia đình, với hôn nhân, thậm chí với cả tình yêu của chính mình.

Nghĩ thế, cô chồm tới hôn anh một cái thật rõ kêu khiến bản thân phải bật cười.

Hiếm khi vợ yêu chủ động nên Hoắc tiên sinh nào chấp nhận nụ hôn phớt như vậy. Anh lập tức giờ tay ra ghế sau xoay đầu Bống Béo sang chỗ khác, sau đó phủ kín Hoắc phu nhân bằng chính cơ thể mình.

Bống Béo nỗ lực hết sức để giải thoát cái đầu khỏi bàn tay của Hoắc tiên sinh nhưng vô vọng, cậu bé gào khóc: “Hu hu hu anh làm gì thế hu hu...”

Trong lúc hai đôi môi quấn lấy nhau, Hoắc phu nhân lầu bàu: “Ồn quá...”

Hoắc tiên sinh ngẫm đồng ý, khi kết thúc nụ hôn, anh thấp giọng bình luận: “Y như còi tàu hỏa.”

Hai vợ chồng vô lương tâm nhìn nhau phì cười, hoàn toàn không để ý cái tàu hỏa bị ngoẹo cổ đang rú còi “hu hu hu” inh ỏi ở đằng sau.

Trên đường về đại viện không quân, Hoắc phu nhân đòi đưa Bống Nhỏ về nhà xong thì hai vợ chồng sẽ ra ngoài ăn.

Hoắc tiên sinh đau đầu: “Tối nay mẹ đích thân xuống bếp.”

Hoắc phu nhân cau mày, tỏ ra nghi ngờ: “Đang yên đang lành, mẹ xuống bếp làm gì?”

Hoắc tiên sinh bình thản nhìn Hoắc phu nhân, lòng thầm đánh giá cao tài diễn kịch của vợ.

Thấy Hoắc tiên sinh không nói gì, Hoắc phu nhân không làm âm ỹ như mọi hôm nữa mà chỉ lẩm bẩm: “Mẹ nấu có ngon đâu, tự đừng nổi hứng nấu ăn.”

Chờ khi xe đỗ trước đại viện, Hoắc phu nhân vỗ trán, lẩm nhẩm nhớ ra: “Hóa ra hôm nay là sinh nhật anh!”

Nhìn vợ vui vẻ diễn kịch, Hoắc tiên sinh thầm thở dài, đành tiếp tục phối hợp diễn với cô.

Anh nhướn mày: “Quên?”

“Ai bảo anh không nhắc em.” Hoắc phu nhân rất hùng hồn biện minh, “Đạo này bận quá, em quên cũng là điều dễ hiểu mà!”

“Chuyện này mà cũng quên được?” Hoắc tiên sinh véo má Hoắc phu nhân, “Em chỉ có một ông chồng thôi đấy, một năm chỉ có một ngày sinh nhật, có mỗi một ngày kỷ niệm này thôi mà em cũng quên cho được?”

“Ai nói chỉ có một ngày kỷ niệm?” Hoắc phu nhân lập tức ngồi thẳng người, khí thế bùng bùng, “Lần đầu tiên chính thức hẹn hò, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên ngủ với nhau, lần đầu tiên cãi nhau, lần đầu tiên chia tay, lần thứ hai chính thức hẹn hò, lần đầu tiên hôn nhau sau khi giảng hòa, lần đầu tiên ngủ với nhau sau khi giảng hòa...”

Hoắc tiên sinh nghe một đống ngày được thốt ra từ miệng Hoắc phu nhân, nhất thời cảm thấy sự việc chuyển biến quá đột ngột.

Anh hoàn toàn không ngờ mình lại tự đào cái hố to dùng để chôn mình.

Hoắc phu nhân thờ hồn hèn, “... ngày đăng ký kết hôn, kỷ niệm ngày cưới. Hoắc Đình Dịch, anh không nhớ hết những ngày kỷ niệm đó đúng không?”

Hoắc tiên sinh: “???”

Hoắc phu nhân tức muốn khóc: “Nhiều ngày kỷ niệm như vậy mà anh không nhớ nổi ngày nào! Bây giờ vì mệt quá nên em mới bắt cần quên sinh nhật của anh, thế mà anh lại chất vấn em!”

Hoắc tiên sinh: “???”

Đã lâu không đụng tới câu hỏi đòi mạng khiến anh suýt quên mất vợ mình là chúa vô lý.

Có điều nếu vợ giận thì Hoắc tiên sinh phải ra sức dỗ dành.

Anh ôm Hoắc phu nhân đang giận dữ vào lòng, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc, anh sai rồi.”

Hoắc phu nhân tức giận nhìn anh: “Sai chỗ nào?”

Hoắc tiên sinh trầm tư ba giây, sau đó nghiêm túc nói: “Lỗi của anh hết, đáng lẽ anh phải chờ thêm mấy ngày nữa rồi mới được chui ra khỏi bụng mẹ, vì biết đâu vài hôm nữa vợ sẽ nhớ ra sinh nhật của anh, đúng không?”

Hoắc phu nhân không làm mặt lạnh nổi nữa mà phì cười.

Cười xong, cô ảo não đập vào vai anh, “Hoắc Đình Dịch, anh đáng ghét quá!”

Buổi tối, hai vợ chồng về nhà, tắm xong đi ra ngoài, trong lúc lau tóc, Hoắc tiên sinh đột nhiên tỉnh ngộ: Hoắc phu nhân cũng không nhớ mấy ngày kỷ niệm đó!

Nghĩ thế, Hoắc tiên sinh liền tấn công cô vợ đang nằm trên giường đọc báo.

Anh chống tay ở hai bên hông cô, tra khảo: “Lần đầu tiên chính thức hẹn hò là ngày nào?”

Hoắc phu nhân á khẩu: “...”

“Lần đầu tiên hôn nhau?”

“...”

“Lần đầu tiên ngủ với nhau?”

“...”

Hoắc tiên sinh vỗ mông người nằm bên dưới mình một cái: “Đồ xấu xa, còn biết lừa anh cơ đấy.”

“Không có mà...” Hoắc phu nhân lập tức xin tha, giọng điệu nũng nịu khiến Hoắc tiên sinh vô cùng thỏa mãn, “Người ta chuẩn bị quà cho anh từ lâu rồi.”

Nói xong, cô lấy phong thư màu xanh ở dưới gối ra, trên phong bì còn dán một trái tim màu đỏ vô cùng dễ thương.

Hoắc tiên sinh cố kiềm nén sự kích động, anh mở phong bì, rút lá thư ra:

“Bố kính yêu, con là Bóng Đậu của bố.”

Hoắc tiên sinh:???

Bóng Đậu?

Vậy Bóng Kẹo của anh đâu?

Lời tác giả:

“Hu hu hu.”

Bóng Béo: ráng nhịn cười.

“Hu hu hu hu hu.”

Bóng Béo: ráng nhịn cười.

“Hu hu hu hu hu hu hu.”

Bóng Béo: Nếu các chị là em, các chị có cười không?

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Edit: Sa

Nếu hỏi đâu là thời khắc u tối nhất trong ba mươi năm đầu của cuộc đời Hoắc tiên sinh thì đó chính là bây giờ. Rõ ràng là anh đã nhìn thấy lá thư của Bồng Kẹo trong phòng sách của Hoắc phu nhân mà! Nhưng Hoắc phu nhân không hề biết chuyện đó, nhìn thấy phản ứng của Hoắc tiên sinh, cô cứ nghĩ anh vui quá nên mới dẫn thối ra, vì thế cô đẩy anh, nén cười hỏi: “Anh sao thế?”

“Anh...” Hoắc tiên sinh ôm tâm trạng vô cùng phức tạp lắc đầu, “... không sao.”

Lúc này, Hoắc phu nhân mới cảm nhận được chồng mình bất thường. Phản ứng của anh có nghĩa là gì? Không thích món quà sinh nhật của cô? Chiều anh quá nên anh sinh tật đây mà!

Hoắc phu nhân cười lạnh lùng, giật lá thư trong tay anh, giận dữ nói: “Không thích thì trả đây!”

“Sao được?” Hoắc tiên sinh choàng tỉnh, lập tức giơ tay giành lại lá thư của Bồng Đậu, “Đây là quà của anh mà!”

Anh định giật lại nhưng Hoắc phu nhân rất nhanh nhẹn, cô liên tục giấu hai tay ra sau, không cho chồng chạm vào lá thư.

Dưới tình thế cấp bách, Hoắc tiên sinh ôm lấy Hoắc phu nhân rồi ngã ngồi xuống giường.

Sau cuộc chiến, hai vợ chồng đều thờ hồng học, nhưng con giận của Hoắc phu nhân vẫn không nguôi, cô trách móc: “Anh nhẫn mặt mà! Không thích thì đừng lấy!”

Tâm trạng của Hoắc tiên sinh đang vô cùng u ám nên không có tâm trí đâu mà đối phó với câu hỏi đòi mạng của Hoắc phu nhân. Anh ôm cô nằm xuống, cẩn thận không để va vào bụng cô.

Hoắc phu nhân cũng không giờ trò nữa mà nhét lá thư vào lại tay anh, sau đó hôn nhẹ lên môi anh, giọng kiêu căng: “Anh không thích Bồng Đậu à? Do anh tự đặt tên mà.”

Thật ra cô thấy tên Bồng Trứng dễ thương hơn nhưng như thế thì giống như cô thiên vị Bồng Nhỏ mà lấy cái tên đó, vì nghĩ đến cảm giác của Hoắc tiên sinh, cô quyết định không lấy tên Bồng Trứng.

Hoắc tiên sinh không kìm nổi nữa: “Anh đã đọc bức thư của Bồng Kẹo rồi.”

Cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục cũng chỉ như thế này mà thôi, Hoắc tiên sinh nghĩ.

Não Hoắc phu nhân ngừng hoạt động trong nửa phút, sau đó nhìn chồng bằng vẻ mặt khó tin, “Anh biết rồi?”

Hoắc tiên sinh cam chịu: “Biết lâu rồi.”

!!!

Hoắc phu nhân cố gắng bình tĩnh, hỏi: “Bao giờ?”

Hoắc tiên sinh ngẫm nghĩ vài giây rồi trả lời: “Ngày em không cho anh làm chuyện ấy.”

Cái tên này!

Hoắc phu nhân đánh mạnh vào vai anh: “Anh nói cái gì đó? Con nghe thấy bây giờ!”

Hoắc tiên sinh thấy điều cô lo lắng là hoàn toàn không cần thiết. Nếu đưa bé trong bụng vợ là Bồng Kẹo, anh sẽ chú ý ăn nói, nhưng nếu là Bồng Đậu thì... kệ tây nó chứ! Để con trai hiểu biết một chút về thế giới này chẳng có gì là không tốt.

Nhìn Hoắc tiên sinh ỉu xiu, Hoắc phu nhân thấy tội nghiệp, cô rướn người hôn lên môi anh, nói: “Thư Bồng Đậu hay Bồng Kẹo thì đều là do em viết, có gì khác nhau đâu?”

Đối với Hoắc tiên sinh, hai đứa khác nhau một trời một vực. Anh nhớ lại từng câu từng chữ trong thư của Bồng Kẹo: “Bồng Kẹo nói có người nhìn bề ngoài thì giàu sang lắm nhưng đến cả cái áo bông(1) cũng không có.”

(1) Ở Trung Quốc thường nói con gái là chiếc áo bông tri kỷ của cha mẹ.

Hoắc phu nhân sửa lời anh: “Là em nói.”

“Em nói.” Hoắc tiên sinh lặp lại lời của Hoắc phu nhân, giọng rất chân thành, “Bây giờ anh chính là người ngay cả cái áo bông cũng không có.”

Hoắc phu nhân cố nhịn cười, nói với vẻ hết sức tiếu nạo: “Lúc đầu em cũng tưởng là Bồng Kẹo, nhưng bác sĩ nói là con trai.”

Nghe đến sự việc đau lòng, Hoắc tiên sinh siết chặt cổ tay Hoắc phu nhân, giọng chua chát: “Bác sĩ nói vậy thật hả?”

Hoắc phu nhân nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng ngập nước, giọng khản khản: “Dạ.”

Hoắc tiên sinh từ từ buông cổ tay Hoắc phu nhân rồi nằm ngửa ra.

Đêm nay là đêm mà anh đã chờ đợi rất lâu, mặc dù không thể làm được chuyện anh muốn làm nhất nhưng vẫn có những chuyện đáng giá khác, chẳng hạn như hôm nay anh sẽ chính thức biết đến sự tồn tại của Bóng Kẹo, sẽ được quang minh chính đại hỏi Hoắc phu nhân rằng Bóng Kẹo lớn tới đâu rồi, như thế anh sẽ biết được nơi tạo ra Bóng Kẹo, có thể là phòng tắm, có thể là ban công, cũng có thể là phòng sách. Nhưng hôm nay khi biết đứa bé là Bóng Đậu, Hoắc tiên sinh nhận ra mình không hề có hứng thú muốn biết Bóng Đậu được thành hình ở đâu. Biết thì sao? Không biết thì sao? Không quan tâm, cũng không cần thiết, sao cũng được.

Nhìn chồng mình chết trân, Hoắc phu nhân không thấy buồn cười nữa mà trở nên nghiêm túc. Cô ngồi dậy nhìn anh, nửa đùa nửa thật: “Anh thích Bóng Kẹo đến thế à?”

Mặc dù vẫn còn chìm trong nỗi bi thương vì không có Bóng Kẹo nhưng thói quen được duy trì nhiều năm đã hóa thành bản năng nên lúc này Hoắc tiên sinh cực kỳ cảnh giác. Anh cảm nhận được sự kỳ lạ trong giọng nói của vợ nên lập tức ôm cô, sau đó nói như đọc thoại: “Anh thích Bóng Kẹo vì con bé là con của anh và em. Nếu không phải là con của em mà là con của người phụ nữ khác, anh sẽ không thèm nhìn dù chỉ là một cái!”

Hoắc tiên sinh cực kỳ tự tin vào câu trả lời của mình.

Trước đây, anh đã nghĩ tới một vấn đề: Nếu anh quá yêu thương, cưng chiều Bóng Kẹo khiến vợ cảm thấy bị cho ra rìa thì không được nên anh đã đi hỏi Rebecca. Cùng là phụ nữ, dựa vào tiếng lòng của đồng loại, Rebecca đã cho anh đáp án như trên. Hoắc tiên sinh học thuộc đáp án ngay lúc đó, bây giờ áp dụng cực kỳ trôi chảy, không có bất cứ sơ hở nào nên anh rất đắc ý, nhưng không ngờ Hoắc phu nhân lại hừ lạnh.

Hoắc phu nhân quan sát anh, vẻ mặt ngờ vực: “Ai dạy anh nói mấy câu đó?”

“Có ai dạy anh đâu! Ai mà dạy anh chứ?” Phản ứng của Hoắc tiên sinh y như con mèo bị giật đuôi, “Anh nghĩ sao nói vậy thôi!”

Hoắc phu nhân không tin, hỏi lại: “Thật không?”

Hoắc tiên sinh thề son sắt: “Thật!”

Về mặt Hoắc phu nhân trở nên nghiêm trọng.

Thấy vợ im lặng, Hoắc tiên sinh càng có thêm khí thế, vờ giận: “Đã bao giờ anh nói dối em chưa? Chúng ta ở bên nhau bấy lâu, chẳng lẽ em không tin anh?”

Về mặt Hoắc phu nhân càng thêm nghiêm trọng.

Thấy vợ vẫn không nói năng gì, Hoắc tiên sinh cho rằng cô đuối lý, thế là lại càng đắc ý, càng thêm giả vờ tức giận.

“Cho nên...” Hoắc phu nhân chậm chậm nói: “Anh nói *“con của người phụ nữ khác”* cũng là do anh thực sự nghĩ thế?”

Cô nhìn anh chằm chằm, “Hoắc Đình Dịch, anh còn muốn sinh con với người phụ nữ khác?”

???

Trong tiểu thuyết đầu viết như vậy!!!

Hoắc tiên sinh cảm thấy có trăm cái miệng cũng không bào chữa được: “Anh...”

Hoắc phu nhân cười lạnh lẽo: “Dám nói mà không dám nhận?”

Hoắc tiên sinh: “Anh...”

Kết quả là trong ngày sinh nhật hai mươi bảy tuổi, Hoắc tiên sinh không chỉ đau lòng vì không có Bóng Kẹo mà còn phải ngủ ở phòng sách cả đêm.

Ngày hôm sau, Diệp nữ sĩ gọi điện hỏi thăm tình hình tối qua.

Kể từ khi biết Hạ Thanh Thời có thể đang mang thai, hai mẹ con đã lên trao đổi, cho rằng cô không nói cho cả nhà biết là vì định tạo bất ngờ cho Hoắc Đình Dịch nhân ngày sinh nhật.

Diệp nữ sĩ đã đoán đúng, nhưng thằng con đàn ở đầu bên kia điện thoại lại ỉu xiu, chẳng hào hứng chút nào. Bà thấy lạ nên hỏi con trai, sau khi biết rõ ngọn nguồn, bà lập tức mắng: “Hoắc Đình Dịch, đầu anh bị lừa đá rồi hả? Nó mang thai mới được bao lâu, bác sĩ nào đã nhìn ra được trai gái?”

Hoắc Đình Dịch yếu ớt giải thích giúp vợ mình: “Mẹ, có khi cô ấy đi khám đông y.”

Anh ở nước ngoài từ nhỏ, không biết nhiều về đông y, lúc trước Hoắc phu nhân bị đau bụng kinh dữ dội nhưng chỉ uống mấy tháng thuốc bắc là hết đau nên trong mắt Hoắc tiên sinh, đông y là thứ gì đó vô cùng diệu kỳ. Bây giờ nghe Diệp nữ sĩ nói thế, mặc dù bệnh vợ theo bản năng nhưng trong lòng

Hoắc tiên sinh lại được thấp lên hy vọng.

Buổi trưa, tài xế đón Bóng Béo từ đại viện không quân về, thấy tâm trạng của Hoắc phu nhân tốt hẳn lên, Hoắc tiên sinh thừa dịp cô vào bếp rót nước uống mà ngăn cô lại. Anh cao lớn, dễ dàng dồn Hoắc phu nhân trong vòng vây của mình.

“Làm gì đó?” Hoắc phu nhân tức giận nhìn anh, “Tránh ra.”

Yến Thời và Bóng Béo đang chơi ở bên ngoài. Bóng Béo đang ngồi lên đầu Yến Thời, anh ấy sợ cậu bé bị ngã nên không dám nhúc nhích, vì thế Hoắc tiên sinh không sợ ai nhìn lên, anh ôm Hoắc phu nhân rồi hôn cô, sau đó như cười như không nhìn cô vợ bị hôn đến đỏ bừng mặt.

“Vụ Bóng Đậu là em lừa anh đúng không?”

Hoắc phu nhân thân nhiên: “Đúng vậy.”

Đối với chuyện này, Hoắc phu nhân cực kỳ hùng hồn: “Hôm qua em đã đích thân đi mua bánh kem sầu riêng cho anh, nhưng anh chỉ ăn có một miếng nhỏ xiu!”

Nghĩ đến chuyện này, Hoắc phu nhân muốn rơi nước mắt. Tỏ qua cô và Diệp nữ sĩ cùng chuẩn bị bánh sinh nhật cho nhân vật chính, nhưng một người chọn vị xoài, một người chọn vị sầu riêng.

Lúc thấy Diệp nữ sĩ tự tay làm bánh kem vị xoài, Hoắc phu nhân thầm cười mỉa. Làm mẹ hơn hai mươi năm mà lại không biết con mình thích vị sầu riêng nhất!

Nhưng đến khi ăn bánh kem, Hạ Thanh Thời mới choáng váng. Yến Thời và Bóng Béo háo ngọt thì không nói, hiếm hoi có cơ hội quang minh chính đại ăn bánh kem nên hai người một tay cầm miếng bánh vị xoài, một tay cầm miếng bánh vị sầu riêng ăn sung sướng; còn Hoắc tiên sinh vốn dĩ thích vị sầu riêng nhất thì ngoại trừ một miếng bé tí do cô dứt ra, anh không hề đụng vào miếng bánh vị sầu riêng nào nữa! Không những thế mà còn ăn tận hai miếng bánh vị xoài! Quá đáng hết sức!

Hoắc tiên sinh dịu dàng dỗ dành vợ yêu dễ bị kích động trong khoảng thời gian này: “Đó là do mẹ anh làm, khác nhau mà.”

Nghe anh nói thế, mắt Hoắc phu nhân bỗng chốc đỏ ửng, “Em đã đích thân yêu cầu tiệm bánh làm riêng mà cũng không đủ chứng tỏ tấm lòng ư? Tiệm bánh của người ta đâu có sầu riêng! Em phải đặt mua sầu riêng từ Malaysia về đây!”

Hoắc tiên sinh ngập ngừng: “Thật ra thì...”

Chỉ cần nhớ tới ánh mắt đặc ý của Diệp nữ sĩ, Hoắc phu nhân lại muốn khóc. Nhưng cô cũng biết mình vô lý, nói gì đi nữa, bánh mua cũng không thể bằng bánh tự làm.

Hoắc phu nhân vui mặt vào ngực Hoắc tiên sinh, nghẹn ngào: “Em biết em không tốt, là vì em không biết làm bánh, sau này em sẽ học... Nhưng anh cũng không nên thiên vị như thế chứ, anh ăn hai miếng bánh kem xoài thì cũng phải ăn hai miếng bánh kem sầu riêng! Đúng không?”

Nghe vợ nói, Hoắc tiên sinh nuốt câu mình không thích ăn sầu riêng xuống, anh vỗ nhẹ vai vợ, dịu dàng nói: “Em nói đúng lắm, là lỗi của anh cả.”

Hoắc phu nhân vẫn vui đầu vào ngực chồng, rầu rĩ: “Em giận nên mới đổi Bóng Kẹo thành Bóng Đậu.”

Hoắc tiên sinh không thể nào mượn cớ nổi giận được nữa, anh chỉ đành tiếp tục dỗ dành vợ mình: “Đừng giận đừng giận, anh sai rồi.”

Hoắc phu nhân không hề tỏ ra khách sáo mà nghẹn ngào đồng ý: “Lỗi của anh hết!”

Tổng kết lại sự việc này, Hoắc tiên sinh thấy kết quả là vui nhiều hơn buồn.

Niềm hy vọng có cái áo bông lại bùng cháy, sau khoảng thời gian tức giận ngắn ngủi, chỉ số tâm trạng của Hoắc tiên sinh tăng cao lên đến tận trời, hai tháng sau, khi Hoắc phu nhân đi kiểm tra thai nhi, chỉ số tâm trạng của anh vọt lên ra khỏi vũ trụ.

Từ bệnh viện trở về, Hoắc tiên sinh hăng hái lôi Bóng Béo đang ngủ trưa dậy, bày tỏ tấm lòng người anh trai dạt dào như biển lớn: “Dạy em học toán.”

Tuy chưa đi học nhưng Bóng Béo đã loáng thoáng để lộ tiềm chất đội sổ, cậu bé la làng: “Em không muốn! Anh đáng ghét quá!”

Bị ghét bỏ ra mặt, Hoắc tiên sinh tự ái, anh lập tức thả Bóng Béo xuống rồi đi tìm Yến Thời.

Yến Thời không biết từ chối người khác, hơn nữa vì bây giờ anh đã có mèo nên càng thêm yêu thương thế giới, vì thế anh lập tức gật đầu: “Được.”

Bóng Béo thấy hai ông anh túm tụm nên cũng chen vào theo.

Hoắc tiên sinh hớp ngụm nước, cố gắng ổn định tâm trạng đang kích động của mình: “Khả năng em bé trong bụng Thanh Thanh là con gái khoảng bao nhiêu?”

Bóng Béo nhanh nhẩu giành trả lời: “Một nửa!”

“Sai.” Hoắc tiên sinh mỉm cười lắc đầu.

Sai?

Yến Thời ngoẹo đầu suy nghĩ, sau đó dè dặt đưa ra đáp án: “Bằng không?”

Bóng Béo vừa leo lên đầu Yến Thời vừa phấn khích lặp lại: “Bằng không!”

Hai chữ này làm Hoắc tiên sinh suýt tức chết. Anh thở dài nặng nề, không thềm để ý tới hai anh em hồ lô nữa mà nổi giận đùng đùng đứng dậy đi lên phòng sách.

Nhìn cái bàn làm việc gọn gàng, vai Hoắc tiên sinh rung lên bần bật. Anh đang vui. Hồi sáng đi bệnh viện khám thai, bác sĩ nói có hai tim thai. Hai tim thai nghĩa là Hoắc phu nhân mang song thai!

Hoắc tiên sinh giỏi toán nên chỉ trong một giây ngắn ngủi, anh đã nhầm tính được xác suất anh có Bóng Kẹo là ba phần tư! Xác suất hai đứa bé đều là thằng nhãi ranh chỉ có một phần tư! Một phần tư đổi ra số thập phân là không phẩy hai mươi lăm, coi như gần bằng không!

Xác suất cả hai đứa bé đều là con gái cũng là không phẩy hai mươi lăm nhưng anh cực kỳ, hết sức, vô cùng tin tưởng rằng có hai Bóng Kẹo!

Nghĩ thế, tim Hoắc tiên sinh đập thình thịch.

Hoắc tiên sinh với tấm lòng người cha cao cả như dãy Himalaya bắt đầu đặt tên cho Bóng Kẹo.

Hạ Thanh Thời lên lầu gọi anh xuống ăn cơm thì nhìn thấy anh đang vùi đầu vào quyển từ điển dày cui, cô nói: “Chờ sinh ra rồi hẵng đặt tên không được hả?”

Sao được? Tất nhiên là không được!

Hoắc tiên sinh nghiêm túc nói: “Tôi đó e không kịp mất, anh không muốn hai chị em Bóng Kẹo tui thân.”

Nhìn Hoắc tiên sinh, cuối cùng Hoắc phu nhân cũng coi như thấm nhuần thế nào là “tự mình đa tình”, cô gọi cho anh một gáo nước lạnh: “Em thấy lấy tên Bóng Đậu với Bóng Trứng là được rồi.”

Hoắc tiên sinh đóng quyển từ điển lại, lần đầu tiên trong đời anh có can đảm trừng mắt với Hoắc phu nhân.

Diệp nữ sĩ nói đúng lắm, mấy anh em hồ lô đáng ghét quá thể!

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Edit: Sa

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại ngày Hoắc phu nhân sinh con, Hoắc tiên sinh vẫn còn thấy sợ.

Là một ông chồng nhị thập tứ hiếu, ngày Hoắc phu nhân sinh, Hoắc tiên sinh cũng đi vào phòng sinh.

Hoắc phu nhân cũng sợ hãi như bao người phụ nữ khác, nhưng khi Hoắc tiên sinh liên tục lăm bằm bên tai cô, Hoắc phu nhân không thể chịu nổi:

“Em mới là người sinh con! Hoắc Đình Dịch, anh sợ cái quái gì chứ?”

Hoắc tiên sinh thực sự rất sợ, “Phụ nữ sinh con coi như là đi đến quỷ môn quan, chúng ta chỉ sinh hai đứa này thôi, sau này sẽ không sinh nữa!”

Tâm trạng Hoắc phu nhân rất phức tạp: “Anh nghĩ xa quá.”

Nếu nói không cảm động trước những lời của Hoắc tiên sinh là nói dối.

Nhưng mà...

Suốt chín tháng!

Lúc nào Hoắc phu nhân cũng nghe chồng lắm lắm bên tai, cô thực sự không chịu nổi nữa và chỉ mong bốc dỡ hàng càng nhanh càng tốt.

Mang hai đứa con trong bụng suốt chín tháng, bây giờ có thể đi vào phòng sinh, khỏi nói cũng biết Hoắc phu nhân vui về thế nào. Nhưng có người lại không nhận ra điều đó mà cứ lấy cái danh “khích lệ” để theo cô đi vào phòng sinh.

Hoắc phu nhân cố nén cơn đau bụng và nỗi gai óc, cô dùng hết sức gào lên:

“Hoắc Đình Dịch, anh biết đỡ đẻ không? Không biết thì cút ngay ra ngoài cho em!”

Nhìn gương mặt trắng bệch của vợ, Hoắc tiên sinh cực kỳ đau lòng, anh nắm chặt tay cô, hết sức khiêm tốn: “Không rành lắm nhưng cũng hiểu một, hai phần.”

Cuối cùng vẫn là Diệp nữ sĩ đi vào lôi thẳng con đàn ra.

Lúc sinh con, người mẹ trông vô cùng nhếch nhác, từ bụng ta suy ra bụng người, Diệp nữ sĩ cho rằng Hạ Thanh Thời không muốn thẳng con đàn của bà nhìn hình ảnh xấu xí của cô nên mới kháng cự việc anh đi vào phòng sinh.

Thật sự thì khi biết Hạ Thanh Thời mang song thai, Diệp nữ sĩ vô cùng vui mừng, ông cha ta có câu yêu ai yêu cả đường đi nên bà cũng thấy ưng con dâu hơn rất nhiều. Nào ngờ Hạ Thanh Thời được voi đòi tiên, thấy Diệp nữ sĩ đối xử tốt với mình, hết từ trước mặt cho đến sau lưng, hết nói gần lại nói xa, cứ bắt Diệp nữ sĩ thừa nhận ghen của cô tốt. Hành động đó khiến Diệp nữ sĩ vô cùng giận dữ, thừa giận ghen cô tốt nào khác gì thừa nhận ghen của Châu Gia Doanh tốt? Vì thế mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới vừa được cải thiện đôi chút lại quay về thời kỳ đóng băng.

Bây giờ thấy thẳng con đàn vốn luôn chững chạc thì nay lại đứng ngồi không yên hết như khi, Diệp nữ sĩ rất bất mãn, bà hồ hững nói: “Chỉ là sinh con thôi mà, có đàn bà nào mà không sinh con không? Anh nhìn lại mình đi, còn ra thể thống gì?”

Hoắc tiên sinh nhướn mày tỏ vẻ rất không đồng ý với mẹ mình.

Không những phớt lờ ánh mắt lên án của con trai, Diệp nữ sĩ còn định mắng con, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Yến Thời ngồi bên cạnh cũng quay đầu lại nhìn bà bằng ánh mắt lên án, ngay cả Bóng Nhỏ đang gục trên đầu Yến Thời cũng nhìn bà như vậy.

“...” Diệp nữ sĩ hậm hực ngậm miệng.

Nhờ thường xuyên vận động trong thời gian mang thai nên Hoắc phu nhân khá dễ sinh, sau khi lo lắng chờ ở bên ngoài hai giờ đồng hồ, Hoắc tiên sinh nghe thấy tiếng khóc phát ra từ bên trong phòng sinh. Đây là đứa con đầu tiên của anh, là đứa trẻ mang dòng máu của anh và cô, là kết tinh cho tình yêu của bố mẹ nó.

Từ một đứa trẻ non nớt toàn mùi sữa, đứa bé sẽ dần dần lớn lên và ý lại vào anh... Đối với lần đầu tiên được làm bố, Hoắc tiên sinh cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Yến Thời bỗng nói to: “Đình Đình, em khóc kìa!”

Hoắc tiên sinh không hay biết gì, nghe anh vợ nói vậy mới giật mình, lúng túng quay mặt đi chỗ khác.

Bóng Nhỏ đang ngồi trên vai Yến Thời cũng nghe được tiếng khóc của trẻ con. Bóng Béo rất hồi hộp, cậu bé nắm chặt tóc Yến Thời. Yến Thời nhăn mặt, “Bóng Bóng, đau quá.”

Bóng Béo buông tay ra rồi ôm cổ Yến Thời, nói: “Em muốn Bóng Kẹo!”

Trong suốt thời gian Hoắc phu nhân mang thai, Hoắc tiên sinh đã phân tích rõ lợi hại cho Bóng Nhỏ. Nếu thành viên mới trong nhà là con gái, đồng đồ chơi mà ông Thịnh tặng cho Bóng Nhỏ sẽ bình yên vô sự, còn nếu thành viên mới là con trai thì đồ chơi của cậu bé sẽ bị chia sẻ cho cháu trai.

Ai tốt ai xấu, dù chỉ mới ba tuổi nhưng Bóng Nhỏ hiểu ngay.

Tuy nhiên, người mong sinh con gái nhất là Hoắc tiên sinh thì lúc này hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề đó. Chỉ mới vang lên tiếng khóc của một đứa thôi, nghĩa là đứa còn lại vẫn ở trong bụng, nhưng mãi mà chưa nghe động tĩnh gì trong phòng sinh, cũng không thấy bác sĩ hay y tá đi ra ngoài.

Thai nhi bị dây rốn quấn cổ, tắc mạch ối, tiền sản giật, thai ngoài tử cung... Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, trong đầu Hoắc tiên sinh đã hiện lên các tình huống nguy hiểm khi sinh.

Năm phút mà dài như một thế kỷ.

Cho đến khi trong phòng vang lên tiếng khóc thứ hai, Hoắc tiên sinh mới thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ anh mới phát hiện lưng mình ướt đẫm mồ hôi.

Một lát sau, y tá mở cửa phòng sinh ra, Hoắc tiên sinh vội vàng xông lên hỏi: “Vợ tôi sao rồi? Bây giờ vào được không?”

Dứt lời, anh cũng tự thấy câu hỏi của mình dư thừa, vì thế anh lập tức lách người đi vào phòng sinh.

Hoắc phu nhân nằm trên giường, môi tái nhợt, mặt trắng như tờ giấy, mắt nhắm nghiền, trán ướt đẫm mồ hôi, trông cô không còn chút sức sống.

Hoắc tiên sinh bước đến bên giường nắm lấy hai tay cô.

Cô mở mắt, trông thấy anh, cô nở nụ cười.

Tim Hoắc tiên sinh rung động mãnh liệt, anh nói nhanh: “Em đừng nói chuyện, nghỉ ngơi đi.”

Hai y tá ôm “hàng” vừa đỡ khỏi bụng Hoắc phu nhân ra ngoài, Diệp nữ sĩ lời Yến Thòi và Bóng Nhỏ đang la làng đòi gặp Thanh Thanh đi, để lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng.

Lúc này Hoắc tiên sinh không thèm quan tâm hai đứa bé có phải là Bóng Kẹo hay không, trong đầu anh chỉ có vợ thôi: “Một không? Em ngủ đi. Khoan đã, anh đi tìm y tá xin đường glucose cho em.”

Hoắc phu nhân không trả lời mà chỉ nắm chặt tay anh, nhìn anh với nụ cười dịu dàng.

Tim Hoắc tiên sinh tan chảy trước ánh nhìn của cô, anh cúi người hôn lên tay cô.

Hoắc phu nhân nói: “Sao không đi nhìn con?”

Lúc này, Hoắc tiên sinh mới nhớ ra chuyện anh còn chưa thấy con. Anh mong cả hai đứa đều là con gái, nhưng vẫn dè dặt hỏi: “Một trai một gái?”

Hoắc phu nhân chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Một đứa là con trai...”

Nghe tới đó, Hoắc tiên sinh thấy khá thất vọng, nhưng anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, thật ra long phượng cũng được, một trai một gái, hài hòa.

Anh nắm chặt tay Hoắc phu nhân, miễn cưỡng nói: “Trai gái...”

Anh còn chưa nói ra hai chữ “rất tốt” thì Hoắc phu nhân bổ sung: “Đứa còn lại cũng là trai.”

???

!!!

Rất nhiều năm sau, Hoắc tiên sinh nhìn đứa con gái bé bỏng của mình và nhớ lại thời khắc u tối ấy, anh chỉ biết cảm thán: “Mẹ con là Lỗ Tấn thời hiện đại.”

Chẳng qua hiện tại Hoắc tiên sinh không được bình tĩnh như tương lai.

Sau niềm hạnh phúc vỡ òa khi chào đón hai sinh mạng đến với thế giới này, Hoắc tiên sinh lại bi thương.

Bóng Trứng và Bóng Đậu rất dễ thương, sau khi trút bỏ lớp da nhăn nheo của trẻ sơ sinh, hai đứa bé mũm mĩm hệt như bánh trôi nước, đáng yêu vô cùng.

Nhưng mỗi đêm khuya, Hoắc tiên sinh đứng trong phòng trẻ ngắm hai viên bánh trôi nước, anh sẽ bất giác nghĩ nếu là Bóng Kẹo thì chắc chắn con bé sẽ còn đáng yêu hơn hai đứa bé này.

Tuy nhiên, phản ứng của Hoắc tiên sinh vẫn chưa mãnh liệt nhất.

Sau khi biết mình có hai đứa cháu trai, Bóng Béo gào khóc ngay tại bệnh viện, khó khăn lắm Yến Thòi mới dỗ cậu bé nín khóc, nhưng về đến nhà, nhìn đồng hồ chơi mới của mình, Bóng Béo lại đau lòng, thế là khóc nguyên cả buổi tối.

Có điều qua mấy ngày quan sát, Bóng Béo phát hiện hai thằng cháu không giành đồ chơi của mình, lúc đó cậu bé mới an lòng.

Vì sinh thường nên Hạ Thanh Thòi lấy lại sức rất nhanh, tới sáng ngày thứ ba đã được xuất viện. Đến khi cô về nhà, người ngựa bắt đầu kéo tới thăm, từ họ hàng nhà họ Hoắc, nhà họ Diệp cho tới Tiểu Tiêu và Diệp Chân Chân. Khi hai cô nàng gặp nhau, mùi thuốc súng nồng nặc.

Bộ phim *Lệnh Nguyệt* mà Tiểu Tiêu quay hơn nửa năm đã biên tập xong, gần hai tháng nữa sẽ chính thức công chiếu, hiện tại đang trong giai đoạn tuyên truyền.

Là *Thư nữ lang* mới nhất, công chúng vô cùng hy vọng vào Tiểu Tiêu, hơn nữa *Lệnh Nguyệt* là phim nghệ thuật, vì vậy báo chí liên tục đưa tin nếu Tiểu Tiêu có thể nhận được giải thưởng lớn nhờ *Lệnh Nguyệt*, cô nàng hoàn toàn có thể một bước thành sao, sẽ có đẳng cấp hoàn toàn khác biệt với các nữ diễn viên đồng trang lứa.

Những dự đoán đó đã thành công găm vào tim Diệp Chân Chân. Trước kia cô ấy còn lấy lý do mình có tình yêu để an ủi, nhưng hiện giờ cô ấy đang muốn ly hôn với Dịch Tiêu, quanh đi quẩn lại, cô ấy chẳng những không có được người mình yêu mà còn chấp tay dâng *Lệnh Nguyệt* cho người khác, bây giờ nghĩ lại, Diệp Chân Chân tức muốn chết.

Trước đây Hạ Thanh Thòi muốn Diệp Chân Chân ném mùi đau khổ để nhớ lâu, nhưng khi cô ấy thực sự đau khổ và phải rất lâu nữa mới quên nỗi đau

ấy, cô lại không đành lòng. Cô cứ nghĩ cuộc hôn nhân của Diệp Chân Chân và Dịch Tiêu có thể kéo dài lâu hơn, nhưng không ngờ sự ra đi của bà cụ Diệp vào nửa năm trước đã trở thành bức tường ngăn cách giữa hai người họ.

Lúc đó Hạ Thanh Thời còn đang mang thai, hơn nửa đêm cô nhận được điện thoại của Diệp Chân Chân. Ở bên kia điện thoại, Diệp Chân Chân không nói gì mà chỉ khóc rất thảm thiết, Hạ Thanh Thời sợ cô ấy xảy ra chuyện gì nên tức tốc gọi điện cho Dịch Tiêu, không ngờ anh ta cũng đang tìm cô ấy.

Khó khăn lắm mới tìm thấy Diệp Chân Chân ở bệnh viện.

Bà nội qua đời, mà trong lúc lâm chung, bên giường bà chỉ có một mình Diệp Chân Chân. Có lẽ tại giây phút đó, hoặc có lẽ là tại những lúc Dịch Tiêu cần phải có mặt nhưng anh ta lại đang ở bên bạn gái cũ, Diệp Chân Chân đã không còn hy vọng gì ở người đàn ông đó nữa. Cuối cùng, Diệp Chân Chân đành phải một mình thừa nhận phụ nữ sẽ vì một giây cảm động mà nảy sinh tình yêu; còn đàn ông thì rất rõ ràng trong tình cảm, một khi anh ta không yêu bạn, cho dù vì cảm động mà ở bên bạn thì anh ta vẫn sẽ không yêu bạn.

Nhưng Dịch Tiêu lại không đồng ý ly hôn.

Diệp Chân Chân là người nổi tiếng, đôi phương không muốn ly hôn thì cô ấy cũng không thể đệ đơn ra tòa, vì thế đến bây giờ trên giấy tờ hai người họ vẫn là vợ chồng nhưng đã sống riêng.

Hiện nay Diệp Chân Chân bắt đầu tập trung vào sự nghiệp, vì vậy tạo thành sự cạnh tranh với Tiểu Tiêu, hơn nữa hai cô nàng lại giống nhau từ ngoại hình cho tới thần thái nên sự cạnh tranh càng khốc liệt, một sống một chết.

Vừa nhìn thấy mặt nhau, hai người đã hăng như uống tiết gà, vì có tương lai xán lạn nên Tiểu Tiêu đang thắng thế trước Diệp Chân Chân: “Chị Chân Chân, nghe nói mấy hôm trước chị lại bị chụp hình ăn com với trai? Chị ly hôn lúc nào thế? Nếu chưa ly hôn, chị làm vậy lỡ người ta hiểu lầm chị ngoại tình thì sao?”

Diệp Chân Chân tức ói máu, lập tức trả đũa: “Cô lo mà tạo mối quan hệ tốt với phóng viên đi, nếu không mỗi lần cô đăng tiểu ca ca lên weibo là cư dân mạng lại đào hình cô ngồi lên đùi đại gia, tôi nghi lắm nha, có khi nào cô cố tình làm thế để lãng xề không?”

Diệp Chân Chân đang nói tới việc lúc trước Tiểu Tiêu bị phóng viên chụp lên khi đang ở cạnh Yến Thời, lúc đó Tiểu Tiêu không hề thương lượng với công ty và ekip mà tự ý thừa nhận trên weibo:

“Người trong tấm ảnh là tôi, tiểu ca ca cũng là tiểu ca ca mà tôi thích, nhưng mà hiện tại anh ấy chưa thích tôi [túi thân]. Nếu mọi người có vô tình gặp anh ấy, nhớ báo anh ấy thích tôi nhé!”

Chưa có nữ nghệ sĩ nào công khai yêu đơn phương như Tiểu Tiêu. Việc này khiến mọi người choáng váng, cư dân mạng bắt tay tìm hiểu thông tin về tiểu ca ca nhưng đều tốn công vô ích, đâu ai ngờ rằng tiểu ca ca đào giun với Bóng Bóng ở vườn hoa trong nhà häng ngày thì lấy đâu ra thông tin cho họ bối mớ?

Có điều từ đó về sau, thỉnh thoảng Tiểu Tiêu sẽ chia sẻ vài mẩu chuyện về tiểu ca ca.

Yến Thời cho cô nàng ly kem chocolate.

“Hôm nay tiểu ca ca mời tôi ăn kem chocolate, nghe nói đây là lần đầu tiên anh ấy mời con gái ăn đó.”

Yến Thời rủ cô nàng đi đào giun.

“Hôm nay tới nhà tiểu ca ca chơi, còn làm vườn cùng anh ấy nữa.”

Yến Thời vẽ tranh chân dung cho cô nàng, mặt màu xanh, tóc màu vàng.

“Hôm nay tiểu ca ca vẽ tranh, tôi còn làm người mẫu cho anh ấy nữa đó!”

P/s: Đừng nghĩ lung tung, không giống phim Titanic(1) đâu à nha [cười gian]”

(1) Trong phim Titanic, nữ chính đã khóa thân làm mẫu cho nam chính vẽ.

Mỗi lần đọc weibo của Tiểu Tiêu, Hạ Thanh Thời đều tưởng tượng ra phim cấp ba.

Nhường phòng ngủ lại cho hội chị em phụ nữ, Hoắc tiên sinh lạng lẽ đi sang phòng trẻ em.

Vì chào đón sự ra đời của Bóng Trứng và Bóng Đậu, anh đã dựa theo luật của công ty là nghỉ sản ba tháng, hằng ngày ở nhà làm vú em toàn thời gian, đồng thời bồi dưỡng tình cảm với hai viên bánh trôi nước.

Lúc đang cho con uống sữa, Bóng Nhỏ chạy vào, Hoắc tiên sinh gọi cậu bé lại gần, nói: “Bóng Bóng, anh sẽ biểu diễn kỹ năng pha sữa cho em xem, nhìn kỹ nè.”

Hoắc tiên sinh cho con uống sữa rất nhiều lần nên vô cùng thành thạo, anh một tay bế Bóng Trứng, một tay cầm bình sữa lắc qua lắc lại điều luyện, nào ngờ vô ý làm núm vú sượt chọt vào lỗ mũi của Bóng Trứng, còn bình sữa thì đập vào ngực cậu nhóc khiến cậu nhóc òa khóc.

“Nín nào, nín nào.” Hoắc tiên sinh vội vàng đặt bình sữa xuống, dùng đưa cánh tay đỡ đỡ con, nhưng còn chưa đỡ cậu bé nín khóc thì Bóng Đậu nằm trong nôi nghe tiếng anh mình khóc thì cũng bắt chước khóc theo.

Tiếng khóc vang dội khắp phòng khiến Hoắc tiên sinh muốn sụp đổ.

“Suyt! Suyt!” Hoắc tiên sinh loay hoay giữa hai đứa con, “Nín nào con trai, con khóc nữa là mẹ đánh bố đấy!”

Hoắc tiên sinh vội vàng đặt Bóng Trứng xuống nôi: “Bóng Bóng, em đỡ anh em nó đi.”

Bóng Nhỏ ngây thơ, đơn thuần đáp dạ rồi chạy tới giữa hai cái nôi bắt đầu hát ru.

Hoắc tiên sinh mở cửa đi ra ngoài thì bắt gặp Hoắc phu nhân dẫn hai cô bạn đi về phía này, hẳn là cũng đã nghe thấy tiếng khóc của con, cô nhũn mày hỏi: “Sao con khóc?”

Hoắc tiên sinh đẩy hết trách nhiệm lên đầu Bóng Nhỏ mà không chớp mắt lấy một cái: “Bóng Nhỏ trêu hai đứa ấy mà. Anh mắng thẳng bé rồi, em đừng mắng nó nữa.”

Chờ Hoắc phu nhân và hai cô bạn đi vào phòng trẻ, Hoắc tiên sinh nhanh chóng đi về phòng sách, mở máy tính lên, anh vào mục ghi hình của camera, thành thạo xóa đoạn phim vừa nãy, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit: Sa

Ngày hai viên bánh trôi nước đầy tháng, Hoắc phu nhân đăng “ảnh gia đình” bốn người lên weibo, tất nhiên, “ảnh gia đình” chỉ có cô, Hoắc tiên sinh và hai đôi chân của Bóng Trứng và Bóng Đậu.

Cư dân mạng rối rít bình luận bên dưới bài đăng của cô hỏi con trai hay con gái, hơn nữa còn nhiệt tình yêu cầu đăng ảnh chính diện của hai đứa trẻ.

Thấy ai cũng hiếu kỳ, Hoắc phu nhân trầm đắc ý, “Tự đoán đi, ừ thêm nói cho mấy người biết đâu!”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng thực tế, sau khi *Bằng mặt không bằng lòng* phát sóng, có một lượng lớn cư dân mạng tránh Hoắc phu nhân còn không kịp.

Kể từ khi cô nói muốn trà trộn vào fandom của Vương Sâu Mập, chỉ trong một đêm, cô đã biến thành kẻ thù lớn nhất của các mẹ nuôi của Vương Sâu Mập.

Sau khi thanh tẩy nội bộ, fandom của Vương Sâu Mập đã thống nhất bầu tài khoản “Mẹ nuôi chính thức duy nhất của Sâu Mập” của Hạ Thanh Thời làm phó hội trưởng.

Phó hội trưởng, dưới một người mà trên vạn người, cũng là người thân cận với hội trưởng kiêm mẹ ruột của Vương Sâu Mập. Từ lúc bắt đầu làm gián điệp, Hoắc phu nhân chưa bao giờ ngờ sẽ có ngày mình lại có được vị trí cao thứ hai trong fandom của Vương Sâu Mập. Lúc đó cô vừa mang thai, tuy áp lực tâm lý không lớn nhưng vẫn có, vì thế đã lấy lý do mang thai để từ chối vị trí phó hội trưởng. Nhưng vì quá xông xáo trong quá trình giả làm fan Vương Sâu Mập nên mọi người rất quý mến cô, trong thời gian cô mang thai, họ còn thỉnh thoảng hỏi thăm cô. Lúc trước rộ tin sản phụ bị xuất huyết khiến các chị em vô cùng lo lắng cho cô, dặn cô phải chú ý an toàn, có người còn nhiệt tình hỏi cô ở đâu để còn đi thăm đề.

Hạ Thanh Thời hết hồn, ngoài ngạc nhiên ra, cô còn bị cảm động nữa.

Trước kia cô rất xem nhẹ các mối quan hệ trên mạng, cho rằng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, nhưng khi tiếp xúc lâu dài với đám mẹ nuôi của Vương Sâu Mập, cô mới nhận ra ở một khía cạnh nào đó, thế giới ảo cũng rất sống động và dễ thương.

Sau khi sinh hai bánh trôi nước, cô đã báo tin mẹ tròn con vuông với nhóm fans của Vương Sâu Mập. Trong lúc vui quá, cô còn gửi hình con cho các chị em.

Nhóm fans này được tạo ra là vì yêu mến Vương Sâu Mập, nên khi trông thấy trẻ con, họ rất thích, khen không ngớt lời, ngay cả mẹ ruột của Vương Sâu Mập cũng hào phóng khen hai bánh trôi nước đáng yêu y như Vương Sâu Mập hồi bé.

Thình tình khó khước. Trong suốt một tháng, ngày nào Hạ Thanh Thời cũng gửi ảnh con cho hội fans Vương Sâu Mập để vô số mẹ nuôi của Vương Sâu Mập theo dõi quá trình trưởng thành của con. Chuyện phát triển cho tới bây giờ, hồi hận đã quá muộn, Hoắc phu nhân đành tiếp tục cất bước trên con

đường mà mình đã chọn.

Đối với sự việc này, Hoắc tiên sinh đã kín đáo phê bình. Mặc dù không có Bóng Kẹo nhưng Hoắc tiên sinh rất nhanh chóng thoát khỏi nỗi tuyệt vọng. Anh không nỡ để vợ phải chịu nỗi đau vượt cạn lần nữa nên Bóng Kẹo đã trở thành giấc mơ không thể nào trở thành hiện thực trong kiếp này, vì vậy anh phải sớm lấy lại cân bằng, càng nhanh càng tốt.

Tới bây giờ, tình yêu mà Hoắc tiên sinh dành cho Bóng Kẹo đã trao trọn lại cho hai bánh trôi nước.

Trong kế hoạch của anh, chờ Bóng Kẹo ra đời, anh sẽ để Bóng Kẹo làm người đại diện toàn cầu cho tập đoàn PR, ngoài ra còn phải in hình con gái lên bao bì của tất cả các sản phẩm của tập đoàn để toàn thế giới biết con gái anh xinh đẹp tới nhường nào. Nhưng bây giờ không có Bóng Kẹo nên không cần thiết cho cả thế giới biết, nhưng Hoắc tiên sinh vẫn đang suy tính xem có nên in hình của Bóng Trứng, Bóng Đậu lên ly giấy và hộp khăn giấy của công ty hay không.

Hoắc phu nhân hoảng hốt trước tình cha sâu như rãnh Mariana(1), cô lập tức khuyên anh: “In lên ly giấy và hộp khăn giấy, dùng xong thì sẽ bị vứt mất, anh muốn nhìn thấy mặt con trong thùng rác hả?”

(1) Rãnh Mariana: rãnh sâu nhất thế giới.

Suy tính cả đêm, Hoắc tiên sinh đành phải thừa nhận mẹ sẽ luôn suy nghĩ chu đáo hơn bố, vì thế anh nhanh chóng quyết định in hình hai bánh trôi nước lên lịch bàn và ly sứ của công ty.

“Như vậy thì các con sẽ không bị vứt lung tung nữa.” Nhìn hai đứa con hươ tay hươ chân, Hoắc tiên sinh dịu dàng nói.

Cứu, cứu với. . .

Có chết Hoắc phu nhân cũng không ngờ hai thằng con trai cũng có thể biến bố chúng nó thành người cuồng con.

Để cứu vớt hai bánh trôi nước, quan trọng hơn là để hình tượng của mình không bị sụp đổ hoàn toàn, Hoắc phu nhân đành phải khai báo cho Hoắc tiên sinh toàn bộ sự thật về hội fans của Vương Sâu Mập, đồng thời cô cũng đưa ra quan điểm rõ ràng là nếu anh dám công khai hình ảnh của con, cô sẽ ly hôn.

Lời uy hiếp này rất hữu hiệu, Hoắc tiên sinh lập tức từ bỏ ý định của mình, nhưng vẫn oán trách mấy câu. Tuy nhiên, một khi Hoắc phu nhân đã quyết định thì rất khó thay đổi.

Hiện tại đám chị em đang yêu thích hai bánh trôi nước, lỡ thân phận gian tế của mình bị lộ tẩy thì sao?

Quả thực Hoắc phu nhân không dám nghĩ đến. Ngay cả Bóng Béo đẹp xuất sắc xuất hiện trong chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* chỉ mấy phút ngắn ngủi nhưng cũng bị hội mẹ nuôi của Vương Sâu Mập bắt đủ mọi khoảnh khắc kém xinh của cậu chàng mà.

Hiện giờ Hoắc phu nhân đã leo lên lưng cọp, ngày nào cũng phải đăng hình lên cho hội fans Vương Sâu Mập xem, không được sót dù chỉ một ngày.

Có lần cô giả vờ như không thấy tiếng hú hét của chị em, chịu đựng không đăng hình con, kết quả là ngày hôm sau có người lo lắng hỏi:

“Phó hội trưởng không xảy ra chuyện gì chứ? Bình thường chị ấy rất hoạt bát, nhưng hôm qua không tám được mấy câu, có gái nào liên lạc được với chị ấy không? Lo ghê, thời nay chứng trầm cảm sau sinh phổ biến lắm, không lẽ chị ấy cũng mắc bệnh? Có nghiêm trọng không ta?”

Hết cách, Hạ Thanh Thời đành mò lên nói vì chăm con mệt quá nên không có sức lên mạng.

Mọi người tỏ ra thông cảm:

“Đừng đó, làm mẹ khổ lắm, phó hội trưởng nhớ giữ sức khỏe nha!”

“Nuôi con khổ lắm ai ơi.”

“Đừng rồi! Mẹ bánh trôi nước mau đăng một tấm hình, để bọn em coi bánh trôi nước có lớn hơn chút nào không.”

Đám đối trá! Bọn họ có quan tâm gì tới cô đâu, chỉ muốn đòi hình con cô thôi!

Kể từ ngày có hai bánh trôi nước, Diệp nữ sĩ vừa mất Hạ Thanh Thời hơn rất nhiều. Ngày bánh trôi đầy tháng, Diệp nữ sĩ tặng một đôi vòng ngọc quý cho Hạ Thanh Thời, nhưng bà sĩ diện nên nói thành: “Sau này hai đứa có vợ thì cô trao lại cho vợ chúng giúp tôi, rồi lại truyền cho đời sau nữa.”

Hạ Thanh Thời bật cười: “Lỡ chúng nó sinh nhiều thì đâu đủ vòng đâu mẹ!”

Diệp nữ sĩ nổi giận, đòi lấy lại vòng, nhưng thứ đã vô tay Hoắc phu nhân thì dễ gì lấy lại? Cô ngắm nghía vòng tay, tỏ vẻ mình lỡ miệng, sau đó mỉm cười: “Mẹ, mẹ có nhiều thứ quý mà, sao lại thiếu được cơ chứ? Con chỉ nghĩ cho mẹ thôi.”

Thấy con dâu thay đổi chiến lược hồng moi thêm đồ của mình, Diệp nữ sĩ hết sức cảnh giác không lên tiếng, lòng thầm giáng cấp con dâu.

Chèn ép mẹ chồng xong, Hạ Thanh Thời sáng khoái đi qua phòng kế bên ngó hai bánh trôi nước.

Vì hôm nay là tiệc đầy tháng của hai bánh trôi nước nên lần đầu tiên hai vợ chồng đưa con về đại viện không quân.

Hôm nay nhà họ Diệp vô cùng náo nhiệt, người tham gia bữa tiệc không những là họ hàng phía nhà họ Diệp mà còn có cả họ hàng phía nhà họ Hoắc ở nước ngoài về.

Hai bánh trôi nước y như tác phẩm trong buổi triển lãm được trưng bày trên giường nghênh đón ánh mắt thương thức của mọi người.

Lúc Hạ Thanh Thời đi đến cửa thì đột nhiên nghe từ dưới lầu truyền đến tiếng của Tiểu Diệp Tử: “Cô Cá mè hoa ơi, anh Sâu Sâu ơi, Tiểu Diệp Tử dẫn cô và anh đi xem em trai nè, hai đứa nó nhỏ xíu hà, cô với anh đừng làm mấy em sợ nha.”

Hoắc phu nhân sững sốt, Cá mè hoa là mẹ ruột của Vương Sâu Mập, cũng là hội trưởng trong cộng đồng fans của Vương Sâu Mập!

Cô vội vàng mở cửa xông vào phòng mà hai đứa con trai đang nằm.

Hoắc tiên sinh đang giới thiệu với khách điểm khác nhau giữa hai anh em: “Bóng Trứng trầm tính lắm, không khóc không la gì hết. Còn Bóng Đậu thì cứ khóc miết, lại bám người lắm.”

Anh còn chưa nói hết, Bóng Trứng không khóc không la nằm trong ngực anh bỗng òa khóc không nê nang ai.

Hoắc tiên sinh luống cuống tay chân, Bóng Nhỏ đứng bên cạnh cũng chẳng nê nang ai chỉ ra sai lầm của anh trai: “Anh ơi, anh ôm ngược Trứng Trứng kia!”

Hóa ra vì nói quá nhập tâm nên Hoắc tiên sinh đã vô tình chúc đầu Bóng Trứng xuống đất làm cậu bé khó chịu nên mới òa khóc.

Hoắc tiên sinh vội vàng ôm con lại đứng tư thế, dịu dàng dỗ dành con: “Bố xin lỗi, bố xin lỗi, là bố không tốt.”

Dừng một chút, Hoắc tiên sinh lúng túng nói tiếp: “Thật ra thì tôi nhìn đầu để phân biệt hai đứa. Mọi người nhìn đi, Bóng Đậu trông hơi ngốc...”

Bóng Trứng tóc nhiều đầu nhỏ, còn cậu em Bóng Đậu thì tóc ít đầu to, trông y như bị hói đầu, tựa như khi Hoắc phu nhân sinh đến lượt cậu bé thì cô đã hết sức để tạo ra chất tóc.

Hoắc phu nhân đi vào đứng lúc nghe Hoắc tiên sinh giải thích với mọi người. Nhưng lúc này cô chẳng có sức đâu mà quan tâm tới việc Hoắc tiên sinh nói con mình ngốc, cô kéo lấy cánh tay Hoắc tiên sinh, nói nhỏ: “Phải cho con bú rồi, anh mời khách ra ngoài đi.”

Hoắc tiên sinh không nhận ra trọng điểm rơi vào nửa câu sau mà chỉ cho là vợ đang muốn giải vây giúp mình nên lập tức phụ họa: “Đúng vậy, Bóng Trứng đói nên mới khóc.”

Vì Hoắc phu nhân không đủ sữa để nuôi con hoàn toàn bằng sữa mẹ nên vừa nói xong, Hoắc tiên sinh liền chuẩn bị đi xuống lầu pha sữa bột.

Hoắc phu nhân bị ông chồng đàn làm cho tức gần chết, cô gầm lên: “Em cho con bú! Anh bảo người ta ra ngoài đi!”

Kết quả là khách khứa ai cũng nghe tiếng rống của cô nên không cần Hoắc tiên sinh phải đuổi.

Chờ khách khứa ra ngoài hết, Hoắc tiên sinh đóng cửa lại, hỏi Hoắc phu nhân: “Sao thế?”

Hoắc phu nhân nói chuyện mẹ ruột của Vương Sâu Mập đang ở bên ngoài với chồng: “Cô ấy mà nhìn thấy con thì nhận ra ngay.”

Hoắc tiên sinh không đồng tình lắm với suy nghĩ của vợ. Trẻ em trên thế giới này đứa nào chả như nhau, mặc dù hai đứa con trai sinh đôi của anh đáng yêu hơn những đứa trẻ khác nhưng người lạ nhìn thì cũng chưa chắc đã nhận ra.

Nói xong ý của mình, Hoắc tiên sinh kết luận: “Em đừng đánh giá cao trí thông minh của người khác quá.”

Tuy là thế thật nhưng Hoắc phu nhân không dám mạo hiểm. Lúc mới gia nhập hội fans Vương Sâu Mập, để lấy được lòng tin của mọi người, cô đã chê rất nhiều ngôi sao nhí, trong đó có không ít con của nghệ sĩ, ngay cả Bóng Béo cũng trở thành tâm bia của cô, cô từng đánh giá quần áo của Bóng Nhỏ như sau: “Một người phụ nữ may mắn cưới được doanh nhân giàu có ở San Francisco, năm mươi tuổi mới đẻ được mụn con trai rồi suốt ngày đắp cho nó mấy bộ đồ hồng ra vẻ quý tộc.”

Tất nhiên cô không có ý chê bai Bóng Béo, cũng không có ý kiến gì về việc bố chồng mình là đại gia ở San Francisco, cô chỉ muốn châm chọc Châu Gia Doanh thôi. Nhưng nếu mấy lời đó mà bị người ta đào lên, e rằng cô sẽ tiêu đời. Có lẽ chỉ có mỗi Diệp nữ sĩ mới vui khi nghe mấy lời đó.

Trong lúc Hoắc phu nhân đang khổ sở nghĩ cách ứng phó thì bên ngoài, Bóng Nhỏ và Vương Sâu Mập lại cãi nhau.

Bóng Nhỏ rất đắc ý: “Em của em biết mút chân đó.”

Vương Sâu Mập không chịu thua: “Em gái của cháu cũng biết mút chân!”

Bóng Nhỏ tỏ ra khinh thường: “Em của anh làm sao biết mút chân, anh nói dối!”

“Cháu không nói dối!” Mặt Vương Sâu Mập đỏ bừng, cậu bé cào tóc, đi lòng vòng, hét to: “Em cháu biết mút chân!”

Bóng Nhỏ hỏi lại: “Em của anh còn ở trong bụng mẹ anh, sao anh biết em ấy mút chân?”

Vương Sâu Mập cãi lý không lại thì bắt đầu cãi cùn: “Cháu biết em ấy mút chân là được!”

Hai cậu nhóc cãi nhau đến mức mặt đỏ tới tận mang tai, mẹ của Vương Sâu Mập không có hứng nghe tụi nó cãi nhau nên cô ấy chuyển hướng sang vị khách già còn lại là Tiểu Diệp Tử, mỉm cười hỏi: “Tiểu Diệp Tử, dẫn cô đi xem em bé được không?”

Tiểu Diệp Tử hào hứng đáp: “Dạ!”

Mẹ của Vương Sâu Mập, tức Cá mè hoa, đang có ý đồ xấu xa. Theo như cô thấy, trong đại viện không quân, người có thể độ nhan sắc với cô và bố của Vương Sâu Mập chỉ có thể là vợ chồng Hoắc, bây giờ vợ chồng Hoắc có con nên cô muốn nhìn xem con họ ra sao, có độ bằng Vương Sâu Mập nhà mình hay không.

Mấy đứa trẻ không hề biết suy nghĩ của Cá mè hoa nên Bóng Nhỏ lập tức nói: “Anh Sâu Sâu ơi, mau đi thôi! Em dẫn anh đi xem em trai của em mút chân!”

Nói xong cậu bé vừa kéo vạt áo của Yến Thời vừa nhảy tung tung, “Anh ơi anh ơi, anh mau mở cửa đi!”

Yến Thời luôn chiều Bóng Béo nên vừa nghe cậu bé nói, Yến Thời lập tức mở hé cửa ra, thấy trong phòng, Thanh Thanh và Đình Đình đang nói chuyện với nhau, không hề có cảnh tượng xấu hổ nào, vì vậy anh mở toang cửa ra.

Cửa đột ngột bị mở toang làm Hạ Thanh Thời hoảng hồn, cô xua tay định đuổi cả đám ra thì Cá mè hoa có ý đồ xấu xa đã cười tít mắt đi vào. Cô nàng cho rằng chắc chắn con của vợ chồng Hoắc phải xấu lắm nên hai vợ chồng mới giấu giếm con như vậy, hơn nữa lúc này ở dưới lầu, cô nàng nghe khách khứa đi xem hai anh em sinh đôi xong thì bàn tán: “Hình như thằng em bị ngốc.”

Vì thế, đối với Cá mè hoa, hành động của vợ chồng Hoắc lúc này giống như đang cố giữ mặt mũi cho mình, vừa phí công vừa buồn cười.

Có điều Cá mè hoa hết sức tâm cơ, cô nàng không nói thẳng ngay mà chỉ cười tươi nhìn hai đứa bé nằm ở trên giường.

“Bé cưng, chị tới ngắm mấy đứa đây.”

Hoắc phu nhân đỏ mặt hời hợt, cô huyếch mạnh vào người Hoắc tiên sinh.

Hoắc tiên sinh khô khốc nói: “Con tôi xấu trai lắm, đừng nhìn, kéo làm cô sợ.”

Cá mè hoa cực kỳ muốn biết hai đứa nhỏ xấu cỡ nào nên cười: “Vợ chồng anh chị đẹp thế mà, sao con xấu nổi?”

Coi bộ hôm nay Cá mè hoa bắt buộc phải nhìn thấy mặt hai đứa nhỏ rồi. Cũng may Hoắc tiên sinh trong cái khó ló cái khôn, anh bế một đứa lên, “Hai đứa giống nhau y xì đúc, cô nhìn một đứa là được rồi.”

Lúc nói xong, anh mới phát hiện mình bế Bóng Đậu trông hơi ngốc.

Hoắc tiên sinh hít sâu một hơi, hai ngón tay đặt sau ót Bóng Đậu chậm chậm di chuyển lên phía trên, sau đó tí phần da chỗ lông mày con ra. Hoắc phu nhân thấy vậy cũng tiến tới nựng cằm Bóng Đậu, nhân cơ hội đó cô kéo nhẹ cằm con xuống.

Dưới sự hợp sức của bố mẹ, khuôn mặt trái xoan của Bóng Đậu thành công biến thành mặt ngựa.

Nhìn gương mặt ngựa đỏ bừng với cái miệng mếu máo muốn khóc, Cá mè hoa chỉ dám thoáng liếc qua rồi nhanh chóng dời tầm mắt. Qua một lúc, cô nàng nói trái lương tâm: “Trông rất... dễ thương.”

Xấu, xấu khiếp. Nếu mình mà đẻ ra đứa con xấu vậy chắc khỏi nhìn mặt con luôn quá.

Nhìn thấy dung nhan xấu đầu xấu đốn của con trai vợ chồng Hoắc, Cá mè hoa thầm hài lòng, xác nhận trừ Bóng Nhỏ ra, không đứa nhỏ nào trong đại viện không quân có thể độ nhan sắc với con trai mình, cô nàng lập tức yên tâm bỏ đi.

Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng nhìn thẳng con đầu hói mặt ngựa của mình, hai vợ chồng đều cảm thấy hơi áy náy.

Buổi tối về nhà, nhìn hai bánh trôi nước nằm ngay ngắn trên giường, Hoắc phu nhân bỗng thấy là lạ. Cô đảo mắt qua lại Bóng Trúng và Bóng Đậu y như máy quét nhằm tìm ra điểm khác biệt của hai viên bánh trôi nước.

Hoắc tiên sinh tắm xong đi ra khỏi phòng tắm, anh vớt khăn lau tóc qua một bên, đi tới cạnh vợ rồi hôn cô, sau đó cùng ngắm hai bánh trôi hồng hào trên giường, đáng tiếc là ngắm hồi lâu mà anh không nhìn ra có gì khác lạ. Nào ngờ ngay sau đó Hoắc phu nhân đột ngột quay sang nổi giận với anh: “Tại anh hết đó!”

Hoắc tiên sinh: “???”

Mỗi lần gây sự, Hoắc phu nhân luôn nói rất có lý khiến người ta phải tin thật: “Lông mày của Bồng Đậu thành bên cao bên thấp rồi kia! Tại anh hết! Tì mạnh thế làm gì?!”

Hoắc tiên sinh đời nào chịu gánh cái tội lớn thế, anh nhủ mày phản bác: “Làm gì có! Em đừng nói bậy!”

“Còn nói không có!” Hoắc phu nhân giận dữ nhảy xuống giường, chạy qua phòng sách lấy cây thước kẻ rồi lại chạy về, sau đó đo hai bên lông mày của Bồng Đậu rồi kêu Hoắc tiên sinh qua xem, “Anh tự nhìn đi, coi em có đo oan cho anh không!”

Hai bên lông mày của bánh trôi bằng nhau, nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy bên nào cao bên nào thấp. Hoắc tiên sinh có cảm giác như mình làm gì cũng phạm lỗi, vì thế anh giật lấy cây thước kẻ trong tay Hoắc phu nhân rồi ném đi, sau đó hôn mạnh lên môi cô, vờ gần giọng: “Ba ngày hai bữa là lại gây chuyện với anh, anh mà không xừ em nữa thì chắc em leo lên đầu anh ngồi luôn quạ.”

Hoắc phu nhân biết chiêu tỏ ra đáng thương lúc nào cũng có tác dụng nên bây giờ khi thấy Hoắc tiên sinh làm mặt dữ, đôi mắt cô lập tức ngập nước, ra vẻ tủi thân: “Được rồi, bây giờ em sinh con xong rồi nên anh không thêm thương em nữa chứ gì.”

Từ lúc mang thai và quay *Bằng mặt không bằng lòng*, cô đã bắt đầu nói mấy câu đó.

Lúc đó hình tượng của Hoắc phu nhân đã hoàn toàn sụp đổ, mọi người phát hiện ẩn dưới gương mặt xinh đẹp là linh hồn tội lỗi nên ai cũng bùng nổ. Những fans bị chinh phục bởi hình tượng mẹ hiền vợ đảm của cô đồng loạt rời khỏi fandom, không những thế có một bộ phận còn biến thành anti.

Thật ra sau khi sống thật với chính mình, Hoắc phu nhân cũng có fans, nhưng tiếc là những fans đó chỉ thích thái độ và tính cách của cô thôi, chứ lực chiến đấu còn lâu mới bằng đám anti hăng như uống máu gà kia.

Và thế là ở trên mạng, Hoắc phu nhân bị bôi đen vô cùng thâm hiểm. Thậm chí còn có người giấu danh tính nhưng tự nhận là bạn tiểu học, bạn đại học của cô nói rằng thời đi học cô hay trêu hoa ghẹo nguyệt, một chân đạp không biết bao nhiêu thuyền, đùa bỡn tình cảm của người khác, vân vân.

Hoắc phu nhân vô cùng giận dữ trước những tin đồn như vậy, việc trêu hoa ghẹo nguyệt thì cô nhận, nhưng một chân đạp nhiều thuyền, đùa bỡn tình cảm ở đâu ra?

Cô vô cùng bất bình nói với Hoắc tiên sinh: “Ngay cả anh mà em còn không thêm đùa bỡn, mấy thằng trong trường đáng giá để em đùa bỡn à?”

Hoắc tiên sinh: “...”

Trên cõi đời này, trêu hoa ghẹo nguyệt là bản năng của một số người, không cần ai dạy cũng tự biết. Hoắc phu nhân cho rằng mình nằm trong một số người đó, không cần luyện tập mà đó là thiên phú. Như mẹ của cô vậy, mặc dù bị chồng cũ phản bội nhưng sau đó vẫn cười được đại gia San Francisco đầy thôi. Nếu không xảy ra tai nạn, e rằng bà mới là người cười sau cùng.

Công chúng không ai tin Hoắc tiên sinh sẽ mãi yêu cô, ai cũng hóng hót tới cảnh đồ giả tạo bị chồng bỏ. Nhưng trong *Bằng mặt không bằng lòng*, mỗi lần Hoắc phu nhân đưa ra câu hỏi đời mạng thì Hoắc tiên sinh mờ mặt lại nom nớp trả lời, thoát nhìn chẳng có ý bỏ đồ giả tạo tẹo nào.

Mọi người chờ hoài chờ mãi vẫn không thấy Hoắc tiên sinh vứt bỏ đồ giả tạo, vì thế dân tình lại chuyển qua việc giúp Hoắc tiên sinh đối phó với câu hỏi đời mạng.

Khán giả chủ chốt của chương trình *Bằng mặt không bằng lòng* là phái nữ, vì vậy dưới hỏa nhãn kim tinh của mình, khán giả đã dự đoán được rất nhiều đề bài, thế là chúng chị em lại rối rít kéo tới weibo của tập đoàn PR:

“Anh Hoắc ơi, trong mười tập của chương trình, vợ anh đã mặc tất cả ba mươi lăm bộ quần áo, sáu sợi dây chuyền, chín đôi hoa tai, mười ba chiếc vòng tay, ba kiểu tóc. Em đã chụp lại màn hình hết rồi, anh hãy vào weibo của em xem anh nhé.”

“Anh Hoắc ơi, 57 ngày nữa là kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng anh, 39 ngày nữa là kỷ niệm ngày đầu tiên gặp nhau, 173 ngày nữa là kỷ niệm lần đầu tiên hôn nhau. Để bảo vệ tính mạng, anh hãy nhớ kỹ mấy ngày này, em chỉ có thể giúp anh đến đây thôi. Bà con hãy like bình luận của em để anh Hoắc nhìn thấy đi nào. (Xin lỗi, mấy ngày bên trên là em ghi bậy đó).”

“Anh Hoắc anh Hoắc, nếu sau này chị Hoắc còn hỏi anh bất cứ câu nào liên quan tới Sandra nữa thì anh hãy:

Đừng trả lời!

Đừng trả lời!

Đừng trả lời!”

Lâu dần, ai cũng cho rằng Hoắc tiên sinh bị mê hoặc, mãi cho đến khi trong mấy tập cuối của *Bằng mặt không bằng lòng*, Hoắc phu nhân bỗng nhiên buồn nôn. Toàn thể khán giả nữ xem chương trình đều có hỏa nhãn kim tinh, vừa nhìn là biết Hoắc phu nhân đang bị thai nghén.

Vì vậy, rốt cuộc chúng khán giả đã giải đáp được thắc mắc bấy lâu: Hóa ra vì đồ giả tạo có thai nên anh Hoắc mới dung túng cho đồ giả tạo.

Thế là cư dân mạng lại mong chờ, để coi sinh con xong, anh Hoắc có đá bay đồ giả tạo hay không.

Hôm nay Hoắc phu nhân đã dùng suy đoán của quần chúng để khích Hoắc tiên sinh, vì thế anh đành phải nhẹ nhàng dỗ dành: “Chẳng lẽ lúc chưa có con anh không thương em sao?”

Hoắc phu nhân cọ mặt lau nước mắt vào ngực anh: “Vậy tại sao anh lại hung dữ với em vì Sandra?”

Hoắc tiên sinh đưa ra đáp án mà anh đánh giá là đúng nhất: “Sandra là ai?”

Hoắc phu nhân lập tức nắm bắt được sơ hở trong lời anh nói: “Vậy là anh thừa nhận đã hung dữ với em?”

Hoắc tiên sinh: “???”

Hoắc phu nhân đồ con giận lên hai bánh trôi nước: “Anh nhìn hai thằng con của anh kia, cái mặt giống anh y chang, đáng ghét!”

“Giống anh chỗ nào?” Hoắc tiên sinh ôm chặt Hoắc phu nhân, hôn lên trán vợ, “Cũng giống em mà.”

Nụ hôn của anh dần đi xuống thấp, Hoắc phu nhân không giận nổi nữa nhưng vẫn hỏi: “Giống em chỗ nào?”

Hoắc tiên sinh hết sức chuyên tâm, không lên tiếng nữa.

Làn da của con mịn màng vô cùng, giống hệt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Edit: Sa

Khi hai bánh trôi nước tròn ba tháng, Diệp nữ sĩ mới đồng ý cho Yến Thời ôm mèo về nhà. Trước đó, lúc Hạ Thanh Thời còn mang thai, trong nhà không thể nuôi mèo nên sau khi Hoắc Đình Dịch giúp Yến Thời nhận nuôi con mèo hotgirl Bánh Bao Sữa ở Hội cứu trợ mèo, anh đã nhờ Hội nuôi giúp một thời gian.

Yến Thời rất ngoan ngoãn, biết Thanh Thanh không thể đựng vào lòng mèo nên mỗi lần đến Hội cứu trợ thăm mèo về, việc đầu tiên anh làm là đi tắm sạch sẽ.

Bây giờ Hạ Thanh Thời đã đỡ hàng thành công, hai bánh trôi nước cũng lớn lên khỏe mạnh nên Diệp nữ sĩ đồng ý để Yến Thời và mèo của anh đoàn tụ. Ngày đón Bánh Bao Sữa về, Yến Thời vui như ăn tết, Diệp nữ sĩ thấy vậy thì nói: “Vô dụng.”

Tuy nói vậy nhưng khi nhìn anh, ánh mắt của Diệp nữ sĩ tràn đầy niềm vui. Thực tế thì bây giờ Yến Thời còn được Diệp nữ sĩ cưng hơn cả Bóng Béo. Tất cả là do Diệp nữ sĩ quá nhỏ mọn.

Lúc Hạ Thanh Thời mang thai, Hoắc Đình Dịch lập tức gửi hai anh em hồ lô ở nhà họ Diệp để vợ được nghỉ ngơi thoải mái. Kết quả là qua một thời gian chung sống, Diệp nữ sĩ phát hiện hai anh em hồ lô hồ chửi là đòi mẹ, tuy Yến Thời không đòi mẹ nhiều như Bóng Nhỏ nhưng tóm lại là vẫn đòi. Diệp nữ sĩ vô cùng tức giận, càng nghĩ càng không hiểu vì sao mình phải nuôi con giúp tình địch, thực sự uất ức mà. Nhưng bà không thể đóng gói hai anh em hồ lô trả về nhà con trai, đành phải in hình của Châu Gia Doanh đưa cho hai anh em.

Vừa nhìn thấy tấm hình, Bóng Nhỏ lập tức nhảy lên bắt lấy, mắt ầng ậc nước: “Mẹ ơi!”

Bóng Nhỏ meo mào, nước mắt rơi lã chã: “Mẹ ơi, Bóng Bóng nhớ mẹ lắm.”

Diệp nữ sĩ vội vàng dỗ dành thằng nhãi mũm mĩm, phải tốn ly nước ép hoa quả và bánh kem mới dỗ được. Trên thực tế, Diệp nữ sĩ dỗ Bóng Béo chỉ vì xuất phát từ lòng nhân đạo chứ không phải vì bà thương xót cậu bé. Bà đối xử với nó tốt thế mà nó suốt ngày chỉ nhớ tới mẹ, mặc dù biết đó là lẽ thường tình nhưng Diệp nữ sĩ vẫn rất khó chịu.

Còn Yến Thời thì khác, anh không hề có nhận thức gì về Châu Gia Doanh, Diệp nữ sĩ cho anh xem hình nhưng anh vẫn ngo ngoáy, không có phản ứng gì. Từ đó, Diệp nữ sĩ xác định “mẹ” chỉ là một “ký hiệu” trong lòng anh thôi chứ không chỉ một người cụ thể. Vì thế, Diệp nữ sĩ bắt đầu thôi miên Yến Thời:

“Ai cho cháu ăn bánh?”

Yến Thời vừa nhai nhồm nhoàm vừa trả lời: “Bà ạ.”

“Hôm qua ai dẫn cháu đi chơi?”

“Bà ạ.”

“Mẹ cháu có làm bánh cho cháu ăn không?”

Yến Thời buồn bã cúi đầu: “...”

“Mẹ cháu có dẫn cháu đi chơi không?”

“...”

Đôi mắt ầng ậc nước của Yến Thời nhìn bà, không nói gì.

Diệp nữ sĩ cười hải lòng.

Cũng chính vì thế, Diệp nữ sĩ bắt đầu quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của Yến Thời. Lúc biết có người thích Yến Thời, không những thế người đó còn là diễn viên, Diệp nữ sĩ rất bất ngờ, bà giục Hạ Thanh Thời: “Mau dẫn cô ấy gặp mẹ.”

Hạ Thanh Thời đau đầu: “Mẹ ơi, mẹ đừng gán ghép lung tung mà.”

Bị con dâu chống đối, Diệp nữ sĩ rất không vui, nhưng kể từ khi đẻ ra hai bánh trôi, địa vị trong nhà của Hạ Thanh Thời tăng vùn vụt, để được thưởng xuyên gặp cháu nội, Diệp nữ sĩ cũng phải nhượng nhịn cô. Vì vậy, Diệp nữ sĩ không nói gì với cô nữa nhưng lại lên báo con trai mời Tiểu Tiêu về nhà. Tuy nhiên, Hoắc tiên sinh là người nhát gan, anh sợ Hoắc phu nhân sẽ nổi giận nên đã ngay lập tức báo cáo chuyện này với vợ.

Hoắc phu nhân gọi điện tới công ty cũ hỏi lịch trình gần đây của Tiểu Tiêu thì được biết lịch làm việc của cô ấy đã đầy.

Thời gian trước, *Lệnh Nguyệt* công chiếu và nhận được vô số lời khen, với tư cách là nữ chính, Tiểu Tiêu một bước thành sao, đoạt được rất nhiều giải thưởng lớn. Hiện tại, *Lệnh Nguyệt* sắp được công chiếu tại khu vực Bắc Mỹ, các diễn viên chính và đạo diễn Thư đều tham gia tuyên truyền, Tiểu Tiêu cũng không ngoại lệ.

Dựa vào tính cách của Tiểu Tiêu, Hạ Thanh Thời tin chắc rằng cô ấy sẽ không đáp ứng lời mời của Diệp nữ sĩ, vì thế, khi nhìn thấy Tiểu Tiêu ở nhà họ Diệp, Hạ Thanh Thời giật mình, thảng thốt: “Em mang thai???”

Nếu không đòi Yến Thời chịu trách nhiệm, việc gì Tiểu Tiêu phải gấp gấp về nước gặp mặt gia đình?

Thực sự thì Hạ Thanh Thời chỉ nghĩ ra mỗi nguyên nhân đó.

Trước mặt Diệp nữ sĩ, Tiểu Tiêu giả vờ như là con chim non e ấp, vì vậy khi nghe Hạ Thanh Thời hỏi, cô nàng không trả lời mà nhìn Diệp nữ sĩ với vẻ tủi thân.

Diệp nữ sĩ nhíu mày nhìn con dâu, “Nói linh tinh gì đó? Mẹ đang có khách, con về phòng đi!”

Hạ Thanh Thời tức gần chết, cô thở phì phò, sau đó quay đầu liếc nam chính thì thấy nam chính đang ngồi dưới sân nhà chơi xếp gỗ cùng Bống Nhỏ. Thấy nam chính không giống như người từng quan hệ tình dục, Hạ Thanh Thời thăm thấy nhẹ nhõm.

Hoắc Đình Dịch siết tay cô nhằm ra hiệu bảo cô bình tĩnh, sau đó anh ngồi xuống sofa. Hạ Thanh Thời hít sâu một hơi rồi cũng ngồi xuống theo anh.

Diệp nữ sĩ tỏ ra rất thân thiện, nắm tay Tiểu Tiêu hỏi đủ thứ giống như đang đánh giá bạn gái giúp Yến Thời, nhưng sau mỗi câu hỏi, sắc mặt Diệp nữ sĩ lại đen đi một phần.

Sau khi Tiểu Tiêu ra về, Diệp nữ sĩ gọi vợ chồng con trai vào phòng sách, nói: “Nhìn chung thì mẹ nắm được tình hình của cô gái đó rồi.”

Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân ngừng thở, không dám lên tiếng.

Diệp nữ sĩ tuôn một tràng:

“Ngoại hình đạt tiêu chuẩn.”

“Gia cảnh không tốt, trừ một điểm; trình độ học vấn thì thậm chí còn chưa tốt nghiệp cấp ba, trừ hai điểm; về công việc, giới giải trí là thùng thuốc nhuộm khổng lồ, suốt ngày là đề tài cho thiên hạ bàn tán, trừ năm điểm.”

Hạ Thanh Thời thờ phào nhẹ nhõm, cô tưởng Diệp nữ sĩ sẽ mù quáng gán ghép Tiểu Tiêu với Yến Thời, bây giờ xem ra Diệp nữ sĩ vẫn rất sáng suốt.

Trong lúc Hoắc phu nhân chăm chú nhìn mẹ chồng bằng ánh mắt đong đầy tình yêu thương, Diệp nữ sĩ nói tiếp:

“Về phần Yến Thời, gia cảnh thì ờ... có loại cha mẹ như mấy đứa thì thà không có còn hơn, trừ năm điểm; xét về trình độ học vấn thì chắc bằng đi học nhà trẻ, còn chưa tốt nghiệp tiểu học, trừ hết điểm; công việc... Công việc của nó là gì? Thời, cứ coi là là giáo viên mầm non đi, không trừ điểm.”

“Như vậy, tính ra thì Yến Thời nhà mình được lợi.”

Hoắc phu nhân hải hùng nhìn Hoắc tiên sinh, dùng khẩu hình miệng để nói: “Mẹ anh giờ trò gì vậy?”

Dưới cái nhìn của vợ, Hoắc tiên sinh đành nói: “Mẹ à, đầu tính như vậy được.”

Diệp nữ sĩ suy ngẫm lại lời con trai, sau đó nói: “Con nói đúng, không thể tính như vậy được. Yến Thời có nhược điểm rất lớn, trừ thêm hai mươi điểm.”

Hoắc phu nhân: “???”

Trông thấy vẻ mặt bàng hoàng của con dâu, Diệp nữ sĩ quyết định phân tích cái lợi, cái hại cho con dâu nghe: “Có người muốn cưới Yến Thời là tốt lắm rồi, con còn muốn kén cá chọn canh cái gì nữa? Người ta thích Yến Thời là phúc phận của nó, con thực sự cho rằng chỉ có công chúa mới xứng với anh con à?”

“Không phải vậy...” Hạ Thanh Thời cảm thấy chuyện này rất khó nói: “Yến Thời đâu muốn kết hôn, hơn nữa lỡ như cô ấy có ý đồ xấu thì sao? Nếu vậy không phải là đẩy Yến Thời vào hố lửa à?”

“Sao lại nói kết hôn là hố lửa?” Diệp nữ sĩ cau mày, chậm rãi nói: “Huống chi nếu con lo cô ấy có nhắm vào tài sản của Yến Thời thì có nhiều cách phòng bị lắm.”

“...”

Buổi tối về đến nhà, trong đầu Hoắc phu nhân chỉ quanh quẩn mấy chữ “có nhiều cách phòng bị”, cô cảm thấy Diệp nữ sĩ đã tính toán đâu vào đấy hết rồi, mà càng nghĩ kỹ thì Hoắc phu nhân càng thấy mình đoán đúng.

Vì vậy, lúc Hoắc tiên sinh về phòng ngủ chính sau khi rời phòng trẻ, cô lập tức túm cánh tay anh, xô anh xuống giường rồi cười lên người anh.

Hoắc tiên sinh để mặc cô muốn làm gì thì làm, anh cười: “Nếu tôi qua em nhiệt tình như bây giờ thì tốt quá.”

“Không được phát biểu.” Hoắc phu nhân uy hiếp, “Em hỏi anh mới được quyền lên tiếng.”

Hoắc tiên sinh ngoan ngoãn nghe lời: “Ok.”

Hoắc phu nhân hỏi: “Mẹ anh đã tính toán phòng bị em như thế nào?”

Hoắc tiên sinh: “...”

“Trả lời!”

“Mẹ đâu có phòng ngừa em.”

“Đừng nói dối!”

“...”

“Anh nói mau!”

“...”

Sau một lúc im lặng, Hoắc tiên sinh đành phải ngoan ngoãn trả lời: “Ký hợp đồng hôn nhân, cho tiền khi sinh con.”

Hoắc phu nhân tự mình hỏi, đến khi biết đáp án thì cũng tự không vui. Cô khẽ hít một hơi, hỏi tiếp: “Vụ cho tiền là tính số lần mang thai hay số lượng con?”

Dùng một chút, cô lâm bầm: “Nếu tính số lần mang thai thì em lỗ quá.”

Hoắc tiên sinh nhạy cảm phát hiện ra cạm bẫy trong câu nói của Hoắc phu nhân, anh lập tức nói: “Sao anh biết được? Mẹ đâu có nói cho anh biết.”

Cứ tưởng anh đã trả lời rất tốt khi vạch rõ quan hệ với mẹ, không ngờ Hoắc phu nhân vẫn không vui lên chút nào. Mà một khi không vui, cô lại khóc lóc trách móc anh:

“Hai đứa con của anh thối tha y chang anh!”

“???”

“Bóng Trứng tè dầm suốt ngày, tại anh di truyền đó!”

“???”

“Bóng Đậu hói đầu, tại anh di truyền đó!”

“???”

“Đầu hai đứa y như quả trứng, xấu hoắc! Cũng tại anh di truyền đó!”

“???”

Sau cùng, Hoắc tiên sinh chỉ biết thở dài, anh ôm Hoắc phu nhân vào lòng, nhận hết tội lỗi: “Ừ ừ, tại anh hết, đều do anh không tốt. Sao dạo này tâm trạng thất thường thế? Có khi nào mắc chứng trầm cảm sau sinh không? Hay ngày mai anh với em đi khám nhé?”

Vốn đang không vui, nhưng khi nghe chồng nói thế, Hoắc phu nhân cũng phải bật cười.

Cô đẩy vai anh, “Em không sao! Không sao hết!”

Thấy cô vui lên, Hoắc tiên sinh thở phào nhẹ nhõm. Anh hôn nhẹ lên má cô, thở dài, nói: “Đúng là ban đầu mẹ anh có cái nhìn không tốt về em thật, nhưng bây giờ mẹ đã xem em là người nhà rồi đấy thôi.”

Hoắc phu nhân hằm hừ.

Hoắc tiên sinh yêu chết cái nét dỗi hờn của vợ, anh hôn cô: “Khiến một người không thích trở nên thích mình là một chuyện rất đáng tự hào mà, đúng không?”

Câu nói này rất hữu hiệu, Hoắc phu nhân ngẫm nghĩ, thấy anh nói có lý.

Thấy vợ đồng ý với quan điểm của mình, Hoắc tiên sinh thả lỏng. Tuy nhiên, chỉ mấy phút sau, Hoắc phu nhân lại cọ vào ngực anh hỏi: “Lúc chúng ta kết hôn, sao anh không ký hợp đồng hôn nhân?”

“Hả?” Hoắc tiên sinh cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Nhất thời xúc động nên quên mất.”

“Anh đáng ghét quá!” Hoắc phu nhân thở phì phò, đâm vào ngực anh một cái, giọng nói nghẹn ngào rất dễ thương. “Em hỏi thật đấy!”

Hoắc tiên sinh thở dài, “Tại sao anh phải ký hợp đồng hôn nhân?”

Hoắc phu nhân sứt sứt: “Tự anh nói mà.”

Tuy chuyện xảy ra đã lâu nhưng Hoắc phu nhân vẫn có thể thuật lại nguyên văn câu nói của anh lúc đó: “Tôi có thể kết hôn với em, nhưng em phải ký hợp đồng hôn nhân. Trước khi kết hôn, tôi còn phải ứng trước hai mươi năm tiền lương cho hội đồng quản trị.”

Nghe vợ thuật lại xong, Hoắc tiên sinh biết mình toi đời rồi. Chuyện đã qua rất lâu mà Hoắc phu nhân vẫn còn nhớ rõ, chứng tỏ cô còn ghi thù.

Quả nhiên, đúng như anh nghĩ, Hoắc phu nhân bắt đầu bóng gió: “Bây giờ em đã sinh con cho nhà họ Hoắc, có phải là em sẽ được thưởng cho ngôi biệt thự ven biển hay cái gì đó không?”

Hoắc tiên sinh thở dài, siết chặt cô vào lòng bằng một tay, “Có cái gì của anh mà không thuộc về em không?”

“Anh dẻo miệng quá ha!” Hoắc phu nhân giùng giàng, “Thật ra là không muốn cho em chứ gì!”

“Haiz.” Hoắc tiên sinh càng ôm chặt cô hơn, nén cười, “Em nhìn em kìa, giận lên là chẳng đẹp gì cả, đừng giận nữa mà.”

Anh nói xong, con giận của Hoắc phu nhân lập tức tiêu tan, cô phì cười, sau đó lại ảo não, thế là lại nện vào ngực anh một cái.

“Hoắc Đình Dịch, sao anh khó ưa vậy chứ!”

“Ừ ừ ừ, anh khó ưa.” Hoắc tiên sinh thừa nhận ngay, “Hai đứa con trai giống anh nên cũng khó ưa.”

“Này!” Hoắc phu nhân đánh bùm bụp lên người anh, “Không được chê con em khó ưa!”

Chê thì chê, Bóng Trứng và Bóng Đậu vẫn lớn lên từng ngày, cũng mũm mĩm lên từng ngày.

Cùng lúc đó, sau ba tháng im ắng, cuối cùng Hoắc phu nhân cũng dần dần rút lui khỏi hội fans của Vương Sâu Mập, không cần phải báo cáo tình hình hai bánh trời hằng ngày nữa. Càng đáng mừng hơn là khi hai bánh trời được sáu tháng tuổi, Hoắc tiên sinh cũng đạt được ước muốn là in hình hai bánh trời lên lịch bàn và ly uống nước ở công ty.

Người cuồng con thì đã gặp nhiều, nhưng cuồng con đến phát rồ như Hoắc tiên sinh thì xưa nay hiếm.

Ai cũng muốn khuyên anh, những mỗi lần định nhắc đến, nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tình cha của anh, mọi người không biết phải mở lời thế nào.

Thế là cả tập đoàn đều sống trong nỗi ám ảnh bởi hai đứa con sinh đôi của sếp. Cũng may trước khi phát đồ dùng một ngày, Rebecca trí dũng song toàn đã nghĩ ra kế sách.

Hôm đó, dựa theo chế độ nhân viên có con dưới một tuổi sẽ được về sớm hai tiếng mỗi ngày, Hoắc tiên sinh thu dọn đồ đạc để về nhà vào lúc ba giờ rưỡi chiều như thường lệ. Trước khi tan ca, anh thông báo các công việc quan trọng vào ngày mai cho Rebecca, nhưng khi đi ra khỏi phòng làm việc thì lại phát hiện các cô gái đang tùm tùm tám chuyện, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng hoảng sợ:

“Thật hả?”

“Trời ơi, nổi hết da gà.”

“Ác gì mà ác dữ vậy trời, lấy tiền rồi mà còn giết con tin nữa.”

Mấy chữ “giết con tin” lọt vào tai Hoắc tiên sinh làm tim anh thất lại. Lần đầu tiên, anh gia nhập vào câu chuyện của các cô gái, “Đang nói gì thế?”

Rebecca vội vàng chỉ vào tin tức trên màn hình máy tính, nói: “Ở Indonesia vừa xảy ra một vụ bắt cóc tống tiền. Nạn nhân là đứa con sáu tuổi của một tỷ phú, vì anh ta thường xuyên đưa con lên báo nên đứa bé mới bị biết mặt...”

Hoắc tiên sinh đáp qua loa, lúc ấy anh không nghĩ nhiều mà chỉ lo tập trung phân phó công việc cho Rebecca. Đến khi xuống bãi đậu xe, yên vị trong xe, Hoắc tiên sinh mới ngẫm lại chuyện mà Rebecca kể.

Không, không được! Anh tuyệt đối không để cho người ngoài biết mặt của Bóng Trứng và Bóng Đậu nhà anh được!

Hoắc tiên sinh lập tức gọi điện cho Rebecca: “Tiêu hủy toàn bộ lịch bàn và ly uống nước!”

Rebecca thăm thò phào nhẹ nhõm, đang định đáp lời thì ở đầu bên kia điện thoại lại truyền đến lệnh mới: “Đừng hủy!”

Dùng vài giây, cô nghe sếp nói tiếp: “Tổng cộng có bao nhiêu? Chuyển hết về nhà tôi.”

Giải quyết xong, Hoắc tiên sinh vẫn còn lo lắng, anh lại gọi thêm một cú điện thoại: “Alo, tôi cần hai mươi vệ sĩ... Không phải tạm thời mà là lâu dài... Tốt nhất là lính giải ngũ, thù lao không thành vấn đề... Đúng vậy, tôi sẽ đích thân phỏng vấn.”

Trước khi ra nước ngoài, Diệp Chân Chân đến thăm Hạ Thanh Thời lần cuối.

Một tháng trước, cuối cùng Dịch Tiêu cũng đã đồng ý ly hôn, chia phần lớn tài sản chung cho Diệp Chân Chân. Chuyện ly hôn của họ vô cùng im ắng, vì vậy tới bây giờ báo giới vẫn chưa biết gì. Điều này cũng không lạ. Một năm qua, Diệp Chân Chân rất ít hoạt động nghệ thuật, trong ấn tượng của công chúng, cô ấy là người không màng danh lợi, đích thực là tiểu tiên nữ hiền lành.

Giờ phút này, tiểu tiên nữ không màng danh lợi đang nghiêng răng nghiêng lợi:

“Tại sao chứ? Lúc đầu Tiểu Tiêu dựa hơi tớ để nổi tiếng, bây giờ họ đã làm gì? Cô ta chỉ mới nổi tiếng một tạo thôi mà được cấp phòng trang điểm riêng, còn tớ lại phải chen chúc với đám diễn viên vô danh? Có bị gì không vậy?”

Diệp Chân Chân đã cảm nhận chuyện này suốt một tháng rồi, mà theo Hạ Thanh Thời thấy thì nguyên nhân có lẽ là vì tin tức Diệp Chân Chân giải nghệ.

“Miếu nhỏ quan lớn, nước cạn cá nhiều! Quy tắc trong showbiz con khi! Tớ cóc thêm! Còn lâu tớ mới để họ leo lên đầu tớ!”

Trong tai Hạ Thanh Thời, mấy lời của Diệp Chân Chân chỉ càng chứng tỏ cô nàng ghen ăn tức ở mà thôi.

Tiểu Tiêu bây giờ không phải là “chỉ nổi tiếng một tạo” mà là vô cùng nổi tiếng. Sau khi đánh bại vô số người để giành giải thưởng *Diễn viên mới xuất sắc nhất* và *Nữ chính xuất sắc nhất*, chỉ trong một đêm, Tiểu Tiêu trở thành con cưng của làng giải trí trong nước.

Vào đêm diễn ra lễ trao giải, vì uống nhiều, Tiểu Tiêu gọi điện cho Hạ Thanh Thời để đòi nói chuyện với tiểu ca ca Yến Thời trong trạng thái say khướt. Tất nhiên Hạ Thanh Thời không đồng ý, Tiểu Tiêu nổi giận, lập tức hét lên: “Mẹ nó! Em cóc thêm anh của chị nhá! Em gọi điện là vì muốn nói cho chị biết cả nhà chị bị mù hết rồi! Nhà chị ai cũng bị mù hết!”

Sáng hôm sau, Tiểu Tiêu tức tốc chạy tới xin lỗi, “Người ta say mà, không nhớ đã nói gì hết.”

Hạ Thanh Thời như cười như không: “Say rượu nói lời thật.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Yến Thời chạy ra khỏi phòng, trên vai còn vác theo Bóng Béo. Nhìn thấy Tiểu Tiêu, anh vui vẻ nói: “Vân Vân, em đến thăm Bánh Bao Sữa hả?”

Tiểu Tiêu gật đầu: “Vâng vâng!”

Hạ Thanh Thời lười xen vào, cô quay về phòng nói chuyện với Diệp Chân Chân.

Sau khi bà Diệp qua đời, trong nước không còn gì để Diệp Chân Chân lưu luyến nên cô ấy đã nhờ bố mình làm giấy tờ để ra nước ngoài học thạc sĩ. Công ty đã đưa ra thông báo này kèm câu “Rửa sạch phù hoa, dốc lòng học tập”.

Suy nghĩ rất lâu, Hạ Thanh Thời vẫn hỏi: “Cậu có biết Dịch Tiêu đã tới tìm tớ không?”

Nghe thấy cái tên đó, Diệp Chân Chân hơi mất tự nhiên, “Liên quan gì đến tớ?”

Hạ Thanh Thời chớp mắt, “Anh ta kể cho tớ nghe một câu chuyện.”

Diệp Chân Chân ngoảnh đầu đi.

Lý do khiến Diệp Chân Chân yêu Dịch Tiêu là vì hồi cấp ba, có một lần cô bị thầy giáo phạt đứng ngoài hành lang, sau đó đã có một chàng trai tốt bụng sợ cô xấu hổ nên đã cố tình giấu bài tập của mình, chịu gánh tội danh không làm bài tập về nhà để đứng phạt cùng cô.

Dịch Tiêu cười khỏ với Hạ Thanh Thời: “Chân Chân luôn cho rằng tôi đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng thật ra tôi không tốt tới mức đó.”

Dịch Tiêu từng thích Diệp Chân Chân.

Cậu thiếu niên đứng phạt cùng cô gái mình thích cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng khi còn chưa kịp ngỏ lời yêu, anh đã vô tình nghe thấy Diệp Chân Chân nói chuyện cùng bạn:

“Nếu cậu cura đồ Dịch Tiêu, tớ sẽ mời cậu ăn sáng một năm.”

“Nhớ đó nha, không được hứa lèo đâu đấy.”

Vì thế, sau đó, bất kể Diệp Chân Chân theo đuổi anh ra sao, anh đều phớt lờ. Sau đó nữa thì Hạ Hiểu Đường xuất hiện.

Hôm nay nhắc lại chuyện xưa, Diệp Chân Chân cũng không có phản ứng gì, cô chỉ cười: “Ồ.”

Mọi chuyện đã quá muộn, vậy nên cho dù biết được “sự thật” thì cũng chỉ có thể đổi lấy một câu: “Thì ra là như vậy.”

Hạ Thanh Thời tiễn Diệp Chân Chân ra sân bay, lúc gần đi, mắt Diệp Chân Chân đỏ ửng.

“Tớ sẽ về dự tiệc thôi nôi của Bóng Trứng và Bóng Đậu.”

Hạ Thanh Thời gật đầu, “Mau đi đi.”

Khi sắp đi qua cửa an ninh, Diệp Chân Chân ngoảnh đầu lại: “Tớ cá với cậu là chắc chắn Bóng Đậu sẽ chọn cái lược!”

Chuyện này làm Hạ Thanh Thời phiền lòng: “Nó bị hói mà, chọn cái lược làm gì? Cậu mau vào đi!”

Bỗng nhiên, Hạ Thanh Thời ngẩn ra vì cô nhìn thấy một người.

Rebecca.

Tuần trước Hoắc Đình Dịch đi công tác ở Mỹ, chuyến đi này kéo dài nửa tháng, Rebecca cũng đi cùng. Nhưng tại sao bây giờ cô ấy lại xuất hiện ở sân bay thủ đô?

Hạ Thanh Thời không dám nghĩ nữa. Cô vội vã xoay người, sợ rằng nước mắt sẽ rơi xuống.

Diệp Chân Chân hỏi: “Cậu sao thế?”

Hạ Thanh Thời rất sĩ diện, cô muốn giữ mặt mũi trước mặt Diệp Chân Chân nên mạnh mẽ: “Tớ, tớ sợ Trứng Đậu đói bụng, tớ về đây.”

Về đến nhà, Hoắc phu nhân muốn phát điên, tâm trạng thay đổi từ “Mình phải giết con hồ ly tinh kia” dần chuyển sang “Phận phụ nữ với nhau, tội gì phải làm khổ nhau, mọi tội lỗi đều thuộc về đàn ông”, cuối cùng khi bình tĩnh lại, cô nghĩ có lẽ là hiểu nhầm.

Cô liên tục hít thở sâu, sau đó gọi điện cho Hoắc tiên sinh. Không biết anh bận gì mà không nghe máy, năm phút sau, cô gọi lại.

Giọng nói của Hoắc tiên sinh vang lên: “Alo?”

Hoắc phu nhân cười dịu dàng: “Hôm nay Bống Trứng gọi bố đấy.”

“Thật không?” Âm cuối còn cao lên, chứng tỏ đang rất vui.

Hai vợ chồng nói chuyện một lát rồi Hoắc phu nhân giả vờ như nhớ tới chuyện gì đó: “À, anh mua giúp em chiếc nhẫn mà em nhờ chưa?”

“Tất nhiên là rồi, anh mua tối qua rồi.”

Hoắc phu nhân hài lòng, dừng một chút, cô nói tiếp: “Anh nhớ cỡ ngón tay của em không? Ngón tay Rebecca có cỡ giống em đấy, anh nhờ cô ấy mang thử xem có vừa không nhé.”

Hoắc tiên sinh đáp lời: “Ừ, để anh nhờ cô ấy.”

Cúp máy, Hoắc phu nhân có cảm giác như trời sập. Cô vừa lau nước mắt vừa qua phòng trẻ nhìn hai bánh trôi.

Ngắm cái đầu trụ lúi của Bống Đậu, Hoắc phu nhân vô cùng bi thương, bật khóc nức nở. Chừng nào Bống Đậu lớn, phát hiện dù có tiền cũng không chữa khỏi cái sân bay ở trên đầu, nó có bi quan hay không?

Hoắc phu nhân càng khóc thê thảm hơn.

Nhưng dù sao Hoắc phu nhân cũng là Hoắc phu nhân, tốc độ hồi phục của cô rất nhanh chóng.

Đầu tiên, cô nhờ bạn làm bên hàng không tra danh sách khách hàng thì phát hiện Hoắc Đình Dịch không đi Mỹ mà đi Pháp!

Nửa tiếng sau, Hoắc phu nhân đặt chuyến bay sớm nhất đi Paris, nhân tiện đưa hai bánh trôi đi cùng luôn.

Suốt mười mấy tiếng trên không trung, lúc thì Hoắc phu nhân nghiêng rặng nghiêng lợi đầy tức giận, lúc thì rơi nước mắt xót thương phận mình. Bống Đậu hói đầu bị mẹ dọa nên cũng khóc theo, còn Bống Trứng thì hết sức điềm tĩnh, không dễ bị ảnh hưởng như em trai.

Hoắc phu nhân hôn Bống Trứng, “Trứng Trứng ngoan quá, y như mẹ vậy.”

Sau đó, cô miễn cưỡng hôn Bống Đậu, “Còn con thì khôn kiếp y như bố!”

Máy bay hạ cánh, vừa ra khỏi sân bay, Hoắc phu nhân đi thẳng tới khách sạn mà Hoắc tiên sinh ở. Đó là đối tác của tập đoàn PR, anh thuê phòng dài hạn ở đây nên đến tám mươi, chín mươi phần trăm anh sẽ ở đó.

Quả nhiên như cô dự đoán, Hoắc Đình Dịch ở đó!

Trông thấy ba mẹ con đứng ở ngoài cửa phòng, vẻ mặt đầu tiên của Hoắc tiên sinh là vui mừng, sau đó nhanh chóng chuyển sang lo lắng.

“Một mình em dẫn con tới đây? Đi máy bay tới? Sao không nói với anh? Sao em bộp chộp vậy?”

Hoắc phu nhân rơi nước mắt: “Hoắc Đình Dịch, anh sợ em phát hiện chuyện xấu của anh thì có!”

Dứt lời, cô nhét hai đứa nhỏ vào lòng anh, sau đó đẩy anh ra, sải bước đi vào phòng.

Phòng tắm, phòng ngủ, tủ treo quần áo, rèm cửa sổ... Hoắc phu nhân lật tung phòng lên nhưng vẫn không tìm thấy hồ ly tinh!

Cô giận dữ hét lên với Hoắc tiên sinh: “Anh giấu con hồ ly tinh ở đâu rồi?”

“Là sao?” Hoắc tiên sinh không hiểu mô tê gì, “Hồ ly tinh gì cơ?”

Người đàn ông đang đứng trước mặt là chồng cô, là bố của con cô...

Hoắc phu nhân không chịu nổi nữa, nước mắt rơi lã chã, cô che mắt lại, hét to: “Hoắc Đình Dịch!”

Hoắc tiên sinh vội vã đặt hai con xuống, anh ôm vợ vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô.

“Đừng giận, đừng giận, anh đây, muốn đánh thì cứ đánh anh, đừng giận mà, được không?”

Hoắc phu nhân không thể ngừng khóc, cô gọi nhẹ tên anh: “Hoắc Đình Dịch!”

Anh siết chặt cô hơn, “Anh đây, anh ở đây.”

Cô chôn đầu vào ngực anh, nức nở: “Nói với em là anh không có đi.”

Hoắc tiên sinh hôn đỉnh đầu cô, sau đó thờ dài, rốt cuộc phải nói hết cho cô nghe:

“Sắp đến kỷ niệm ngày cưới, em quên rồi à? Em còn nhớ trang trại rượu không? Năm ngoái ông Durand qua đời rồi, cháu của ông ấy đã bán lại cổ phần cho anh. Anh muốn cải tạo lại trang trại rượu để đưa em đến đó nhân dịp kỷ niệm ngày cưới.”

Hoắc phu nhân ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, trên mặt vẫn giàn giụa nước mắt. Đôi mắt to tròn ngập nước của cô nhìn anh, giọng nghèn nghẹt: “Thật không?”

“Thật.” Anh cúi xuống hôn cô, “Anh đã nói dối em bao giờ chưa?”

Trong lúc hai vợ chồng nói chuyện, Bóng Đậu bỗng òa khóc.

“Sao thế?” Bàn năng vú em của Hoắc tiên sinh trỗi dậy, anh bế con lên, kéo tã lót ra, “Tè dầm rồi hả?”

“Đừng!” Hoắc phu nhân định ngăn cản nhưng đã muộn.

Nhìn tờ giấy trong tã lót của Bóng Đậu, Hoắc tiên sinh nghệt ra. Anh lấy tờ giấy ra, dòng chữ đen trên trang giấy trắng vô cùng chói mắt: ĐƠN XIN LY HÔN.

Hoắc phu nhân lại khóc, “Em tưởng anh có người khác.”

Cô kéo tã lót của Bóng Trứng ra, vừa lau nước mắt vừa khóc: “Còn cái này nữa.”

Cô định là nếu Hoắc tiên sinh không ngoại tình, cô sẽ đưa anh cái này.

Lá thư màu hồng, chỗ dán bì thư còn dính một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ.

Mắt Hoắc tiên sinh dán chặt lên lá thư, trong phút chốc không thốt nổi thành lời.

“Bóng Kẹo?”

Hoắc phu nhân nghẹn ngào: “Ba năm ba đứa, Hoắc Đình Dịch, anh là tên khốn kiếp!”

Gần cuối năm 2015, đài truyền hình kết thúc ghi hình ở Bordeaux, Hạ Thanh Thời đi cùng đoàn phim quay lại Paris, ngày hôm sau sẽ về Los Angeles.

Tối hôm cô đi, Kevin nói với Hoắc Đình Dịch: “Ba năm trước hai người đã tới đây, chẳng lẽ anh không muốn biết cô ấy đã ghi gì vào mẫu giấy trong nút bần chai rượu?”

Hoắc Đình Dịch như chợt tỉnh khỏi giấc mộng.

Đáng tiếc danh sách khách hàng vào ba năm trước đã bị mất, ngay cả nhân viên cũng không biết chai rượu của họ nằm ở đâu.

Anh yêu cầu mở toàn bộ nắp chai rượu được mua vào ba năm trước.

Sau khi mở hai nghìn tám trăm sáu mươi chai rượu, anh ngồi giữa một đồng nút bần, cuối cùng cũng tìm thấy mẫu giấy thuộc về cô.

Không phải là “Trở thành nhà báo vĩ đại như Mike Wallace” giống như anh nghĩ mà là: *Hoắc Đình Dịch, em yêu anh.*

Đúng lúc này, có tin dữ Paris bị khủng bố. Lần đầu tiên trong đời, anh sợ đến mức hồn bay phách tán, cả đêm lái xe đến Paris.

Đi được nửa đường, anh nhận được điện thoại của cô. Ở đầu bên kia điện thoại, giọng cô khàn đặc: “Trước khi đi tìm em, anh không biết đường gọi điện cho em hả? Em không đi Paris! Anh mau quay lại đi!”

Cô khóc nức nở: “Hoắc Đình Dịch, anh mau quay lại đi!”

Anh quành xe đi về hướng Bordeaux.

Ba giờ ba mươi phút sáng, rốt cuộc anh cũng về tới trang trại rượu. Từ rất xa, anh nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đứng giữa đường.

Anh mở cửa xuống xe, sải bước đi tới trước mặt cô.

Mắt Hạ Thanh Thời đỏ bừng, cô giờ chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ đã tìm được trong nút bần của chai rượu lên.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nghẹn ngào: “Bây giờ em đồng ý có còn kịp không?”

HẾT

LỜI TÁC GIẢ:

Tôi có tình cảm đặc biệt với bộ truyện này, người ta thường nói người khó lấy lòng nhất chính là bản thân mình. Tôi viết bộ truyện này khá lâu, chỉnh sửa nhiều lần, rốt cuộc cũng viết ra kết thúc khiến bản thân hài lòng, coi như là viên mãn.

Câu chuyện của họ vẫn tiếp tục. Đầu hói của Bóng Đậu có chữa trị được hay không, Dịch Tiêu có theo đuổi được Diệp Chân Chân hay không, người nuôi Yên Thời về già là Tiểu Tiêu hay Bóng Béo,... nếu đưa ra một cái kết xác định đều không thích hợp, tốt hơn hết là để cho mọi người mặc sức tưởng tượng.

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi tới tận lúc này, hy vọng mọi người đều được hạnh phúc.

Lời cuối của tác giả cũng là lời mà Sa muốn nói. Cảm ơn các bạn đã đi cùng Sa trong suốt 78 chương truyện, dù hay dù dở, dù vô lý hay thú vị, chúng ta cũng đã trải qua một khoảng thời gian vui vẻ cùng nhau. Hẹn gặp các bạn trong các dự án khác của Rainy.

Bạn đang đọc truyện *Tai Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.